

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Last Chronicles of Thomas Covenant

THE RUNES OF THE EARTH

STEPHEN R.
DONALDSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Tesekkür What Has Gone Before

Önsöz "Kalbimin odaları var"

1. Annesinin Oğlu
2. Savunmaların Toplanması
3. Ona Rağmen
4. Malice
5. Aşk ve Umutsuzluğun Bedeli

Birinci Bölüm "Bu saygısızlık için seçildi"

1. "Ben memnunum"
2. Caesure
3. Molozların İçinde
4. Eski Dostlar
5. Dikkat Dağıtma
6. Despiser'in Rehberliği
7. Uçuştaki Yoldaşlar
8. Dağların İçine
9. Taş Soyu
10. Ur-Viles tarafından yardım
11. İpuçları
12. Dolaşmanın Eşiği

İkinci Bölüm "Masumiyetin tek şekli"

1. Harcanan Düşmanlık
2. Tehlikeli Seçimler
3. Ranyhyn'in Vasiyeti
4. Yağmurda Dikkatsiz
5. Zamana Karşı

- 6. Hukuk Personeli
 - 7. Yardım ve İhanet
 - 8. "Onların kurtuluşunu planlayın"
 - 9. Pursuit
 - 10. Sorunlu Sığınak
 - 11. Toprağın Efendileri
 - 12. Beni
- Bul Sözlüğü

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Dünyanın Rünleri

Bir *Putnam* Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Telif Hakkı © 2004 *Stephen R. Donaldson*

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı izin alınmaksızın teksir veya başka bir yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın elektronik kopyalarının yapılması veya dağıtılması telif hakkı ihlali teşkil eder ve ihlali yapan kişiyi cezai ve hukuki sorumluluğa maruz bırakabilir.

Bilgi için adres:

Berkley Publishing Group, Penguin Putnam Inc. şirketinin bir bölümü, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi
<http://www.penguinputnam.com>

ISBN: 978-1-1012-0837-3

BİR *PUTNAM* KİTABI®

Putnam Books ilk olarak Penguin Putnam Inc. şirketinin bir üyesi olan The Putnam Publishing Group,

375 Hudson Street, New York, New York 10014 tarafından yayımlanmıştır.

PUTNAM ve "P" tasarımı Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

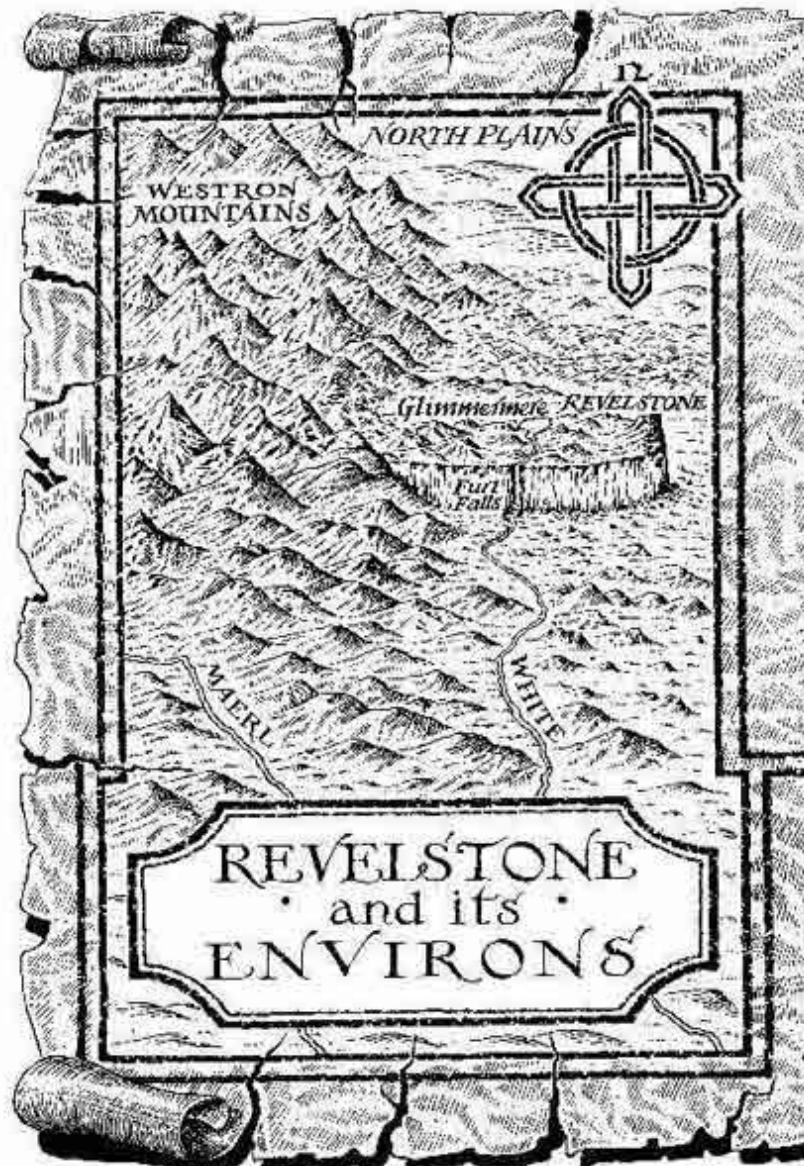
Elektronik baskı: Aralık, 2004

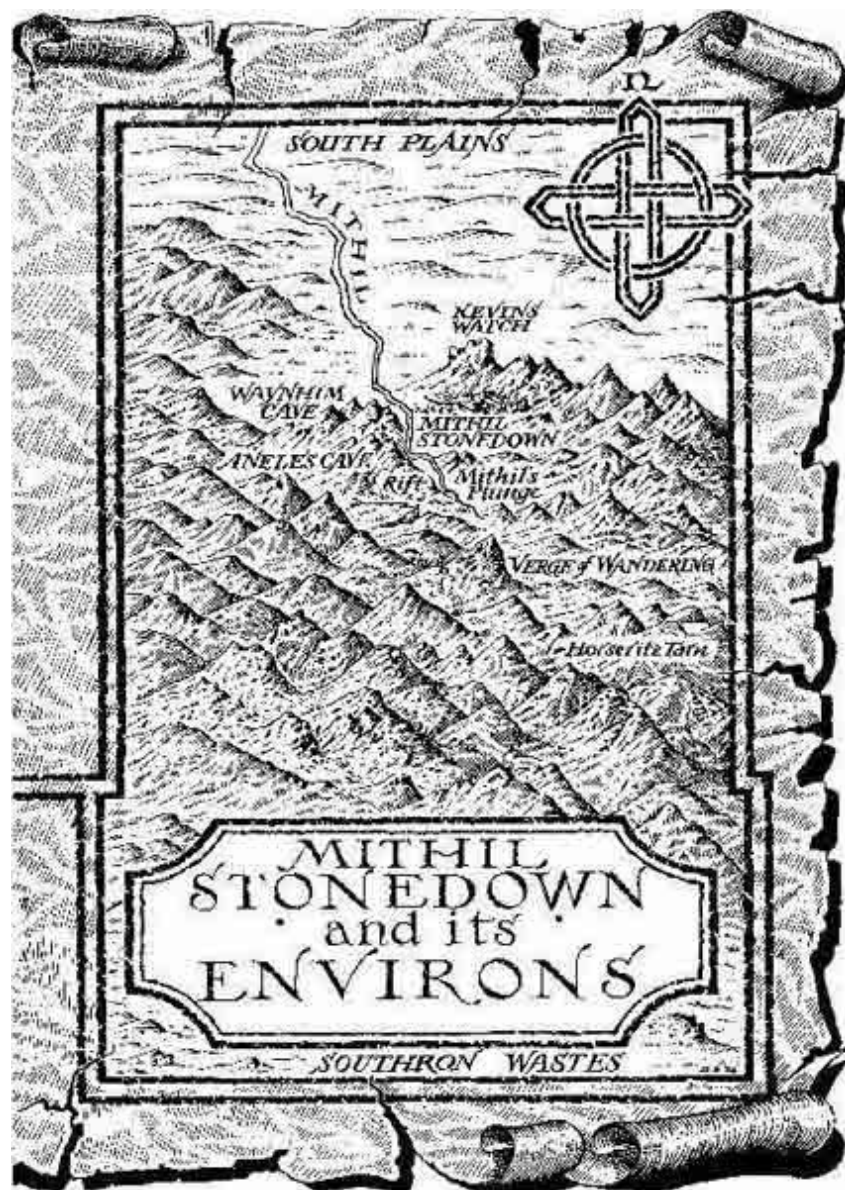
Jennifer Dunstan'a-

Kalbimin prensesi

Teşekkür

İlk taslaktan sonra "çağrının ötesine" geçen ve asla arkasına bakmayan John Eccker'e özellikle teşekkür ederim.

Daha Önce Neler Oldu

İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri

Genç bir adam olan romancı, mutlu bir evliliği ve bebek yaşıta bir oğlu olan Roger-Thomas Covenant açıklanamaz bir şekilde cüzzam hastalığına yakalanır. Sağ elinin son iki parmağı kesildikten sonra, ilaçlar Covenant'ın hastalığının ilerlemesini durdurur, ancak ona hayatta kalmak için tek umudunun kendisini her türlü yaralanmadan takıntılı bir şekilde korumak olduğu öğretilir. Karısı Joan, oğullarını maruz kalmaktan korumak için onu terk edip boşandığında yıkılır.

Duygusal dengesine başka darbeler de gelir. Hastalığının gizemli doğasından korkan çevresindeki insanlar ona geleneksel cüzzamlı rolünü biçer: dışlanmış ve kirli bir parya. Buna ek olarak, iktidarsız olduğunu ve yazamadığını keşfeder. Korkunç bir şekilde yaşamaya devam etmek için mücadele eder; ancak yalnızlığının baskısı arttıkça, sadece Kara olarak bilinen büyülü bir alemde maceralar yaşıyor gibi görüldüğü uzun süreli bilinç kaybı dönemleri yaşamaya başlar.

Diyar'da fiziksel ve duygusal sağlık, Dünya Gücü adı verilen kadim bir enerji tarafından elle tutulur hale getirilen somut güçlerdir. Canlılık ve güzellik somut nitelikler olduğundan, duyulara boyut ve renk kadar açık geldiğinden, fiziksel dünyanın refahı Diyar'ın insanların yol gösterici ilkesi haline gelmiştir. Covenant onlarla *Lord Foul's Bane*'de ilk karşılaştığında, kısmen iki parmağını kaybettiği için, kısmen de "barışı yok eden vahşi büyü" kullanabilen, büyük bir güce sahip bir tılsım olduğunu bildikleri beyaz altın bir yüzüğe (evlilik yüzüğü) sahip olduğu için onu eski bir kahramanın, Berek Halfhand'in reenkarnasyonu olarak selamlarlar.

Toprak'ta ilk kez görüldükten kısa bir süre sonra, Covenant'ın cüzzamı ve iktidarsızlığı ortadan kalkar, Dünya Gücü tarafından iyileştirilir; ve bunun

imkansız. Ve bir tür büyü güce sahip olduğu düşüncesi, hayatta kalmasının bağlı olduğu inatçı disiplinleri sürdürme yeteneğini tehdit etmektedir. Bu nedenle Diyar'a geçişini bir rüya ya da halüsinasyon olarak yorumlamayı seçer. Karşılanmasına ve sağlığına İnançsızlıkla karşılık verir: Diyar'ın gerçek olmadığına dair sert ve inatçı bir iddia.

İnançsızlığı nedeniyle, Diyar'ın insanlarına ve harikalarına karşı ilk tepkileri en iyi ihtimalle küçümseyici, en kötü ihtimalle de aşağılayıcıdır (bir noktada, yeniden doğmuş cinselliğinin etkisiyle, kendisiyle arkadaş olan genç bir kız olan Lena'ya tecavüz eder). Bununla birlikte, Diyar'ın insanları onu eylemlerinden dolayı cezalandırmayı ya da reddetmeyi reddeder. Berek Yarım El yeniden doğduğu için yargılanamaz. Ve beyaz altın kullanıcısıyla ilgili kadim bir kehanet vardır: "Bir kelimelik doğruluk ya da ihanetle / Dünyayı kurtaracak ya da lanetleyecek." Covenant'ın Diyar'daki yeni yoldaşları onun yerine seçim yapamayacaklarını bilirler. Tek yapabilecekleri, onun eninde sonunda Berek'i örnek alıp Diyarı kurtaracağını ummaktır.

Başlangıçta bu hoşgörü Covenant'a pek bir şey ifade etmese de, bu dünyanın tarifsiz güzelliklerinden ve insanların nezaketinden etkilendiğini inkâr edemez. Ancak önce Lena'nın annesi Atiaran'la, sonra Dev Saltheart Foamfollower'la ve son olarak da Revelstone Lordlarıyla yaptığı seyahatler sırasında, neyin tehlikede olduğunu anlamak için Diyar'ın tarihi hakkında yeterince şey öğrenir.

Diyar'ın, hapisane olarak gördüğü yerden kaçmak için Zaman Kemerini yok etmeyi ve böylece sadece Diyar'ı değil tüm Dünya'yı yok etmeyi hayal eden kadim bir düşmanı vardır: Lord Foul the Despiser. Bu kötülüğe karşı, hayatlarını Diyar'ın sağlığını beslemeye, Berek'in ve onun uzun zaman önce ölmüş torunlarının kayıp ilmini ve bilgeliğini incelemeye ve Despite'e karşı çıkmaya adanmış kadın ve erkeklerden oluşan Lordlar Konseyi duruyor.

Ne yazık ki bu Lordlar seleflerinin gücünün sadece küçük bir kısmına sahipler. Berek'in birincil Dünya Gücü aracı olan Kanun Asası onlardan gizlenmiştir. Ve Kanun ve Dünya Gücü ilmi, Lord Foul'u yenmek için doğal olarak yetersiz görünüyor. Yasa'dan ziyade vahşi büyü Zaman'ın özüdür. O olmadan Kemer yok edilemez; ama savunulamaz da.

Bu nedenle hem Lordlar hem de Despiser Thomas Covenant'ın bağlılığını ister. Lordlar cesaret ve merhametle onun yardımını kazanmaya çalışır:

despiser, manipölasyon yoluyla. Ve bu yarışmada Covenant'ın İnançsızlığı onu Despiser'in tarafına yerleştiriyor gibi görünüyor.

Yine de Covenant, Diyar'ın görünürdeki aşkınlığına verdiği tepkiyi inkâr edemez. Ve Diyar'ın Lordları ve sakinleri tarafından giderek daha fazla dostluk gördükçe, Lena'ya karşı daha önce uyguladığı şiddetten dehşete düştüğünü fark eder. Çözülmez bir muammayla karşı karşıyadır: Diyar gerçek olamaz ama yine de tamamen gerçek hissettirmektedir. Kalbi onun sevimliliğine tepki verir ve bu tepki onu öldürme potansiyeline sahiptir çünkü gerekli olan ihtiyat ve umutsuzluk alışkanlıklarını zayıflatır.

Bu çelişki içinde kapana kısılmış bir halde, bir dizi dile getirilmemiş pazarlık yoluyla kaçmaya çalışır. *Lord Foul's Bane*'de, Lordlara pasif desteğini verir ve bu sayede olasılıkları kabul etmekten kaçınabileceğini umar

-Beyaz altın yüzüğünün sorumlulukları. Ve ilk başta umutları gerçekleşir. Lordlar kayıp Kanun Asası'nı bulurlar; en yakın düşmanları olan Lord Foul'un hizmetkârlarından biri yenilir ve Covenant'ın kendisi de Toprak'tan serbest bırakılır.

Ancak gerçek dünyasına döndüğünde aslında hiçbir şey kazanmadığını fark eder. Aslında, durumu daha da kötüleşmiştir: cüzzamlı olarak kalmaya devam etmektedir; ve Ülke'deki dostluk ve büyü deneyimi, Haven Çiftliği'ndeki dışlanmış yalnızlığına dayanma yeteneğini zayıflatmıştır. *Illearth Savaşı*'nda ikinci kez Diyar'a çevrildiğinde, yeni bir pazarlık yapması gerektiğini bilir.

Onun yokluğunda Ülke'nin durumu da daha kötüye gitti. Ülkede birkaç yıl geçti; ve bu süre içinde Lord Foul, şaşırtıcı güce sahip kadim bir felaket olan Illearth Taşı'nı elde etti ve ona hakim oldu. Despiser bu taşla Revelstone Lordlarını ezmek için yürüyen bir ordu yarattı. Lordlar Kanun Asası'na sahip olsalar da, şeytani sürüye karşı koymak için yeterli güce sahip değiller. Vahşi büyü'nün gücüne ihtiyaçları var.

Diğer gelişmeler de Covenant'ın ikilemini daha da sıkılaştırıyor. Konsey artık, Lena'ya tecavüzünden olan kızı Yüce Lord Elena tarafından yönetilmektedir. Onunla birlikte, şiddetinin gerçek sonuçlarını deneyimlemeye başlar: başka hiç kimse için olmasa da onun için tamamen akli başında olmadığı açıktır. Buna ek olarak, Lordların ordusu, Covenant'ın kendi dünyasından Toprak'a gelmiş gibi görünen Hile Troy adında bir adam tarafından yönetilmektedir. Troy'un varlığı Covenant'ın kendini koruyan İnançsızlığını kökten sarsar.

Şimdi Covenant bu muammayı çözmesi gerektiğini her zamankinden daha fazla hissetmektedir. Yine bir pazarlık öneriyor. Toprağın savunucularına aktif desteğini verecek. Özellikle de Dünya gücünün en yoğun hali olan Dünya Kanı'nın kaynağını keşfetme görevinde Elena'ya katılacak. Ancak karşılığında yüzüğünün herhangi bir güce sahip olduğunu inkâr etmeye devam edecektir. Toprak'ın nihai kaderi için hiçbir sorumluluk kabul etmeyecektir.

Ancak bu kez pazarlığının sonuçları felaket olur. Illearth Taşı'nı kullanan Lord Foul, Seareach'in Devlerini katleder. Hile Troy, Despiser'ın ordusunu ancak ruhunu Garroting Deep'in Forestal'ı Caerrol Wildwood'a vererek yenebilir. Ve Covenant'ın yardımı, Elena'nın yaşam ve ölüm arasındaki gerekli sınırlardan birini kesmek için kullandığı Dünya Kanı'nı bulmasını sağlar. Dengesizliği, ölümlerin Lord Foul'a karşı yaşayanlardan daha fazla güce sahip olacağını düşünmesine neden olur. Ama fena halde yanılır; ve ortaya çıkan felakette hem kendisi hem de Kanun Asası kaybolur.

Covenant, ikilemini çözme çabalarının Despiser'a hizmet ettiğini bilerek gerçek dünyasına döner.

Başarısızlıklarından dolayı neredeyse yıkılmış bir haldeyken, eylemlerinin tam maliyetini keşfettiği *The Power That Preserves*'de bir kez daha Land'i ziyaret eder. Ölen kızı artık Lord Foul'a hizmet etmekte ve Kanun Asası'nı kullanarak ortalığı kasıp kavurmaktadır. Annesi Lena aklını kaçırmıştır. Ve Toprak'ın savunucuları, yenilemeyecek kadar büyük ve güçlü bir ordu tarafından kuşatılmıştır.

Covenant'ın bu muammaya hâlâ bir çözümü yoktur: Diyar'ı yalnızca vahşi büyü kurtarabilir ve bunun gerçekliğini kabul etmeyi göze alamaz. Bununla birlikte, Lena'nın deliliği ve Diyar'ın yakında mahvolacak olması onu derinden sarsar ve Despiser'la bizzat yüzleşmeye karar verir. Lord Foul'u yenme umudu yoktur ama gerçek dünyasındaki dışlanmış hayatını korumaktansa büyülü ama gerçek olmayan bir yer uğruna kendini feda etmeyi tercih eder.

Ancak Despiser'a ulaşabilmesi için önce ölü Elena ve Kanun Asası ile yüzleşmesi gerekmektedir. Elena'ya karşı koyamaz; yine de ona saldırısı yüzüğünden ezici bir yanıt aldığında kendini yener - bu yanıt Asa'yı da yok eder.

Yalnızca eski dostu Dev Saltheart Köpük Takipçisi'nin eşlik ettiği Covenant sonunda Lord Foul ve Illearth Taşı ile yüzleşmeyi başarır. Despiser'ın vahşetinin ve kötülüğünün tüm gücüyle yüzleşirken, sonunda bilmesinin çözümünü, "paradoksun gözünü" bulur.

Diyar'ın gerçek olduğunu kabul etmek ile gerçek olmadığında ısrar etmek arasında bir denge kurar. Bu temelde, yüzüğünün vahşi büyüünü tetiklemek için Illearth Taşı'nın korkunç gücünü kullanarak Lord Foul ile savaşılabılır. Bu güçle hem Taşı hem de Lord Foul'un evini paramparça eder ve böylece Despiser'in kötülük tehdidini sona erdirir.

Son kez kendi dünyasına döndüğünde, yeni bulduğu dengenin orada da kendisine fayda sağladığını öğrenir. Artık Toprak'ın gerçekliğinin ya da gerçek dışılığının, ona duyduğu sevgiden daha az önemli olduğunu bilmektedir; ve bu bilgi ona bir parya olarak yaşadığı hayatla korkmadan ve acı çekmeden yüzleşme gücü verir.

Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri

Koruyan Güç'teki olaylardan sonraki on yıl boyunca Covenant, Haven Çiftliği'nde tek başına yaşar ve roman yazar. Hâlâ dışlanmaktadır ama tek bir arkadaşı vardır: Dr. Julius Berenford. Ancak daha sonra hayatına iki hasarlı kadın girer.

Eski karısı Joan, şiddetle delirmiş bir halde ona geri döner. Roger'ı ailesiyle birlikte terk eden Joan, bir süre kendini Rağmen'in hizmetine adanmış ve kötülüğünün kurbanı olarak Covenant'ı seçmiş olan bir komünde kalmıştır. Covenant, başkalarını bu işe bulaşmanın tehlikelerinden uzak tutmayı umarak Joan'a tek başına bakmaya çalışır.

Covenant yardımını reddedince, Dr. Berenford yeni işe aldığı genç bir doktor olan Dr. Linden Avery'yi görevlendirir. Joan gibi o da tamamen farklı şekillerde olsa da ağır yaralanmıştır. Genç bir kızken, babası intihar ederken onunla birlikte bir odaya kilitlenmiştir. Genç bir kızken de, annesinin hastalığı ve çektiği acılar nedeniyle kendini mecbur hissettiği bir ötenazi eylemiyle annesini öldürmüştür. Ölümünden nefret eden Linden, geçmişini silmek için lanetli bir girişimde bulunarak doktor olmuştur.

Dr. Berenford'un ısrarıyla, Covenant'ın eski karısına uyguladığı tedaviye müdahale eder. Joan'ın komününün üyeleri Covenant'ın ölümü için Haven Çiftliği'ne saldırdığında, Linden müdahale etmeye çalışır, ancak onu kurtaramadan vurularak öldürülür. Sonuç olarak, Toprak'a geri döndüğünde ona eşlik eder.

Covenant'ın yokluğu sırasında birkaç bin yıl geçmiştir ve Despiser gücünü yeniden kazanmıştır. Daha önce olduğu gibi, Covenant'ın

Zaman Kemerini kırmak ve hapishanesinden kaçmak için vahşi büyü. Ancak *Yaralı Topraklar*'da Covenant ve Linden çok geçmeden Lord Foul'un yöntemlerini temelden değiştirdiğini öğrenir. Despiser, Covenant'ı kışkırtmak için ordulara ve savaşa bel bağlamak yerine, Toprak'a güzelliğini ve sağlığını veren doğal Yasa'ya bir saldırı tasarlamıştır.

Bu saldırının açık biçimi Güneşboğan'dır; güneşin etrafındaki malefik bir korona, çılgınca art arda bereket, yağmur, kuraklık ve salgın hastalık dalgalanmaları üretir. Sunbane'in gücü ve yıkıcılığı o kadar büyüktür ki, Ülkedeki tüm yaşama hükmetmeye başlamıştır. Yine de Ayboğan görüldüğü gibi değildir. Ve onun organik öldürücülüğü öncelikle Lord Foul'un daha derin manipülasyonlarını maskeleyemeye hizmet eder.

Yüzyıllar boyunca Lordlar Konseyi'ni yozlaştırdı. Bu grup artık Clave olarak Ülke üzerinde hüküm sürmektedir ve Despiser'ın en eski ve güçlü hizmetkârlarından biri olan bir Raver tarafından yönetilmektedir. Clave, sözde Sunbane'i engelleyen ama aslında onu artıran devasa bir alev olan Banefire'i beslemek için Ülke halkından kan alır.

Ancak Clave ve Banefire'in gizli amacı, Covenant'ın vahşi büyüü aşırı derecede kullanmasını sağlamaktır. Ve bu amaçla, başka bir Raver Covenant'a gücü üzerindeki kontrolünü sakatlamayı amaçlayan bir zehir bulaştırır. Zehir etkisini gösterdiğinde, Covenant Kemerini yok edecek kadar büyük bir güç açığa çıkarmadan Toprak'ı savunamayacaktır.

Linden Avery'ye gelince, Lord Foul onun ölümden duyduğu nefreti kendisine karşı kullanmak niyetindedir. Bir zamanlar fiziksel ve duygusal sağlığı doğrudan algılamalarını sağlayarak Diyar'ın tüm insanlarını bilgilendiren ve onlara rehberlik eden sağlık duygusu yalnızca ona bahşedilmiş ya da lanetlenmiştir. Bu nedenle, Güneşboğan'ın kötü niyetine ve Kuzgunlar'ın doymak bilmez kötülüğüne karşı benzersiz bir şekilde savunmasızdır. İçine sürüklendiği açık kötülük, kimliğinin özünü tehdit etmektedir.

Linden'in sağlık duygusu onun bir şifacı olarak potansiyelini vurgular. Bununla birlikte, ona diğer insanları ele geçirme kapasitesi de verir; onların eylemlerini ve duygularını kontrol edebilecek kadar derinlerine ulaşabilir. Bu sayede Lord Foul onu ahlaki açıdan sakat bırakmayı amaçlamaktadır: gücünü kötüye kullanmak için onu Covenant'a sahip olacak bir kadına dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Böylece Covenant istemese bile kadın Despiser'a istediğini verecektir.

Ve eğer bu hileler başarısız olursa, Lord Foul'un amaçlarına ulaşmak için başka stratejileri de vardır.

Topraklara yapılanlardan ayrı ayrı dehşete düşen Covenant ve Linden, Revelstone'da Clave ile yüzleşmek isterler; ancak tek başlarına Sunbane'in karmaşık tehlikelerinden kurtulamazlar. Neyse ki iki köylünün, Sunder ve Hollian'ın yardımını kazanırlar. Sunder ve Hollian hayatları boyunca Sunbane ile yaşamışlardır ve deneyimleri Covenant ve Linden'in yolculukları sırasında yıkımdan kaçınmalarını sağlar.

Ancak Linden, Sunder ve Hollian, Andelain olarak bilinen bölgenin yakınlarında Covenant'tan ayrılır ve Andelain'e tek başına girerken Clave tarafından yakalanır. Burası bir zamanlar Diyar'daki en güzel ve Dünya'nın en güçlü yeriydi; ve şimdi, eskiden Hile Troy olan son Forestal Caer-Caverel tarafından Sunbane'den korunan tek yerin sağlam kaldığını keşfeder. Covenant orada Ölülerıyla, uzun zaman önce ölmüş arkadaşlarının hayaletleri ile karşılaşır. Önündeki mücadele için ona tavsiye ve rehberlik sunarlar. Ve ona bir hediye verirler: Vain adında tuhaf bir abanoz yaratık, Despiser'in eski hizmetkârları olan ur-viller tarafından gizli bir amaç için yaratılmış yapay bir varlık.

Ur-villerin akrabaları olan Waynhim'in yardım ettiği Covenant, arkadaşlarını kurtarmak için Revelstone'a doğru ilerler. Clave ile karşılaştığında, Sunbane'in en acımasız sırrını öğrenir: binlerce yıl önce Kanun Asası'nı yok etmesiyle mümkün olmuştur. Farkında olmadan sebep olduğu zararı geri almak için çaresizce, Linden, Sunder ve Hollian'ın yanı sıra bir zamanlar Lordlar Konseyi'ne hizmet etmiş güçlü savaşçılar olan bir dizi *Haruchai*'yi kurtarmak için vahşi büyüye riske atar.

Covenant, arkadaşları Vain ve küçük bir *Haruchai* grubuyla birlikte, Berek'in Kanun Asası'nı ilk olarak yaptığı ağaç olan Tek Ağaç'ı bulmak için yola çıkar. Covenant, Clave ve Sunbane'e karşı koymak için yeni bir Asa tasarlamayı ummaktadır.

Doğuya, Gündoğumu Denizi'ne doğru ilerleyen Covenant ve yoldaşları, Seareach'in kayıp Devlerinin anavatanından gelen denizci varlıklar olan bir Dev grubuyla karşılaşır. İçlerinden biri, Cable Seadreamer, Dünya'ya yönelik korkunç bir tehdide dair bir öngörü görmüştür ve Devler tehlikeyi keşfetmek için bir Arama ekibi göndermiştir.

Bu tehdidin Sunbane olduğuna ikna olan Covenant, Tek Ağacı bulmasına yardım etmesi için Search'ü ikna eder; ve *The One Tree* Covenant, Linden, Vain,

ve birkaç *Haruchai*, Devler Gemisi Starfare's Gem'e yelken açarak Sunder ve Hollian'ı Ülke halkını Clave'e karşı toplamak üzere bıraktı.

Tek Ağaç arayışı Covenant ve Linden'ı önce, Dünya'nın kaderini anlıyor ve belki de kontrol ediyor gibi görünen, saf Dünya gücüne sahip gizemli varlıklar *olan Elohim*'in ülkesine götürür. *Elohim*, Tek Ağaç'ın yerini açıklamayı kabul eder, ancak bunun bir bedeli vardır: Covenant'ın zihnini sakatlayarak bilincini bir tür durağanlığa hapsederler, sözde Dünya'yı artan gücünden korumak için, ama aslında Vain'in isimsiz amacını gerçekleştirmesini engellemek için. Artık Covenant'tan ziyade Linden'in kararlılığına rehberlik eden Arama, Tek Ağaç Adası'na doğru yelken açar.

Ancak beklenmedik bir şekilde, Vain'in amacının başarısız olmasını sağlamak ve başarısız olursa sonuçlarına katlanmakla görevlendirilmiş *olan Elohim*'den biri, Findail de onlara katılır.

Linden çok geçmeden Covenant'ın zihnini ona sahip olmadan serbest bırakamayacağını fark eder ve gücünü açığa çıkarabileceğini bildiği için bunu yapmaktan korkar. Ancak olaylar onu bir karar vermeye zorladığında, Findail'in dehşetine rağmen onun bilincini geri getirmeyi başarır.

Sonunda Starfare'in Mücevheri Tek Ağaç Adası'na ulaşır ve burada *Haruchai*'lerden biri olan Brinn, Ağacın Muhafızı'nı yener. Ancak Covenant, Linden ve yoldaşları hedeflerine yaklaştıklarında, Despiser ve *Elohim* tarafından yanlış yönlendirildiklerini öğrenirler. Covenant'ın amacı aslında Cable Seadreamer'in öngördüğü Dünya'ya yönelik tehdittir. Covenant'ın yeni bir Kanun Asası için odun elde etme girişimi, Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmaya başlar. Solucan bir kez uyandığında, Lord Foul'un Zaman'dan kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

Seadreamer, kendi hayatı pahasına Linden'ı gerçek tehlikeden haberdar etmeyi başarır. O da Covenant'ı engellemeyi başarır. Yine de Solucan rahatsız olmuştur ve Ada denize batarken huzursuzluğu Arama'yı kaçmaya zorlar ve Tek Ağaç'ı ulaşılamaz hale getirir.

Yenilgiye uğrayan Arama, *Beyaz Altın Yaratıcısı*'yla rotasını Kara'ya çevirir. Covenant artık Clave'le doğrudan yüzleşmek, Banefire'ı söndürmek ve ardından Despiser'la savaşmak dışında bir alternatifi olmadığına inanmaktadır; Linden ise kısmen onu sevmeye başladığı için kısmen de onun kontrolsüz vahşi büyüünden korktuğu için ona yardım etmeye karardır.

Büyük zorluklarla sonunda Revelstone'a ulaşırlar ve burada Sunder, Hollian ve birkaç *Haruchai* ile yeniden bir araya gelirler. Birlikte Ülkenin az sayıdaki

savunmacılar Clave'e karşı savaşır. şiddetli bir m¼cadeleden sonra, yoldaşlar Clave'e komuta eden Raver'ı k¼şeye sıkıştırır. Orada Seadreamer'ın kardeşi Grimmand Honninscrave, Raver'ın "parçalanmasını" mümkün kılmak için hayatını feda eder. Ardından Covenant kendini Banefire'ın içine atar ve damarlarındaki zehri dönüřt¼rmek için karanlık teorjiyi kullanarak, Arch'ı tehdit etmeden Banefire'ı sönd¼rebilir. Sunbane kalır ama köt¼l¼ę¼ artık büy¼memektedir.

Clave dağıldığında ve Revelstone temizlendiğinde, Covenant ve Linden Despiser'ı bulacaklarına inandıkları Thunder Dağı'na yönelir. Hala Vain ve Findail tarafından takip edilirken, Linden'in korkuları artar. Covenant'ın Lord Foul ile savaşmak istemediğini fark eder. Covenant, bu m¼cadelenin Zaman'ı yok etmeye yetecek g¼c¼ açığa çıkaracağına inanmaktadır. Despiser'a teslim olacağından korkan Linden, kendini onu tekrar ele geçirmeye hazırlar, ancak artık ele geçirmenin ölümden daha büyük bir köt¼lük olduğunu anlamıştır.

Ancak Covenant'la birlikte nihayet Lord Foul'la karşılaştıklarında, Fırtına Dağı'nın Wightwarrens'ının derinliklerinde, kendisi de bir Raver tarafından ele geçirilir; ve bu karanlık ruhun kontrol¼nden kurtulma çabaları onu Covenant'ın seçimlerine müdahale etme konusunda isteksiz bırakır. Korktuğu gibi, Lord Foul'a y¼z¼ę¼n¼ vererek teslim olur. Ancak Despiser vahşi büy¼y¼ Covenant'a çevirip bedenini öld¼rd¼ę¼nde, değiştirilmiş zehir Covenant'ın ruhundan yakılır ve Lord Foul'un saldırılarının öfkesine rağmen Arch'ı sürdürebilen saf bir vahşi büy¼ varlığı haline gelir. Sonunda Despiser kendi öz¼nden o kadar çok harcar ki, kendisini etkili bir şekilde yener; ve Covenant'ın y¼z¼ę¼ Linden'a d¼řer.

Bu arada, Vain'in amacını ve Findail'in Atanmış rol¼n¼ anlamıştır. Vain saf bir yapı: Findail ise saf akışkanlık. Linden, Covenant'ın y¼z¼ę¼n¼ kullanarak bu iki varlığı yeni bir Kanun Asası'nda birleştirir. Ardından, sağlık duyuları ve hekim içg¼d¼lerinin rehberliğinde, Güneşboğan'ı silmek ve Toprak'ın iyileşmesini başlatmak için Hukuk'un yenilenmiş g¼c¼yle uzanır.

İşi bittiğinde, Linden Diyardan kaybolur ve kendi d¼nyasına geri döner ve orada Covenant'ın gerçekten öld¼ę¼n¼ gör¼r. Yine de artık onun evlilik y¼z¼ę¼n¼ taşımaktadır. Ve Dr. Berenford onu aramaya geldiğinde, Covenant ile geçirdiği zamanın ve kendi zaferlerinin onu dönüřt¼rd¼ę¼n¼ keşfeder. O artık gerçekten Seçilmiş Linden Avery'dir, tıpkı eskiden olduğu gibi.

Land'de çağrıldı: eski hayatını tamamen yeni bir şekilde yaşamayı seçebilir.

Önsöz

"kalbimin odaları var"

1. *Annesinin Oğlu*

"Hayır, Bay Covenant," diye üçüncü kez tekrarladı. "Bunu yapamam."
Ofisine girdiğinden beri onun gitmesini diliyordu.

Sanki hiçbir şey duymamış gibi ona baktı. "Sorunu anlamıyorum, Dr. Avery." Sesi ona babasının yankılarını, sorunlu bir suyun yüzeyindeki parıltılar gibi anıların parıltılarını yansıttı. "Ben onun oğluyum. Buna hakkım var. Ve bu benim sorumluluğum." Aralarındaki farklara rağmen, yüz hatları bile kalbine dolanmış bir ağı sürüklüyor, acıları ve özlemi ortaya çıkarıyordu. "O senin için bir hiç, sadece çözemeyeceğin bir sorun. Vergi mükelleflerine bir yük. Başka birine yardım etmek için kullanabileceğin kaynakların israfı." Gözleri çok genişti, tüm yüzü çok genişti. Yanaklarının ve çenesinin eti kendini beğenmişliği ima ediyordu.

Ve yine de-

Eğer kil olsaydı, heykeltıraşın aletiyle sadece bir iki dilim, ağzının her iki yanında sadece bir çizgi ciddiyet ve yanakları emirler kadar katı görünürdü. Gözlerinin köşelerinde yaşlı bir acının şaşı bakışları: saçlarına yıllar katmak için biraz gri toz. Gözlerinin kendisi tam olarak doğru renkteydi, deliliğin ya da kehanetin gölgesi gibi rahatsız edici bir ton. Eğer bu kadar genç ve iz bırakmamış olmasaydı, babası olabilirdi. Eğer babasınıninki kadar abartılı bir bedel ödemiş olsaydı-

Kesinlikle Thomas Covenant olacak kadar ısrarcıydı.

Hatırlama bulanıklığı içinde onunla yüzleşiyor gibiydi ve ona sevdiği adamı hatırlatıyordu. Acı kaderiyle karşılaşmak için korku ve öfkeyle ayağa kalkmış olan adamı.

Genç adamın bakışlarından kaçınarak, onları görmeden ofisinin duvarlarına baktı. Başka bir zaman olsa, bu mekânın katı profesyonelliği onu rahatlatabilirdi. Düzenli masası ve ağır dosya dolapları gibi, sergilenen diplomaları da ona kefil oluyordu. Başka zamanlarda da onların arasında rahatlamıştı. Ama bugün hiçbir etkileri yoktu.

Thomas Covenant'ı kaç kez kollarına almıştı? Çok az: onlara olan açlığını gidermek için yeterli değil.

Hâlâ onun beyaz altın alyansını gümüş bir zincirle boynuna takıyordu. Ondan geriye kalan tek şey buydu.

"Ona ulaşabilirim, Dr. Avery," diye devam etti oğlu, babasına ait olamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Ulaşamazsınız. Yıllardır deniyorsunuz. Elinizden geleni yaptığınıza eminim. Ama ona ulaşabilseydin, şimdiye kadar akli başında olurdu. Onu bırakmanın zamanı geldi. Onu bana bırak."

"Bay Covenant," diye ısrar etti, "tekrar söyleyeceğim. Bunu yapamam. Bu eyaletteki yasalar buna izin vermez. Meslek etiği de buna izin vermez."

Buna izin vermeyeceğim.

Joan Covenant oğlunun iddia ettiği gibi ulaşamaz biriydi. Akla gelebilecek her türlü ilaç ve tedaviye rağmen katatonik de olabilirdi. Aslında, sürekli bakım olmasaydı uzun zaman önce ölmüş olurdu. Ama Linden Avery için "hiçbir şey" değildi. Roger Covenant buna inansaydı, yoluna çıkan kadını asla anlayamazdı.

Annesi Thomas Covenant'ın eski karısıydı. On yıl önce Linden, Covenant'ın kendi hayatını Joan'ınkiyle takas etmesini ve ona güven vermek için gülümsemesini izlemişti. O gülümseme Linden'in kalbini saklandığı yerden söküp çıkarmış, koruyucu yalanlarını ve bağlılıklarını parçalamıştı. Bazen şu anda yaptığı ve olduğu her şeyin o zaman başladığına inanıyordu. Covenant'ın gülümsemesi, onu kendi ebeveynlerinin ölüm açlığından kurtaran bir patlamayı tetiklemişti. Bu patlamadan çıkan yeni kadın, Thomas Covenant'ı ruhunun derinliklerinden seviyordu.

Onun iyiliği için Joan'ı terk etmeyecekti.

Oysa şimdi Roger Covenant onun masasının karşısında oturmuş, annesinin serbest bırakılmasını talep ediyordu. Eğer o, bu tür bir kadın olsaydı

yüzüne gülerdi. Bu cesareti nereden buluyordu?

Lanet olsun, bu *fikri* nereden buldu?

"Özür dilerim." Anlaşılan kibar olmak istemişti. "Hâlâ bir sorun göremiyorum. O benim annem. Ben de onun oğluyum. Ona bakmaya hazırım. Kanun buna nasıl karşı çıkabilir? *Siz* nasıl, Dr. Avery? Onunla neden ayrılmadığınızı anlamıyorum."

Bir an için başını çevirip pencereden dışarı baktı. Pencereden park yerinin aydınlık olmayan manzarası görünüyordu; eski, yıpranmış arabası pasının üzerine çökmüş, kaynaklarının bozulacağı ve nihayet hurdaya çıkacağı günü bekliyordu. Onu sadece Thomas Covenant ile ilk karşılaşmalarına taşıdığı için saklamıştı.

Roger gitmezse, arabasına atlayıp gidebilir miydi? Arabasına gidip motorunu çalıştırabilir ve Jeremiah'ya dönebilir miydi?

Hayır. Eğer işi her zorlaştığında kaçan bir kadın olmak isteseydi, kendine daha güvenilir bir araç almalıydı.

Eski alışkanlıkla elini kaldırıp bluzunun içinden Covenant'ın yüzüğünün sert çemberine bastırdı. İç çekerek tekrar oğluya yüzleşti.

"Açık konuşmaya çalışayım. Anlayıp anlamamanız konunun dışında. Önemli olan şu. Bana Joan Covenant'ı sizin gözetiminize bırakmamı emreden ve bir yargıç tarafından imzalanmış bir mahkeme kararı getirmediğiniz sürece, o olduğu yerde kalacak. Tartışma bitmiştir." Beklentiyle ona baktı. Adam ipucunu anlamayınca, "Bu sizin gitmeniz için bir işaret, Bay Covenant." diye ekledi.

Burada onu önemseyen tek kişinin sen olmadığını anlamıyor musun?

Ancak Roger Covenant'ın dilsiz annesini hiç umursadığından şüpheliydi. Umursamaz tavırları ve gözlerindeki yeni başlayan delilik ya da kehanet tamamen farklı bir izlenim uyandırıyordu.

Daha önce Joan için gelmediğini, çünkü yeterince büyük olmadığını açıklamıştı. Ama dün yirmi birinci yaş gününü geride bırakmıştı. Artık hazırdı. Yine de Linden içgüdüsel olarak onun sevgi ya da endişeden daha ağır basan gizli bir amacı olduğuna inanıyordu.

Sarsılmaz ısrarı ona Berenford Memorial Psikiyatri Hastanesi'nde başhekim olarak görev yaptığı dönemde tanıdığı bazı akla yatkın psikozluları hatırlatıyordu. Ama belki de acı çekiyordu

Ölümcül narsisizmden daha tedavi edilebilir bir şey olmadığı için, bu durumda ona basit gerçeği söylüyordu. "Sorunu göremiyordu."

Ancak bu kez, kadının ses tonundaki bir şey -ya da gözlerinin ardında yükselen çelişkili ateş- adamın tuhaf kayıtsızlığına nüfuz etmiş olmalıydı. Kadın Güvenlik'i çağırmayı teklif edemedi, adam sanki onu nihayet anlamış gibi ayağa kalktı.

Hemen o da ayağa kalktı. Şimdi onun babasından bir ya da iki santim daha kısa ve gövdesinin daha geniş olduğunu görüyordu. Bu nedenle, diğerlerinin yanı sıra, hiçbir zaman özel bir çelimsizlik, kesik ve aleni bir amaç duygusu göstermeyecekti - tüm uzlaşma ve teslimiyet kapasitesi uçup gitmişti

-Bu da Thomas Covenant'ı onun için reddedilemez kılmıştı.

Asla babası gibi bir adam olamayacaktı. İçinde annesinden çok fazla şey vardı. Yürüyüşü onu ele veriyordu: omuzlarındaki hafif gevşeklik; zayıf dengesini telafi eden gerginlik. Kolları kesik jestlerle dolu gibiydi, dürüstlük ifadeleri ya da itirazlar erken kesilmişti. Linden onun ısrarının ardında Joan'ın zayıflığının, çaresizliğinin ve temelde ihanete uğramışlığının ipuçlarını duydu.

Belki de gerçek arzularının annesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de sadece babasına denk olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ya da onun yerini almak-

Ancak ayağa kalkan Roger yenilgiyi kabul etmedi. Bunun yerine, "Onu görebilir miyim? Yıllar oldu." Linden'a duygusuz bir gülümseme sundu. "Ve sana göstermek istediğim bir şey var."

Sabırsızlığına rağmen başını salladı. "Elbette. Onu hemen şimdi ziyaret edebilirsiniz." Garip bir şekilde, onun görünürdeki boşluğu onu üzdü: onun adına kederlendi. Thomas Covenant ona cehaletin -masumiyet gibi- kendini zarardan koruyacak gücü olmadığını öğretmişti. Roger anlamadığı için acı çekmekten kurtulamazdı.

Joan'ın eşsiz durumunu gördüğünde, ya anlayışsızlığı Joan'ın aleyhine olacaktı ya da olmayacaktı. Her iki durumda da, bu deneyim onu Linden'i yalnız bırakmaya ikna edebilirdi.

Bu nedenle ona kapıya doğru işaret etti. Vizitelerini çoktan yapmıştı ve evrak işleri bekleyebilirdi. Kesinlikle hastalarının ona acil bir ihtiyacı yoktu. Özünde Berenford Memorial, sakinlerini iyileştirmek için değil, onların kendilerini iyileştirmelerine yardımcı olmak için vardı.

Sanki önemli bir imtiyaz elde etmiş gibi aniden işbirliği yapan Roger, onun ofisinden çıkmasına ön ayak oldu. Şimdi gülümsemesi ona refleks olarak çarpıyordu;

bilinçsiz bir isteklilik ifadesi.

Kapıyı arkasından kapatan Linden, onu Covenant'ın kalbindeki yerini doldurmaya çalıştığı işi yaptığı binaya götürdü. Onun yeri -ve Ülke'nin- İstemeden de olsa Pitchwife'ın şarkı söylerken çıkardığı sesi hatırladı,

*Kalbimin tozla iç çeken odaları ve
ocakta külleri var.*

Zaman zaman Thomas Covenant'la yaşadıklarıyla Berenford Memorial'da geçirdiği yıllar arasındaki tezat cesaretini kırıyordu. Hastalarının delilikleriyle olan mücadelesi, Thomas Covenant'ın Toprakları kurtarmak için verdiği mücadelenin ihtişamıyla kıyaslanamaz mıydı? Yine de boğazını kapattı ve Roger'ı Joan'ın odasına doğru yönlendirmeye devam etti. Roger'ın uyandırdığı acı ona tanıdık geliyordu ve buna nasıl dayanacağını biliyordu.

Buradaki hayatı Covenant'la yaşadıklarından daha az değildi. Sadece farklıydı. Belki daha az büyüktü: daha belirsiz, daha küçük zaferlerle. Ama yeterliydi.

Kısa bir koridor onu Hastanenin küçük idari kanadından çıkardı ve lobiye geçerek Maxine Dubroff'un resepsiyon/bilgi istasyonunun önünden geçirdi. Maxine orada haftanın beş günü, günde dokuz saat çalışıyordu: Bir leylek gibi görünen ve bir melek gibi gülümseyen, Berenford Memorial'a giren herkese şaşmaz bir ilgiyle karşılık veren yaşlı bir kadın. Her üç gecede bir acil serviste nöbetçi olan Linden'in Maxine'in kocası Ernie'nin hayatını kurtarmasının ardından bir gün Linden'e bağlanmış bir gönüllüydü. Bir at tarafından göğsünden tekmelenmişti: Linden sol akciğerinden bir parça kemik bulmuş ve çıkarmıştı. Atın terbiyesini öğretecek kadar iyileşmişti ve Maxine o zamandan beri Linden'in hizmetindeydi.

Linden ve Roger Covenant karo kaplı lobiden geçerken o da gülümsedi. Roger'ın varlığına rağmen, Linden kendi gülümsemesiyle karşılık verdi - Maxine'inkinden daha az seraphic, ama daha az samimi değil. Maxine, Linden'e işine olan bağlılığında yalnız olmadığını hatırlattı. Linden'in kendisi ve Berenford Memorial çalışanlarının çoğu gibi Maxine de kendini ilçenin kabul ettiği ama karşılamadığı bir ihtiyaca adamıştı.

On yıl önce Joan, Thomas Covenant'ın gözetiminden bir grup insan tarafından kaçırılmıştı; bu insanlar eyaletin gözünde açıkça deliydi. Bu kişiler haftalar boyunca deliliklerini ve yoksulluklarını açıkça dile getirmiş, yiyecek, barınak ve giyecek için yalvarmış ve tövbe çağrısında bulunmuşlardı. Sonra, Linden'in İlçe Hastanesi'ndeki işini kabul etmek üzere şehre gelmesinden yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre sonra bir gece, Joan'u kaçırmışlar, Covenant'ı baygın ve evi kanlar içinde bırakmışlardı.

Onu evinin arkasındaki ormana götürmüşlerdi ve görünüşe göre onu tuhaf bir ayinle öldürmeyi planlamışlardı - bu ayin, bu amaçla yakılmış bir ateşte kendi ellerini kütük haline getirmeyi de içeriyordu. Linden dışında kimse gerçeği bilmeseyse de, bu ayin amacına ulaşmıştı. Covenant'ı Joan'ın izinde ormana çekmişti. Orada kendini onunla değiştirmiş ve öldürülmüştü.

Linden'in burada yaşadığı hayat boyunca onu ancak otuz altı saatir tanıyordu.

Ancak ölümünden sonra, onun kendini feda etmesini ayarlayan insanlar bir nebze de olsa normal akıl sağlığına kavuşmuşlardı. Kömürleşmiş elleri ve açlıktan ölmüş bedenleri yeterince korkunçtu. Bu yaralar İlçe Hastanesi'nin sınırlarını zorlamıştı. Ancak zarar görmüş zihinlerinin, mağdur ruhlarının yükü, bölge vatandaşları için katlanılması daha zor olmuştu. Hep birlikte ilçe kendini sorumlu hissetti.

Halkın önünde, çoğu insan toplumlarının en kimsesiz ve kırılgan üyelerine bakmakta başarısız olduklarını itiraf etti. Dengesiz anne ve babalar, çevrelerindeki daha istikrarlı ruhlar tarafından ihmal edilmemiş olsalardı, sadece kendi ellerini değil, çocuklarının ellerini de alevlerin içine itmezler miydi? Bu yaralı erkek ve kadınlar, kendilerine başka bir çare sunulmuş olsaydı, bu tür bir şiddetten kaçınırlar mıydı? Kaç tane kaçık vaiz onları fanatizme teşvik etmiş olursa olsun? Gece boyunca zalimce acı çeken çocukların hıçkırıklarını dinlemek, ilçenin iyi niyetli insanlarına bir tür önleme arzusunu öğretti.

Yine de bu toplumsal suçluluk duygusu çoğu insanın kabul edebileceğinden daha derindi. Bir düzeyde, tüm ilçe, Covenant'ın öldürülmesine yol açan korkunç olayların, dışlanmasaydı ve infaz edilmeseydi, geleneksel dışlanmış, parya rolüne zorlanmasaydı asla gerçekleşmeyeceğini anladı. Açıklanamaz bir şekilde cüzzamlıydı.

Doktorlar Hansen hastalığının "birincil" vakası olarak adlandırılan, etiyojisi bilinmeyen bir vaka. Bu tür vakalar, cüzzam kadar nadir görülen bir hastalığın standartlarına göre bile nadirdi, ancak Tanrı'nın gazabını düşündürecek kadar sık görülüyorlardı; günahkârı hasta edecek kadar aşağılık günahların cezası.

İçgüdüsel olarak korkmuş ve nefret dolu insanlar Thomas Covenant'ı sanki bir fesat taşıyıcısıymış gibi dışlamışlardı. On yılı aşkın bir süredir Haven Çiftliği'nde acı çekerek yaşıyordu: kimseyle görüşmüyor, kasabaya hiç gelmiyor, komşuları tarafından görmezden geliniyor; zaman zaman ilçe şerifi Barton Lytton tarafından taciz ediliyor; kendi avukatı Megan Roman tarafından rahatsız edici bir şekilde tolere ediliyor; sadece o zamanlar İlçe Hastanesi'nin personel şefi olan Julius Berenford tarafından dostça karşılanıyordu. Gerçekten de, bir keresinde yılan sokmuş bir kızın hayatını kurtarmamış olsaydı, ilçenin Covenant'ın hastalığına duyduğu tiksinti onu sürgüne götürebilirdi. Bununla birlikte, ilçedeki yoksulların bakımına önemli katkılarda bulunmuş, suçluluk ve güç hakkında romanlar yazarak para kazanmıştır. Gerçekte, ölümüne neden olan insanları desteklemişti: muhtemelen eski karısını delirten aynı insanları. Bu yüzden ona göz yumuldu.

Sonra da geride sadece Joan ve Linden'i bırakarak, geri dönüşü olmayan bir şekilde ortadan kayboldu. Dr. Berenford, Covenant hayattayken çok sessiz kaldığına inanıyordu.

Daha sonra sesini yükseltti. Kendi pişmanlıklarından etkilenen Megan Roman onun sözlerine göre hareket etti. İlçedeki seçmenler ve politikacılar da kendilerini kabul etmek istemedikleri kadar sorumlu hissediyorlardı. Eyalet yasama meclisinde lobi yaptılar: değirmen vergilerini geçirdiler: hibeler için başvurdular.

Sonunda, beş yıl önce bir gece uykusunda kaybolan Julius'un adını taşıyan Berenford Memorial Psikiyatri Hastanesi'ni inşa ettiler. Ve Linden'i Berenford Memorial'ın CMO'su olarak atadılar. Aralarında Covenant'a son krizinde eşlik eden tek kişi oydu.

Şimdi hepsi özel odalarda bulunan yirmi yataklı küçük bir tesise başkanlık ediyordu. Çalışanları arasında Maxine Dubroff gibi gönüllülerin yanı sıra beş hemşire, beş hasta bakıcı, bir hademe, bir bakım görevlisi ve yarı zamanlı sekreterlerden oluşan bir grup vardı. Berenford Memorial'da nöbetçi iki psikiyatrist vardı. Acil servis tıbbi ve aile hekimliği geçmiş olan bir de doktor vardı: travma, triyaj ve göz nezlesi.

Lobiden, Covenant'ın oğlunu üst kattaki "akut bakım" kanadına yönlendirdi: kendilerini yaralamaya, personele saldırmaya veya rastgele

fırsatlarda kaçmaya meyilli hastalara ayrılmış on yatak. İlerlemek yerine

Joan'ın odasına doğru ilerlerken merdivenlerin başında durdu ve Roger'a döndü.

"Sakıncası yoksa bir dakika, Bay Covenant. Size bir soru sorabilir miyim?" Annesini gördüğünde ona bir şans daha vermeyebilirdi. "Ne kadar çok düşünürsem, neden burada olduğunuzu o kadar az anlıyorum."

Gülümsemesi yine sadece refleks gibiydi. "Anlayacak ne var? O benim annem. Neden onu görmek istemeyeyim ki?"

"Elbette," diye karşı çıktı Linden. "Ama ona bakma isteğinizin sebebi neydi? Bu düşündüğünüz kadar yaygın değil. Açıkçası, kulağa biraz "- kullanmak istediği terim *de trop'tu*, varoluşsal olarak yerinden edilmiş -"ürkütücü."

Buna karşılık Roger'ın tavrı keskinleşir gibi oldu. "Onu son gördüğümde," diye kesin bir şekilde cevap verdi, "bana başarısız olursa onun yerini almam gerektiğini söyledi. Düne kadar bunu yapabilecek kaynaklara sahip değildim."

Linden istemeden de olsa nefesini tuttu ve midesinin alt kısmı düşer gibi oldu. "Neyde başarısız oldum?"

Uzun zaman önce Joan, Thomas Covenant'ı arayıp bulmuştu - hayır, arayıp bulmamıştı, ona umutsuzluğu öğretmek için gönderilmişti. Ancak içinde bulunduğu korkunç duruma ve onun kanına duyduğu susuzluğa rağmen kesinlikle başarısız olmuştu.

"Bu çok açık değil mi?" Covenant'ın oğlu geri döndü. "O burada, değil mi? Siz buna başarısızlık demez miydiniz?"

Hayır. Bir an için Linden'in kalbi titredi. Anılar kafasının etrafında kanat gibi çırpınıyordu: öfke tarafından taciz edildiğini hissetti.

Yüzü üzüntüsünü ele veriyor olmalıydı. Roger endişeyle koluna dokunmak için uzandı. "Dr. Avery, iyi misiniz?" Sonra elini bıraktı. "Bence gerçekten onu almama izin vermelisiniz. Bu herkes için daha iyi olur."

Sen bile, der gibiydi. Özellikle de sen.

Onun yerini al.

On yıl önce, alevlerin içine sokulan tüm o ellerden, devredilen tüm o acılardan ve Thomas Covenant'ın kanının ölümcül akışından güç alan acı bir kötü niyet, Linden'in hayatının gerçekliğini delip geçmişti. Covenant'ın ardından onu başka bir yere, varoluşun başka bir boyutuna çekmişti. Berenford Memorial'daki nöbetçi psikiyatristler buna "psikotik nöbet" derlerdi - *uzun süreli* bir psikotik nöbet. Covenant ile birlikte Kara olarak bilinen bir diyara çağırılmış ve burada neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar kötülüğe batırılmıştı. Bu sırada

O gecenin karanlık saatlerinde, Julius Berenford onu Covenant'ın cesediyle bulmadan önce, bir şekilde kendi dışında -ya da kendi içinde- birkaç ay geçirmiş, asla yozlaşma için yaratılmamış bir dünyanın güzelliğini korumak için kendi zayıflığından ve ailesinin mirasından kurtulmaya çalışmıştı.

Şimdi Roger'ın sözleri, her şeyle yeniden yüzleşmek zorunda kalacağını gösteriyor gibiydi.

Hayır. Ürpererek kendine geldi. Bu imkansızdı. Gölgelerden, yankılardan ürküyordu. Roger'ın babası ölmüştü. Onun için ikinci bir çağrı olmayacaktı. Toprak Thomas Covenant'ın kaderiydi, onun değil. Joan için olduğu gibi onun için de canını vermişti ve böylece düşmanı, çeşitli şekillerde a-Jeroth, Gri Avcı ve Lord Foul the Despiser olarak bilinen karanlık varlık yenilmişti.

Buna güvenen Linden telaşını bir kenara bırakarak Covenant'ın oğluyla yüzleşti.

Roger'ın ima ettiği tehdidi görmezden geldi. Bunun yerine, "Ne demek istiyorsun, onun yerini alacak 'kaynaklara' sahip misin?" diye sordu.

"Çok basit," diye yanıtladı Roger. Farkında olmadan onu yanlış anlamış gibiydi. "Artık yirmi bir yaşındayım. Reşit oldum. Dün babamın mirasını devraldım.

"Elbette," diye açıkladı Linden unutmuş olabilirmiş gibi, "her şeyi anneme bıraktı. Haven Çiftliği. Telif hakları. Ama buraya yatırıldığında ehliyetsiz olduğu ilan edildi. Bayan Roman -onu tanıyorsunuz, babamın avukatı- mirasın yediemini aldı. Ama artık hepsi benim." Gülümsemesi kendinden memnun olduğunu ima ediyordu. "Onu serbest bırakmanız için sizi ikna ettiğimde, o ve ben Haven Çiftliği'nde yaşayacağız.

"Orayı sevecektir. O ve babam orada mutluydular."

Linden bir inilti yuttu. Thomas ve Joan Covenant, Thomas'a cüzzam teşhisi konulana kadar Haven Çiftliği'nde yaşamışlardı. Sonra onu terk etmiş, terk etmişti; oğullarını hastalığından korumak için ondan boşanmıştı.

Doğru şeyi yaptığına inandığına şüphe yoktu. Yine de kendi zayıflığının bilgisi - kocasının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yeminini bozduğunun farkındalığı - Despiser'a ruhunda bir yer vermişti. Utancı, umutsuzluk ve delilik tohumları için verimli bir topraktı.

Ve eski kocasının kanını tatma arzusu dışında her türlü bilinçli dürtüden yoksun bırakıldığında, Covenant onunla ilgilenmişti.

Sonuna kadar Haven Çiftliği. Joan'ın orada tekrar yaşamaktan "hoşlanacağı" fikri Linden'in gözlerini yaşarttı.

Ve Roger onun asıl sorusuna cevap vermemiştir.

"Kastettiğim bu değildi," diye ısrar etti kalın bir sesle. "Başarısız olursa onun yerini almanı söylediğini söyledin. Şimdi bunu yapacak kaynaklara sahipsin."

"Öyle mi yaptım?" Gülümsemesi ifadesiz kaldı. "Beni yanlış duymuş olmalısınız. Artık *sizin* yerinizi alabilirim, Dr. Avery. Ona bakacak kadar param var. Bir evimiz var. İhtiyacım olan tüm yardımı karşılayabilirim.

"Başarısız olan tek kişi o değil."

Linden yüzündeki buruşukluğu gizlemek için kaşlarını çatı. Kendisi de Joan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı: bunu biliyordu. Bütün hastalarında başarısız olmuştu. Ama başarısızlığının konunun dışında olduğunu da biliyordu. Seçtiği işin değerini ya da gerekliliğini azaltacak hiçbir şey yapmamıştı.

Ve Roger'ı "yanlış duymadığından" emindi.

Aniden onu sorgulamakla daha fazla zaman kaybetmemeye karar verdi. Tüm pratik amaçlar için, adam sorgulanamazdı. Ve onu etkileyebilecek hiçbir şey söylememiştir.

Annesini gördükten sonra gideceğine emin miydi?

Sahteliğine meydan okumadan onu tekrar Joan'ın odasına doğru çekti.

Yol boyunca, "Burası daha rahatsız hastalarımızı tuttuğumuz yer. Alt kattaki insanlardan daha fazla zarar görmüş ya da daha fazla acı çekiyor olmaları gerekmiyor. Ama şu ya da bu şekilde şiddet belirtileri gösteriyorlar. Geçtiğimiz yıl boyunca anneni gözetim altında tutmak zorunda kaldık. Ondan önce-"

Linden geçici olarak Joan'ın kapısını omzuyla iterek açtı ve Roger'ı annesinin odasına götürdü.

Koridorda, hastanelerin karakteristik kokusu daha az belirgindi, ama burada açıktı: Betadin ve kanın, sert temizleyicilerin ve idrarın, insan terinin, korkunun, zemin cilasının ve anesteziğin, açıklanamayan bir formalin tangıyla vurgulanan, silinmez bir karışımı. Bazı nedenlerden dolayı, tıbbi bakım her zaman aynı kokuları üretirdi.

Oda, yan taraftaki İlçe Hastanesi'ndeki özel odaların standartlarına göre genişti. Büyük bir pencere, bazen kırılğan ruhların dengelerini yeniden kazanmalarına yardımcı olan türden bir güneş ışığını içeri alıyordu. Yatak zeminin ortasını kaplıyordu. Kullanılmayan bir televizyon, yatağın yanındaki duvardan sarkıyordu.

Tavan. Mevcut tek gelişmiş ekipman bir nabız monitörüydü ve kablosu Joan'ın sol elinin işaret parmağındaki bir klipse bağlıydı. Monitöre göre nabızı sabit ve sorunsuzdu.

Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde bir kutu pamuk, bir şişe steril serum fizyolojik, bir kavanoz vazelin ve parlak çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu. Çiçekler Maxine Dubroff'un fikriydi ama Linden hemen benimsemişti. Yıllardır tüm hastalarına düzenli olarak çiçek gönderilmesini ayarlıyordu, ne kadar parlak olursa o kadar iyiydi. Aklına gelen ya da gelmeyen her dilde, hastalarını özenli bir yerde olduklarına ikna etmeye çalışıyordu.

Joan yatakta dik oturmuş, boş gözlerle kapıya bakıyordu. Kısıtlamalar kollarını yatağın parmaklıklarına bağlamıştı. Bağları burnunu kaşmasına veya duruşunu ayarlamasına izin verecek kadar gevşekti, ancak bunları hiç yapmadı.

Aslında, hemşirelerden ya da hastabakıcılardan biri onu o pozisyona yerleştirmiş olmalıydı. Neyse ki bakıcıları için Joan uyumlu bir hasta olmuştu: konulduğu yerde kaldı. Ayağa kalktı. Yatağa uzandı, hareketsiz yattı. Ağzına konan yiyecekleri yuttu. Bazen çiğnedi. Banyoya götürüldüğünde işedi. Ancak kelimelere ya da seslere tepki vermedi, kendisiyle ilgilenen insanların farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

Bakışları hiç dalgalanmadı: neredeyse gözünü kırpmıyor gibiydi. Ayakta ya da uzanmış, odaklanmamış bakışları ne umursar ne de umut ederdi. Eğer uyuduysa bile bunu gözleri açık bir şekilde yapardı.

Katatoni yılları onu dokunaklı bir şekilde işaretlemişti. Yüzünün derisi o kadar uzun süredir kemiklerinin üzerinde gevşek duruyordu ki, altta yatan kaslar körelmiş ve ona dilsiz bir dehşet görüntüsü vermişti. Linden'in ona reçete ettiği ve hastabakıcıların özenle uyguladığı egzersiz programına rağmen, uzuvları acınacak bir zayıflığa düşmüştü. Ve Linden'in ya da hemşirelerin yapabileceği hiçbir şey -Linden'in danıştığı uzmanlardan hiçbirinin önerebileceği hiçbir şey- yıllar içinde dişlerini kaybetmesini engelleyemedi. Ağızdan ya da serum yoluyla hiçbir beslenme şekli, hiçbir fırçalama ya da başka bir bakım, vücudunun normal kullanım ihtiyacını karşılayamadı. Gerçekte, kronolojik yaşının içerdiğinden daha fazla ölümlülük yaşamıştı. Başka türüsünü yapmaktan aciz olan bedeni, çok fazla zamanın yükünü taşıyordu.

Linden odaya girdiğinde her zaman yaptığı gibi, "Merhaba Joan," dedi. Ses tonundaki müstakil güven, Joan'ın onu duyabildiğini varsayıyordu.

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen. "Bugün nasılsın?"

Yine de Joan'ın durumu kalbini sızlatıyordu. Linden'in avuç içi büyüklüğünde bir yara Joan'ın sağ şakağını damgalıyordu. Uzun süren bir dizi darbe sonucu derin bir çürük oluşmuş ve sonunda deri gerilip çatlayarak iyileşemeyecek kadar sertleştiği için kan sızmaya başlamıştı. Şimdi sarı ve beyaz damarlı kırmızı bir çizgi, tedavi etmek için yapılabilecek her şeye rağmen yanağından aşağı doğru akıyordu.

Morluk ilk kanamaya başladığında, Linden onu bir bandajla kapatmıştı; ama bu Joan'ı çılgına çevirmiş, kendi kemiklerini kırmakla tehdit edene kadar bağlarına karşı çırpınmasına neden olmuştu. Şimdi Linden darbelerin sıklığını azaltmaya odaklanmıştı. Onun emriyle yaranın kanamasına izin verildi: günde birkaç kez temizlendi, sürekli bir enfeksiyona karşı antibiyotik ve merhemlerle kaplandı, ancak havaya açık bırakıldı. Görünüşe göre bu Joan'ı bir şekilde sakinleştirmiş.

Roger kapının hemen önünde durdu ve annesine baktı. Yüzünde hiçbir tepki yoktu. Hissettiği her neyse içinde kapalı kalmış, kalbine kilitlenmişti. Linden şaşkınlık, şok, dehşet, öfke, hatta belki de merhamet bekliyordu; ama hiçbirini görmedi. Yüzündeki belirsiz çizgiler ona hiçbir ipucu vermemişti.

Bakışlarını başka yöne çevirmeden usulca sordu: "Ona kim vurdu?"

Sesi kızgın gelmiyordu. Kahretsin, diye düşündü Linden, neredeyse hiç ilgilenmiyor gibiydi-

İç çekti. "Bunu kendi kendine yaptı. Bu yüzden kısıtlandı."

Yatağın kenarına geçerek birkaç pamuk aldı, steril tuzlu suyla ıslattı ve Joan'ın yanağını nazikçe silmeye başladı. Her seferinde bir yumuşak vuruşla, sızan yaraya ulaşana kadar kanı yukarı doğru sildi. Sonra daha fazla pamuk kullanarak yaranın kendisini sildi ve Joan'ı incitmeden temizlemeye çalıştı.

Linden ona her durumda özenle bakardı; ama Thomas Covenant'a olan bağlılığı onda ekstra bir şefkat uyandırmıştı.

"Bir yıl önce başladı. O zamana kadar onu alt katta tutuyorduk. O kadar uzun süredir tepkisizdi ki, kendisi için bir tehlike oluşturabileceğini hiç düşünmedik. Ama sonra şakağına yumruk atmaya başladı. Yapabildiği kadar sert."

Parmak eklemleri nasır tutacak kadar sert.

"İlk başlarda çok sık değildi. Birkaç günde bir, daha fazla değil. Ama bu uzun sürmedi. Kısa süre sonra günde birkaç kez yapmaya başladı. Sonra birkaç

Saatte bir kez. Onu buraya getirdik, bileklerini bağladık. Bu bir süre işe yaramış gibi görünüyordu. Ama sonra bağlardan kurtuldu."

"Çıktın mı?" Roger aniden söze girdi. "Nasıl?"

Odaya girdiğinden beri ilk kez Joan yerine Linden'a baktı.

Linden onun gözlerinden kaçarak pencereden dışarı baktı. Yandaki İlçe Hastanesi'nin kurumsal profilinin ötesinde, mavi gökyüzünü görebiliyordu, neredeyse ışıltılı bir masmavi, hatasız. Bahar, ilçeye ara sıra böyle günler sunuyordu; havanın ona *elmas yağmurunu* hatırlattığı ve uçsuz bucaksız gökyüzünün dünyanın tüm acılarını yutacak kadar derin görüldüğü günler.

Bugün bu ona biraz rahatlık verdi.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Bunu hiçbir zaman çözemedik. Genellikle gece geç saatlerde, yalnızken oluyor. Ertesi sabah geldiğimizde onu serbest buluyoruz. Şakağından kan pompalanıyordu. Yumruğunda kan vardı. Bir süre onu yirmi dört saat izledik. Sonra video kameralar kurduk, her şeyi kaydettik. Anladığımız kadarıyla, kelepçeler ondan düşüyor. Sonra biz onu durdurana kadar kendine vuruyor."

"Ve hâlâ öyle mi?" Roger'ın tavrı daha da sertleşmişti.

Linden pencereden dönüp tekrar ona baktı. "Eskisi kadar değil. İstersen sana kasetlerin bir kopyasını getirebilirim. Kendin de izleyebilirsin. Artık gecede sadece üç ya da dört kez oluyor. Gün içinde ara sıra, ama sık değil."

"Ne değişti?" diye sordu.

Ona bakarken, babasının hem Joan'ı hem de kendisini korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını hatırladı. Roger'ın bakışları onun aynı şeyi yapmayacağı izlenimini uyandırıyor.

Omuzları çöktü ve tekrar iç çekti. "Bay Covenant, şunu anlamalısınız. Kendini öldürecekti. Her seferinde bir yumruk, kendini öldüresiye dövüyordu. Aklımıza gelen her şeyi denedik. Nefret ettiğim elektroşoku bile. İlk altı ya da yedi ay boyunca ona bir eczane dolusu yatıştırıcı, sakinleştirici, uyutucu, uyarıcı, sinirsel inhibitör, beta bloker, SSRI, antiseizure ilaçları - bir atı komaya sokmaya yetecek kadar ilaç verdik. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbir şey onu yavaşlatmadı bile. Kendini öldürüyordu."

Görünüşe göre içindeki bir şey bu darbeleri gerektiriyordu. Linden, Arazi'nin eski düşmanının bu darbeleri geciktirmiş olabileceğini düşündü.

Joan'ın paramparça olmuş zihninde posthipnotik bir telkin gibi, ona kendi ölümünü getirmesini emreden bir dürtü.

Linden ilk kez Şerif Lytton'ın Joan'a, onun gözetiminde olduğu kısa süre boyunca ne söylediğini ya da ne yaptığını merak etmiyordu. Julius Berenford, Covenant'ın öldürülmesinden sonra Haven Çiftliği'ne gittiğinde Joan'ı orada bulmuştu: kafası karışmış ve korkmuş, olanları hatırlamıyordu ama konuşabiliyor ve cevap verebiliyordu. Covenant ve Linden'i herhangi bir müdahale olmadan aramak isteyen Julius, Joan'ı Barton Lytton'la birlikte İlçe Hastanesi'ne göndermişti; hastaneye vardıklarında Joan'ın aklı başından gitmişti. Linden, Lytton'a ne yaptığını sormuş, tabii ki cevap vermesi için onu zorlamıştı; ama Lytton ona hiçbir şey söylememişti.

"Ve gittikçe kötüleşiyordu," diye devam etti Linden. "Daha çılgınca. Histerik. Kendine daha sık vuruyordu. Bazen yemek yemeyi reddediyor, günlerce yemek yemiyordu. Bizimle o kadar çok mücadele etti ki, üç hasta bakıcı ve bir hemşirenin

IV. Endişe verici miktarda kan kaybetmeye başladı."

"Ne değişti?" Roger dikkatle tekrarladı. "Sen ne yaptın?"

Linden almak istemediği risklerin kıyısında duraksadı. Hiçbir uyarı olmadan Joan'ın odasının havası tehlikeli olasılıklarla dolmuş gibiydi. Bu biçimsiz ve aptal genç adama gerçeğin ne kadarını ifşa etmeyi göze alabilirdi?

Ama sonra kararlılığını pekiştirdi ve adamın sorusuna açık yüreklilikle cevap verdi. "Üç ay önce ona evlilik yüzüğünü geri verdim."

Linden gözlerini ondan ayırmadan Joan'ın geceliğinin yakasına uzandı ve onu kaldırarak boynunda asılı duran narin gümüş zinciri ortaya çıkardı. Zincirin ucundan, hâlâ gecelik tarafından gizlenen beyaz altın bir alyans sarkıyordu. Joan o kadar çok kilo vermişti ki, yüzüğü hiçbir parmağında tutamıyordu.

Roger'ın gülümsemesi ani açlıkları ima ediyordu. "Etkilendim, Dr. Avery. Belli ki yapılacak en doğru şey buydu. Ama ben beklemezdim-" Ondan böyle bir içgörü beklemediğini söylemeden durdu. "Bunu nasıl anladınız? Size bunu düşündüren neydi?"

Artık kararlı olan Linden omuz silkti. "Bir gece aklıma geldi.

"Babanızın hayatının sonu hakkında ne kadar bilginiz olduğunu bilmiyorum. Öldürülmeden önceki son iki hafta boyunca Joan'a baktı." Haven Çiftliği'nde. "Aklını çoktan kaybetmişti ama böyle değildi. Bazı açılardan çok daha kötüydü. Neredeyse kuduz. Tek şey

Onu sakinleştiren babanın kanının tadıydı. Onu beslemesi ya da temizlemesi gerektiğinde, kan akana kadar onu kaşımaya izin verirdi. Derisinden kanı emmek onu kendine getirirdi, kısa bir süreliğine."

Linden'in profesyonel soğukkanlılığının ardında gizli bir öfke, Roger Covenant'ı şok edebileceğini ya da korkutabileceğini ummasına neden oluyordu.

"Şimdi de kendine vuruyor Bay Covenant. Bir sebepten dolayı acı çekmek istiyor. Kendini incitmeye ihtiyacı var. Nedenini bilmiyorum. Ceza olarak mı?" Eski kocasının cinayetindeki rolü için mi? "Kesinlikle kendini cezalandırıyor gibi görünüyor.

"Ve bandaja tahammülü yok. Kendi kanaması onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Bir tür telafi gibi. Dengesini yeniden kazanmasına yardımcı oluyor. Bunu sürdürmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Eğer telafi onu sakinleştiriyorsa, bundan daha fazla almasını istedim.

"Evliliğinin sembolü olan yüzüğü," "sahip olduğum ve geri getirebileceğim tek şeydi."

O sırada Linden zinciri Joan'ın boynuna büyük bir endişeyle takmıştı. Bu jestin dili kolaylıkla yanlış yorumlanabilirdi; bir sevgi ve bağlılık sembolünden ziyade bir suçluluk hatırlatması olarak algılanabilirdi. Ancak Joan, yüzük tenine dokunur dokunmaz nispeten uysal transına geçmişti.

O zamandan beri Linden sık sık korkunç bir hata yaptığından korkuyordu: Joan'ı sakinleştiren tam da suçluluk duygusunun hatırlatılmasıydı: Joan'ın katatonisi, beyaz altının dokunuşuyla temelden yenildiği için devam ediyordu. Yine de Linden yüzüğü çıkarmadı.

Joan'ın şu anki trans hali onu hayatta tutan tek şeydi. Çaresizlik darbelerine daha fazla dayanamazdı.

Roger, sanki Linden'in açıklaması ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "İyi iş çıkardın. Tekrar söylüyorum, etkilendim." Linden onunla tanıştığından beri ilk kez -neredeyse bir saat önce- tatmin olmuş görünüyor. "Onunla bir başkasının ilgilenmesi konusunda neden isteksiz olduğunu anlayabiliyorum."

Ancak hemen ardından mantıksız ısrarını sürdürdü. "Ama sen elinden geleni yaptın. Ben ona yardım etmedikçe bundan daha iyi olamaz."

Linden'in itirazını engellemek için elini kaldırdı. "Onun hakkında bilmediğin şeyler var. Bu durum hakkında. Ve ben bunları açıklayamam. Kelimelerle anlatılamaz-" Ne d e m e k istediğini yeniden ifade etmek için durakladı. "Onlar sana

kelimeler. Bilginin kazanılması gerekir. Ve sen bunu hak etmedin. Benim kazandığım gibi değil.

"Sana göstereyim."

Linden aptalca bir şekilde onu durdurması gerektiğini düşündü. Bu iş çok uzamıştı. Yine de adam yatağa yaklaşırken müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı. Adam onun içinde, felce karşı unutulmuş bir savunmasızlığa dokunmuştu.

Kibarca annesinin yanına, karyolanın parmaklıklarının izin verdiği kadar yakın oturdu. Heyecandan yanakları kızarmıştı. Solunumu hızlandı. Sağ bileğindeki bağı çözerken elleri hafifçe titredi.

Çiçekler Linden'in gözlerine renk lekeleri saçtı, koyu kırmızı ve mavi, sorunsuz sarı. Birkaç dakika önce bunların ne tür çiçekler olduğunu tam olarak biliyordu; şimdi ise hiçbir fikri yoktu. Pencerenin dışındaki gökyüzü ulaşılmaz görünüyordu, herhangi bir umut veremeyecek kadar uzaktı. Güneş ışığı hiç sıcaklık vermiyordu.

Joan, Roger'ın yanından ya da içinden boş gözlerle baktı. Linden onun kendine vurmasını bekledi ama vurmadı. Belki de elinin serbest olduğu gerçeği henüz yeraltındaki farkındalığına nüfuz etmemişti.

Roger avuçlarını Joan'ın yanaklarına doğru kaldırdı ve gevşek etine bastırdı. Titremesi açıkça belli oluyordu. Hevesle titriyor gibiydi, yoksun bırakılmış bir aşık gibi hırslıydı. Kararsızca Joan'ın başını çevirdi ve doğrudan gözlerinin yokluğuna bakabildi.

"Anne." Sesi titriyordu. "Benim. Roger."

Linden dudağını ısırdı. Odadaki tüm hava yatağın etrafında yoğunlaşmış gibiydi, nefes alamayacak kadar yoğun. Joan'ı esir alanların sağ ellerini yok ettikleri şenlik ateşinde, Covenant'ın yaklaşan cinayetine açıklıkla bakan diş gibi gözler görmüştü. O zamanlar bu gözlerin kötü niyet taşıdığına inanmıştı. Ama şimdi onların içindeki duygunun umutsuzluk olabileceğini düşünüyordu; doldurulamayan bir boşluk.

"Anne."

Joan birkaç kez gözlerini kırptırdı. Göz bebekleri küçüldü.

Alnının derisini geriyor gibi görünen bir çabayla gözleri oğluna odaklandı.

"Roger?" Kullanılmayan sesi dudaklarının arasından yaralı bir şey gibi süzüldü. "Sen misin?"

Aniden sertleşerek ona, "Elbette benim. Bunu görebilirsin."

Linden istemsizce bir adım geri çekildi. Kan tadı aldı, dudağında bir acı hissetti. Roger'ın sesi sanki Joan onu hayal kırıklığına uğratmış bir hizmetçiymiş gibi küçümseyici ve kızgındı.

"Oh, Roger." Joan'ın gözlerinden yaşlar döküldü. Serbest kalan eli onun omzuna gitti ve boynuna yapıştı. "Çok uzun zaman oldu." Yüzünde hiçbir ifade yoktu: kasları hissettiklerini aktaracak güçten yoksundu. "Çok uzun süre bekledim. Çok zor oldu. Durdur şunu."

"Şikayet etmeyi bırak." Sanki bir çocukmuş gibi onu azarladı. "O kadar da kötü değil. Yirmi bir yaşına kadar beklemek zorunda kaldım. Bunu biliyorsun."

Nasıl-? Linden sanki karnına darbe almış gibi nefes nefese kaldı. Nasıl-? Roger Joan'a nasıl ulaşmıştı?

Joan nereden bilebilirdi ki?

Joan yalvarırcasına, "İyi davrandım," diye karşılık verdi. "İyiydin." Kadının hasarlı sesi ürkmüş ve adamın ayaklarının dibinde sinmiş gibiydi. "Gördün mü?"

Kolunu adamın boynundan çekerek yumruğunu morarmış şakağına doğru savurdu. Kolunu indirdiğinde parmak eklemlerine taze kan bulaşmıştı.

"İyi davrandım," diye yalvardı. "Durdur şunu. Buna dayanamıyorum."

"Saçmalama anne," diye homurdandı Roger. "Elbette buna katlanabilirsin. Sen böyle yaparsın."

Ama sonra, görünüşe göre, ona acıdı ve tavrı yumuşadı. "Çok uzun sürmeyecek. Yapmam gereken bazı şeyler var. Sonra buna bir son vereceğim. Birlikte durduracağız."

Kadının yanaklarını serbest bırakarak ayağa kalktı ve Linden'e doğru döndü.

Adam yataktan ayrılır ayrılmaz Joan çığlık atmaya başladı; boğazından, kumaşın pürüzlü camı yırtması gibi yırtılırcasına çıkan zayıf, parçalayıcı bir ses. Nabız monitörü de sanki sempati duyuyormuş gibi tiz bir ses çıkardı.

"Gördünüz mü, Dr. Avery?" dedi annesinin çığlıkları arasında. "Gerçekten başka seçeneğiniz yok. Benimle gelmesine izin vermek zorundasınız."

"Onu ne kadar çabuk serbest bırakırsanız, ben de onu tüm bunlardan o kadar çabuk kurtarabilirim."

Cesedimi çiğneyen Linden, belirsiz gülümsemesi ve mülayim gözleriyle anlattı. Cesedimi çiğnemen lazım.

2.

Linden ona yüksek sesle, "Dışarı," diye emretti. "Şimdi."

Adam hemen itaat ettiği için şanslıydı. Eğer adam direnseydi, kadın ona vurabilir ve yüzündeki kesinliği yok etmeye çalışabilirdi.

Joan'ın kapısını arkasından kapatır kapatmaz ona doğru döndü. "Bunun olacağını biliyordun."

Joan'ın çığlıkları koridorda yankılandı, beyaz fayans zemin ve süssüz duvarlardan yansıdı. Monitörü alarmini hemşire istasyonuna iletti.

Omuz silkti, Linden'in öfkesinden etkilenmemişti. "Ben onun oğluyum.

Beni o büyüttü." "Bu bir cevap değil," diye karşılık verdi.

Daha devam edemeden bir kadın sesi, "Dr. Avery? Ne oldu?"

Bir hemşire koridor boyunca aceleyle geldi: Amy Clint. Genç, çalışkan yüzü şaşkınlık ve endişeyle doluydu.

Roger Covenant Amy'ye kayıtsızca gülümsedi. Sanki böyle şeyler söylemeye hakkı varmış gibi, "Ona o kanın tadına baktır," diye önerdi. "Bu onu sakinleştirecektir."

Amy durdu. Dehşet içinde Linden'a baktı.

"Bayan Clint"-Linden, Amy'nin şokuna karşı koymak için otoritesini topladı - "Bu Roger Covenant. Joan'ın oğlu. Onu görmek onu üzdü." "O hiç-"

Hemşire bir an için tepkisini kontrol etmeye çalıştı.

Sonra daha kararlı bir şekilde, "Onun böyle çığlık attığını hiç duymamıştım," dedi. Joan'ın feryatları havada yankılanıyordu. "Ne yapmalıyım?"

Linden derin bir nefes aldı ve öfkesini topladı. "Dediğini yap. Bırak kanının tadına baksın." Amy'nin şaşkınlığını gidermek için ekledi, "Sonra açıklarım."

Hemşire tereddüt edince, "Şimdi," diye ısrar etti.

"Hemen Doktor." Amy gözlerindeki sıkıntıyla Joan'ın odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Linden hemen Roger'la tekrar yüzleşti. "Soruma cevap vermedin."

Annesinin çılgınlıkları onu hiç etkilememiş gibi gülümsemeye devam ederek elini kaldırdı ve Linden'den beklemesini istedi.

Amy odaya girdikten birkaç dakika sonra Joan aniden sessizliğe gömüldü. Çılgınlıklarının aniden kesilmesi koridorda bir artçı şok gibi zonkladı.

"Gördünüz mü, Dr. Avery?" diye yanıtladı Roger. "Onunla gerçekten ilgilenilebilecek tek kişi benim. Başka hiç kimse yeterli değil." Linden itiraz edemedi ekledi: "Ne olacağını biliyordum çünkü ben onun oğluyum. Sorununun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Nasıl tedavi edileceğini biliyorum."

"Onu şimdi tutmanızı haklı gösteremezsiniz."

"Yanılıyorsun." Linden sesini alçalttı. "Onu serbest bırakmanızı haklı çıkaramam. Az önce yaptığınız şey vicdansızlık."

"Ona ulaştım," diye itiraz etti. "Bu senin yapabileceğinden fazlası."

"Oh, ona ulaştınız, tamam," diye karşılık verdi Linden. "Bu oldukça açık. Benim itiraz ettiğim sonuçlar."

Roger kararsızca kaşlarını çattı. "Bu haliyle daha iyi olduğunu düşünüyorsun." Linden'in tepkisi karşısında gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Bence-" diye başladı Linden, sonra kendini durdurdu. Tartışmanın ötesindeydi. Daha sessiz bir şekilde, "Bence siz bana aksi yönde bir mahkeme kararı getirene kadar o burada kalacak. Tartışma bitmiştir."

"Ön kapı" -koridoru işaret etti- "şu tarafta."

Bir an için, ayrıışmış gözlerinde öfke titreşir gibi oldu. Ama sonra omuz silkti ve bakışları kayboldu.

"Bunu daha sonra çözeceğiz Dr. Avery," dedi sanki eminmiş gibi. "Sadece bir şey daha var."

"Babamın alyansına ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Geçiş olmadan, Linden soğudu. Ülke'de Covenant'ın beyaz altın yüzüğü gücünün sembolü ve aracıydı. Onunla Despiser'a karşı vahşi bir büyü kullanmıştı.

Roger annesinin yerini alma şansından daha fazlasını istiyordu. Babasının ayinini de istiyordu.

"Anladığım kadarıyla bunu hep takarmış," diye devam etti, "ama cesedinin üzerinde bulunamadı. Megan Roman ve Şerif Lytton'a sordum ama nerede olduğunu bilmiyorlar. O artık benim. Onu istiyorum."

Eski alışkanlık, elini bluzunun altındaki yüzüğün reddedilemez çemberine doğru kaldırmasına neden oldu. Roger, Zaman Kemerini yıkmak ve Lord Foul'u serbest bırakmak için beyaz altını Toprak'a taşımayı amaçlıyordu. Despiser, Dünya'nın güzelliğine olan saldırısını çoktan yenilemişti ve Linden'i daha önce neredeyse yok eden bir çile yeniden başlamak üzereydi-

Hayır. *Hayır*. Bu imkânsızdı. Böyle şeyler onun için on yıl önce gerçekliğini yitirmişti.

Yine de buna inanıyordu. Ya da Roger Covenant'ın buna inandığına inanıyordu.

Ve eğer buna inandıysa-

Ona o boş gülümsemesiyle gülümsedi.

-O zaman onun niyetini tahmin ettiğini bilmesine izin veremezdi. Planlarının tehlikede olduğunu anlarsa, engelleyemeyeceği bir şey yapabilirdi.

Şimdiden çok fazla şey ele vermiş olabilirdi. Elinin kökleşmiş hareketini görebilirdi.

İnsanlar ölecekti-

Ancak bir kalp atışı sonra cesaretini topladı. "Bende var," diye cevap verdi. Yalanlarla kendini küçültmek istemiyordu. Babasına olan sadakatini de inkâr etmeyecekti. "O öldüğünden beri bu bende var."

Roger başını salladı. "Şerif Lytton bu yüzden onu bulamadı."

"Baban onu bana bıraktı," dedi Linden kesin bir ifadeyle. "Onu saklamak niyetindeyim."

"O bana ait," diye karşı çıktı. "Vasiyeti her şeyi anneme bıraktı. Dün bana miras kaldı."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadın. O ölmeden önce bana geldi. Bu onun mirasının bir parçası değil."

Aslında yüzüğü ona doğrudan Covenant vermemişti: Despiser onu arslan ateşiyle öldürdüğünde onu geri almıştı. Yine de yüzüğün kendisine ait olduğunu düşünüyordu, sanki onunla evlenmiş gibi.

"Anlıyorum." Roger yine kaşlarını çatı. "Bu bir sorun Dr. Avery. Ona ihtiyacım var. O olmadan onun yerini alamam. Tam olarak değil. Ve eğer onun yerini alamazsam,

asla tamamen özgür olamayacak."

Bu kadar çok şeyi açığa vurduğu için umursamaz görünüyordu. Belki de Linden'in kendisini anlayacak kadar anlayışlı olduğunu düşünmüyordu.

"Ama bu *benim* sorunum değil," dedi kesin bir ifadeyle. "Burada işimiz bitti. Güle güle, Bay Covenant. Kapı-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Kapı şu tarafta.

"*Doktor Avery*" -şimdi unvanıyla alay ediyordu- "neye karıştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok." Sonra arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Oh, bir fikri vardı. Annesini rahatsız etme gücüne rağmen, kendisine karşı çıkan kadın hakkında hiçbir şey anlamadığı açıktı. Ama onun üzerinde herhangi bir avantajı olduğunu da düşünemiyordu.

Onun bundan sonra ne yapabileceğini sadece tahmin edebiliyordu.

Acilen onun bu bilgiyi nasıl kazandığını öğrenmek istiyordu.

Durumu Amy Clint'e elinden geldiğince açıklamak için Joan'un odasına tekrar girdiğinde midesi sıkışmıştı.

Ofisine döndüğünde, kararlılığı sertleşmiş ve şekillenmişti.

Ne olursa olsun Roger Covenant'ın çılgın planlarının içine çekilmesine izin veremezdi. Hayatını ve taahhütlerini *burada kurmuştu*: hizmet etmeyi ve sevmeyi seçtiği insanlar ona bağımlıydı. Ve Joan, oğlunun ona yapabileceği her şeyden daha iyisini hak ediyordu.

Linden, niyetini daha da ileri götürmeden önce Roger'ı durdurmak zorundaydı.

Bunu yapmak için, onun hakkında daha fazla şey bilmesi gerekiyordu.

Onun da yardıma ihtiyacı vardı. Joan onun tek sorumluluğu değildi. Bir kenara bırakmak istemediği başka görevleri, başka aşkları vardı.

Masasında yer açarak telefonu kendisine doğru çekti ve arama yapmaya başladı.

Önce İlçe Hastanesi'nde güvenlikten sorumlu olan sevimli yaşlı adam Bill Coty ile temasa geçti. Genelde zararsız biri olarak görülüyordu,

Ama Linden aksini düşünüyordu. Sık sık onun daha büyük bir meydan okumayla karşılaştığında bunun üstesinden gelebileceğinden şüphelenmişti. Covenant'ın ölümünü izleyen kriz sırasında, hastanenin kaynakları yanık kurbanları, endişeli vatandaşlar ve histerik akrabalar tarafından zorlandığında kesinlikle işe yaramıştı. Karakteristik gülümsemesi mide bulantısıyla çarpılmıştı, bazı insanları yatıştırmış ve diğerlerini yönlendirirken tıbbi personeli müdahaleden korumuştur. Ve gerektiğinde hastaneye koşacak iri yarı yarım düzine gönüllü güvenlik "görevlisini" çağırabiliyordu.

"Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama sanırım bölgede hastalarımın birini kaçırmaya çalışabilecek bir adam var. Adı Roger Covenant.

"Annesini hatırlarsın, Joan. Ona bizden daha iyi bakabileceğini düşünüyor. Ve velayet gibi yasal incelikleri umursamıyor gibi görünüyor."

"Zavallı kadın." Bir an için Coty'nin sesi dikkatsiz, anılar yüzünden dikkati dağılmış gibiydi. Ancak daha sonra Linden'ı şaşırtarak sordu: "Ne kadar şiddetli

sence bu Roger kim?"

Şiddet-? Joan'ın oğlunu bu terimlerle düşünmemiştir.

"Soruyorum, Dr. Avery," diye devam etti yaşlı adam, "çünkü adamlarımın onun için hazır olmasını istiyorum. Eğer sadece camı kırıp kızı götürmeye çalışacaksa, herhangi birimiz onu durdurabiliriz. Ama silahlı gelirse-" Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Birkaç adamımdan silah getirmelerini isteyebilirim. Eminim ateşli silahlar için bağlı olmadığımızı biliyorsunuzdur. Ama on yıl önce olanların tekrarlanmasını istemiyorum."

Linden, Roger Covenant hakkındaki değerlendirmesini düzeltmek için çabaladı. "Size ne söyleyeceğimden emin değilim Bay Coty. Onunla daha bu sabah tanıştım. Aklının başında olduğunu sanmıyorum. Ama annesine karşı duygusal acımasızlığı dışında hiçbir şeyi şiddet içeriyor gibi görünmüyordu." "Silahlar aşırı bir tepki olabilir."

Roger'ın niyeti hakkında yanılıyor olabilir miydi? Tehlikeyi o mu uyduruyordu? Bu mümkündü. Eğer öyleyse, işlev bozukluğu yüzünden vurulmayı pek de hak etmiyordu.

"Siz nasıl isterseniz, Doktor." Bill'in ses tonunda hayal kırıklığı yoktu. Anlaşılan kendisini ya da gönüllülerini silahşor olarak görmüyordu. "Bu gece odasına göz kulak olmaya başlayacağız. Aptal değilse gün içinde bir şey yapmaya kalkışmaz. Adamlarımdan birinin bütün gece görevde olmasını sağlayacağım."

Şüpheli olmadığı için olduğu kadar yardım etmeye istekli olduğu için de minnettar olan Linden ona teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Meseleyi onun ellerine bırakabilir miydi? diye sordu kendi kendine. Daha fazlasını yapması gerekiyor muydu?

Evet, o yaptı. Roger'ın tek potansiyel kurbanı Joan değildi. Eğer Linden'in başına bir şey gelirse, Jeremiah kaybolurdu. Tamamen ona bağımlıydı.

Onu düşünmek bile pencereden dışarı, arabasına bakmasına neden oldu. Joan'ı unutup ona gitmek, iyi olduğundan emin olmak için ani bir istek duydu.

Sandy olmasaydı arardı. Roger onun varlığından haberdar değildi.

Megan Roman'ın numarasını çevirirken elleri hafifçe titredi.

Megan yirmi yıldan fazla bir süre Thomas Covenant'ın, sonra da mirasının avukatlığını yapmıştı. Bu sürenin büyük bir kısmında -kendisinin de itiraf ettiği gibi- gösterdiği gayret utançtan kaynaklanmıştı. Cüzzam hastalığı onu derinden rahatsız etmişti. Ona karşı yalın, ilkel, neredeyse hücrel bir dehşet hissetmişti; hastalığının, tıpkı kendi bedeninde olduğu gibi ilçede de orman yangını gibi yayılacak bir bulaşıcı hastalık olduğuna dair içten gelen bir inanç.

Ama o bir avukattı, düşünen bir kadındı ve kendi mantıksızlığından dehşete düşmüştü. O yaşarken, kendisinden utandığı için onun için çalışmaya devam ederek alarmıyla sürekli bir savaş yürütmüştü. Ve onun ölümünden sonra, hayatı boyunca kendisinden kaçan hoşgörü ve sosyal sorumluluğun sadık ve sesli bir savunucusu haline gelmişti. Onun öldürülmesine neden olan kanlı olayların yaşanmasına izin verilmemeliydi. Julius Berenford gibi o da bu olayların bir daha asla yaşanmamasını sağlamaya çalışmayı kişisel bir haçlı seferi haline getirmişti.

Linden, Megan Roman'ı birkaç arkadaşından biri olarak görüyordu. Megan'ın Linden'a her zaman karşılıksız yardım ettiği kesindi. Jeremiah'ın acılı annesi tarafından sakat bırakılmasından ve ilçedeki çeşitli koruyucu ailelerdeki sorunlu geçmişinden sonra, evlat edinilmesi Linden'in kendi başına çözemeyeceği yasal bir karmaşa yaratmıştı.

Megan'ın resepsiyon görevlisinin kendisini aramasını beklerken Linden, Megan'ın Roger Covenant konusunda kendisiyle neden daha önce iletişime geçmediğini merak edecek zaman buldu. Babasının vasisi olarak yıllardır onunla uğraşıyor olmalıydı.

"Linden." Megan'ın Linden'in hoşlanmadığı, profesyonelce içten bir telefon tavrı vardı. Ona sahte geliyordu. "Bu beklenmedik bir zevk. Sizin için ne yapabilirim?"

Kendine rağmen sinirlenen Linden, "Neden beni Roger Mutabakatı hakkında uyarmadın?" diye açıkça cevap verdi.

Megan hemen ses tonunu değiştirdi. "Oh, Tanrım. O ne yaptı?"

"Önce sen," diye ısrar etti Linden. Megan'ın Roger'ın bir şey yaptığını hemen anlaması için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Beni neden uyarmadın?"

"Kahretsin, Linden," diye mırıldandı Megan rahatsızca. "Bunun seni ilgilendirmediğine inanacak mısın? O bir müşteri. Onun hakkında konuşmamam *gerekıyor*."

"Elbette," diye kabul etti Linden. "Ama bana söylememenin tek nedeni bu değil."

Belli ki Megan ona güvenmiyordu.

Avukat tereddüt etti ve ardından "Bunu düşünmediğime inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Buna inanmayacağım. Seni çok uzun zamandır tanıyorum."

"Kahretsin," diye tekrarladı Megan. "Seni sana inanmayacak kadar iyi tanıyorlarsa arkadaşlarının olmasının ne anlamı var?"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye devam etti, sanki Linden itiraz etmiş gibi. "Sana söylemedim çünkü" -bir an duraksadı- "şey, çünkü seni korumaya çalışıyordum. Biliyorum, sen büyük bir kızsın, kendi başının çaresine bakabilirsin. Ama o Thomas Covenant'ın *oğlu*, Tanrı aşkına. Bu senin için bir şey ifade ediyor, anlamadığım bir şey."

Linden kasıtlı olarak ağrıyan dudağını ısırды. Bu küçük acı onu sakinleştirdi.

"Bu konuda konuşmuyorsun," dedi Megan daha sert bir sesle. "Onu neredeyse hiç tanımıyordun. Her zaman Joan konusunda ona yardım etmek istediğini söyledin. Ama ne zaman sana bu konuyu sorsam, sorularıma cevap vermiyorsun. Bunun yerine, söylediğinden daha fazla tehlikede olduğun izlenimini edindim. O bir şekilde senin için *beliriyor*. Adı geçtiğinde tüm yüzün değişiyor.

"Oğlunun senin için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama acı verici bir şey olabileceğini düşündüm." Ses tonunda kaba bir omuz silkme vardı. "Bu yüzden seni korumak istedim.

"Şimdi sıra sende," diye ekledi Linden cevap vermeden önce. " 'Uyarmak' mı? Neden seni herhangi bir konuda uyarmam gereksin ki? O ne yaptı ki?"

Ancak Linden, Roger'ın annesiyle karşılaşmasını anlatmak konusunda isteksizdi. Yaşadıklarının kelimelere döküldüğünü duymaktan korkuyordu.

"Bir saat önce beni görmeye geldi," dedi yavaşça. "Annesinin velayetini ona vermem gerektiğini düşünüyor." Kelimeler bunu daha gerçekçi kılacaktı. "Ve *çok* ısrarcı. . . ." Linden belirsizliğe gömüldü.

"Evet?" diye sordu arkadaşı.

"Megan, aklımı kaçırdığımı düşüneceksin." Cesaret için Covenant'ın yüzüğüne dokundu. "Gitmesine izin vermezsem onu almaya niyetli olduğuna beni inandırdı."

Lord Foul gücünü ortaya koyduğunda insanlar öldü. Dünyanın güzelliği paramparça oldu. Burada durdurulması gerekiyordu.

"Tanrım," diye inledi Megan. "Nasıl inandırdım seni?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Linden. Bunca yıldan sonra şimdi birdenbire Megan'a Covenant'ın ölümü sırasında ona ne olduğunu söyleyemezdi. Bunu yaparsa tüm güvenilirliğini kaybedecekti. "Bana sadece kötü bir his verdiğine inanacak mısın?"

"Uzun zamandır dengesiz insanlarla çalışıyorum ve sanırım bu konuda bir içgüdüüm var. Bir şekilde dengesiz. Ve söylediğim hiçbir şeyi dinlemediğini de biliyorum.

"Joan'a bakma fikrine kafayı takmış gibi görünüyor. Başka hiçbir şey onu etkilemiyor. Ona göre Joan ona ait. Hikayenin sonu. Korkarım onu engelleyecek sıradan sosyal ya da yasal, hatta pratik kaygılar yok."

Megan uzun bir süre cevap vermedi. Sessizlik sırasında Linden telefon hattında kalp atışına benzer bir tik tak sesi duydu. Sonra durdu. Sonunda Megan yavaşça, "Aslında sana inanıyorum. Onun hakkında benim de içimde kötü bir his var. Ve bunu ben de açıklayamıyorum.

"Biliyor musun-?" Durakladı, görünüşe göre düşüncelerini toparlıyordu. "Üç yıl önce yazışmaya başladık. On sekiz yaşına bastığında bana yazdı. O sırada teknik olarak hâlâ devletin vesayetindeydi -büyükannesi ve büyükbabası onu evlat edinmemişti- ama sosyal yardım görevlileri kendi işlerini yönetmesine izin vermeyi daha kolay buldular.

"Babasının mirası hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ne kadar para vardı, tam olarak nereden gelmişti, nasıl yatırım yapılmıştı, ne

Bir tür gayrimenkul söz konusuydu. Yirmi bir yaşına girer girmez mülkün mülkiyetini almak için tüm hazırlıkları yapmak istiyordu. En azından kanunlar hakkında bu kadarını biliyordu. Ve babası hakkında ona anlatabileceğim her şeyi bizzat öğrenmek istiyordu. Hatta Thomas Covenant'ı pek tanımadığınız halde *sizi* bile öğrenmek istedi."

Linden, Megan'a Roger'a ne söylediğini sorma dürtüsünü bastırdı. Bunun yerine tekrar pencereden dışarı baktı. Arabası onu çağırıyor, eve gitmesi için ısrar ediyor gibiydi; Jeremiah'nın onun korumasına ihtiyacı vardı.

"Ama annesi hakkında tek kelime etmedi," diye ekledi Megan. "Yazışmalarımıza ve konuşmalarımıza dayanarak, onun nerede olduğunu bilmediğini düşünebilirdim. Ya da umursamadığını."

Joan hakkında Megan'la konuşmamıştı çünkü kimseyi önceden uyarmak istememişti.

Linden kendini pencereden uzaklaşmaya zorladı. "Peki onun hakkında ne biliyorsun? Kendisi hakkında hiç konuştu mu?"

"Pek gönüllü değil," diye cevap verdi Megan. "Ama doğrudan sorulara cevap verir. Geçmişinin bir kısmını biliyor olabilirsin."

Aslında Covenant, Linden'a Joan'ın geçmişinden biraz bahsetmişti; ama bunu söylemek için Megan'ın sözünü kesmemişti. Joan, Covenant'tan boşandıktan sonra ailesiyle birlikte yaşamak için memleketine geri dönmüştü. Görünüşe göre birkaç yıl boyunca utancını geleneksel aklanma yöntemleriyle gidermeye çalışmıştı: danışmanlık, psikoterapi. Ancak bu yaklaşım acısına dokunmadığında, dine yönelmişti: giderek daha aşırı biçimlerde dine.

"Söylediğine göre," diye başladı Megan, "ilk yaşamına dair pek bir şey hatırlamıyormuş. Ama bana katıldığı komün hakkında biraz bilgi vermesini sağladım. Sanırım buraya gelmeden yaklaşık bir yıl önceydi.

"Komünün kendisine İntikam Topluluğu dediğini söylüyor. Satır aralarını okuyunca, kanlı fikirli bir grup gibi görünüyorlar. Günahlarını kabul eden ve Tanrı'nın lütfunu kabul eden insanlar için kurtuluşa inanmıyorlardı. Dünyanın bunun için fazla ileri gittiğini, fazla yozlaştığını düşünüyorlardı-" Megan nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Şiddete, kan dökülmesine, kurbanlara ihtiyacı vardı. Günahı yok etmek için ayinsel cinayetler.

"Her neyse, bana anlattıklarını bu şekilde yorumluyorum. Ona göre, zamanlarının çoğunu vahiy için dua ederek geçiriyorlarmış. Tanrı'nın onlara kimin kurban edilmesi gerektiğini söylemesini istiyorlarmış. Ve nasıl."

Megan protesto ederek, "Böyle insanlar nereden *geliyor*, Linden?" diye sordu.

Lord Foul'u düşünen Linden, "Umutsuzluktan. Kendi koflukları yüzünden kırılıyorlar. Bu onları patlatır."

Roger ve Joan fanatizmi aynı yerlerde, aynı kaynaklardan öğrenmişlerdi. Ama onunki tamamen farklı bir türdü.

"Sanırım haklısın," diye kabul etti Megan. "Bunu gerçekten anlamıyorum.

"Anlattığı kadarıyla," diye devam etti, "o da anlamamış. Ona dokunmadı. O sadece yolculuğun içindeydi. Kaç yaşındaydı? Kahretsin, dokuz yaşında mıydı?"

Tekrar küfretti, yumuşak bir şekilde.

"Sonra-?" Linden sordu.

Sesi ağırlaşan Megan, "Bir yıldan uzun bir süre histeriklerin kendilerini köpürtmelerini izledikten sonra Joan, Roger'ı ailesine geri götürdü ve orada bıraktı. Sanırım vahiy gelmişti. Onu bir daha hiç görmedi. Büyükannesi ve büyükbabasının ondan hiç bahsetmediği izlenimine kapıldım. Onun hala hayatta olduğunu biliyordu. Hepsi bu kadar.

"Ona tüm bunlardan sonra normal bir hayata alışmakta zorlanıp zorlanmadığını sordum. Bilirsiniz-ortaokul, sıradan öğretmenler ve sınıf arkadaşları, kıyafetler, ev ödevleri, kızlar. Kahretsin, bir yılını İntikam Topluluğu'nun kurbanlarını seçmesine yardım ederek geçirmişti. Ama bunun kolay olduğunu söylemişti." Megan üzgün bir şekilde sözlerini şöyle tamamladı: "Dedi ki -bu doğrudan alıntıdır- 'Sadece vakit geçiriyordum'."

"Neye kadar?" diye sordu Linden.

"Ben de bunu bilmek istiyordum. Eğer kendisi hakkında söylediklerine inanıyorsanız, Joan onu terk ettiğinden beri yaptığı tek şey yirmi birinci yaş gününü beklemek. Böylece babasının mirasını alabilecekti. Hepsi bu. "Bu onun için neden önemli, hiçbir fikrim yok." Megan'ın ses tonu şaşkınlığını yansıtıyordu. "Ya da onunla ne yapmak istediğini. Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yok.

konu. Soruyu anlamış gibi görünmüyor."

Linden bir parmağının ucuyla acıyan dudağını yokladı. Joan'ın bakıcısı, koruyucusu haline gelmesi tesadüf değildi. Vücudundaki her sinir ve kalbinin her atışıyla Joan'ın nasıl hissettiğini biliyordu. O da kötülük tarafından felç edilmişti; kendi kırılganlığının bilgisiyle fiilen komaya girmişti. Joan gibi o da zihninin silinmesinin ne demek olduğunu biliyordu-

Ama bir şekilde Roger annesinin ona bakmasını sağlamıştı.

Linden hâlâ el yordamıyla anlamaya çalışarak, "Sanırım liseden mezun oldu. O zamandan beri ne yapıyor?"

"Kahretsin, Linden," diye hırladı Megan. "Onu komün hakkında konuşurmak daha kolay. Ama onu oldukça zorladım. Yerel halk üniversitesinde bazı dersler aldığını söyledi. Görünüşe göre tıp öncesi. Biyoloji, anatomi, kimya, bunun gibi şeyler.

"Ve," diye ekledi tiksintiyle, "bir kasap dükkanında çalışıyordu. Thomas Covenant tanıdığım en olağanüstü adamlardan biriydi, çok iyi bir yazar olduğundan bahsetmiyorum bile ve oğlu bir kasapta çalışıyordu. Babasının başarılarıyla yaşayana kadar 'zaman geçiriyordu'.

"*Sen* bundan bir anlam çıkarıyorsun," diye bitirdi. "Anlamlandıramıyorum." Annesinin yerini almak istiyordu. Ve babasının.

"Bunun pek yardımını olmaz," dedi Linden uzaktan.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Megan. "Ama elimdeki tek şey bu."

Linden elinden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdi: "İnanabiliyor musunuz, bunca zamandır Covenant'ın mirasını beklediğini söylüyor, böylece Joan'a bakarken parası ve yaşayacak bir yeri olacakmış. Bu fikre kafayı takmış durumda. Düşündüğü tek şey bu olabilir. Ona ulaşabileceğine inanıyor."

Aniden öne doğru eğilerek masasının kenarına yaslandı. "Megan, o durdurulmalı." Sesine kontrol edemediği bir aciliyet sinmişti. "Bundan kesinlikle eminim. Onda beni korkutan bir şey var. Bence o tehlikeli biri. Geçmişle-" Ürperdi. "Hepimiz daha kötü şeyler yaşamış, son derece iyi insanlar tanıyoruz. Ama burası," Berenford Memorial, "çok fazla şey yaşamamış pek çok hastaya sahip. Sadece bir insanı büken şey diğerini kırar. Ve bence o kırıldı."

Daha fazlasını söylemek istemeyen kadın, yetersiz bir şekilde, "Durdurulması gerekiyor," diye tekrarladı.

Megan'ın tavrı bir anda daha keskin, daha işlek bir hal aldı. "Tehlikeli diyorsunuz. Bana bundan daha somut bir şey söyleyebilir misin? Yargıca götürebileceğim bir şey? Elimde somut bir şey olmadıkça yasaklama emri çıkartamam."

Bunun üzerine Linden bağırarak istedi: Yargıca insanların öleceğini söyle! Ama kendini kontrol etti. "Ondan sadece içgüdülerime güvenmesini isteyebileceğini sanmıyorum."

"Aslında yapabilirim," diye yanıtladı Megan. "En azından bu ilçede. Oldukça fazla güvenilirliğiniz var." Sonra tekrar düşündü. "Ama senin ayı astığını düşünen bir yargıç bile bir tür kanıt isteyecektir. Senin söylemenle bize birkaç günlüğüne uzaklaştırma emri verebilir ama hepsi bu. Eğer süresi dolmadan önce ona gerçek bir kanıt sunmazsak, bir daha asla alamayız."

Linden kendi kendine iç geçirdi. "Anlıyorum."

Bir kez daha sorunu bırakmayı, ellerini yıkamayı düşündü. İsterse şu anda işten ayrılabilirdi. Kimse onu sorgulamazdı. Tanrı biliyordu ki arada bir biraz izin almaya hakkı vardı. Ve Joan'ın onun üzerindeki hakkı Jeremiah'ninki kadar derin değildi.

O onun evlatlık oğluydu: kalbini dolduruyordu. Hiçbir şey onun yerini tutamazdı. Aslında, ona olan indirgenemez ihtiyacı onu onun için daha da vazgeçilmez kılıyordu. Onun için yıkadıktan sonra saçlarının nasıl koktuğunu hatırlamak bile gözlerini yaşartabiliyordu.

Onu tehdit eden herhangi bir şey onu derinden tehlikeye atardı. Ona yönelik herhangi bir saldırı onu ateş hattında bulacaktı: risk altındaydı çünkü onu seviyordu ve ona bağımlıydı.

Zaten yeterince zarar görmüştü.

Ama o da buraya aitti. Tüm hastaları zaten yeterince zarar görmüştü. Ve Joan, Roger'ın onun için tasarladığı şeyi hak etmiyordu.

Linden sessizce Megan'a, "Aklına başka bir şey geliyor mu?" diye sordu.

Megan tereddüt etti. "Şey," dedi kararsızca, "Lytton'ı arayabilirsin-"

Linden bunu çoktan düşünmüştü. "Listemde sırada o var." Barton Lytton neredeyse otuz yıldır ilçe şerifiydi. Roger Covenant'ı durdurabilecek bilgi ve deneyime sahip biri varsa, o da kesinlikle oydu.

"Ona karşı dikkatli ol, Linden," diye uyardı Megan. "O senin hayranın diyebileceğimiz biri değil. Ona göre Berenford Memorial, dolandırıcıları hapisten uzak tutmak için kullanılan liberal bir hileden ibaret. Onun bakış açısına göre, bu seni pratikte suç ortağı yapar."

"Biliyorum." Linden, Lytton'ın tavrına aşinaydı. Yine de onun Joan hakkında başka türlü düşünebileceğini umuyordu. Nasıl hissetmesin ki? Joan'ın bu hale gelmesinde kuşkusuz onun da payı vardı. Başka hiçbir neden olmasa bile, kendine duyduğu saygının hatırına, şimdi onu korumaya istekli olabilirdi.

"Onunla konuştuktan sonra beni ara." Megan'ın sesinde alttan alta bir endişe vardı. "Ne dediğini bilmek istiyorum."

"Yapacağım." Linden şimdi telefonu kapatmak için acele ediyordu. Aciliyeti odak noktasını değiştirmişti. Sandy ile temasa geçmesi gerekiyordu.

Tam Megan'a teşekkür edip telefonu kapatacak ki aklına yeni bir endişe geldi: bir öngörü gibi bir olasılık. Hemen ekledi, "Bana ulaşmanız gerekirse çağrı cihazımı arayın."

Roger Megan'ı arayıp ondan yardım isteyebilirdi-

"Arayacağım," diye cevap verdi Megan. "Her zaman yaparım."

Sonunda telefonu kapattılar.

Ofisinin etrafına körlemesine bakan Linden, ilkel telaşını bastırmanın bir yolunu aradı. Roger'a babasının yüzüğünü ancak hırsızlık ya da şiddet yoluyla elde edebileceğini açıkça belirtmişti. Jeremiah'nın varlığından bile haberi yoktu. Yine de yüzük üzerindeki hak iddiasının Roger için hiçbir şey ifade etmediğinden emin olacak kadar takıntıyı iyi anlıyordu. İstemedenden de olsa oğlunu tehlikeye atmıştı.

Kasap dükkanı mı?

Şerif Lytton'ı aramak yerine ev numarasını çevirdi. Başka bir şey yapamayınca, Sandy Eastwall'ın telefonu açmasını beklerken çalan zilleri saydı.

Sandy üçüncüden sonra cevap verdi. "Bu Sandy."

Linden endişeyle, "Jeremiah iyi mi?" diye sordu.

"Elbette öyle." Sandy'nin sesi endişeli geliyordu, Linden'in tavırlarından rahatsız olmuştu. "Neden olmasın ki?"

Linden açıklayamadı. "Bu sabah bir şey oldu mu?"

Sıra dışı bir şey var mı? Telefonlar? Kapıda biri mi var?" Sandy savunmaya geçercesine, "Önemli bir şey yok," diye cevap verdi. "Sam aradı. "Sam aradı.

Jeremiah'nın gelecek hafta Pazartesi yerine Salı günü gelip gelemeyeceğini öğrenmek istedim. Eve döndüğünde sana mesajı iletcektim."

Linden Sandy'yi yatıştırmak istiyordu ama başka düşünceler onu zorluyordu. "Ya Jeremiah?" diye ısrar etti.

"Tabii," dedi Sandy yine. "O iyi. Neden olmasın ki? Ben her şeyi yaptım-"

"Özür dilerim," diye araya girdi Linden aceleyle. "Öyle demek istemedim. Tabii ki bir şey yapmadın." Aslında Sandy'nin Jeremiah'ya sorgusuz sualsiz gösterdiği saygı, tıpkı onun ihtiyaçlarını neşeyle karşılaması gibi, Linden için çok değerliydi. "Sana güveniyorum. Bu sabah nedense onun için endişelendim." Sandy'ye mantıklı gelebilecek terimlerle

kendini açıklamaya çalışarak

"Bazen hissettiğiniz o duyguları bilir misiniz? Birdenbire, değer verdiğiniz birinin başına kötü bir şey geldiğini düşünürsünüz?"

"Ve neredeyse her zaman yanılırlar." Sandy'nin ses tonunda yumuşatılmış bir gülümseme vardı. "Ama bu seni daha iyi hissettirmiyor. Ne demek istediğini anlıyorum.

"Bugün özellikle dikkatli olacağım," diye güvence verdi Linden. "Ne olur ne olmaz."

Linden bir an için Sandy'ye Roger'dan bahsetme konusunda tereddüt etti. Sandy'nin onun korkularını anlamasını istiyordu. Ama Sandy kolayca korkabilirdi ve paniğe kapılırsa Jeremiah için daha iyi olmazdı.

Linden onun yerine, "Teşekkürler Sandy," dedi. "Minnettarım."

Aniden durdu, Megan'ın onu çağırması için ısrar etmesine neden olan aynı endişeye kapılmıştı. Geçiş yapmadan sordu, "Bu gece nöbetçi olma şansınız var mı? Burada bana ihtiyaç duyabilecek bir durum var."

Eğer Bill Coty'nin adamları Roger'ı hastanenin etrafında gizlenirken yakalarlarsa-

"Elbette." Bu istek aralarında rutin bir şeydi. Sandy, Linden'a gece ihtiyaç duyulduğunda sık sık Jeremiah ile birlikte kalırdı. "Başka bir planım yok."

Sandy ara sıra Sam Diadem'in oğluyla dışarı çıkıyordu; ama müsait olmayacağı zaman Linden'a her zaman bol bol haber veriyordu.

Endişesini gidermek için minnettarlığını ifade eden Linden, Sandy'ye tekrar teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Thomas Covenant eski karısını tüm gücü ve inatçılığıyla korumuş ama onun kaçırılmasını engelleyememişti. Eğer Roger'ın Covenant'ın yüzüğünde gözü varsa, Linden onu durdurmak için kendine pek güvenmiyordu. Sandy hiçbir engel teşkil etmezdi. Ve Jeremiah mücadele sırasında yaralanabilirdi.

Artık mümkün olan her kaynağı organize etmeye kararlı bir şekilde Şerif Lytton'ı aradı.

Ne yazık ki Barton Lytton "müsait değildi." Linden'a onu geri arayacağına dair söz verildi. Bununla yetinmek zorundaydı.

Sabahın geri kalanında konsantre olmak için mücadele etti. Vizitelerini yazdı; telefonlara cevap verdi; bazı hastalarının nasıl tedavi edileceğine dair bir yığın tavsiye faksını okudu ya da tekrar okudu; ilaçlar ve malzemeler için talepleri imzaladı. Dikkatli bir şekilde arabasına bakmadı.

Hamilelik korkularıyla ilgili bir şeyler, herhangi bir şey yapma baskısı bir kenara itilemeyecek kadar şiddetlendiğinde, Joan'ı kontrol etmeye gitti. Ama orada da rahatlayamadı.

Öğle yemeğinde Maxine'e utanmadan dedikodu pompaladı, Roger'ın eylemleri ya da niyetleriyle ilgili bir söylentinin Maxine'in geniş arkadaş ağından bir iplik koparmış olmasını umuyordu. Ancak alışılmadık bir şekilde Maxine kendisinden daha az şey biliyordu. Bu kadar küçük bir kasabada, herhangi birinin bir avukatı ziyaret etmesi -ya da uzun süredir terk edilmiş bir mülke girmesi- fark edilmeden, üzerine konuşulmadan zordu. Yine de Roger Covenant bir şekilde yorumlardan kaçmıştı.

Daha sonra Linden prosedürel görevlerini yerine getirmeye devam etti. Ancak hastalarıyla olan seanslarını ve kalan randevularını iptal etti. Şerif Lytton'ın kendisini görmezden gelebileceği düşüncesi onu bu tür sorumluluklar için çok fazla sınırlendiriyordu.

Yine de onu şaşırttı ve rahatlattı, adam onu geri aradı. Ahizeyi kaldırır kaldırmaz, "Dr. Avery?" dedi. Belki de onun iyiliği için, eski bir erkek ağzıyla konuşuyordu. "Benimle konuşmak mı istemiştiniz?"

"Çağırma cevap verdiğiniz için teşekkürler Şerif." Şimdi eline bir fırsat geçmişti ve Linden kendini telaşlı, kendinden emin hissetmiyordu. Adam kesinlikle onun "hayranı" değildi. Bir şekilde onu kendisini ciddiye alması için ikna etmesi gerekecekti.

"Burada beni endişelendiren bir durum var," diye başladı kararsızca. "Umarım bu konuda bana yardım etmeye istekli olursunuz." Derin bir nefes alarak, "Sanırım Roger Covenant ile konuştunuz?" dedi.

"Elbette var," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Dün beni görmeye geldi. Hoş bir genç adam. Haven Çiftliği'nde yaşayan cüzzamlı yazarın oğlu." *Cüzzamlı* kelimesini sert bir şekilde vurguladı.

"Seni görmeye mi geldi?" Sesi kırılmıştı. Roger'ın Lytton'a telefon ettiğini sanmıştı. Onun şerifi arayacağını biliyor muydu? Onu engellemesi gerekeceğini?

Lytton, "Elbette. Kasabaya yeni geldi," diye açıkladı, "ama bundan sonra burada olacak. Haven Çiftliği'nde yaşayacağını söylüyor. Görünüşe göre ona miras kalmış.

bir yer. O kadar uzun süredir terk edilmiş ki, ait olmadığı bir yere çöreklenmiş bir serseri olduğunu düşünmemi istemedi.

"Dediğim gibi, hoş bir adam."

Hoş, diye düşündü Linden. İşine geldiği zaman da akla yatkındı, bu çok açıktı. Lytton'a açıklamasının son derece makul geldiğine şüphe yoktu.

Tehlike hissi, kalbinin zorlu çalışmasıyla daha da arttı.

Ama yılmadı. Tıp onu acil durumlar için eğitmişti. Ve o, Thomas Covenant'la birlikte Ülkenin kıyametine karşı duran Seçilmiş Linden Avery'ydi. Şerif Lytton -ve Roger Covenant- gibi adamlar onu yıldırıamazdı.

Sanki sadece sohbet ediyormuş gibi, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Lytton sertçe güldü. "Ona yakıp kül etmesini söyledim, Doktor. Bu cüzzam saçmalığı bulaşmaması gereken bir şey. Annesi o evden taşındığında ona bir iyilik yaptı."

Bir öfke parıltısı Linden'in korkusunu bastırdı; ama öfkesini kendine sakladı. Şimdi sakın, kararlı ve soğukkanlı bir şekilde devam etti: "Neden orada yaşamak istediğini söyledi mi? Neden geri döndüğünü açıkladı mı?"

"Hayır, söylemedi. Ben de sormadım. Doğduğu evde yaşamak istiyorsa, bu beni ilgilendirmez. Ona bu fikir hakkında ne düşündüğümü söyledim. Konuşacak başka bir şeyimiz yoktu."

"Anlıyorum." Linden bir iki kalp atışı boyunca tereddüt etti, ne yapacağından emin değildi. Ama sonra Lytton'a şu bilgiyi verdi: "Soruyorum çünkü bu sabah beni görmeye geldi. Bana neden burada olduğunu söyledi."

Barton Lytton, "Anlat bakalım," diye söylendi.

"Annesinin velayetini istiyor," dedi, inandırıcı olması için dua ederek. "Ona bakmak istiyor."

"Aferin ona," diye karşılık verdi Lytton. "Çok saygılı bir evlat, hakkını vermeliyim. Onu serbest bırakamamanız çok kötü, öyle değil mi Doktor?"

"Mahkeme kararı olmadan olmaz," diye kabul etti. "Bu yüzden aradım Şerif." İnancının tüm gücünü toplayarak açıkça şöyle dedi: "Yasal velayeti beklemeye niyeti olmadığını açıkça belirtti. Eğer onu serbest bırakmazsam, onu alacak."

"Onu *almak* mı?" Lytton'ın sesi kuşkulu geliyordu. "Onu kaçırın, Şerif. Onu zorla götürün."

"Güldürme beni." Lytton küçümseyerek homurdandı. "Onu *nereye* götüreceksin? Haven iftliği'nde yaşıyacak. Muhtemelen şu anda yatalara temiz arşıflar seriyordur.

"Diyelim ki haklısın. Diyelim ki Bill Coty daimi uykularından birini çekerken onu değerli 'psikiyatri hastanemizden' gizlice kaçırdı. Yarım saat sonra beni ararsınız. Bir şerif yardımcısı gönderiyorum ve o da Roger Covenant'ı Haven iftliği'ndeki evinde, annesinin ağzına kaşıkla buğday kreması koyarken ve salya akıttığında çenesini silerken buluyor. Bu adam kaırma değil, Doktor. Bu *bir utanç*." şerif kendi alaycılığından keyif alıyor gibiydi. "Belki ondan çok senin için.

"şimdi bana gerçeği söyle. Gerçekten bu yüzden mi aradın? Roger Covenant'ın kendi annesini kaırmasından mı korkuyorsun? O yerde çok uzun zamandır çalışıyorsun. Hastaların gibi düşünmeye başladın."

Linden ona neden yanıldığını söyleyemeden telefonu kapattı.

3. Ona Rağmen

Lanet olsun adama.

Bir süre, ofisinin direnmeyen duvarlarına sessizce öfkeleni. Lytton yanıliyordu: Roger Covenant "hoş bir genç adam" değildi. Tehlikeliydi. Ve Joan onun tek potansiyel kurbanı değildi.

Ama öfkesi hiçbir işe yaramadı, kimseyi korumadı; birkaç dakika sonra da onu bir kenara bıraktı. Şerif küçümsemesinin nelere mal olabileceğini bilemezdi. Kavrayışını şaşırtan bir dünyada umutsuzluğa karşı şansını denemek için hiç çağrılmamıştı. Etkili bir tepki verebilecek deneyimden, geçmişten yoksundu.

Onu mazur görmeyi seçmesine rağmen öfkesi dinmedi. Öfkesi göğsünün ortasına yerleşmiş ve sertleşmişti. *Lanet olsun* ona, diye tekrarladi, şimdi şerif yerine Roger'ı düşünüyordu. İntikam Topluluğu'nda geçirdiği bir yıl ona çok zarar vermiş olmalıydı -ve tabii ki annesi tarafından olduğu kadar büyükanne ve büyükbabası tarafından da zayıflık için yetiştirilmişti.

Tanrı aşkına, neden Covenant'ın yüzüğünü istiyordu? Joan'ı bir şekilde ele geçirirse, evlilik yüzüğüne de sahip olacaktı. O da beyaz altındı ve şüphesiz eski kocasınınkinden ayırt edilemezdi. Elbette önemli olan beyaz altının kendisiydi, vahşi büyüye uygun bir alaşımdı, metalin belirli bir parçası değil?

Roger'ın Joan'ın yerini aldığında kimin yüzüğünü kullandığı neyi değiştirebilirdi ki?

Thomas Covenant muhtemelen cevabı biliyordu. Linden bilmiyordu.

Lytton'ın haklı olması mümkün müydü? Roger'ı yanlış mı okumuştun? Sıradan bir ölçüye göre, bu açıklama daha mantıklıydı. Linden dışında herhangi biri, hatta herkes bunu sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Ve yanıldığına inanmak için en az bir nedeni daha vardı: henüz düşünmeye vakit bulamadığı bir neden.

Öfkesini ofisinde bırakarak yüzüne soğuk su çarpmak ve düşünmek için personel tuvaletine gitti.

Kapı kilitliken ve yanakları yanarken, Linden Avery lavabonun üzerindeki aynada ıslak yüz hatlarını düşündü. Dış görünüşünü sık sık inceleyen bir kadın değildi. Bunu yaptığında, gördükleri karşısında zaman zaman şaşırır ya da hayrete düşerdi. Bu kez bakışlarını karartan endişe onu şaşırttı. Son birkaç saat içinde yaşlanmış gibi görünüyordu.

Bazı açılardan, geçen on yıl onu belirgin bir şekilde etkilemişti. Saçları buğday rengindeki parlaklığını büyük ölçüde korumuş, sadece şakaklarına ak düşmüştü. Yüz hatlarının altında yatan yapısal uyum, yıllara rağmen onu yakışıklı ve çarpıcı gösteriyordu. Dolgun göğüsleri, ince kalçaları ve gereksiz kiloları olmayan, erkeklerin deyimiyle iyi bir vücuda sahipti; Thomas Covenant'la tanışıp onu sevene kadar ona gereksiz görünen bir kadınsılıktı bu. Doğru ışık gözlerindeki hazır neme parlaklık veriyordu.

Ancak bir zamanlar narin olan burnu belirginleşmiş, ağzının köşelerindeki kavisli erozyon çizgileriyle vurgulanmıştı. Bu aşınma yüz hatlarını zorluyor gibiydi, bu yüzden gülümsemeleri çoğu zaman çaba sarf edilmiş gibi görünüyordu. Ve kaşlarının arasındaki düğüm hiç kalkmıyordu: görünüşe göre uykusunda bile kaşlarını çatıyor, rüyalarından rahatsız oluyordu.

Yine de dün yüzünü inceleseydi, yaşını hafife aldığı sonucuna varabilirdi. Thomas Covenant ile geçirdiği günler ve Jeremiah ile geçirdiği yıllar ona aşk ve neşe hakkında hiç bilmediği şeyler öğretmişti.

Ancak şimdi, Joan'ın sıkıntılı bakışlarında onun ölümlülüğünün ipuçlarını görüyordu. Roger'ın davetsiz misafirliği, Toprak'taki mücadele ve acı anılarından daha fazlasını geri getirmişti. Ona kendi anne babasını da düşündürmüştü: gözleri önünde kendini öldüren babasını ve serbest bırakılması için yalvarması Linden'i acı çeken kadının hayatına son vermeye iten annesini.

Joan gibi, kendi tarzında da olsa, Linden çok fazla ölüm tanımış, yaşamak için çok yüksek bir bedel ödemişti.

Başka bir tıp dalında çalışmak yerine neden Berenford Memorial Psikiyatri Hastanesi'nde çalıştığını açıklaması istenseydi, hastalarını anladığı için burada olduğunu söylerdi. Onların hasarlı ruhları onun için çok anlamlıydı.

Ancak şu anda daha acil endişeleri vardı. Yanaklarından ve çenesinden su damlamasını izlerken düşündüğü ikilem, Roger Covenant hakkında yanılıyor olabileceğiydi. Babasıyla geçirdiği zaman ona kendinden şüphe etmesi için en azından bir neden vermişti.

Hiçbir haberci görmemişti.

Thomas Covenant'la ilk karşılaşmasından önce, kendini beklenmedik bir şekilde, ince saçlı ve kötü kokulu nefesi olan koyu sarı giyimli yaşlı bir adamın hayatını kurtarmaya çalışırken bulmuştu. Sonunda onun çılgınca kalp masajına cevap verdiğinde, bir peygamber gibi şöyle demişti: *"Sana ne kadar saldırırsa saldırın, başarısız olmayacaksınız. Dünyada sevgi de var.* Sonra Haven Çiftliği'nin kenarındaki garip güneş ışığında kaybolmuştu.

Korkma, diye emretmişti ona. *Doğru ol.*

Otuz altı saatten daha kısa bir süre sonra, Toprağın çağrısına uymuştu. Antlaşma'nın yanında saldırıya uğramış ve dehşete düşmüştü. Ama sonunda başarısız olmamıştı.

On yıl önce Thomas Covenant da aynı peygamberle karşılaşmıştı. Ortak insanlığını onaylamak için çaresiz ve mahkum bir girişimle kasabaya doğru yürürken, ona *"Neden kendini yok etmiyorsun?"* diye soran, zorunlu gözleri ve koyu sarı bir cübbesi olan yaşlı bir adam tarafından durdurulmuştu. Covenant adamın açık ihtiyacına yüzüğünü sunarak karşılık verdiğinde reddedilmişti.

Dürüst ol, demişti yaşlı adam ona. *Başarısız olmana gerek yok.*

Kısa bir süre sonra, Covenant ilk kez Toprak'a çekilmişti. Lord Foul'un yenilgisine olan bağlılığı sonunda hayatına mal olmuştu. Yine de o da başarısız olmamıştı.

Peki, Linden kendi kendine sormak zorundaydı, yaşlı adam şimdi neredeydi?

Roger'ın niyetleri Arazi'yi bir şekilde tehdit ediyorsa, o pejmürde figür yakınlarda bir yerde olmalı mıydı? Ve eğer onu önceden uyarmak için ortaya çıkmadıysa, Roger korktuğu kadar tehlikeli olamaz mıydı?

Bile bile buna inanmayı seçti. Roger pekâlâ annesini almaya kalkışabilirdi. Ama yaşlı adam Linden'e saldırmadığı sürece Ülke güvendedeydi ve ne o ne de Jeremiah gerçekten risk altındaydı.

Lavabonun yanındaki dağıtıcıdan birkaç kâğıt havlu alarak yüzünü ve ellerini kuruladı. Sonra söz verdiği gibi Megan'ı tekrar aramak için ofisine döndü.

Bunu yaptıktan sonra, çalışanlarını Roger'ın bir daha ortaya çıkması halinde kendisi ile birlikte Güvenliği de aramaları konusunda uyardı. Ama aklına alınacak başka bir önlem gelmiyordu.

Yaşlı adam ortaya çıkarsa, Toprak ile Yeremya arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Oğlunu terk etmeden Toprak'ı savunmak için Lord Foul'a meydan okuyamazdı; ve *bunu* yapmayacaktı. Ne kadar insan ölürse ölsün ya da ne kadar güzellik yok olursa olsun.

İşten sonra eve dönerken, gördüğü her yüzü, yanından geçtiği her figürü istemsizce inceledi. Endişe, çevresel görüşünü aşı boyasıyla boyamış, tanıyamadığı her adama yıllar ve yorgunluk eklemişti. Yine de hiçbir tehlike işareti görmedi.

Ve çok geçmeden evine ulaştı: Jeremiah'ı evlat edinmeye karar verdiğinde satın aldığı iki katlı ahşap iskeletli küçük bir ev. Kısa araba yoluna park ettikten sonra birkaç dakika arabasında kaldı ve oğluna konsantre olabilmek için endişelerini bir kenara bırakarak kendine kısa bir fırsat tanıdı.

Eve geldiğinde sık sık hissettiği minnettarlık dikkatini toplamasına yardımcı oluyordu. Evine kendi başına bakmak zorunda değildi. Oğlunu bir araba kazasından sonra tedavi ettiği bir komşusu onun için çimlerle ilgileniyordu. Berenford Memorial'daki ilk başarılarından biri olan bir kadının ailesi, çatısı aktığı zaman yama yaparak, ısı pompasını değişen mevsimlere göre ayarlayarak ve birkaç yılda bir duvarlarını yeniden boyayarak ona bakım sağladı. Ve haftada iki kez minnettar bir eş temizlik yapmaya, yemek pişirmeye ve çamaşır yıkamaya geliyordu: Linden'in rahatsız kocasına gösterdiği ilgi için basit bir teşekkür.

Linden yardıma değer veriyordu. Bu onun hayatını son derece kolaylaştırdı. Ve yaptığı işi onurlandıran bir toplumda yaşadığı için minnettardı.

Ayrıca Yeremya'ya duyduğu minnettarlık kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Yeremya onun hayatının merkeziydi. Ona Antlaşma'dan, Sunder ve Hollian'dan, Birinci ve Pitchwife'dan ve Toprak'tan öğrendiği sevgi kapasitesini kullanma imkânı vermişti. Sadece varlığı bile onu onaylıyor gibiydi. Onun içinde açan bir çiçek gibiydi, kırılgan ve paha biçilemez. Kendini parçalamadan onu koparamaz ya da geri çeviremezdi. Yapraklarının Despiser'in yumruğunda ezilmiş olması ve bir daha asla doğal şekline ve kokusuna kavuşamaması, ona daha fazla değer vermesine neden oldu. Ona bağlı kaldığı sürece, kalbini asla tamamen kaybetmeyecekti.

Thomas Covenant ona, Toprak'a ne kadar zarar veriyor gibi görünse de bazı kararların kötülüğe hizmet edemeyeceğini söylemişti. Revelstone'un son savunmasına çağrıldığında buna uymayı reddetmişti: Toprak'ı sevmediği için değil, daha ziyade şu anki dünyasında küçük bir kız çingiraklı yılan tarafından ısırıldığı ve yardımına ihtiyacı olduğu için. Bu reddediş onun Diyara varışını günlerce geciktirmişti. Ve o korkunç günler boyunca Ülke'nin en cesur şampiyonlarından birçoğu şehit düşmüştü. Yine de gecikme koşulları, Lord Foul'a başka türlü asla mümkün olmayacak şekillerde meydan okumasını sağlamıştı. Sonunda, Covenant'ın küçük bir kız uğruna Diyar'ı reddetmesi Despiser'in yenilgisini sağlamıştı.

Linden, Antlaşma'nın vaadinin kendisi için de geçerli olması için hararetle dua etti.

Bununla birlikte, arabasını terk etti, ön verandaya çıkan merdivenleri tırmandı ve kendini evine bıraktı.

Kapı onu Jeremiah'nın alanına kabul etti; ve hemen başını eğmek zorunda kaldı. Onun yokluğunda, bir tarafta oturma odasını, diğer tarafta yemek odasını ve ikinci kata çıkan merdiveni birleştiren kısa koridor, yüksek, dallı budaklı bir Tinkertoys kalesinin alanına dönüşmüştü.

Tahta çubuklardan ve dairesel bağlantılardan oluşan kuleler her iki tarafta da üzerinde yükseliyordu. Eğilmeseydi, başını aralarında uzanan uçan sura çarpacaktı. Diğer surlar kuleleri merkezi bir kaleye bağlıyordu: bunun ötesinde daha fazla kule çoğalıyordu. Bütün yapı

Bir zamanlar muazzam derecede özenli, balkonlar ve bartizanlar gibi ayrıntılarla dolu ve mükemmel simetrik, tüm parçaları dengeli. En sıradan kullanım için tasarlanmış bir yaya mekânı olan girişindeki tuhaflığı, ona sanki bir peri şatosu kendi büyüğü âleminden yarı tercüme edilmiş ve varlığın başka bir boyutuna bir bakış gibi ince çubuklar ve tekerleklerdeki ana hatlarıyla ayırt edilebiliyormuş gibi, neredeyse bir evanescence verdi. Ay ışığında, bulanık ve belirsiz bir şekilde görüldüğünde, rüyaların malzemesi gibi görünebilirdi.

Belki de öyleydi. Jeremiah'nın rüyaları, tıpkı zihninin kendisi gibi, onun ulaşamayacağı yerlerdeydi. Sadece bu tür şatolar ve diğer yapıları onun kafasını dolduran, gizli hayatını tanımlayan vizyonlar hakkında ona bir ipucu veriyordu.

"Sandy?" diye seslendi. "Jeremiah? Ben geldim."

"Merhaba," diye cevap verdi Sandy. "Oturma odasındayız. "Jeremiah," diye ekledi, "annen evde."

Linden'in Sandy hakkında en çok takdir ettiği şeylerden biri, Jeremiah'ya sürekli olarak dikkatliymiş gibi davranmasıydı.

Linden gülümseyerek kulelerin arasından oturma odasına doğru ilerledi.

Linden içeri girdiğinde Sandy örgüsünü bıraktı. "Merhaba," dedi tekrar. "Legoları kaldıracaktık ama ne yaptığını görmeyi istedim." Eliyle odanın etrafını işaret etti, sorumluluğunun başardığı şeyden memnundu.

Linden, Jeremiah'nın projelerine alışkındı. Yine de bu kez durdu ve şaşkınlıkla bakakaldı. İlk başta gördüklerinin ne anlama geldiğini kavrayamadı.

Sandy odanın bir köşesindeki koltukta oturuyordu. Onun karşısında Jeremiah, meşgul olmadığı zamanlarda genellikle yaptığı gibi yere diz çökmüş, ayaklarını iki yanına açmış, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, iki elini altlarında kavuşturmuş, hafifçe sallanıyordu.

Ve aralarında-

Yerden, halının ortasındaki bir sedirin üzerine, birbirine kenetlenmiş Legolardan bir dağ inşa etmişti. Legoların inatçı dikdörtgen şekline ve ödün vermeyen ana renklerine rağmen, yaptığı yapı açıkça bir dağdı, kenarları ve etekleri kesilmiş düzensiz vadiler, şişkin kayalıklar. Yine de sedirin kenarında diz çökmüş, dirseklerini sedirin yüzeyine dayamış ve tacını meydan okurcasına gökyüzüne kaldırmış bir titani andırıyordu. Bacaklarının arasında bir kanyon genişlerken baldırları

zemine doğru çekildi. Tüm yapı neredeyse Linden'in omuzları hizasına kadar yükseliyordu.

Dağ ya da titan kanepeye bakıyordu ve Jeremiah orada da çalışıyordu. Koltuk minderlerinden birini, köşesi dışarıya doğru çıkıntı yapacak şekilde ayarlamıştı; ve o köşeden yere doğru, bir burundan çıkar gibi başka bir kale tasarlamıştı. Ancak bu, girişteki yüksek ve havadar yapısına hiç benzemiyordu. Bunun yerine, minderin köşesinin uzantısı gibi bir kama şeklini andırıyordu; yerleşim için inşa edilmekten ziyade oyulmuş bir kama. Yüksek duvarlarında küçük pencereler, zekice yapılmış surlar ve narin mazgallar vardı; bunlar, yapıldıkları malzemeye rağmen o kadar gerçekçiydi ki, hafızadan çizilmiş olabilirlerdi. Ve kamanın ucunda, kamanın neredeyse yarısı yüksekliğinde, ana kaleye duvarlarla çevrili, açık bir avluyla bağlanan sağlam bir gözetleme kulesi duruyordu. Kulenin dibinde ve yine yüksek kalenin dibinde, dış gibi kapanan kapılarla korunan tünel gibi girişler inşa etmişti.

"Jeremiah," dedi Linden istemsizce, "ah, Jeremiah," tüm korkuları içinde yankılanırken ve kalbi boğulacakmış gibi boğazında sıkışırken.

Daha önce de böyle şekiller görmüştü. Parlak plastikten yapılmış, düz kenarlı ve dik açılı olmalarına rağmen onları tanımıştı. Benzerlik kafa karışıklığı yaratmayacak kadar kesindi. Dağ Thunder Dağı'ydı, kadim Gravin Threndor, bağırsakları Wightwarrens ve gömülü kötülükle doluydu. Ve kale de şüphesiz Revelstone'du, Lord'un Kalesiydi, Thomas Covenant'la geçirdiği zamanlardan binlerce yıl önce Devler tarafından dağın burnundaki kayalıktan çıkarılmıştı.

O onları görmüştü ama Yeremya görmemişti: hayatında hiç görmemişti. Antlaşma'nın öldürülmesinden sonra ona Toprak'a kadar eşlik etmemişti.

Yine de bir şekilde böyle yerleri biliyor gibiydi-

Adamın bilgisi onu endişelendirmişti. Annesi olduğu yıllar boyunca yüzlerce ya da binlerce yapı üretmişti; ancak şimdiye kadar hiçbir Arazi'ye dair herhangi bir ipucu vermemişti.

"Linden?" Sandy endişeyle sordu. "Sorun nedir? Bir sorun mu var? Görmek isteyeceğini düşünmüştüm-"

Linden adını haykırması olmasına rağmen Jeremiah ona bakmadı ya da sesine tepki vermedi. Bunun yerine kendini hafifçe, boş bir şekilde salladı.

Yapılarından birini monte etmediği ya da yıkmadığı zamanlarda hep böyle yapardı. Bununla işi bitmiş olmalı. Aksi takdirde üzerinde çalışmaktan vazgeçirmek zor olurdu.

Yüce Tanrım! diye düşündü dehşet ve öfke içinde. Oğlumu tehdit ediyor. Lord Foul Yeremya'ya zarar vermek istiyordu.

Sandy'yi şimdilik görmezden gelerek Jeremiah'nın önünde diz çöktü. Orada kollarını ona doladı, sanki sadece kucaklaması bile onu Despiser'ın kötülüğünden koruyabilirmiş gibi.

Pasif bir şekilde, ona dokunmadan, başını çevirmeden ya da gözlerini odaklamadan sarılmasını kabul etti. Sadece onun kendisini bir şekilde fark ettiğini biliyordu - zihni fark etmese de sinirleri onun varlığını hissediyordu - çünkü o gitmesine izin verene kadar sallanmayı bırakmıştı.

Onu on yıldır tanımasına ve sekiz yıldır evlatlık annesi olmasına rağmen, varlığından haberdar olduğuna dair en ufak bir işaret bile vermiyordu.

Ancak, uzun zaman önce onu olduğu gibi kabul etmişti. İnce işaretler onun için yeterliydi. Onu her ikisine de yetecek kadar yoğun seviyordu.

"Linden?" Sandy tekrarladı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Linden gözlerini kapadı, kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi Sandy'ye. "Seni korkutmak istememiştim. Yanlış bir şey yok. Sen hiçbir şey yapmadın. Bu sadece o duygulardan biri. Bütün bunları gördüğümde" -sarsılarak yutkundu- "paniğe kapıldım. Bunu açıklayamam."

"Anlıyorum." Sandy'nin rahatladığı belliydi. Jeremiah'yı seviyordu: Linden bundan şüphe duymuyordu. "Bunun için endişelenme." Sonra sordu, "Yapabileceğim bir şey var mı-?"

Linden, Jeremiah'nın yapısını görmenin şokunu bir kenara bırakmaya çalıştı ama bu şok ona yapıştı. Güvence arayışıyla gözlerini açtı ve onun yüzüne baktı.

Tıpkı Joan'ın yaptığı gibi boş boş, hiçbir gölge ya da farkındalık titreşimi olmadan onun yanından ya da içinden baktı. Yine de Linden üzerindeki etkisi tamamen farklıydı. Joan'dan çok daha aktifti, çok daha fazla yetenek sergiliyordu ve zaman zaman çok daha az uysaldı, Linden sık sık aralarındaki bu tek benzerliği unutuyordu.

Beş yaşından beri onun büyümesine tanıklık etmiş ve neredeyse yedi yaşından beri ona mümkün olan her şekilde bakmış, yıllar boyunca her bir değişim aşamasını incelemişti. Dişlerini fırçalamış ve vücudunu yıkamıştı,

Burnunu sildi, ona kıyafetler aldı, giydirdi ve soydu. Neredeyse kendi boyu kadar olana ve biraz daha ağır olana kadar onun boyut ve cüsse kazandığını görmüştü. Yüz hatlarının, Lord Foul'un emriyle sağ elini şenlik ateşine sokan beş yaşındaki umursamaz çocuğun aç ve perili şekilsizliğinden bir ergenin zayıf tanımına geçişini izlemişti. Gözleri erozyon akıntısının çamurlu rengine sahipti. İlk birkaç bıyığı pasif yanaklarını işaretliyordu. Tükürük açık ağzını nemlendiriyordu. Boşluğuna rağmen, erkekliğin eşiğindeki bir çocuğun yüzüne sahipti ve ona anlam vermek için bilinçlenmeyi bekliyordu.

Linden, Thunder Dağı ve Revelstone'un resimlerini yapmasına neden olan ürkütücü dürtünün ona fark edilebilir bir sıkıntı vermediğinden emin olduktan sonra ayağa kalktı ve Sandy'ye döndü.

Sandy Eastwall genç bir kadındı, belki de yirmi sekiz yaşındaydı, hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu ve görünüşe göre bundan memnundu. Liseden sonra pratik hemşirelik eğitimi almıştı; ama yedi yıldır Jeremiah'ya bakıyordu ve başka bir şey yapmak için hırs göstermiyordu. Birçok kişi yerine tek bir sorumluluğun ve her zaman aynı sorumluluğun sorumluluğu, duygusal içgüdülerine, sıcak kalbine ve doğal rahatlığına uygun görünüyordu. Sam Diadem'in oğluyla çıkmasına rağmen, evlenmek için özel bir dürtü göstermiyordu. Linden'in söyleyebildiği kadarıyla, Sandy hayatının geri kalanında Jeremiah'a bakmaya rahatça hazırды.

Bu beklenmedik tavır, Linden'in minnettarlık nedenleri listesinde üst sıralardaydı. "Sandy'nin yardım teklifine cevap verirken, "Sakıncası yoksa," diye sordu.

Legolarını kaldıracak kadar uzun kalabilir misin? Yapmam gereken bir şey var." Sonra ekledi, "Tinkertoys'u bırakabilirsin. O kaleyi seviyorum. Ve yolumun üzerinde değil."

"Elbette." Sandy karmaşık olmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Memnuniyetle. "Gel, Jeremiah," dedi diz çökmüş çocuğa. "Şimdi senin Legoları kaldırın. Hadi başlayalım."

Yere çömelerek odanın kenarına dizilmiş çok sayıdaki kartondan birini aldı ve Thunder Dağı'nın ayak bileklerinin yanına koydu. Sonra yapıdan bir parça kopardı ve kartona yerleştirdi.

Jeremiah'nın gizli farkındalığını tetiklemek için tek yapması gereken buydu. Hemen dizlerini bıraktı ve kartonun yanına çömeldi. Yapılarını inşa ettiği aynı tereddütsüz titizlikle

Mount Thunder'ı sökerken Legoları kartonlarının içinde kompakt sıralar halinde düzenliyordu.

Linden onu böyle şeyler yaparken izleyerek saatler geçirmişti. Hiçbir zaman hızlı hareket etmedi, hiçbir zaman acelesi ya da gerginliği varmış gibi görünmedi ve hiçbir zaman düşünmek ya da şüphe duymak için duraklamadı. Kendisi de bu kadar çok Lego'yu bir araya getirmek için iki ya da üç saate ihtiyaç duyabilirdi - ya da onları bu kadar hassas bir şekilde bir araya getirmek için

-Ama sakat elini de sağlam eli gibi ustalıkla kullanarak o kadar etkili hareket ediyordu ki Thunder Dağı gözlerinin önünde eriyip gitmişti. Muhtemelen kırk beş dakika içinde işini bitirmiş olacaktı.

Onunla konuşmaya, adını ağzından duymaya ihtiyacı olduğu için, "Teşekkür ederim Jeremiah. Legolarla aran çok iyi. Onlarla yaptığın her şeyi seviyorum. Zamanı geldiğinde onları kaldırmayı da seviyorum."

Sonra aniden döndü ve Sandy'nin gözlerindeki ani yaşları görmemesi ya da boğazındaki sevgi ve korku yumrusunu fark etmemesi için odadan çıktı.

Jeremiah Thunder Dağı'nı parçalara ayırırken ve Sandy örgüsüne devam ederken, Linden alarmına hakim olmak için üst kata çıktı.

Oğlumu tehdit ediyor.

Koyu sarı cüppeli yaşlı adam onu uyarmak için ortaya çıkmadıkça tehlike olmayacağına inanmaya çalışmıştı. Ama artık onun yokluğunun herkesin güvende olduğu anlamına geldiğine inanmıyordu.

Yatak odasında tek başına, ilk kez kendine kaçıp kaçmaması gerektiğini sordu.

Sorumluluklarına rağmen bunu yapabilirdi. Gerekli ayarlamalar için birkaç telefon görüşmesinden fazlası gerekmezdi. Eşyalarını toplayıp bir iki saat içinde yola çıkabilir ve Jeremiah'yı tehlikeden uzak bir yere götürebilirdi. Aslında, akla gelebilecek her türlü tehlikeden kaçınmak için yeterince uzağa gittiğinde aramalarını yapabilirdi.

Lord Foul oğlunu tehdit ediyordu.

Roger Covenant'ın Jeremiah'ın varlığından haberi yoktu. Yine de Jeremiah'ın Thunder Dağı ve Revelstone'un görüntülerini Roger'ın annesinin serbest bırakılmasını talep ettiği gün yaratmış olması tesadüf *olamazdı*.

Ya Linden yanılıyorsa? Roger, Barton Lytton'ın iddia ettiği kadar zararsız çıkarsa? O zaman Jeremiah'ı hiçbir zarar görmeden tekrar eve getirebilirdi.

Oğlunu korumak için yanıp tutuşurken, kaçış olasılıklarını ciddi bir şekilde düşündü.

Ama bu ihtimal onu utandırıyordu. Cesaretin gerekliliğini en katı öğretmenlerden öğrenmişti. Aşk ve güzellik panik ya da kaçışla korunamazdı.

Yeremya'nın elinin mahvolması bir anlamda onun suçuydu ve onun tekrar incindiğini görmeye dayanabileceğine inanmıyordu. Ama o gece sakatlanan tek kişi o değildi. Thomas Covenant da aynı nedenle ölmüştü: müdahale etmediği için. Neler olduğunu gördüğünde dehşete kapılmış ve hareketsiz kalmıştı. Covenant Joan için gülümserken; erkekler, kadınlar ve çocuklar Despiser'ın kötülüğüne kurban giderken; gerçeklikler arasındaki engeller kan ve acıyla parçalanırken dehşet içinde sadece izlemişti.

Artık o geceki kötülüğün önlenebileceğini biliyordu. Sonunda dehşetinden kurtulup şenlik ateşine doğru ilerlediğinde, Lord Foul'un kurbanları üzerindeki hâkimiyeti kırılmıştı. Eğer daha önce harekete geçmiş olsaydı, o gece yaşanan katliam önlenebilirdi. Toprak bile kurtulmuş olabilirdi-

Eğer şimdi kaçarsa, Despiser ile daha fazla kurban arasında duracak kimse kalmayacaktı.

Bir daha korkuları tarafından yönetilmek istemiyordu. Asla. Roger Covenant onu ne kadar kışkırtmış olursa olsun.

Ancak burada, nasıl çözeceğini bilemediği bir muammayla karşı karşıyaydı. Jeremiah'ın hatırı için kaçmak mı? Yoksa kendisinin, Joan'ın ve ülkenin iyiliği için mi kalmalıydı? Kararsızlık içinde kapana kısılmış bir halde kendini yatağında oturmuş, elleri yüzünde, dudaklarında Thomas Covenant'ın adı, çaresiz bir şekilde aşağıdan gelecek tehlike seslerini dinlerken buldu.

Hiç kimse yoktu. Ara sıra Sandy'nin uzaktan gelen mırıltısı ona ulaşıyordu. Aralıklarla sokaktan bir araba geçiyordu. Evin saçaklarını çekiştiren düzensiz rüzgârlar bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu düşündürüyordu. Artan endişesini haklı çıkaracak hiçbir şey duymamıştı.

İç geçirerek, sabah Lytton'ın yardımını almak için bir girişimde daha bulunacağını söyledi. Ya da belki Megan onu ikna edebilirdi. Bu gece tüm dikkatiyle Jeremiah'yı izleyecek ve ona zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Şimdiye kadar muhtemelen Fırtına Dağı'nı bitirmiş ve Revelstone'un parçalarını ayırmaya başlamıştı. Davranışlarında Gravin Threndor'un ve Lord'un Kalesinin onun için herhangi bir önemi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Söyleyebildiği kadarıyla, Toprak'ın kayıp zihnine garip bir şekilde girmesine rağmen, hayatı her zaman olduğu gibi devam ediyordu.

Yıllardır zamanını bu şekilde geçiriyordu: bir şeyleri bir araya getiriyor ve parçalarına ayırıyordu. Gerçekten de, birbirine bağlanabilen fiziksel nesneler dışında herhangi bir ilişkiden aciz görünüyordu. Hiçbir insan onun dikkatini çekmiyordu. İsmine tepki vermiyordu. Yapılarından birini yapmakla meşgul değilse, ayaklarını altından dışarı doğru açarak diz çöküyor ve kollarını karnına koyarak kendini rahatlatıcı bir şekilde sallıyordu. Sadece ayağa kaldırıldığında ve elinden tutulduğunda yürürdü. Hayvanlar bile onun çamurlu bakışlarında bir odak noktası bulamıyordu.

Ancak Tinkertoys, Legolar, Lincoln Logs veya bir Erector seti ya da diğer mekanik olmayan nesnelere takılmak veya yerleştirilmek üzere tasarlanmış herhangi bir mekanik olmayan nesne ile sunulduğunda, bir sihirbaz haline geldi. Girişteki kale ve oturma odasındaki Revelstone ve Thunder Dağı modelleri, onun yeteneğinin yalnızca bugünkü örnekleriydi. Yüzlerce, binlerce, saplantılı bir şekilde, Linden'in sık sık şaşkınlıktan nefesini tutmasına neden olacak kadar zarif ve hayal gücüne sahip yapılar tasarladı ve bazen mevcut alanı dolduracak kadar büyüktüler. Malzemesi tükenmeseydi belki de sonsuza kadar genişleyebilirlerdi. Yine de malzemeleri bittiğinde, sanki bir şekilde elindeki Legolar veya Tinkertoys'larla tam olarak ne yapılabileceğini hesaplamış gibi, her zaman tamamlanmış görünüyorlardı.

Yapılarını inşa ederken Linden sık sık onunla birlikte otururdu. Onunla oynamak için bir yöntem bulmuştu; onun kendisine karşı dikkatsizliğinden kişisel bir tepki üretiyordu. Bir parça alırdı -bir blok ya da bağlayıcı- ve

yapısında bir yere yerleştirdi. Bunu yaptığında ona bakmazdı ama duraklardı. Eğer onun anlaşılmaz standartlarına göre kadın parçayı yanlış yerleştirmişse, kaşlarını atardı. Sonra da hatasını dzeltirdi. Ama şans eseri parçayı ait olduğu yere koymuşsa, devam etmeden önce hafifçe başını sallardı.

Bu tür belirtiler, adamın onun farkında olduğunu gösteriyordu.

Linden iki yıl önce, bir anlık sezgisinin yönlendirmesiyle Sam Diadem'le Jeremiah hakkında konuşmuştu. Sam, başta sallanan atlar, kuklalar ve toplar, piramitler ve benzerlerini oluşturmak için birbirine kenetlenen garip şekillerde çeşitli ahşap yapbozlar olmak üzere çocuklar için ahşap oyuncaklar üreten küçük bir montaj hattı işletiyordu. Sam, Jeremiah'ı hazır parçalarla baş başa bıraktığında Jeremiah'ın sessizce ve istikrarlı bir şekilde bitmiş oyuncaklar ürettiğini keşfetmişti. Onları boyamıyor ya da paketlemiyor ve onlarla hiç oynamıyordu. Ama her zaman mkemmek bir şekilde monte edilmişlerdi.

Artık Jeremiah haftada iki sabah Sam'in dükkanında "alışıyordu". Linden onun "maaşını" sadakatle K'NEX'e, sarayların 3 boyutlu yapbozlarına ya da daha fazla Lego ve Tinkertoy'a harcıyordu.

Linden'in danıştığı psikologlardan bazıları Jeremiah'nın durumunu "dissosiyatif bozukluk" olarak adlandırdı. Diğerleri ise "histerik dönüşüm tepkileri" ve "somatoform bozukluklardan" söz ediyordu. Belirtileri otizme benziyordu - özellikle de otistik bir savant gibi görünüyordu - ancak otistik olamazdı. Otizm doğuştan geliyordu ve Jeremiah'ın durumunun travma nedeniyle oluştuğu şüphe götürmezdi. z annesi şenlik ateşinden önce onu "normal bir ocuk" olarak tanımlamıştı - bu kelimeler onun dengesiz sözlüğünde ne anlama geliyorsa artık. Otizm için bilinen terapilerin hiçbiri onda herhangi bir değişiklik yaratmamıştı.

Bu travmanın anıları Linden'i geceleri hâlâ ter içinde uyandırıyor, söyleyemediği çığlıklar boğazında düğümleniyordu.

z annesi Marsha Jason adında bir kadındı.  çocuğu vardı, hepsi de başka aileler tarafından evlat edinilmişti -Hosea, Rebecca ve en küçüğü, keder peygamberi Yeremya. Görünüşe göre bu ismi seçmişti çünkü son hamileliği sırasında kocası onu terk etmişti.

Jeremiah'ın hayatının ilk birkaç yılında Marsha Jason çeşitli sosyal yardım kuruluşlarının merhametiyle geinmişti. Öyle ya da böyle, kendisini ve çocuklarını yabancılardan hayırseverliği sayesinde hayatta tutmuştu. Ve sonra,

Kendine acıması ve etkisizliği dayanılmaz boyutlara ulaştığında, İntikam Topluluğu'nu keşfetmişti.

O andan itibaren, daha sonra da ifade ettiği gibi, olan biten hiçbir şey üzerinde kontrolü yoktu. Beyni yıkanmış ya da uyuşturulmuş olmalıydı. O iyi bir anneydi: beyin yıkama ya da uyuşturucu olmasaydı, sevgili çocuklarını asla Cemaat'in Thomas Covenant'a karşı çılgın haçlı seferine kurban etmezdi. Aynı zamanda kendi sağ elinin kurbanı olmamış mıydı? Oğullarının ve kızının kendisinden alınıp koruyucu aileye verilmesini hak etmemiş miydi?

Yine de Covenant'ın öldürülmesinden önceki son haftalarda -Joan Covenant'ın ayrılmasından kısa bir süre sonra- kendisi ve çocuklarının, İntikam Topluluğu'nun belki de otuz diğer üyesiyle birlikte komünü terk edip Haven Çiftliği'ne doğru yola çıktıklarını, vaaz vererek bağış toplayamadıklarında dilencilik yaparak geçimlerini sağladıklarını inkâr edememişti. Belki de bir tür kitlesel histerinin etkisiyle Joan'ı eski kocasından kaçırmışlar; evine kan sıçratmak için bir inek kesmişlerdi. Sonra onu Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormana götürmüşler ve bir şenlik ateşi yakmışlardı. Sonunda Antlaşma Joan'ı kurtarmak için ortaya çıktığında, Bayan Jason ve çocukları sağ ellerini ateşe ilk tutanlar olmuştu; Hosea annesinden sonra, sonra Rebecca ve sonra da beş yaşındaki Jeremiah.

Bu soru üzerinde yıllarca çalışmış olan Linden, sıradan yetişkinlerin, hele hele onların anlayışsız çocuklarının nasıl olup da etlerini kemiklerinden ayıracak kadar uzun süre acıya katlanmak zorunda kaldıklarını hâlâ açıklayamıyordu. Ama gerçek şu ki Marsha Jason, Hosea ve Rebecca bunu yapmıştı. Yeremya da neredeyse aynı derecede zarar görmüştü. Ve onlardan sonra, başka tapınanlar da onları takip etmişti.

Ve şenlik ateşinde Lord Foul, Covenant'ın hayatını almak için ortaya çıkmıştı.

Linden, Despiser'in şenlik ateşinde beliren gözlerini hâlâ çok kolay hatırlıyordu, dişler gibi keskin. Onun alevlerin derin sıcaklığında şekillenen figürünü asla unutamayacaktı. Ateşle canlanmış ve acı sunarak damarlarındaki yaşamı durdurmuştu. Ve ona tapanların lideri Joan'ın boğazına bıçağı dayayıp, Covenant teslim olmazsa onu kurban etmeyi planlarken o felçli kalmıştı.

Sonra Covenant Joan'ı kaderinden kurtardı; ve Linden sonunda hareketsizliğinden kurtuldu. Şenlik ateşine doğru koştu, çabaladı

göğsündeki bıçağı engellemek için çılgınca çabaladı. Ama eli bıçaklı tapınan kişi onu bayıltmıştı; bilincini kaybettiğinde bıçağın Covenant'ın kalbine saplandığını görmüştü.

Birkaç saat ya da bir ömür sonra, yeni bir günün şafağında, Dr. Berenford onu Covenant'ın cesedinin yanında yatarken buldu. Bayan Jason, kendisi ve çocukları için tedavi arayışıyla onu evinden uzaklaştırmıştı. O ve Şerif Lytton, Joan'ı Covenant'ın evindeki yatağında uyurken bulmuşlardı, geceki olaylara dair tüm hafıza kaybolmuştu. Lytton Joan'ı İlçe Hastanesine götürürken, Julius da Linden ve Covenant'ın yerini bulana kadar Haven Çiftliğinin arkasındaki ormanı aramıştı.

Böylece Covenant'ın ölümünde bir rolü olduğu yönündeki suçlamalardan kurtulmuştu. Yasal olarak, elbette, oynamamıştı. Ahlaki olarak, o daha iyi biliyordu. O tek gecenin ardından geçen uzun aylar boyunca çok acı çekmişti.

Yine de Julius onu kasabaya geri getirir getirmez ameliyata girmişti. Birlikte, alevden zarar görmüş elleri kurtarabilmek için bitmek tükenmek bilmeyen saatler harcamışlardı.

Hosea ve Rebecca için, Linden amputasyon dışında pek bir şey yapamamıştı. Ancak Jeremiah konusunda biraz daha başarılı olmuştu. Becerisi kadar inatçılığı sayesinde başparmağının yarısını ve iki parmağını kurtarmanın bir yolunu bulmuştu: son ikisini.

Olmaları gerekenden daha kısa kaldılar. Yine de artık güçlüydüler: onları kullanabilirdi. En azından bu ölçüde, ona olanlar için kendini affedebilirdi.

O zamanlar, diğer tazminat biçimlerini hiç düşünmemişti. Covenant and the Land'den öğrendiği özel sorumluluk duygusu yavaş yavaş kendini göstermişti. İlk krizden sonra, aylarca yeni hayatına alışmakla meşgul olmuştu: ilçenin kendisine ve İlçe Hastanesindeki işine. Daha sonra Julius onu Berenford Memorial Psikiyatri Hastanesi'nin inşasına ve başhekim olarak atanmasına yol açan karmaşık çabalara dahil etmişti.

Kalbinde kalan sızının ne olduğunu anlayana kadar neredeyse iki yıl geçti: Covenant'ın ölümüne duyduğu keder değil, her ne kadar bu sızı dokunaklılığını hiç kaybetmemiş olsa da, daha ziyade Toprak'ın bıraktığı boş bir yer. Ailesi onu ölüme adanmıştı ama o onların mirasını aşmıştı. Şimdi yeni inançlarının ve tutkularının kendisinden daha fazlasını gerektirdiğini fark etti. Hastalarıyla yaptığı iş yeteneklerine uyuyordu; ancak bu, onun ruhunu tatmin etmiyordu.

Devlerle birlikte yaşamış, Kuzgunlarla mücadele etmiş ve Thomas Covenant'ın yanında Sunbane'e karşı koymuş bir kadın.

Lord Foul'un şimdiki dünyasına verdiği zararın bir kısmını da iyileştirmek istiyordu. Ve sevecek birine ihtiyacı vardı.

Pitchwife'ın şarkı söylediğini duymuştu:

*Kalbimin tozla iç çeken odaları ve
ocakta külleri var.
Gün ışığının nefesiyle temizlenmeli ve
uçurulmalıdırlar.*

İçindeki boşluğun doldurulmadan kalmasına izin veremezdi.

Kendi hasarlı çocukluğu ona, ebeveynlerinin aptallıklarının bedelini ödemek zorunda kalan çocuklara karşı yoğun bir empati duymayı öğretmişti; ve çok geçmeden Jeremiah Jason'ı hatırladı. Ona zaten biraz iyilik yapmıştı. Belki daha fazlasını yapabilirdi.

Sonunda onun izini bulup onunla buluşmayı ayarladığında, kalbinin eksik parçasını, onu bütünleştirebilecek parçayı hemen tanıdı. Küçük yüzü onunla bir feryat kadar net konuşuyordu. Kendi kafatasının içinde bilinçli bir mahkûm olmanın, güç ve kötülüğe yenilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Clave ve Ravers onu bu şekilde kurban etmişti. Dolaylı olarak *Elohim* de aynı şeyi yapmıştı. Jeremiah'ın da benzer bir durumda olabileceği düşüncesi, zihinsel hücrelerinde bilerek ve yalnız başına, onu tamamen sarstı.

Ülkede ona "Seçilmiş" deniyordu. Şimdi seçme işini o yapıyordu. Megan Roman'ın yardımıyla, Jeremiah'ı kendi oğlu yapana kadar, ilçenin bocalayan koruyucu aile kurumunun yasal ve bürokratik engellerini aşarak peşinden gitti.

İlk başta, Sandy Eastwall'ın yardımına rağmen, kendisine verdiği görev zorlu ve masraflıydı. Jeremiah'ın zihninin kapalılığı her türlü nüfuza karşı koyuyordu. Kaybolmuştu ve aşkı onu bulamıyordu. Eğer Jeremiah ağlamış olsaydı, kadın onun için kutlama yapar, mahrem bir yıkıma karşı kazanılan bu zaferle sevinirdi. Ama o ağlamadı. İçinde bulunduğu durumun sert taş duvarını hiçbir şey aşamadı. Her duruma verdiği tek yanıt, işbirliğine yanaşmamak oldu. Ayağa kalkmadı, yürüyemedi.

Sesi çıkmıyordu ve yalnızdı, bir çocuğun gerekli oyununa katılamazdı; bu yüzden onu hapishanesinden çıkaracak bir manivela yoktu.

Ve sonra bir gün - anısı hâlâ gözlerini sevinç gözyaşlarına boğuyordu. Bir gün çocuk doktorunun muayenehanesinde, etrafı diğer çocukların sevdiği oyuncaklarla çevriliyken, aniden davetsiz bir şekilde uzanıp parlak bir tahta bloğu diğerinin üzerine yerleştirmişti. Yaptığı şeyden memnun kaldığında, başka bir blok yerleştirmişti; ve sonra bir tane daha.

Bir saat içinde, heyecanını zorlukla kontrol edebilen Linden ona bir yığın blok almıştı. Ve onun bunları doğaçlama bir Yunan tapınağı inşa etmek için kullandığını gördüğünde, Lincoln Logs ve Tinkertoys satın almak için mağazaya geri dönmüştü.

Orada hayatı değişmişti; ve onunla birlikte onunki de. Birkaç kısa hafta içinde, daha yükseğe uzanabilmek, daha yükseği inşa edebilmek için ayakta durmayı öğrenmişti - ya da yeniden öğrenmişti. Ve sadece birkaç ay sonra yürüme yeteneğini yeniden kazanmış, yapılarının etrafında hareket etmeye ve parçaları daha kolay yerleştirmeye çalışmıştı.

Yeni keşfettiği yeteneği onu Linden'in gözünde dönüştürdü. Her yapısıyla gelecek için umut inşa etti. Oyun oynayabilen bir çocuk bir gün özgür kalabilirdi. Ve bu garip yeteneğinin sınırsız olasılıkları varmış gibi görünüyordu. Bir Lincoln Log ya da Tinkertoy'u diğerine bağlayarak, sonunda hapishanesine bir kapı tasarlayabilir ve onun kollarına adım atabilirdi.

Yapmayacaktı, şimdi kendi kendine yemin etti, bu umudu ya da onu hiçbir amaç uğruna feda *etmeyecekti*. Roger Covenant durdurulmalıydı. Ama Jeremiah ile Lord Foul'un diğer kurbanları arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, oğlunun yanında duracaktı.

Thomas Covenant, Toprağın bu tür kararlarla lanetlenemeyeceğine inanıyordu.

Linden hâlâ korkuyordu ama kararsızlığı geçmişti. Kasıtlı olarak kendini aşağı inmeye hazırladı.

Yolda Sandy'nin seslendiğini duydu, "Linden? Legolarla işimiz bitti. Ben ayrılmadan önce ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Oturma odasında Linden, Sandy'yi gülümseyerek karşıladı; uzun bir Lego kutusu yığınının yanında sallanarak diz çöken Jeremiah'nın saçlarını okşadı. "Hayır, teşekkürler. Zaten yeterince şey yaptın." Jeremiah'ya ekledi: "Legolarını kaldırdığın için teşekkürler. İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

Kadının tepkisi ona herhangi bir zevk verdiyse de bunu belli etmedi.

Sandy örgüsünü topladıktan sonra, Linden onu kapıya kadar geçirdi. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi diğer kadına içtenlikle. "Bugün bana ne olduğunu açıklayamam ama bu beni çok sarstı. Yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım."

Sandy rahat bir omuz silkmeye konuyu geçiştirdi. "O benim tatlım." Omzunun üzerinden, "Değil mi Jeremiah?" diye sordu. Sonra Linden'e, "Bu gece bana ihtiyacınız olmazsa yarın ikinizle de görüşeceğim," diye bitirdi.

Daha fazla gereksiz teşekkür etmekten kaçınan Linden, onu dışarı çıkardı ve iyi geceler diledi.

Sandy gittikten sonra Linden bir süre Jeremiah'ya dönmedi. Onun yerine kapıya yaslandı ve girişini dönüştüren kaleyi düşündü. Korkularıyla çelişiyor gibiydi, sanki oğlu için yaptığı sığınağı koruma gücüne sahipti.

Roger Covenant'la tanıştığından beri ilk kez rahatlamıştı, bir güveç ısıttı ve yerken Jeremiah'yı besledi. Arada bir durup aklına gelen her şeyden -atlardan, Sam Diadem'in oyuncaklarından, Diyar'daki harikulade yerlerden- bahsediyor, sesinin onu da kendi tarzında besleyeceğini umuyordu. Kaşık için ağızını açmayı bıraktığında, onu yıkamak için üst kata çıkardı. Daha sonra ona yatması için en sevdiği pijamalarını giydirdi, gök mavisi flanel gömlek ve göğsünde mustang'ler olan pantolon.

Yatak odasında, sık sık yaptığı gibi bir an durup adamın yatak odasını nasıl dekore ettiğine hayret etti.

İki ya da üç yıl önce bir gün volanla hareket eden model yarış arabalarından oluşan bir set satın almıştı; bu sette, birbirine takılarak lunapark treni kadar ayrıntılı yapılara dönüştürülebilen pistler, dönme dolaplar ve fiçı taklaları bulunuyordu. Bu set onu cezbetmişti çünkü içinde kuleler ve destek direkleri inşa etmek için plastik Tinkertoys gibi malzemeler vardı.

raylar. Jeremiah büyük projeleri tercih ediyor gibi görüldüğü için mağazadaki tüm setlerden dört ya da beş tane satın almıştı.

Arabalara hiç ilgi göstermemişti. Aslında raylara da ilgi göstermeyerek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kutulara dokunmamış ya da gözlerini onlara doğru çevirmemişti.

Belki de zamana ihtiyacı vardı, demişti kendi kendine. Belki de gizli kararları üzerinde düşünmesi gerekiyordu. Umutlarından vazgeçmek istemeyerek kutulardan birini yatak odasına taşımış ve düşünmesi için orada bırakmıştı.

O gece adam hâlâ kutunun farkında olmadan yatmıştı. Ancak ertesi sabah, gece boyunca kutuyu açtığını ve yatağının başucunun iki yanına kuleler inşa etmek için mevcut her parçayı kullandığını keşfetti. Kulelerin içinden, akla hayale gelmeyecek şekillerde bükülmüş raylar geçirmişti. Ve - onun karakteristik özelliği- yapı açıkça bitmemişti. Kuleleri ve rayları yatağının başının üzerinde birbirine bağlayamadan parçaları tükenmişti.

Hemen kalan kutuları da onun odasına getirdi. İlki gibi onlar da bütün gün görmezden gelindi. Ve ilkinde olduğu gibi, gece boyunca açıldılar; kullanıldılar. Artık asma köprü ve podyum gibi destekler duvarlar boyunca, pencerenin altından, çalışma masasının üzerinden ve dolabın yanından kapıya doğru uzanıyordu. Ray parçaları, kendi kendine çoğalan bir rokoko robotunun bağları gibi kendilerini ve direklerini birbirine bağlıyordu.

Yarış arabaları yerde dağınık bir şekilde duruyordu, önemsenmemişlerdi. Ve belli ki hâlâ tasarımını tamamlamamıştı.

Hararetli bir aramadan sonra, Linden sonunda birkaç set daha buldu. Neyse ki bunlar yeterliydi. Jeremiah son plastik kirişi ve bağlantı parçasını, rayın her bölümünü kullandığında işi bitmişti.

Şimdi rayların kıvrımlarıyla süslenmiş kuleler, yatak odasının kapısının iki yanına uzanıyor ve lento yüksekliğinde bir kemerde buluşuyordu. Havadar açıklıklardaki raylar bu yapıları daha önce bitirmiş olduğu yapılara bağlıyordu. Yine de tasarım arabalar için işe yaramazdı. Tüm döngüleri, dönüşleri ve dalışları boyunca pist, ayrıntılı bir Möbius şeridi oluşturuyor, seyahat ederken kendini tersine çeviriyor, böylece rotası boyunca çizilen bir parmak zamanla her iki taraftaki yüzeyinin her santimine dokunuyordu.

Ondan bunu indirmesini hiç istememişti. Eminim onun için özeldi? Yoksa neden sadece gece geç saatlerde, yalnızken üzerinde çalışmıştı? İçinde

Bir anlamda, inşa ettiği diğer her şeyden daha benzersiz bir şekilde ona aitti.

Onun başardıklarına saygı duyarak, olduğu gibi bıraktı. Dolabına ulaşması gerektiğinde neşeyle açıklıklarının altına eğildi.

Yarış arabaları onun yerleştirdiği yerde, çalışma masasının üzerinde bir sergi gibi duruyordu. Bir gün adamın onlarla ilgileneceğini umuyordu; ama onun için hâlâ anlamsızdılar.

Onun gizemli yetenekleri karşısında tanıdık bir şaşkınlıkla başını sallayarak onu yatağına yatırdı ve hangi kitabını okumasını istediğini sordu. Her zamanki gibi cevap vermedi; ama yalnız bir çocuğun imkansızlıklara karşı zafer kazanma maceralarının onun tuzağa düşmüş zihnine bir şeyler aktarabileceği teorisiyle, "Orman Çocuğu Bomba" kitaplarından birini çıkardı ve yüksek sesle birkaç bölüm okudu. Sonra onu öptü, battaniyesini düzeltti, ışığı söndürdü ve onu uyumaya bıraktı.

En azından bir açıdan normal bir çocuk, hatta normal bir gençti: Derin derin, kendinden habersiz uyur, uzuvları sanki başka bir bedene aitmiş gibi her yöne yayılırdı. Sadece çok nadir durumlarda, kendisi yatmadan önce onu kontrol ettiğinde onu uyanık buluyordu. Ve onu neyin uyandırdığını ya da rahatsız ettiğini asla bilemedi.

Bu başka bir gece olsaydı, zamanını bazı evrak işlerini halletmek ya da belki bir şeyler okumak için kullanabilirdi. Ama bu gece yalnız değildi. Evin içinde bir anı kalabalığı ona eşlik ediyordu: hayaletler kadar huzursuz ve zorlayıcı görünüyorlardı. Özellikle Thomas Covenant'ın çelimsiz yüzünü ve Jeremiah'nın savunmasız gevşekliği kadar kendi tarzında sevgili ve gravür işi kadar hassas gözlerini hatırladı.

Diğerlerini de unutamıyordu: Sunder ve Hollian; Arayış'ın Devleri; Ülke'deki tüm dostları. Onlarla bir saat yalnız kalacağını, en azından minnettarlığını ve kederini paylaşacağını düşünerek çay için su ısıtmak üzere mutfağa indi. Dumanı tüten nane, ağrısı geçerken onu teselli edebilirdi.

Suyu kaynatıp çay poşetini hazırlarken, fincanı doldururken Devlere konsantre olmayı seçti. Onların açık yüreklerini, uzun hikâyelerini ve hazır kahkahalarını hatırlayarak teselli buluyordu. Aramanın İlkin ve kocası Pitchwife'ı on yıldır görmemişti. şüphesiz kendi dünyalarında yüzyıllar ya da bin yıllar önce göçüp gitmişlerdi. Yine de düşüncelerinde iyileştirici bir güçleri vardı. Jeremiah'ın peri kalesi gibi, onu korkularından koruyor gibiydiler.

Linden ve Covenant'a Despiser ile yüzleşmelerinde gönüllü olarak eşlik eden sadece onlardı. Covenant'ın ölümünden sonra Linden yeni Kanun Asası'nı oluştururken ve Güneşboğan'ı yaratırken; Toprak'ın restorasyonunu başlatırken sadece onlar Linden'in yanında durmuşlardı. Ve Linden gözden kaybolup eski hayatına döndüğünde, Covenant ile birlikte tüm Dünya için yarattıkları umudu da yanlarında taşımışlardı.

First ve Pitchwife'ı düşünmek ona endişelerinin Jeremiah'ya bakmanın ya da Berenford Memorial'da çalışmanın zorlukları gibi olduğunu hatırlattı: yaptığı seçimleri bozamayacak geçici şeyler.

Anılarından teselli bularak yoluna devam edecekti ama beklenmedik bir fikir onu durdurdu. Belki de Joan'ı Roger'dan saklamak mümkün olabilirdi. Görevli hemşire, Amy Clint'in kız kardeşi Sara, Joan'ı başka bir odaya, hayır, İlçe Hastanesi'ndeki boş bir yatağa götürürse, Roger onu bulamayabilirdi. Kesinlikle dikkat çekmeden onu arayamazdı. Bill Coty'nin ya da adamlarından birinin, hatta Şerif Lytton'ın bile müdahale edecek zamanı olabilirdi.

O zaman Roger ne yapacaktı? Ne yapabilir-?

Linden'in adresini bulmakta zorlanmayacaktır.

Telefonun tiz sesi onu o kadar korkuttu ki elindeki fincanı düşürdü. Ağır çekimdeymiş gibi yere çarptı ve bir kez zıpladı, görünüşe göre kenarından sıçrayan sıcak nane çayı tarafından bir arada tutuldu: sonra havada patlamış gibi görünüyordu. Parçalar ve dumanı tüten çay ayaklarının etrafına sıçradı.

Arkadaşlarından hiçbiri onu evinden aramadı. İş arkadaşları ve personeli de aramadı. Hepsi daha iyi biliyordu. Onunla iletişime geçmek istediklerinde ya da ihtiyaç duyduklarında, çağrı cihazını ararlardı-

Telefon, kırılan bardağın yankısı gibi tekrar çaldı.

Roger, diye düşündü aptalca, Roger'dı, biri ona numarasını vermiş olmalıydı, yayınlanmamıştı, listelenmemişti, yardım almadan bulmuş olamazdı. Kalbinin özel yerlerine ısrarını dayatmak istiyordu.

Ve sonra: hayır, Roger değildi. Onunla ilgiliydi. O bir şey yapmıştı.

Korkunç bir şey-

Telefon oturma odasındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Üçüncü kez çaldığında telefona atladı. Ahizeyi kaptı; kulağına götürdü.

Ses çıkaramıyordu. Korku boğazını doldurmuştu.

"Dr. Avery?" diye bir ses kulağında nefes nefese kaldı.

"Linden? Dr. Avery?" Hastanede gönüllü olarak çalışan Maxine Dubroff.

"Ben buradayım." Linden'in konuşma çabaları bir öksürük nöbetine mal oldu. "Sorun nedir?"

"Dr. Avery, ben Bill-" Maxine'in sıkıntısı telefon hattını kapatmış gibiydi. Söylemek istediği şeyi bir türlü söyleyemiyordu. "O, Tanrım."

Linden'in beyni çalışmayı reddetti. Bunun yerine, sanki çalışabilmek için kelimelere ihtiyacı varmış gibi Maxine'in sesine sarıldı. Hâlâ öksürürken mırıldanmayı başardı: "Yavaşla Maxine. Bana ne olduğunu anlat."

Maxine sert bir nefes çekti. "Bill Coty," dedi parçalar halinde. "O öldü."

Linden'in etrafındaki oda yana kaymış gibiydi. Elbette Maxine Bill'i tanıyordu: herkesi tanırdı. Ama eğer yaşlı adam evde bayılmışsa-

Linden ondan Joan'ı korumasını istemişti.

"Vuruldu." Ahizeden Maxine'in sesi geldi, cam parçaları gibi tırtıklıydı. "Kafadan. Şu şey tarafından-" Sanki boğazı kanıyormuş gibi sarsılarak yutkunmak için durakladı.

"Maxine." Linden öksürüğünü daha fazla bastırdı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Özür dilerim, Doktor." Linden şimdi Maxine'in sesindeki gözyaşlarını duyuyordu. "Çok üzgünüm, sizi daha önce aramalıydım. Sirenleri duyar duymaz geldim" -Ernie'yle birlikte Berenford Memorial'dan sadece bir buçuk blok ötede oturuyorlardı- "ama birinin sizi çoktan aramış olabileceği aklıma gelmedi. Yardım etmek istedim. Ernie bana senin bir sorundan endişe ettiğini söyledi. Bill onu bu konuda aradı. Ama hiç beklemiyordum-

"Şu genç adam. Bu sabah burada olan. Bill Coty'yi vurdu."

Buz, Linden'in damarları boyunca aktı. Elleri titremeye başladı. "Peki ya Joan?"

Yine evin saçaklarının altından gelen rüzgâr sesini duydu. Mutfak pencerelerinden biri çerçevesinin içinde hüzünlü bir şekilde tıkırdadı.

"Ah, Linden." Maxine'in ağlaması daha da arttı. "O gitti. Onu götürdü."

Linden otomatik olarak, "Hemen geliyorum," diye cevap verdi ve ahizeyi yerine bıraktı.

Düşünemiyordu: öfke doluydu. Yaşlı peygamber ona ihanet etmişti. Ona hiçbir uyarıda bulunmamıştı.

Görünüşe göre artık Arazi'ye ne olduğunu umursamıyordu.

4. Malice

O zaman sirenler polis arabalarıydı: Şerif Lytton, Berenford Memorial'ın yardım çağrısına çok geç cevap verdi.

Bill Coty, Joan'ın korunması için yeterince gönüllü toplayamamış olmalıydı. Ya da görevden ayrıldığında onu unutamayacak kadar çok önemsiyordu.

Elleri çılgınca titreyen Linden ahizeyi tekrar kaldırdı ve Sandy Eastwall'ın numarasını çevirdi.

Yıllar sonra ilk kez telsiz bir telefon almış olmayı diledi. Sandy'nin sesini titreyerek beklerken, hemen yukarı çıkıp Jeremiah'yı kontrol etmek istedi.

Rüzgârla savrulan ön kapı, mandalına sertçe çarptı. Odasından ayrıldığından beri Jeremiah'ya bir şey olmamıştı herhalde? Ama Bill Coty Roger tarafından vurulmuştu. Belli ki silahı vardı.

Linden Bill'e Roger'ın silahlar için yeterince tehlikeli olmadığını söylemişti. Şimdi daha iyi biliyordu.

Neyse ki Sandy telefona hemen cevap verdi. "Alo?" "Sandy, ben Linden.

Üzgünüm, hastanede bana ihtiyaçları var. Bu bir acil durum."

Bill Coty ölmüştü çünkü Linden, Roger'ın deliliğini hafife almıştı. Sandy tereddüt etmedi. "Hemen geliyorum."

"Teşekkürler." Linden telefonu kapattı ve merdivenlere yöneldi.

Joan'ın oğlunun şimdi acelesi vardı. Kalbinin arzuladığı krizi bir an önce hızlandırmak istiyordu.

Eli Jeremiah'nın kapısının tokmağında olan Linden kendini toparlamak için durakladı. Ona nasıl bir şey olmuş olabilirdi? Onu yatağına yatırmasının üzerinden neredeyse yirmi dakika geçmişti. Yine de onun için korkuyordu. Roger'ın ona zarar vermek istemiş olma ihtimali tüm vücudunu titretiyordu.

Kapıyı yavaşça açarak onun odasına baktı.

Arkasındaki koridordan gelen ışık, yatağının başını koruyan kanal kulelerine kadar uzanıyordu. Onların arasında uzanmış yatıyordu, battaniyeleri çoktan buruşmuş ve etrafında bükülmüştü, bir kolu bir çağrı gibi uzatılmıştı. Uyurken belli belirsiz horlama sesleri çıkarıyordu.

Roger, Bill Coty'yi başından vurmuştu.

Linden'in titremesi daha da şiddetlendi. Kapıyı kapattı ve Sandy'yi beklemek için aceleyle aşağı indi.

Merdivenlerin dibinde, Tinkertoy kuleleri ve payandaları arasında dururken, ön kapının sanki dışarıdan biri açmak için çabalıyormuş gibi tekrar tıkırdadığını duydu. Sandy henüz gelmemiş olabilirdi ve her halükârda her zaman kapı zilini çalardı. Yine de Linden kapının kilidini açmak için bir surun altına eğildi ve kapıyı kenara çekti.

Rüzgâr yüzüne çarptı, gözlerinden yaşlar kaçırıldı. Rüzgâr doğal olmayan bir şekilde soğuktu; aşındırıcıydı ve kumla doluydu. Bir fırtına geliyordu, ciddi bir fırtına-

Linden, verandanın ışığında Sandy'nin sanki rüzgârda yol alıyormuş gibi eve doğru eğildiğini gördü. Rüzgâr paltosunu çekiştiriyor, böylece gevşek bir yelken gibi dalgalanıyordu.

Öne doğru savrulan Sandy verandaya çıkan basamakları tırmandı. Linden onu eve aldı ve kapıyı iterek kapattı, sonra da, "Çok hızlıydı," dedi.

Işık Sandy'nin yüzündeki gölgeleri kovaladı. Ağzını gerginlik büzmüştü ve gözleri şüpheyle kararmıştı.

"Sen iyi misin?" Linden hızlıca sordu.

"İçimde bir his var-" diye başladı Sandy, sonra kendini durdurup inandırıcı olmayan bir gülümsemeye çalıştı. "Bugün seni rahatsız eden her neyse, yakalıyor olmalı. Eve dönerken aklıma geldi. Rahatlayamadım-" Tekrar gülümsedi, bu sefer daha başarılıydı. "Arayacağını biliyordum. Telefon çaldığında ceketimi giymiştim bile." Sonra yüz ifadesi belirsiz sıkıntısına geri döndü. "Umarım kötü bir şey olmamıştır."

Linden açıklama yapmaktan kaçınmak için, "Size haber veririm," diye cevap verdi. "Mümkün olan en kısa sürede arayacağım."

Sandy başını salladı. Linden'den çok rüzgârı dinliyor gibi görünüyordu.

Hâlâ titreyen Linden, girişteki dolaptan kendi paltosunu aldı, kemerini bağladı ve kendini gecenin karanlığına bıraktı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, kilidin yerine oturduğunu duyana kadar olduğu yerde durdu. Sandy'nin her zamanki soğukkanlı sakinliğini neyin bozduğunu anlayamıyordu, ama bundan son derece memnundu. Korkmuş olan Sandy özellikle dikkatli davranırdı ve Linden, Sandy'nin Jeremiah için sağlayabileceği her türlü ilgiyi arzuluyordu.

Oğlunu terk ettiğine dair içini kemiren inancı taşımasına yardımcı olacak bu güvenceye ihtiyacı vardı. Şimdi onunla birlikte kaçmak, onu alıp kaçmak istiyordu-

Roger onun bir oğlu olduğundan habersiz miydi?

Ağzını kapatmak ve rüzgârdaki kumlara karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kararlılığını bir başka palto gibi kavrayarak kendini verandadan inmeye ve çimlerin üzerinden arabasına doğru koşmaya zorladı.

Sert bir rüzgâr arabanın kapısını açarken neredeyse elinden koparıyordu. Sanki itilmiş gibi tökezleyerek sürücü koltuğuna oturdu. Kapı bir an için onun çekişine direndi, sonra arkasından çarparak kapandı. Çarpmanın etkisiyle araba yayları üzerinde sendeledi.

Motor canlanmadan önce marş kısa bir süre çalıştı. Toplayabildiği kadar dikkatle sokağa geri döndü ve hastaneye doğru döndü.

Bir ya da iki blok boyunca rüzgâr onu rahat bıraktı. Sonra arabayı yeniden sendeletti, tekerlek yuvalarında uğuldadı, kaputu ve bagajı titretene kadar vurdu. Sokak lambaları, bir fırtınanın ön kenarı boyunca savrulan bir avuç toz gibi havada karanlık çizgiler aydınlatıyordu. Arabaya çarptıklarında döndüler, ön camda bir an kıvrıldılar ve dans ederek uzaklaştılar.

Neyse ki Berenford Memorial çok uzakta değildi. Ve sokak lambaları şehrin merkezinde daha yaygındı: daha parlak görünüyorlardı. Yine de toz, hızlı tüyler ve flamalar halinde havayı kirletiyor, binaların kenarlarında türbülans halinde dağılıyordu. Kâğıt parçaları girdapların içinde işkence görmüş şeyler gibi bükülüyordu.

İlçe Hastanesi'nin büyük bölümünü geçtikten sonra, hastane ile Berenford Memorial arasındaki otoparka girdi. Otoparktan ön kapıyı göremiyordu. Ama üç devriye arabası onun önündeki alana ulaşmıştı. Farları geceye boş uyarılar gönderiyordu.

Toza ve rüzgârın çiğ soğuğuna gözlerini kırpıştırarak paltosuna sarıldı ve ön kapıya doğru hızla yürümeye başladı. Personel girişini kullanabilir ve kendini otuz metreden kurtarabilirdi ama binaya Roger'ın girmiş olması gerektiği gibi girmek, yaptığı şeyin sırasını görmek istiyordu.

Binanın köşesini döndü ve önü boyunca acele etti. Ön basamakları ikişer ikişer çıktı, neredeyse koşuyordu.

Küçük resepsiyon lobisinin ışıkları ve kendi lambalarıyla aydınlanan dış kapı, sanki başka bir gerçeklikten fırlayıp gelmiş gibi önünde belirdi. Kapının koluna uzanmak üzereydi ki kilidin olduğu metalde açılmış çirkin deliği gördü. Delikten, çatlaklar eğri büğrü bir şekilde cama doğru yayılıyordu.

Berenford Memorial'ın girişinde biri diğerinin içinde olmak üzere iki set ağır cam kapı vardı. Geceleri dış kapı kilitli tutulurdu. Burada çalışanlar personel girişini ve kendi anahtarlarını kullanıyordu. Hava karardıktan sonra gelen ziyaretçiler, nöbetçi hemşireyi ya da bir hastabakıcıyı çağıran zili çalmak zorundaydı ve kapıdaki dahili telefonda kendilerini tanıtmadan içeri alınmazlardı.

Görünüşe göre birisi Roger'ı içeri almayı reddetmiş.

Sara Clint nöbetçi hemşireydi: Hastabakıcılar kimdi? Roger'ın şiddeti yüzünden dikkati dağılan Linden bir an için hatırlayamadı. Sonra hatırladı: Avis Cardaman ve Harry Gund. Harry davetsiz bir misafir karşısında işe yaramazdı. Nezaketli bir tavır takınan ve evrak işlerinde olumlu bir dehası olan çilli yüzlü genç bir adamdı; ama ne zaman yüksek bir ses duysa irkilme eğilimindeydi. Avis ise, nazik tavırları muazzam gücünü gizleyen, iri yarı ve sorumluluk sahibi bir adamdı. Linden sık sık, eğer hastaları için bir tehdit olarak görseydi, duvarlardaki boyaları bile korkutarak sökebileceğinden şüphelenirdi.

Eğer Roger, Avis'e rağmen Joan'ı almış olsaydı-

Ardında kaç kayıp daha bırakmıştı?

Cesaretini toplamak için hızlı bir nefes alarak önce dış kapıyı, sonra da iç kapıyı açtı ve lobiye doğru yürüdü.

Alan polis memurlarıyla doluydu: Şerif Lytton ve en az altı yardımcısı. İçeri girdiğinde hepsi ona doğru baktı.

Arkalarında, Harry Gund resepsiyon masasına bakıyordu. Tavırları hem korkmuş hem de meydan okur gibiydi, sanki bir şekilde kendini utandırmıştı ve şimdi görevine gösterdiği özenle bunu telafi etmeye çalışıyordu. Yanında Maxine Dubroff ve kocası Ernie duruyordu, kollarını birbirlerine dolamışlardı.

Linden aceleyle memurların omuzlarının üzerinden lobiyi taradı ama Sara Clint'ten hiçbir iz göremedi.

Çaresizce hastalarının silah seslerine ve kargaşaya nasıl tepki verdiğini merak etti.

Kapının hemen içinde, neredeyse ayaklarının dibinde, Bill Coty kanlar içinde yere yığılmıştı. Hâlâ lacivert Güvenlik üniformasını giyiyor, telsizini ve copunu kemerine takıyordu. Bir kan sıçraması rozetinin işe yaramaz gümüş rengini gizlemişti. Ama kemerindeki küçük kılıf boştu.

Gevşek bir elinde bir kutu Mace tutuyordu: İlçe Hastanesi'nin sigortası tarafından onaylanan tek gerçek silah. Anlaşılan Roger ona bunu kullanması için zaman vermemişti.

Beyaz saçlarının telleri başının enkazı arasından görünüyordu. Roger'ın kurşunu sol şakağını parçalamıştı. Kafatasının arkasındaki çıkış yarası beyin ve kemikten oluşan bir vahşetti. Yanağındaki koyu renkli bir damla, görmeyen gözlerindeki dehşetin altını çiziyordu.

Linden içgüdüsel olarak onun yanında dizlerinin üzerine çöktü; sanki ellerinin dokunuşunun onu bir şekilde hayata döndüreceğine inanıyormuş gibi uzandı. Ama şerif onu durdurdu.

"Ona dokunmayın!" Lytton havladı. "Adli tıp henüz gelmedi."

Sanki ölüm nedeni hakkında herhangi bir şüphe olabilirmiş gibi.

Linden, Bill'in cansız halini görmeye dayanamıyormuş gibi kısa bir süre yüzünü kapadı. Ancak hemen ardından ellerini indirdi ve bunu yaparken sanki sıradan ölümlülüğünün bir yönü ondan sıyrılmış gibi titremesi azaldı. Kriz şimdi onun üzerindeydi: bakır ve kül kokuyordu. Onu karşılamak için hışımla ayağa kalktı.

Bill vurulalı o kadar uzun zaman olmuştu ki kanının çoğu çoktan kurumuştu. Ne kadar zaman geçmişti? Yarım saat mi? Bir saat mi?

Roger'ın ne kadar avantajı vardı?

"Dr. Avery," diye homurdandı Barton Lytton onunla yüzleştğinde. "Zamanı gelmişti."

Olduğundan daha büyük görünme yeteneğine sahip, küt, etli bir adamdı. Aslında boyu Linden'in boyundan uzun değildi ama yine de onun üzerindeymiş gibi görünüyordu. Hiç şüphe yok ki bu, sürekli yeniden seçilmesine katkıda bulundu: insanlar onun gerçek boyuna rağmen baskın ve etkili olduğunu düşünüyordu. Normalde aynalı havacı güneş gözlükleri takardı ama şimdi haki gömleğinin göğüs cebine, rozetinin karşısına sıkıştırılmıştı. Çeşitli ağır nesneler kemerinde sürükleniyordu - telsiz, cep telefonu, kelepçe, göz yaşartıcı sprey, tamircinin örsü büyüklüğünde bir tabanca, yedek şarjörler - göbeğinin olduğundan daha büyük görünmesine neden oluyordu.

"I-" Linden başladı. "Seni uyarmaya çalıştım" demek istedi. Ama adamın gözlerindeki perili ve öfkeli bakış boğazını düğümledi. Başı dertte, boyunu aşmış, kendinden başka suçlayacak kimsesi olmayan bir adamın gözleriydi bunlar. Öfkesinin bir kısmını kabaca yuttu. "Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Dr. Avery!" O konuştuğunda Harry Gund resepsiyon masasını terk ederek kümelenmiş memurların arasından ilerledi. "Tanrı'ya şükür buradasınız. Elimden gelen her şeyi yaptım ama size ihtiyacımız var."

"Bu gerçekten çok kötü, Dr. Avery," dedi ona ciddiyle. "Harry," diye mırıldandı Lytton: bir uyarı.

Harry şerifi görmezden geldi. Normalde otorite karşısında saygılı davranırdı; ama şimdi kendini temize çıkarma ihtiyacı çekingenliğini gölgeliyordu. "Onu durduramadık." Sesi dehşet ve şokun etkisiyle titriyordu. "Denedik -Avis ve ben- ama yapamadık. Onu içeri almadım.

Kapı zilini çaldı, dahili telefonu kullandı. Gülümsüyordu ve sesi olabildiğince makul geliyordu. Ama emirlerinizi hatırladım." Sara'dan duymuş olmalı-"ve onu içeri almadı."

Şerif Lytton yine, "Harry," diye homurdandı. Emir erini susturmak için kalın bir el uzattı.

Linden şerifin sözünü kesti. "O buradaydı. Sen değildin. Bırakın o a n l a t s ı n ."

Lytton elini bıraktı. Sanki kadın onu küçültmüş gibi omuzları çökmüştü.

Harry'nin gözlerinde bir anlık minnettarlık parladı.

"Onu durdurmaya çalıştım," diye tekrarladı. "Ama silahı vardı, kocaman bir silah. Kilide ateş etti."

"Yardım için bağırdım. Sonra telefonu kullanabilmek için masanın arkasına geçmeye çalıştım. Ama silahını bana doğrulttu. Eğer bir şey yaparsam beni vuracaktı.

"Sanki arkadaşmışız gibi gülümsemeye devam etti."

Linden kendi düşüncelerini ve gizli bilgilerini bir kenara bırakarak dikkatle dinledi. Roger durdurulmalıydı. *O benim zihnimde*, demişti Joan bir keresinde Thomas Covenant'a ve onu buradan çıkaramıyorum. Senden nefret ediyor.

"Sonra Bill Coty geldi." Harry devam ederken gerginliği artmıştı. "Burada olmaması gerekiyordu. Görevde değil, değil mi? Ama elinde gürzü vardı ve sanki kurşunları durdurabilirmiş gibi havaya kaldırdı. Ona silahını indirmesini söyledi."

Roger'ın verebileceği zarar hesaplanamazdı.

"Avis oradaydı," dedi Harry, şimdi titreyerek. "Ve Bayan Clint. Bağırdığımı duymuş olmalılar." Ya da Roger'ın tabancasının sesini. "Avis bir şeyler yapmak istedi, onun nasıl biri olduğunu bilirsin, ama onu olduğu yerde kalmaya zorladı.

"Bill korkmuştu, bunu görebiliyordunuz ama ona silahı indirmesini söyleyip durdu, silahı indirdi. Sadece gülümsedi, gülümsedi ve ben hiçbir şey yapmayacağını düşündüm ama bir anda silahı Bill'e doğrulttu ve ateş etti ve Bill sanki biri kafasına tekme atmış gibi yere yığıldı."

Linden gözlerini yavaşça kapattı, pişmanlığını bastırmak için bir anlığına kapalı tuttu. Bill'e Roger'ın tehlikeli olmadığını söylemişti.

Harry şöyle diyordu: "İşte o zaman Avis ona doğru koştu, Bayan Clint durması için bağırmasına rağmen. Avis onu yakalamaya çalıştı ama o sadece döndü ve silahla ona vurdu, öyle sert vurdu ki kafası zıpladı."

Kasıtlı olarak gözlerini tekrar açtı.

Harry'nin arkasında, Şerif Lytton kötü gizlenmiş bir sabırsızlıkla bekliyordu. Memurları, Harry'nin hikâyesini daha önce duymuş olmalarına rağmen sersemlemiş gibi dinliyorlardı.

Roger böyle ölümcül yetenekleri nereden edinmişti?

"Avis yere düştü," dedi Harry titreyerek. "Her tarafı kan içindeydi.

"Sonra artık burada değildi. Nereye gittiğini bile görmedim ama Bayan Clint'i de yanında götürdü. Onu zorla götürdü.

"Hemen şerifi aradım, hemen. Seni de arayacaktım ama Avis'le ilgilenmem gerekiyordu."

Linden, Bill'in cesedinin yan tarafında bir başka kan birikintisi olduğunu geç de olsa fark etti. Kuruyan lekeler Harry'nin soluk yeşil hademe üniformasının önünü ve kollarını işaretliyordu. Avis'in başını kollarının arasına almış, koca adamı bir kardeş gibi kucaklamış olmalıydı.

"Kanamaya devam etti-" Harry'nin sesi histerinin eşiğinde titriyordu. "Durduramadım. Acil'i aradım, onlara stat'ı söyledim, Avis ölüyordu, Bill'e bakamıyordum ama çoktan öldüğünü sanıyordum.

"Elimden gelen her şeyi yaptım, Doktor." Gözleri Linden'a suçsuz olduğunu söylemesi için yalvarıyordu. "Gerçekten, yaptım."

Çağırısı ona dokundu, ama buna yer yoktu.

Lobinin arka tarafında Maxine kendini Ernie'nin kollarından kurtardı. Sessiz memurların arasında ilerleyerek Harry'nin yanına geldi ve güven verici elini omzuna koydu. Nazik yüzü ona hüzünle baktı.

Memurlar ayaklarını kaydırmaya ve sanki transa geçmiş gibi etraflarına bakmaya başladılar.

Maxine, Linden'e "Dr. Panger Avis'i ameliyata aldı," dedi. "Beyninde kemik parçacıkları olabilir."

Linden başıyla onayladı -Curt Panger fazlasıyla becerikliydi- ama Harry'yle işi henüz bitmemişti. "Gittiğini gördün mü?" diye sordu sessizce.

"Ah, evet," diye yanıtladı Harry. "Acil'i aradıktan hemen sonra. Yanında Joan ve Bayan Clint vardı. Joan gitmek istemiş gibi onunla gitti, ama silahını Bayan Clint'e doğrultmak zorunda kaldı. Beni görmesin diye masanın arkasına saklandım."

Lytton boğazını sertçe temizledi. "Elinde bir rehine var, Dr. Avery." Sesi dişlerini gıcırdatıyor gibiydi. "Burada zaman kaybediyoruz. Sizinle konuşmam gerek."

Linden sonunda dikkatini ona çevirdi. "Ve seninle konuşmam gerekiyor." Roger'ın bir rehine almış olması henüz işinin bitmediği anlamına geliyordu. Eğer sadece annesini isteseydi, bir rehine onu sadece yavaşlatırdı.

Daha fazla zarar verme niyetindeydi.

Sara Clint iyi bir hemşireydi, aklı başında ve şefkatliydi. Bir kocası ve iki kızı vardı. Bunu hak etmemişti.

Joan bunu hak etmemişti.

"İyi," diye homurdandı Lytton. "Bunun olacağını nereden bildiğini söyle bana."

"Burada değil," diye karşı çıktı Linden. "Ofisimde." Yalnız olduklarında ona gerçeği söyleme olasılığı daha yüksekti.

Acele etme dürtüsünü bastırarak, Maxine'den Sara'nın yerine bir hemşire çağırmasını istemek için bir an durdu. Harry'yi bu durumda tek başına görev başında bırakmak istemiyordu. Sonra şerife kendisini takip etmesini işaret etti ve ofisine doğru yöneldi.

Ağır çizmeleri sanki küfrediyormuş gibi arkasından fayanslara vuruyordu.

Ofisinde, tıbbi otoritesine dayanarak masasının arkasına oturdu. Barton Lytton'ın gözünü korkutabileceği bir kadın olmadığını bilmesini istiyordu.

Hemen başladı. Masasının kenarında yükselip sert bir sesle, "Ne bildiğini bilmem gerek. O küçük pisliği bulmak zorundayız." Sanki öfkesini ve hayal kırıklığını harekete geçirmesi için onu serbest bırakabilecekmiş gibi ona baktı. "Onu Haven Çiftliği'ne götürmeyeceği kesin. Tabii yakalanmak için yalvarmıyorsa. Clints'ler iyi insanlar. Bunu onun yanına bırakmayacağım.

"Şimdi söyle bana, Doktor. Onun ne yapacağını nereden biliyordun?"

Şerif yanıliyordu. Roger yakalanmayı bekliyordu; bir nedenden dolayı bunu istiyordu. Yoksa neden bir rehineye ihtiyacı olsun ki?

"Biliyordum," diye sertçe karşılık verdi, "çünkü dikkat ediyorum." Gözlerindeki unutulmaz öfke ve ihtiyaç değişmemiştii ama artık onu etkilemiyordu. "Onunla tanışır tanışmaz dengesiz olduğunu anladım. Joan'la ilgilenmek istediğini tekrarlayıp duruyordu ama tavırları tamamen yanlışti. Sevgi dolu bir evlat gibi davranmıyordu. Konuşma şekli beni gerçekten önemseydi tek şeyin onu buradan uzaklaştırmak olduğuna ikna etti.

"Sana anlatmaya çalıştım. Ona bir şey yapmak istiyor."

Lytton yumruklarını masasına dayadı, cüssesini kollarına yasladı. Ancak duruşuna rağmen gözleri irkildi. "Yardımcı olmuyorsunuz Doktor," dedi usulca. "Bana her şeyi berbat ettiğimi söylemeniz Sara Clint için hiçbir işe yaramıyor. Onu geri getirmeliyiz.

"Nereye gittiğini bilmem gerek. Şimdiye kadar eyaletin dışına çıkmış olabilir. Yardım çağırabilirim. Yollara barikatlar kurup onu durdurmaya çalışabiliriz. Ama çok fazla küçük yol var. Hepsini kapatamayız. Ne tür bir araba kullandığını bile bilmiyoruz. O aptal Gund bakmaya korktu.

"Ve biz barikatlarda otururken, o istediği yerde saklanabilir. Onu asla bulamayız. Ta ki çoktan işini bitirene kadar" -Lytton yutkundu- "aklında ne halt varsa.

"Seni dinlemem gerektiğini söylemek için artık çok geç. Onu nasıl bulacağımı söyle."

Linden onun tepkisinin haklılığını fark etti. Bir anlamda buna saygı duydu. Ama etkilenmemişti. Adamın gözlerindeki bakış onu rahatsız etmişti. Korku ve öfke karışımı bakışlar bir katliam vaat ediyor gibiydi.

Lytton Roger'ı öldürmeye çalışırsa Joan ve Sara'nın başına korkunç şeyler gelebilir.

-

Linden, şerif gözlerini kaçırana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Sonra, belirgin bir şekilde, "Önce bilmem gereken bir şey var," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye itiraz etti. "Roger Covenant'ın elinde lanet bir *rehine* var, *Sara Clint* elinde! *Harekete* geçmeliyiz! *Önce* neyi bilmeniz gerekebilir ki?"

Linden yumuşamadı. Onun yerine kesin bir ifadeyle, "Julius Berenford on yıl önce Joan'ı Haven Çiftliği'nde bulduğunda akli başındaydı. Başına ne geldiğini hatırlamıyordu ama konuşabiliyordu. En azından bir dereceye kadar *işlevini yerine* getirebiliyordu. Ama siz onu Bölge Hastanesi'ne götürdüğünüzde, Şerif Lytton, o bir sebzeydi. Tamamen ulaşılmazdı. Eğer ona bu kadar iyi bakmasaydık, yıllar önce ölmüş olacaktı.

"Onu kasabaya geri götürürken ne oldu? Onu ne değiştirdi?"

Lytton bir sarsıntıyla kendini yukarı çekti. Ani bir kızarma yanaklarını kararttı. Linden'in alnının ortasına bakarak, "Bu konuşmayı yapmıştık, Doktor," dedi.

"Evet, var," diye ısrar etti. "Ama daha iyi bir cevaba ihtiyacım var. Bu konuda konuşmanın zamanı geldi. Bana neler olduğunu anlat."

Çağrı cihazı cıvıladı ama duymazdan geldi. Barton Lytton'ın şimdi ondan kaçmasına izin vermeyecek kadar çok yol kat etmiş ve çok uzun süre beklemişti.

Karanlık Lytton'ın boynundan aşağı yayıldı ve tenini tehditlerle lekeledi. Yine de korkusunu gizleyemiyordu. Gözleri yuvalarında sinmiş gibiydi. Linden onun cevap vermeyi reddedebileceğini düşündü; ama öfkesini ya da utancını hafife almıştı. Birden sanki sırtıyormuş gibi dişlerini gösterdi. Gözleri meydan okurcasına onunkileri buldu.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi dişlerinin arasından. "Ben *incitmedim* onu ya da başka bir şeyi, eğer düşündüğün buysa.

"Tabii ki onu kelepçeledim. Tanrı aşkına, o lanet olası bir *suç ortağıydı*. Bildiğim kadarıyla eski sevgilisini öldürmüştü." Bir an duraksadı, yüzünü buruşturdu. Sonra, "Ondan sonra onu arkaya bindirdim," dedi.

Bir polis arabasının arkası: kafes. Onunla ön koltuk arasında parmaklıklar. Kapıların içinde tutamak yok. Tehlikeli bir suçlu gibi.

Yaşadıklarından sonra-

"Bana nedenini sordu," diye devam etti. "Bu konuda histerikti. Ben de ona söyledim."

Linden ona baktı. Bakışlarında bir sürü çelişki vardı. Çağrı cihazı tekrar sinyal verdi; ama şimdi gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorlayamıyordu.

"Ona-?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Gerçek, Dr. Avery." Sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Eski sevgilisi lanet bir *cüzzamlıydı*. Onda olduğunu bilmeden önce onunla evlenmişti. Muhtemelen kendisinde de vardı. Muhtemelen hâlâ da öyledir. Hiçbir şey değilse bile, lanet bir taşıyıcı.

"*Enfekte* olmasını istemediğim için onu arkaya bindirdim."

Linden onu net bir şekilde duydu. Haklı görünmeye çalışıyordu. Ama başarısız oldu. Yaptıklarının acımasızlığı onu mağlup etti.

Kadın tepki veremeden, adam tekrar masasının üzerine eğildi. "Bu sizi üzüyor, değil mi Doktor? Ona bu kadar *kötü davranmamam* gerektiğini düşünüyorsunuz.

"Siktir git. O cinayetdeki suç ortaklığın hakkında *on yıl önce* konuşmalıydık. Sen de suç ortağısın ama aziz Julius Berenford seni korudu. İkiniz gerçeği sakladınız. Ben bu ilçenin *şerifiyim* ve siz *işimi* yapmama izin vermediniz.

"Şimdi yine başladın. Ama bu sefer yanına kalmayacak. Onları sensiz bulacağım. Ve bulduğumda, suçtan payını alacağından emin olacağım."

Sonra ayağa kalktı ve tekerlekli sandalyeyle ofisten çıktı. Lobiye varmadan önce yardımcılarına bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Linden kendi kendine yemin etti. Ona Roger'ı nerede arayacağını söyleyebilirdi. Söylemeliydi de. Ama ona güvenmiyordu. Şiddet için çok hevesliydi. Joan'ın ikilemine bulacağı çözüm kimseyi hayatta bırakmayabilirdi.

Çağrı cihazı tekrar bipleyerek dikkatini çekmek için ısrar etti. İsteksizce çağrı cihazının ekranına baktı.

Bir an için numarayı tanıyamadı. Kaşlarını çatarak numaraya bakarken, çağrı cihazının sesini kesmek için düğmeye bastı.

Kim-?

Sonra buldu: Megan Roman. Bu Megan'ın ev telefon numarasıydı.

Nefesinin altında inledi. Megan'a Bill, Joan ve Sara'dan bahsetmek için kendini yeterli hissetmiyordu.

Ama Barton Lytton'ı uzaklaştırdığına göre başka ne yapmayı düşünüyordu? Roger'ın peşinden tek başına mı gidecekti? Hayır. Hayatını riske atamazdı - Jeremiah'yı terk etme riskini - bu şekilde. Ve Megan'ın yardım edebilmesi mümkündü-

Eyalet Otoyol Devriyesi'nden birini tanıyor olabilir. Ya da daha iyisi, FBI'dan. Adam kaçırma federal bir suçtu, değil mi? Megan, Joan'ın ve Sara'nın durumunu Lytton'ın elinden alabilirdi.

Linden isteksizliğini bastırarak telefonuna uzandı ve Megan'ın numarasını çevirdi.

Avukat neredeyse anında telefonu açtı. "Evet?"

"Megan, ben Linden."

"*Linden,*" diye bağırdı Megan hemen, "*neredesin?*"

Onun aceleciliği Linden'i koltuğuna geri yatırmış gibiydi. Megan'ın sesinde krizler duydu; hayal etmediği tehlikeler. Çabucak sordu, "Megan, sorun ne?"

"*Lanet olsun,* Linden!" Megan geri bağırdı. "Beni dinle. *Neredesin* sen? Hastanede mi?"

"Evet, ben-" Linden bocalayarak başladı.

"O zaman eve git!" Megan talep etti. "Hemen şimdi! Ne yaptığının önemi yok. *Dinleyin!* Olanları duydum. Roger ve Joan. Sara Clint. Bill Coty.

"Ben-" Aniden duraksadı, sessizliğe gömüldü. Ölü hava telefona doldu Ağlıyor.

"Megan?" Linden arkadaşını çağırdı. "Megan mı?"

"Oh, Linden." Geçiş olmadan Megan'ın sesi değişti. Şimdi sesi gözyaşları içindeymiş gibi çıkıyordu. "Korkunç bir hata yaptım.

"Roger'a Jeremiah'dan bahsettim. Birkaç gün önce. Senin hakkında sorular soruyordu. Ona bir oğlun olduğunu söyledim."

Arka planda bir yerlerde Linden çığlık atmaya başladı.

5.

Aşk ve Umutsuzluğun Bedeli

Her şeyi korkunç bir netlikle görüyordu. Masasının kenarı kan çekecek kadar keskin görünüyordu. Yüzeyi boyunca, karışıklık içindeki kâğıtlar birbirlerini ıstırabın keskinliğiyle ısıırıyordu. Üstündeki duvarda asılı duran saat, akrep ve yelkovanı çığlıklar kadar keskin bir şekilde dışarıya doğru fırlamış gibiydi. Elinde tuttuğu telefonun ahizesinin siyah plastiği çaresiz ve ölümcül görünüyordu. Kordonu kendi etrafında dolanıyor, onu Megan'ın sesine bağlıyordu.

Jeremiah ile kaçma şansını kaybetmişti. Bir daha asla gelmeyecekti.

Arkadaşı "Linden, çok üzgünüm" diyordu.

Diyordu ki, "*Şimdi* eve git. Belki de yanıliyorumdur. Bu riski göze alma. Bunun benim yaptığımdan daha kötü olmasına izin verme. Başka kimsenin sana onun kadar ihtiyacı yok."

Linden cevap vermedi. Cevap verse bile Megan onu duyamazdı: ahizeyi çoktan düşürmüştü. Çığlıklarla birlikte ofisinden koşarak çıktı. Paltosunun etekleri arkasından Fury'ler gibi uçuşuyordu.

Dur, demeye çalıştı kendine, geri dön. Jeremiah'ın elinde olduğunu varsay. Lytton'dan yardım al. Ona nereye bakacağını söyle, seni de yanına almasını sağla, senin yardımınla Roger'ı zamanında bulabilir.

Ama koşmayı bırakmadı ya da dönmedi. Kendi akıl sağlığının sesi ona ulaşamıyordu. Personel kapısını kenara fırlattı ve rüzgâr kapıyı yakaladı: güvenlik camını kırabilirdi. Ama kapatmak için duraksamadı. Onun yerine arabasına doğru koşmaya başladı. Rüzgâr onu hırpaladı; çarptı

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Ayakkabılarının topukları kaldırıma garip bir şekilde vurarak tökezlemesine neden oldu. Ayakkabılarından biri ayağından fırladı. Diğerini tekmeledi ve koşmaya devam etti.

Oğlumu *tehdit ediyor!*

Roger ondan ne kadar öndeydi? Yarım saat mi? Bir *saat* mi? Yarım saat bile çok fazlaydı.

Arabasına yaklaşırken ceketinin cebinden anahtarları çıkardı. Rüzgâr onları parmaklarının arasından çekip çıkarır gibi oldu: anahtarlar, elektrik direklerinin sahte aydınlatması arasında savrulan bir kavis çizerek kaldırıma düştü. Hiç duraksamadan onları almak için eğildi.

Arabasının kilidini açmasına gerek yoktu: nadiren kilitlerdi. Rüzgâr ve türbülans ona bir an için direndi, sonra kapıyı çekip açmasına ve sürücü koltuğuna kaymasına izin verecek şekilde uzaklaştı.

Kapıyı kapatıp rüzgârı keser kesmez titremeye başladı. Elleri titriyor ve rüzgârla çevrelenmiş kâğıt parçaları gibi sallanıyordu. Parmaklarını doğru tuşa sabitleyemiyordu. Konağa sokmak için çabalarken anahtar elinden kayıp düşüyordu. Anahtarla uğraşırken kalbi durmadan çarpıyordu.

Dişlerinin arasından öfkeyle anahtarları avucunun içine aldı ve gösterge paneline avucundaki metali oyacak kadar sert bir yumruk attı.

Eğer başarısız olursa, onun yerini benim almam gerekecekti.

Jeremiah'ın ona ihtiyacı vardı. Başka kimsenin sana onun gibi ihtiyacı yok.

Anahtarı konağa soktu; marşa bastı. Eski motor bir irade eylemi gibi kükreyerek canlandı. Silah sesi kadar şiddetli bir şekilde arabasını park yerinden dışarı doğrulttu ve ayağını gaz pedalına bastırdı.

Roger bu kasabayı bilmiyordu. Onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Yol tarif edilse bile yavaş sürmesi, karanlıkta sokak tabelalarına ve ev numaralarına bakması gerekecekti. Ve Sara Clint-Joan ona karşı koyamazdı, zaten kaybolmuştu. Ama Sara ondan kaçmak, onu hayal kırıklığına uğratmak için elinden geleni yapacaktı. Onu bir şekilde kontrol altına almadıkça Jeremiah'a karşı bir girişimde bulunamazdı.

Hızlı hareket edemezdi. Eğer Linden evine ondan önce ulaşmazsa, onu oradayken yakalayabilirdi.

Eğer Sandy önceden uyarılmış olsaydı-

Rüzgâr ya da lastikleri bir virajda çığlık attı. Araba yayları üzerinde yalpaladı. Yine gösterge panelini yumrukladı. Kahretsin, araması gerekirdi.

Ya da Megan'dan bunu onun için yapmasını istedi. Toprak'tan çok uzun zamandır uzaktaydı. Rağmen'e karşı mücadele etme alışkanlığından vazgeçmişti.

Üç ev daha. İki. Sonra evine ulaştı.

Lastikler gıcırdayarak, arabası kaldırıma çarptı. Garaj yoluna girmek ya da akıllıca park etmek için hiçbir çaba sarf etmedi; motoru kapatmadı. Tepesinde şimşekler çakıyordu, rüzgârın basıncıyla canlanan statik bir deşarj. Arabadan inip evinin kapısının geceye doğru açıldığını gördüğünde görüş alanında bir parıltı bıraktı.

Jeremiah-!

Çarşaflar ve paçavralar içinde ileriye doğru koşuyor, rüzgârla havalanıyor ve evinin önünde tokatlanıyor gibiydi. Çimler ve merdivenler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece menteşelerine vuran kapıyı ve kurşunla yırtılmış kilidi fark etti; sadece girişteki yıkık dökük kaleyi.

Roger onu eve davet etmek için tüm ışıkları açık bırakmıştı. Tabii ya. Jeremiah'ı nerede arayacağını nasıl bilebilirdi ki? Odadan odaya ararken Sandy'yi silah zoruyla tutmuş olmalıydı. Ya da öldürmüştü-

Daha fazla kandan korkan Linden, Tinkertoy'ları, oturma odasındaki halıyı ve mutfığa giden koridoru hızla taradı. Ama adamın Sandy'ye zarar verdiğini gösteren hiçbir şey göremedi.

Onun hayatı için başka bir amacı vardı.

Merdivenleri üçer üçer çıktı, dalgalanan paltosu ve açıkta kalan ayaklarıyla en kötü korkularını doğrulamak için yukarı doğru yükseldi.

Her ışık parlıyordu. Roger her odaya girmiş, evinde girilmedik yer bırakmamıştı. Bütün üst kat sanki bir cenaze törenine davet ediliyormuş gibi parlıyordu.

O aramıştı-

Jeremiah'nın yatağı boştu. Roger Covenant yarış pistine ve kulelere dokunmamıştı. Hiçbir şeye zarar vermemişti. Sadece oğlunu almıştı.

Orada Linden koşmayı bıraktı.

Dehşeti ve öfkesi gitmesine izin vermedi. Bunun yerine onu başka bir varoluş biçimine, yeni bir varoluş düzlemine sürüklüyor gibiydiler. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, panikleyebilen veya felç olabilen Linden Avery olmaktan çıktı. O kadının yerine Linden Avery oldu.

Sevdikleri adına Kuzgunları ve umutsuzluğu aşmış olan Seçilmiş.

Roger'ın ne yapacağını biliyordu. Ve kendisinden istenecek tüm seçimleri çoktan yapmıştı.

Artık kendinden emin bir şekilde, kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına gitti. Despiser'la buluşmaya yalınayak, sadece bol paltosu ve işe giderken giydiği kişiliksiz bluz ve eteğiyle gidemezdi.

Roger o odaya da tecavüz etmişti. Çalışma masasının ve tuvalet masasının üstündeki her şeyi süpürmüş; çekmecelerini yere boşaltmış; dolabının içindekileri didik didik etmişti. Kozmetik ürünleri, küpeler ve şampuanlar banyosunun zeminini karmaşık hale getirmişti.

Ondan Jeremiah'dan daha fazla bir şey istiyordu.

Artık onu şaşırtamazdı: gerçeği zaten tahmin etmişti. Babasının evlilik yüzüğünü bulmayı umuyordu.

Artık Roger'ın Jeremiah'yı neden kaçırdığını biliyordu. Bu basit bir kötü niyet değildi; onu reddettiği için ya da Despiser'a karşı çıktığı için ona zarar verme arzusu. Jeremiah'nın kendi başına hiçbir değeri yoktu: ne güç, ne de yüzük. Ve Roger'ın onu Şerif Lytton'ın öfkesinden korumak için başka bir rehineye ihtiyacı yoktu. Jeremiah'nın tek değeri Linden'in kendisiydi.

Roger oğlunu ona karşı koz olarak kullanmak istiyordu. Ya burada ya da Ülke'de, Roger oğlunu kullanarak ondan ihtiyacı olan şeyi koparmayı planlıyordu.

Yüzüğünü bulsaydı Jeremiah'ı sahiplenir miydi? Belki de. Beyaz altının, çalındığında ya da şiddetle geri alındığında gücünü kaybetmesi mümkündü. Bunu bilmiyordu ya da umursamıyordu.

Acele etmeden, yavaşça giysilerini çıkardı. Bunu yaparken sağ elinin avuç içinde donuk bir ağrının zonkladığını fark etti; ve dokunuşu eteğinde ve bluzunda hafif kan lekeleri bıraktı. Eline baktığında, avucundaki hilal şeklindeki kesiğin etrafında kabuk bağlamış kan gördü, küçük bir kırılma yarısı. Elindeki anahtarlarla gösterge panelini yumrukladığında kendini kesmişti.

Eğer başarısız olursa, onun yerini benim almam gerekecekti.

Yerdeki çöplerden rahat bir kot pantolon, Jeremiah'nın onu birçok kez giyerken gördüğü ve tanıyabileceği sıcak tutan kırmızı bir flanel gömlek ve bir çift sağlam bot seçti. Kısa süre sonra, Joan'u kurtarmak için Covenant'ı Haven Çiftliği'nin arkasındaki geceye kadar takip ettiği zamanki gibi giyinmişti.

Paltosunu reddetti. Onu artan fırtınadan koruyamazdı.
Onu almadan 911'i aramak için aşağı indi.

Kesin konuşarak, operatöre Şerif Lytton'a bir mesaj iletmesini söyledi.
Roger oğlumu kaçırdı. Başka bir rehinesi daha var, Sandy Eastwall. Onu Haven Çiftliği'nde arayın.

Artık kaçmayı bıraktığı için Lytton'ın yapabileceklerinden korkmuyordu. Joan'a kötü niyetle değil, inadına zarar vermişti, çünkü Julius Berenford -ve Linden'in kendisi- Covenant'ın cinayetinden sonra kendisini iğdiş edilmiş hissetmesine neden olmuştu. Bu kadar çok hayat tehlikedeyken daha itidalli davranabilirdi. Ve onun yardımına ihtiyacı vardı. Roger'ın silahıyla ya da deliliğiyle boy ölçüşemezdi.

Arayabileceği başka insanlar da vardı, Sam Diadem ve Ernie Dubroff bunların arasındaydı. Megan Roman telafi şansı için yalvarabilirdi. Ama Linden daha fazla masumu riske atmak istemiyordu.

Evini bulduğu gibi bırakarak merdivenlerden indi ve çimlerin üzerinden geçerek arabasına doğru yürüdü.

Rüzgâr her an daha da şiddetleniyor gibiydi. İlerleyebilmek için rüzgâra yaslanmak zorunda kaldı. Bulutsuz karanlıkta, ağaçların tepeleri arasında sürtünme şimşekleri çakıyordu. Daha önce hiç böyle bir fırtına görmemişti: doğa kanunlarını alt üst ediyor, her çarpışta gerçekleri değiştiriyor gibiydi. Arabasına ulaştığında, hâlâ çalıştığını görünce belli belirsiz şaşırdı; caddenin kendisi parçalanmamıştı. Ağaçların rüzgârın ve yıldırımın şiddetiyle yıkılıp devrilmesini bekliyordu.

Arabası her patlamada titriyordu, sanki her an kendini hurdaya çevirecekmiş gibi; yine de inatla ilerliyordu. Birkaç blok sonra kasabanın merkezinden geçen ana caddeye ulaştı. Bir uçtan bir uca tüm kasaba terk edilmiş görünüyordu. Kavşaklarda başka araba yoktu, hiçbir yerde hareket eden araç yoktu. Bölgede yaşayan herkes tehdit altındaki bir hayvan gibi yere yatmıştı. Şerif Lytton ya da yardımcıları dışarıdaysa bile Linden onlardan hiçbir iz görememişti.

Tek başına, telefon şirketinin bürolarının, kasabanın tek mağazasının ve ilçe adliyesinin önünden geçti. Rüzgârın şiddeti sokak lambalarını karartmış, aydınlatmalarını kesmiş gibiydi; ama bir an için şimşek adliye binasını gecenin kalabalığından sıyrıp çıkardı ve çatıyı taşıyan eski sütunların üzerine parlak bir feryat düşürdü. Sert beyaz parıltıda, sütunların tepesindeki dev kafalar hortlak gibi görünüyordu.

Thomas Covenant evliliğini orada kaybetmişti. Neredeyse evini kaybediyordu.

Ve Linden Jeremiah'ı evlat edinmişti-

Roger şimdi ondan ne kadar ilerideydi? Onu yakalamadan önce ne kadar zarar verebilirdi?

Direksiyona tutunarak arabayı ileri doğru itti. Ter, oyulmuş avuçlarını yakıyordu.

Birdenbire cadde boyunca uzanan tüm lambalar akkor bir ses çıkararak karanlığa gömüldü. Gece yarısı gökyüzünden yuvarlanıyor ve tüm ışıklar sönerken kasabayı dolduruyor gibiydi. Bir yerlerde bir trafoya yıldırım düşmüş olmalıydı; ya da bir ağaç elektrik hatlarının üzerine devrilmişti. Farlarının ışıkları, ani karanlığa nüfuz edemeyerek tam önünde yere doğru sarkmış gibi görünüyordu. İçgüdüsel bir tepkiyle frene bastı ve arabası kayarak durdu.

Ancak hemen gaza tekrar basarak hız için rüzgârla savaşmaya başladı. Bu yolu biliyordu: Birkaç kavşağı vardı ve kasaba ile Haven Çiftliği arasında neredeyse hiç kavis yoktu. Ve Haven Çiftliği'nin kendisi de sadece iki mil ötedeydi. Belli ki trafik konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Eğer artan fırtına onu yoldan çıkarmazsa -ve eğer yıldırım çarpmazsa-

Roger zaten oradaydı: korkuları onu başka türlüsüne inanamayacağı kadar canlı bir şekilde ayırt ediyordu. Onu ön camından görüyor gibiydi, yumuşak ve kayıtsız tavrı hevesle kabarmış, dişleri kamaşmıştı. Çiftlik evine ulaşmıştı. İçerideydi. Bir eliyle Jeremiah'yı sürüklüyor, diğer eliyle de silahını doğrultuyordu. Kadının hayalinde Jeremiah'nın gözlerinden dehşet fışkırıyor, gevşek ağzı feryat etmenin eşiğinde titriyordu.

Sara'yı ya da Sandy'yi göremiyordu; Roger'ın elektrik olmadan ne yapacağını tahmin edemiyordu. Belki de deliliği o kadar berraklaşmıştı ki ışığa ihtiyacı yoktu-

Rüzgâr arabayı sertçe tekmeledi ve ön tekerlekleri sanki yoldan kalktı. Şimşek kaldırırma hayat verdi, sonra da onu karanlığa gömdü. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele eden Linden gaza bastı ve hızlandı. Lytton'ın Haven Çiftliği'ne ondan önce varmasından korkuyordu - ve varamayacağından da korkuyordu. Roger'ın hareketleri zaman geçtikçe daha da aşırı hale gelecekti.

Orada, sağında: Haven Çiftliği'nin araba yolu olarak kullanılan toprak yol. Çeyrek mil ötede, açık tarlaların ötesinde, ağaçların arasından görünmüyordu.

Righters Deresi'nin etrafında kümelenmiş olan Thomas Covenant'ın yaşadığı küçük çiftlik evi duruyordu. Linden yıllardır oraya gitmemiş olmasına rağmen burayı çok iyi biliyordu. Odalarını hafızasında muhafaza etmişti. Şimdi bile, Jeremiah tehlikedeyken ve sinirleri savaşa hazırlanırken, Covenant'ın onun tehlikesini paylaşmasını engellemek için çabaladığı gözlerini görebiliyordu.

Ve *orada*, ana yoldan yirmi metre kadar uzakta, aşı boyası cüppeli yaşlı adamın hayatını kurtarmak için mide bulantısı ve korkuyu yuttuğu yerde duruyordu-

-Kim ona doğru *olmasını söylemişti*-

-Tanrı'nın onu Yeremya'nın hayatının tehlikede olduğu konusunda *uyarmış* olması gerekirdi.

Tekerlekleri toprakta patinaj yaparak, bir kasırganın gücünü toplayan rüzgârların arasından eve doğru ilerledi.

Sonra farlarının yetersiz menzili çiftlik evinin bir duvarını buldu. Bir zamanlar beyaz olan bu duvarın boyası yıllar içinde bakımsızlıktan soyularak gri bir ahşaba dönüşmüş ve birkaç tahta iskeletinden ayrılmıştı. Pencerelerde hiç ışık görünmüyordu: anlaşılan elektrik kesintisi ilçenin bu bölümünün tamamını kapsıyordu. Aksi takdirde, Roger'ın kendi evinde olduğu gibi burada da her lambayı yanık bırakacağından ve onu el işçiliğiyle karşılayacağından emindi.

Rüzgârla birlikte anında kaybolan bir toprak serpintisi içinde Linden durdu.

Evin yanında koyu renkli bir sedan duruyordu: Roger'ın arabası. Kapıları kapatmış ama bagajı açık bırakmıştı. İçindeki ışık, aracın geri kalanını yok etmiş gibi görünen zayıf bir parıltı yayıyordu, böylece bu dünyada sadece bagaj herhangi bir gerçekliğe sahipti.

Sadece sandık ve Roger'ın içinde taşıdığı her neyse-

Bir an için onun Jeremiah'yı oraya taşımış olabileceğini düşündü ve neredeyse arabasından öfkeyle fırlayacaktı. Ama hayır, Roger bunu yapmazdı, çünkü buna gerek yoktu. Joan gibi Jeremiah da ona sorun çıkarmaz, direnmezdi. Ne olursa olsun, oğlu nereye konulursa konulsun, pasif ve mahkum bir şekilde sallanmaya devam edecekti.

Roger sandığı Sara ya da Sandy'yi tutmak için kullanmış olmalı. Ya da ikisini birden-

Linden başka araba görmedi. Ya şerif mesajını zamanında almamıştı ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Yine de tereddüt etmedi ya da acele etmedi.

Farlarını açık bırakarak arabasını kapattı, anahtarları aldı ve rüzgârın içine daldı.

Jeremiah boşluğunun ardında dehşete düşmüş olabilirdi. Korkunç geçmişiyile ilgili ne hatırladığını bilemezdi; ama bir düzeyde, şimdi ona yapılanları fark edebilirdi. Ya da annesinin onu Despiser'in gücüne teslim ettiği o acımasız zamana geri döndüğüne inanabilirdi.

Kendisi için söyleyemeyeceği çılgınlıklar Linden'in kalbini doldururken, o patlamanın içinden arabasının arkasına doğru ilerledi. Anahtarları tutmakta yine zorlandı: Bagajı açmak için uğraşırken anahtarlar oyulmuş avucunu oyuyordu. Sonra doğru anahtarı yerine sıkıştırdı.

Bagajdan sağlık çantasını ve ağır bir el fenerini aldı ve eve doğru döndü.

Cızırtılı bir parıltı evi ışığa boğdu, kapkara geceye karşı sapsarı ve ağarmış bir hale getirdi. Ansızın esen rüzgârlar Roger'ın sedan arabasının bagajına takıldı. Kapak bir kapanın çeneleri gibi çarparak kapandı.

Cesaretini toplamak için Covenant'ın göğüs kafesinde asılı duran yüzüğüne sarılmak istedi ama iki eline de ihtiyacı vardı. Korkuyla el fenerinin düğmesini çevirdi. Arabasının farları gibi, ışını da yere etkisiz bir şekilde düşüyor gibiydi. Eve zar zor ulaştı; ön kapıyı hiç aydınlatmadı.

Rüzgâr kollarını kollarına yapıştırdı. El fenerini bir silah gibi önünde tutarak karanlık çiftlik evine doğru ilerledi.

Oğlumu tehdit ediyor.

Işığı kapının dış hatlarını izledi. Penceresi yoktu, önünü görmesine imkân vermiyordu. Panelleri boyasını duvardan daha iyi korumuştı ve bu beyazlık kapıyı bir şekilde evin geri kalanından daha yeni, daha taze gösteriyordu: son kullanımla zamanda ileriye çekilmiş bir portal.

Elindeki feneri kaydırarak iki parmağını ve başparmağının ucunu kapı kolunu test etmek için kullandı.

Kolayca döndü; ve bir anda rüzgâr onu yerinden söktü, kapıyı içeri doğru tekmeleyerek açtı. Menteshelerinin sınırına, çerçeveyi sarsacak kadar sert çarptı.

El feneri karanlığa nüfuz edemiyordu. Rüzgâr ve toz gözlerinden daha fazla yaş akıttı. Nemi bileğiyle ovarak uzaklaştırmak zorunda kaldı.

eşikten adımını atamadan, ışığının huzmesini evin içine doğru zorladı.

Açık kapı onu oturma odasına götürdü.

Eğer odayı bu kadar net hatırlamasaydı, onu tanıyamayabilirdi. El fenerinin yaydığı kısa parıltı ve çizgilerden harap, yaşanmaz bir yer olduğu anlaşılıyordu: bir deprem ya da başka bir felaket sahnesi. Rüzgârın sürüklediği toz hunilerinin ortasında tavandan sıva parçaları ve duvarlardan kırık tahtalar uzanıyordu. Bir duvara dayalı kanepenin içi boşaltılmış, sıçanlar ve hamamböcekleri tarafından canlı canlı yenmişti. İç dolgusu toz şeytanlarının arasında kar gibi savruluyordu. Kırılan camların parçaları koltukların, sehpanın ve kirli halının üzerinde duruyordu. Duvarların bazı bölümleri av tüfekleriyle parçalanmış gibi görünüyordu.

Roger Covenant annesiyle birlikte gerçekten burada yaşayacakmış gibi davranmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Eğer herhangi biri - Megan Roman, Şerif Lytton, Linden'in kendisi - onun niyetlendiği "evi" ziyaret etme basiretine sahip olsaydı, her türlü olası çelişkinin ötesinde gerçeği görürlerdi.

Linden ilk başta Roger ve kurbanlarının burada olduğuna dair hiçbir iz bulamadı. Tozun içinde bırakmış olabilecekleri izler de kaybolup gitmişti. Ama sonra odanın döküntüleri arasında daha koyu lekeler fark etti. Bunları pıhtılaşmış toz ve kir sanmıştı. Ancak şimdi, sanki rüzgârın üzerinde hiçbir gücü yokmuş gibi yere yapıştıklarını gördü. Bazıları el fenerinden gelen nemli bir parıltı yakaladı.

İncelemek için çömeldiğinde, hiç şaşırmadan bunların kan olduğunu gördü: yapışkan ve kalınlaşmış, ama hâlâ ıslak, yeni dökülmüş.

"Allah *belanı* versin," diye mırıldandı Roger'a dişlerinin arasından çünkü ne yaptığını zaten biliyordu; ne yaptığını biliyordu. "Bu yanına kalmayacak."

Linden, Joan'ın cesedini çiğneyerek ona sahip çıkacağına yemin etmişti; ama bu yemini tutmamıştı. Korkularını yeterince ciddiye almamak için kendisiyle konuşmuştu. Şimdi daha iyi biliyordu. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Tanrı aşkına, o mülayim piç kurusu bunun yerine bir hayvanı katletme nezaketini bile göstermemişti-

Gerçeği bildiği ve içten içe korktuğu için çantasını daha sıkı kavradı ve oturma odası ile mutfakı birbirine bağlayan kısa koridora doğru ilerledi.

Mutfak da oturma odası kadar kötüydü. Pencerelemin yarısı patlamıştı. Parçalanmış floresan ampuller yerdeki cam, sıva ve kırık dolap kalıntılarını daha da yoğunlaştırıyordu. Bıçaklar ve mutfak eşyaları: Covenant'ın ölümünden sonra evi kim temizlediyse - Megan Roman mı? - mutfağı ihmal etmiş olmalıydı. Açık çekmeceler içindekileri taş gibi dökmüştü.

Linden burada da kan lekeleri ve su birikintileri buldu.

Yeremya için dehşete kapılması gerekirdi ama öyle olmadı. Korkuları kesindi: Roger'ın oğluyla ilgili niyetleri bu kadar çabuk sona ermeyecekti.

Henüz Yeremya'yı Despiser'a sunacak zamanı olmamıştı.

Mutfaktan bir başka kısa geçit üç kapıya, bir yatak odasına, banyoya ve bir başka yatak odasına açılıyordu. El feneri ışık sıçramaları halinde yolu gösteriyordu. Sanki Roger, Linden'in koridorun sonuna kadar takip etmesi için bir iz açmış gibi koyu damlalar ve lekeler zemini işaretliyordu.

Covenant'ın Joan'a baktığı son odaya ulaşmak için fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Altı ileri adım: on tereddütlü adım. Kapı önünde açık duruyor, onu gecenin derinliklerine davet ediyordu. Ne bulacağını bilmesine rağmen korkusu artmıştı.

Çantasının sapına yapıştı. Ağırlığı onu rahatlatıyordu. On yıl önce Joan'ın peşinden Covenant'ı ormana kadar takip ettiğinde onu ihmal etmişti. O zaman ona yardımcı olabilir, dehşetine karşı koyabilirdi. Belki şimdi de ona yardım edebilirdi.

Linden ışığını önüne tutarak açık kapıya yaklaştı; çerçevenin kenarından geçti.

Kırık bir odun gibi parçalayıcı bir gürültüyle, yakınlarda bir yere yıldırım düştü: o kadar yakındı ki, etkisini midesinde hissediyor gibiydi. Bir an için, şiddetli beyazlık koridoru doldurdu, sanki duvarların içinden gözlerinin içine doğru parlıyordu; sanki o anda koridor ve Linden'in kendisi patlamanın birikmiş vahşetiyle başka bir gerçekliğe bölünmüştü. Karanlık üzerine çöküp el fenerini boğarken ve onu kör bırakırken vücudundaki her tüy diken diken olmuş gibiydi. Ozonun olgun kokusu burun deliklerinde bağıırıyordu.

Düşünmek için zamanı vardı, Tanrım, bu çok yakındı-

Sonra çırpınan el feneri kapının ardındaki odayı yeniden ortaya çıkardı.

Daha fazla harabeye, on yıl boyunca sevgisiz ve bakımsız bırakılmış bir konutun enkazına baktı: dökülmüş sıvalar ve yaylı döşeme tahtaları, kırık pencere camları, sürüklenen çöpler ve toz. Bu şekilde terk edilmiş olan yatak odası zehirli ve ölümcül görünüyordu, sanki burada geçirdiği yıllar boyunca Thomas Covenant'ın hastalığı duvarlara sızmış gibiydi.

Oturma odasındaki kanepenin minderleri gibi, tek kişilik yatağın şiltesi de zaman ve haşarat tarafından parçalanmıştı. Linden kısa bir süre için yatağı Joan'ın kaçırılmasından ve Covenant'ın ölümünden beri yattığı gibi görür gibi oldu; kimsesiz ve kullanılmamış. Ama sonra el feneri somut görüşünü ortaya koydu; ve pencerelerden şimşekler çaktı; ve gerçeği gördü.

Yatakta Sara Clint yatıyordu, kendi kanıyla ıssızlaşmıştı.

Başının yanında, yastığın kalıntılarına büyük bir mutfak bıçağı saplanmıştı. Belki de Roger onu burada bulmuş ve babasına ait olduğu için kullanmıştı. Sara'nın başında bir işaret gibi duruyordu. Bir uyarı.

Linden istemsizce çantasını yere bıraktı. Artık ona yardım edemezdi. Hiçbir tıbbi güç Roger'ın zalimliğini geri alamazdı.

Sara'nın üniformasında açılan kesiklerin kenarlarında kan kurumuş, etindeki yaralardan ıslanmıştı. Linden odaya girdiğinde, beyaz kumaşın kesildiği yerlerin giderek arttığını gördü ve ilk başta Sara'nın kan kaybından ölene kadar kesilip *kesilip kesildiğinden* korktu: yavaşça, çaresizce; dehşet içinde. Sara'nın bilekleri ve ayak bilekleri koli bandına benzeyen bir şeyle karyolaya sabitlenmişti. Ruhunu kurtarmak için Roger'ın bıçağından kaçamazdı. Ancak daha sonra Linden, Sara'nın çenesinin altında, şah damarları boyunca sırtan ham yarayı gördü. Roger bıçağını Sara'nın hayatına oradan geçirmiş ve çabucak son vermişti.

Görünüşe göre daha az ölümcül kesiklerden toplayabileceğinden daha fazla kan istemişti.

Ya da zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu-

Linden'in farfalarının yoldan yaklaştığını görmüş müydü? Ondan ne kadar ilerideydi?

Onun peşinden gitmeliydi: *şimdi*, o liderliğini artırmadan önce. Ondan daha hızlı hareket edebilirdi. Sandy Eastwall'ı peşinden sürüklemesine, hem Jeremiah'ya hem de Joan'a çobanlık etmesine gerek yoktu. Deliliğinin bir sonraki aşamasını gerçekleştirmeden önce onu yakalayabilirdi. Katletmeden önce

Sara'nın yaptığı gibi Sandy de Yeremya'nın ve ülkenin yıkımına giden yolu açtı.

Gidecekti. Gidecekti. Sara'nın cesedine bir anlık şok ve keder yaşatır yaşatmaz. Hemşire bu kadarını hak ediyordu. Berenford Memorial'daki en iyi insanlar arasındaydı. Ve kocası-

Linden kan kokusunu alabilmeliydi. İlk başta değil, burnu ozonla doluydu. Ama o ağır koku artık yoktu, duvarların içinden geçiyormuş gibi görünen çelişkili rüzgârlar tarafından yırtılıp atılmıştı. Yatağın bu kadar yakınında dururken Sara'nın kanının kokusunu alabilmesi gerekirdi.

Yapamadı. Duman kokuyordu.

Farkına varır varmaz güç kazanıyor gibiydi: yanan odun kokusu; Despiser'in şenlik ateşinin kötülüğü gibi duman. Göğsündeki gerginlik arttı. Nefesini tutuyor olmalıydı; ya da duman çoktan ciğerlerini ağrıtmaya başlamıştı. Şimdi el feneri, karanlığın ortasında dumandan parçalar yakalıyordu. Dallar yatağa doğru kıvrıldı, ta ki rüzgâr onları birbirinden ayırana kadar.

Yüce Tanrım! O yıldırım patlaması, onu bu odanın dışında kör eden yıldırım. Eve çarpmış olmalı-

Bütün bu kuru, bakımsız odunlar çıra gibi yanacaktı.

Bir an için, tehlikesi onu on yıl önce Covenant'ın hayatını kurtarmayı başaramadığı zaman olduğu gibi tuzağa düşürdü. Roger'ın Lord Foul'un alev alev yanan geçidini *burada* yeniden yaratmış olduğu ve kendisinin de bu geçidin ortasında sıkışıp kaldığı düşüncesi kalbine inen bir yumruk gibi onu sersemletmişti. Roger şu anda dışarıda olabilir, onun çektiği acının yolu açmasını bekliyor olabilir-

Sonra babasının yüzüğünün hâlâ onda olmadığını hatırladı ve hemen harekete geçti. Çantasını kaptığı gibi odadan çıkıp mutfığa doğru koşmaya başladı.

Banyo ile diğer yatak odası, yani Covenant'ın odası arasındaki tahtaların kenarlarını çoktan ateş kurtları kemirmeye başlamıştı bile. O daha bir adım atamadan, kasırganın tokadı gibi bir patlama evi vurdu ve tüm bina sendeledi.

Covenant'ın odasının kapısı mandalından fırladı ve patlayarak açıldı. Bir anda kırılan bir dalga gibi alevler, aniden salınan havayla birlikte salona yuvarlandı: evin boğazından bir azap kükremesi. Sıcaklık yüzüne çarptı, hissedilir bir darbe. Sendeleyerek koridorun sonuna doğru geriye doğru düştü. Çürük tahtalar çarpmanın etkisiyle esnedi.

Açlık uluması yükseldi. Covenant'ın odasından yükselen alevler koridorda barikat oluşturdu. Bu şekilde kaçamazdı. Sıcaklığın öfkesi onu uyarıyordu: Geçmeye çalışırsa yakalanacak ve bir oto-da-fé gibi yanacaktı.

Duman ona doğru yığılmıştı, ışığının dağıtamayacağı kadar yoğundu. Dumanın altından geçerek Sara Clint'in yattığı odaya geri döndü. İçgüdüsel olarak kapıyı kapattı, ancak bunun kendisini korumayacağını biliyordu. Bir an için, onu ayakta tutma kapasitesini çoktan yitirmiş olan havaya bakakaldı. Sonra en yakın pencereye koştu.

Camının yarısı uzun zaman önce kırılmış ve düşmüştü. Geri kalanını çerçeveden ayırmak için çantasını kullandı. Sonra çantayı ve el fenerini dışarıda yere attı. Ellerini pervaza dayayarak pencereden dışarı tırmandı. Cam parçaları sağ avucundaki taze kanı yırttı.

Pervaza oturarak bacaklarını odanın dışına doğru sürükledi ve yere düştü. Sanki çok daha uzağa düşmüş gibi omurgasını sarsan bir sarsıntıyla yere indi; ama dengesini korudu. Nefes nefese çantasını ve el fenerini aldı ve alev alev yanan evle arasına mesafe koymak için tökezleyerek uzaklaştı.

Başka türlü yapamayacağı için Sara'yı yakılmak üzere bıraktı.

Sıcaklık artık cildini acıtmadığında, artık saçlarını yakma tehdidi olmadığında, Thomas Covenant'ın evinin ölümünü izlemek için döndü.

Şimdi bütün pencerelerden alevler fışkırıyor ve fiskiyeler yükseliyordu. Ateş çatının kalan kiremitlerinin arasını yalıyor, duvarları çürüten boşluklarda kendini gösteriyordu. Rüzgârın her kırbağı alevleri yayıyor, yangını şiddetlendiriyordu. Kıvılcımlar gökyüzüne sıçradı ve uzaklaştı. Birkaç dakika içinde yapı kendi üzerine çökecek, ürkütücü fırtınanın etkisiyle kül ve kor haline gelecekti.

Linden'in bakış açısına göre, Roger'ın arabası eve çok yakın görünüyordu. Elbette o da alev alırdı? Kendi arabası güvende olabilir-

Alevlerin kamçılacağı ışıktaki Roger Covenant'tan ya da diğer kurbanlarından hiçbir iz göremedi.

Sara'nın ağzını kapatmamıştı. Jeremiah onun çığlıklarını duymuş olmalı. Sandy ve Joan da duymuş olmalıydı. Belki Joan umursamıyordu: Sandy değildi. Ve Jeremiah için-

Şimdi çılgınca koşan Linden, kükreyen eve sırtını döndü ve Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormana doğru ilerledi.

Rüzgâr bacaklarını tekmeledi, ilk ağaçların arasında ona çelme takmaya çalıştı: kıyafetlerine takıldı. Roger'ın nereye gideceğini biliyordu, artık babasının evini, babasının ilgi ve bağlılık örneğini yok etmişti. Covenant'ın öldürüldüğü geceden beri bu ormana geri dönmemişti ama bundan emindi. Roger babasının fedakârlığını geri almak istiyorsa başka nereye gidebilirdi?

Orman, Righters Deresi'nin eğri büğrü akışını takip ederek ilçenin tarlaları arasında atılmış bir şerit gibi kıvrılıyordu. Çalı meşesi, çınar ve sarmaşıklar derenin yatağı boyunca birbirlerine sokulmuşlardı. Yanan evin ışığından kaçır kaçmaz yavaşlamak zorunda kaldı. Rüzgâr, devrilmiş bir dal ya da yerdeki bir boşluk ona çelme takabilirdi.

Rüzgâr yüzüne dalları ve yaprakları savuruyor, çürüyen odun ve balçığın ıslak kokusuyla duyularını karıştırıyordu. Çantası defalarca bacağına çarptı. El feneri karanlığa karşı etkisizdi. El fenerinin kırılğan bir iradesi vardı; sadece onu yoldan çıkarmaya yetecek kadar ışık saçıyordu. Hiçbir yöne ayak basacak bir yer yoktu: orman bildiği dünyadan kopuktu. Eğer emin olmasaydı, orada saatlerce dolaşabilirdi.

Ama Thomas Covenant'ın öldüğü geceye dair hiçbir şeyi unutmamıştı: anılarını takip etti. Rüzgâr, yolunu kesmek için dalları kırbaçalıyor, sarmaşık yumaklarını boynuna doğru gönderiyordu. Ama o geri çevrilemezdi.

Roger'ın hızı onunkinden daha yavaş olacaktı. Ondan çok önde olamazdı.

Thomas Covenant bir keresinde bu ormanın başka bir yerinde, Righters Deresi'nin yukarısındaki bir yamaçta dururken genç bir kızın bir çingiraklı yılan tarafından tehdit edildiğini görmüştü. Ona yardım etmek için yamaçtan aşağı inerken düşmüş ve kendini Revelstone'a çağrılmış olarak bulmuştu. Yine de Toprak'ın ihtiyacını reddetmişti. Bunun yerine kendi dünyasındaki çocuk için elinden geleni yapmayı seçmişti.

Roger böyle bir yerden kaçınırdı. Toprağın kendisi babasının cesaretinden çok fazla şey saklıyor olabilirdi. Ama Linden ağaçların arasında ilerlerken zihninde bu düşünceye tutunmuş, rüzgârda soluk ışığını takip ediyordu.

Eğer mecbur kalırsa, Roger ona başka seçenek bırakmazsa, Arazi'yi reddetmek için her türlü niyeti vardı.

Tepesinde çakan şimşekler ormanı sular altında bıraktıktan sonra karanlığa gömdü. Sağ elinin topuğunu tekrar tekrar Covenant'ın halkasının tavizsiz çemberine bastırdı. Yapması gereken

Roger'ın istediği tek bir şeye, Jeremiah'nın hayatı için pazarlık yapabileceği tek bir tılsıma hâlâ sahip olduğuna kendini ikna etti.

El fenerini her tutuşunda kesik avucu acıyordu. Plastik kılıfı kanıyla yapış yapış olmuştu. Roger ne kadar ilerideydi? Yüz metre mi? Çeyrek mil mi? Hayır, o kadar uzak olamazdı. Yolu hatırladı. Çoktan hedefine yaklaşmıştı.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Sonra zemin yükselmeye başladı ve son tepeyi, son sınırı fark etti. Dağınık arazi bir tepeye tırmanıyordu. Onun ötesinde toprak, üzengi çanağı gibi derin, kenarları dik ve tehlikeli bir çukura doğru alçalıyordu. Çukurun içinde hiçbir şey yetişmiyordu, sanki on yıllar ya da yüzyıllar önce toprak, onu çorak bırakan kötücül bir kutsallıkla meshedilmişti.

Linden tepeye ulaştığında, aşağıda yanan bir ateş bulmayı umuyordu. Roger burada bir yangın hazırlayabilirdi. Bu gece değil: zamanı yoktu. Ama ne yapmak istediğini ilk anladığı andan itibaren bu gece için hazırlanmaya başlamış olabilirdi.

Ancak ateş yoktu; herhangi bir ışık da yoktu. Oyuğun dibinde, kaba bir sunağa benzeyen, çıplak taştan kaba bir düzlem olduğunu biliyordu. Üzerinde bir antlaşma kurban edilmişti: kendisi de oraya düşmüştü. Ama şimdi onu göremiyordu. El fenerinin ışını o kadar uzağa ulaşmıyordu. Önündeki zemin, bir uçuruma dalar gibi daha derin bir karanlığa gömülüyor gibiydi.

Sonra şimşek gökyüzünü yarmış ve şimşegin tiz gümüş parıltısında, sanki retinasına kazınmış gibi boşluğu görmüştü. Gece, parıltının üzerine kapandığında, sahneyi hâlâ argent ve dehşet içinde gördü.

Yerli taştaki mika parçacıkları öyle parıldıyordu ki Roger Covenant bir kıvılcım yığınının ortasında duruyormuş gibi görünüyordu. Sanki onu bekliyormuş ve tam olarak nerede ortaya çıkacağını biliyormuş gibi yamaçtan Linden'a doğru baktı. Gülümsemesinde bir cenaze levazımatçısının boş hoşluğu vardı.

Sağ elinde bir sopa kadar ağır bir silah tutuyor ve Sandy Eastwall'ın kafasına doğrultuyordu. Kadın onun yanındaki taşın üzerine diz çökmüş, ellerini dua etmek için kalbinin üzerinde kavuşturmuştu. Yüz hatları şişmiş, gözyaşlarıyla acı çekiyordu.

Tehlikenin farkındaydı. Roger, Sara Clint'in kanını dökerken ve yolu hazırlarken onu izlemeye zorlamış olmalıydı-

Arkasında Joan duruyordu, başı teslimiyetle eğilmişti. Kollarının ve bacaklarının ihanete uğramış çubuklarının etrafında geceliği bir flama gibi dalgalanıyordu.

Roger sol eliyle Jeremiah'ın bileğini kavradı. Çocuğun sakat eli onu yakalayanın avuçlarında sallanıyordu. Boşta kalan kolunu karnının üzerinde tutuyor, ayakta durabildiği kadar sallanıyordu. Kayıp gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Linden'in retinasına kazınan görüntüde, kıvılcımlar hepsini bir nimbus gibi çevreliyordu: onları yıkıma sürükleyecek olan gücün ilk dokunuşu.

Dehşetten başka bir şey göremiyordu. El feneri ayaklarının altındaki zemini güçlükle aydınlatıyordu. Rüzgâr ağaçların arasında feryat figan koşuyor, dallarını çılgınca kırbaçlıyordu. Rüzgâr oğlunun adını haykırıyor gibiydi.

"*Jeremiah!*" diye seslendi fırtınanın bir yankısı gibi. "Ben buradayım! Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim!"

Bir anda karanlığa aldırmadan yamaçtan aşağı daldı.

Geceye yine şimşekler çaktı. Aşağı doğru koşarken taş ve kıvılcımlar ona doğru yuvarlanıyor gibiydi. Bir anda Joan'ın sağ şakağından taze kan aktığını gördü. Joan kanı ağzına bulaştırmıştı. O delice güç olmasaydı, kesinlikle yere yığılırdı.

"Sevgili Doktor," diye cevap verdi Roger, "silahım var. Beni nasıl durdurabileceğinizi anlamıyorum."

Linden onun sesinde hiçbir gerginlik, rüzgârı bastırmak için hiçbir çaba duymadı. Yine de sözleri sanki doğrudan kalbine söylenmiş gibi ona ulaştı.

Ondan yarım düzine adım ötede sarsılarak durdu. El feneri şimdi kayanın düzlemine ulaşmış, karanlıkta duran dört loş şekil bulmuştu. Işını kendi iradesiyle Roger'ın silahının siyah ağırlığı üzerinde yoğunlaşıyor gibiydi.

"Linden!" Sandy nefesini tuttu, "Aman Tanrım, Bayan Clint'i öldürdü, evde onu parçalara ayırdı-"

Roger bileğinin dikkatsiz bir hareketiyle silahı Sandy'nin kafasına doğru savurdu. Sandy yana doğru sarktı; neredeyse düşüyordu.

"Şu anda konuşamazsın," dedi ona, bir kalp atışı kadar uzun sürmüş gibi görünen bir başka şimşek çakmasının içinden gülümseyerek. "Bu benimle iyi doktor arasında. Söyleyecek başka bir şeyin yok."

Rüzgâr Linden'in sırtını iterek onu ileri doğru itti. Linden kendini tuttu. Roger'ın üzerine atılmak ve yüzündeki gülümsemeyi söküp almak istiyordu ama tehlikeyi çok iyi anlamıştı. Şu anda Sandy'den başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

onun kanı. Arzularını yerine getirmek için her an, her provokasyonda tetiği çekebilirdi.

Linden büyük bir çabayla el fenerini silahtan ve Sandy'nin kederli yüzünden uzaklaştırıp oğluna doğru çevirdi.

Geceyi daha fazla şimşek aydınlattı. Patlamalar sıklaşıyor, şiddetleniyor; gerçeklikler arasındaki sınırı çatlatacak bir sarsıntıya doğru birikiyordu. Gümüş ateşin içinde, Jeremiah'nın kör bir şekilde ona baktığını gördü, görüşü ve zihni hapsedilmişti. Atlar pijamasının mavi pazen kumaşında işe yaramaz bir şekilde şaha kalkmıştı. Roger'ın bileğini tutuşu ona acı verdiyse bile bunu belli etmedi.

Serbest kalan kolunu hâlâ karnının üzerinde tutuyordu, eli yumruk şeklinde kapalıydı. Şimşek ve Linden'in meşalesinin zayıf dokunuşu yumruğundan kısa bir kırmızı parıltı yakaladı: parlak boyanın yapay kırmızısı, bir çığlık kadar çığ.

Bir sonraki öfkeli parıltı, adamın yarış arabalarından birini sıkı parmaklarıyla kavradığını açıkça gösterdi. Roger onu sürükleyerek götürürken arabayı masasından almış olmalıydı.

İçinde unutulmuş çığlıklar yükseldi. Yakalandığında, dilsiz, boş, çaresiz oğlu ona uzanmıştı-

Bir şekilde tehlikenin farkında olmalıydı.

Başka bir zaman olsa, bu manzara karşısında ağlardı; ama şimdi gözyaşı yoktu. Rüzgârın ve savrulan saçlarının gözlerinden çektiği nem sadece suydı, ağlamak değil.

"Seni piç!" diye bağırdı Roger'a fırtınanın içinden. "Ne istiyorsun?"

Onun ne istediğini biliyordu.

Ona baktı. "Kendinizi utandırmayın, Doktor." Sesi ona zahmetsizce ulaştı. "Zaten biliyorsunuz."

Joan arkasından yalvarır gibi sesler çıkarıyordu ama Linden rüzgârın uğultusu ve şimşeklerin cızırtısı arasında kelimeleri seçemiyordu.

"Linden," diye nefes nefese bağırdı Sandy, "yardım çağır. Silahı var. Seni öldürecek, hepimizi öldürecek. Yapamazsın-"

"Evet!" Linden başka bir darbeyi önlemek için Roger'a bağırdı. "Biliyorum! Bende." Zinciri göğsünde asılı duruyordu. "Ama anlamıyorum."

"Bu doğru. Yapamazsın."

Linden'in dikkatini dağıtmaya çalışmasına rağmen tekrar vurdu. Bu sefer Sandy taşta yığıldı ve hareketsiz kaldı. Solunum göğsünü hafifçe karıştırıyordu. Başının yan tarafındaki saçların arasından kan sızıyordu.

Roger'ın yumuşak gülümsemesine hiçbir şey dokunmadı.

Bir şimşek, kayanın düzleminden neredeyse yirmi adım ötede yere çarptı. İki kalp atışı boyunca havada yandı, inanılmaz derecede uzadı; üç. Linden'in derisinde sanki alev almak üzereymiş gibi bir statik parladı.

Patlamanın sıcak çekirdeğinde, dış olabilecek iki kavisli sarı işaret gördü. Ya da göz.

Sonra karanlık ışığı tokatlayarak uzaklaştırdı. El feneri hiçbir şey göstermedi. Gözleri alışana kadar göremedi.

Rüzgâr kendi çığlıklarının sesi olabilirdi.

Şimşek tekrar geldiğinde, Roger'ın çılgınlığına yer açmak istercesine taşın üzerinden çekilmişti. Şimdi korkunç bir sıklıkta vuruyor, hızlı ve düzensiz aralıklarla oyuğa çarpıyordu, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, arkasına, soluna. Her patlama iki ya da üç saniye boyunca yere yapışıyor, kovuğun dibini ormanın geri kalanından ayırıyor, yardım gelmesini engelliyordu. Cıvatalar arasındaki sıkışmış boşluk parazitlerle doldu. Linden'in saçları başının etrafında çatırdıyor gibiydi. Roger, Jeremiah ve Joan potansiyel bir ateş çemberiyle sarılmıştı.

Eğer bir yıldırım ağaçlara isabet ederse, bu ormanlar Covenant'ın evi gibi yanabilir.

"Linden," diye bağırdı Roger'a, "benim bilmediğim şeyleri bildiğini söyledin." Her kelimesi bir elektrik aurası taşıyordu. "Bu bilgiyi hak etmediğimi söyledin. Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

"Nasıl kazandın?"

Nasıl cevap vereceği umurunda değildi. Sadece onu konuşturmak istiyordu. Dikkatini dağıtın. Gardını düşürmesi için onu cesaretlendirin.

Kadının sağ elinin korkudan titrediğini düşünebilirdi; ama titremedi. Aksine, kendini tutuşunun şiddetinden titriyordu. Kolundaki her sinir, el fenerini adamın yüzüne doğru savurmak, ona vurmak ve babası hakkındaki sahte imajını yok edene kadar ona *vurmak* için yanıp tutuşuyordu. Ama silahı hâlâ Sandy'yi tehdit ediyordu. Linden, ona bir fırsat verene kadar ona saldırma riskini göze alamazdı.

O uzun akıntıda *gözlerini* görmüş müydü? Sandy'nin kafa derisini yarıp kanını döktüğünde?

"Onun oğlu olarak," diye cevap verdi Joan'a bakmadan. "Ve Thomas Covenant'ın. Ailem bir cüzzamlı ve bir kurbandı. Gerçekten, Doktor. Sen

en azından kim olduğumu hayal etmeye çalışabilir."

Linden'in bunu hayal etmesine gerek yoktu. Onu net bir şekilde gördü, şimşegin sert gümüş kekemeliğiyle ortaya çıktı.

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı. "Babam gözümün önünde kendini öldürdü. Annem acısına son vermem için bana yalvardı. Hasarlı ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Anladığım kadarıyla, kazandığın tek şey *bunu yapmama* hakkı!"

Roger başını salladı. Joan'ı n ince parmakları zayıfça omuzlarını çekiştiriyor, ona yalvarıyordu. Dokunuşu gömleğinde belli belirsiz kan izleri bıraktı. "Artık çok geç," dedi Linden'a. "Zaten kayboldun. "Çoktan kayboldun.

Şuna bak.

"Eliniz kanıyor, Doktor." Ses tonunda hevesli bir ifade vardı. "Sence neden?"

Ona bakakaldı, bir an için sustu. O nasıl-?

Ama oğlunu bileğinden kavradı; silahını Sandy'nin kafasına doğrulttu. Onların iyiliği için Linden, "Çünkü kendimi kestim." diye karşılık verdi.

"Hayır." Yine başını salladı. "Çünkü sen zaten lanetlenmişsin. Artık bundan kurtulamazsın."

Onun kanı da onun için gerekliydi.

Bir başka uzun şimşek çaktı ve yeri tuttu. Bir an için parlaklığı Linden'in gözlerini kamaştırdı ve Roger'ın yüzünü gölgede bıraktı. Bu kez Linden alevlerin kalbinde aç sarı dişlerin uzandığını görmek yerine hissetti. Sürgü dayanırken ona doğru geriliyor gibiydiler.

Roger sakince ekledi, "Ama senden hoşlanıyorum Doktor. Ailenin sana yaptıklarını seviyorum. Sana bir seçenek sunacağım.

"Görüyorum ki çantanı getirmişsin." Rüzgârın zorlamasına karşı onu sabitleyen ağırlığa başıyla onay verdi. "Eminim içinde bir yerlerde neşter vardır.

"Çıkar onu. Sağ elini kes."

Hırsla gülümsedi. "Bunu yap, ben de bu kadının yaşamasına izin vereyim." Silahı Sandy'nin buruşmuş halini gösteriyordu.

Joan titreyen elini yaralı alnına götürdü.

Bir uzun şimşek daha: gözlere benzeyen dişlerin bir başka izlenimi, çürük ve kötü niyetli.

O anda Linden değişti. Yıldırımın şiddetli parıltısı artık onu sendeletmiyordu. şok ve dehşetin onun üzerinde hiçbir g¼c¼ yoktu.

"Peki ya Jeremiah?" diye bağırdı fırtınanın içinde.

Roger'ın insanlık dışı bakışları onu yakaladı. "Önce elini." Gözlerinden hiçbir ışık yansımadı. Yeraltı mezarları kadar karanlık kaldılar. "Sonra bunu tartışacağız."

Rüzgârın ve çantasının ağırlığının onu sanki tökezliyormuş gibi bir adım ileri atmasına izin verdi. Sadece bir adım, taşın kenarına doğru. G¼m¼ř mika parçalarındaki kıvılcımlar ayaklarının önünde dönüyordu.

Jeremiah'nın ağzı açık, gevşek duruyordu. Bakışları ona kapalıydı. O onun seçilmiş çocuğuydu, suskunluğuna rağmen sevdiği ve baktığı oğluydu. Ama sol elinde tuttuğu kırmızı metal yarış arabası dışında hiçbir şey onu anladığını ima etmiyordu.

Sesini, öfkesini ve titreyen el fenerini kasıtlı olarak Roger'a yöneltti.

"Her şeyi yanlış anladın, pislik! *Sana* bir seçenek sunacağım. Bana Jeremiah'ı ver. Ve Joan'ı. Ve Sandy'yi. *Yaşasın!* Ben de sana babanın y¼züđ¼n¼ vereyim."

Sanki kadın onu şaşırtmış gibi gözlerini kırptırdı. Joan arkasından k¼ç¼k miyavlama sesleri çıkarıyor, anlaşılan acele etmesi işin ona yalvarıyordu.

Yıldırım yine kaya düzleminin yakınına düştü; o kadar yakındı ki, g¼c¼ Linden'in teninde yakıcı bir dalga yarattı. Bu kez patlamanın derinliklerinde gözleri ve açlığı görebildiğinden emindi.

"Bunu neden yapayım ki?" Roger ona sordu. "O y¼z¼k zaten benim. Hazır olduğumda seni vurup alacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Bir adım daha. şimdi kıvılcımların arasında duruyordu. "Kafandaki o çılgınlık. Lord Foul. Sana izin vermeyecek. İstediğini bu şekilde elde edemez. Eğer yapabilseydi, beni çoktan öld¼rm¼ř olurdun."

"Roger," dedi Joan sesli bir şekilde. "Roger!"

Roger'ın yanında y¼z¼koyun yatan Sandy, başındaki acıdan kurtulmaya çalışarak teselli edilemez bir şekilde kıpırdandı.

Roger Linden'a konsantre olmak işin annesini görmezden geldi. Kısa bir süre onun önerisini d¼ř¼nm¼ř gibiydi. Sonra da açıkladı: "İlginç bir öneri. Sadece bir sorun var. Sana neden g¼veneyim ki? Gitmelerine izin verirsem, kaçıp gidersin.

"Hayır, basit turalım. Silah bende. Oğlun elimde. Eğer kendini kesmek istemiyorsan, bu hoş bayanı vururum." Sandy. "O zaman ben de -Ona ne diyordun? Jeremiah.

"O sadece et. Bunu bilmiyor musun? Boş bir leş. Onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. On yıldır orada kimse yoktu."

Yıldırımlar neredeyse sürekli hale gelmiş, gökyüzünü ve yeryüzünü sadece birkaç kalp atışı arayla şiddetli patlamalarla ateşliyordu. Ve her bir şimşegin merkezinde Lord Foul'un gözleri asılı duruyordu; açgözlü ve kusursuz, her bir şimşek çakıp sönerken bu dünyaya girip çıkıyordu.

Linden cevap vermek yerine bir adım daha attı. Kesik avucundan akan kan el fenerine yapışmıştı. Her şimşek çakışında, kalbi fırtınanın müziğine ayak uyduruyormuşçasına acıyla çarpıyordu.

"Yanılıyorsun!" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Anlamıyorsunuz. Sen hiçbir şey kazanmadın. Annenden daha iyi değilsin. Hayatın boyunca yaptığın tek şey deli bir kadının" -ve Lord Foul'un- "sana ne yapman gerektiğini söylemesine izin vermek oldu!"

Hâlâ gülümseyen, her zaman gülümseyen Roger sağ kolunu yavaş bir kavis çizerek kaldırdı ve silahını Linden'in kafasına doğrulttu. Silahın ağzı açık ve aç bir ağız gibi ona bakıyor gibiydi.

"Orada durun!" Şerif Lytton kargaşanın içinden bağırdı. "Silahını indir! Bu konuyu konuşalım!"

"Roger!" Joan belirgin bir şekilde inledi, "Buna dayanamıyorum. Artık dayanamıyorum."

Roger başını yavaşça Lytton'ın sesinin geldiği yöne çevirirken silahını elinden bırakmadı.

Linden de kasıtlı olarak döndü, düğümlenmiş kolunun feneri yanına indirmesine izin verdi ve çantasını sıkıca kavradı.

Sandy acı içinde inledi. Elleri taşın üzerinde küçük tırmalama hareketleri yaptı.

Çakan şimşegin çılgınlığıyla aydınlanan ve sivri dişler tarafından izlenen Barton Lytton yamaçtan aşağı, kovuğa doğru ilerledi. Sanki her adımında panikle savaşıyormuş gibi sert, dizleri titreyerek yürüyordu. Gümüş, dik dik bakan gözlerinden korkunun yansımalarını kaçıırıyordu. Yine de kaya düzleminin etrafındaki fırtınayla kavrulmuş zeminin sınırına yaklaşıp kadar ilerledi. Orada durdu, sanki düşecekmiş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Kılıfı boştu. Kovuğa silahsız olarak inmişti. "Şerif Lytton," dedi Roger.

"Sen cesur bir adamsın." Bu kadar kolay
Rüzgârın haykırıışları arasında sesini duyuran Lytton'la alay etti. "I

bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Yıldırımlar parladı ve bir krize doğru hızlandı. Dişler her parlayışta şiddet için hazır bekliyordu. Havada statik yükseliyordu. Rüzgâr, gecenin boğazından kopan bir feryat gibi esti.

"Başın belada evlat." Lytton'ın sesi titriyordu. Bir şekilde kendini ayakta durmaya zorladı. "Bunu anlamam gerek. Yukarıda yarım düzine adamım var." Başını kasenin kenarına doğru salladı. "Hepsi senin etrafında. Ve bazıları oldukça iyi ateş ediyor. Eğer konuşarak bu işten kurtulamazsak, sen ve ben, seni öldürecekler."

Linden ona doğru baktı, sonra bakışlarını tekrar Roger'a çevirdi. Konsantrasyonu Lytton'ın varlığına ya da hareketlerine şaşırmasına yer bırakmıyordu. Roger, Jeremiah'nın bileğine, neredeyse Linden'in dizginlerini koparacak bir uyarı anahtarı verdi. Lytton'a, "Dr. Avery'nin benim hakkımda söylediği şeyleri dinlemişsin," dedi. "Bu bir hata. Bir kolluk görevlisi

hataları göze alamazsınız."

Silahının sabit namlusuyla yüzleşen Linden temkinli bir şekilde ilerledi.

Lytton kilitlenmiş dizlerinin üzerinde sallandı. "Sen de yapamazsın evlat. Şimdiden iki kişiyi öldürdüğünün farkında mısın? Bill Coty öldü. Avis Cardaman muhtemelen ölecek. Ve Tanrı bilir Sara Clint'e ne yaptın." Şimşeklerin altında, bayılmak üzereymiş gibi solgun ve zayıf görünüyordu. "Bu ömür boyu hapis demek. *Ömür* boyu, evlat. Ama şimdi durursan, hepsi bu kadar. O silahı soğukkanlılıkla bir kez daha ateşlersen adamlarım seni *idam* eder.

"Birkaç düzine kez vurulduktan sonra yaşasan bile, yine de ölüsün. Bunun için ölüm cezası alacaksın. Koluna o büyük iğnelerden birini batıracaklar ve *çürüyene* kadar uyuyacaksın."

Anlaşılan Roger'ı korkutarak boyun eğdirebileceğini düşünmüştü. Ancak Thomas Covenant'ın oğlunu hiç anlamadığı açıktı.

Yine de pes etmedi.

"Ama o silahı şimdi bırakırsan," diye devam etti, "belki de seni ehliyetsiz ilan ederler. Eğer bu olursa, Dr. Avery gibi kadınların sana baktığı bir psikiyatri hastanesine düşersin.

"Ne olacak, evlat? Hastanede yumuşak bir yatak mı istiyorsun? Yoksa ölmeyi tercih edecek kadar *zavallı* mısın?"

Sandy bir kolunu hareket ettirdi, elini taşa dayadı ve kendini dik tutmaya çalıştı.

O anda Joan sanki düşecekmiş gibi geriye doğru yığıldı. Bir kalp atışı boyunca, kemikleri kırılan bir kadın gibi kendi içine doğru çöküyor gibiydi. Sonra yüzünü karanlık göklere kaldırdı ve son gücüyle haykırdı: "*Durdur şunu!*"

Sanki karşılık verircesine, gözlerle dolu uzun ve sert bir ışık huzmesi onu durduğu yerde yakalayıp taşa sapladı. Hayatını yakıp kül etti; kemiklerinin iliğini dağlamış olmalı. Patlama devam ederken, sanki ölümü onu destekliyormuş gibi sürgünün içinde asılı kaldı. Ancak patlama sona erdiğinde, bir döküntü gibi yere düştü.

Linden sendeledi. Üzerinde durduğu kaya karanlığa doğru bir dalışa dönüşmüştü. Jeremiah boş gözlerle onun ötesine baktı. Yamaçta Lytton geriye doğru sendeledi; kendini zorlukla tuttu.

Roger sakince, rüzgâr kadar gürültülü, çukur kadar büyük bir cevap verdi. "Zamanını boşa harcıyorsun Şerif," dedi sanki Joan'ın ölümü ona dokunamamış gibi. "Söylediğin tek kelimeye inanacağımı nereden çıkardın?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan silahını Linden'dan Lytton'a çevirdi ve ateş etti.

Silah sert, düz, öksürüklü bir ses çıkardı ve hemen rüzgârla savruldu. Ağır mermi Lytton'ı sağ omzundan yakaladı ve bir gök gürültüsü şiddetiyle ayağa fırlattı. Hiç ses çıkarmadan sırt üstü yere düştü. Kolları ve bacakları zıplayarak geri çekildi. Sonra hareketsiz kaldı.

Hiç zaman geçmemişti. Linden'in kalbi henüz tekrar atmamıştı. Ama Roger çoktan hedefini değiştirmişti. Silahını Sandy'nin çırpınan bedenine doğrulturken sağ kolunu indirdi.

Sol eli, oğlunu sonsuza dek tutmak istercesine Jeremiah'nın bileğini kavradı.

O ani zaman yokluğunda Linden seçimini yaptı. Sıkıştırılmış kolunu serbest bırakarak el fenerini Roger'ın kafasına doğru fırlattı.

Kesik eli ona ihanet etti. Kuruyan kan, el fenerinin hızını azaltacak kadar uzun süre derisine yapışmıştı. Kısa boşluktan Roger'a doğru ağır çekimde yuvarlanıyor gibiydi. Boynunun yan tarafına çarptığında hiçbir etkisi olmadı.

Onun başarısızlığını görmezden geldi.

O da aynısını yaptı. Bacaklarının tüm gücüyle, ayak tabanlarından yukarı doğru kalkarak, doktor çantasını harekete geçirdi ve

u.

Tam Sandy'ye ateş ederken Roger'ın kaburgalarına arpdı.

Bu sefer atış hiç ses çıkarmıyor gibiydi. Bunun yerine Linden sadece kurşunun Sandy'nin başının yanındaki taşa çarpıp yırtıcı şimşeklere doğru vınlayarak uzaklaştığını duydu.

Sonunda Linden'in kalbi yeniden atmaya başladı. Nefes aldı; Jeremiah'a doğru atılmak için kendini topladı-

-Ve çukurun her tarafı yaylım ateşine tutuldu. şerifin adamları.

Onları durdurmak için çaresiz bir şekilde, namluların parıltısını ve ölüm şeritlerini, odun ve etten oluşan herhangi bir yangın kadar yıkıcı olan ateşi izledi. Adamların durması, oğlunu bağışlamaları için haykırabilirdi ama ne havası ne de sesi vardı. Sadece Jeremiah'ya doğru tüm kalbiyle gerilebiliyordu.

O hareket ettikçe Roger'ın göğsünden kan fışkırdı. Yine de oğlunu tuttuğu yerden bırakmadı.

Sonra hayatı gözlerine sıçradı ve artık göremiyordu. Bunun yerine, sanki kendisine de yıldırım çarpmış gibi, kurşunun ağır yumruğunun onu yere serdiğini hissetti.

O kısa düşüş aralığında sesini bulmaya ve Yeremya'nın adını haykırmaya çalıştı; ama onun duyabileceği hiçbir ses çıkarmadı.

Bir an sonra, silah sesleri ve Lord Foul'un patlamaları tüm ışığı yakıp yok etti ve dipsiz gecenin içine düştü.

Birinci Bölüm

25

"bu saygısızlık için seçildi"

1.

"Ben memnunum"

Silah sesleri onu bir top atışı gibi karanlığa doğru takip ediyor gibiydi: her sert patlama onu daha da derine sürükledi. Sarsıntılar, sadece sessiz çığlıklar kalana kadar nefesini, nabzını ve acısını şok etti. Oğlunu kan dökmeye terk etmişti. Onun adını haykırmaya çalıştı, onu ölümün hücumundan korumak için vücudunu bükmeye çalıştı; ama sadece karanlığa daha da gömüldü.

Joan'u hayatı pahasına koruyacağına yemin etmişti. Ve Jeremiah'a zarar gelmesine izin vermeyeceğine söz vermişti. Yeminini bu şekilde tutmuştu.

Ölüyordu; zaten ölmek üzereydi. Lytton'ın yardımcıları Roger'a en çok istediği sonucu vermişti.

Yine de acı hissetmiyordu. Sadece onu taşa çarpan ve hâlâ, durmaksızın çarpan, onu Despiser'in çaresizliğinin uçurumuna doğru her zaman daha derine iten gücü biliyordu.

Ve Jeremiah-

Kandan gözleri kör olmuştu, onun düştüğünü görmemişti. Belki de vurulmamıştı: Kendini koruyamadığı halde, yaylım ateşi onu kurtarmış olabilirdi. Ama Lord Foul'un onu tuzağa düşürmesi için ölmesi gerekmiyordu. Linden'in kendisi de bir zamanlar Thomas Covenant'ın peşinden canlı olarak götürülmüştü. Eğer Roger, Jeremiah'nın bileğindeki kavrayışını gevşetmeseydi-

Tanrım, Lord Foul'un onun ölümünü istemediği doğru olsun!

Yine de Despiser ne talep ederse etsin sonuç aynı olacaktı. Oğlunu korumayı başaramamıştı, tamamen başarısız olmuştu. Onun kaderine tanık bile olmamıştı.

Barton Lytton muhtemelen hayatta kalmıştı. Sandy Eastwall da hâlâ yaşıyor olabilirdi. Vahşi silah seslerinin altında yere yığılmışlardı. Bu işte onların parmağı yoktu.

Yine de Linden'in değer vermek ve korumak için can attığı her şey kaybolmuştu. Oğlunu, sağlam elinde kırmızı bir yarış arabası tutan çelimsiz çocuğu yüzüstü bırakmıştı. *Başka hiç kimsenin sana onun kadar ihtiyacı yok.* Ölü ya da diri, onun kendisini terk ettiğine inanmak zorundaydı.

Düşerken sadece ayrılmamaları için dua edebilirdi; Roger'ın çılgınlığı tarafından sürüklenmektense, bir mucize eseri, bir zamanlar Thomas Covenant'ın peşinden gittiği gibi onun da peşinden gitmesi için. Eğer Despiser Jeremiah'ı aldıysa, ona *sahip* olduysa, onu ele geçirdiyse-

Bu düşünce, Covenant'ın evinin terk edilmiş çirasından çıkan alev gibi içinden geçti; ve kendi ateşi buna şimşek gibi abartılı bir şekilde cevap verdi. Geçiş olmaksızın tutku ve tartışmanın alevine dönüştü. Kendinden o kadar uzaklaşmıştı ki Covenant'ın yüzüğü karşılık verdi. Kalbi çoktan patlamış, son çabasını sarf etmişken yüzüğün sıcaklığı ondan hayat talep ediyor gibiydi. Sıcak gümüş çaresizliği dokularına, kemiklerine ördü ve onları bütünleştirdi. Yüzündeki Roger'ın kanının lekesini yaktı.

Jeremiah.

Eğer herhangi bir adalet olsaydı -dünyadaki herhangi bir adalet- çektiği ıstırap karanlığı yok ederdi. Böyle bir güç, kayıptan ve zamandan daha güçlü olmalıydı; oğlunu kendi bedeniyle koruyabilmek için kendini ormandaki ıssız kovuğa ve silah seslerine geri atmasına izin vermeliydi.

Toprak, beyaz altının Zaman Kemer'i'nin kilit taşı olduğuna inanmıyor muydu? Thomas Covenant Despiser'ı Zaman'ı ona karşı mühürleyerek değilse başka nasıl yenmişti?

Ama Covenant ölmüştü. Tek başına, oğlunun kaybına dayanmasını sağlayacak hiçbir şeye sahip değildi.

Yine de atışların sesi ve etkisi azaldı, onun ölçüsüz düşüşü tarafından boğuldu. Şiddetleri bulanıklaştı ve alçak bir tektonik gümbürtüye, dünyanın kemiklerinin eski öğütülmesine dönüşene kadar derinleşti. Hissedebiliyordu

Gerçekler, içinden geçerken değişiyor, onu kendini adadığı insanlardan ve bağlılıklarından uzaklaştırıyordu.

Düşerken sağ şakağına bir darbe aldığını hissetti.

Gücü, gözlerindeki karanlığın içinden bir fosfen parıltısı yakaladı. İçine düştüğü uçurum, tükenmiş kuyruklu yıldızlar, patlayan güneşler, dağılan yıldızlarla canlandı. Başını sallayarak onları yok etmeye çalıştı ama yok olmadılar. Aksine bir tutarlılık, bir tanım kazandılar: temizlenmiş bir mercek gibi, aniden görüşe dönüştüler.

Onu yattığı yatağın kenarında otururken gördü: Thomas Covenant'ı Haven Çiftliği'nde tanıdığı haliyle, acı ve empatiden bitkin düşmüş, kederli bakışları ona sabitlenmişti. Ona ait olması gereken parmakların kalkıp tırnaklarını sağ elinin arkasında gezdirdiğini gördü. Dehşete düşmüş bir halde parmaklarını onun kanına bulayıp ağzına götürdüğünü gördü.

Düşüşü onu Joan'ın anılarının uçurumuna taşımıştı. Beyaz altın yüzüğüyle Joan artık dünyalar arasındaki bariyeri yırtma gücünü kullanıyordu.

Bir darbe daha Linden'a ulaştı. Yine darbenin etkisiyle sarsıldı ve kendini Berenford Memorial'daki bir yatakta, kolları parmaklıklara bağlı olarak uzanmış halde buldu. Aynı anda, üzerinde beyaz bir doktor önlüğü ve düz bir etekle yanında oturuyordu. Dış benliği küçümseyerek homurdandı: *"Elbette dayanabilirsin. Sen böyle yaparsın."*

Halüsinasyonlar, zamanlar, yerler ve kimlikler içinden geçerken zorunlu olarak.

Bir oğlu vardı, on yaşında bir oğlan. Çocuk ciddiyetle ona bakıyor, her kelimeyi özüksüyor, kadın da onun yüzünü ellerinin arasında tutuyordu. Bir yere gidiyor, dedi ona. Gittiğini biliyorum. Roger'ın yüz hatlarını babasının yüz hatları gibi seviyor ve nefret ediyordu. Orası güçlü bir yer. Orada önemli biri. Bir fark yaratır. Herkes fark yaratır. Şimdi tuttuğu yüz Thomas Covenant'ın yüzüydü, tanıdığı, sevdiği ve ihanet ettiği adamın. Oraya gitmeliyim. O yeri bulmalıyım.

Sanki onu anlıyormuş gibi, sanki kabul ediyormuş gibi onun acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. Eğer başarısız olursam, diye yalvardı ona, benim yerime geçmek zorunda kalacaksın.

Onun kabulü de bir başka darbe oldu.

Zaman bulanıklaştı ve aktı; Linden dizlerinin üzerine çöktü. Ölerken bile Joan'ın acısı onu tüketti. Diz çökmüşken, fanatiklerin ona vaaz verdiğini duydu.

Roger ya da Thomas Covenant küfürler savuruyor. Onu hayal kırıklığına uğrattın. Yeminini bozdun. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettin.

Vaizler Yeremya olabilirdi.

Dizleri sanki çok yüksekte sert zemine düşmüş gibi acıyordu. Önündeki figür yeniden Roger'a dönüşmüştü, inanılmaz derecede uzun ve acımasızdı. Arkasında parıldayan pirinç bir haç yükseliyordu. Kollarının her birinde, ateşte asılı duran bir dişe benzeyen acı bir göz asılıydı. Haçın ötesindeki bir pankartın üzerindeki Gotik harfler bir haykırış gibi duyuruyordu:

RETRİBÜTASYON TOPLULUĞU

Sen değersizsin. Kırılmışsın. İnançtan yoksun. Tanrı, insan ya da Şeytan için bir değeriniz yok. Lanetlenmeye bile değmezsiniz.

Joan! diye bağırdı öğütücü sessizliğe. Yüce Tanrım. Sana böyle mi söylediler?

Kefaretini ödemelisin, diye karşılık verdi oğlu. Fedakarlık. Ama sen değersizsin. Tanrı'nın, insanların ya da Şeytan'ın isteyeceği hiçbir şeyi feda edemezsin. Kurbanın bir değeri olmalı. Aksi takdirde hiçbir değeri olmaz.

Sana böyle mi söylediler?

Sadece ihanet ettiğin adam senin kefareti ödeyebilir.

Haklı ve öfkeli Thomas Covenant ona sırtını döndü.

O Joan'dı, Joan'ın işkencesinde kapana kısılmıştı. Roger ve Lord Foul'un amaçlamış olması gerektiği gibi, diğerlerini peşinden sürüklemek için güç ve acıyla uzandı. Ama o aynı zamanda kendisiydi, Linden Avery'ydi ve Covenant'ın yüzüğünün dokunuşunu hissetmişti. Yeniden doğan kaynaklar onun içinde tanımlanmaya çalışılıyordu: Toprak'ta tanıdığı sağlık duygusu, ruhani sezgi. Kararsız ve kırılgan olan eski *görme* yeteneği kendini uçuruma ve ihbarlara, Joan'a işkence eden ruhun dışlanmasına açtı.

-ve bir Raver hissettim.

Onu anında tanıdı, kötülüğünü fark etti. Yıkım arzusu ona tanıdık geliyordu. Kendisine *turiya* diyordu: Herem olarak biliniyordu.

Açlığının çıplak hatırası *acı veriyordu*.

Yüzü yoktu, elleri yoktu, eti yoktu, kara bir ruhtu, bir zamanlar Toprak'ta gelişen büyük ormanın kadim düşmanı ve yağmacısıydı. Varlığı, ağaçların eski çığlığı olan bir korku ve dehşetti.

Revelstone'da, *Turiya*'nın kardeşlerinden biri, *Samadhi* Sheol, ona dokunmuştu. *Bu saygısızlık için özellikle seçildin, demişti ona, dehşetinden memnun bir şekilde. Yeryüzünü mahvetmek için demirin dövüldüğü gibi dövülüyorsun. Gözler, kulaklar ve dokunuşlar aracılığıyla, Despiser'in ihtiyaç duyduğu şey haline getiriliyorsun.*

Sonra *Samadhi* Raver geri çekildi. Ama bu kadarı yeterliydi. Dehşete düşmüş, kötülüğün bilgisine o kadar dalmıştı ki sadece umutsuzluğu biliyordu; sadece ölümü arzuluyordu. Kendi kendine, Kuzgunların göz diktiği çorak topraklar kadar harap görünmüştü; kendi suçları içinde kaybolmuştu.

Şimdi bir Raver Joan'ı ele geçirmişti. Belki de yıllardır onun içinde yaşıyordu. Kesinlikle şimdi onu dolduruyor, deliliğiyle besleniyor, doymak bilmez kötü niyetiyle onu tüketiyordu.

Ve Joan'ın yüzüğüne sahipti. *Turiya* Herem, Despiser'in hizmetinde vahşi büyü kullanabiliyordu. Raver tarafından zorlanan Joan, peşinden başkalarını da çağırmıştı. Anlaşıldı. Linden'in kendisi.

Ve Jeremiah-?

Bir zamanlar olduğu kadın korkar ve kaçırdı.

Ama o Linden Avery gitmişti, Antlaşma'nın sevgisi ve Ülke'nin ihtiyacı tarafından yaratılmamıştı. Ona kalplerini açan pek çok insan onu geride bırakmıştı: Sunder ve Hollian, Pitchwife ve İlk, Honninscrave ve Seadreamer. Covenant'ın kendisi de Ülke adına zafere ulaşmış, Lord Foul'u yenmiş ve onun ötesine geçmişti. Yine de hepsi onun şimdiki haline gelmesine yardım etmişti: kendi karanlığından kaçan kırılğan bir kadın değil, Güneşboğan'a karşı vahşi büyüü ve Kanun Asası'nı yükselten bir şifacı.

Dünyalar arasındaki uçurumda, Thomas Covenant ya da oğlu az önce ona şöyle demişti: Sadece ihanet ettiğin adam senin kefaretinini ödeyebilir. Şimdi küçümseyerek ona döndü.

Gözlerinde alev alev yanan bir ateşle ona baktı.

Onun suçlamasını kabul etmeyecekti. Joan sadece kendi kalbine ihanet etmişti. Korku, ayakta duramayacak kadar zayıflayana kadar onu zayıflatmıştı: kendisi ve küçük oğlu için korku. Daha güçlü bir kadın farklı bir seçim yapabilirdi. Ama kimse onu yaptıklarından dolayı kınayamazdı. Kimsenin buna hakkı yoktu.

Joan'ın buna hakkı yoktu.

Tutku ve alevden ilham alan Linden, buna katlanmayı reddetti.

Joan'ın kendinden nefret etmesini ateşle yok etti. Beyaz bir güçle kendi acısını bir kenara süpürdü. Karanlığı argence ile şok ederken yüzük göğüslerinin arasında yandı. Sanki vahşi büyü kelimelermiş gibi, Lord Foul'un kötülüğünün boşluğuna bir meydan okuma ateşi haykırdı.

Thomas Covenant - gerçek Covenant, Joan'ın zihnindeki işkenceci değil -Linden'e, yenilmeyi seçmediği sürece hiçbir aşağılamanın, zulmün ya da acının onu yenemeyeceğini öğretmişti. Despiser ona bir avcının avına saldırdığı gibi saldırabilir ve vahşileştirebilirdi ama onu kendinden mahrum edemezdi. Sadece kendi zayıflıkları ona bu kadar zarar verebilirdi.

Buna tamamen inanıyordu.

Ani gücüyle sarsılan gerçeklik tekrar yön değiştirdi: ağır denizlerin dalgalanması gibi mide bulandırıcı bir makara. Sanki dalgakıranlar tarafından kapılmış gibi yuvarlanıyordu, ta ki kiremitli bir kumsala benzeyen bir görüntü parıltısının üzerine sertçe inene kadar.

Hayatında ikinci kez, Covenant ve diğer yoldaşlarıyla birlikte Tek Ağaç'ın kollarını uzattığı adanın derinliklerinde durdu. Orada Seadreamer acı çekti ve öldü; Vain kurtarıcı bir zararla karşılaştı; ve diğer arkadaşları ölümün eşiğine geldi. Ama bu sefer-

Bu kez beyaz ateşle kuduran, Dünyanın Sonu Solucanı'nı uykusunda rahatsız eden ve Dünya'nın yıkımını uyandırmakla tehdit eden Covenant değildi. Şimdi Linden'in kendisiydi. Elllerinde kavrayabileceğinden ya da kontrol edebileceğinden çok daha fazla güç tutuyordu; ve bununla oğlunu geri almak için çaresizlik çılgınlığı içinde saldırdı ve sadece felakete ulaştı.

Kontrolsüzce, ihtiyaçları Solucan'ı uyanmaya teşvik etti. Büyük başını kaldırdı, tahribat arıyordu. Sonsuzluk kadar korkunç bir an boyunca, kadının gözlerine tanıyarak baktı.

Hayır! Protesto için ağladı. Hayır! Hayır! Bu Joan'ın deliliğinden daha fazlasıydı; Lord Foul'un kötülüğünden daha fazlası. Ama değildi: bu bir kehanetti. Sağlığını yeniden kazanmıştı ve gerçeği biliyordu.

Eğer korkup kaçmazsa, bu kehanet gerçekleşebilirdi. Covenant'ın yüzüğüyle Solucan'ı gerçekten de uyandırabilirdi.

Yine de duraksamadı. Öfkesi dinmedi. Oğlunu kaybetmişti ve onu geri kazanmak için her türlü yıkımı göze alabilirdi. Onun terazisinde, dünyalar kadar ağır basıyordu. Eğer Lord Foul onun korkutulabileceğine inanıyorsa-

Aniden gerçeklik tekrar yön değiştirdi ve onu bir görüntüden diğerine savurdu. Bir an için, sonuçlardan oluşan bir kaosun içinde yuvarlandı: öfke ve kötölük anları; katliam ve ihanet örnekleri, ölümün acımasızca tırpanlanması. Sonra sendeleyerek durdu.

şimdi zengin bir yaşam ve tarıfsız bir güzelliğe sahip bir ovaya bakan bir kayalığın üzerinde duruyordu. Altındaki toprak, tepeler ve ormanlık alanlar arasında dalgalanıyordu; bereketli yeşillikler; kristal kadar narin, güneş ışığı kadar temiz akarsular. Burada ve orada, görkemli Gilden ağaçları dallarını kusursuz gökyüzüne kaldırıyor ve büyük meşeler faydalı gölgeler bırakıyordu. Küçük hayvanlar ve geyikler ormanda uyanık bir şekilde gezinirken, kuşlar da şarkı söyleyerek tepelerinde süzölüyordu. Linden, gelişmiş sezgileriyle ovanın canlı sağlığını, uygun bereketini ve sevecenliğini gördü. Toprak'ın en gerekli güzelliğinden doğan temel hazinesi Andelain'e bakıyor olabilirdi; yeni Kanun Asası'nı şekillendirirken elde etmek için çabaladığı her şeyin cisimleşmiş haliydi.

Bu da bir tür kehanet gibiydi.

Ancak altındaki nazik ihtişamı seyrederken, otların arasında çıban gibi bir *yanlışlık* lekesi belirdi. Büyük değildi -ilk başta değildi- ama dehşet içinde onu incelerken yoğunluğu her geçen an arttı. Kısa süre sonra bir fırına bakar gibi parlak, akkor halinde, kötücöl ve acımasızca sıcak görünüyordu. Ve içinden magma yılanı gibi ateşli bir canavar çıktı; bir yılanın sinsi, kıvranan uzunluğuna ve bir krakenin devasa çenelerine sahip bir lav avatarı. O dehşetle izlerken, canavar sanki toprak, çimen ve ağaçlar beslendiği etlermiş gibi çevresini yutmaya başladı.

Ve etrafında başka şankrlar belirdi. Onlar da daha fazla canavar doğurana kadar yoğunluk kazandılar ve ovoidan beslenerek güzelliğini korkunç parçalar halinde tükettiler. Bir avuç yaratık birkaç saat içinde tüm manzarayı yok edebilirdi. Ama daha fazlası topraktan pençelerini çıkararak kudurdu ve Güneşboğan kadar felaket olan daha fazlası da geldi. Çok geçmeden yaşamın her bıçağı ve yaprağı yok olacaktı. Canavarlar durdurulmazsa, dünyayı yiyip bitirebilirlerdi.

Sonra görüşü bir gözün kapanması gibi karanlığa gömüldü. Ve o da onunla birlikte düştü, kör ve dehşete düşmüştü; kederle doluydu. Eğer bu ölümse, o zaman sadece Ülkeye değil, Cehenneme çevrildiğine inanabilirdi.

Ama lanetlenmişlerin çığlıkları yerine tanıdığı bir ses duydu.

Uçurum kadar engin ve yankılıydı: düşüşünün kendisi konuşuyor olabilirdi. Ve beraberinde tatlı ve tiksindirici bir koku getirdi, attar gibi bir koku, çürüme kadar iğrenç.

"Bu kadarı yeterli," dedi Lord Foul usulca. "Ben memnunum." Sesi onu okşarcasına sarmıştı, tıpkı seramikler ve ölümün yağı gibi. "O benim isteğimi yerine getirecek ve sonunda özgür kalacağım."

Joan'la konuşuyor olabilir. Ya da *Turiya* Herem'le.

Sonra gücünün şoku ona karşı geri tepti ve sanki reddedilmiş gibi uzağa fırlatıldı; sanki uçurumun kendisi onu kusmaya çalışıyordu.

Bir süre daha Despiser'ı duyabildi. Sesi azalırken, "Ona oğlunun bende olduğunu söyle," dedi.

O zaman feryat edebilirdi: acı onu parçalara ayırırdı. Ancak şimdi, değişen gerçekliklerin tektonik iniltileri arasında baş aşağı yuvarlanıyordu; ve haykırmak için hiçbir nefes alamıyordu. İdrak ona bölük pörçük geliyor, ona boşluğun bakışlarını veriyordu: yıldızlar arasındaki boşlukların tarifsiz güzelliğini. Covenant'ın yüzüğünün tutkusu ondan uzaklaştı, acı çekebilecek ve ölebilecek şeylerin büyüklüğü karşısında söndü.

Geriye sadece oğlunun kaybı kalmıştı.

Jeremiah-

Öldürülseydi onun için daha iyi olabilirdi.

Daha sonra artık yuvarlanmıyordu, ancak hiçbir şeyin değiştiğinin farkında değildi. Yüzünün ve göğsünün altındaki pürüzsüz, serin taşı ya da açık havanın yüksek, ince dokunuşunu fark etmedi. Ona oğlunun bende olduğunu söyle. Sınırlarında, duyuları gökyüzünün uçsuz bucaksız genişliğini tattı; ama Despiser Jeremiah'ı almıştı ve başka hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu.

Başka kimsenin sana onun kadar ihtiyacı yok.

Yine de eski taş yüzüne karşı ısrar etti. Yanlarındaki elleri taşın eski, kusurlu gücünü hissetti. Bir başka ölümcül dalma tehlikesi sinirlerini geriyordu. Sırtında esen rüzgâr uzak ufuklardan ve yükselmiş, uçsuz bucaksız kaya tepelerinden fısıldıyordu.

Thomas Covenant neredeydi, şimdi ona olan ihtiyacı bu kadar büyümüşken? Despiser'in dengi değildi. Covenant olmadan oğlunu asla geri kazanamazdı.

Sheol'un dokunuşunu hatırladı. Onun emriyle bilinçten ve sorumluluktan kaçmıştı. Ama artık o kadın değildi: şimdi kaçamazdı. Jeremiah'in ona ihtiyacı vardı. Ona kesinlikle ihtiyacı vardı.

Covenant gitmişti. Onun yerinde duracak gücü yoktu. Yine de.

Sonunda Roger'ın kanının yüzünden gittiğini fark etti. Burun deliklerini tıkamış, gözlerini kör etmişti: Bakırımsı hastalıklı tadını hâlâ ağzında hissedebiliyordu. Yine de artık tenini lekelemiyordu.

Göğsündeki kurşun yarasına rağmen -hissedemediği ölüm- başını kaldırdı ve temiz bir şekilde yandığını doğrulamak için ellerini kaldırdı.

Gözlerini açtığında kendini derin güneş ışığı altında bir taşın üzerinde buldu. Bitmiş granit, etrafında alçak bir korkulukla çevrili bir daire oluşturunuyordu.

Yalnızdı.

Ona oğlunun bende olduğunu söyle.

Bir kez daha Jeremiah'in adını haykırdı. Bir an için ses ona geri yankılandı, geniş gökyüzünün altında boş ve kimsesiz. Sonra güneş ışığında kayboldu ve hiçbir iz bırakmadı.

2. Caesure

Linden ilk başta hareket edemedi. Çılgılığı son gücünü de almıştı.

Yankılardan rahatsız olarak kollarını taşın üzerinde kavuşturdu ve dinlenmek için başını eğdi.

Nerede olduğunu biliyordu. Oh, biliyordu. Etrafına yaptığı kısa bakış bunu doğrulamıştı. Buraya daha önce bir kez gelmişti, on yıl ve bir ömür önce. Siperliği olan bu taş çember Kevin'in Nöbeti'ydi; Güney Ovası'nı Ra Ovası'ndan ayıran tepeler hattının yukarısındaki eğik bir taş kulenin zirvesine oyulmuş bir platformdu.

Buraya ilk gelişinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Deneyimlerinden biliyordu ki Ülke'deki aylar kendi doğal dünyasında sadece saatlerdi: yüzyıllarsa aylar. Ve Thomas Covenant ona, yaptığı çeviriler arasında Arazi'nin üç buçuk bin yıllık bir dönüşüm geçirdiğini söylemişti.

Eğer benzer bir zaman aralığı tekrar geçseydi, başlattığı iyileşme Westron Dağları'ndan Landsdrop'a ve ötesine kadar her kaya parçasına, her çimen yaprağına, her yaprak damarına ve ağaç kamyonuna işlemiş olacaktı.

Ancak otuz asır ve daha fazlası Lord Foul'un kendini yenilemesi ve bu değerli, savunmasız yerde yeni bir yozlaşma tasarlaması için yeterli bir zamandı.

Neredeyse tanınmayacak kadar değişmiş olan bir ÷lkede oğlunu aramak zorunda kalacaktı.

Covenant'a göre, Toprak bir zamanlar sağlık ve g÷zellik dolu, canlılık açısından zengin bir bölgeydi. O günlerde, dünyanın doğal gücü burada yüzeye yakın akıyordu; ve Toprak'ın içsel güzelliği ona bakan herkes için elle tutulur bir şeydi. Ama Sunbane bu elemental zarafeti bozmuş; onu çöl ve yağmura, salgın hastalık ve berekete dönüştürmüştü. Sonuç olarak Linden, Toprak'ın gerçek değerini ancak Andelain'i ziyaret ettiğinde anlayabilmişti.

Orada, Güneşboğan'a karşı Kanun'un son kalesinde, Toprak Gücü'nün gerçek zenginliğini, Toprak'ın temel cömertliğinin tesellisini görmüş, hissetmiş ve tatmıştı. Doğüstü sezgileri, onun sağlığını ve bolluğunu duyularında hissedilir kılmıştı.

Andelain ve Antlaşma'dan aldığı ilhamla, Lord Foul'un doğasına saldırmadan önce olduğu gibi Toprakları yeniden yaratmak için tüm sevgisi ve şefkatiyle çabalamıştı.

Üç buçuk *bin yıl* mı? Onun ve Covenant'ın başardığı her şeyin değişmesi ya da unutulması için yeterli, hatta fazlasıyla yeterli bir zaman.

Ve onu tehlikeye karşı uyarması gereken kâhin figürü ona hiçbir şey söylememişti. Oğlunu koruma şansını elinden almıştı.

Yüce Tanrım, bu sefer ne kadar kötüydü? Lord Foul ne *yapmıştı*? Şu anda Yeremya'ya ne yapıyordu?

Bu düşünce ona acı verdi; onu harekete geçirdi.

Kendi dünyasında ölmüştü ya da ölüyordu. Oradaki hayatı kurşuni bir kurşunla yok olmuştu. Verdiği tüm sözleri tutamamıştı.

Ancak burada bir şekilde yaşayanların arasında kalmıştı, tıpkı Covenant'ın Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda öldürüldükten sonra kaldığı gibi. Ve kendisinden geriye bir şey kalmamış olsa da, onun için sadece Jeremiah önemliydi.

Ona oğlunun bende olduğunu söyle.

O da hayatta kalmıştı: eski varlığında olmasa bile en azından burada.

Hâlâ nefes alabildiği, düşünebildiği ve çabalayabildiği sürece bunu yapmayacaktı, Despiser'ın onu tutmasına izin *vermezdi*.

Yine de ayağa fırlamadı. Jeremiah'yı kurtarmak için yapılacak herhangi bir girişimin aylar sürebileceğini zaten biliyordu. Öylece aşağı inemezdi.

Kevin's Watch'tan ayrılıp onun yanına gitti. Lord Foul'un oğlunu sakladığı yer yüzlerce fersah uzakta olabilirdi. Kendi durumunu ve Ülke'nin durumunu anlayabilmek için günlere ihtiyacı olabilirdi.

Kendisini Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırırken görmüştü. Canavar yaratıkların yaşamdan ve Dünya gücünden beslenircesine toprağı yiyip bitirdiğine tanık olmuştu.

Ve bu sefer yalnızdı. Tamamen yalnız. Covenant'la birlikte kendilerine yardım etmesi için Sunder'ı buldukları Mithil Stonedown köyünün hâlâ var olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne erzağı ne de haritası vardı; eğitimsiz bacakları dışında hiçbir seyahat aracı yoktu.

Sahip olduğu tek şey güçtü: Covenant'ın beyaz altın yüzüğü, *barışı yok eden vahşi büyü*. Nasıl kullanacağını öğrenebilirse, Zaman'ı parçalayacak ve Despiser'ı özgür bırakacak kadar güç.

Lord Foul onu umutsuzluğu anlaması için iyi hazırlamıştı.

Yine de Yeremya için duyduğu endişe onu kendine getirmişti ve başka bir kaynağa daha sahip olduğunun farkındaydı. Kendi hayatından düşüşü sırasında, eski sağlık duygusunu tatmıştı. Şimdi bunu tamamen hissediyordu: Sinirlerinde şarkı söylüyordu, bir kehanet kadar keskin ve keskin. Ona güneş ışığının temizliğini, sınır tanımayan, hayat veren sıcaklığını anlatıyordu. Duyularına havanın, esintinin, gökyüzünün ve göklerin yüksek saflığını tarif etti. Arkasındaki dağların cesur uzanışının farkına varmasını sağladı, onlara doğru bakmamış olmasına rağmen eski ve dayanıklı.

Ve onu uyardı-

İstemsizce irkildi; kendini ellerinin ve dizlerinin desteğine bıraktı. Bu hissi yanlış mı anlamıştı? Hayır, oradaydı, taşın içinde: bir zayıflık, kırılganlık iması; kulenin eski kemikleri arasında içgüdüsel bir titreme. Platform tam anlamıyla hareket etmemiş ya da titrememişti. Yine de mesaj açıktı.

Bir şey Kevin'ın Saatini tehdit ediyordu. Kırılma noktasına kadar gerilmişti. Herhangi yeni bir stres çökmesine neden olabilirdi-

-Onu bin fit ve daha fazla yükseklikten sert tepelere düşürdü.

Panik kısa süreliğine içinde alevlendi ve neredeyse ayağa fırlayacaktı. Ama sonra idrakı berraklaştı ve tehlikenin yakın olmadığını gördü. Her türlü hava saldırısına, depreme ve sarsıntıya karşı koymuş olan Saat'e ne tür bir gücün bu kadar zarar verdiğini hayal bile edemiyordu.

Covenant'ın burada ilk ortaya çıkışından bin yıl önce, en azından Yüce Lord Kevin Landwaster zamanından beri büyü. Ancak şu anda böyle bir güç söz konusu değildi.

Kevin'in Nöbeti bir süre daha devam edecekti.

Derin bir nefes alan Linden Avery gözlerini kapadı ve sonunda muhakemesini kendine çevirdi.

Vurulmuştu. Göğsündeki şoku, kendisi için seçtiği hayatla bağı koparan geri dönüşü olmayan kopuşu hissetmişti.

Yine de şu anda acı çekmiyordu. İçini dikkatle yokladığında, yeniden doğan duyuları hiçbir hasar görmedi. Jeremiah'nın durumu ve kendi korkusu yüzünden kalbi çok hızlı atıyordu; ama bütünlüğünü koruyordu. Ciğerleri temiz havayı zorlanmadan emdi ve kaburgaları her nefeste sanki çılgınca kurşun değmemiş gibi esnedi.

Endişeyle gözlerini açtı ve gömleğine baktı.

Göğüs kafesinin hemen altındaki kırmızı fanilada düzgün yuvarlak bir delik açılmıştı. Yine de deliğin kenarındaki kumaşa kan yoktu. Öldürüldüğüne dair bu işaret bile yakılarak yok edilmişti.

Ancak göğüslerinin arasındaki deriyi incelemek için gömleğinin düğmelerini açtığında, kaburgalarının birleştiği V bölgesinde yuvarlak beyaz bir yara izi buldu. Covenant'ın yüzüğü ince zincirinde yeni iyileşmiş etin sadece bir iki santim üzerinde asılıydı.

Kuşkusuz sırtının ortasında başka bir yara izi daha vardı, daha büyük ve daha yırtık bir yara, imkansız bir şekilde onarılmıştı. Ve avuç içi de bütün hale getirilmişti.

Dakikalar ya da saatler önce, Joan'ın zihninin karanlığında, içinde bir güç parlaması hissetmişti; beyaz altının argansı. Kendini mi iyileştirmişti? Covenant da bir zamanlar benzer bir şey yapmıştı. Toprak'ta geçirdiği süre boyunca bir bıçağın izini taşımıştı.

Böyle bir şifa, tıp eğitiminin tüm kurallarını ihlal ediyordu. Yine de burada doğaldı. Vahşi büyü ve Dünya Gücü böyle mucizeler yaratıyordu. Covenant'ın yanında bunları şüphe duymayacak kadar sık tecrübe etmişti.

Yine de eski hayatı gitmişti; telafi edilemezdi. Berenford Memorial'ı, hastalarını ya da arkadaşlarını bir daha asla göremeyecekti. Sandy ve Şerif Lytton'ın hayatta kalıp kalmadığını asla öğrenemeyecekti.

Ama böyle kederleri kaldıramazdı. Lord Foul Jeremiah'ı almıştı. Onun için kendi hayatından daha değerli bir şeyi kaybetmişti.

İyileşmiş yaraları ona cesaret veriyordu. Gümleğinin düğmelerini yeniden ilikledikten sonra yavaşça ayağa kalktı.

Ne göreceğini biliyordu; ve ilk başta onu karşılayan manzara tıpkı hatırladığı gibiydi. Taştan daire ve korkuluğu dağların yerli granitinden düzeltilmişti; kulesi kuzeye, Andelain'e doğru eğilmişti. Neredeyse tepesinde ve gökyüzünün güney genişliğinde hafifçe solunda duran güneş, geride bıraktığı şiddetli karanlığa rağmen sabahın geç saatlerinde geldiğini gösteriyordu. Diğer duyularını da doğrulayan ışık ona güneşin üzerinde hiçbir kusur olmadığını, Güneşboğan'dan geriye hiçbir iz ya da hatıra kalmadığını hemen gösterdi.

Başka bir açıdan olmasa da bu açıdan Thomas Covenant'a benziyordu. Toprak'ı yüzüstü bırakmamıştı.

Yüzüne vuran güneşin sağlığıyla yavaşça döndüğünde, güneydeki kulenin üzerinde yükselen tanıdık dağları gördü. Burada, Southron Sıradağları'nın kuzeye doğru bir miktar uzandığını, Kevin's Watch ve kuzeydeki tepelerde son bulan bir doruk dilimi oluşturduğunu hatırladı. Bu tepelerin arasından batıya doğru Mithil Nehri doğuyor, sonra da genişleyen bir vadi boyunca Güney Ovaları'na doğru akıyordu. Ancak diğer tarafta dağlar daha güçlü bir şekilde tahkim edilmişti. Kevin's Watch'tan Landsdrop'a kadar bir perde duvarı gibi önce doğuya, sonra kuzeydoğuya uzanıyor ve Ra Ovaları'nı uzak güneyden ayırıyorlardı.

Linden, Southron Sıradağları'nın ötesini ne görmüş ne de duymuştu. Ancak Landsdrop'un doğusunda, Lord Foul'un Ridjeck Thome'daki eski malikânesinin ötesinde, Gündoğumu Denizi vardı. Kıyı kuzeye doğru uzandıkça, Şımarık Düzlükler Lifeswallower'a, Büyük Bataklık'a dönüşüyor, o da sonunda bataklıklarından yükselerek bir zamanlar Tutsak Devler'in yaşadığı yemyeşil Seareach topraklarını oluşturuyordu.

Başı anılarla dönerken, tekrar düşmemek için Nöbet'in ortasına oturdu. Zaten çok uzağa dalmıştı: ölçebileceğinden daha uzağa; belki de dayanabileceğinden daha uzağa. Gözleri dağların tepelerini ve vadilerini tararken ve anıları Diyar'ın dört bir yanında gezinirken, kendini taşın inatçı dayanıklılığına dayadı.

Oraya baktı çünkü batıda ve kuzeyde üç yüz fersah ötedeki Revelstone'u, Lord'un Kalesini hatırlamak istemiyordu: devasa granit

Jeremiah'ın oturma odasında legolarla yeniden yarattığı yerleşim yeri; kaybettiği hayat.

Ama Kalenin ötesinde, Westron Dağları'nın soğuk kaplı yükseklerinde - ona öyle söylenmişti- *Haruchai* yaşıyordu. Onları daha istekli bir şekilde düşündü, kendisine olan güvensizliklerini ve Thomas Antlaşması'na olan sadakatlerini; abartılı güçlerini; uzlaşmayı pahalıya reddetmelerini hatırladı.

Onun yokluğunda geçen yüzyıllar boyunca hayatta kalabilmişler miydi? Topraklarda hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar mıydı?

Eğer öyleyse, yardım almayı umabilirdi.

Ve eğer kendisinin ve Antlaşma'nın Toprak için başardıklarının hikâyesi bu kadar zamana dayanabildiyse, başka müttefikler de bulabilirdi. Covenant'ın Lord Foul'a karşı kazandığı ilk zafer, benzer bir yüzyıllar boyunca anlatıla anlatıla ayakta kalmıştı. Mithil Stonedown'da Sunder, babası ona İnançsız'ın anısını korumayı öğrettiği için Covenant ve Linden'la birlikte hareket etmişti.

Bir tür yardıma ihtiyacı vardı. Bunu bir şekilde bulacağına inanmak zorundaydı. Aksi takdirde Kevin'in Nöbeti'nden aşağıya inen uzun ve tehlikeli merdivenden sürünerek inmeye cesaret edemeyebilirdi. Oğlunu bulmak için tüm Ülkeyi arayacak kadar cesur olamayacağı da kesindi.

Joan orada bir yerdeydi, deliliği ve beyaz yüzüğüyle çağırıcıydı. Ve Roger da oradaydı, acı efendisine hizmet ediyordu. Öyle olmalıydı. Lord Foul Jeremiah'ı başka nasıl ele geçirebilirdi ki?

O anda Thomas Covenant'ın kaybını o kadar şiddetli hissetti ki, yüreği burkuldu. Her şeye katlanabilir, her tehlikeyle yüzleşebilir, her zorluğa göğüs gerebilirdi, yeter ki o hayatta olup yanında durabilseydi.

Yine de bir süre dinlendikten sonra tekrar ayağa kalktı. Ölü sevgilisini özlemek, göze alamayacağı bir zayıflıktı. Despiser oğlunu esir almıştı. Yaşadığı sürece onu geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Rahatlamak için parmaklarını Mutabakat'ın yüzüğüne dolayarak Nöbet'in batı tarafına doğru kaydı. Mithil Nehri'nin vadisine bakmak istedi.

Daha bir adım atmamıştı ki, şaşkınlık ve dehşet içinde donakaldı. Korkuluğun arkasından ilk bakışı, ufuktan ufka tüm manzaranın kalın bir sarı bulut tabakasıyla örtüldüğünü gösterdi.

Hayır, bulut değil, diye hemen kendini düzeltti: sis. *Duman* gibi görünüyordu. Hava, en fazla yüz metre altında belirsizliğe bürünmüştü; gök gürültüsü kadar yoğun. Ama kirliliğin tonuna, endüstriyel egzozun boğucu ve hasarlı gölgesine sahipti. Arkasındaki dağlardan itibaren her yöne doğru görebildiği kadar uzanıyor, kulenin tabanını bile gizliyordu. Altında, duyularının nüfuz edemediği yerlerde, Arazi çorak bir araziye dönüşmüş olabilirdi.

Ve bu *yanlıştı*. Gözleri ve burnu, yüzünün sınırları, hatta dili bile bundan emindi: sağlık duyusunun cızırtısı hiçbir şüpheye izin vermiyordu. Güneşboğan kadar iğrençti ve bir zamanlar korumak için elinden geleni yaptığı hayati güzellik, Kanun, gömülmek üzere dizilmiş gibi, öldürülmüş etin üzerinde serpintiler gibi uzanıyordu.

Ben memnunum. Tanrı aşkına! Despiser ne yapmıştı?

Algısı ona sadece bu keskin sarı örtünün Ülkenin doğasının temel yasasına karşı bir şiddet eylemi olduğunu söylüyordu. Sisnin nedenini, etkilerini ya da amacını ortaya çıkaramıyordu.

İçgüdüsel olarak Nöbet'in merkezine çekildi; sıkıntısını bastırmak için kollarını karnına doladı. Şimdi Kevin'in Nöbeti'nden inişten yeni bir şekilde korkuyordu. Merdiven açıktaydı, tehlikeliydi. Ve onu o sarı örtünün içine götürecekti. Sunbane'i hatırladığında, ürkütücü dumanın açık sınırlarına zarar vereceğine inanıyordu. Dengesini kaybedecek kadar canını yakabilirdi-

Telaş içinde kıvranırken, hafif esintinin arasından yeni bir ses duydu. Bu ses, çırpınma sesiyle, taş üzerindeki derinin çılğınca hareketiyle noktalanıyordu.

Nerede-? Hızla etrafına bakındı; sadece temiz gökyüzünü, yalçın dağları ve keskin örtüyü gördü.

Ses merdivenden, ona doğru tırmanan birinden geliyor gibiydi.

Korktuğu için taşın üzerine düştü. Sonra merdivenin tepesindeki korkuluktaki boşluktan sinsice bakmak için karnının üzerinde öne doğru eğildi.

Orada koşuşturmaları daha net duydu. Eller ve ayaklar kayaya çarpıyordu: boğuk, düzensiz nefesler.

Birkaç kalp atışı sonra, sarı bulutun içinden bir baş çıktı.

Bir zamanlar kahverengi olduğu tahmin edilen yırtık ve kirli bir tuniğin omuzlarına dökülen bir tutam kirli gri saç. Bir adam: bunu hemen anladı. Yaşlı bir adam. Basamaklara tutunan elleri boğumlu ve bükülmüş, neredeyse sakat görünüyordu. Sanki yüksek sesle ağrıyormuşçasına artritlik gerginliklerini hissetti. Soluk alıp verişini onu boğmak üzereydi.

Ölümcül bir korku içindeydi. Tırmanışı bir kaçış girişimiydi.

Linden'in sezgileri çok keskindi: yaşadığı zorlukları çok keskin bir şekilde hissediyordu. İçine dolan hislerle nasıl başa çıkacağını unutmuştu. Dikkatli bir şekilde Nöbetçi Kulübesi'nin uzak kenarına çekildi ve sırtını korkuluğa dayayarak oturdu, adamın boşluktan çıkacağı an için kendini hazırladı.

Buraya gelerek neyden kaçabilirdi? Artık ikisi için de kaçış yoktu.

Covenant'ın yüzüğünü gömleğinden çıkararak dua ediyormuş gibi iki eliyle katladı.

Çaresizlik içinde soluk soluğa kendini son merdivenin kenarına attı ve nefes nefese yere yığıldı. Bacakları hâlâ Saat'ten sarkıyordu.

Adamın secde halinden, uzun zaman önce akli dengesini yitirdiği ve bir tür deliliğe sürüklendiği anlaşılıyordu. Ve günlerdir yemek yememişti. Açlık ve keder aklını başından almıştı.

Ona Nassic'i hatırlattı-

O ve Covenant birlikte Toprak'a vardıklarında, Sunder'in babası Nassic tarafından karşılanmışlardı; Nassic, Sınırsızlar olarak adlandırılan yarı deli münzevilerin uzun bir soyundan gelen İnançsızlar hakkında belirsiz bir bilgiyi miras almıştı. Olaylar hakkındaki kafa karışıklığına rağmen, onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bir Raver onu bu yüzden öldürmüştü.

Bu yaşlı adam da benzer bir tehlike içinde olabilir.

Hemen kendi korkularını bir kenara bıraktı. Öne doğru diz çökerek onu kollarından kavradı ve tamamen Nöbetçi'nin üzerine çekti. Sonra boşluğa doğru süzüldü ve tekrar aşağıya bakarak kefende *Turiya* Herem'in kötülüğüne benzeyen bir şey olup olmadığını araştırdı.

Yine de bulut onun algısını şaşırttı; sırlarını gizledi.

Hadi! Uzun düşüşü teşvik etti. *Dene* bakalım. Hiç havamda değilim!

Şimdiye kadar Roger'ın kurbanlarından herhangi birini kurtarmak için çaresizdi. Ama Covenant'ın yüzüğünün burada gücü vardı. Çaresizlikle işi bitmişti.

Kefenin içinden hiçbir şey çıkmadı.

Yavaşça boşluktan çekildi; dikkatini çökmüş yaşlı adama geri verdi.

Bir an için sağlık duyularıyla onu inceledi ve ölüme ne kadar yaklaştığını anlamaya çalıştı. Ancak şimdi onu daha net gözlemleyebildiği için, yaşamının tükenmediğini gördü. Aslında, cansızlığına rağmen şaşırtıcı bir dirence sahipti. Onu ayakta tutan-

Yeni bir sürpriz onu topuklarının üzerinde geriye doğru salladı.

-Earthpower tarafından.

Otomatik olarak gözlerini ovuşturdu ve duyularını keskinleştirmeye çalıştı.

Yaşlı adam biraz kudretli bir varlıktı. Kuşkusuz insandı: yaşlı, eklem iltihaplı ve zayıftı. Yine de yıpranmış damarlarında aktif bir Dünya Gücü nabızı atıyordu. Bu ona Caer-Caverall'ın fedakârlığı ve Loric'in *krili* tarafından ölümden döndürülen Hollian'ı düşündürdü. Linden onu Sunder'ın yanında durduğu, Dünya Gücünün somut, sevimli ve ölümlü hale getirdiği haliyle canlı bir şekilde hatırlıyordu. Sunder'ın kendisi de onun sayısız ışıltısını paylaşmıştı. Hatta karnındaki çocuk bile paylaşmıştı.

Ama ne Sunder ne de Hollian delirmişti.

Ve yaşlı adamda başka bir şey daha vardı, artritine ve dengesizliğine ek olarak başka bir hastalık. Linden bunu ilk fark ettiğinde tanımlayamamıştı. Ama sonra inledi, kıpırdandı ve başını kaldırdı; ve onun kör olduğunu gördü.

Kırık bir kayayı andıran bir yüzü vardı, kenarları yırtık pırtık ve düzensizdi, bakımsız sakallarının oluşturduğu eski bir yumakla yumuşatılmıştı. Ağzı kurumuş çamurdaki bir çatlağı andırıyordu.

Gözleri ay taşının süt rengindeydi, iris ya da gözbebeğinden yoksundu. İlk başta katarakttan muzdarip olduğunu düşündü; ama daha yakından baktığında, görüşsüzlüğünün daha derinlere uzandığını fark etti. Zihninin kendisi görmeyi reddetmiş gibi görünüyordu. Bir şekilde -belki de Dünya Gücüyle- kendini kör etmişti.

Kanun Asası'yla onu iyileştirebilirdi. Artritini kesinlikle hafifletebilirdi. Ama Covenant'ın yüzüğüyle? Onun gücünü kendi üzerinde başarıyla kullanmıştı. Yine de bunu nasıl yaptığını pek bilmiyordu. Ve durumunun içgüdüsel farkındalığı ona rehberlik etmişti. Bu yırtık pırtık yaşlı adam için-

Vahşi büyü konusunda çok az deneyimi vardı; onu istediği zaman çağırabileceğinden bile emin değildi. Ve buna *vahşi* büyü denmesinin bir nedeni vardı: her zaman artışa, yaygın aleve, kaosa eğilimliydi. Banefire ile karşılaşmasından sonra Covenant böyle bir gücün kullanımına sırtını dönmüştü. Kısıtlamasının ötesinde yükseleceğinden korkmuştu: Zaman'ı paramparça edene ve Despiser serbest kalana kadar öfkelenecek ve büyüyecekti.

Linden'in kontrolü, önündeki istismara uğramış figüre yardım edecek kadar hassas olmayacaktı.

Görmeyi reddetseydi, kendisine yardım edilmesini istemeyebilirdi.

Yine de o bir doktordu: kendi koşullarının ve görünüşe göre onun koşullarının çaresizliğine rağmen ona bir şekilde yardım etmek istiyordu. Onun varlığının yarattığı şaşkınlığı bir kenara bırakarak boğazını temizledi ve temkinli bir şekilde, "Hareket etmeye çalışma. Çok zayıfsın ve burası da pek güvenli sayılmaz. Ben buradayım. Sana yardım etmeye çalışacağım."

Buna karşılık, kör gözleri ve kırık yüz ifadesiyle ona baktı. "Anele'yi koru." Sesi çatlak bir fısıltı gibiydi, yorgunluktan boğuk, kullanılmamaktan belirsizdi. "Koru-"

"Yapacağım," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Yapmak istiyorum. Elimden geleni yapacağım.

Ama-"

Anele kim ya da neydi?

Sanki o hiç konuşmamış gibi inledi: "Onu arıyorlar. Onu takip ediyorlar. Her zaman takip ediliyor. Eğer onu alırlarsa, *bundan* kaçamayacak. Onun son umudu. Zavallı Anele, doğuştan gelen hakkını kaybetti ve kimseye zarar vermedi. Onun kutsal emaneti-" Titreyen bir elini ona doğru uzattı. "*Koru.*"

Göğsünden tozlu bir hıçkırığa benzer bir ses çıktı.

"Yapacağım," dedi tekrar, daha güçlü bir şekilde. "Yalnız değilsin." Kadının çok fazla sorusu vardı ve adamın da bunları yanıtlayacak durumda olmadığı açıktı. "Burada tehlikedeyiz. Bu taş güvenmiyorum. Ve aşağıya inmenin tek yolu yukarı çıktığın yol. Ama eminim yapabileceğim bir şey vardır."

Covenant'ın yüzüğü bir şekilde ona hizmet edecekti.

"Güç," diye mırıldandı yaşlı adam, "evet. Anele onu hissediyor. Onu bulmak için tırmandı."

Dizlerinin üzerinde ona doğru süründü, koluna dokunana kadar boğumlu eliyle yokladı. Ancak sonra eli, sanki temas etmekten korkuyormuş ya da temas hissinden ürküyormuş gibi geri çekildi.

"Onu arıyorlar ama Anele *onları kandırıyor*. Biraz kandırılabilirler." Yine koluna dokundu, ona seslendi ve irkilerek geri çekildi. "Ama kandırılmıyor. Anele'nin nerede olduğunu biliyor. Onu takip ediyor. Eğer onu yakalarsa-

"Ah!" diye bağırdı güçsüzce, "kayıp! Hepsi kayboldu." Sesini bir hıçkırık daha böldü. "Anele yükseklere tırmandı. Bu onun son numarası. Eğer yaklaşırsa, atlayacak ve ölecek."

Onun sıkıntısı Linden'in yüreğini burktı. "Anele," diye karşılık verdi, artık onun adından emindi, "beni dinle. Ben buradayım. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Sakın atlama."

Zaten çok fazla düşüş hissetmişti.

Sanki ona inanmaktan korkuyormuş gibi eli ona doğru gidip geliyordu. "Kayıp," dedi tekrar. "Hepsi kayboldu."

"Anlıyorum," dedi ona, her ne kadar anlamasa da; anlayamazdı. "Ben buradayım. Ne olursa olsun, yalnız değilsiniz."

Sanki dengesiz olan kendisi değil de kızmış gibi kör bir şekilde ona baktı.

"Ama ihtiyacım var-" diye başladı. Ancak sonra tereddüt etti. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Adamın akli başında olsaydı bile, önce hangi soruyu soracağını bilemezdi. Onun cevap verebileceği şeyleri tahmin etmek zorundaydı.

Ama yıllarını hasarlı zihinlerle uğraşarak geçirmişti. Onları nasıl nazikçe yoklayacağını öğrenmişti. "Sen Anele misin?" diye sordu sessizce. "Adın bu mu?"

Somut bir şeyle başlayın. Tehdit edici olmayan. Onaylar gibi başını salladı.

"Ve düşmanların mı var?" Onun durumundaki çelimsiz yaşlı bir adamın mı? "Ne istiyorlar?"

Neydi o?

Beyaz gözleri ona bakıyordu. "Anele'yi yakalamak istiyorlar. Onu hapsetmek. Korkunçlar, her yerde korkunçlar. Onu alacaklar. Kandırılabilirler. Kandırılmaz."

Verdiği cevap hiçbir şeyi açıklamıyordu. Farklı bir yaklaşım denedi. "Neden seni takip ediyor? Neden onlar?"

"Ah!" Anele alçak sesle feryat etti. "Onun doğuştan hakkı. Kutsal güven. Kaybetti, başarısız oldu. Anele başarısız oldu. Her şey, hepsi kayboldu."

Görünüşe göre onun anlayabileceği şekilde cevap veremeyecek kadar kötü yaralanmıştı. Belki de soruları çok soyuttu; içinde bulunduğu durumdan çok uzaktı.

"Anlıyorum," diye tekrarladı onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ben buradayım. Benim gücüm var." Kendisi de aynı şeyi söylemişti. "Her kimlerse -her ne iseler- neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikirleri yok."

Sonra sanki kendisi hiçbir tehdit hissetmiyormuş gibi, "Seni takip ediyor. Yakın mı?"

"Evet!" diye karşılık verdi hemen. "Evet!" Başını şiddetle salladı. "Onu koruyun. O korunmalı!"

"Anele!" Linden daha sert konuştu. "Ben *buradayım*." Belki de ciddiyet onun kafa karışıklığını giderecekti. "Korunmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Ama bilmem gerek. Ne kadar *yakın? Nerede?*"

Anele hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa fırladı. Kör gözleri ona sabitlenmişti ama sol kolu çılgınca arkasını işaret ediyor, örtülü uçurumun bir kısmını gösteriyordu.

"İşte!"

"Şimdi mi?" diye sordu inanamayarak. Duyuları hiçbir şey algılamamıştı. "Şimdi orada mı?"

"Evet!" Başını kaldırarak berrak gökyüzüne doğru bağırdı, "*Onu takip ediyor!*" Çılgınca kollarını temiz güneş ışığına doğru salladı. Kirlerinin altında kuru dallar kadar kırılğan görünüyorlardı. "Zavallı Anele. Son numarası. Atlayacak. *Atlamalı!*"

Sonra sanki kendi sonuna gelmiş gibi ağlamaya başladı ve damarlarındaki canlı Dünya Gücü bile artık onu ayakta tutamıyordu.

Linden de hemen ayağa kalktı. "Anele!" diye seslendi usulca, kendini Nöbet'ten fırlatmaması için onun omuzlarından tuttu. "Anele! Beni dinle. Ben buradayım. Seni koruyacağım."

Ancak bir kalp atışı sonra, dağlara karşı bir çarpıklık girdabı çevresel görüşüne takıldı: yakaladı ve o kadar sert çekti ki neredeyse sendeleyecekti.

Hâlâ Anele'nin omuzlarından birini tutarak başını çevirdi.

Tanrı aşkına! *Bu* da ne?

Ayağa kalkarak onu Anele'nin korktuğu şeyi görebileceği kadar yükseğe kaldırmıştı.

Gördüğü şey, derisinin üzerinde bir formasyon akıntısı gibi geziniyor gibiydi. Sağlık duyusunun ürkütücü kinestezisi o kadar yoğundu ki, kıpırdayan hissi tokatlama dürtüsünü zorlukla dizginleyebildi.

Yüzlerce metre boyunda, küt uçurumun batı kenarında duruyordu: bir migrenin fosfen aurası gibi çok renkli noktalardan oluşan dönen bir chiaroscuro. Bir kasırğa şeklinde yükseliyor, kaynıyor ve sıcak bir şekilde dans ediyordu, her bir renk noktası kuvvetle akkorlaşıyor, her biri diğerlerinden ayırt edilemiyordu. İlk etkisi Linden'i o kadar etkiledi ki, ona net bir şekilde odaklanamadı: sanki farklı bir boyutta dönüyormuş gibi, altındaki aşılmaz örtünün üzerine bindirilmiş gibi görünüyordu. Ama sonra duyuları keskinleşti ve tezahürü bulutun *içinden* gördüğünü fark etti. Kesinlikle onun altındaydı, karartıcı örtünün altındaydı.

Kevin'in Gözetimi altındaki tüm bölgede, bu aura kefeni delebilecek kadar güçlü olan tek şeydi.

Kefen gibi bu da *yanlıştı*. Algısını benzer şekillerde ihlal ediyordu, ama daha keskin bir şekilde, sanki ihlalin damıtılmış özümüş gibi. Bu girdapta, bu dünyanın varoluşunu sağlayan temel Yasalar askıya alınmış ya da çarpıtılmıştı: gerçeklik Joan'ın zihnindeki karmaşa gibi kendi içinde akıyor ve eriyor gibiydi. Onun tarafından yutulan herhangi bir canlı parçalanabilirdi.

Ve hareket ediyordu; uçurum boyunca Watch'a doğru ilerliyordu. Yakında kuleye dokunacak kadar yaklaşıyordu.

Sıkıntı içinde inleyen Anele, Linden'in elini sıkıca kavradı. Şimdi onun tepkisini anlıyordu. Eğer o aura ona yaklaşırsa, Kevin'in Nöbeti'nden kendisi de atlayabilirdi.

"Anele'yi serbest bırakın!" diye nefes nefese bağırdı. "Onu takip ediyor! Kaçmalı!"

Onun alarmı, kendisinininkinden geri adım atmasına yardımcı oldu. Onu takip mi ediyor? diye düşündü şiddetle. Hiç olası değil. Deliliği onu yanıltmıştı. O ölümcül auranın onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir ilgisi yoktu; ne bilinci ne de iradesi. Hisleri kesindi. Korkunç bir şekilde saptırılmış bir doğa gücüne benziyordu: kör, duyarsız ve tamamen yıkıcı.

Yine de Watch'a doğru ilerlemeye devam etti ve kalbinin her atışında ona daha da yaklaştı.

"Anele, hayır!" diye seslendi toplayabildiği kadar büyük bir otoriteyle. "Yapma!" Ona daha sıkı sarılabilmek için kasıtlı olarak auraya sırtını döndü. "Seni koruyacağımı söyledim. Eğer atlarsan bunu yapamam."

Beyaz, dik dik bakan gözleri dehşet içinde terlemiş gibi parlıyordu. Neden bu çılgın çarpıtmanın onu *istediğini* düşünmüştü?

Ancak sorularını onun cevaplayabileceği kelimelerle ifade edemiyordu. Arkasından yaklaşan kasırga yüzünden zorlukla düşünebiliyordu. Ve kasırga her an biraz daha yaklaşıyordu. Anele'yi kucaklayarak kafa karışıklığını bir kenara bıraktı ve onun yerine bu yere düşüşünün anısına uzandı. Vahşi büyüünün anısına.

Botlarının altında taş, beklenti ya da korku içinde titriyor gibiydi.

Linden onun yaralarını bir şekilde iyileştirmişti. Yine de vahşi büyü doğası gereği iyileştirmeye uygun değildi. Öfke dürtüsü sıradan, ölümlü kullanımlarını sınırlıyordu. Beyaz altınla auraya karşı koyup koyamayacağını bilmiyordu. Ateşini bilinçli olarak toplayabileceğinden bile emin değildi.

Ama kaynayan girdap onlara dokunursa hem kendisinin hem de Anele'nin öleceğinden şüphe duymuyordu.

Aura an be an ilerledi. Aynı zamanda taşın titremesi de arttı; ısrarcı bir hal aldı. Daha önce kulede bir kusur hissetmişti, bir kırılabilirlik belirtisi. Sağlık sezgisi ona Saat'in hasar gördüğünü söylemişti-

Dengesizliği dengesini bozmuştu. Sadece Anele'ye sıkıca tutunması tökezlemesini engelledi.

-Ama hangi gücün kuleye böyle bir zarar verdiğini tahmin edememişti.

Artık biliyordu.

Aura kendi türünün tek tezahürü değildi. Ya da uzun zamandır -çok uzun zamandır- vardı ve enerjilerinin emrettiği şekilde Toprak'ta geziniyordu. Bir şekilde, daha önce de buradaydı.

Sonra Kevin's Watch'u zar zor ayakta bırakmıştı. Çizmelerinin içinden bile taştaki titremeler, bir sonraki dokunuşun son dokunuş olacağının garantisini veriyordu.

Girdap birkaç dakika içinde kulenin dibine ulaşacaktı.

"Anele!" diye bağırdı çılgınca, "arkama geç! Sıkı tutun! Ne olursa olsun bırakma. *Düşüyoruz!*"

Tüm gücüyle onu kenara çekti, böylece onunla tehlike arasında durdu.

Kadının çaresiz emrine itaat ederek kollarını boynuna doladı ve onu panik içinde kucakladı. Başının yan tarafını onunkine dayadığında, nefes nefese kalışı kulağına bir ölüm çingırağı gibi geldi.

Şiddetle kaynayan aura kulenin tabanına yaklaştı. Onu sardı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Taş titredi, titredi ve **d u r d u** .

Sonra kopan bir feryat Nöbetçileri titretti ve eski granit yırtılmış çıra gibi parçalara ayrıldı.

3. *Molozların İçinde*

Göklerin yıkılışını andıran bir gürültüyle, Kevin'in devasa kulesi Saat titredi ve kırıldı. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, tepelerin bin fit üzerinde umutsuzca duran bir moloz yığınınına dönüştü.

Toz ve savrulan döküntüler güneşi gizledi. Önce ağır ağır ve bir kehanet kadar dokunaklı bir şekilde uçurumdan uzaklaştı. Linden ve Anele'nin üzerinde durduğu platform dışa doğru eğilirken taştan çıgıllıklar havayı sersemletti.

Son bir çıgılık için zamanı vardı; Anele'nin acılı feryadını zar zor duydu. Sonra o kadar granitin ağırlığı çöktü ve yıkık Saat bir katarakt gibi çöktü.

Anele boynunu tutarken, Linden paramparça olmuş menhirler eşliğinde gökyüzünden aşağı düştü - yüzlercesi, binlercesi - köyleri ezecek kadar ağırdı. O ve yükü düşerken, bir muazzam parçadan diğerine sekiyor, birine çarpıp diğerine savruluyor gibiydiler. Her an taşların arasında ezilebilirlerdi; etleri sert tepelere savrulmadan çok önce katledilebilirlerdi.

Anele'nin kavrayışı gırtlığını ezmekle tehdit ediyordu: nefes alamıyordu. Şimdiden kemikleri kırılmış olabilirdi. Son haykırışı Kevin'in Saatinin parçalanmasıydı, sonsuz bir dehşet ve protesto zamanın küçük bir parçasına sıkıştırılmıştı.

Ve daha önce de vurulduğu gibi yine vuruldu: şakağı bir ev büyüklüğünde bir kayaya çarptı ve tüm içi

Kafası -aklı, ılığı ve çılgın kalbi- acıdan bembeyaz kesilmişti.

Beyaz ve gümüş.

Çevirisini buraya getirirken vahşı büyüyü hiç düşünmemiş, onu çağırmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bunun yerine, bilincinin altında ya da ötesinde, içgüdüsel olarak kendi gücüne ulaşmıştı. Ama bu kez, auranın keskin yanlışı kulenin kadim uzlaşmazlığını bastırdığında, el yordamıyla Mutabakat'ın yüzüğüne doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Taşların acımasız kütlesi onu aşığı doğru sürüklerken ve çaresiz çarpışmalar kemiklerini hırpalarken, Linden Avery argent ateşinin patlamasına dönüştü.

Anlar arasındaki ölçülemez boşlukta, bir güneşin çekirdeğine düştüğünü hissetti. Güneşin parıltısı dünyanın sarı örtüsünü yakalayıp kaynatıyor, bir yıldırım gibi ufuklarına kadar uzanan belirsizliğı aydınlatıyordu.

Sonra azgın alevler onu alıp götürdü ve yıldızların saf kederi gibi bir beyazlığın içinde kayboldu.

Duyduğuna göre yıldızlar, dünyanın doğuşunun parlak çocukları, Yaratıcı'nın mutlu evlatlarıydı ve Despiser'ı hapseden aynı bağ tarafından yanlışıyla göklere hapsedilmişlerdi. Onlar ancak Zaman'ın koparılmasıyla serbest bırakılabilir, sonsuz yuvalarına geri dnebilirlerdi. Bu yüzden kristal gibi ağılıyorlardı: sonsuzluğun kayıp ihtiyaını için yas tutuyorlardı.

Ve vahşı büyü Zaman'ın kilit taşı, ekseni, düğüm noktasıydı. Yasa tarafından sınırlandırılmış, ama yine de sınırsız olan Zaman, varoluşu mümkün kılan süreçleri hem destekliyor hem de tehdit ediyordu; çünkü nedensellik ve sıralama olmadan yaşıam olamazdı; yaratım olamazdı; güzellik olamazdı.

Kötülük yok.

Joan'ın elinde beyaz altın bir
yüzük vardı. Lord Foul
Jeremiah'ı kaçırmıştı.

Diğer her şeyde başarısız olmasına rağmen, Linden Covenant'ın gücünü ele geçirdi ve onunla birlikte yerçekiminin ve kütlenin, düşmenin ve ölümlü kırılğanlığın gerekli kısıtlamalarını aştı. Anele'yi boynunda taşıyordu,

gökyüzünü süsleyen bir ateşin merkezi haline geldi. Ne yaptığını bilmeden, sadece içgüdü ve tutkuyla yönlendirilerek, kısa bir süre için yaşam bağlarını bir kenara bıraktı.

Ölçemediği ve anlayamadığı bir süre boyunca yıldızların kederleri arasında dolaştı, onlarla birlikte ağladı ve başka hiçbir acı hissetmedi.

Ancak sonunda yıldızlar, güneşin göz kapaklarına yaptığı baskıya dönüşene kadar yaklaştı. Sıcaklık, hırpalanmış yüzünü yatıştırırken, takımyıldızlar görüş alanında göz kamaştırıcı danslar yapıyordu. Uçsuz bucaksız bir sessizlik onu kaplıyor gibiydi; esintinin narin uğultusu ve kuşların uzaktan gelen sesleriyle derinlik ve tanım kazanan bir sessizlik. Altında, kayaların serin kenarları kuşatıcı sıcaklığı noktalıyordu.

Sanki tüm gücünü harcamış ve yattığı yerde uyuyabilirmiş gibi derin bir halsizlik onu ele geçirdi.

Her nefes göğsünü acıtıyordu. Tepeden tırnağa dövülmüş hissediyordu: derin bir enkazın içinde kalmış ve yıkımla çevrelenmiş bir kadın. Yine de nefes alabiliyordu. Bildiği kadarıyla sadece yaralanmıştı, kırılmamıştı. Hava toz ve yırtık toprak tadındaydı ve yakında onu öksürtecekti; ama şimdilik sadece tatlılığına tepki verdi.

Altındaki taş yakın zamanda hasar görmüş gibiydi. Belli belirsiz onun granit acısını, yeni yaraların ham acısını tattı. Algılarını taşın tarifsiz nabzının hızına göre yavaşlatabilseydi, onun iniltisini duyabilirdi.

Her nasılsa Watch'un parçalarının altına değil de üstüne düşmüştü. Ve çarpışmadan sağ kurtulmuştu. O kadar uzağa düşmüştü ki, yaşamak için yeterince nazik bir şekilde aşağı inmişti.

Yine vahşi büyü.

Ama Anele neredeydi? Düşerken onu kaybetmişti. Kolları artık boynunda değildi.

Bu düşünceyle keskin bir nefes aldı ve hemen öksürmeye başladı. Gözlerinden akan yaşlar kum ve kiri temizlemek için akıyordu. İçindeki basınç

Göğsü rahatlayınca gözlerini kırıştırarak etrafına bakıp yaşlı adamı bulabildiğini fark etti.

Lanet olsun, *birini* kurtarabilmeliydi.

Parçalanmış taşlardan oluşan bir kaostun ortasında yatıyordu. Görünüşe göre Kevin's Watch'ın çöküşü bir yamaca çarpmış ve alçak bir vadiye yayılarak otları, çalıları ve ağaçları granit yığınlarının ve monolitlerin altına gömmüştü. Yeşilliklerle yumuşatılmış tepelikler her tarafta ufku daraltıyordu. Ayaklarının yönünde, vadi daha fazla tepeye doğru uzaklaşıyordu.

Yukarıda, Kevin's Watch'ın bin yıl boyunca tutunmuş olduğu uçurumun yüzünde yeni bir yara izi belirmişti. Güneş neredeyse doğrudan dağların üzerinde asılı duruyordu, bu da baygınlığının uzun sürmediğini gösteriyordu. Yine de kulenin düşmesine neden olan korkunç girdap kaybolmuştu. Dağılmış ya da yoluna devam etmişti.

Yine de, Nöbet'in ağır enkazının çökmesi ve tozun çoğunun sürüklenip gitmesi için yeterli zaman geçmişti. Ve kuşlar görünüşe göre olayı unutmuşlardı. Daha şimdiden tepeler arasında ötüşlerine ve kanat çırpışlarına yeniden başlamışlardı.

Bir an sonra, yuvarlanan taşın civarda yaşayan herkes tarafından görülmüş ya da duyulmuş olması gerektiğini fark etti. Basit bir merak onları enkaza bakmak için dışarı çıkarabilirdi. İhtiyacı olan yardım ona doğru geliyor olabilirdi.

Yoksa Anele'nin düşmanları gelebilir-

Araya giren şoka rağmen, onun korkularını hatırladı. O *yanlıklık* aurasından korkmakta haklıydı. *Onlardan* korkmakta da haklı olabilirdi.

Ülkede artık gerçekten de deli ihtiyarlara zarar vermek isteyen insanlar var mıydı?

Onu bulması

gerekiyordu. Eğer

hareket edebilirse-

İnleyerek ve yüzünü buruşturarak kendini desteklemek için kollarını oynattı. Ama uzuvları bir bebeğinki kadar zayıftı: onları zorlukla hareket ettirebiliyordu. Ve bir süre sonra başardığında, bu çaba onu soluk soluğa bıraktı. Kemikleri görünüşte sağlam olsa da, kendini taş gibi kırık hissediyordu.

Oturarak dinlendi. İlk başta ne yaptığının farkında olmadan, sanki onlara ne olduğunu merak ediyormuş gibi dikkatle ellerine baktı. Ona garip görünüyorlardı; tozlu taşla solmuşlardı. Dilsizce onlara baktı, nasıl değiştiklerini anlamaya çalıştı.

Nasıl bu kadar zayıflamışlardı?

Toz içinde kalmışlardı ama sağ avucuna bulaşan kan gitmişti. Diğer yaraları gibi, kendisine açtığı kesik de iyileşmişti. Kan bile temizlenmişti. Yine de ellerinin görüntüsü onu rahatsız ediyordu. Onlarda bir sorun vardı.

Düşünemeyecek kadar
yorgundu. Anele'yi
kaybetmişti.

Eminim buralarda bir yerdeydi? Kendini kurtarmıştı. Eminim aynı şeyi onun için de yapmıştır?

Hayal meyal gözlerini gökyüzünün cerulean genişliğine kaldırdı. Kuzeye doğru sadece tepelerin tepeleri ufku tanımlıyordu, yamaçları ağaçlar ve çalılar tarafından bulanıklaştırılmıştı. Ancak arkasında, güneş ışığıyla aydınlanan dağlar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Daha uzaktaki zirvelerde kar vardı.

Kesik avucuna tekrar baktığında, temiz bir şekilde iyileşip iyileşmediğini anlayamadığını fark etti. Sinirlerin ya da tendonların bütün olup olmadığını söyleyemiyordu. Eğer damarlarda kan akıyorsa, bu onun algılarının ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Gözetleme yerinden yeri göremiyordu. Tüm bölge bir *yanlıklık* sisi ile kaplanmıştı. Şimdi hiçbir şey görüşünü engellemiyordu. Yine de üzerine parlayan güneş yücelik izlenimini kaybetmişti. Herhangi bir dünyadaki herhangi bir güneş olabilirdi.

Birden korktu, ellerini altındaki taş kenarlara bıraktı, parmaklarıyla kaba düzlemlerini yokladı ve sadece soğuk taş hissetti, yüzeysel ve kaba; dilsiz; cansız.

Toprağın sarı serpintileri yok olmuştu-

-Sağlık duygusunu da beraberlerinde götürdüler. Toprağın zengin canlılığına ve özüne karşı duyarlılığını kaybetmişti. Bilincini yeniden kazandıktan sonra algısının bir kalıntısı varlığını sürdürmüştü: şimdi o da yok olmuştu.

Yeni korkuların etkisiyle kendini zorla ayağa kaldırdı ve Anele'yi arayabilmek için kırık taşların üzerinde beceriksizce durdu.

Molozlar düştüğü yamacı kaplamıştı. Üstünde, devasa granit parçaları, irili ufaklı diğer taşların üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Anele'nin kayıp gittiğini hissetmemişti. Tek bildiği, vahşi büyüünün onun hayatını yakmış olduğuydu. Ya da etrafındaki sivri menhirlerin altında ezilmiş olabilirdi.

Sahip olduğu tek şey oydu.

Ama sonra, on ya da on beş adım yukarısındaki yamaçta, yardım istercesine taşa tutunan bir el gördü.

Sağlık duyusu olmadan sadece yüzeyini görebiliyordu; ait olduğu beden hakkında hiçbir şey anlayamıyordu. Yine de hareket ediyordu. Parmaklar kayaları güçsüzce aradı.

Linden telaşla ona doğru koştu.

Zayıftı ve acelesi onu dikkatsiz yapmıştı. Hain molozların üzerinde defalarca kaydı, düştü; kendini yakaladı ve aceleyle nefes nefese kalarak tekrar tırmandı. Botları ve kot pantolonu olmasaydı bacakları sıyrılabilirdi; ama buna aldırmadı.

Elin tutunduğu taşa ulaştığında, Anele'yi taşın arkasındaki enkazın arasında buldu.

Sırt üstü yatmış, kör gözleri yukarıya bakıyordu. İki eliyle graniti sanki bir mezardan çıkmaya çalışıyormuş gibi belli belirsiz tırmalıyordu. Nefesi kirli sakalının arasından acıyla çıkıyordu.

"Anele," diye ince bir nefes aldı. Onun üzerine eğilerek duyularını zorlamaya çalıştı; dikişli, yıkanmamış derisinin yüzeyinin ötesini görmeye çalıştı. Ama onu daha önce tanımlayan delilik ve Dünya Gücü'ne dair hiçbir şey göremedi. Adam artık ona kapalıydı.

Oh, Tanrım. O *anlamadı*.

Bir anlık keskin bir keder onu ele geçirdi ve sağlık duygusunun kaybının yasını tutarken görüşü bulanıklaştı. Onun için güzellik dünyanın dışına çıkmıştı. Ve o bunu çok kısa bir süre tatmıştı-

Diyar'da geçirdiği önceki zaman boyunca, sezgileri onu hiçbir zırhı ve silahı olmadığı kötülöklere maruz bırakmıştı. Sunbane ve *samadhi* Raver onun ruhunu neredeyse paramparça etmişti. Yine de böyle bir sezgiye değer vermeyi öğrenmişti. Kötülüğe olduğu kadar güzelliğe de ışık tutmuştu. Antlaşma'nın Toprak'ı neden sevdiğini anlamasını sağlamıştı. Ona iyileşmeyi yeni bir şekilde görmeyi öğretmişti, ölümün reddedilmesinden ziyade yaşamın onaylanması olarak. Ve bu ona bir amaç, kendi yükü, Antlaşma'nın ve Toprak'ın taşıyabileceğinden fazla göründüğünde çabalamaya devam etmesi için bir neden vermişti.

Bir Raver ona şöyle demişti: *Yeryüzünü mahvetmek için demirin dövüldüğü gibi sen de dövölüyorsun. Sen seçildin, Linden Avery, çünkü görebiliyorsun. Ama Lord Foul onu yanlış değerlendirmişti. Görebildiği için*

ondan nefret etmeyi ve ona karşı çıkmayı öğrendi. Sonunda, sağlık hissi onu Sunbane'e karşı etkili kılmıştı.

On yıldır onsuz yaşıyordu ama yine de ona değer veriyordu. Bir süre için, onu kaybetmek kalbini yaraladı.

Ancak kederlenecek vakti yoktu. Gömleğindeki delik ve göğsündeki yara izi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Cevaplara, anlayışa ihtiyacı vardı. Ve arkadaşlığa açlık duyuyordu. Bu yüzden Anele'ye ihtiyacı vardı.

Adını daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Sanki kadın ona tokat atmış gibi sarsıldı. "Sen!" Bir an için körlüğünü bir kenara itmek istercesine gözlerini ovuşturdu. Sonra yuvarlandı ve doğruldu. "Sen buradasın." Boğazındaki tozu öksürerek, arkasında yattığı kayaya yaslandı, ayaklarını eğik bir taş rafın üzerine dayadı. "Kendimi kandırmamışım. Sen beni kurtardın."

Kadın cevap veremedi, adam el yordamıyla ona doğru ilerledi. İçgüdüsel olarak ona yardım etmek için uzandı. Ellerinden biri onun kolunu buldu ve sıkıca kavradı. Diğer eliyle, sanki dokunarak onu tanıyabileceğini düşünmüş gibi yüzünü keşfetmek için uzandı.

Kendine rağmen Linden irkildi. Ama yaşlı adam onu tuttu.

"Ölüm Yasası bozuldu," diye mırıldandı, parmak uçları onun yüz ifadesinde gezinirken kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu, "uzun zaman önce." Başını bir yana eğmiş, gözlerini kırpmadan onu düşünüyordu. "Yaşam Yasası Andelain'de parçalandı. Böyle şeyler mümkün."

Kadın ona baktı, tavırlarındaki değişiklik karşısında önce şaşırdı. Başının açısı bir tür dengesizliğe işaret ediyordu. Yine de deliliği dumanla birlikte geçmişti. Şimdi aklı başında ve kendine hakim görünüyordu.

Cevap verebilir.

"Ben Linden," dedi ona hemen. "Linden Avery. Buraya yeni geldim. Beni daha önce duydunuz mu bilmiyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Ama ben
."

Aniden elini bıraktı. Titreyen tek parmağıyla Covenant'ın gömleğinin dışında asılı duran yüzüğünü işaret etti.

"Ve senin gücün var. Bu iyi bir şey. Buna ihtiyacın olacak."

Sözleri sanki bir kahin tarafından söylenmiş gibi onu rahatsız etti. Nöbet'in çöküşünden beri garip bir şekilde bilgili olmuştu. Ona nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

Yüzüğü tekrar gömleğinin altına sokarken "Endişelendim," diye garip bir şekilde cevap verdi. "Biz düşerken ortadan kayboldun. Öldüğünden korktum."

Başını daha da öne eğdi. "Senden korktum. Olabilirdin-" Ürperdi ve boştaki eliyle başının üstünü kabaca ovuşturdu. "Bu bölgenin halkı bana karşı nazik. Kevin's Dirt onları kör ediyor ve beni göremiyorlar. Zaman zaman bana yiyecek ve barınak veriyorlar. Ama kör değiller. Eğer herhangi bir Efendi üzerime gelseydi, yakalanır ve lanetlenirdim. Bu yüzden seni aramadım."

Ona karşı temkinli davranan Linden, kim olduklarını açıklamasını istemedi. Bu soru bekleyebilirdi. Önce onun ruhsal durumu hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu; görünürdeki iyileşmesi. Yavaşça sordu, "'Kevin's Dirt'? Ne demek o?"

Kadının ilgisine rağmen, adam yüzünü buruşturdu. Birden sabırsızlanarak sordu: "Onu gördün, değil mi? Nöbetten mi? Tüm Toprakları gizleyen bir kötülük? *Bu* Kevin'in Pisliği."

"Evet, tabii ki," diye cevap verdi, kafası karışmıştı. "Kirli sarı bir bulut, duman gibi. Ama artık yok."

Anele homurdandı. "Öyle değil. Sen sadece körsün." Bocalayarak, "Anlamıyorum," dedi.

Bir sarsıntıyla başını diğer tarafa doğru eğdi. "Şimdi beni görüyor musun? Ne olduğumu anlıyor musun?"

"Tabii ki-" diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Benim yaptığım gibi değil," diye itiraf etti. Orada zihnindeki çarpıklık ve damarlarındaki Dünya Gücü onun için açıktı. Şimdi onları fark edemiyordu.

"Sen körsün," diye tekrarladı küçümseyerek. "Kevin'in Kir'i seni kör ediyor. Nöbette onun üzerinde duruyordun. Seni etkileyemezdi. Şimdi-" Sanki küçümsüyormuş ya da pişmanlık duyuyormuş gibi dudaklarını şapırdattı. "Farkında değilsin çünkü seni kör ediyor. *Beni* görmüyorsunuz. Sadece Efendiler-"

Birdenbire kadının kolunu sıkıca kavradı. Geçiş yapmadan, tavrı korku dolu bir hal aldı. "Geliyorlar mı?" diye fısıldadı. "Görme yetim yok ve gizlilikleri duyma yetimi aşılıyor."

Onu izleyemese de, Linden yamaçlara bakıp moloz yığınlarını inceliyormuş gibi yaptı. "Ben kimseyi görmüyorum. Yalnızız, en azından şimdilik."

Anele iki eliyle ona sarıldı. "Gelecekler." Sesi titriyordu. "Beni korumalısın."

İhtiyacı olan açılış buydu. Onu omuzlarından tutarak sıkıca kavradı. "Yapacağım. Buna zaten söz verdim. Ve şimdiye kadar seni hayatta tuttum. Ben bir şey yapabiliyorken kimse sana zarar veremez ya da seni tuzağa düşüremez."

Yüz hatları yavaşça gevşedi. "Nöbet'in kırılmasından beri," diye yumuşakça cevap verdi, "evet. Güçle. Böyle şeyler mümkün." Düşük bir iç çekti. "Gücüm konusunda başarısız oldum. Ellerime verilmişti ama ben bu güvene ihanet ettim."

Onun Dünya Gücü mü? Linden dolaylı olarak merak etti. "Kevin'in Pislği" onun sağlık duygusunu körelttiği gibi, onu da doğasından mahrum mu bırakmıştı? Yoksa başka bir şeyden mi bahsediyordu?

Ama o bu tür soruların peşine düşmedi. Bunun yerine kendi ihtiyaçlarını dile getirdi. "Doğru," diye başladı. "Seni kurtardım. Şimdi sen de bana yardım edebilirsin."

"Anele, ben bir yabancıyım. Buraya daha önce de gelmişim ama bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi her şey değişti." Hastalarına sık sık hitap ettiği gibi ona da hitap etti ve tedavilerine rehberlik edecek ipuçları istedi. "Neler olup bittiğini bilmediğimi anlamalısınız. Kevin's Dirt, Masters ya da o hasta aura hakkında hiçbir şey bilmiyorum-"

"*Sezaryen*," diye yardım teklif etti. Gözleri bütün olsaydı, bir kuşunki kadar parlak olabilirlerdi.

Linden başını salladı. "Pekâlâ, şu *kesik*. Ne olduğunu bilmiyorum. Zarar vermek ve dehşete düşürmek dışında ne işe yaradığını bilmiyorum." "Lord Foul'un neyi başarmaya çalıştığını hayal bile edemiyorum-"

Despiser'in adını duyunca Anele yine irkildi. Ellerini silkerek taşa doğru çömeldi. Başını korkuyla bir o yana bir bu yana çevirdi: Bir tehdidin yerini tespit etmeye çalışıyor olabilirdi.

"Gri Avcı," diye nefes aldı. "Kutsala saygısızlığın yaratıcısı. Beni yok etmek istiyor. Mahvolmamı istiyor. Kevin'in Pislği Toprağı kör ediyor."

Efendiler ona düşman diyorlar ama ona hizmet ediyorlar ve bunu bilmiyorlar." "Anele." Linden onun yanına eğildi, artık onun hâlâ deli olduğundan emindi. "Seni koruyacağımı söyledim." Bir an için bile olsa Despiser'in *darbeleri* onu hedef alıyordu. "Ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun."

Dikkatle ona tekrar dokundu, omzunu okşadı, hatalı zihnini değilse bile sinirlerini onun yanında güvende olduğuna ikna etmeyi umuyordu.

"Ama Lord Foul oğlumu aldı. *Oğlumu*, Anele'yi." Bu yaşlı adam bir zamanlar birinin oğluydu, onun Jeremiah'ya değer verdiği gibi değer vermişti. Eğer hatırlayabilseydi... "Onu geri almalıyım."

Jeremiah'nın hatırı için, "Bu, Despiser'ı bulmam gerektiği anlamına geliyor," deme riskini göze aldı.

Anele cevap vermedi. Onun kendisini anladığından emin olamıyordu. Yine de omzundaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Derin bir nefes aldı ve kendini dengelemek için bir an tuttu. "Beyaz altın bir yüzüğüm var. Gücüm var. Ama Lord Foul'un nerede *olduğunu* bilmezsem oğluma yardım edemem. Nereye bakacağımı hayal bile edemiyorum.

"Anele, cevaplara ihtiyacım var. Sorularıma cevap vermeni istiyorum."

Yaşlı adam hâlâ konuşmuyordu. Ancak, onun sözlerini düşünüyor gibi görünüyordu. Kendisi de sessizliğe büründü, omzundaki elinin anlatamadıklarını anlatacağına güveniyordu.

Bir süre sonra, sırtı taşa gelecek şekilde oturabilmek için yer değiştirdi. Cılız bacakları önünde acınası bir şekilde yayılmıştı. Ayakları bükülmüş ve yara bere içindeydi, eski yaralar ve nasırlarla boğumlanmıştı. Uzun yıllar boyunca sandalet kullanmadan yaşamış olmalıydı.

Sonunda dedi ki, "Bir oğlun var." Sesi, onlarca yıllık yas ve acıyla dolu kederli bir iç çekişti. "Doğuştan gelen hakkı elinden alındı. Benimkini kaybettim. Korunmaya layık değilim. Sadece bu toprakların son umudu olduğum için yaşıyorum.

"Sorularınızı sorun. Cevaplamaya çalışacağım."

Oh, Anele. Verdiği cevap Linden'in yüreğini burktu. Son umut mu? Bu mümkün müydü?

Ona ne olmuştu? Nasıl bu kadar ağır hasar almıştı?

Hâlâ temkinli olmaya çalışarak, düşünceli bir ses tonuyla sordu, "'Kevin's Dirt'. Neden böyle deniyor?"

Başını diğer tarafa eğip etrafına bakındı, görünüşe göre bir açıklama arıyordu. "Bu taşlar bilmiyor," diye cevap verdi huysuzca. "Bildikleri Kevin Landwaster, Eski Lordların sonuncusu. Kutsala Saygısızlık Ritüeli içlerinde yazılı. Ama Kevin'in Pisliği bir insan ismi. Burada fark edilemeyecek kadar yeni."

Linden anlamamıştı. Çok yorgundu ve çok sayıda yarasının artan ağrısı kafasını karıştırıyordu. O da Yüce Lord'u tanıyordu. Kevin'in gölgesi Andelain'de ona yaklaşmış ve Thomas Covenant'a karşı gelmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. Ölü Lord, Covenant'ın niyetlerinin Ülkeyi lanetleyeceğine inanmıştı.

Acı çeken ruhunu reddetmek zor olmuştu. Umutsuzluğa aşınaydı; Linden'in kendisi kadar aşınaydı. Yine de sonunda Despiser'a karşı Covenant'a katılmak için şüphelerini bir kenara bırakmıştı.

Kevin's Dirt. Lord Foul'un kör edici kefenine, Kutsallıktan Arındırma Ayini'nin gerçekleştirilmesine yardım eden adamın adının verilmiş olması hayra alamet değildi.

Linden Anele'nin cevabını anlamaya çalışırken, yaşlı adam parçalanmış kayaları körlemesine incelemeye devam etti. Bir süre sonra sordu: "Memnun musun? Burada kalmamalıyım. Beni keşfedecekler."

Devam etmek için bir girişimde bulundu. "Ne kadar zamandır-" Ama boğazı tıkanıp, kehanetler ve toz yüzünden boğuldu. "Kir ne zamandır orada?" diye sorabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Arkadaşı omuz silkti. "Yirmi beş yıl mı? Elli yıl mı? Dünya'nın kemikleri bu tür ayrıntılara bakmaz."

"Peki ya bu *sezaryenler*?" diye devam etti. "O kadar uzun zamandır mı varlar?"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hiçbir şey okumadım. Görünüşe göre belki de beş on yıldır Toprak'ı avlıyorlar. Sanırım bundan daha fazla değil."

"Peki ya sen?" Linden sordu. "Kaç yaşındasın?"

Anele, sorusu onu küçültmüş gibi sarktı. "Taşlar bilmiyor." Ses tonunun altında bir acı akıntısı vardı. "Ben de çok yeniyim. Ve sana cevap veremem. Hatırlayamıyorum. Ailem yok mu oldu? Doğuştan gelen hakkımı onların başarısız ellerinden mi aldım?" Tekrar iç çekti. "Emin değilim."

Konuştukça kafası daha da karışıyor gibiydi.

"Ama *sezaryenlerin* senin için avlandığını söylemiştin," diye itiraz etti. "Eğer yüz yıldır buradalarsa, sen doğmadan önce ortaya çıkmış olmalılar. Sen o kadar yaşlı değilsin."

"Öyle mi yaptım? Yapmış olabilirim." Yavaş yavaş acısı mateme dönüştü. "Bazen aklım başımdan gidiyor."

"Ben doğduğumda Toprak'ı tehdit etmedikleri kesin." Baş, sanki onu kaldıracak gücü yokmuş gibi yana doğru düştü. "Yine de ben

çok yaşlandım. Dayanamayacağım kadar yoruldu, kayboldum ve yalnız kaldım, ayaklarım yaralandı, hırpalandım ve iliklerime kadar aç kaldım. Bu kadar uzun yaşamış olmam mümkün değil. Bedenim buna dayanamazdı."

Yavaşça sözlerini bitirdi, "*Sezaryenler* beni arzulamıyor. Gri Avcı için önemsiz bir tehdidim. Yine de onlardan çok korkuyorum. Eğer beni alırlarsa, lanetlenirim."

Anele konuştuğu kadar Linden'in hayal kırıklığı artıyordu. *Sezaryenler* başlamadan önce doğmuştu ama onlar daha mı yaşlıydı? İmkânsızdı. Belli ki onun görünen akıl sağlığına güvenemiyordu. Zihni birbirinden kopuk parçalar halindeydi ve bunları tutarlı bir bütün halinde birleştirme yeteneğini kaybetmişti.

Kararlılığını toparlamak için duraklayarak etrafındaki kayalara ve yamaçlara baktı. Eğer biri Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünü araştırmaya gelirse ya da geldiğinde, gafıl avlanmak istemiyordu. Sonra dikkatini Anele'ye geri verdi.

"Ne yapıyorlar," diye sordu, "bu *kesiler*?"

"Koparırlar," diye cevap verdi. "Yerinden oynatırlar. Adını koyamıyorum. Beş on yıl çok kısa bir süre. Bu taşlar bunu açıkça anlatmıyor."

Koparmak mı? Yerinden çıkarmak mı? Huzursuzluk onu dizginlemeye çalışıyordu. Çaba göstererek onu bastırdı. "Taşlar seninle konuşuyor mu? Onları okuyabiliyor musun?"

Kevin'in kirine rağmen mi? Doğuştan gelen Toprak Gücü ona bu sezgiyi mi verdi?

Onunla yüzleşmek için döndü. Beyaz gözleri, zihninin tuhaf odalarını gizleyen kapalı panjurlar gibi ona bakıyordu. "Etrafına bir bak," dedi eski sabırsızlığıyla. "Gerçek burada görülebilir."

Ah, görünür, diye inledi kendi kendine. Onun için belki ama kendisi için değil. Önemli açılardan, o da arkadaşı kadar kördü. Ve kendini o kadar zayıf hissediyordu ki... Birkaç saattir hiçbir şey yememiş, hiçbir şey içmemişti. Ve o zamandan beri sınırlarına kadar gerilmişti.

Sadece Anele'yi sorgulamaya devam etti çünkü nerede yiyecek ya da su bulabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Kayaların içinde ne olduğunu göremediğimi zaten biliyorsun." Hiçbir zaman taş okuyabilen bir kadın olmamıştı. "Bunu boş ver. Daha önce Ölüm Yasası'nın bozulduğunu söylemiştin. Ve Yaşam Yasası. Ne demek istediniz?"

"Sadece herkesin bildiği şeyler." Cevap verirken sabırsızlığı artmıştı: belki o da onun gibi hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki bir kitabın bir

bölümünü okuyormuş gibi

"Yüce Lord Elena, Kevin Landwaster'ı ölümün ötesinden çekip aldı. Dünyanın Kanını içti ve onu Emrin Gücü ile zorladı. Böylece yaşamın sonunu ayıran sınır kırılğan hale geldi. Akılsızlığıyla Ölüm Yasası'nı ihlal etti."

Linden, Thomas Covenant'tan böyle şeyler duymuştu.

Ama sonra Anele duraksadı. "Yaşam Yasası-" Bir an için sustu ve öfkeyle iki eliyle başının tepesine vurdu. Sonra yüzünü kabaca ovaladı. "Okuyor muyum yoksa hatırlıyor muyum? Hiçbir şey kesin değil, hiçbir şey kesin değil. Bir masal mı duydum? Taşlar hatırlıyor mu?" Sabırsızlığı kayboldu, üzüntüye gömüldü. "Hata benim. Bütün bunlar" -çevresine çılginca işaretler yaptı- "Kevin'in Kirleri ve *kazaları*, Efendiler ve *skurjun* korkunç ateşi. Tüm bu toprakların acısı. Hata benim."

Üzüntüsünden sarsılan Linden onu teselli etmek için elini uzattı; ama Linden onun elini kenara itti.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Beni kendilerini cezalandıran insanlardan koru. Kendi hayatının çok büyük bir kısmını aynı şeyi yaparak geçirmişti.

Üzülerek tekrar, "Pekâlâ. Boş ver. Bunu bilmeden de yaşayabilirim. Bana sadece Yaşam Yasası'nın ne *olduğunu* söyle."

Cevabı zaten biliyordu. Tek istediği, cesaretini toplarken onu konuşturmaktı.

"Umut ve zalimlikdir," diye cevap verdi bir çan sesi gibi, "kurtuluş ve yıkımdır. Ölümün sonunu ayıran sınırdır."

Sunder ve son Forestal, Hollian'ı hayata döndürdüğünde Andelain'deydi - ve Hollian'la birlikte doğmamış çocuğunu da.

O tedirgin gecenin üzerinden binlerce yıl geçtiğine emin misiniz? Bunun Anele'yle hiçbir ilgisi yoktu. Olamazdı da. Linden bunun şu anki ikilemiyle ilgili olduğunu da düşünemezdi.

Doğası gereği, şekillendirdiği yeni Kanun Asası yaşam ve ölüm arasındaki bozulmuş sınırları dengelemeliydi. Ve onu kullananlar -Sunder, Hollian ve onların soyundan gelenler- Toprak'ın temel sağlığını yeniden tesis etmek istemiş olmalıydılar. Şüphesiz onların Asa'yı kullanmaları, uzun zaman önce yaşayanları ölümlerden ayıran darlıkları iyileştirecekti?

Kevin's Dirt ve *caesures* gibi kötülükler Hukuk Asası'nın huzurunda var olamamalıydı. Toprak için gösterdiği çabalar *hiçbir işe* yaramamış mıydı?

Anele'nin söylediği her şey onu akıl sağlığından daha da uzaklaştırıyordu.

Kabaca, "Ve senin bununla bir ilgin mi var?" diye sordu. Bu senin 'hatan' mı?"

Buna karşılık, yüzünün yan taraflarını tuttu. Elleri hararetle titriyordu. "Etrafına bak!" diye bağırdı. "Taşları düşünün!" Gözleri dehşet ve iğrençlikten kör olmuş gibi yanıyordu. "Bana böyle eziyet etme."

Onu rahatlatmaya çalışan Linden ses tonunu yumuşattı. "Yaşam Yasası'nın senin doğum hakkınla bir ilgisi var mı? Bir şekilde başarısız olduğunu söyleyip duruyorsun. Doğuştan gelen hakkını kaybettin. Onu geri almak istiyor musun? Umuttan bahsederken bunu mu kastediyorsun?"

Bunların hiçbirisi *mantıklı* değildi.

Anele acıklı bir feryatla cevap verdi.

Sonra yaşlı etine ve kırılğan kemiklerine aldırmadan, parçalanmış kayaların üzerinden atlamak için ondan uzaklaştı. Kadın arkasından ısrarla bağırdı ama adam durmadı. Tutunacak bir yer ararken, zayıf gücünün onu götürebildiği kadar hızla kaçtı.

Tekrar etrafına bakındı. Bir tehlike sezmiş miydi? Ama onu telaşlandıracak hiçbir şey görmedi. Gökyüzü ve güneş sanki dokunulamazmış gibi sessiz tepelerin üzerinde asılı duruyordu.

Yaşlı adam ondan kaçmadı. Kadının sorduğu soru yüzünden kaçtı.

"Anele!" diye tekrar seslendi, "bekle!" Sonra kendi kendine inleyerek onun peşinden gitti.

Morlukları zonklamaya başlamış, dayanıklılığını tüketmişti. Hızlı hareket edemediği için bunun yerine ayaklarını yerleştirmeye ve kaymaması ya da yuvarlanmaması için ellerini desteklemeye odaklandı. Eğer Anele onun korumasını istiyorsa, sıkıntısı geçtiğinde onu bekleyecekti. Ve eğer istemezse-

Toprak'ın şimdiki zamanıyla tek bağlantısı oydu.

Kaya yığınının yarısını aştığında başını kaldırdı ve Anele'nin molozların birkaç adım ötesindeki yamacın kaba otları üzerinde durduğunu gördü. Onun ilerleyişini izlemek için dönmüştü.

Sırıttırıyor gibi görünüyordu.

Şüphesiz, o bir deliydi.

Yamaçtaki bir çıkıntının hemen altında durmuştu. Orada zemin kabarak bir çıkıntıya dönüşmüştü, sanki toprağın altında devasa bir kaya yumruğu serbest kalmak için gerinirken sıkışıp kalmıştı. Bulunduğu konum

Onu doğudan korurken, kayalıkların üzerinden batıdaki tepelere, Mithil Stonedown'a doğru net bir görüş sağlıyordu.

Böyle şeyler düşünmüş müydü? Akıl sağlığı -ya da kurnazlığı- bu kadar ileri gidebilir miydi?

Linden bunu bilmeyi çok isterdi.

Sonunda kırık taşları geride bıraktı, oyulmuş bir toprak şeridini geçti ve sert çimenlere ulaştı. Bir an dinlenmek için durup Anele'ye baktı.

Kör yaşlı adam başını garip bir şekilde eğmiş, ağzı açık bir şekilde ona sırtıyordu. Gülümsemesi kalan dişlerinin arasındaki boşlukları ortaya çıkarıyordu.

Yüzündeki ifadeye rağmen, gözlerindeki beyaz parıltı ıstırapı andırıyordu.

Linden endişeyle karışık bir acı hissetti. Hiç tereddüt etmeden, onun bir adım altında durana kadar yokuşu tırmandı.

Adam uzun boylu değildi; kız onun durumunu ölçmeye, çılgın sırtışının ve işkence dolu bakışlarının ardında ne olduğunu anlamaya çalışırken başı neredeyse onunkiyle aynı hizadaydı.

"Anele," diye sordu usulca, "sorun ne? Anlamama yardım et."

Sırtışından ona gülmek istediği anlaşılıyordu. Cevap verdiğinde sesi değişmiş, derinlik ve yankı kazanmıştı; öyle ki sanki onun yanından geçip uzak yamaçlara ulaşıyor ve onları dikkatli olmaları konusunda uyarıyordu.

Belirgin bir şekilde, "Görüyorum ki sen Linden Avery olarak adlandırılan Seçilmiş'sin. Bir zamanlar, Güneşboğan'a karşı gücünüzden dolayı 'Güneş-Bilge' olarak adlandırılmıştınız. Oğlun elimde."

Sonra kalbi kırılacakmış gibi gülmeye başladı.

4.

Eski Dostlar

Linden geriye doğru sendeledi, yokuş aşağı: neredeyse düşüyordu. *Oğlunu*, onun oğlunu Lord Foul'un merhametine bıraktım. Anele'nin ses tonundaki ürkütücü değişim Despiser'ın yankılanan kötülüğünü yansıtıyordu.

Sanki- Oh, Tanrım!

-Sanki Lord Foul kör yaşlı adam aracılığıyla konuşuyormuş gibi.

Ona bağırmak, bir şekilde onu reddetmek istedi; ama keskin bir sessizlik sesini bastırdı. Kuşlar bile ötmeyi kesmiş, Anele'nin incitici sesiyle sarsılan rüzgâr da sessizliğe gömülmüştü. Hava bir anda sıcaklığını kaybetmiş gibiydi: Anele'nin giysilerini bir ürperti kapladı. Güneş ulaşılmaz yüksekliğinden onunla alay ediyordu.

Anele deli gibi acı içinde gülmeye devam etti.

"Bu sizi dehşete düşürüyor, değil mi? Sebebi var. O senin ötede yatıyor. İstedğim zaman ona hükmedebilir ya da onu yok edebilirim."

Dur! diye bağırmaya çalıştı, dur! ama sesi boğazında düğümlendi.

"Hangisini yapmalıyım?" diye düşündü zalimce. "Sana daha çok zarar verir mi

Onu hizmetimde görmek için mi, yoksa azap içinde ölümüne tanık olmak için mi?" Daha sert güldü. "Sefil kadın! Ben amaçlarımı senin gibilere açıklamam."

Bir an için Linden nefes alamadı. Sonra soluk soluğa, "Anele, kes şunu. *Durdur şunu.*"

Anele itaat etmedi. Delilik ya da Rağmen onu bir cadı gibi tutuyordu: beyaz gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sert kahkahalar atarak bir adım attı

Onu.

"Yine de yemin ederim. Zamanla çabalarımın meyvesini göreceksin. Eğer oğlun bana hizmet ederse, bunu senin huzurunda yapacak. Eğer onu katledersem, bunu senin önünde yapacağım. Onu benden almaya çalıştığında bunu düşün. Eğer onu bulursan, sadece sonunu hızlandırmış olursun. Ondan ayrı olduğun sürece, çektiği acıları bilemezsin. Sadece yaşadığından emin olabilirsin."

Sesi kulaklarında çınılıyordu. Yaşlı adamın aklını kaçırmış olmasına şaşmamalıydı.

Bir zamanlar olduğu kadın kulaklarını kapatıp sinmiş olabilirdi; ama artık farklıydı. Buna karşılık, içinden aniden bir öfke seli aktı ve kendinden şüphe etmedi. Argent'in anılarından ilham alarak, bir ateş dalgası gibi yamaçtan yukarı fırladı. Yumruklarını adamın yırtık pırtık elbisesinin ön kısmına geçirdiğinde, vahşi bir büyüün eşiğinde gibiydi, neredeyse istediği zaman alevler içinde patlayacaktı.

Anele'nin ağlayan yüzüne doğru tıslayarak, "Pis, seni hasta piç," dedi, "duy beni. Eğer bu sefil ihtiyarla konuşabiliyorsan, eminim beni de duyabilirsin. Senin işin bitti. Sadece henüz bunu bilmiyorsun. Oğluma ne yaparsan yap, kalbini yerinden sökeceğim.

"Tek umudun" -öfkesi haykırışa dönüştü- *"onun zarar görmeden gitmesine izin vermek!"*

Anele onun tutuşuna karşı zayıfça mücadele etti ama Lord Foul onu bırakmadı. Onunla alay ederken dudakları titriyordu, "Aptal! Benim kalbim yok. Sadece karanlığım var. Bu nedenle kendimi kurtarmaya çalışıyorum." Körlüğü onunla alay etti. "Bu nedenle, işkencelerim sonsuz olsa da merhamet etmiyorum. Bu nedenle artık bana karşı çıkamazsın.

"Hiçbir ölümlü yolumda duramaz. Beyaz altın kazandım ve zaferim kesin."

"Sadece beni izle," diye mırıldandı Linden. Kasıtlı olarak geri adım attı ve öfkesi başka bir şekil alırken Anele'nin gitmesine izin verdi. Despiser'la tehditler savuramayacak kadar öfkeliydi. "İstediğin kadar konuşabilirsin." Öfkesini yaşlı adamdan çıkarmak niyetinde değildi. Ağzından çıkan kelimelerden o sorumlu değildi. "Seni bulduğumda söyleyecek daha çok şeyim olacak."

Sırtını dönerek çimlerin üzerine oturdu ve gözlerini kapattı. Yorgunluğu kısa süreliğine bir nimete dönüştü: gözlerinin derinliklerine dalabilir ve Anele'nin söyleyebileceği her şeye kulaklarını tıkayabilirdi.

Oğlun elimde. Oh, Jeremiah. Dayan biraz. Lütfen. Seni bir şekilde geri getireceğim. Ruhum üzerine yemin ederim.

Beyaz altın kazandım-

Joan'ın yüzüğüne erişimi vardı. O zavallı mağdur kadın buraya getirilmişti. Ve Linden'i çektiği gibi Roger'ı da peşinden çekmiş olmalıydı. Linden yaralarından ölmesi için geride bırakıldığını düşünemiyordu.

-Ve benim zaferim kesin.

Kaç tane düşmanı vardı? diye düşündü, içi acıyarak. Oğluna ulaşmak için kaç kişiyle savaşması gerekecekti?

Ama daha acil endişeleri vardı. Bitkin düşmek üzereydi ve su ile yiyeceğe konsantre olması gerekiyordu. Barınak. Dinlenmeye. Aklını bunlara verirse, bu tür ihtiyaçlar onu bunalmış hissetmekten koruyabilirdi.

Hukuk Personeli Kevin'in Kirini imkansız hale getirmeliydi.

Gözlerini açarak tepeleri taradı. Aralarında bir yerlerde bir dere olabilirdi. Eğer yoksa, Mithil Nehri'ne ulaşabilirdi. Yiyeceğe gelince-

Kesintilere ve Kevin's Dirt'e rağmen hazine meyveleri hâlâ Toprak'ta yetişiyor muydu? Uzun zaman önce Güneşboğan onları yok edememişti: asıl Asa'nın hayırsever etkisi olmadan da onun tahribatına katlanmışlardı. Zaman zaman o ve Covenant, Sunder ve Hollian, sadece *alianta* ile yaşamış ve güçlenmişlerdi. Eğer budaklı çalılar bir şekilde yok edilmediyse, şimdi yerlerini bulmak kolay olmalıydı.

Morluklarından dolayı inleyen Linden kendini zorla ayağa kaldırdı.

Anele başını bir yana eğmiş, ay taşı gözlerindeki nemli sıkıntıyla çimenlere gömülmüştü. Artık konuşmasa da hâlâ ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarındaki kirin içinden geçerek seyrek sakalına doğru yayılıyordu. Ağzı sessizlik içinde çalışıyor, ses çıkarmayan yakarışlar ya da yakarışlar yapıyordu.

"Haydi," diye yorgunca nefes aldı ona. "Beni tehdit etmeyi bıraktıysan, gidip su bulalım. Ve yiyecek." Onun sessiz sıkıntısından etkilener ekledi: "En azından yakında içecek bir şeyler bulamazsam ben de ağlamaya başlayacağım."

Belki de onu terk etmeye niyeti olmadığını anlayacak ve cesaretini toplayacaktı.

Çatlak bir fisiltıyla cevap verdi: "Çok geciktiniz. Efendiler burada."

The Masters-?

Hızla etrafına, geniş kaya yığınının ve ötesindeki tepelere; her iki yanındaki inişli çıkışlı yamaçlara baktı. Ama hiç kimseyi, hiçbir hareketi görmedi-

Tekrar Anele'ye dönerek sordu: "Nerede? Ben kimseyi görmüyorum."

Anele'nin yüz hatları korkuyla buruşurken Lord Foul, "O zaman körsün," diye karşılık verdi, "olman gerektiği gibi." Yaşlı adamın göğsü sanki boğuluyormuş gibi hava almak için kabardı.

Linden ona doğru bir el kaldırdı ve ses tonunu olabildiğince yatıştırıcı hale getirdi. "Sakin kalmaya çalış. Seni koruyacağımı söyledim. Eğer yapabilirsen bana nerede olduklarını söyle. Ya da onları göster."

Anele acı dolu nefesler arasında kıkırdadı ama cevap vermedi.

Arkasını dönmeye başladı, sonra gökyüzünden bir figür inip kendisinden yarım düzine adım ötedeki çimlerin üzerine konunca dondu kaldı.

Anele'nin arkasındaki çıkıntının kenarından, neredeyse bir taş atımı kadar üstünden atlamış olmalıydı. Yine de yeni gelen kedi zarafetiyle ve bacaklarını rahatça esneterek yere indi ve uzun dakikalar boyunca fark edilmeyi sabırla beklemiş bir adam gibi Anele'nin karşısında durdu.

İlk korkusundan sonra Linden bir tanıma sarsıntısı hissetti. Bu adam *Haruchai*.

Nefes nefese kalan Anele, sanki tendonları kesilmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Rahatlama onu da neredeyse çözüyordu.

Haruchai-Tanrıya *şükür*!

Onları Kan Muhafızları, Lordların koruyucuları, kederin ya da uykunun ötesinde sadık oldukları zaman tanımamıştı. Onlarla ilk kez Clave'in kurbanları olarak tanışmıştı, güçlü kanlarıyla Banefire'ı beslemek için kurban edilmişlerdi. Ancak ondan sonra Thomas Covenant'a -ve Linden'in kendisine- ciddi ve mutlak bir sadakatle hizmet etmişlerdi.

Uzun bir süre boyunca ona güvenmemişlerdi. Kendi kesinliklerine bağlı olduklarından, onun iç çatışmalarına nezaketle katlanmamışlardı. Yine de onları dost olarak görmeyi öğrenmişti. Onlar sözlerini tutan insanlardı. Ve sözlerini yerine getirecek güce sahiptiler.

Kendilerinden, başkalarından talep ettiklerinden daha katı taahhütler talep ettiler.

Arkadaşlar, dedi kendi kendine tekrar. Cevaplar. Anele *Haruchai*'den korkuyordu, bu açıktı; ama Lord Foul'a karşı ona yardım edeceklerinden şüphesi yoktu.

Despiser'a verdikleri isim Yozlaşma'ydı. O onların antiteziydi, egemen düşmanıydı.

Karşısındaki adam türünün karakteristik özelliklerine sahipti: tıknaz ve kaslı bir yapı; zamana karşı dayanıklı gibi görünen düz, anlaşılmaz bir yüz ifadesi; kahverengi bir ten; kısa kesilmiş koyu kıvrıkcık saçlar. Çıplak ayaklarının ve bacaklarının üzerine, koyu sarıya boyanmış parşömene benzeyen bir malzemeden yapılmış kısa bir tunik giymişti. Aynı renkte bir kuşak tuniği beline bağlamaktaydı.

Sol gözünün altındaki deride, uzun süre önce iyileşmiş, yırtık bir yara izi vardı.

Eğer *Haruchai* onları tanıdığından beri değişmediyse, bu adam büyük bir güç, olağanüstü bir beceri ve tavizsiz bir kararlılıkla dolu korkunç bir savaşçıydı. Kısıtlı duyularına bile, yere indiğinde yamaçta delikler açacak kadar ağır, aşılmaz derecede sağlam görünüyordu.

"Koru!" Anele kendi sesiyle soluk soluğa kaldı. "Oh, koru. Yemin ettin. Sen yemin etti!"

Haruchai Anele'ye doğru baktı. "O seni koruyamaz," dedi garip bir ses tonuyla. "Seni uzun süre ve zahmetle aradık. Şimdi işin bitti. Artık Toprak'ı tehdit edemeyeceksin."

Arkadaşının iyiliği için Linden onunla *Haruchai* arasında durmak üzere hareket etti. "Bir dakika bekle," dedi kararsızca. "Bekle. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyelim. Bunların hiçbirini anlamıyorum.

"Seni tanıyorum. Yani seni *tanıyorum*. Uzun zaman önce. O zamanlar *Haruchai* sadakatin diğer adıydı. Beni tanımıyor musun? Halkının hatırlayacağını umuyordum-"

Sessizliğe gömüldü, adamın ifadesizliği karşısında bir an için yenik düştü.

"Sizi nasıl tanıyabiliriz?" diye karşı çıktı *Haruçay*. "Adınızı söylemediniz."

Elbette, diye düşündü Linden. Çok fazla zaman geçtiğini fark etmeliydi.

Olabildiğince açık bir şekilde, "Ben Seçilmiş Linden Avery. Clave ve Sunbane ile savaşırken Thomas Covenant'ın yanındaydım. I

Bunun ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyorum. Zaman" -gözlerindeki bir anı bulanıklığını ovuşturdu- "burada farklı hareket ediyor." Sonra ekledi, "Halkınızdan bazıları Tek Ağaç'ı aramamıza yardım etti. Hatırlamıyor musun?"

Haruchai gözlerini kırpmadan ona baktı.

Yerinde durdu. "Bu zavallı yaşlı adam 'Efendiler' dediği insanlardan çok korkuyor. Onu koruyacağıma söz verdim. Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim."

Yeni gelen ona bakmaya devam etti. Ancak bir süre sonra şöyle cevap verdi: "Aradan yüzyıllar geçmiş olsa da hatırlıyoruz. Kutsala Saygısızlık Ayini'nden önceki Lordları hatırlıyoruz. Kanun Asası'nın yok edilmesini ve Kimsesizlerin katledilmesini hatırlıyoruz. Clave'in kötü niyetini unutmuyoruz. Verdiğiniz isim bizim tarafımızdan bilinmektedir."

Ses tonundaki rahatsızlık Linden'e *Haruçayların* kendi aralarında zihinden zihine iletişim kurduklarını hatırlattı. Doğal olarak kendilerini yüksek sesle ifade etmezlerdi.

"Saygıyla söylendi," diye devam etti. "Ve kıyafetiniz de tuhaf. Aynı şey beyaz altın sahibi, ur-Lord Thomas Covenant ve yoldaşı Seçilmiş Linden Avery için de söyleniyor. Belki de doğru söylüyorsunuzdur. Daha sonra size saygı duymamız gerektiği konusunda bizi ikna etmeniz için size fırsat vereceğiz."

Sonra *Haruchai* Anele'ye baktı. "Ama yaşlı adam bizim. Uzun yıllar boyunca bizden kaçtı. Bizler gerçekten de Toprak'ın Efendileriyiz ve onun gibilere özgürlük tanımıyoruz."

Haruchai'ye dehşet içinde baktı. Ustalar-? Lanet olsun sana, Foul, ne yaptın sen?

Burada tanıdığı insanlar hiçbir zaman Toprak'ın herhangi bir yönünü yönetmeye çalışmamıştı. Sadece Despiser ve hizmetkârları böyle hırslar beslemişti.

Haruçaylar kesinlikle egemenliğe ilgi göstermemişlerdi. Kendilerini, kendilerinden daha büyük gördükleri insanlara; hizmet etmeye değer buldukları davalara olan bağlılıklarıyla tanımlamışlardı. Linden, aralarında Brinn ve Cail'in de bulunduğu Tek Ağaç Arayışı'na eşlik edenleri canlı bir şekilde hatırlıyordu. Tecrübelerine göre, hiç kimse onların şiddetli dürüstlüğüyle boy ölçüşememişti.

Onlara arkadaş demekten gurur duyardı. Şimdi onlar Toprak'ın Efendileri miydi?

Ama önündeki *Haruchai* konuşmasını bitirmemişti. "Onun için korkmayın. Ona zarar gelmeyecek. Biz onun üzülmesini istemiyoruz. Onu sadece Revelstone'a teslim edeceğiz ki kötülük yapmasın."

Görünüşe göre Efendi bunun onu rahatlatacağını düşünmüştü.

Olmadı. Çok fazla şey yaşamıştı ve bir taahhüdünü daha yerine getirememeye dayanamıyordu. "Dinlemiyorsun," dedi *Haruchai*'ye. "Onu koruyacağıma söz verdiğimi söyledim. O yaşlı ve kafası karışık, bir tehdit değil. Ve kapana kısılmaktan çok korkuyor. Bu *kazalardan* kaçamayacak."

Haruchai, "Onlara 'Şelale' adını veriyoruz" dedi.

Linden bunu görmezden geldi. "Onlardan neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum. Ama sanırım ilk etapta aklını bozan onlar oldu. Çaresiz kalmak başına gelebilecek en kötü şey. O kadar korkuyor ki, herhangi bir kısıtlama onu yok edebilir. Bu konuda nazik olsanız bile, ondan geriye kalanları mahvedebilirsiniz.

"Ona bir söz verdim," diye bitirdi. "Bunun ne anlama geldiğini en iyi sizin anlamanız gerekir."

Haruchai hiçbir tepki göstermedi. Gözünü bile kırpmadı.

Ancak bir an sonra arkasındaki çimenlerde bir çarpma sesi duydu: hafifçe yere inen bir bedenin sesi. Telaşla Anele'ye doğru döndü ve başka bir *Haruchai*'nin çoktan onun arkasında durduğunu gördü.

Bu seferkinde yara izi yoktu. Arkadaşından daha genç olabilir.

"Gücün nerede şimdi?" Anele ona Lord Foul'un sesiyle kıkırdadı, "barışı yok eden vahşi büyü?"

"O bize ait," dedi yeni gelen açıkça. "Ona daha fazla özgürlük tanımayacağız."

Öfke ve yorgunluktan bitkin düşen Linden, ilk *Haruchai*'ye döndü.

Ona bir ya da iki adım daha yaklaşmıştı.

"Sana söyledim-!" diye başladı.

Adam onun sözünü kesti. "Dedim ki," diye tekrarladı ifadesiz bir şekilde, "sizi onurlandırmamız gerektiğine bizi ikna etmeniz için size fırsat vereceğiz. O zamana kadar bize eşlik etmelisiniz. Yaşlı adama nazik davranacağız."

"Hayır!" Linden başını iki yana salladı, onun inatçılığı karşısında çileden çıkmıştı. "Ona *dokunmayacaksınız!*"

Haruchai omuzlarını silkti.

Anele kıkırdamaya devam etti. "Onlar *Haruchai*. Sana kulak vereceklerine inanıyor muydun?"

Roger Covenant da onu dinlemeyi reddetmişti.

Kadın kendini savunamadan *Haruchai* ileri atıldı. Yumruğunu hızla savurdu ve kadının alnının ortasına vurdu. Baş geriye düştü. Tepeler sarhoş bir şekilde etrafında dönüyordu.

Karanlığa gömülürken Anele'nin kederli çığlığını duydu.

Ağıtlar yakan Linden Avery, dalganın üzerindeki kurumuş bir yaprak kadar çaresiz, acı ve beyhudeliğin karanlık gelgitinde yol alıyordu. Hiçbir şey seçmedi, hiçbir şeye karar vermedi: sadece olaylara tepki verdi. Despiser, Toprak'ın insanları için bir tuzak kurmuştu ve onlar da bu tuzağa doğru körü körüne yürüyorlardı. Onları uyaramadı bile. Dinlemeyi reddettiler.

Neden ona kulak versinler ki? Tehlikenin adını bilmiyordu. Şelalelerin ve Kevin's Dirt'ün ne *için* olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jeremiah'nın durumu daha kötü değil, sadece daha acildi. Lord Foul, Toprak'ın ve tüm Dünya'nın yaşamını tehdit ediyordu ve vahşi büyü dışında hiçbirini kurtarmak için hiçbir yolu yoktu. Yine de beyaz altının her kullanımı Zamanın Kemerini tehlikeye atıyordu. İşte tam da bu nedenle Thomas Covenant gücünden vazgeçmişti.

Artık sevdiği adam sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde yatıyordu. Yıllar boyunca onu ne kadar arzulamış olursa olsun, onu bir daha asla göremeyecek, dokunuşunu hissedemeyecek ya da kollarına alamayacaktı.

Onun yerine oğluna özlem duymayı öğrenmişti. Ne olursa olsun, Jeremiah'ı kurtarmaya niyetliydi.

Bilinçsizliğinin akıntısıyla sürüklenirken, diğer tüm düşüncelerden sıyrılmaya; tüm kalbini savunmasız oğluna yoğunlaştırmaya çalıştı. Ama karanlık akıntı onu Jeremiah'ya götürmedi. Onun yerine kulaklarına Antlaşma'nın sesini getirdi.

Sesi hayattayken olduğu gibiydi: sert ve şefkatli; uç noktalara sürüklenmiş, derin yaralı ve sevgili; anlayış ve pişmanlık dolu.

Linden, dedi belirgin bir şekilde, dinlemiyorsun.

Ah, Covenant! diye haykırdı içinden. Neredesin sen? Neden seni göremiyorum? İyi misin?

Sana anlatmaya çalışıyorum. *Haruchai* kadar katı görünüyordu. Kanun Asası'na ihtiyacın var.

Bir an için sorularını sessizliğe gömdü. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ağlamış olabilir. Artık işe yaramıyor gibi görünüyor.

Kevin's Dirt ve *caesures* gibi kanun ihlalleri Personelin huzurunda gelişemezdi.

Dinlemiyorsun, diye tekrarladı daha nazıkçe. Dedim ki, nasıl hissettiğini anlıyorum. Birinden bunu istemek çok fazla. Bunun için endişelenme. Beklemedikleri bir şey yap.

Ne gibi? Gözyaşları içinde karşılık verdi. Sahip olduğum tek şey senin yüzüğün. O benim değil. Bana ait değil. Sana ait olduğu gibi bana ait değil. Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Oğlum faul yaptı!

Bunun için endişelenme, dedi tekrar. Çoktan sesi ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Kendine güven. Onu zar zor duyabiliyordu. Beklemedikleri bir şey yap.

Sonra adam gitmişti. Adını haykırdı ama sadece kırıcılar ve kaynayan sular cevap verdi.

Sonunda bir dalga onu yukarı kaldırarak gelgitin üzerindeki bir taş düzlüğüne bıraktı. Orada kendine döndüğünde yanakları ağlamaktan ıslanmıştı.

Bir süre hareketsiz yattı, morarmış bedenini serin ve pürüzsüz taşın üzerinde dinlendirdi. Önceki hayatı onu fiziksel çilelere hazırlamamıştı. Tüm kasları aşırı yorgunluktan zonkluyordu. Ayrıca susuzluktan dili damağına yapışmış ve midesi yemek için ağrıyordu.

Yine de bu acılar, Anele'ye verdiği sözü tutamamış olduğunu bilmekten daha az canını yakıyordu. Covenant ona kendine güvenmesini söylemişti. Ona aya uçmasını da tavsiye edebilirdi. Zaten çok fazla insan ölmüştü.

Hafifçe inleyerek gözlerini zihninin içi gibi karanlıkta açtı.

Aşınmış ya da cilalanmış pürüzsüz bir taşın üzerine yüzüstü uzandı. Hava, ağrıyan ciğerlerinde serin ve temiz bir his uyandırıyor. Uzuvarını oynatmaya çalıştığında, yaralarının izin verdiği kadar kolay hareket ediyorlardı. En azından o ölçüde sağlandı. Sadece göremiyordu.

Ama başını kaldırdığında boynuna bir acı saplandı: aldığı darbenin kırbağı. Bir anda alnında keskin bir zonklama başladı ve altındaki taş eğilir gibi oldu. Kendi kendine küfrederek başını tekrar eğdi.

Yine de lanet olsun onlara. Tanıdığı *Haruçaylar* -Brinn, Cail ve diğerleri- yabancılara saldırmayı adet haline getirmemişlerdi.

Peki nereye götürülmüştü? Yeraltına mı? Hayır. Hava bir mağara ya da dehliz için fazla temiz, taş ise yeterince soğuk değildi.

O baygınken gece çıkmış olmalı. Ya da *Haruchai* onu bir yerlerde penceresiz bir hücrede bırakmıştı. Mithil Stonedown? Bildiği kadarıyla en yakın köy orasıydı.

Haruchai'nin mahkumlarını kontrol etmek için hücrelere ihtiyacı yoktu.

Bir süreliğine ayağa kalkma mücadelesini erteledi. Bunun yerine, Mutabakat'ın yüzüğünün hâlâ boynundaki zincirde asılı olduğunu teyit etmek için göğsünün altına uzandı; sert çemberinden emin olmak için. Sonra dikkatini bu alanın kokularına verdi.

İlk başta sadece kir ve eski ter kokusu algıladı, bakımsız bir bedenın ekşi kokusu: muhtemelen onunki. Taş tozu hâlâ saçlarını kaplıyor, duyularını tıkıyordu. Ancak bu kokuların ötesine ulaştığında, hafif bir su kokusu ve pişmiş yemeğin kusursuz aromasını yakaladı.

Birdenbire heveslenerek kollarını taşaya dayadı, bacaklarını altına sıkıştırdı. Sonra dikkatlice kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti.

Boynundaki acı gözlerini yaşarttı; ve bir an için taş altından kayar gibi oldu. Kısa bir süre olduğu yerde dinlendi. Sonra su bulma umudıyla el yordamıyla ilerlemeye başladı.

Sağ eli bir deri bir kemik kalmış ayak bileğini buldu.

Anele elini geri çekerken dokunuşundan uzaklaştı. Yaşlı bir ses mırıldandı: "Anele'yi rahat bırak. Zalim Efendiler. Bırakın yok olsun."

Anele. Boğazı ses çıkaramayacak kadar kurumuştı: adını söyleyemiyordu. Yine de bir rahatlama hissetti. En azından *Haruchai* onları ayırmamıştı. Muhtemelen birlikte tutsaklardı.

Sözünü tutması için ona bir şans verilebilir.

Dizlerini sola doğru kaydırarak aramaya devam etti.

Bir an sonra sol elinin kenarı sert bir şekilde karşılaştı.

Çabucak ona uzandı.

Yuvarlak ve kavisliydi: büyük bir kâse. Yüzeyi cilalı taş gibiydi, zeminden daha serindi. Parmaklarını içine daldırdığında su buldu.

Hemen, çarpan başını eğdi ve içti.

Her yudum, şişmiş dili ve kavrulmuş boğazı için bir mutluluktı. Kaseyi kolayca boşaltabilirdi. Ancak suyun seviyesi düştükçe başını geri çekti.

"Anele," diye yumuşak bir sesle karanlığa doğru nefes aldı, "benim. Linden. Su buldum." *Haruchai* ona tutsaklarına nazik davrandıklarını söylemişti.

Hızlı bir itiş kakış ona cevap verdi. "Nerede?" diye sordu arkadaşı. "Anele susamış. Çok susamış. Çok acımasızlar. Ona hiçbir şey vermiyorlar."

Ellerinden biri onun yan tarafını kavradı.

"İşte." Bileğine uzandı ve onu kâseye doğru yönlendirdi. Adam kâsenin kenarlarını tutarken, "İstedğin kadar al. Eminim bize daha fazlasını getireceklerdir."

Anele'nin tek tepkisi, daha derin içebilmek için kâseyi kaldırmak oldu.

Yaşlı adam kendini tatmin ederken, Linden aramaya devam etti. Yiyecek kokusu aldığından emindi.

Esir alanlar onu suya yakın bir yerde bırakmış olmalı.

Bir kol mesafesinden daha kısa bir mesafede ikinci bir kâse buldu. Bu da ilki gibi taştan yapılmıştı ama kenarları sıcaktı. Yüzünü kâseye yaklaştırdığında bir buharın yanaklarını okşadığını hissetti.

Güveç, kesinlikle: et ve et suyu; bir çeşit sebze. Ve- Mümkün müydü? *Aliantha*'ya dair bir ipucu yakalamış mıydı?

Yüce Tanrım.

Tükürük ağzını doldurdu. Bir eliyle yeri süpürürken bir çift tahta kaşık buldu. Tereddüt etmeden bir kaşığı kâseye daldırdı ve içindekileri test etti.

Biraz sıcaklıklarını koruyorlardı ama artık sıcak değillerdi. Koyun eti ve unlu sos. Bezelye gibi tadı olan küçük yuvarlak şekiller. Ve evet, hiç şüphesiz: *aliantha*. İlk lokması dilini rahatlatırken, ardında tuz ve misket limonuyla tatlandırılmış şeftalinin kendine özgü tadını bıraktı.

Kevin'in Nöbeti'ne geldiğinden beri Linden ilk kez umudu hatırladı. *Haruchai* ona gerçeği söylemişti. Yiyeceklerine şifalı hazine meyveleri karıştırıyorlarsa, tutsaklarının acı çekmesini istemiyorlardı.

En azından bu ölçüde, Anele Efendileri yanlış anlamıştı. Tamamen Lord Foul'un etkisi altına girmemişlerdi.

Linden güveçten birkaç kaşık yerken, arkadaşı da su dolu kâseyi boşalttı. Sonra ona fısıldadı, "Buraya, Anele. Bu yemek."

"Ölümcül," diye yanıtladı endişeyle. "Anele'yi zehirlemeye çalışıyorlar."

"Hayır, yok," diye cevap verdi olabildiğince sakin bir şekilde. "Tadına baktım bile. Çok güzel." Onu nasıl ikna edeceğini bilemediğinden, "İçine hazine meyveleri koyuyorlar," diye ekledi.

Hemen onun yanına doğru kaydı. "*Aliantha* Anele'yi ayakta tutuyor," diye mırıldandı kadın ellerine bir kaşık bastırırken. "Çoğu zaman başka hiçbir şey onun hayatını koruyamaz."

Birlikte kâsenin üzerine çömelmişler.

Doymadan önce durdu ve kalanını arkadaşına bıraktı. Ancak Anele, kâseyi boşaltana kadar ağzına yahni doldurmaya devam etti.

Yarı kendi kendine, "Zavallı adam, ne zamandır kayıpsın?" diye mırıldandı.

Cevap vermedi. Şüphesiz şu anki durumunda cevap veremezdi. Konuşma tarzı, deliliğinin onu yeniden ele geçirdiğini gösteriyordu.

"Bir iki dakika içinde," diye dalgınca nefes aldı, "bu yerden bir çıkış yolu arayacağım - her ne ise. Ama önce biraz dinleneceğim."

Yırtık kasları ve çürükleri bunu gerektiriyordu.

Anele'den uzaklaşarak, parmaklarının ucu bir duvara değene kadar süründü. Zemin gibi o da pürüzsüz, soğuk taştan yapılmıştı. Sırtını duvara dayadı ve boynundaki gerginliği azaltmak için başını duvara yasladı.

Su ve yiyecek. *Aliantha*. Ve ona nazik davranmaya hazır olan tutsaklar. *Haruchai* ona sadece Anele'yi ele geçirme arzusuna karşı çıktığı için saldırmıştı. Belki de gerçekten umut etmek için bir sebebi vardı.

Eğer Efendileri, kendisinin yüzyıllar önce Covenant'a Toprak'ta eşlik eden Linden Avery olduğuna ikna edebilirse, kazanabilirdi.

dostluklarını geri kazanacaklardı. O zaman cevapları alacaktı. Rehberlik. Yardım. Eğer.

Hukuk Asası'na ihtiyacınız var.

Aksi takdirde kaçmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Sadece Anele'nin deliliğinin onu yönlendirmesiyle tüm Arazi'yle mücadele etmek zorunda kalacaktı.

Beklemedikleri bir şey yapın.

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Hareket etmeli, keşfetmeye başlamalıydı. Ama boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Bu durumda suya nasıl basacağını pek bilmiyordu: kendini nasıl kurtarabileceğini hayal bile edemiyordu. Ve o kadar yorgundu ki... Kendi yatağında geçirdiği son gece, nispeten masum olduğu son deneyim, haftalar ya da aylar önce yaşanmış gibi görünüyordu.

Karanlığın içinde bir yerde, yoldaşı iç çekti. "Anele zayıf," diye mırıldandı kendi kendine. "Çok yaşlı. Çok aç. Yemeği, suyu reddetmeli. Ölmesi daha iyi. Anele'nin hayatını sadece ona zarar vermek için uzatıyorlar. *Bunun için onu tutun.*"

Sezaryen demek istedi.

Linden sessizce, "Bu sana ne yapacak, Anele?" diye sordu. Yorgunluğuna rağmen hâlâ hareket edebiliyordu. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Kopuyor" diye cevap verirken sesi titriyordu.

Kendi kendine yemin etti. "Öyle demiştin. Bu ne anlama geliyor?"

"Hayat." Anele onu dehşete düşürmüş gibi inledi. "Anele'nin hayatı. Yedi Cehennem'in ağzı. İhanete uğramış güven. Başarısızlık. Keder."

Linden ona baskı yapmadı. Sıkıntısı onu dizginledi.

Ve Yedi Cehennem'i hatırladı.

Clave, Toprak üzerindeki hâkimiyetleri boyunca, Dünya'nın, Yedi Cehennem'den a- Jeroth adında, hükümranlığı salgın hastalık, çöl, bereket, savaş, vahşet, yağmur ve karanlık olan bir varlık için bir hapishane olarak yaratıldığını vaaz etmişti. Sunder, Covenant ve Linden'e Sunbane'i böyle açıklamıştı. Bu, a-Jeroth'un kötülüğünün tezahürüydü; ve aynı zamanda Yedi Cehennem'in efendisine karşı koymayı başaramayanlara karşı bir intikamdı.

Yüzyıllar sonra, Linden bu öğretilerin herhangi bir kalıntısının hâlâ varlığını sürdürdüğünü düşündükçe dehşete kapılıyordu. Şüphesiz o, Covenant ve arkadaşları, Clave'i varlığından sürdürüklerinde tamamen gözden düşürmüşlerdi?

Üstatlar ona düşman derler ama ona hizmet ederler ve bunu bilmezler.

Ah, Tanrım. Gerçekte boyundan büyük işlere kalkışmıştı: bataklıkta çırpınıyordu. *Caesure*'ler Yedi Cehennem'in insanları hayattan koparıp yutan boğazları mıydı? *Haruchai*, Lord Foul'a mı hizmet ediyordu?

Alt dudağını dişlerinin arasında yakalayan Linden, ellerini yere dayadı ve kendini ayağa kaldırdı. Kırbaç ve çürükleri unutun. Yorgunluğu ya da cinayeti boş verin. Uyumaktan ya da iyileşmekten çok, cevaplara ihtiyacı vardı. Neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Boynundaki ağrı dengesini bozdu; ama duvara yaslandı ve elleriyle onu takip etti. Hiç değilse hapishanesinin boyutlarını belirleyebilirdi.

Daha iki adım atmamıştı ki, görüş alanının köşesinde bir ışık parıltısı belirdi.

İrkildi ve korunmak istercesine duvara yapıştı.

Hiçbir şey göremedi. Siyahlık başının etrafında yüzüyor ve onu düşmeye doğru sürüklüyor gibiydi.

Karanlığa bakarak, dayanmaya çalıştı.

İşte orada. Önünde küçük bir alev yeniden belirdi. Onu hapishanesinin duvarındaki bir kesik gibi ince dikey bir yarıktan gördü. Bir an sonra, ulaşamayacağı bir yere kaydı. Ama onu *görmüştü*.

Yarık, bir kapının kenarı olabilecek kadar uzun görünüyordu. Ya da bir kapı çerçevesi ile asılı bir perde arasındaki boşluk-

Açıklığı araştırmak için ilerleyemeden alevi tekrar gördü. Bu sefer kaybolmamıştı. Onun yerine ona doğru geldi.

Bir kalp atışı sonra, bir figür ağır deri perdeyi kenara itti ve kapı aralığından içeri adım attı.

Bir elinde bir sandık gibi görünen bir şey tutuyordu; içinden yanan bir fitil yukarı doğru alevleniyordu: bir kandil. İnce sarı ışık yine de karmış gözlerine parlak görünüyordu. Adamın giysilerini ve yüz hatlarını, kısa parşömen tuniğini, sol gözünün altındaki sivri yara izini net bir şekilde görebiliyordu.

Onu yere seren *Haruchai* oydu.

"Koru!" diye haykırdı arkadaşı. "Anele'yi koru!" Dişlerinin arasından tıslayarak geri çekildi ve odanın uzak duvarına doğru çömeldi.

Haruchai bir süre Anele'ye baktıktan sonra dikkatini Linden'e çevirdi. "Ona zarar vermeyeceğimizi anlıyorsun. Sadece onu ve Toprak'ı korumaya çalışıyoruz." İftiraya uğramayacak bir adam gibi ona baktı.

Yine de onun güvensizliğini sezmiş olabilirdi. Eğilerek lambasını ayaklarının dibine bıraktı. Sonra beceriksizce, "İyi misiniz?" diye sordu.

Kendini sakinleştirmeye çalışırken onu bekleten Linden, etrafa göz gezdirdi.

Lamba ona beş ya da altı adımda geçebileceği kare bir oda gösterdi. Arkasındaki duvarda -kapının sağında duruyordu- taşlarla kapatılmış geniş bir pencere vardı. Karşısında ikinci bir kapı çerçevesini dolduran başka bir perde asılıydı; üçüncüsü ise Anele'nin yanındaki duvarı işaretliyordu. Muhtemelen ikisi de başka odalara açılıyordu.

Burası bir hapishane olarak inşa edilmemişti. Bir zamanlar küçük bir konut olarak kullanılmış ve şimdi Üstatların kullanımına terk edilmiş olabilir.

Belki de düzenli olarak esir almıyorlardı.

Bu yetersiz teselliyi elinde tutan Linden, *Haruchai* ile tekrar yüzleşti.

"Nasıl iyi olabilirim ki?" diye ekşiyerek karşılık verdi. "Neredeyse boynumu kırıyordun."

Adam anlaşılmaz bir bakışla karşılık verdi. Lambasının kararsız alevi, yüzünde inkâr çizgileri gibi gölgeler oluşturunuyordu. "İyileşeceksin."

Cevap vermek yerine, Şerif Lytton'ın bakışlarını tuttuğu gibi onun bakışlarını da tuttu ve gözünü korkutabileceğine inanması için ona meydan okudu.

O *Haruchai*'ydi: tavrı hiç değişmedi. "Daha fazla su ister misiniz? Daha fazla yemek? Rahatınızı sağlayacağız."

"Teşekkür ederim." Onun bu teklifi Linden'in tavrını yumuşattı. Halkı tutsaklarına nazik davranmak istediklerini çoktan göstermişti. "Daha fazla yiyeceğe ve suya ihtiyacımız var. Rahatımıza gelince-" Durakladı, ona ne kadarını anlatmaya istekli olacağını merak ediyordu.

Eğer adam ona vurmamış olsaydı, Jeremiah'ın adını çoktan ağzından kaçırmış olabilirdi.

Onu esir alan kişi kayıtsızca bekledi. Bir süre sonra, "Bana adını söyleyerek başlayabilirsin," diye önerdi.

"Ben Stave," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Jass ve Bornin ile birlikte bu Taşlı Kasabayı koruyorum."

Neyden koruyacaktı? Sormak istedi. Ama bu, onu kimliği konusunda ikna edene kadar bekleyebilirdi. Ve ona güvenip güvenemeyeceğini anlayana kadar.

Eğer Anele Efendiler hakkında haklıysa, oğluna ulaşmasını engellemek için çabalayacaklardır.

O bulanık sulara dalmaktansa, "Mithil Stonedown bu mu?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet."

"Güzel." Varsayımlarının bu küçük doğrulaması kendini daha güçlü hissetmesini sağladı. "Değişmeyen bir şey bulduğuma sevindim.

"Şimdi, rahatımız hakkında-"

Stave hiç sabırsızlıkla ona baktı.

Linden derin bir nefes aldı. "Anele'nin ihtiyacı olan şey özgür bırakılmak, ama bunun için benim sözüme inanmayacağınızı zaten biliyorum. En azından şimdilik. O yüzden benimle başlayalım.

"Ben Linden Avery. İnsanlar bana 'Seçilmiş' der. Buraya uzun zaman önce Thomas Covenant ile birlikte geldim." Ur-Lord ve İnançsız. "Bir süre Clave'in tutsağıydım. *Pek çok Haruchai* de öyleydi. Brinn, Cail ve diğer birkaç kişi Tek Ağaç arayışında bize katıldı. Yeni bir Kanun Asası yapmak istiyorduk. Sonunda başardık."

Haruchai'nin birçoğu bunu mümkün kılmak için canını vermişti.

"Doğruyu söylediğimi kanıtlamama izin vereceğini söylemiştin," diye devam etti. "Bunu ne zaman yapacaksın?"

Stave onu incelemeye devam etti. "Bizi nasıl ikna edeceksin?"

Linden, Covenant'ın yüzüğüne uzanma dürtüsünü bastırdı. Onun yerine, "Hatırladığınızı söylemiştin. Bana soru sor."

Anele, kendisini esir alan kişiyle yüzleşirken arkasında, boğazının derinliklerinden korkmuş sesler çıkardı.

"Pekâlâ." Stave'in tavrı hafifçe sertleşti. Onun sesinden başka sesler de dinliyor olabilirdi. "Deniz Dansçılarını reddetmeyi başaramayan *Haruchai*'nin adını söyleyin."

Halkı kendileri için insanlık dışı standartlar belirledi. Ölümlü arzular ve kusurlar sergileyenlere karşı merhametleri yoktu.

"Brinn ve Cail." Covenant'la geçirdiği zamana dair hiçbir şeyi unutmamıştı. "Ceer ve Hergrom çoktan ölmüştü. Hergrom bir Sandgorgon tarafından öldürüldü. Ceer benim hayatımı kurtarıken öldü." Tarif ettiği olayları yeniden yaşamayı acımasızca reddetti. Anıları onu burada sadece zayıflatacaktı: konsantrasyonunu Stave'e sabit tutması gerekiyordu. "*Merewives*'i duyan sadece Brinn ve Cail kaldı."

Anele elleri ve dizleri üzerinde, sanki Linden'e yakın olmak istiyormuş gibi duvarın korumasını terk ederek biraz ilerledi.

Üstat onu belirgin bir ilgisizlikle inceledi. "Brinn ve Cail'e ne oldu?"

İç çekti. Böyle şeyler herkesin bildiği şeyler olmalıydı; efsanelerin malzemesi. Sunder ve Hollian hikâyeyi duymuştu. Arayış'ın Devleri olaylara katılmıştı. Şüphesiz hikâyeyi onlar anlatmıştı?

Onun yokluğunda geçen bin yıl boyunca neler olmuştu? Yanlış giden neydi?

Kaybetmenin acısıyla, sert bir şekilde cevap verdi: "Brinn, *Ak-Haru Kenaustin Ardenol*'a meydan okumaya karar verdi. Aksi takdirde Tek Ağaç'a yaklaşmamız mümkün olmazdı." Brinn onları serbest bırakana kadar o ve yoldaşları sisin içinde kaybolmuştu. "Gardiyan görünmezdi. Brinn'in hiç şansı yoktu." Gravid sisi içindeki boşluklar onun mücadelesini görmeye izin vermişti. "Ama o bir yolunu buldu. Gardiyan onu uçurumdan aşağı attığında, *Kenaustin Ardenol*'u da beraberinde sürükledi. Hayatını teslim ederek Tek Ağaç'a ulaşmamızı sağladı.

"Öldüğünü sanmıştık." Brinn'in aldığı cezaya ya da o yükseklikten düşmesine hiçbir canlı dayanamazdı. "Ama teslim olması Muhafız'ı yendi. Ölmek yerine *Kenaustin Ardenol*'un yerini aldı. *Ak-Haru* oldu."

Tek Ağacın Koruyucusu.

"Cail'e gelince-"

Linden anılarını ve kederini yutmak için durakladı. Stave, etkisi altına alınamayan bir adam gibi onu bekledi.

Anele yine hafifçe ilerledi. Anlaşılan anlattıkları onun için bir şey ifade ediyordu.

Devam etmeye hazır olduğunda *Haruchai*'ye "Halkınız onu oldukça sert bir şekilde yargıladı," dedi. "Covenant'a ve Arama'ya," ve son olarak da Linden'in kendisine aylarca sadık kaldı, "ve onu neredeyse öldüresiye dövdüler. Onu bir başarısızlık olarak gördüler."

Ve Cail onların ihbarını kabul etmişti.

"Ama buna rağmen," diye devam etti, "Clave ve Banefire'a karşı bize yardım etti." Gibbon Raver ve na-Mhoram'ın *Grim*'ine karşı. "Covenant Banefire'ı söndürene ve hepimiz güvende olana kadar bizi terk etmedi."

Grimmand Honninscrave dışında herkes, *samadhi* için hayatını vermişti. Sheol.

Orada durdu. Stave onun cevabını anladığına dair hiçbir işaret vermedi; halkının mirası onun için bir şey ifade etmiyordu. Yine de işi bitmemişti. Aynı garip ve bağışlayıcı olmayan ses tonuyla, "Cail senden ayrıldığında nereye gitti?" diye sordu.

Linden bir kez daha Covenant'ın yüzüğüne uzanma dürtüsünü dizginledi. "Halkınız ona başarısız dedi," diye tekrarladı. "Başka nereye gidebilirdi ki? *Merewives*'i aramaya gitti."

Şarkıları ruhuna reddetmek istemediği bir cazibe yerleştirmişti. Evinden, akrabalık bağlarından ve amacından yoksun bir şekilde denizin derinliklerine doğru bir arayışa çıkmıştı.

Stave ona daha fazla meydan okursa, ona öfkeleneneceğinden korkuyordu. Toprak'ın hizmetinde kaybolan herkes gibi Brinn ve Cail de onun onlara gösterdiğinden daha fazla saygıyı hak ediyordu.

Ancak, daha fazla cevap talep etmedi. Bunun yerine düz bir şekilde onu inceledi. Sanki artık odanın içinde tamamen yokmuş gibi bir izlenim bıraktı. Sonra geçiş olmaksızın geri döner gibi oldu. Kollarını iki yana açarak iki yumruğunu kalp hizasında birleştirdi ve ona resmi bir selam verdi.

"Siz Seçilmiş Linden Avery'siniz," dedi rahatsız bir şekilde, "beyan ettiğiniz gibi. Senden şüphe etmiyoruz.

"Aramızda özgür ol." Arkasına uzanarak perdeyi onun için kenara çekti. "Lord Thomas Covenant'a olan sadakatınızı ve Yozlaşmaya karşı kazandığınız zaferi nasıl onurlandırabileceğimizi anlatın."

Ani rahatlama Linden'i neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Tanrı'ya şükürler olsun! Onun ve tüm *Haruchai*'nin yardımına ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemeye cesaret edememişti.

Başını sessizce eğdi ve onun kabulüne karşılık vermek için kendi selamını verdi. *Kanun Asası'na ihtiyacın var.* Belki şimdi arayışına başlayabilirdi.

Çabucak ileri atılan Anele, kollarını baldırlarına dolayarak onu korkuttu. "Anele'yi serbest bırak!" diye nefes nefese kaldı. "Oh, onu serbest bırakın. Onu öldürecekler ve adını iyilik koyacaklar."

Linden onun yüzüne baktı. Lambanın değişen alevinin saçtığı gölgeler, yüzünde bir dizi ifadeyi kovalıyor gibiydi: dehşet

ve umut, tiksinti, derin bir şaşkınlık. Titrek ışık aytaşı gözlerini süte çevirdi.

Bir tutsak olarak *kazaya* maruz kalacağını kastetmiş olmalı. *Haruçaylar* hiçbir zaman katil olmamışlardı. Üstün bir yetenekle savaşılardı: hizmet ettikleri zorunluluklar gerektirdiğinde öldürürlerdi. Ama Anele gibi kimsesiz bir yaratığa zarar vermek kesinlikle onlara yakışmazdı.

Yine de yaşlı adama bakacağına dair söz vermişti. Sırf zayıf ve muhtaç olduğu için sözünü bir kenara bırakamazdı.

Kendi kendine inleyerek, Stave'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

"Onu duydun." Kelimeler dudaklarının arasından döküldü. "Gitmesine izin vererek beni onurlandır. O sadece yaşlı, deli bir adam." Sırlarla ve doğuştan gelen Dünya gücüyle dolu deli bir adam. "Kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

Stave ona acımasızca baktı. "Linden Avery," dedi sonunda, "bizden bunu istediğin için üzgünüz. Sizi onurlandırmak istiyoruz ama bu konuda size itaat etmeyeceğiz. Toprağın koruyuculuğunu üstlendik. Bizler onun Efendileriyiz çünkü Toprağı Yozlaşmadan başka bir şekilde koruyamayız. Bu Anele gibi varlıkların kendi iradelerini kullanmalarına izin vermeyiz. Onlar, kendileri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Yozlaşmaya hizmet ederler."

Anele, Linden'in bacaklarına daha sıkı yapışmış, ağız dolusu korku gibi keskin nefesler alıyordu. Eğer Linden ona yaslanırsa, onu yere devirebilirdi. Denge duyusunun zaten çok fazla kusuru vardı.

"Anele." Ona doğru eğildi, elini hafifçe tutması için onu teşvik etti. "Seni bırakmayacağım. Bana güvenebilirsin." Özgürlük düşüncesi göğsünde toza dönüştü. "Eğer Efendiler gitmene izin vermezse, ben de gitmeyeceğim. Akılları başlarına gelene kadar seninle kalacağım."

Haruchai'yi, fikirlerini değiştireceklerine inanmayacak kadar iyi tanıyordu.

Anele sanki ona ihanet etmiş gibi inledi. Başını eğerek yüzünü onun inciklerine bastırdı. Bununla birlikte, tutuşunu hafifçe gevşetti; ayaklarını tutmasına izin verecek kadar.

Stave bir omuz silkme hareketiyle perdeyi serbest bıraktı. Deri, ağır bir şekilde sallanarak yerine geri düştü.

"Pekala," dedi Linden ona belli belirsiz. "Ben burada kalıyorum. Ama cevaplara ihtiyacım var. Uzun zamandır uzaktaydım. Neler olup bittiğini bilmem gerekiyor."

Haruchai hafifçe başını sallayarak onayladı.

Ona güvenip güvenemeyeceğini hâlâ bilmiyordu.

Kanun Asası'nın kimin elinde olduğunu ve neden etkisini kaybettiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bu soruları kendine sakladı. Önce Stave'i, onun kendisini sınıdığı gibi sınamalıydı; onun kendisini kanıtladığını duymalıydı.

Bir an yalpaladı, kendini zorlukla toparladı. "Bağışlayın beni," diye nefes aldı, sanki adam onun zayıflığını küçümseyecekmiş gibi. "Çok yorgunum. Düşünmek çok zor.

"Anele hakkında seni endişelendiren şey nedir? Onu esir tutmak neden bu kadar önemli?"

Zavallı yaşlı adam ne zarar verebilirdi ki? Stave kararlı

bir şekilde cevap verdi: "O bir Dünya Gücü adamı."

"Bunu *görebiliyor* musun?" Anele ona Üstatların Kevin'in Kir'i tarafından engellenmediğini söylemişti ama onun akıl sağlığından şüphelenmişti.

"Kevin'in Nöbeti'nde bulundunuz, değil mi?" diye omuz silkerek cevap verdi *Haruchai*. "Orada vahşi büyüünün gücünü hissettik. O yükseklikten, Arazi'nin üzerinde kefen gibi sarı bir bulut gördünüz. Ülkeyi kötülükle kaplamış gibi görünmüyor muydu?" Kadın başını sallayınca, "Bunun adı Kevin'in Kiridir. Toprak halkını kör etti. Onları yoksun bırakıyor" -bir kelime arıyor gibiydi- "nüfuzlarını. Toprağın yaşamı onlara kapandı.

"Ama biz *Haruchai*'yiz. Sezgilerimizi koruruz. Bu sayede Toprakları koruyabiliyoruz."

Zihinsel karmaşasına rağmen Anele ona doğruyu söylemişti -bir dizi şey hakkında.

Ancak Stave'in açıklaması başka bir soruyu gündeme getirdi. Toprağı *neyden* koruyacaktı? O ve halkı güçlü ve korkusuzdu; ama Kevin's Dirt ve Şelaleler gibi kötülüklere karşı koyacak güçleri yoktu. Onlara karşı *çıkılabileceğinden* de emin değildi.

Araziyi *başka* ne tehdit ediyordu?

Ancak bu korkusunu kendine sakladı. Anele'nin kötü durumundan dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

"Pekâlâ," diye tekrarladı. "Dünya gücüyle dolu. Ne olmuş yani? Bu onu nasıl tehlikeli yapıyor?"

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Stave. "Yine de Dünya Gücü onun. Ondan alınamaz. Bu nedenle onu serbest bırakmayacağız."

"Bir gün kullanabileceğini düşündüğün için mi? Bunun nesi yanlış?"

Bu, *Toprak Gücü*'ydü, *Toprak*'ın hayati özüydü ve sonsuz derecede değerliydi.

"Anlamıyorsun," dedi *Haruchai* ona soğukkanlılıkla. "Dünya Gücünün her türlü kullanımı Yozlaşmaya hizmet eder."

Şimdi Linden dehşet içinde ona bakıyordu. "Ne, *Dünya Gücü* mü? Sence *Earthpower* yanlış mı?"

Duyarlı bir varlık nasıl olur da Toprağın ruhunun ve özünün kötü olduğunu düşünebilir?

Anele dizlerinin üzerine çökerek soluk soluğa, "*Onlara* izin vermeyin! *Onlar* vahşi ve korkunç. Görmüyor musun? Anele'yi yok edecekler." Sonra haykırdı, "O bu toprakların umudu!"

Sanki üzüntüden boğuluyormuş gibi sarsılarak öksürmeye başladı.

Stave yaşlı adamı görmezden geldi. "Gerçekten de yorgunsun, Linden Avery," dedi. "Beni duymadınız. Dünya gücü 'yanlış' değildir. Bu imkânsız. Benim sözlerim Dünya Gücünün her türlü *kullanımının* Yozlaşmaya hizmet ettiği yönündeydi."

Linden içten içe sarsıldı, algılarına yapılan çok sayıda saldırıyla sendeledi. *O bu toprakların umudu... Kim, Anele* mi? Nasıl? Ve Dünya gücünü kullanmak Lord Foul'a nasıl hizmet edebilirdi? Bu ikisi temelde birbirine zıttı. *Herhangi bir* kullanım-? Stave'in insanları böylesine grotesk bir sonuca nasıl varmıştı?

Yapamadı-

Aniden aceleci davranarak tekrar eğildi ve dikkatini çekmek için ellerini Anele'nin yüzünün iki yanında birleştirdi. "Anele, beni dinle. Seni duydum. Unutmayacağım. Ama aynı anda bu kadar çok soruyla uğraşamam. Beni bırakmana ihtiyacım var. Sabırlı olmana ihtiyacım var. Başka bir şey yapmadan önce Stave'in söylediklerine konsantre olmalıyım.

"Seninle kalacağım. Tüm bunların iç yüzünü öğreneceğim." Bir şekilde. "Ama önce gitmene izin vermelisin."

Anele'nin gözleri kör bir şekilde onunkilere baktı. Lamba ışığının kırıntıları ve çizgileri yüz hatlarında çaresizliği yansıtıyordu. Öksürük patlamaları arasında göğsünün derinliklerinde inledi.

Yavaş adımlarla onu serbest bıraktı.

Kolları nihayet serbest kaldığında, arka duvara doğru süründü ve sanki boş taşa kızın sözlerinden daha fazla rahatlık buluyormuş gibi duvara doğru kıvrıldı.

Kendi kendine lanet okuyan Linden, *Haruchai* ile tekrar yüzleşti.

"Kendini açıklasan iyi olur," dedi karanlık bir sesle. "Dünya gücü iyi ama onu kullanmak değil mi?" Ülke'deki tüm yaşam Dünya gücüyle ayakta duruyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Peki size herhangi bir canlının doğal özünü yargılama hakkını kim verdi?

Stave omuz silkmiş olabilirdi: gölgeler onu kuşkulandırıyor. Yanağındaki yara izi dalgalanan ışıktaki küçük bir sırtış gibi parlıyordu. "Bunun hesabını veremeyiz," diye cevap verdi. "Bu bizim işimiz değil. Bu tür açıklamalar için gerekli bilgiden yoksunuz. Biz sadece hatırlar ve öğreniriz.

"Ama oluşturduğunuz Hukuk Asası kısa sürede kayboldu. Şüphesiz ki bilge ellerde kalsaydı, Dünya Gücünün tehlikesi azalardı.

"Sen Linden'sın-"

"Bir dakika." Ne yaptığını bilmeden, onun sözlerini kapatmak için kulaklarını kapattı; sanki onların söylenmemesine neden olabilirmiş gibi. "Bana bir dakika ver."

Asa *kayıp mıydı?* Bu çok şeyi açıklıyor.

Ama bu imkânsız olmalıydı. Sunder ve Hollian gibi insanlar bu kadar değerli bir şeyle dikkatsiz davranmazlardı. Ve Lord Foul'un yenilgisinden sonra gücünü toparlaması için yüzyıllara, bin yıllara ihtiyacı olacaktı.

Ellerini indirdiğinde daha önce hissettiği umut ışığı kül oldu. Kanun Asası olmadan, Toprak fiilen savunmasızdı. *Sezaryenler* ve Kevin'in Kirleri gibi gizemli kötülükler, Güneşboğan'ın şimdiye kadar olduğu kadar yıkıcı olduğunu kanıtlayabilirdi.

"Bu korkunç bir şey," diye başladı zayıf bir sesle. "Hiçbir fikrim yoktu." Stave'in düz bakışlarıyla karşılaşmak için kendini güçlkle zorlayabildi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bilinci yerinde değilken Covenant'ın ona "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" dediğini duymuştu. Ama eğer Asa kaybolmuşsa, Lord Foul, Covenant'ın sesini ona sataşmak için göndermiş olabilirdi, tıpkı Toprak'a geçişi sırasında ona eziyet etmesine neden olduğu gibi.

"Kim kaybetti? Bu nasıl olabilir?"

Anele duvara yaslanmış, görünüşe göre rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu.

"Neler olduğunu bilmiyoruz," diye yanıtladı *Haruçay*. "Biz orada değildik. Bildiğimiz tek şey yeni Kanun Asası'nın

Graveler Sunder ve eh-Brand Hollian'ın ellerinde Güneşboğan söndürüldüğünde. Türleri arasında uzun ömürlüydüler ve belki de beş bin yıl boyunca Toprak'a büyük bir özenle hizmet ettiler; iyileştirebildiklerini iyileştirdiler, iyileştiremediklerini de hafiflettiler. Onlar olmasaydı, pek çok köy Güneşboğan'ın aniden kesilmesinden sağ çıkamazdı, çünkü Diyar'ın halkı yaşamak için başka bir yol bilmiyordu.

"Yine de sonunda Sunder ve Hollian yoruldu ve işlerini bir kenara bırakmak istediler. Hizmetlerine devam edebilmesi için Asa'yı oğullarına verdiler. Ancak aniden ortadan kayboldu ve Asa da onunla birlikte." Sıvı bir çingirak Anele'nin solunumunu bozdu. "Ölümüyle ilgili hiçbir şey bulamadık. *Haruchai* ve Ülke halkı onu uzun ve zorlu bir şekilde aramasına rağmen Asa bulunamadı."

Stricken, Linden iç çekti, "Pekala. Devam edin. Ben sadece" -zayıf bir şekilde en yakın duvara doğru çekildi ve duvardan yere doğru kaydı- "sadece oturmaya ihtiyacım var."

Stave'in açıklamasının geri kalanını ayakta dinleyecek cesareti yoktu.

Görünüşe göre düşünceli biri olan Stave, kendini toparlaması için ona bir an izin verdi.

Sonra tekrar başladı.

"Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. *Haruchai* sizin tarafınızdan biliniyor. Yaptığın gibi konuşmanın ne demek olduğunu anlamalısın" -yine doğru kelimeyi aradı

-"Bizim için nezaketsiz. Düşüncelerimiz kolay kolay söze dökülmez. Sizi sadece hatırladığımız ve öğrendiğimiz konusunda temin edebilirim.

"Ve çok şey hatırlıyoruz.

"*Haruchai*, Loric oğlu Yüce Lord Kevin'i ihtişamıyla, Revelstone'u görkemli ikametgahıyla ve tüm Konsey'i güç ve barış içinde onun yanında hatırlıyor."

Devam ederken Stave'in sesi hafif bir şarkı ritmine büründü. Ara sıra Covenant ve diğerleri tarafından Linden'e bahsedilmiş olan detaylara değiniyordu ama söylediklerinin çoğu Linden için yeniydi.

"Yüzyıllar önce pek çok kez," diye anlattı, "*Haruçaylar* Westron Dağları'ndaki buzlu sığınaklarından kendilerini ölçebilecekleri bir muhalefet aramak için yürüdüler. Başka yerlerde yaşayanları küçültmek ya da onlara hükmetmek gibi bir niyetleri yoktu. Aksine, yarışmada kendi gerçek güçlerini keşfetmeye çalıştılar. Bu nedenle Toprak'a girdiler. Ve böylece, Yüce Lord Kevin'in kudretini gördüklerinde ve eserlerinin şaşkınlığını hissettiklerinde, uzak atalarımız ona meydan okudular.

"Ancak, çekişmeyi reddetti. O sadece barış ve güzellik istiyordu, Dünya'nın yaşam zenginliğine değer veriyordu ve *Haruchai*'yi dostluk ve onurla karşıladı.

"Sözleriniz onun halkımız üzerindeki etkisini anlatmaya yetmez. Her şeyin ötesinde, kendilerini o takdire şayan Lordlarla eşit göstermek istediler. Kendilerini savaşta sınavamayacakları için, değerlerini hizmet ederek göstermeyi tercih ettiler.

"Birlikte, Dünya Gücü tarafından sağlanan ve korunan ölümsüz bir Yemin ettiler. Onlar Kan Muhafızları oldular; kadınlarının şiddetli aşkını ve evlerinin sade güzelliğini bir kenara bırakan ve Lordların savunmasında ne uyuyan, ne dinlenen ne de tereddüt eden beş yüz *Haruçay*. Eğer biri bu hizmet sırasında öldürülürse, Yemin onun yerine bir başkasını getirirdi.

"Yüzyıllar boyunca Kan Muhafızları inançlarını korudular. Andelain'in mucizelerini ve Dünya Gücüyle abartılmış büyülü Ormanları biliyorlardı. Evsizlerin, Seareach'in Devlerinin sevgisini ve sadakatini biliyorlardı. Ra'nın büyük atları olan Ranyhyn'in geniş sırtlarını, güçlü pençelerini ve sınırsız sadakatlerini biliyorlardı; bu atlarda Toprak Gücü bolca parlıyordu. Yeminlerinde Kan Muhafızları'nın kendileri de birer mucize adam oldular."

Stave'in ses tonundaki bir alt akıntı, o eski zamanda memnuniyetle yaşayabileceğini; o Yemini paylaşabileceğini düşündürüyordu.

"Yine de Yüce Lord Kevin'in büyüklüğü Yolsuzluk tarafından yanlış yönlendirildi. Barış ve sağlık sevgisiyle, Yolsuzluğun Lordlar Konseyi arasındaki yerini onayladı, Despiser'in gerçeğini tanımadı. Ve bu onurlu körlükten, ülkenin başına gelen kalıcı hastalıklar doğdu. Çünkü Yolsuzluk yüzünü gösterdiğinde, her ne kadar büyük bedeller ödenerek denenmiş olsa da, silahların ve güçlerin mücadelesinde yenilemeyecek kadar güçlenmişti.

"Kan Muhafızları Despiser'a meydan okumak, onun kudretini kendi cesaretleriyle aşmak için yanıp tutuşuyorlardı. Yılmaz olduklarına inanıyorlardı. Yozlaşma onlara henüz aksini ğretmemişti.

"Ama Yüce Efendi onları yasakladı. Başarısız olma ve düşme ihtimallerini göze alamadı. Kalbindeki karanlığı gizleyerek, Kan Muhafızları'na Toprak'tan çıkmalarını emretti. Ve onu onurlandırdıkları için -çünkü ona güveniyorlardı- onun isteğine itaat ederek dağların arasına dağıldılar."

Stave'in sesinin zayıf müziğine bir hüzün notası girdi. "Karanlığın Yüce Lord'un kalbine hükmettiğini kavrayamadılar. Çaresizlik içinde

bir çaresizlik stratejisi tasarladı. Onun emriyle hem Kan Muhafızları hem de Mahvolmamışlar Yukarı Diyar'dan men edildi. Aynı şekilde Diyar'ın halkını da evlerinden gönderdi ve Ramenlere Ranyhyn'i uzaklaştırmaları talimatını verdi. Sonra Kiril Threndor'da Yozlaşma ile buluştu ve orada Kutsallıktan Arındırma Ayininde Kutsallıktan Arındıran'a meydan okudu."

Stave'in bakışlarından yansıyan lamba ışıkları, sanki gözleri ateşe hazır köz ve çıralarla doluymuş gibi görünüyordu.

"Yozlaşmanın sevinçle kabul ettiği söylenir. Kutsala saygısızlık onun tapınağıdır ve Yüce Lord Kevin gibi o da böyle bir acı ifadesinden hiçbir yaşamın, varlığın ya da gücün zarar görmeden çıkamayacağını biliyordu."

Linden zonklayan boynunu dinlendirmek için başını dizlerine doğru eğdi. Kevin'in eziyet dolu gölgesini bir bıçak kesigi kadar keskin bir şekilde hatırlıyordu.

Anele dizlerini göğsüne çekmiş, kendine sarılmış bir şekilde yatıyordu. Yüzünü duvara, Linden ve Stave'den uzağa dönmüştü. Uykuya dalmış olabilir.

"Birlikte," diye devam etti Stave, "Yozlaşma ve Kara Büyücüsü yıkıma yol açtı. O Ayin'de, eski Lordlar ve onların en değerli eserlerinin çoğu Diyar'dan süpürüldü. Güzelliklerin çoğu sakatlandı ve birçoğu da tamamen yok oldu. Dağılanlar Toprak'a döndüklerinde, canlılık ve sağlık bıraktıkları yerde vahşi bir toprak buldular. Yeni Lordların birçok şifasının meyve vermesi ve Ülkeye ait olan güzelliğin yeniden büyümesi için bin yıl geçti."

Haruchai orada kısa bir süre durakladı.

Linden başını kaldırmadı. Onun gözlerinde kıvılcımların bir araya gelip alevlendiğini görmek istemiyordu.

Ancak Stave yeniden söze başladığında sesi o bildik soğukkanlılığını geri kazanmıştı.

"Kan Muhafızları güvenin tehlikesini Kevin Landwaster'dan öğrendi. Linden Avery, *Haruchai*'nin şüphesini hissettin. Bu sözlerin gerçek olduğunu biliyorsun."

Gerçekten de öyle. Brinn, Cail ve arkadaşlarının ısrarlı şüpheleri ona titremeden hatırlayabileceğinden çok daha fazla acı vermişti. Ama Stave'in anlattıklarını saptıracak hiçbir şey söylemedi.

"Kan Muhafızları yeni Konsey'e de eskisine hizmet ettikleri gibi hizmet ettiler. Bir kez daha Devleri ve Ranyhyn'i onurlandırdılar. Yapabildikleri her yerde Yozlaşma'nın yordakçalarına karşı savaştılar. Ama şüphe etmeyi öğrendiler ve

Artık uyanıklıklarını gevşetmediler ya da Lordların herhangi bir eylemine ya da seçimine sorgusuz sualsiz boyun eğmediler."

Bir kez daha uzak şarkıların ritmi Stave'in sesini ele geçirdi. "Yine de güçleri zayıflıklarını kanıtladı. Yeni Lordlar'ın Yozlaşma'nın ordularına karşı verdiği savaşlarda, Kan Muhafızları'nın sevdiği Mahvolmamışlar tamamen yok edildi. Bir Dev'in bedenine bürünmüş bir Raver'la karşılaşan - Illearth Taşı'nın bir parçasını taşıyan ve böylece güç ve kötülükte abartılı hale gelen bir Raver - Devler kendi kıyametlerine karşı koymak için kendilerini uyandıramadılar. Bu yüzden katledildiler.

"Orada Kan Muhafızları yeni bir Kutsalsızlaştırma'nın başladığını gördüler. Bu nedenle, Despiser'in yenilgisini kendi ellerine almaya karar verdiler. Illearth Taşı Raver'in elinden alındığında, Kan Muhafızları'ndan üçü, Korik, Sill ve Doar, bu büyük kötülük parçasını sahiplendi. Daha büyük bir yıkımı önlemeye çalışarak, tüm Kan Muhafızlarının Yozlaşmaya meydan okuma arzusunu yerine getirdiler."

Şimdi Stave'in ses tonu acıyı ima ediyordu. "Onlara kolayca ve tamamen hükmedildi. Yeteneklerinin ve sadakatlerinin Despite'a karşı hiçbir gücü yoktu. Köleleştirildiler. İnançsızla benzemek için sakat bırakıldılar. Ve Lordların son yenilgisini ilan etmek için Revelstone'a gönderildiler.

"Yemin orada bozuldu." Sesinin arka planını hüznün manzaraları dolduruyordu. "Kan Muhafızları *Haruchai*'ydi. Kendilerine böylesine düşman edilmelerine katlanamadılar. Yemin'e ilham veren güzellik ve ihtişam kusursuz hizmet gerektiriyordu ve onlar kendilerini kusurlu göstermişlerdi. Dünya Gücü hizmet etmelerini sağlamıştı ama onları onursuzluktan korumamıştı.

"Eşitlemeyi başaramadıkları saflık adına, *Haruçaylar* soğuk evlerine döndüler ve utanç içinde Konsey'e, Ranyhyn'e, Andelain'e ve tüm Topraklara sırtlarını döndüler. Mahvolmamışların sonuncusunun da yardımıyla, ur-Lord Thomas Covenant Yozlaşmayı yendi ve böylece Ülke yeni bir Kirlenmeden kurtuldu, ama bu zaferde *Haruçayların* parmağı yoktu."

Yine de Stave'in doğuştan gelen kayıtsızlığı onu ayakta tutuyordu. "Utançlarından, buna katlanamayacaklarını öğrendiler. Ve Yeminlerinden, Dünya Gücü tarafından yanıltıldıklarını öğrendiler. Böylesi bir kudret ölümlülüklerini hem aşıyor hem de yanıltıyordu. Yeryüzü Gücü olmasaydı

ne olduklarını, *Haruchai*, dokunulmaz. Kendilerini Illearth Taşı ve Yağmacılar gibi şeytanlara karşı yetersiz görürlerdi."

Linden bunu anlıyordu. O da kendi yetersizliğinden emindi. Ve Thomas Covenant'tan böyle bir bilginin bir güç kaynağı olabileceğini öğrenmişti.

"Yine de Dünya Gücünün kullanımından kötülük akmaya devam etti," diye açıkladı Stave. "Otuz yüzyıl ve daha fazlası boyunca *Haruçaylar* dağları ve kadınları arasında kaldılar ve sonunda hafızaları Toprak'a ne olduğunu görme arzusunu doğurdu. Yine aralarından bazıları doğuya doğru yolculuk etti. Böylece Clave ve Sunbane'i keşfettiler.

"Hikayelerinin çoğunu biliyorsun. *Haruchai*, Clave tarafından hapsedildi. Onların vahşi kanı Banefire'i beslemek için döküldü. Onlar ve siz, İnançsız tarafından serbest bırakıldığınızda, öfke ve inkarla kendilerini tekrar Yozlaşmaya karşı koydular.

"Ama geçmişteki küstahlıklarının utancını tazelemediler. Bunun yerine Thomas Covenant'ın ve sizin sorunlu hizmetinizle ve Ülke halkını savunmakla yetindiler. Bu nedenle bir daha kendilerine karşı dönmediler.

"Ve ur-Lordu yine düşmanına karşı zafer kazandı. *Haruchai* bu hikayeyi Arayış'ın Devleri'nden duydu. Ve Seçilmiş Linden Avery'nin yeni bir Kanun Asası'na şekil verdiğini de duydular. Böylece Güneşboğan'a karşı zafer kazandın, böylece Toprak'ın bir kez daha iyileşmesine izin verilebilir."

Hareket boynunu acıtmasına rağmen kendini başını sallarken buldu. Ne yaptığının farkında olmadan, Stave'in anlaşılmasız yüzüne bakmak için başını kaldırmıştı.

"Kendilerinin de zafer kazanabileceği bir hizmet arzusuyla," dedi, "siz dünyanıza döndüğünüzde *Haruchai* kaldı. Yeni Asa Ülke halkına verildi ama kısa sürede kayboldu ve Dünya Gücünü karanlıktan koruyabilecek hiçbir Lord kalmadı. Toprak'ın bizim bakımımıza ihtiyacı vardı."

Anele kâbus görmüş gibi inledi; ama duvardan dönmedi. "Beni anlıyor musun, Linden Avery? Öğrendiğimize göre Kutsala saygısızlık ve Sunbane Dünya Gücünün ifadeleriydi. Dünya Gücünün ne bizim ne de Lordların hiçbir hizmetini utançtan koruyamayacağını öğrenmiştik. Ölümlü kalplerin zayıf olduğunu ve

Yozlaşma bu zayıflıktan yararlanmak için kurnazdır. Bizden önce Lordların yaptığı gibi biz de Toprağı sevmeyi öğrenmiştik.

"Sonunda öğrendik ki, Dünya Gücü olmasaydı" -tekrar bir kelime aramak için durakladı- "kullanıma açık olmasaydı, Toprak ve tüm yaşamı bu kadar yenilenen ve tekrar tekrar yenilenen zulme maruz kalmazdı. Kesinlikle Yozlaşma değildir. Ancak Yasa Asası'nın yokluğunda, ölümlü kalpler Dünya Gücünü kullandığında yalnızca Yozlaşmaya hizmet edilir. Asa'nın varlığında bile büyük kötülükler yaratılabilir. Bu nedenle Toprağın koruyuculuğunu üstlendik.

"Biz burada hüküm sürmeyiz. Hiçbir şeye hükmetmiyoruz. Hiçbir şey talep etmiyoruz. Tüm yaşam dilediği gibi yaşamakta özgürdür. Ama Dünya gücünün kullanılmasına izin vermeyiz."

Linden ona baktı ama artık onu göremiyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Sadece Yozlaşma'ya hizmet edilir-Bu kadar çok şey öğrenip bu kadar az şey anlamak nasıl mümkün olabilirdi?

Dünya gücü yaşandı: *Haruchai*'nin hiçbir kararı ya da inancı buna karşı çıkamazdı. Burada biçimi ve özü olan her şey bir anlamda "Dünya Gücünün kullanımı"ydı. Gerçek tehlike onun kullanımında değil, umutsuzluğa karşı kendi savunmasızlıklarını anlamayanların kalplerinde yatıyordu.

Bu tehlikeye karşı Linden Avery, kendisinden önce Thomas Covenant'ın yaptığı gibi, yetersizliğini bilerek kendini savundu. Umutsuzluk onu yanıltamazdı çünkü kendisinin olduğundan daha büyük olmasını beklemiyordu.

Kanun Asası kaybedildiği için ve *Haruchai* bu kötülöklere karşı Dünya gücünün başka bir şekilde kullanılmasına "izin vermediği" için Kevin'in Kir'i hüküm sürüyordu ve Toprak'ta *kazalar* kol geziyordu.

Ama Stave'in işi bitmemişti. "Biz de memnun değiliz," dedi daha sert bir ifadeyle. "Daha fazlasını yaparız. Çok şey hatırlamamıza rağmen anılarımızı paylaşmıyoruz. Bizi engelleyecek yeni bir kullanımın ortaya çıkmaması için Dünya Gücü'ne dair tüm hatıraları sona erdirmeye çalışıyoruz.

"Hiçbir şeye hükmetmiyoruz," diye ısrar etti. "Hiçbir şeye hükmetmiyoruz. Ama geçmişin hikâyelerini anlatmayız. Hiçbirini kendimiz anlatmayız. Başkalarının anlattıklarını da onaylamayız. İnsanların anıları kısadır ve biz bu kısalığı besleriz.

"Yüzyıllar boyunca, Ülke halkı kendilerine zarar verebilecek çok az şey bildi. Sen unutuldu, Linden Avery. Büyük saygı duyduğumuz ur-Lord'un kendisi de artık hatırlanmıyor. Eğer bize karşı çıkmak istiyorsan, tüm Diyar'da yardım bulamayacaksın."

Şimdi Linden gözünün önünden bulanıklığı silip dehşetle bakıyordu. *Haruchai*, sessizce durması için ona yalvardı. Ama o durmadı.

"Bu konuda Devler bizim için en büyük tehlike olmuştur. Bu toprakların insanların hafızaları kadar ömürleri de kısadır ama Devlerin ömrü yüzyıllarla ölçülür. Onlar hatırlar. Geniş gezintileri buraya yöneldiğinde, aralıklarla Toprak'a dönerler. Ve hatırladıkları hakkında konuşurlar.

"Her fırsatta anlattıkları uzun hikayeleri severler. Bu yüzden onlara karşı temkinliyiz. Gücümüz yettiğinde onların Yukarı Diyar'a seyahatlerini engelliyoruz. Ve Ülke halkının onların masallarını duymasını engellemek için elimizden geleni yapıyoruz."

Linden sanki Stave ona vurmuş gibi irkildi ama yine de Stave'in işi bitmemiştir. "Devler seni unutmadı, Linden Avery," diye güvence verdi ona, "yine de aralarında yardım bulamayacaksın. Topraklara son gelişleri on yıllar önce sona erdi. Ne senin hayatında ne de bir sonraki hayatta geri dönmeyecekler."

Tanrım, diye inledi. Kibirden vazgeçtiğini mi sanıyorsun? Stave'in halkı aptallığın ötesine geçmişti. Anele onlar hakkında haklıydı. Lord Foul'a düşman diyebilirdi ama ona hizmet ediyorlardı ve bunu bilmiyorlardı.

Ayağa kalkmalı, öfke ve dehşetle onunla yüzleşmeliydi. Ama yapmadı. Adam onu derinden sarsmıştı. Lambanın alevi yüzüne vurdu ve tüm cesareti kül oldu.

Ancak yüzü tepkisini ele veriyor olmalıydı. Bir süre sonra Stave, "Hâlâ anlamıyorsun," diye gözlemledi. Ulaşılamaz bir yükseklikten ona seslendi. "Bu konuşma tarzı bizi yanlış tanıtıyor. Gerçeği yanlış temsil ediyor. Ve ben de aktarmam gereken şeyin özünden sapmış oluyorum."

Yaklaşımını yeniden gözden geçirir gibi oldu. "Diğer tüm meseleler ikincildir," dedi sonra. "Sadece Dünya Gücü meselesi önemlidir. Bunu kavradığınızda, diğer her şeyi kavrayacaksınız."

Sanki yüz hatlarındaki lamba ışığının oyununda yazılı olan bocalama halindeki anlamsızlığı okuyabiliyormuş ve şimdi buna nasıl cevap vereceğini biliyormuş gibi tekrar başladı.

"Düşün, Linden Avery. *Elohim* Dünya Gücü'nün varlıklarıdır ve Dünya'nın ihtiyaçlarından ziyade sadece kendi özgürlüklerine hizmet ederler. Ve Dünyanın Sonu Solucanı da Dünya Gücünün vücut bulmuş halidir.

"Tehlike apaçık ortada. İnkâr edilemez.

"Eski Kanun Asası'nı kendisini kısıtlamaması için gizlediğinde, Kevin Landwaster Kutsallıktan Arındırma Ritüelini yürürlüğe koydu. Bu Dünya Gücü'ydü.

"Eski Asa'yı elinde tutmasına ve Thomas Covenant'ın itidal çağrısında bulunmasına rağmen, Yüce Lord Elena ölü Kevin'i mezarından kaldırmak için Dünya'nın temel iksirini kullandı. Onun acısını hiçe sayarak, Yozlaşmaya karşı onun gölgesini zorladı. Böylece Ölüm Yasası bozuldu ve Asa boşu boşuna kayboldu.

"Bu Dünya Gücü'ydü."

Ve hala Stave'in işi bitmemişti.

"Kadim Ormanlılar harikulade varlıklardı. Tek Orman'ın kalıntılarını korumak için uzun süre çalıştılar. Ancak sonuncusu da azaldığında ve Caer-Caverel Andelain'de tek başına kaldığında, Hollian eh-Brand tekrar yaşayabilsin diye Yaşam Yasası'nı çiğnemek için tüm kullanım ve amaçlarından vazgeçti. Artık ağaçların hiçbir koruyucusu kalmadı ve uzun süreli duyarlılıkları kayboldu.

"Bu Dünya Gücü'ydü.

"Kan Muhafızlarının onurunu zedeleyen Yemin, Dünya Gücü tarafından mümkün kılındı. Kendisinden önceki Sunbane gibi, Kevin'in Kir'i de Yeryüzü Gücünün bir ifadesidir. Toprak Gücü'nün canavarları Fırtına Dağı'nda öfkeleniyor ve Sarangrave'nin pusuda bekleyenleri huzursuzlanıyor. Şimdi Toprak'ı tehdit eden kötülüklerden yalnızca Şelaleler başka bir kaynaktan fışkırıyor gibi görünüyor. Diğer tüm şekillerde, Toprak, başından beri olduğu gibi, Toprak Gücü tarafından tehlikeye atılmaktadır."

Efendi sözlerini bitirdi. "Cevap ver, Linden Avery. Söylediğiniz gibi, *Haruchai*'li Brinn Tek Ağacın Koruyucusu oldu. Bu sayede bizim kendimiz hakkındaki bilgimizi aştı. Bizi hem yüceltiyor hem de alçaltıyor.

Koruyuculuk ve bağlılık konusunda ona layık olduğumuzu göstermeliyiz.

"Toprağa hizmet etmeye karar verdik. O halde nasıl Dünya Gücü'nün herhangi bir kullanımını onaylıyor musunuz?"

Linden hâlâ ayakta duracak gücü toplayamıyordu. *Birinin* yardımına ihtiyacı vardı. Oğlunu nasıl serbest bırakacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu nerede arayacağını bile bilmiyordu. Kayıp Asa'nın nerede bulunabileceğini de hayal edemiyordu. Bu arama için de yardıma ihtiyacı olacaktı. Ve artık *Haruchai*'nin böyle bir arayışı "desteklemeyeceğinden" emindi. Bunu nasıl yapabilirlerdi ki? Asa Dünya Gücünün bir aracıydı.

Stave'e onun istediği gibi cevap vermedi. Bunun yerine onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi.

Başını eğerek, sallanan saçlarının arasından sordu: "Madem geçmiş bastırmaya bu kadar kararlısınız, neden gitmeme izin veriyorsunuz?" O, Ülke'nin tarihinin cisimleşmiş bir parçasıydı. "Yapabileceklerimden korkmuyor musun?"

Başka bir adam iç çekebilirdi. Stave sadece omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. İnançsız'ın yanında durdun ve inancını korudun. Bildiğimiz kadarıyla senden ya da şu anda kullandığın vahşi büyüden hiçbir zarar gelmedi. Beyaz altınla, ur-Lord Thomas Covenant Yozlaşma'yı iki kez yendi. Ve senden şüphe ettiğimizde, seçimlerin ve eylemlerin değerini gösterdi.

"Biz" -bir kez daha doğru kelimeyi aradı- "bize karşı çıkmaya çalışmanız tehlikesini kabul edeceğiz."

Oh, sana karşı çıkacağım, demek istedi. Hiçbir şeyi unutmadım. Her şeyi anlatacağım ve senin canın cehenneme.

Dünya gücünün *yaşam* olduğunu anlamıyor musunuz?

Yine de öfkesini kendine sakladı. Durumu çok ciddiydi ve çok güçsüzdü; kendini açıklamaktan korkuyordu. Stave de Yeremya'nın tehlikesinden etkilenmeyecekti.

Usta'nın iddiasına yanıt vermek yerine, üstü kapalı bir şekilde, "Şu duman, şu sarı örtü. Neden ona Kevin'in Kir'i deniyor?"

Verdiği cevap bir çan sesi kesinliğindeydi. "Onu böyle adlandırıyoruz çünkü onu Kutsallıktan Arındırma'nın habercisi olarak görüyoruz. Onun solgunluğu hazırlık aşamasındaki Toprakları kaplıyor."

Merhamet et, diye inledi Linden kendi kendine. Bir önsezi. Lord Foul Kendinden emin mi?

Saçlarının arkasına saklanarak *Haruchai*'ye usulca şöyle dedi: "Eğer bu doğruysa, düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Duymaya katlanabileceği şeylerin sonuna gelmişti.

Perdenin yumuşak hışırtısını duyana ve Stave'in gittiğini anlayana kadar başını kaldırmadı.

Uygunsuz bir şekilde düşünceli davranarak lambasını geride bırakmıştı.

Halkı Dünya Gücünün kullanılmasına izin vermedi. Kasıtlı olarak onun varlığının -Toprak'ın gerçek mirasının- unutulmasına neden oldular.

Eğer Covenant onu duyabilseydi -eğer hayallerinin bir ürünü olmaktan öte bir şey olsaydı- yüksek sesle inleyebilirdi: Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Sanırım bunu yapabilirim.

Arkadaşı aniden duvardan uzaklaştı. Kendini oturur pozisyona getirirken kolları titriyordu. Gözyaşları yanaklarındaki kirin içinde parlıyor, lime lime olmuş sakalında lamba ışığında boncuklar oluşturuyordu. Alt dudağı titriyordu.

Sefil bir şekilde nefes aldı, "Anele'nin sonu geldi."

Ona karşı çıkamazdı. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

5. *Dikkat Dağıtma*

Bir süre sonra Anele'nin içindeki keder tükendi ve ağlamaya başladı.

Linden'in içinden hafif bir rüzgâr esiyor, kalbindeki külleri, ateşi tanıdığını gösteren hiçbir şey kalmayana kadar dağıtıyordu. Ama olduğu yerde kalamazdı. Zemindeki ve duvarlardaki taşlar ona barınma imkânı sunmuyordu. Bunun yerine sert yüzeyleri, zaten çok fazla sıkıntı hissettiğinde çürüklerine baskı yapıyordu.

Sonunda ayağa kalktı, lambayı aldı ve hapishanelerinin diğer odalarını araştırmak için odanın diğer tarafına doğru topallayarak ilerledi.

Anele'nin yanındaki perdeli kapı, onu Mithil Stonedown'ın tuvalet versiyonuna kabul etti. Alçak ahşap bir masanın üzerinde taştan bir leğen ve içi su dolu büyük bir ibrik duruyordu. Yanlarında da muhtemelen kirleri temizlemek için kullanılan ince kum dolu bir kap vardı. Zemine doğru eğimli bir kil boru diğer ihtiyaçlara cevap veriyordu.

Yıkanmak istiyordu. Bir ömür boyu abdest almak onu yeniden temizlemeye yetmeyebilirdi. Ancak yaraları ovulamayacak kadar derin ve hassastı. Ayaklarının üzerinde neredeyse secdeye kapanmış, başını bile zor kaldırıyordu.

Kararsızca tuvaletten çıktı.

Bir sonraki odada aradığı şeyi buldu: iki tanesi yan duvarlara dayalı duran yataklar. Kaba yünden dokunmuş battaniyelerle örtülü, çalı çırpı ve otlarla iyi doldurulmuş sehpa iskeletleri vardı. Bir pencere

göz hizasının üstündeki uzak duvarı kesintiye uğrattı: o da kayalarla dolu bir şekilde sıkışmıştı.

Başını çevirerek Anele'ye "İki yatak" dedi. Anele yanıt vermeyince, "Muhtemelen yıllardır bir yatakta uyumamışsındır," diye ekledi.

Yine de hiçbir tepki göstermedi. Vücudu kendini taşa yaslamış gibi görünene kadar yığılıp kalmıştı.

İç geçirerek yatak odasına girdi ve perdenin arkasından inmesine izin verdi. Belirli bir nedeni olmadığı için soldaki yatağı seçti. Ona doğru tökezledi,

kenarına oturdu ve botlarının bağcıklarını çözdü, çoraplarını çıkardı. Sonra iki battaniyenin arasına uzandı ve anında uykuya daldı.

Acı onu aralıklarla rahatsız ediyor ama uyandıramıyordu. Yorgunluk acılarını uzakta tutuyordu. Jeremiah ona koroner krizler gibi sivri uçlarla göründü. Onun çamurlu bakışlarındaki yalvarışı gördü. Bakımsızlıktan ve kaba muameleden dağılmış saçları dokunaklı öbekler halinde sarkıyordu. Atlar, pijamasının mavi pazen kumaşının üzerinde umursamadan şaha kalkmıştı.

Uyanmadan onun için ağladı.

Covenant onunla uzaktan, duyulamayacak kadar uzaktan konuştu. Honninscrave, Kumgorgon Nom'un Lord Foul'un hizmetkârını parçalayabilmesi için *samadhi* Sheol'u kontrol altına alırken çılgılık attı. Covenant ısrar etti ama onu teselli etme ya da ona rehberlik etme arzusu aralarındaki sınırları geçemedi. Çarpık ur-viller, Vain'in gece yarısı ellerinin beklenmedik şiddetiyle ezilerek parçalanmış kümeler halinde düştü.

Hayatta, karanlığı onu boğmakla tehdit ettiğinde Covenant onu ışığa çekmişti. Bunu defalarca yapmıştı. Ona korkularının ve başarısızlıklarının, yetersizliklerinin onu insan ve değerli kılan şeyler olduğunu öğretmişti; sevgiye layık. Ama şimdi ona ulaşamıyordu.

Çünkü ur-viller Despiser'a karşı dönmüşlerdi ve o da hepsini yok etmişti.

Covenant'ı *Elohim*'in dayattığı ölümcül durağanlıktan kurtarmak için Linden onu sağlık duyusuyla ele geçirmişti. Orada kendini şifalı bir güneşin altında, ışık dolu ve neşe dolu bir çiçek tarlasında bulmuştu.

Antlaşma, onun için Yeremya kadar değerli bir genç olarak ortaya çıkmıştı. Ellerini onun açık kalbine açmış ve bütünleşmişti.

Linden, ona belli belirsiz seslendi, beni bul.

Eğer oğlu konuşabilseydi, aynı şey için ona yalvarabilirdi. Rüyalarında onun adını haykırır ve yine de uyurdu.

Kaybettiği aşklarının yankısını takip ederek sonunda uykusundan uyandı. Gözlerini açtığında gözyaşları yanaklarını serinletti.

Halsizliğin ağırlığı kol ve bacaklarına yapışmış, onu aşağı çekiyordu. Yine de uyanıktı. Kapalı pencereden sızan küçük güneş ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlanan hapishanenin taş duvarları etrafında yükseliyordu.

Diğer yatağa baktığında, onun boş ve dokunulmamış olduğunu gördü. Anele dış odada uyumuştı.

Ya da *Haruçaylar* gece onu alıp Revelstone'a teslim etmişlerdi.

O, bu toprakların umududur.

Onun tek arkadaşı.

Dinlenmek ve rüyalar görmekten sersemlemiş olan Linden, kaskatı kesilmiş bedenini yataktan dışarı yuvarladı.

Kendini ayağa kalkmaya zorlarken eklemleri sert bir şekilde tepki verdi. Hareketsiz durarak bir iki dakika dinlendi; kaynaklarını toplamaya çalıştı. Sonra kötü eklemlenmiş bir manken gibi yalpalayarak ilerledi.

Perdenin ötesinde, dış odayı kasvet kaplamıştı. Lamba sönmüştü. Tek aydınlık, hapishanenin girişinde asılı duran derinin kenarlarından şeritler halinde geçiyordu.

Bu küçük konutun etrafındaki köyden hiçbir ses duyamıyordu: ne bir çağrı, ne bir konuşma, ne geçen ayaklar, ne de oyun oynayan çocuklar. Mithil Stonedown tamamen hareketsiz görünüyordu; bir mezarlık kadar cansız. Sadece Anele'nin boğuk nefes alışları sessizliği insanileştiriyordu.

Linden'in onu bıraktığı yerde yatıyordu, sanki rahat etmek için duvara sıkıca kıvrılmıştı. Uyku ve kasvet içinde, anlatılamayacak kadar kederli görünüyordu. Yine de onun kendisinden alınmamış olduğunu görünce boğuk bir rahatlama hissetti.

O uyurken, yere taze yiyecek ve su kapları konmuştu. Ama yarısı boştu: Anele gece boyunca yine yemek yemiş olmalıydı.

Kendisi için açlık ya da susuzluğun farkında değildi. Uyuşukluk ve rüyalar kafasını dolduruyor, diğer hisleri bastırıyordu. Ama yemeğe ihtiyacı olduğunu biliyordu; bu yüzden yere geçip kâselerin yanına oturdu. Yeremya'nın adıyla soğuk yahniyi ağzına attı ve iki kâseyi de boşaltana kadar soğuk su içti.

Covenant ona onu bulmasını söylemişti. *Kendine güven. Beklemedikleri bir şey yap.*

Rüyaları onu çıldırtacaktı.

Etkilerini gidermek için ayağa kalkmaya çalıştı ve tuvalete gitti. Orada üzerine soğuk su sıçrattı ve çıplak ayakları ısınmamış zemine kramp girene kadar cildini kumla ovdu. Sonra çoraplarını ve botlarını giymek için yatak odasına döndü.

Basit şeyler: önemsiz eylemler. Kendi içinde anlamsız. Yine de çaresizlik hissini bir kenara bırakmasına yardımcı oldular.

Anele'ye sözler vermişti. Bundan pişmanlık duymuyordu. Ancak bu sözler yüzünden en az onun kadar kendisi de burada kapana kısılmıştı. Ama o bir hekimdi, sabır ve kesin olmayan çözümler için eğitilmişti; bağlılığın sirkadiyen ritimleri. Eğer hayal kırıklığına -ya da umutsuzluğa- kapılan bir kadın olsaydı, cesaretini ve iradesini çoktan kaybetmiş olurdu.

Thomas Covenant ona, en hasarlı ve zayıf ruhların bile kendilerini terk etmeyi seçmedikleri takdirde yenilemeyeceklerini öğretmişti.

Kararını kesinleştirdiğinde, dış perdeyi açıp en yakın *Haruchai*'yi bulmak ve Stave ile bir kez daha konuşmak için ısrar etmek niyetiyle yatak odasından tekrar çıktı. Kanun Asası'nın nasıl kaybolduğuna dair anlatabileceği her şeyi duymak istiyordu.

Toprak'a ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Ancak büyük odada Anele'yi uyanık ve sırtı duvara dönük bir şekilde otururken buldu.

Belli ki uyku ve yemek ona iyi gelmişti. Cilt tonu ve rengi iyileşmiş, yüz hatlarındaki enkazın bir kısmı gitmişti. Onu selamlamak için ayağa kalkmadı; ama başını çevirirken ve omuzlarını oynatırken yaptığı küçük hareketler artık daha esnek, daha az kırılğan görünüyordu.

"Anele," diye sordu sessizce, "nasılsın? Neden yatağı kullanmadın? Daha iyi uyurdun."

Çenesini göğsüne indirerek onun bakışlarından kaçındı. Parmak uçları iki yanındaki taşın üzerinde amaçsızca gezindi. "Anele yataklarda uyumaz. Rüyalar tuzaktır. Onların içinde kaybolacaktır. Onu burada bulamazlar."

Sağlık duygusu olmadan Linden kendini son derece eksik, neredeyse sakat hissediyordu. Ama onu anlaması gerekiyordu. Elinden geldiğince nazik bir şekilde onu takip etti.

"Burada mı?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "Yerde mi?"

"Taş üzerine," diye onayladı. "Anele'yi korumuyorsunuz. Onun taştan başka dostu yok."

Deliliğinin bir başka evresinde, etrafındaki kayaların konuştuğunu iddia etmişti.

"Anele-" Kaslarındaki acıdan dolayı kendi kendine mırıldanan Linden, onun yanına oturmak için çömeldi. Onu rahatlatmak umuduyla omzunu kasıtlı olarak onun omzuna yasladı. "Seni koruyacağımı söyledim. Ciddiydim. Sadece henüz nasıl yapacağımı bulamadım."

Sonra sordu, "Taş senin için ne işe yarıyor? Ona neden ihtiyacın var?"

Duvarlar ve zemin onu rüya görmekten nasıl koruyabilirdi?

Yaşlı adam cevap vermek için çırpındı. "Anele çabalıyor, çok çabalıyor. Bu ona acı veriyor. Yine de çabalıyor ve çabalıyor." Kadın bekledi.

Uzun bir süre sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Her zaman. Kapana kısılmış ve kaybolmuş. Anele dener. Hatırlamalı."

Neyi hatırlıyordu? Sormak istiyordu. Parçalanmış zihni ondan ne tür bir bilgi saklıyordu? Neden deliliği seçmişti?

Ama bu soruya cevap verebilseydi, bu kadar zor durumda kalmazdı. Onun barikatlarını aşmanın bir yolunu ararken, bunun yerine "Beni hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ona kör bir bakış fırlattı, sonra başını çevirdi. "Anele seni buldu. Yüksekte. Gözcü. Onu takip etti. O da kaçtı. Sen oradaydın."

Daha fazlası olmasa da bu kadarını muhafaza etti.

"Bize ne olduğunu hatırlıyor musun?" Linden ses tonunu sakın, neredeyse ilgisiz tuttu. Onun yanında güvende olduğuna inanmasını istiyordu. "Nöbetçilere ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Ancak tüm ihtiyatına rağmen onu rahatsız etmişti. Adam içine kapanmış gibiydi. "Geldi. Anele düştü. Ateş ve karanlık. Beyaz. Korkunç."

Belki de sorusunu yeterince basit ifade edememişti. Yavaşça, yumuşakça tekrar denedi.

"Anele, hala hayatta mısın?"

Duvarın kendisini yutmasına neden olabilseydi, bunu yapabilirdi. "Geldi," diye tekrarladı. "*Geldiler*. Ölümden de beter."

Linden kendi kendine iç çekti. Kevin'in Nöbeti'ne dair kısa süreli gözlemleri ona Kevin'in kendi durumundan temelde sorumlu olduğu izlenimini vermişti. Kendini savunmak için deliliği seçmişti. Ancak bunu seçtikten sonra, basitçe bir kenara bırakamazdı. İyi ya da kötü, kendi yolunu bulmak zorundaydı.

Yeremya'ya olduğu gibi ona da aynı zorunluluk hükmediyordu.

Onu rahatlatmak umuduyla uzanıp yaşlı adamın omzunu sıktı. "Bunun için endişelenme." Covenant da ona aynı şeyi söylemişti. "Çok zorlamadığın zaman hatırlamak daha kolay.

"Ne yapacağıma karar verdiğimde buradan gideceğiz. Bu arada, Efendilerin bize daha fazla yiyecek ve su getireceğinden eminim. Ve konuşacak birine ihtiyacım var" -cümlelerin ortasında aklına yeni bir fikir geldi- "tercihen onlardan biri olmayan birine."

Bir Stonedownor ile konuşmak istedi. Eğer *Haruchai* ona izin verirse.

Kasıtlı olarak ayağa kalktı. Dış kapıya doğru topallayarak deri perdeyi kenara itti ve başını güneş ışığına doğru eğdi.

Kapı, düz çatılı taş evlerin arasında, sıkıştırılmış topraktan oluşan dar bir geçide açılıyordu. Kuşluk vakti gökyüzü, Kevin's Dirt'e rağmen masmavi ve görünüşe bakılırsa özgürce yükseliyordu. Uzaktan birkaç kuş birbirini çağırıyordu ama başka bir şey duymadı; kimseyi görmedi. Bütün köy terk edilmiş olabilirdi.

Bir an için güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak, dokunuşunun acılarına işlemesine izin vermek istedi; ama hemen ardından *Haruchai*'lerden biri hapishanenin köşesinde belirdi.

Stave'in Anele ve kendisini yakalamasına yardım eden yara almamış Efendiyi tanıdı.

"Linden Avery." Stave'in yaptığı gibi eğildi ve iki yumruğunu da kalbinin hizasına kadar kaldırdı. "Ben Bornin. Aramıza hoş geldiniz. Ne

arzunuz nedir?"

Başıyla selam verdi. Onun karakteristik sertliği, ihanet ve öfke duygularını geri getirdi. Yine de tepkisini kendine sakladı. "Teşekkür ederim Bornin," diye karşılık verdi. "Sakıncası yoksa benim için yapabileceğin birkaç şey var."

İfadesiz bir şekilde onun devam etmesini bekledi.

"Daha fazla su ve yiyecek bir şeyler kullanabiliriz," diye açıkladı. "Ve Taşkafalılardan biriyle konuşmak istiyorum. Etrafta bana biraz zaman ayırabilecek kimse var mı?"

Eğer anlamayı bulamazsa, anlamanın kendisine gelmesini sağlayacaktı.

Bornin bir an için kararsız göründü. "Bir Stonedownor size bizim açıklayamayacağımız neyi açıklayacak?"

"Emin değilim," diye cevap verdi kayıtsızca. "Dünya gücü olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu sorabilirim. Ya da sadece biraz arkadaşlık isteyebilirim. Anele pek konuşkan biri değildir."

Haruchai açık havaya bakar gibi oldu. Sonra başını salladı. "Pekâlâ, Linden Avery. Bana eşlik etmek ister misin, yoksa dönüşümü bekleyecek misin?"

Anele'yi düşünerek özgürlük ve güneş ışığı arzusunu bastırdı ve Bornin'le arasındaki perdenin inmesine izin verdi.

Yaşlı adam başını kısa bir süreliğine kaldırdı, sonra kırık dökük düşüncelerine geri döndü.

"Anele," dedi bir dürtüyle, "uzun zamandır hayatta kalmak için çabalıyorsun. Onlarca yıl. Sana hiç yardım eden oldu mu? Hiç arkadaşın var mı?"

Bunamış yaşlı bir adamın kendini hayatta tutması nasıl mümkün olabilirdi? Yalnızlık olmasa bile açlık ve yaralar onu uzun zaman önce öldürmüş olmalıydı.

Yine beyaz gözlerini kaldırdı. Bir an için onun sorusunu ciddiye almış gibi göründü. "Anele kayboldu," dedi neredeyse sakince. "Her zaman yalnız. Ve her zaman tedirgin. Onu arıyorlar.

"Ama-" Görmeyen bakışlarını konsantrasyon ve kasvet doldurdu. "Halk naziktir. Uzakta olduklarında. Burada bile Anele beslenir. Giyecek verilir. Uzakta olduklarında.

"Ve-"

Sesi sanki bir anının ipliğini kaybetmiş gibi kesildi. "Ve?"

Linden sordu.

Hadi, Anele. Bana bir şeyler ver. Bunu tek başıma yapamam.

"Ve-" diye tekrar başladı. Kendi içinde bir duvara yaslanmış gibiydi. "Yaratıklar. Karanlık. Korkunç. Kayıp şeyler, uzun zaman önce ölmüşler. Anele onlardan korkuyor. O korkar-

"Onu besliyorlar. Onu karanlığa zorluyorlar. Onu güçlü kılıyorlar. Delilik fısıldayarak onu iyileştiriyorlar.

"Delilik."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, "Yaratıklar Anele'nin *hatırlamasını* sağlıyor!" diye bağırdı. Sonra yan tarafına yığıldı, dizlerini göğsüne çekerek yüzünü gizledi.

"Anele!" Linden hemen onun yanına yere düştü ve onu kollarının arasına aldı. "Oh, Anele, çok üzgünüm. Acı çektiğini biliyorum. Hatırlatmak istememiştim. Ben sadece-"

Ona neyin acı verebileceğini bilmesine imkân yoktu. Başka bir şey yapamayınca, gerginliği azalana ve sakinleşene kadar ona sarıldı ve salladı.

Aynı zamanda kendini rahatlatmaya çalıştı. Bundan daha kötü durumdaydı. Clave onu günlerce hapsedmişti: bir Raver onu tamamen aşılamıştı. Kiril Threndor'da, Covenant Despiser'la yüzleşirken *Mokşa* Jehannum ona işkence etmişti. Daha kötü durumdaydı. Çok daha kötü.

Ama Yeremya yapmamıştı. Sağ elini şenlik ateşine tuttuğunda bile: o zaman bile. O acı nispeten kısa sürmüştü ve ondan kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Lord Foul'un onun için tasarlayabileceği işkencelerle kıyaslanamazdı. Ayırışması onu, kendisini ele *geçirebilecek* bir varlığın kötülüğünden koruyamazdı-

Ondan ayrı olduğunuz sürece, onun acılarını bilemezsiniz.

Ve ondan hiçbir şey umamazdı. Onu nerede arayacağını bilmiyordu ve bilseydi bile ona ulaşamayabilirdi.

Anele'nin durumu onu hayal kırıklığına uğrattı ve acı verdi; ama aynı zamanda onu korudu. Onunla ilgilenmek zorunda hissetmeseydi, kendi ıstırabını kontrol altına alamayabilirdi.

Daha sonra yaşlı adam tuvaleti kullanmak için yanından ayrıldı. Geri döndüğünde yine onun yanına oturdu, omzunu onun omzuna dokundurarak arkadaşlığını kabul etti.

Bunun için minnettardı.

Sonunda dış perdeden tereddütlü bir tırmalama sesi geldi ve tıknaz yapılı bir Taşköprülü, iki elinde büyük birer taş kâseyle içeriye doğru eğildi. "Anele?" diye sordu kararsızca. "Linden Avery? Benimle konuşmak mı istediniz? Bana-"

Sesi şüpheyeye dönüştü. Kendinden emin olamayınca kaseleri yere koymak için eğildi.

Anele tereddüt etmeden ayağa kalkarak odayı geçti ve kâselerden birinden içti.

Linden kendini toparlamak için mücadele etti. Bir Stonedownor'la konuşmak istemişti ama nedenini artık hatırlamıyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey oğluna yardım etmesini sağlayamazdı.

Adam uzun bir süre kararsız bir şekilde bekledi. Sonra onurunu toparlamak için bir girişimde bulundu.

"Şimdi anlıyorum ki yanılmışım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Arkasındaki kısıtlı ışıkla birlikte yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Yine de gözleri ona hitap etmenin bir yolunu bulmuştu. Bir şekilde, bir Efendi istediği için değil, kendi istediği için geldiği izlenimini veriyordu.

"Bekle," diye mırıldandı Linden kısık sesle. "Özür dilerim. Bekle." Bir yerlerde ayağa kalkacak gücü buldu.

"Kaba olmak istememiştim." Kendi sesi ona çok uzaklardan ulaşıyor gibiydi. "Ben sadece" -boğazı sarsılarak kapandı- "sadece korkuyorum."

Bir ya da iki adım öne çıktı. Stonedownor onu beklerken, ellerini yüzüne sürdü; saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru çekti.

"Üstatlara söylemediğim bir şey var." Sesi tutarlı bir şekilde konuşamayacak kadar kendinden uzaktı. "*Haruchai*."

"O benim oğlum-"

Devam edemeyince durdu ve ziyaretçisinin bir şekilde kendisine ulaşacağını umdu.

Çelişkili yanıtları yutuyor gibiydi. Son bir tereddütten sonra, "Ben Fostil oğlu Liand'ım. Üstat benimle konuşmak istediğinizi söylemedi. Sadece bir Stonedownor ile konuşmak istediğinizi söyledi. Ben de kendimi teklif ettim."

Sanki kadının bir açıklamaya -kendini toparlamak için bir şansa- ihtiyacı olduğunu anlamış gibi devam etti.

"Benim görevim tarlalardan ziyade atların arasında ve atlara kolayca bakılabilir. Zaten az sayıdalar ve bugün ihtiyaç da yok. Benden başka bir talep olmadığı için sık sık Efendilere eşlik ediyor ya da onların emirlerini yerine getiriyorum.

"Ben-" Birdenbire duyduğu utanç onu bocalattı. "Seni ve arkadaşını götürdüklerinde yakınlarda gizlenmişim. Sizi buraya taşımalarına yardım ettim.

"O andan beri seninle konuşmak istiyorum. Güney Ovaları'nda ve benim için yabancısınız ve ben yeni şeyler öğrenmeye açım."

O konuşurken, Linden kaynaklarını topladı. Adamın tavrındaki inceliği, içgüdüsel ilgiyi hissetti: varlığıyla ilgili sorgusuz sualsiz yaptığı açıklama ona hazırlanmak için zaman kazandırdı. Kendini garip hissetmiş olabilirdi ama ona öyle görünmüyordu. Bunun yerine kendiliğinden nazik görünüyordu.

Stave ve *Haruchai* ile arasındaki bu zıtlık onu cesaretini toplamaya teşvik etti.

"Teşekkür ederim Liand," dedi daha rahat nefes alabildiğinde. "Benimle konuşmaya istekli olmana sevindim."

Anele arkasını dönerek Taşyiye'n'i kovdu ve bir kez daha uzak duvara oturmak üzere hareket etti.

"Oh, gerçekten de istekliyim." Liand'ın sesi konsantrasyon ve ilgi dolu bir bariton tonundaydı. "Konuşmanız kulağıma yabancı geliyor ve kıyafetiniz de daha önce gördüklerime hiç benzemiyor." Açıkça itiraf etti, "Elimden ne gelirse sunmaya hazırım."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. İstemedi de olsa kendine bir açılım, acil endişelerine bir yaklaşım sağlamıştı. Nasıl ilerleyebileceğini düşünürken, onun yüzünü daha net görmeye çalıştı. Ancak kasvet yüz hatlarını örtmüş, tanımlarını bulanıklaştırmıştı. Geçici olarak sordu, "İçeri biraz daha ışık alabilir misin? Efendiler Anele'yi serbest bırakmayacaklar ve ben de onu bırakmayacağıma söz verdim. Ama sana bakabilmek istiyorum."

"Elbette." Liand hemen kapı çerçevesinin yanına uzandı, bu amaçla yapılmış ya da takılmış olması gereken bir kanca buldu ve perdeyi oraya astı. "Bu yeterli olacak mı?"

Güneş ışığı odanın içine kadar uzanmıyordu; ama içeriye yansıyan ışık odayı önemli ölçüde aydınlatmaya yetiyordu.

"Olacak" -Linden hüznle gülümsedi- "oturur oturmaz." Kendini yere bırakarak ona kapının iç tarafında bir yer gösterdi. "Anele ve ben dün zor zamanlar geçirdik," diye olabildiğince tarafsız bir şekilde açıkladı. "Henüz gücüm yerine gelmedi."

Liand itaat ettiği anda, ışık onu açıkça ortaya çıkardı. Genç bir adamdı, belki de onun yarı yaşındaydı, geniş omuzları ve sağlam, işçi elleri vardı, kum rengine boyanmış kaba yünden bir ceket ve tozluk giyiyordu. Kalın deri sandaletler ayaklarını koruyordu. Yüz hatları ona uzaktan Sunder'i, iyi tanıdığı tek Stonedownor'u hatırlatıyordu: Sunder'in açık sözlülüğüne sahipti, arkadaşının doğal sadeliğini karmaşıklaştıran yaslar ve suçluluk duygusu yoktu. Ve karakteristik olarak kahverengi tenli, kahverengi gözlüydü. Köşeli çenesi, keskin olmayan burnu ve hevesli bakışlarının üzerinde, dağınık saçları ve kaşları karga kanatları kadar koyu, ürkütücü bir siyahtı.

Ağzı gülümsemek için yaratılmış gibiydi; ama şimdi gülümsemiyordu.

"Yakalanışına tanık oldum," dedi Linden'e ciddiyetle. "Efendiler sana karşı nazik değillerdi. Ve Nöbet'in düşüşü sırasında nelere katlanmış olman gerektiğini anlayamıyorum. Gerçekten de, nasıl olup da hâlâ yaşadığını anlayamıyorum."

Gözlerini yere indirerek kayıtsızca gözlemledi, "Efendiler bu mucizeyi anlayabilir ama sorulara nadiren cevap verirler ve yaşananlar deneyimlerimizi aştığında asla cevap vermezler. Esaretinizi haklı çıkarmak için sadece Anele'nin onların bakımına ihtiyacı olduğunu ve sizin onlara karşı çıktığınızı söylüyorlar."

Daha iyi bir açıklama duymak için sabırsızlandığını eklemesine gerek yoktu. Heyecanı, duruşundaki sahte gevşemeden, ellerini hızla sıkıp bırakmasından belliydi. Yine de onu tehlikeye atmaya hazır değildi. Açıklayacağı herhangi bir şey *Haruchai*'yi ona karşı kıskırtabilirdi. Hatta ona da Anele'ye davrandıkları gibi davranmaya karar verebilirlerdi. Onunla böyle bir riski göze alamazdı: henüz değil.

Ve onun gerçekten de görüldüğü kadar kurnaz olup olmadığını bilmiyordu. Yeniden kazandığı ve kaybettiği sağlık duygusu onun esas doğasını ayırt edebilirdi. O olmadan daha dikkatli olmak zorundaydı.

"Belki bunu daha sonra konuşabiliriz," diye cevap verdi. "Tehlikede olan çok şey var ve şu anda kime güvenip kime güvenemeyeceğimi bilmiyorum." Sözünün kesilmesini önlemek için daha hızlı devam etti: "Buraya daha önce bir kez gelmişim ama bu çok uzun zaman önceydi. Anladığım kadarıyla adım size bir şey ifade etmiyor?"

Stonedownor başını salladı.

"Thomas Covenant mı?" diye devam etti. "Mithil Stonedown'un Graveler'i Nassic'in oğlu Sunder? Hollian eh-Brand?"

Aramanın İlki mi? Pitchwife?

Liand tekrar başını salladı. "Bu Mithil Stonedown. Diğer isimleri hiç duymadım." Tereddüt etti ve sonra sordu: "'Graveler' nedir?"

Linden öfkesini yuttu. O lanet Üstatlar *her şeyi* bastırmıştı. Eğer Güney Ovaları'nın insanları bir zamanlar hayatlarının bağlı olduğu ilmi unutmışlarsa-

Kendini güçlkle kontrol ederek Liand'a şöyle dedi: "Sorunumu görüyorsun. Çok fazla zaman geçti. Eğer bir Graveler'in ne olduğunu bile bilmiyorsan-" İçini çekti. "Sana kim olduğumu ya da burada ne yaptığımı söyleyemem. Önce Ülke'nin tüm tarihini anlatmazsam anlamazsınız." Liand öne doğru eğildi, onun cevabı karşısında yılmadı. "Ama sen bu tarihi açıklayabilecek durumdasın. Üstatlar böyle şeylerden bahsetmezler. Eğer onlar

sorulduğunda cevap vermiyorlar.

"Linden Avery, karşılığında benimle Ülkenin geçmişini paylaşırsan, sana hizmet edebilecek her şeyi yaparım. Ailemin ve Mithil Stonedown'ın sadece birkaç nesillik, birkaç yıllık küçük hikâyesinden başka bir şey bilmiyorum. Yine de-"

Aniden durdu; kendini coşkusundan geri çekti. "Kalbim bana daha büyük meselelerden bahsediyor," dedi daha temkinli bir şekilde. "Ülke'nin kayıp hikâyesinin basit parçaları beni tatmin eder. Karşılığında senin için yapamayacağım çok az şey var."

Adamın sözleri neredeyse kadının savunmasını kırıyordu. Böyle bir tekliften utanmadan faydalanabilirdi.

Benim için Efendilere ihanet et. Kaçmamıza yardım et. Bize yol göster. Sana kafanı karıştıracak hikayeler anlatacağım.

Oğlunu bulabilir.

Haruchai onun kısıtlamasını hak etmiyor muydu? Tanrım, hayır. Kendi özgüvenleri adına, Toprak'ı tarihinden ve gücünden mahrum bırakmışlardı; zafere erişiminden. Onları yıkmak için yapabileceği her şeyi hak ediyorlardı.

Ama o daha iyi biliyordu. Stave'in inançları onunkileri rahatsız etmiş olabilirdi; ama bu onun temel değerini azaltmıyordu: titiz dürüstlüğü ve açık sözlülüğü; kendini başkalarını yargıladığından daha katı bir şekilde yargılamaya hazır olması.

Ve-

Mutsuz bir şekilde kendine gerçeği söyledi.

Ve Liand onlarla boy ölçüşemezdi. Onlar *Haruchai*'ydi, olağanüstü güçlüydüler ve meydan okurcasına uzlaşmazlardı. Eğer Liand'ı onlarla karşı karşıya getirirse, onu öldürebilirlerdi. Ruhuna kesinlikle zarar verirlerdi. Onun acısını vicdanında taşıyacak ve hiçbir şey kazanamayacaktı.

Yeremya'nın içinde bulunduğu kötü duruma rağmen, kendi vicdanına sırt çeviremezdi.

Kendini dizginleyen Linden, Taşyiye'nin yüzüne baktı. "Beni ikna et," diye sessizce karşılık verdi. "Bana ne söylemek üzere olduğunu söyle. 'Ama ben-' "

Liand tereddüt etti. Görünüşe göre ondan önemli bir risk almasını istemişti. Kendi içinde tartışırken sinirleri gerildi. Ancak bir an sonra heyecanı -ya da güvenen doğası- galip geldi.

Hızla etrafına baktı; öne doğru eğildi. Sesini fısıltıya indirerek, "Efendiler yasaklamasına rağmen Nöbet'e yükseldim. Toprağın üzerinde büyük bir zarar bulutu gördüm, şimdi fark edemediğim korkunç bir bulut. Ve güneyin doruklarının bu bulutların üzerinde görkemli ve ihtişamlı bir şekilde yükseldiğini gördüm. Aralarında kalmak, nadir bulunan özlerini kendi etimle tatmak için can attım, bu tatlar beni yok etse de.

"Şüphesiz bir zamanlar Toprak'ın kendisi de benzer mucizelere ev sahipliği yapıyordu."

Adam Linden'in gözlerini yaşarttı: Adamın ilham verdiği ateşi söndüremedi. Topraklar'daki herkesin her zaman kolayca görebilmesi gereken bir şeye kısa bir bakış atmıştı. Halkının neyi kaybettiğinden habersiz olduğu için onun gibi yas tutmuyordu. Yine de kayıp gerçektir ve iğrençti.

Kendisine yönelik tehlikeye rağmen, onun dürüstlüğüne kendi dürüstlüğüyle karşılık vermek istedi.

"Liand-" Kabaca gözyaşlarını ovuşturdu. "Şu anda sana bazı şeyleri açıklayamam. Burada olmaz," dedi, *Haruchai*'nin onu duyabileceği bir yerde. "Ama başım belada ve yardıma ihtiyacım var.

"Ustaları uzun zaman önce tanıyordum. Beni hatırlıyorlar. O zamanlar arkadaşımıdılar ama şimdi onlara güvенеbileceğimi sanmıyorum. Onlar değişti. Onlar hakkında bana söyleyebileceğin her şeyi duymak istiyorum."

Anele tiksinişmiş gibi homurdandı ama konuşmadı.

Liand'ın bakışları endişeli olduğunu gösteriyordu. "Anlamıyorum," diye itiraf etti. "Onlar hakkındaki bilginiz kesinlikle benimkinden daha derin. Sorularımıza nadiren cevap veriyorlar. Aslında nadiren konuşurlar. Ben sadece Mithil Stonedown'daki herkesin bildiğini biliyorum ve bu da çok az. Revelstone adını verdikleri bir yer var ama ne olduğunu ya da nerede olduğunu söylemiyorlar. Fırsat buldukça oraya gidip dönüyorlar." Bir süre durakladıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Onlarda hiçbir değişiklik gözlemedim."

İç çekti. "Pekâlâ. Farklı bir şekilde soracağım. Lord Foul the Despiser hakkında ne biliyorsun?" Onun yüzünü aradı. "Gri Avcı mı? Efendiler ona Yozlaşma diyor."

Arka duvara gelince Anele irkildi ve kollarıyla başını kapattı.

Stonedownor ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Korkarım hiçbir şey bilmiyorum. Bu isimleri hiç duymadım."

"İşte," diye acı acı cevap verdi Linden. "Bu benim sorunum.

"Ülkenin kadim bir düşmanı var. Eğer ölümsüz değilse bile, öyle de olabilir. Yüzyıllar boyunca," bin yıl boyunca, "tarif edebileceğimden çok daha fazla zarar verdi. Ve sen onu hiç duymadın.

"Efendiler onun hakkında benden daha çok şey biliyor ve ben de onu çok iyi tanıyorum." Despiser onda kendisinden bir yankı bulmuş ve neredeyse onu bununla yok edecekti. "O burada. Hâlâ burada. Ama onun hakkında konuşmuyorlar.

"Liand," dedi genç adama olabildiğince açık bir şekilde, "bu beni korkutuyor."

Stave durumunu çok iyi açıklamıştı ama yine de bunu anlayamıyordu.

"Bu Lord Foul," diye sordu Liand kararsızca, "bu Despiser? Aramızda mı kalıyor? Ne yaptı?"

Korku ve öfkesini kontrol edemeyen Linden, "Oğlumu kaçırdı," diye mırıldandı.

Kadının sözleri Stonedownor'u şok etmiş gibiydi. Sırtını dikleştirdi; kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Endişe, içten bakışlarını kararttı.

Anele sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi kendi kendine usulca mırıldandı. "Bu benim sorunum," diye tekrarladı. "Oğlum Lord Foul'un elinde ve sen de

onu hiç duymadım. Efendiler sizi cahil bırakmak istiyor. Onunla boy ölçüşemeyecek olsalar da Toprağı kendi başlarına savunabileceklerini sanıyorlar.

"Oğlumu bulmak zorundayım. Bunu yapmak için yardıma ihtiyacım var. Ama Stave'e ondan bahsetmedim. Efendileri bana karşı kışkırtmak istemiyorum. Eğer gerçeği bilselerdi -yapmam gereken şeyi-" Dünya Gücü ve Kanun Asası olmadan Jeremiah'ı arayamayacağından zaten emindi. "Beni durdurmaya çalışacaklarından korkuyorum."

Daha sessiz bir şekilde, "Bazı kararlar almam gerekiyor. Burada öylece oturamam." Ve Anele'nin özgürlüğe ihtiyacı vardı. "Bana söyleyebileceğin her şey karar vermeme yardımcı olabilir."

Boyundan büyük işlere kalkıştığı her halinden belli olan Liand kollarını açtı ve ellerini iki yana açtı. "Linden Avery, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." Belirsizlik bakışlarını karıştırdı. "Tüm halkım için olduğu gibi benim için de Efendiler her zaman oldukları gibi oldular. Söylediğim gibi, zaman zaman Mithil Stonedown'da bulunmuyorlar. Daha sık olarak da değiller. Toprağı sürerken, ekin biçerken ya da meyve toplarken bize yardım etmezler. Ne zayıflara bakarlar ne de güçsüzlere yardım ederler. Yine de yaptığımız her şeyi desteklerler. Hiçbir şekilde uğraşlarımıza müdahale etmezler ya da yaşamlarımızı değiştirmezler."

Linden onu sertçe inceledi. "Ama Kevin's Watch'a tırmanmanızı yasakladıklarını söylemişsiniz."

"Evet," diye itiraf etti. "Öyle yaptılar." Yüz ifadesinden o ana kadar bu yasağı olağandışı bulmadığı anlaşıyordu. Bu, Efendilerin açıklamadığı uzun listedeki maddelerden sadece biriydi. "Birkaç gün süren bir yolculuk onları aramızdan alana kadar emirlerine karşı gelmeye cesaret edemedim."

Liand konuşurken güneşin üzerinden bir bulut geçer gibi oldu. Kapı aralığından yansıyan ışık sönükleşti ve odanın aydınlığını azalttı. Gölgeler yüzünü kapatırken ekledi, "Ve gezinmekten caydırıyorlar. Hayatlarımızın Mithil Stonedown'a yakın olarak yaşanmasının daha iyi olduğunu söylüyorlar."

Sonra sesi hızlandı. "Yine de atlarımız var çünkü onları Efendiler sağlıyor." Görünüşe göre atları tarif etmenin önemli olduğunu düşünüyordu.

Haruchai dürüstçe. "Sürümüz üreme yoluyla yenilenemeyecek kadar az ve gerektiğinde hızlı bir şekilde haber taşıyacak araçlara sahip olmamız gerektiğini söylüyorlar."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Ayrıca *Kresh*'e karşı bize yardım ediyorlar. Ve-"
"*Kresh*?" diye araya girdi Linden. Bu isim onun için yeniydi.

"Sarı kurtlar," diye açıkladı Liand, "bildiğimiz gri kurtlardan daha korkunç boyutlarda ve tarif edilemeyecek kadar vahşiler. Eski şarkılarımız ve masallarımız, Ovalar'a böyle canavarların musallat olmadığı zamanlardan bahseder. Ancak üç kuşaktır, belki de dört kuşaktır, *kreshler* aralıklarla üzerimize düşüyor ve korkunç sürüler halinde kan avlıyorlar. Efendilerin yardımından yoksun olduğumuz için onlara karşı koyamadık.

"Bu konuda bineklerimiz çok değerlidir. Herhangi bir uyarıda -çoğu zaman bizi uyaranlar Efendilerin kendileridir- Mithil Stonedown'da savunma yapabilmemiz için halkımızı toplamak üzere yola çıkarız."

Linden bulut geçip giderken ışığın düzelmesini bekliyordu; ama öyle olmadı. Bunun yerine odaya alacakaranlık çöktü ve açık perdenin arkasından hafif bir serinlik yayıldı. Hava değişiyordu. Anele'yi kontrol etmek için Liand'dan gözlerini ayırdığında, yaşlı adamın titremeye başladığını gördü.

Bir an için o kadar şiddetli bir algılama özlemi duydu ki, devam edemedi. Bir zamanlar bildiği Topraklar'da, havanın yanağına basit bir dokunuşu ona derinleşen kasvetin neyin habercisi olduğunu söyleyebilirdi.

Ancak kaybettiği sağlık duygusu için duyduğu acı, onu kaybın kendisi kadar zayıflattı. Çaba sarf ederek acısını bir kenara bıraktı.

"Bazen Üstatların gittiğini söylemiştin. Günlerce mi?"

"Zaman zaman," diye onayladı Stonedownor. "Diğer devamsızlıklar daha az uzun süreli oluyor."

Revelstone üç yüz fersah uzaktaydı. At sırtında bile yolculuk birkaç günden fazla sürerdi.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu. "Yani, Revelstone'a gitmedikleri zaman. Neden bir yere gitmeleri gerekiyor ki?"

Liand omuz silkti. "Onlar Üstatlar. Çok az şey açığa vururlar ve daha azını açıklarlar.

"Ancak," diye yavaşça ekledi, "görevlerim elverdiğinde zaman zaman bana eşlik etmeyi kabul ediyorlar. Böylece, bazı yokluklarında senin arkadaşını aradıklarını öğrendim."

Linden nefesini tuttu. Bu olayda da Anele doğruyu söylemişti.

"Zayıf, yaşlı bir adamı yakalamak için neden bu kadar uğraştıklarını bilmiyorum," diye devam etti Liand. Onlardan nasıl kaçtığını da tarif edemem. Onun yerinde olsaydım bunu yapamazdım. Yine de ona karşı duydukları arzunun yeni bir arzu olmadığı kesin."

Karanlıkta başını salladı. Güneşin ışığı daha da azalmıştı ve bu yüzden hava hissedilir derecede serinlemişti. Yakında titremeye başlayabilirdi. Liand'ın anlattıkları hem Stave'in hem de Anele'nin ona söyledikleriyle tutarlıydı.

Yaşlı adam yakalanmaktan nasıl kurtulabilmişti? Hayal bile edemiyordu. Liand gibi o da *Haruchai*'yi engellemekte çaresiz kalacaktı.

Eğer kaçmak istiyorsa, Anele'nin sırrını öğrenmesi gerekiyordu.

Karanlık, korkunç yaratıklardan bahsetmişti. Kayıp şeyler, uzun zaman önce ölmüşler. Onu hatırlamaya zorlayan yaratıklar-

Bu soru beklemek zorundaydı. Liand'ın açıklamak üzere olduğu bir şey onu rahatsız ediyordu. Liand'ın Üstatlarla yaptığı ara sıra seyahatleri takip etmek yerine, "Bir dakika önce başka bir şey söylemeye başladın. *Kresh*'ten bahsettiniz ve-?"

Kaşlarını çattı, bir an kafası karıştı. "*Kresh* ve-?" Ama sonra ifadesi düzeldi. "Ah, evet. Üstatların Şelalelere karşı da bize yardım ettiğini eklemek istemişim."

Anele sanki kendi kendine, "*Caesures*" diye mırıldandı.

Linden genç adama, "Devam et," diye ısrar etti.

Liand iç çekti. "Bizim anlayamadığımız ve Üstatların da açıklamadığı bazı yöntemlerle Şelaleleri çok uzaklardan fark edebiliyorlar. Bizler Şelaleler yakınımızdayken onları zar zor görebiliyoruz ama Üstatlar onların varlığını ve hareketlerini çok uzaklardan algılayabiliyorlar. Yıkıcı oldukları ve bizim için öngörülemmez oldukları için, Üstatlar bizi önceden uyarmasa ve bize rehberlik etmese, bizi yaşamdan koparabilirlerdi."

Stonedownorlar kör oldukları için *yaraları* fark edememişlerdi; ancak *Haruchai*, Liand'ın halkına Kevin's Dirt'ten bahsetmemişti bile.

Kendi kendine küfreden Linden, "Kevin'in Saatini kıran Düşüşü görebildin mi?" diye sordu.

Liand başını salladı. "Yapamazdık. Mesafe gözlerimiz için çok büyüktü. Sadece kule düştüğünde varlığını tahmin edebildik."

Bunların hiçbirini anlamamıştı. Lord Foul bundan ne kazanmıştı? Yine de sarı dumanlar onu *sezaryenlerden* daha az şaşırtıyordu. Eğer yapamazsa

nihai amacını hayal edebiliyor, kötülüğünün doğasını kavrayabiliyordu. Ama Kevin'in Saatini paramparça eden migren aurası başka bir konuydu. Bunun güçlü ve zararlı olduğunu görmüştü; ama ne *içindi*?

El yordamıyla daha fazla araştırdı.

"Üç ya da dört nesildir *Kresh* ile sorun yaşadığınızı söylemişsiniz. Ne zamandan beri Falls hakkında endişelenmek zorundasın?"

"Dört ya da beş yıl olabilir. Düşüşler daha fazla"- yüzünü buruşturdu -"*Kresh*'ten daha dikkat çekici, kurtlar ne kadar korkutucu olursa olsun. Hayatlarımızı daha derinden rahatsız ediyorlar." Liand bir an düşündükten sonra, "Halkıma sorarsam, aramızda ilk ortaya çıktıkları zamanı belirleyebilirim," dedi.

Seksen ya da yüz yıl. Üç ya da dört nesil. *Caesures* ve *Kresh* aynı zamanda Güney Ovaları'nı da etkilemeye başlamıştı.

"Şelaleler ne işe yarar?" Linden dikkatle sordu.

Genç adamın ağzı tekrar buruştu. "Söylediğim gibi yıkıcıdırlar." Anılarının tadı hoşuna gitmemişti. "Ağaçlar ve çalılar sık sık havaya uçuyor ve ekinler, sanki çok sayıda saban onları parçalamış gibi mahvoluyor. Zaman zaman tarlalarımızı kaybettiğimiz için açlıktan ölmek üzereydik ve ateşimizi yakacak odun bulamadığımız için kış bize çok acımasız davrandı." İç çekti. "Şüphesiz Üstatların yardımı dayanmamızı sağladı."

Sözlerini bitirirken sesinde ölümcül bir nota vardı, "Taş bir Düşüşe dayanabilir, ancak bunu tekrar tekrar yapmaz. Ama Düşüş'e yaklaşan herhangi bir hayvan, kuş ya da insan yutulur ve bir daha geri dönmez."

Linden ona baktı. Yutulup gitti mi? Gerçekten yutuldu mu? Tanrım! Anele'nin dehşete düşmesine şaşmamalı-

Liand'ın cevabından korkarak, "Falls'u ne sıklıkla görüyorsun?" diye sordu.

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Onları önceden tahmin edemeyiz. Sabit değil. Ancak aralarındaki zaman aralığı genellikle yıllarla ölçülür. Bazıları ovadan zararsız bir şekilde geçer. Diğerleri dağların arasında kaybolur ya da onlardan çıkar. Bir Sonbahar'ın bu vadiye girmesi nadirdir."

O konuşurken Linden aniden gelen bir sezgiyle irkildi. *Sezaryenler* Diyarı doksan yıl kadar önce etkilemeye başlamıştı. Covenant ona sıradan dünyasındaki her gün için Arazi'de yaklaşık bir yıl geçtiğini söylemişti. Ve beyaz altın yüzüğü geri getirdiğinden beri üç ay geçmişti-

Bu mümkün müydü? Linden, Liand'ın kefen giymiş halinin, boş taş duvarların ve kasvetin ardında, Roger'ın annesini hastane yatağında yumruğunu kendine doğru kaldırırken görür gibi oldu. Lord Foul, Joan'ın zihnini vahşi bir büyüyle gerçeklikler arasındaki bariyeri aşabilecek kadar tamamen ele geçirmiş miydi? Joan acısını şakağındaki kemiklere vurarak mı Şelalelere *neden olmuştu*?

Eğer öyleyse, tehlike çok daha kötü bir hal almak üzereydi. Artık *buradaydı*; doğrudan Kara'ya saldırabilirdi.

Ve Linden istemeden de olsa bundan sorumluydu. Deneyimlerindeki hiçbir şey onu Joan'ın deliliğinin bu kadar uzak mesafeler arasında güç sahibi olabileceği ihtimaline hazırlamamıştı.

Kanun Asası bile -eğer Linden bir şekilde onu bulmayı başarabilirse- böyle bir yanlış karşısında işe yaramayabilirdi.

"Bir Düşüş tarafından tehdit edildiğinizde *Kresh* hiç saldırır mı?" diye sorarken sesi titriyordu.

Joan'ın deliliği -ve Lord Foul'un entrikaları- nereye kadar uzanıyordu? Kevin's Dirt *kazaları* etkili bir şekilde maskeleydi. Şelaleler de benzer şekilde kurtların tehlikesini gizlemiş miydi?

"Böyle bir saldırıya şahit oldum," diye itiraf etti Liand, "daha fazlasını değil. Yine de Sonbahar'a yaklaştıklarında, *kresh* kaçmaya çalıştı. Başarısız olanlar yok edildi."

Verdiği cevap onu biraz rahatlatmıştı. Joan'ın -ya da Despiser'in- bir şekilde kısıtlanmış, sınırlanmış olduğunu düşündürüyordu. Ya da farklı niyetlerin iş başında olduğunu; açlıkların farklı dürtüler tarafından yönlendirildiğini.

Yine de bunu anlamamıştı. Kulağa Lord Foul gibi gelmiyordu. Yıkıma olan iştahı koordineli bir saldırıyla daha iyi doyurulamaz mıydı? Ustalar tek başlarına böyle bir saldırıya karşı koyamazlardı.

Stave'in halkı yüzyıllar boyunca Toprak'ın başka savunucusu olmadığından emin olmak için uğraşmıştı.

Linden'in daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Despiser'in amacını anlamasını sağlayacak bazı önemli gerçeklerden ya da içgörülerden yoksundu.

"Yani *Kresh* ve Falls yeni," diye düşündü. "Karşılaştırmalı olarak. Başka değişiklikler oldu mu? Belki sizin yaşamınızda değil ama son birkaç nesilde? Halkınız olağandışı bir şeyden bahsediyor mu? Garip bir şey oldu mu?"

"Nöbet'in düşüşü ve sizin varlığınız dışında mı demek istiyorsunuz?" Liand'ın ses tonu bir sırıtışa işaret ediyordu ama biriken kasvet yüz hatlarını gizliyordu. "Ölü doğumları, ikizleri ya da beklenmedik felaketleri mi soruyorsunuz?" Sonra gölgeli başını salladı. "Elbette sormuyorsunuz."

"Hiç tereddüt etmeden 'tuhaf' olarak nitelendirebileceğimiz bir olay meydana geldi," dedi daha ciddi bir şekilde. Gerçekten de bu olay sırasında ben de oradaydım. Çocuk denecek yaşta olmama rağmen, hepimiz gibi ben de olayı çok iyi hatırlıyorum."

"Anlat bana," diye ısrar etti Linden.

Bir an için kollarını sertçe ovuşturdu, sanki ne söyleyeceğini düşünmek onu artan soğuğa karşı savunmasız bırakmıştı. Dışarıda gün ürkütücü ve bir şekilde uğursuz bir hal almıştı: hapishanesinin ötesindeki evin duvarını güçlkle seçebiliyordu. Düzensiz bir esinti, evlerin arasındaki toprak yığınının toz kaldırmaya başlamıştı.

"Olayın kendisi," dedi sessizce, dehşeti hatırlayarak, "hiçbir şekilde dikkate değer değildi. Halkımız günün sonunda Taşlık Kasabası'nın merkezinde, yapılanları konuşmak ve yarınki işlere hazırlanmak için toplanmıştı. Ayrıca bu tür toplantılar şarkılar, masallar ve rahatlık için fırsat sağlar. Böylece Mithil Taş Kasabası halkı herkesin yardım ve rahatı için yüreklerini birleştirir."

Rüzgâr perdeyi yırttı. Havada biriken gerilim gök gürültüsüne işaret ediyordu. Anele kendine ait nedenlerden ötürü arka duvarı terk edip elleri ve dizleri üzerinde ilerledi. Daha iyi duymak istemiş olabilirdi.

Liand devam etti.

"Etkinlik sıradan bir şekilde başladı, benim yaşlarımdaki bir çocuk için pek ilgi çekici olmayan konularla meşgul oldu. İşler tartışıldı, planlar yapıldı. Onlara çok az katıldım, hikayeleri bekledim.

"Ama birdenbire aramızda bir yabancıнын durduğunu fark ettik. Onu daha önce hiç görmediğimiz için yüzü sadece yabancıydı. Kıyafeti de bizimkine benziyordu. Bununla birlikte, hiçbirimizin onun yaklaştığını fark etmemiş olmasını son derece tuhaf bulduk. Gerçekten de Üstatların kendileri, o ortaya çıkmadan önce onun farkında olduklarına dair hiçbir işaret vermemişlerdi.

"Haber vermemizi istemedi. Sadece bekledi. Ama çok geçmeden bütün gözler ve kulaklar ona çevrildi. Sonra konuşmaya başladı."

Ani bir rüzgâr perdeyi kancasından çekti. Deri tokat gibi inerek son ışığı da kapattı. Linden irkilerek Covenant'ın yüzüğünü kavradı. Artık Liand'ın ana hatları dışında hiçbir şey göremiyordu.

Anele odanın ortasında belirsiz bir bulanıklıktı ve dişlerinin arasından hararetle nefes alıyordu.

Stonedownor neredeyse fısıldayarak, "Yabancı bize hiçbir anlam ifade etmeyen konulardan bahsetti. Kumorgonlar. *Croyel*. Türünün kalbi üzerinde bir gölge. *Merewives* ve diğer şaşkınlıklar. Hiçbirine cevap veremedik. Onları anlayamadık.

"Ama sonra" -Liand sanki hatırası onu hâlâ rahatsız ediyormuş gibi duraksadı- "bize uzak kuzeyde büyük bir güç ve vahşete sahip bir belanın bağlarından kurtulduğunu ve Gök Gürültüsü Dağı'nda serbest kaldığını söyledi.

"Thunder Dağı mı?" diye sorduk nazıkçe. "Orası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Yakın mı? Bizi ilgilendirir mi? Bazen Şelaleler tarafından tehlikeye atılıyoruz. Ancak kuzeyden bize gelen tek zarar *kresh* sürüleridir. "

Linden yükselen rüzgâr gibi inledi. Esintiler arasındaki boşluklarda, kızgın taşta yağın yağmur gibi belli belirsiz bir cızırtı duyuyordu. Liand halkı Fırtına Dağı'nın adını bile duymamıştı - *Haruchai*'nin Ülke'nin geçmişini silme konusundaki titizliği onu şok etmişti.

Ama Liand onun tepkisini göremedi; endişeleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Durmamıştı.

"İlk başta yabancı bize öfkeyle karşılık verdi. Biz kör müydük? Yüzyıllar boyunca aptallaşmış mıydık? Dünyanın acımasız kötülüklerini küçümsedik mi?

"Ancak orada, Ustaların Çıtası araya girdi. Onun sözlerini unutmadım.

" '*Elohim*,' dedi, 'burada istenmiyorsun. "

Oh, lanet olsun. Linden karanlığa bakakaldı. Bir *Elohim* mi? O kibirli, Dünya gücüne sahip varlıkların Diyar'da ne işi vardı?

Uzaklarda gök gürültüsü bir top atışı başlattı. Mithil Stonedown'ı koruyan dağlardan ezici yaylın ateşleri yankılandı. Anele sanki her yaylın ateşi kendisine yönelikmiş gibi sesler karşısında irkildi.

" 'Bu insanlar cahil, *Haruchai*,' diye yanıtladı yabancı. 'Onları bilgidен mahrum bıraktınız. Onların kıyameti sizin başınıza gelecek'. Ama bize ne demek istediğini söylemedi.

"Bunun yerine uyarıda bulundu. Kalplerimizi titreten bir sesle, 'Yarım elden sakının,' dedi. Sonra havaya karışıp kaybolur gibi oldu.

tuz suya karıştı ve dilimizde sadece rahatsızlığın tadını bırakarak gitti."

Eğer boğazını temizleyebilseydi, Linden itiraz edebilirdi: "*Yarım ele* dikkat et! Sıkıntı göğsünü doldurdu. Bu unvan Thomas Covenant'a Ülkeyi ilk ziyareti sırasında verilmişti.

Ama Yeremya da kendi çapında bir yarım eldi.

Liand'ın, "Bunu tuhaf mı buluyorsun Linden Avery?" diye sorduğunu güçlkle duydu. Bu 'yarım el'i biliyor musun?"

Elohim Covenant'a asla güvenmemişti. Onun beyaz yüzüğünden korkmuşlardı; akışkan aşkınlıklarına rağmen kendilerini bile zorlama gücünden korkmuşlardı. Ama o ölmüştü.

Oğlu hakkında ne biliyorlardı?

Onlar *Elohim*'di. Dünya'da olup biten her şeyi biliyorlardı. Bilmek onların doğasında vardı. Elbette Yeremya'nın içinde bulunduğu kötü durumdan haberdardılar.

Lord Foul'un niyetini tam olarak anladıklarından emin miydiniz?

"Bu bizi hâlâ rahatsız ediyor," diye itiraf etti Liand, kadın cevap vermeyince, "yabancı geri dönmemiş olsa da. Bu nedenle kalbim bana Üstatların bilmemize izin verdiğinden daha büyük meselelerden bahsediyor."

Yarım ele dikkat et.

Beni bulun, diye yalvarmıştı Covenant rüyalarında.

Oğlunun kendisine karşı rehine olarak alındığını, böylece Antlaşma'nın yüzüğünü teslim etmeye zorlanabileceğini düşünmüştü. Ama *Elohim*'in uyarısı daha büyük bir tehlikeye işaret ediyor gibiydi.

Zaman Kemer'i'nin yok edilmesinden ve Dünya'nın yok olmasından daha mı büyük?

Gök gürültüsünün ardından Liand sözlerini şöyle bitirdi: "Bu nedenle, her ne kadar aptalca ve tehlikeli olsa da, Üstatların yasağına karşı gelerek Nöbet'e çıktım. Kıyametimizin adını bilmek istiyorum."

Linden ona baktı ama hiçbir şey göremedi. Lord Foul'un tam zaferinden daha mı kötü-?

"Anele'yi koruyun," diye inledi yaşlı adam rüzgârın uğultusu arasında. "Güç geliyor. Kalbini parçalayacak."

"Linden Avery." Liand'ın sesinde bir yalvarış notası vardı. "Konuş benimle. Bizden esirgenen pek çok şeyi kavırıyorsun. Bu kıyameti anlıyor musun? Kim bu *Elohim*? 'Yarım el' nedir ki ona karşı dikkatli olmalıyız?"

Rüzgârın şiddetlendirdiği gök gürültüsü yere öyle bir çarptı ki, altındaki zemin sarsıldı. Perdenin önünden akıp giden hava buz gibi soğumuştı.

Croyel ile karşılaşmıştı. Onlar efendilik karşılığında güç veren parazitlerdi. *Arghuleh*'in ilkel vahşetini birleştirdiklerini görmüştü; Gyre'in tehlikeli ayinlerinden Kasreyn'i yüceltmişlerdi.

Böyle bir yaratık Yeremya'ya ne yapabilir?

Kroyel Elohim için bir tehdit oluşturmuyordu. Tehlike Toprak ve Dünya için olmalı. Ya da oğlu için-

"Neler oluyor?"

Yüksek sesle konuştuğunu duymadı. Sadece gök gürültüsünün Kevin'in Saatinin parçalanması kadar şiddetlendiğini biliyordu.

"Koru," diye tekrarladı Anele. Sesi korkuyla titriyordu.

Birdenbire rüzgârla birlikte düzensiz bir feryat yükseldi.

"Saldırıya uğradık!" Liand hemen ayağa fırladı. "*Kresh?*" diye *soluk* soluğa bağırdı. "Şimdi mi?"

Bir telaşla kendini perdenin arkasına attı; konutların arasında kayboldu.

Linden içgüdüsel olarak ayağa kalktı ve Liand'ın sorusunu yineledi. Kurtlar mı? Böyle bir fırtınada mı?

Hayır. Despiser onları saldırmaya zorlamadıkça olmaz.

Mithil Stonedown'ın tüm savunucularına ihtiyacı olacaktı. *Haruchai* bile kendilerini bunalmış bulabilirler.

"Hadi," dedi Anele'ye acilen. Sağ eliyle Covenant'ın yüzüğünü kavradı. "Yardıma ihtiyaçları var ve seni bırakamam. Benimle geliyorsun."

Arkadaşı tepki vermedi. Onu duymuş olamazdı. Rüzgâr ve gök gürültüsü gibi patlamalar sesini bastırdı.

"*Haydi!*" diye bağırdı, kalın kasveti öfkeyle işaret ederek. Sonra perdeyi kenara itti ve fırtınanın içine doğru koştu.

Ancak orada sendeleyerek durdu.

Hapishanesi ile en yakın ev arasındaki dar geçitte durdu. Terk edilmişti: Görünürdeki her geçit terk edilmişti. Ustalar Anele'deki nöbetlerini bırakmışlardı. Rüzgârın gücü onları sürükleyip götürmüştü.

Bulutlar tepesinde duman gibi uçuşuyor, siyah ve gri birbirine karışıyor ve ufuklara doğru yarışıyordu. Etrafındaki evler bulutların tonlarında görünüyordu.

Karanlık, mezarlar kadar rahattı. Toz gözlerine battı ve parlayarak uzaklaştı.

Yağmur bekliyordu ama hiç yağmur yoktu.

Karanlığın içinden Anele onun sırtına doğru tökezledi. Kendini yakaladı ve sendeleyerek onun yanına gitti. Dudakları hararetle çalışıyordu ama Anele onu duyamıyordu.

Liand'ın halkı ve *Haruchai kresh* ile savaşıysa, bunu ses çıkarmadan yaptılar: hırlama yok; çaba ya da acı çığlıkları yok.

O halde kurtlar ya da Linden'in bildiği başka bir saldırı biçimi değildi. Devam eden bir savaş, gök gürültüsü şokları arasında sessizlik içinde yürütülemezdi.

Tüm Stonedown sesini kaybetmişti. O ve Anele hayatta kalan tek kişiler olabilirdi-

Bir sonraki gök gürültüsü şimşek çaktırmadı. Fırtına başladığından beri hiç şimşek görmemişti. Bunun yerine önündeki örtülü hava mükemmel ve aşılmaz bir karanlığın düğümüne dönüşmüş gibiydi: damıtılmış abanoz ya da obsidyen. Körelmiş duyuları bile onun yoğunluğunu ve gücünü bir enkaz çığlığı gibi hissediyordu.

Dehşet içinde ona bakarken, aşağı doğru paramparça oldu.

Gücün çarptığı yerden toprak ve kırık taş fıskırdı; çok fazla taş. Bir evin yerle bir olduğunu anlayana kadar sersemlemiş bir şekilde dakikalar geçti.

Bu fırtınaya hiçbir doğal güç neden olmadı. Bu Despiser'in eseri idi. Mithil Stonedown'daki hiçbir şey buna karşı durmayı umut edemezdi.

Vahşi büyü hariç-

Tekrar ilerlemeye başladı.

Bir kalp atışı sonra, bir kez daha durdu.

Eğer bu fırtınaya Lord Foul sebep olduysa, ne kazanmayı umuyordu? Gereksiz bir yıkım mı? Evsizlik ve acı mı? Böyle şeylerden zevk alırdı. Ama onu çok iyi hatırlıyordu. Her zaman bir amacını diğerinin içine gizlerdi. Mithil Stonedown'ı parçalara ayırmakla yetinmeyecekti. Daha fazlasını istiyordu.

-

Kendini bir güç yarışına, kara tahribata karşı beyaz ateş yarışına sokmasına izin verirse ne olurdu? Covenant'ın yüzüğünü nasıl kullanacağını bilmiyordu. Eğer yolu bulabilirse, fırtınayı dindirebilir ve Liand halkından bazılarını kurtarabilirdi. Ya da kaynayan bulutlar çok güçlü olabilirdi.

onu. Hayatı için kaçmak zorunda kalabilir. Ya da daha kötüsü, kontrolünü tamamen kaybedebilir-

Ya da herhangi bir irade eylemiyle vahşi büyü yapamayacağını fark edebilirdi. Kendini savunamadan, fırtına tarafından yere serilebilirdi. Jeremiah'ın son umudu da yok olabilirdi.

Her iki durumda da tehlike geçtiğinde Efendiler Anele'yi tekrar hapsedecekti. Kaçma şansı -belki de tek şansı- ortadan kalkmış olacaktı. *Bu* da Despiser'a sorgusuz sualsiz hizmet edecekti.

Hayır, kendi kendine nefes nefese kaldı. Hayır. Yapmayacaktı. Hâlâ nefes alabiliyorken ve düşünebiliyorken-
Beklemedikleri bir şey yapın.

-Ve koş.

Eğer bu fırtına onu hedef alıyorsa, onu takip edebilirdi. En azından Stonedownor'ların bir kısmı kurtulmuş olur. Ve Stave'in adamları onu takip edemeyebilir.

Dümen kırarak Anele'ye uzandı ve onu yırtık pırtık tuniğinin omzundan yakaladı. Rüzgârın içinden bağırmaya çalışmak yerine, onu önünden, karanlığın kaynayan merkezinden uzağa itti.

Sanki kadın kaburgalarına bir ok saplamış gibi, sanki körlük onu engellemiyormuş gibi itaat etti.

Birlikte tüm güçleriyle evlerin arasından ve Taşlı Kasaba'nın dışına koşular: gök gürültüsünden, Ustalardan ve bildiği Topraklardan uzağa.

6.

Despiser'in Rehberliği

Güneye: Linden, Anele ile birlikte güneye, vadinin derinliklerine doğru koşmak için dua etti.

O kara fırtına kuzeyden mi geliyordu? -Gök Gürültüsü Dağı'nda serbest kalan tehlikeden mi? Eğer öyleyse, güneye, dağların barikat gibi yükseldiği yere doğru kaçması gerekiyordu.

Ustalardan, kara gök gürültüsünden ve Jeremiah'dan uzakta.

Beklemedikleri bir şey.

Ona yardım edecek insanlar bulma umudundan uzakta.

Rüyalar tuzaktır.

Zorlukla görebildiği halde koşarak, yaşlı adamla birlikte evlerin arasından geçip Mithil Stonedown'dan çıktılar. Anele ısrar etmeden ya da açıklama yapmadan onun yanında kaldı. Görünüşe göre deliliğinin her evresinde kaçmayı anlamış ve görmeye ihtiyaç duymamıştı. Gerçekten de, açık araziye çıktıklarında önden gitmeye başladı. Anele'nin hayal bile edemeyeceği bir içgüdüyle yönlendirilen ayakları, yoğun buluta ve gök gürültüsüne rağmen kendiliğinden bir yol bulup onu takip ediyor gibiydi.

Bunu istemedi. *Haruchai* peşinden gelecektir. Köye saldıran karanlıkta ölmeyecek kadar cesur ve güce aşınaydılar. Ve atlara erişimleri vardı. Herhangi bir yol Ustaları hızla peşinden sürükleyebilirdi.

Doğru yönü seçtiğini ve nerede olduğunu bildiğini umut eden Linden, Anele'nin arkasından nefes nefese, "O taraftan değil! Nehre doğru git!"

Liand'ın köyü Mithil'in doğu kıyısında yer alıyordu. Eğer Anele'yle birlikte güneye gidiyorlarsa, sağa dönerek su yoluna ulaşabilirlerdi. Belki de nehri geçerek -ya da nehir boyunca ilerleyerek- *Haruchai*'nin kafasını karıştırabilirlerdi.

Ya da Covenant'la birlikte Sunder'in yağmur altında yaptığı gibi aşağıya doğru süzülerek.

Stave böyle bir varsayımda bulunur muydu? Yapabilir. Kesinlikle bunu ciddi olarak düşünmek zorunda kalacaktı. Nehirde Mithil Stonedown'ı geçip Güney Düzlikleri'nin açık arazisine yönelebilirse, izini sürmek zor olacaktı.

Ve eğer Mithil'in akıntısına yeterince uzun süre binerse, onu Andelain'in güney ucuna taşıyacaktı. Orada Ölümler'in öğütlerini ve rehberliğini keşfedebilirdi-

O gölgelerin artık Tepeleri işgal etmemiş olması mümkündü. Efendiler bilirdi. Ama onun bilmediğini de bilirlerdi. Onun o yöne gideceğine inanıyor olabilirler mi?

Ağır kasvetin içinde onu kaybedebileceğinden korkan Linden, patikadan uzaklaşan Anele'nin arkasından sertçe koştu. Dengesizliğine rağmen onu anlamış olmalıydı. Ve onun gibi güneye doğru kaçtıklarına inanmış olmalıydı.

Ayaklarını zorlukla görebiliyordu ama botları çimenlerin sert yastığına rahatça basabiliyordu. Ve birkaç dakika içinde çim hafifçe aşağı doğru eğiliyor, belki de su yoluna doğru alçalıyor gibiydi. Birkaç adım boyunca daha rahat koştu.

Yine de çok geçmeden kaçma girişiminin başarısız olacağını anladı.

Uzağa koşacak gücü yoktu. Şimdiden zorlukla nefes alabiliyordu. Ağır bulut gözlerini alacakaranlık gibi dolduruyor, önünde fosfenler gibi dönüyordu: karanlık, sanki hayatı ve kanı sızıyormuş gibi gözlerine sızıyordu. Tekrar tekrar dengesini kaybediyor ve neredeyse düşüyordu; ya da sert rüzgâr onu adımlarından alıkoyuyordu.

Çok fazla hırpalanmıştı; çok az dinlenebilmişti. Bedeni saatler değil, günler süren bir iyileşme istiyordu. Ve kendini hazırlamamıştı- On yıl boyunca Thomas Covenant ile yaptığı yolculuklarda geliştirdiği fiziksel dayanıklılığı sürdürmek için çok az şey yapmıştı.

Eğer Despiser şimdi ve burada karşısına çıksaydı -ve eğer tam bir nefes alabilseydi- sahip olduğu her şeyi fırlatıp atardı.

tereddüt etmeden ona karşı koydu. Ama *Haruchai*'den kaçarak kurtulamazdı, sadece kaçamazdı.

Yine de Anele, sanki tüm yorgunluğu, ölümlülüğünün tüm kalıntıları Efendiler'in hapisanesinde geride kalmış gibi, loş çimenlerin üzerinde onun önünde hızla ilerledi. Dünya gücüyle ya da korkuyla galvanize olmuş ve yılların mahrumiyetiyle sertleşmiş bir halde, onu kolayca geride bıraktı. Şimdiden gözden kaybolmaya başlamıştı, sisin içindeki bir hayalet gibi kayboluyordu. Bir an sonra onu tamamen kaybedecekti.

Adamın koşarken kıkırdadığını, çılgın bir neşeyle dolup taşıtığını duyduğunu sandı. Nefes nefese kalmaktan başka bir ses çıkarabilseydi yavaşlaması için ona yalvarırdı.

Sonra geçiş olmadan onu bir anlığına net bir şekilde gördü ve önünde bir anlık güneş ışığı parladı. Fırtınanın dış kenarı-? Kendini ileri atarak onun peşinden koşmaya başladı.

Bir başka güneş ışığı parıltısı: hafifçe aşağıya doğru eğimli bir yamaç. Birdenbire garip fırtınanın serpintileri bacaklarından çözüldü ve göz kamaştırıcı ışığa ve temiz güne doğru serbest kaldı.

Anlık bir yorgunlukla ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, çimenler altında sallanıyormuş gibi görünürken ve hafif esinti onu yanlara doğru çekerken nefes nefese kaldı.

Bir süre boğuk nefes alıp verişinden ve kalbinin kararsız atışından başka bir şey duymadı. Etrafındaki tepeler, fırtınanın geçişiyle kuşlardan ve hayattan mahrum kalmış bir mezar gibi sessiz görünüyordu. Başını kaldırıp Anele'yi aramak istedi ama boynundaki ve omuzlarındaki kaslar ona itaat etmeyi reddetti. Bildiği tek şey, adamın koşmaya devam ettiğiydi; onu sonsuza dek geride bırakana kadar da devam edecekti.

Ancak birkaç dakika sonra, çimenlerin üzerindeki hareketin sesi ona ulaştı ve görüş alanının kenarında, hırpalanmış ve çıplak bir çift yaşlı ayak belirdi. Anele onun için geri dönmüştü.

Neşelenmek için nefesini tutamayan bir adam gibi sık sık kıkırdıyordu.

Linden onun adını söylemeye çalıştı ama nefesi kesilmişti. Zayıf kaçma girişimini ne kadar uzatmıştı? Yüz metre mi? İki yüz metre mi? Mithil Stonedown'a yapılan saldırı sona erdiğinde Efendiler onu çabucak yakalayacaklardı.

Anele, Lord Foul'un sesiyle, "Acınası," diye kıkırdadı. "Tamamen alçakça. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Linden Avery. Seni böyle sürünürken görmek hoşuma giderdi ama henüz secde etmeni hak etmedim.

"Eğer bu başarısız sakatı serbest bırakmasaydınız, hizmetkârlarım *Haruchai* size yardım edecekti. Sahte umutlarını besleyeceklerdi. Şimdi peşine düşüp seni hapsedecekler.

"Bu beni rahatsız ediyor."

Dayanma gücü kalmamıştı; ama hâlâ öfkesini hissedebiliyordu. Bir anda ayağa fırladı ve bakışlarındaki öfkeyle Mutabakat'ın yüzüğünü kavradı.

Anele istemsizce irkildi. Ağzı Despiser'ın acı kahkahasını dile getirirken, kör gözleri dehşet ve sefaletle yaşardı.

"Lanet olsun, Foul!" diye dişlerinin arasından soludu. "Onu rahat bırak. Eğer bir kurbanı ihtiyacın varsa, beni dene. Şansını dene."

"Peki ya yapmazsam?" Lord Foul karşılık verdi. "Ya bu kötürümün eziyetiyle seninle alay etmeyi tercih edersem? O zaman ne olacak? Tatsız kadın! Benim eğlencem için bu yerinden edilmiş kemiklerden hayat mı çıkaracaksın?"

Linden güç için can atıyordu; beyaz ateşin onaylanması için. Vahşi büyü onun reddine güç katabilirdi. Eğer Covenant'ın yüzüğü avuçlarında hareketsiz durmasaydı, Despiser'ı bile yıldırabilirdi. Ama o Covenant değildi. Onun gücü ona ait değildi.

Yine de öfkesi onun için yeterliydi. Ateşle olmasa bile öfke ve kararlılıkla Anele'nin ıstırapıyla yüzleşti.

"Eğleniyor musun, pislik?" diye çıkıştı. "Yapabiliyorken tadını çıkar. Er ya da geç sağlık duygularımı geri kazanacağım." Bir şekilde. "Ve iyileştiğimde, *Anele'yi rahat bırakacaksın. Bunu garanti ederim.*

"Eğer yapmazsan, sana ulaşabilirim." Birden fazla kez, sezgileri onun Covenant'ı ele geçirmesini sağlamıştı. "Seni çıplak ellerimle ondan koparacağım."

Anele'ye yaptığı zulüm kadar Yeremya'ya yaptıkları için de.

Yaşlı adam korkuyla geri çekildi. İçindeki ruh sert bir şekilde kıkırdadı.

"Buna inanıyor musun?" diye karşılık verdi. "Bu beni memnun eder. Bu beni memnun ederdi.

Böyle bir yarışma onu tatmin eder. Ve bu deli gemi, asırlar önce yok olması gerekirken inatla devam etmeye çalışıyor." -Lord Foul kahkahalarla güldü-

"Ah, tamamen yok olacak."

Şart değil, dedi Linden sessizce. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.

Ancak bu haliyle gerçek bir tehdit oluşturmuyordu. O da bunu biliyordu. Anele'nin durumu yüreğini burksa da, kendini öfkeyle tüketerek hiçbir şey kazanamazdı.

Sarkarak yüzüğü bıraktı. "O zaman bütün bunlar ne için?" diye acı acı karşılık verdi. "Bizimle alay etmek seni dayanamayacağın kadar çok mu memnun ediyor? Kahretsin, tüm Dünya'yı yok etmedikçe kaçamazsın. Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?"

Hadi, Foul. Kullanabileceğim bir şey göster. Bana ne yaptığını söyle. "Şu anda mı?" diye sordu Despiser neşeyle. "Gerçekten de öyle. Sen olmalısın Bana hizmet edemeyeceğinizi kanıtlamayın. Sana yardım etmek istiyorum."

Arkadaşı aniden arkasını dönerek onu takip etmesi için işaret etti. "Gel kadın. Rehberliğimizi kabul et. Sana hurtloam'u göstereceğiz."

Ayağa kalktığından beri ilk kez Linden onun arkasından baktı ve yamacın dibinde, bir taş atımı kadar ötede, güneş ışığıyla parlayan Mithil Nehri'ni gördü. Onun ötesinde, gökyüzünü yasaklayan, dış gibi sivri dağlar yükseliyordu. Sağında, ovalara doğru alçalıyorlardı; ama güneyde, vadinin başında engebeli bir duvar halinde toplanmışlardı.

Arkasında, arazinin şekli tarafından kısmen gizlenmiş olan fırtına hâlâ Mithil Stonedown üzerinde kaynıyor ve köpürüyordu. Ara sıra çıkan şiddetli gök gürültüsü dışında duyabildiği tek ses, nehrin kıyıları arasındaki nemli akıntısı, yüksek soğuk ve uzak denizlerin mırıltısı ve kendi yorucu solunumu idi.

Bir yerlerde "hurtloam" diye bir şey duymuştu ama ne olduğunu ya da kimin bahsettiğini hatırlamıyordu.

Fırtınaya rağmen hava, uzaklardaki zirvelerde kar ve buz olduğunu ima eden keskin bir tınıya sahipti. Kızarmış yanaklarındaki esinti baharı andırıyordu; Mithil'in akıntısı ise çalkantılıydı ve erimiş kışla ağırlaşmıştı.

Mithil Stonedown'a yapılan saldırı sona erer ermez *Haruchai* peşlerine düşecekti.

Onun kıpırdamadığını gören Anele daha acil bir şekilde seslendi. "İyileşmeye ihtiyacın var," dedi Lord Foul ona. "Bu olmadan, bu kendi kendini kandıran Efendiler seni pervasızca tuzağa düşürecek ve bu sefer kurtulamayacaksın. Ben senin adına onları engellemek zorunda kalana kadar seni çaresiz bırakacaklar.

"Ayrıca," diye ekledi, sanki bir budalaya açıklama yapıyormuş ve bundan bıkmış gibi, "bana hizmet edebilmeni sağlayan muhakeme yeteneğini geri kazanamayacaksın.

"Gel, diyorum. Zavallılığınızdan pek zevk almıyorum. Emin olun ki bu zavallı yaşlı adam size zarar vermek istemiyor."

Linden'in alnındaki ter kurumaya başlamıştı. Hurtloam? Daha uzağa kaçamazdı: kaçmak artık mümkün değildi. Ama düşünebilir, araştırabilir ve kendini savunabilirdi.

Size yardım etmek istiyorum.

Ona bir an bile inanmadı; Lord Foul'un böyle sözler söylediğine inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de bu tuhaf teklif ona kaçırmak istemediği bir fırsat vermişti.

Cesurmuş gibi davranarak, "Ve bana söylediğin şeyi *neden* yapacağımı düşünüyorsun? Aklımı kaybettiğim için mi? Birdenbire aptal mı oldum? Kahretsin, Foul, her şeyi çok uzun zamandır kendi başına hallediyorsun. Kayıtsızlaşıyorsun."

"Kör aptal!" diye alay etti Despiser. Anele'nin aytaşı gözleri çaresizlik içinde yuvarlandı. "*Haruchai*'nin peşine düşeceğinden şüphe mi ediyorsun? Şimdi sana dostluk ve yardım teklif edeceklerini mi sanıyorsun?"

Linden uyarı dolu bir kahkahayla cevap verdi. "Tabii ki hayır. Ama *biliyorum ki* Sen, Foul. Söylediğin her şeye inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Paugh!" diye tükürdü. "Tasarımlarımı anlayacak kadar bilgelik ya da anlayışa sahip değilsin. Meydan okuman hiçbir amaca hizmet etmiyor. Sadece benim hor görmemi besliyor. Beni küçümseyerek kendinizi tehlikeye atıyorsunuz."

"Öyleyse beni ikna et," diye karşı çıktı hemen. "Seni dinlemem için bana bir sebep ver."

Anele sanki onu ateşle tehdit etmiş gibi kıvrandı. Gözyaşları dikişli yanaklarında bir parıltı oluşturdu. Sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi başı bir o yana bir bu yana savruldu. Ama Despiser ona hükmediyordu ve sessiz kalamazdı.

"Dedim ya," diye yanıtladı Lord Foul, "*Haruçaylar* farkında olmadan da olsa bana hizmet ediyorlar. Bu çok rahatlatıcı. Ayrıca seni hapsedecek olmaları da öyle."

"Onlara katılırsanız da katılmasanız da, tasarımlarım yerine getirilecek. Zamanın Kemeri'ni parçalayacak, Dünya'nın ve nefret ettiğim her şeyin sonunu getirecek güçler harekete geçirildi. Bununla birlikte, eğer hapsedilirseniz, ortaya çıkacak olan şeyin bazı yönleri benim görüşüme göre bulanık kalacaktır. Bu yolda Düşmanımın beni tekrar tuzağa düşürmek için bir yol bulamayacağına emin olamam."

"Ama özgür kalırsanız, beni tatmin etmeye uygun ve muktedir olursanız, serbest bırakılmam garantidir. Bana karşı çıkma girişimleriniz bunu

garantileyecek. Kemer parçalanacak ve ben ebedi Gökler arasında hak ettiğim yeri geri alacağım. Düşmanım beni engelleyemeyecek."

Rütbeli ses kurnazca ekledi: "Dahası da var ama daha derin amacımdan bahsetmeyeceğim."

Sonra Despiser kaba bir şekilde şöyle dedi: "Bu nedenle yakalanmanızı istemediğim açık olmalı. Ve eğer tam gücünüze kavuşmazsanız *Haruchai*'den kaçmayı başaramayacağınız da açık olmalı. Yaralıloam'a ihtiyacın var. *Haruchai* size yardımcı olabilecek hiçbir ilmin kalmamasını sağladı. Sadece Dünya Gücü yeterli olacaktır."

Linden ona baktı, bir an için dehşete kapıldı ve donakaldı. Güçler harekete geçmişti ama sonra dehşetini bastırdı. Dişlerini sıkarak, "Kes şunu. Bu kadar gizemli olma. Bu çok önemsiz. Ve zaman kaybediyorsun."

"Bana sadece ne yaptığını söyle."

Anele'nin ağzı burkuldu, ancak kapana kısılmış ruhu hiç ses çıkarmadı. "*Bitti mi?*" diye kıkırdadı Despiser. "I?" Sevinci Anele'nin cılız bedenini sarstı. "Hiçbir şey. Boştaki oğluna sahip çıkmanın dışında, sadece orada burada fısıldayarak öğüt verdim ve olayları bekledim."

"*Yaralar* bana ait değil. Ayrıca körlüğünüzde benim bir payım yok, çünkü Kevin's Dirt'ün güzel sözlerini ben söylemedim. Eğer *yapılanlardan* korkuyorsanız, *Elohim*'i düşünün ve umutsuzluğa kapılın. Onlar *da Haruchai* gibi farkında olmadan ve kibirle bana hizmet ediyorlar."

Linden bir küfür mırıldandı. "Ve sana *inanmamı* mı bekliyorsun? O fırtınayı sen göndermedin mi?"

Anele'nin elleri kafasına gitti ve saçlarından tutup çekti. "Yazıklar olsun sana, kadın. Utanç ve ıstırap! Düşmanlığımı küçümsüyorsun. Bu acınası saldırı bana yeterince iyi hizmet ediyor, ama çok kaba, çok kaba. Böylesine inceliksiz bir oyun için elimi kaldırmaya tenezzül etmem."

Değil mi? Belirsizlikle sarsılan Linden sustu. En azından bu konuda düşmanına inanıyordu. Lord Foul yaptıklarından dolayı övgüyü reddedecek biri değildi. Kendi kötülüğünden çok fazla zevk alıyordu.

Yine de fırtınayı o göndermediyse-

Zayıftı; çok zayıftı. Sahip olmadığı gücü toplayamazdı.

-Kim yaptı?

Mithil Stonedown'ın kaç düşmanı vardı?

Anele bir süre daha bağırsakları parçalanıyormuş gibi kıvrandı. Sonra fırl fırl dönerek Mithil'e doğru koşmaya başladı.

Koşarken Lord Foul ona seslendi, "Beni reddet ve lanetlen! Yakalanacağın kesin! O zaman oğlun ellerimdeyken çaresiz kalacaksın!"

Korkularını uzakta tutuyordu: şimdi onlar onun kısıtlamasını aştılar. Çok az gücü vardı ve çok fazla zaman kaybetmişti. Nehir, Efendiler'den kaçmak için tek şansı olabilirdi.

Sertçe eğimin onu Anele'nin peşinden aşağıya doğru sürüklemesine izin verdi.

Önünde, yaşlı adam su yolunun kenarında yüzüstü yatıyordu. Baş çimenlerin kenarından öteye uzanıyordu: Nehrin dalgaları ve girdapları arasında kaybolmuş aklını arıyor olabilirdi. Bulunduğu açıdan bakıldığında, akıntı kıvrıla kıvrıla adamın yüzüne ulaşmış gibi görünüyordu.

Her seferinde bir adım atarak aradaki mesafeyi kapattı; sarsılarak onun yanında durdu. "Şimdi ne olacak, Foul?" diye nefes nefese kaldı. "Nehir yataklarına bakarak fal mı bakıyorsun?"

"Senin bildiğinden daha fazla, aptal," diye karşılık verdi Despiser. "İnsanlar kaderlerini genellikle kayalara kazınmış olarak bulurlar, ama seninki suya yazılmış."

Sonra kolunu aşağı doğru salladı. "İşte," diye duyurdu, "söz verdiğim gibi." İçinden gelen bir sıkıntı ya da nefret neşesini gölgeledi. "Hurtloam."

Ah, kahretsin. Linden'in son direnci de akıp gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Hurtloam, değil mi? Yenilmiş bir yorgunluğun içine düştüğünü hissetti. *Şimdi* ne yapması gerekiyordu? *Despiser*'a mı güvenilecekti?

Yine de Anele'nin sıkıntısını görmek korkunçtu. Kırılğanlığının iyileştirilmesine, delilikten kurtulmaya hayattaki her şeyden daha çok ihtiyacı vardı; belki de yaşamaya olduğundan daha çok ihtiyacı vardı.

Haruchai onu elinde tutarken ve o kör kalırken bu asla gerçekleşmeyecekti.

Onu koruyacağına söz vermişti. Ve oğluyla arasındaki tek bağ oydu. Yaşlı adam, Jeremiah'ı da elinde tutan Lord Foul tarafından ele geçirilmişti. Despiser ne zaman Anele aracılığıyla ona sataşsa, onu oğluna çok zayıf bir şekilde de olsa bağlıyordu. Eğer *görebilseydi*, Jeremiah'a ulaşabilirdi-

Aslında, Anele sahip olabileceği tek bağlantı olabilir.

Mithil onun altında, kaçış fısıltılarıyla havayı karıştırıyordu. Onun nefes nefese sessizliği arkadaşını çılgına çevirmiş gibiydi. Yüzünü buruşturup tiksinti duyarak tekrar aşağıyı işaret etti. "İşte!" Onun

Gözleri beyaz bir dehşetle parlıyordu. "*Sen de mi delirdin? Sana söylüyorum, bu acı verici.*"

İyileşmeye ihtiyacın var.

Adamın yoğunluğu karşısında yarı hipnotize olan Linden nehir kıyısına baktı; ama adamın ısrarını açıklayacak hiçbir şey göremedi. Kendi derdine düşmüş olan nehir, kıyısının çimenli kenarının bir kol boyu kadar altından geçip gidiyordu. Anele'nin işaret ettiği yerde, suyun kenarındaki kaygan taşların arasındaki bir çentikte, kabaca üçgen şeklinde ince bir kum parçası uzanıyordu. Bunu yakınlardaki benzer taşların arasındaki diğer kum parçalarından ayırt edemiyordu.

Suyun mırıltısı kafasını doldurdu.

"*İşte!*" Lord Foul tekrarladı; ama ona yalvaran Anele olabilirdi. "Bu halsiz sakat, nefret ettiğim Dünya Gücü'yle dolup taşıyor. Bu konuda yanılıyor olamaz."

Ona hurtloam'un sağlık hissini yenileyeceğini söylemişti. O olmadan, Mutabakat'ın yüzüğünü nasıl kullanacağını asla öğrenemeyebilirdi. Sadece sezgi ona umut veriyordu-

Despiser zarar ve özgürlük peşindeydi. Eğer hurtloam onu gerçekten iyileştirebiliyorsa, o zaman düşmanının bunu ona sunarak kazanacağı bir şey vardı: öldürücü ve tehlikeli bir şey.

Ama bir şey de kazanabilir. Tasarımlarını onun aleyhine çevirebilir.

Beklemedikleri bir şey yapın.

Kalbinin sesini bastırmak için nefesini tutan Linden, sanki sonunda kendinden emin olmuş gibi kolunu bankın kenarına uzattı.

Avucuyla nemli kum üçgenine dokundu ve hiçbir şey hissetmedi.

Anele gözlerini sıkıca kapatmıştı. Başını öfkeyle sallayarak çılgınca bir onaylama işareti verdi.

Parmaklarını dikkatlice kumun içine soktu; bir avuç aldı. Bir an için teninde sadece serin bir nem hissetti.

Arkadaşı sırt üstü yuvarlandı; boğumlu elleriyle yüzünü kapattı. Kadının duyamayacağı inilti sesler çıkarıyordu.

Sonra Linden kumda kıvılcım gibi belli belirsiz bir parıltı gördü. Avucunun üzerinde ışık tanecikleri karıncalanmaya başladığında şaşkınlıktan neredeyse irkilecekti. Altın parıltıları güneş ışığını yakalıyor, dökülen korlar ya da Wraithlerin minik yansımaları gibi dönüyordu.

Girdap gibi dönerek eline ısıltılı bir his yaydılar. Canlılık parçaları ve zerrecikleri parmaklarını ve avucunu ıslattı, sonra  n kolu boyunca dirseğine ve omzuna doğru süpürüldü. İstemsizce, ne yaptığının farkında olmadan, kumu yüzüne yaklaştırdı, böylece içine bakabildi; ve yenilenmenin tadı gibi parıldayan Şey göğsüne doğru genişledi, yorgunluk ve eforu sanki ona hiç dokunmamışlar gibi sildi.

Çok geçmeden Dünya Gücünün sayısız ve tarifsiz coşkulu tınısı tüm duyularına yayıldı ve onu kristal kadar keskin, güneşin dili kadar canlı bir algı  lemine taşıdı.

Elinden koluna, omzundan kaburgalarına ve kalçalarına kadar her yerindeki çürükler sanki kutsanmış gibi teker teker buharlaştı. Sıyrıkları soldu. Hissedilir bir Şekilde okşanan yırtık kasları ve gergin bağları esnekliklerini ve canlılıklarını; isteklerini geri kazandı. U manın zorluğu sanki unutmuş gibi üzerinden kayıp gitti. Bir dönüşüm dalgası içinde, sağlığına kavuştuğunu hissetti.

Avucunun içindeki Şey hurtloam'du. Saf sağlığın bu tent r , nehrin yıkanmasıyla kumun daha sade maddesine zenginlik gibi karışmıştı: Toprağın temel gizeminin ince ve aşkın bir  rneği. Yaygın değildi, hayır, hiç yaygın değildi: Mithil'in iki yanındaki kum ve toprağın çoğu buna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ama Şimdi onu orada burada, taşların arasındaki küçük kıvrımlarda ve izlerde, sanki sinirlerine memnuniyetle sesleniyormuş gibi, zorlanmadan fark edebiliyordu.

Nehrin kendisi kıvrılıp kıkırdarken ona sesleniyordu. Suları ona beslenmiş büyümenin ve uzun süren yolculukların Şarkısını söylüyordu; uykudan sonra yenilenen hayatın. Nehrin parlak akışında, zirvelerdeki kış fırtınalarının müziğini, akıntının denize olan uzun açlığının  zlem dolu akorlarını duydu.

Onu nerede bulursa bulsun, üzerinde yattığı  imen yeşil ve filizlenmekte olan zenginliğini tenine bastırıyordu. Alttaki taşı örten kum ve balçığın ince bereketinden ince, kurnaz k  ler tarafından kazanılan sağlıktan bahsediyordu: granit, obsidyen ve şistten çok yakın zamanda aşınmış toprak, Merkez Ovaları ve Andelainian Tepelerini zenginleştiren bol miktarda besin sağlamak için.

Çimenlerin, toprağın ve ilk kayaların altında, yamaçların ve tepelerin canlı iskeletini hissetti: kalbine sarılan inatçı taş

Aynı anda hem kalıcı hem de anlaşılması zor, tadılabilecek kadar somut ama duyulamayacak kadar geniş ve yavaş sırlar.

Elindeki incik boncuk gücünü tükettikçe yavaş yavaş ısıltısını kaybetti. Yine de onu ayağa kaldırmıştı: kalbini yükseltmişti. Sevinç gözyaşları, berrak sabahla, parıldayan güneş ışığıyla yüzleşirken görüşünü bulanıklaştırdı. Etrafında yeni mevsimin tadı havayı olasılıklarla dolduruyordu. Güneş, öğle vaktine yakın bir yerden, son yara berelerini ve yorgunluğunu da ısıtıyordu.

Bu şekilde, küçük bir avuç kum, incinmiş yün ve Toprak Gücü ona Toprağın ihtişamını geri kazandırdı. Kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Anlamaya başlayamadığı nedenlerden ötürü, Lord Foul körlüğünü ve beyhudeliğini bir kenara bırakabilmesi için onu buraya yönlendirmişti.

Sonunda, yenilenen dikkatini arkadaşına yöneltti.

Hâlâ sırt üstü yatıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyordu. Ancak şimdi delirmiş olduğunu anlamak için yüz hatlarını görmesine ya da sesini duymasına gerek yoktu. Duruşu ve derisi, nefes alış veriş ve kemiklerinin açısı bunu ona ilan ediyordu. Adamın zihninin dayanabileceğinden çok daha fazla kayıpla parçalandığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Ve o da biliyordu ki, bu bilgi onu şaşırtmış olsa da, Despiser Anele'nin dengesizliğinde hiçbir rol oynamamıştı. Anele'nin zihninin tutarsızlığı Lord Foul'un girişine izin vermişti; Despiser'ın konuşmasına izin vermişti. Yine de bu deliliğe Diyar'ın düşmanı sebep olmamıştı.

Anele'nin içinde bulunduğu zor durum kalbine bir sızı verdi. İyileşmeye ihtiyacı vardı; kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Zaten çok uzun süredir acı çekiyordu.

Şimdi, aniden, ona yardım edebilecek imkânlara sahipti. "Anele," diye sordu usulca, "beni duyabiliyor musun?"

Cevap vermedi. Elleri aceleyle gözlerini kapattı. Lord Foul onu hâlâ elinde tutuyordu: bunu görebiliyordu. Ancak Despiser yüzeyden, efendilikten çekilmiş, yaşlı adamı korkularının merhametine bırakmıştı.

Linden tereddüt etmedi. Sağlık duygusu onu özgür bırakmış gibiydi. Nehir kıyısı boyunca attığı iki hızlı adım onu kumdaki ince parıltıların oluşturduğu başka bir girdaba doğru götürdü. Çömelerek uzandı ve elindeki acı tiftiği yıkayıp daha fazlasını topladı.

Anele'nin yanına gidip başının yanında diz çökerken parmaklarında sevinçli bir ateş yanıyordu. "Anele," dedi tekrar, "eğer beni duyabiliyorsan," eğer Lord Foul izin verirse

"Bende daha çok acı var. Onu alnına koyacağım. Seni iyileştirecektir."

Bu gücün bile onun zihnini bir araya getirebileceğinden emin değildi. Ama bunun ona iyi geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Başka hiçbir şey olmasa bile, yıllarca süren kaçış ve korkunun yaşlı bedenine verdiği zararı azaltabilirdi.

Anele hemen ellerini indirdi. Görmeyen gözlerinde dehşet parlıyordu. Ağzı, "*Hayır!*" anlamına gelebilecek bir çığlık atmaya çalıştı.

Yine de Linden tereddüt etmedi. İyileşme ihtimalinin onu dehşete düşürmesini bekliyordu. Deliliğini kendisine zorunlu görünen nedenlerden dolayı yaratmıştı. Aklını toparlayana kadar, deliliğe duyduğu ihtiyacın geçip geçmediğini nasıl bilebilirdi?

Onun sıkıntısını görmezden gelerek elini ters çevirdi ve alnındaki acılı kiri sildi.

Despiser'in varlığı bir anda ondan kayboldu, sanki çözülmenin dokunuşundan kaçır gibi kaçtı ve Anele kasımlara başladı.

Linden tepki veremeden tüm vücudu kaskatı kesildi. Isırılan dilinden kan fışkırdı. Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı ve sanki patlayacakmış gibi dışarı fırladı. Derisinden safra gibi kokan keskin bir ter fışkırdı.

Anele! Çok geç, ne yaptığını gördü. Acı lam onun için çok güçlüydü. Zaten Dünya Gücüyle dolup taşıyordu: vücudu daha fazlasını kaldıramazdı. Kemiklerinin iliğini kavuracaktı.

Çaresizce adamın alnına vurarak kumu temizlemeye çalıştı; ama adamın öncesiz ıstırabı onu çoktan ulaşamayacağı bir yere taşımıştı. Ölümçül bir çığlık boğazını yırttı: ayağa fırlayacak gibiydi. Çırpınan uzuvlarının telaşıyla kendini nehir kıyısından Mithil'in derinliklerine fırlattı.

Ve akıntı onu alıp götürdü.

Yüzmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine batarken alnına su çarptı.

Tanrım!

Linden ayağa fırladı; kıyı boyunca onun peşinden koştu. Adam onun önünde yüzeye çıktı, hâlâ çırpınıyordu; çırpınıyordu. Üç adım daha, dört. Sonra kendini toplayıp onun peşinden dalacaktı.

Ama onu kurtarmak için hiç şansı yoktu. Sıçramaya hazırlanırken, yamaçta onun üzerinde bir yerden havaya doğru uzun bir ip çözüldü.

Suyu Anele'nin avuçlarının içine sıçrattı. İçgüdüsel olarak kollarını onun üzerine attı; ellerini onun üzerine kapadı; onu akıntı boyunca kıyıya doğru sürüklerken ona hararetle sarıldı.

Linden sendeleyerek durdu.

Şimdi Liand'ı gördü. Anele'ye olan konsantrasyonu onun yaklaşmasına kör ve sağır kalmasına neden olmuştu. Fark edilmeden, Anele'nin tehlikesine ondan daha hızlı cevap vererek, dayanıklı bir mustang üzerinde yamaçtan aşağı ona doğru at sürmüştü.

Bir an için, Anele nehir kıyısına doğru debelenirken o at sırtından ipini sabitledi. Sonra yaşlı adam ayağı kalkmaya başlayınca Liand attan indi. Halatı gergin tutarak, Anele'nin Mithil'den çıkmasına yardım etmek için yamaçtan aşağı koştu.

Çok geçmeden Anele çimenlerin üzerinde durdu, akıyordu ve iyileşmemişti. Ağzından kan akıyordu; alnındaki yara izi gitmişti. Linden ona bakarken, Lord Foul hırıltılı bir kahkaha attı.

Sonra yaşlı adam yere yığıldı ve sanki ciğerlerine su dolmuş gibi öksürmeye başladı.

7.

Uçuştaki Yoldaşlar

Linden nehir kıyısında durdu, o an için o kadar şok olmuştu ki hareket etmeyi bırakmıştı. Anele önündeki çimenlerde sürünüyordu. Onu sanki güneş ateşiyle kazınmış gibi net bir şekilde gördü. Yüzünün kırık manzarasından gözyaşı gibi su akıyordu: sanki çok fazla kan yutmuş gibi öksürüyordu.

Hurtloam ona Toprak'ın güzelliğini geri vermişti.

Kuşkusuz adam Dünya Gücüyle doluydu: artık yanılıyor olamazdı. Bir deri bir kemik kalmış uzuvlarının her çizgisinde, hırpalanmış yüz hatlarının her kıvrımında canlılık parıldıyordu. Ve hurtloam da Dünya Gücüydü, tartışılmaz bir şifa ve zafer örneğiydi. Onu bir müjde gibi ışığa yükseltmeliydi. Ondan aldığı acı, onun temel doğasıyla çelişiyordu.

Şimdi balçığın onun için çok güçlü olmadığını görüyordu. Doğal etkisini göstermişti. Ama içsel enerjileri deliliğinin bir parçası haline gelmiş ve iyileşmesine karşı çıkmıştı.

Neyse ki ona kalıcı bir zarar vermemişti.

İpini hızla geri alan Liand, "Linden Avery, beni duy," diye seslendi.

Ama o duymadı. Sadece Anele'yi gördü.

Despiser kokuyordu.

Ancak Lord Foul yüzeyin altında kalarak yaşlı adamı nefes alıp vermekte ve öksürmekte serbest bıraktı. Linden, Despiser'ın varlığı ile Anele'nin deliliği arasındaki farkı hâlâ ayırt edebildiğini fark etti. Ama şimdi

başka şeylerin de farkına vardı. Despiser'ın Anele'nin durumunun evrelerini kontrol etmediğini açıkça gördü; Anele'ye istediği zaman sahip olamıyordu. Bunun yerine, sadece yaşlı adamın en derin acısını korumak için kurduğu savunmadaki bir kusurdan yararlanıyordu. Ve bu kusur, Anele'nin zihinsel durumundaki açıklanamayan değişikliklerle birlikte değişip duruyordu.

Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sağlık duyusu bu kadar derine ulaşamazdı: bu şekilde, ondan ayrı olarak değil. Eğer onun acılarını gerçekten anlamak istiyorsa, kendisini tamamen onun içine sokması, kendisiyle olan temel ilişkisine müdahale etmesi gerekecekti.

Daha önce de böyle şeyler yapmıştı, uzun zaman önce ve neye mal olduklarını biliyordu. "Linden Avery," diye ısrar etti Liand, "beni duymuyor musun? Bu delilik mi?"

Ona karşı sağır olabilirdi. Sesi Anele'nin içinde bulunduğu kötü duruma dair farkındalığını delip geçememişti. Yine de Taşyiye'n'e doğru döndüğünde onu da net bir şekilde gördü.

Sağlam ve sağlıklı bir genç adamdı: Toprak Gücü tarafından beslenen ve sürdürülen, ancak onun tarafından dönüştürülmeyen, Toprağın daha sıradan ve kırılgan sağlığı. Anele gibi inanılmaz bir yaşa kadar hayatta kalamayacak ya da onlarca yıllık acı yoksunluğa katlanamayacaktı.

Ve içinde hiç Rağmen iması yoktu. Bunun yerine samimiyet ve özlem yayıyordu. Biçiminin hatları, hızla endişeye dönüşen bir heyecanı ifade ediyordu. Onunla daha önce konuştuğunda görüldüğü gibiydi: dürüst bir genç adam, cesaret ve bağlılık yeteneğine sahip ve büyük ölçüde denenmemiş.

Aurasında ya da tavırlarında Lord Foul'un varlığını hissedebileceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Kaçmaya mı niyetlisiniz?" diye sordu ısrarla. "O zaman neden burada oyalanıyorsun?"

Bineği onun doğal, topraktan gelen dinçliğini, dayanıklılık kapasitesini paylaşıyordu. -Ve kötülüğün yakınlığına karşı bariz körlüğü. Yine de tamamen bütün değildi. Bir zamanlar beceriksizce düşmüş, göğsünün kaplamasında silik yaralar açmış ve ciğerlerinin etrafındaki derin kasları yıpratmıştı. Bu eski yara dayanıklılığına zarar vermişti. Pinto Liand kadar istekli olabilirdi ama onun dayanıklılığından yoksundu.

Ve hepsinin üzerinde gökyüzü kristalden bir tonoz gibi yükseliyordu: temel temizliğinin perdesine göre çınlıyor gibiydi. Linden ilk başta hiçbir şey fark etmedi.

Kevin's Dirt'e dair bir ipucu. Ama duyularını o boğucu sarı örtünün anısına kadar incelttiğinde, havanın berrak saflığı üzerinde ince bir *yanlış* leke gibi, uzak ve belirsiz bir şekilde onun üzerinde belli belirsiz tadına vardı. Hâlâ oradaydı.

Sonunda onu tekrar kör edecekti.

"Linden Avery!" Liand ona bağırdı. "Neyin var senin? Yakında Üstatlar peşine düşecek. Eğer kaçtığınızı henüz fark etmedilerse, her an fark edebilirler. Eğer onlardan kaçmak istiyorsan, *gitmeliyiz. Şimdi gitmeliyiz!*"

Biz mi?

Sonunda onu duydu.

Elbette gitmesi gerekiyordu. Çok fazla zaman kaybetmişti; çok fazla. Gerçekten de, *Haruchai*'nin onu neden çoktan geri almadığını hayal bile edemiyordu. Onlar bulamamışken Liand onu nasıl bulmuştu?

Ama bu tür sorular bekleyebilirdi. Kaçış hâlâ mümkün olabilirdi. Ve Anele tekrar yakalanırsa buna dayanamayabilirdi.

Gitmeleri gerekiyordu.

Biz mi?

Kahretsin, tartışmaya ayıracak zamanı yoktu.

"Özür dilerim, Liand." Çaba sarf ederek kendini dalgınlığından kurtardı. "Haklısın." *Beklemedikleri bir şey yap.* "Anele seninle gelebilir. Ben yetişmeye çalışırım."

Genç adam ona baktı, açıkçası ondan emin değildi. Ona ne olduğunu anlamamıştı -anlayamıyordu-. Ya da Anele'ye ne yaptığını.

Linden her an *Haruchai*'nin tepelerin kenarından hızla geçip yırtıcı kuşlar gibi üzerine inmesini bekliyordu. Lanet okuyarak aceleyle Anele'nin yanına gitti ve kollarından birini çekti.

Despiser'a olan bu küçük yaklaşım bile sinirlerini tiksintiyle doldurdu. Ama gitmesine izin

vermedi. "*Şimdi,*

Liand!"

Eğer Liand, Anele'yi de peşine takıp pintonun sırtına çekebilirse, yeni gücü yettiği sürece koşmaya ve koşabildiği kadar uzağa ve hızlı koşmaya niyetliydi.

Yaşlı adam kadının tutuşuna karşı gerildi; boştaki kolunu altına aldı. Kararsızca ayağa kalktı. Dudaklarındaki kanın ardında, teninde sanki inatçı metaneti azalıyormuş gibi bir zayıflık solgunluğu vardı.

Liand'ın Linden'den emin olmadığı belliydi ama tereddüt etmedi. Bineğinin sırtına sıçrayarak ipi ilkel eyere bağladı, sonra da elini Anele'ye uzattı.

Biz mi?

Linden Anele'nin kolunu Liand'a verdi ve onun yardımıyla Taşyiyen Anele'yi arkasına aldı. Destek için Liand'a yapışan Anele'nin yüzünü anlaşılmaz bir korku kapladı.

Yine de Lord Foul'un varlığına dair her ipucu bir anda yok olmuştu. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, yeniden kendisi olmuştu.

Liand hemen bineğini döndürdü. Linden yanında koşarken, nehir kıyısı boyunca güneye, vadinin başına, Mithil Stonedown ve Efendiler'den uzağa doğru ilerledi.

Kendine hayret eden Linden, Liand'ın hızına ayak uydururken, arazi de atının dörtnala gitmesine izin veriyordu. Dünya Gücü'nün mucizelerine daha az aşına olsaydı, rüya gördüğüne inanabilirdi. Kısa bir süre önce dizlerinin üzerine çökmüş olan aynı kadın değildi. Görünüşe göre bir avuç dolusu incinme onun ölümlülüğünü silmişti. Koşarken kalbini yücelik dolduruyordu. Yaylı çimenler ve yumuşak toprakla, havanın dağ tınısıyla, nehrin bereketli arayışıyla ve hurtloamla desteklendiğinde, umuda ulaşana kadar koşabileceğini ve koşmaya devam edebileceğini hissetti.

Ancak vadi yükseldikçe nehir kıyısı değişti ve Liand'ı yavaşlamaya zorladı. bineği. Yamaçlar dikleşiyor, Mithil'i dağlara doğru tırmanırken daraltıyordu ve su yolu boyunca kayalar ve tehlikeler yere dökülüyordu. Mustang orada bileğini kırabilir ya da Mithil'e doğru tökezleyebilirdi.

Linden ve arkadaşlarının yukarısında, dağlar belirgin bir geçiş olmaksızın dik ve yasaklayıcı hale gelmişti: yüksek, pürüzlü bir duvar izinsiz girişe karşı parlıyordu. Adımlarını yavaşlattığında, ciğerlerinin nefes almak için zorlandığını hissetti, sanki hava aniden incelmış, yaşanmaz hale gelmişti.

Nefes nefese Liand'dan durmasını istedi. "Sadece bir dakikalığına. Düşünmem gerek."

Liand atını dizginledi ama attan inmedi. Kollarının ve omuzlarının çizgileri ona devam etmek istediğini kelimeler kadar açık bir şekilde anlatıyordu. Ve Anele'nin onun desteğine ihtiyacı vardı. Lord Foul'un varlığının etkisiyle yorgun düşen yaşlı adam Liand'ın sırtına yaslanarak uyuyakalmıştı.

Despiser geri dönmemişti. Bir sebepten dolayı, yapamadı.

Bu Linden için olduğu kadar, hırpalanmış arkadaşı için de rahatlatıcıydı. Artık Liand'la kulak misafiri olmadan konuşabilirdi.

Onu anlaması gerekiyordu. Neden buradaydı? Neden ona yardım ediyordu? Ve ne kadar ileri gitmeye istekliydi?

Nabızı yavaşladıkça Kevin'in Kirini daha net hissedebildiğini fark etti. Ciğerlerini tıkıyor, onu oksijenden değil ama daha ince bir besinden mahrum bırakıyor gibiydi. Daha şimdiden sağlık hissini aşındırmaya başlamış, sinirlerini körlüğe doğru yıpratmıştı. Bu kez süreç yavaş ilerliyordu: incinmenin kalıcı gücü buna engel oluyordu. Gece çökmeden önce gerçek algısını kaybetmeyebilirdi. Yine de eninde sonunda onu başarısızlığa uğratacaktı.

Yavaş yavaş heyecanı kayboldu ve onu içinde bulunduğu durumun gerçekleriyle baş başa bıraktı.

Etrafında hiç hurtloam yokmuş gibi görünüyordu. Yamaçlar onun cilalı ışıltısından arınmıştı. Ve Mithil'in kıyıları, zemin eteklere doğru yükseldikçe daha da dikleşmiş, nehrin kendisini ulaşılamaz hale getirmişti. Sağlık hissini ikinci kez tazeleyemeyecekti.

Böyle bir vizyonun mucizesini Liand ile de paylaşamazdı. Sezgisi devam ettiği sürece, her ikisi için de *görmesi* gerekecekti.

Kendi kendine küfürler mırıldanarak çevresini taradı.

Suyolunu omuzlayan tepeler Mithil Stonedown'ı görmesini engelliyordu. Yine de tepelerin ardında, kaçışını sağlayan fırtınanın kaynayan en yüksek saçaklarını seçebiliyordu. Şiddet ve karanlıkla kaynıyorlardı; ama *yanlışlıkları* Kevin'in Kir ve *kazalarından* farklı bir türdendi. Fırtına tepeleri yasaları ve doğayı daha az zararlı yollarla ihlal ediyordu. Ne onun ne de Covenant'ın yüzüğünün peşinden gittiler. Bunun yerine köyü taciz etmek için kaldılar.

Elimi *kaldırmaya tenezzül etmem-*

Lord Foul ona hurtloam'dan daha fazlası hakkında gerçeği söylemişti.

Ve Üstatlar Taşlaşmış Kasabayı korumaya devam ettikleri sürece onu arayamazlardı. Kahretsin, onun gittiğini henüz bilmiyor olabilirler. Bu

mümkün-

Liand'ın sabırsızlığı karşısında, "Buraya kadar her şey yolunda," dedi. "Şimdi ne yapacağız? Eğer kaçmak istiyorsak" -dağları işaret etti- "bir şekilde oraya çıkmamız gerekiyor."

Doğuda en kolay yolu uzanıyordu. Orada vadi, Mithil'in akışından gittikçe daha fazla ayrılıyordu; güneydoğuya doğru kıvrıldıkça, dağ başları arasında bir vadi haline gelene kadar sürekli yükseliyordu. Bu mesafeden, yamaçları Mithil Stonedown'dan iki bin fit ve daha yüksekte çimenli ve kademeli olarak kalıyormuş gibi görünüyordu. Eğer o ve arkadaşları o yöne doğru açı yaparlarsa, dayanma gücünün onu taşıyabileceği kadar hızlı seyahat edebileceklerdi. Ve vadiye doğru kıvrımı dönene kadar en az bir fersah boyunca vadi tabanını açıkça görebileceklerdi. Mithil Stonedown üzerindeki fırtına dağılır dağılmaz *Haruchai* onları fark edecekti. Linden'in kırmızı gömlek bunu garanti etti.

Başka bir yola ihtiyacı vardı.

Liand bir tane bilse bile, Üstatların önünde uzun süre kalamazdı. Ondan daha hızlı hareket edebilirlerdi. Nihayetinde tek gerçekçi umudu Stave ve halkının onun kuzeye, açık araziye kaçtığına inanmasıydı.

Linden'in sorusuna cevap veren Liand, güneyinde ve biraz batısında yükselen kayalıkları işaret etti. Linden oraya baktığında, kayalıklar arasındaki bir yarığın dağ eteklerinin üzerinde bir kayalık yelpazesiyile sonlandığını gördü. Yarığın ve kayalığın şekli, gevşek taş yamacının görüş alanının dışına çıktıkça daha da yükseldiğini gösteriyordu. Eğer yeterince yükseğe yığılmışsa, yarığın yukarısındaki Sıradağlar'a giden bir rota sağlayabilirdi.

Ama Mithil'in uzak tarafında duruyordu. Ve su yolu vadinin başına yaklaştıkça, güneye doğru biraz doğuya meyleden eğri büğrü bir vadide toplanıyordu: tırmanılamayacak kadar düzensiz ve sarp; geçilemeyecek kadar geniş. Sonra, en yakın uçurumun dibinde, yüksek ve ulaşılmaz bir kayalıktaki nemli bir yarıktan gürleyen bir şelaleye dönüştü.

Yarık, Ay'ın karanlık yüzünde de olabilirdi.

"Harika," diye mırıldandı Linden hayal kırıklığı içinde. "Oraya nasıl gidebiliriz? Son baktığımda hiçbirimiz gerçekten uçamıyorduk."

"Zor olmayacak." Liand başını kaldırarak şelaleyi gösterdi. "Bu düşüşe Mithil'in Dalgası adını veriyoruz. Yolunun bir kısmı boyunca

uçurumun ötesine, ve orada arkasına geçebiliriz. Somo'nun kaymamasına dikkat etmeliyiz, ama bunu yapabileceğiz.

"Kuşkusuz Üstatlar da benim gibi bunu biliyor. Ama belki de Mithil Stonedown'da olmadığımı hemen fark etmeyeceklerdir. Ben sadece tahammül ettikleri genç bir adamım, değerli bir yoldaş değil. Ve eğer size eşlik ettiğimi tahmin etmezlerse, bundan haberiniz olmadığına inanarak sizi orada takip etmeyebilirler."

Linden başıyla onayladı. "Güzel." Yani bu mümkündü: hâlâ bir şansı vardı.

Ama genç adamın cevabı onu başka bir soruya geri götürdü. Burada ne işi vardı? Üstatların onaylamamasından çok daha fazlasını riske atıyordu; bildiğinden çok daha fazlasını. Sırf o teklif etmeyi seçti diye onun yardımını kabul edemezdi.

Kaşlarını çatarak, adam yüzünü ona dönene kadar bekledi. Sonra, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde, "Ama daha ileri gitmeden önce, yapman gereken bazı açıklamalar var," dedi.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Bu 'biz' lafını nereden çıkarıyorsun Liand?" Korktuğu ve emin olmadığı için ve bunu göze alamadığı için sesi kızgın çıkıyordu. "Burada ne işin var senin? Neden ait olduğun yerde, Mithil Stonedown'ı savunmuyorsun?"

Genç adam rahatsız bir şekilde yutkundu ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Benim yardımım olmadan arkadaşınızı kurtarabilir miydiniz?"

"Mesele bu değil. Elbette onu kurtarırdım. Tanrı aşkına, ben yüzebilirim."

"Peki şimdi onu kurtaracak mısınız?" diye karşı çıktı Liand. "Dağlara ulaşabiliyorsun ama onu kayaların arasında nasıl besleyeceksin? Kendini nasıl besleyeceksin? Zirvelerin soğuğuna dayanabilecek misin?"

Linden ona kaşlarını çattı. "Oh, kahretsin. Yapamayacağımı biliyorsun. Bunların hiçbirini tam olarak planlamadım. Ben sadece-" Hayal kırıklığını bastırmak için yumruklarını sıktı. "Mahkûmken oğlum için hiçbir şey yapamam."

Liand eyerine bağlı bohçaları gösterdi. "O halde senin yapamadığın şeyi önceden düşünmüş olmam iyi olmuş. Burada yiyecek ve su tulumlarım var. Elbiseler ve battaniyeler. İp.

"Somo tek başına uçuşunuzu geliştirir." Görünüşe göre Somo mustang'miş. "Kaçışınızı sağlamak için çok şey yaptım. Elimden gelen her şeyi."

Gözleri onu kabul etmesi için yalvarıyordu.

"Ama-" Linden ona küfretme dürtüsünü büyük bir çabayla dizginledi. Onun apaçık samimiyeti bunu hak etmiyordu. "Ama," dedi daha sakın bir sesle, "bu yine de konumuzun dışında. Açıkçası alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Ama halkının da sana ihtiyacı var. Ben kaçtığımda onlar hayatları için savaşıyorlardı. Onları nasıl bırakabilirsin?"

Kadının talebi adamın rahatsızlığını artırdı. Bir an için, sanki kendini dağlarla ölçüyormuş gibi uzaklara, dağlara doğru baktı. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, yüzüne vuran güneş ışığı içindeki zorlukları açığa çıkardı.

Yine de onunla yüz yüze geldi.

"İlk başta bilmiyordum," diye itiraf etti. Sabırsızlığını bir kenara bırakmıştı. "Bunu biliyorsun. Fırtınada *kresh* tarafından saldırıya uğradığımızı düşünerek Stonedown'ın savunmasına koştum. Ama Efendiler bizi durdurdular *ve Kresh* diye bir şey olmadığını, bizi tehdit edenin sadece fırtınanın kendisi olduğunu söylediler.

"Bu güce karşı hiçbir şey yapamazdık. Ve kimseyi vurmadı. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, fırtınanın şiddeti sadece evlerimize zarar verdi. Gerçekten de, sadece boş bırakılmış evleri vurdu. Aileleri tarlada çalışıyor ya da başka işlerle uğraşıyorlardı. Ve Üstatlar bize hiçbir can kaybı yaşanmadığına dair güvence verdiler - fırtınaya yaklaşırsak hiçbir can kaybı yaşanmayacaktı.

"Bilgilerini nasıl edindiklerini bilmiyorum. Ama onlara inandım. Ve seni düşündüm, Linden Avery."

Boş bırakılmış evler mi? Kendi kendine kaşlarını çatı. Bu hiç mantıklı değildi. Bir düşman neden boş evlere zarar vermek istesin ki?

"Senin kaçma ihtiyacını ve benim sana yardım etme arzumu düşündüm," diye devam etti Liand. Sonra kaçtı. Ustaları ve halkımı fırtınayla baş başa bırakarak, bir binek almak için ahırlara koştum. Kaçışınıza yardım edebilecek her şeyi toplayarak sizi aramaya koyuldum."

Linden anlamaya çalışarak onu inceledi. "Pekâlâ. Bunu anlıyorum." Onun duygularının doğasını kolayca okuyabiliyordu ama içeriğini, nedenlerini okuyamıyordu. "Ama neden güneye gittiniz?"

Onu çok kolay bulmuştu.

Stonedownor omuz silkti. "Bineğin yoktu. Kuzeye doğru kaçmaya çalışsaydın, Efendiler seni kısa sürede yere sererdi ve benim hiçbir yardımım seni kurtaramazdı.

"Ayrıca," diye ekledi biraz mahcup bir ifadeyle, "fırtına orada duruyordu ve ben onu tehlikeye atmaktan korkuyordum."

Belki de verdiği cevap onun endişesini hafifletmeliydi. *Haruchai* onun gibi düşünmüyor olabilirdi. Onu cadı fırtınalarından kaçan bir kadın olarak hatırlamadıklarına emin miydiler?

Yine de genç adamı düşündükçe endişesi artıyordu. Efendiler onu bir tür doğuştan gelen haktan mahrum bırakmışlardı: Toprak'ta yaşıyordu ama onun gücü ya da tehlikesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona katılma arzusunun, kavrayışının ötesinde sonuçları olacaktı.

Cesaretini toplayarak, bir elini bir çağrı, bir zorunluluk iması gibi adamın kalçasına koydu.

"Bu yeterli değil, Liand. Soruma hâlâ cevap vermedin. Pek sayılmaz. Mithil Stonedown senin evin." Bildiği tek şey orasıydı. "Değer verdiğin herkes ve her şey orada. Neden benim için tüm bunları riske atmak istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi. En azından bu ölçüde, onun sorularına hazırlıklıydı.

"Linden Avery," diye cevap verdi ciddi bir şekilde, "evimdeki hayattan hiç tatmin olmadığımı söyleyebilirim. Ülkenin büyüklüğünü hissediyorum ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve böyle bir bilgiyi arzuluyorum.

"Ya da Üstatlara güvenmediğimi söyleyebilirim, çünkü bilgilerinin büyük olduğu açık, ama yine de hiçbir şey açıklamıyorlar.

"Ya da bana tutunacak bir ailem ya da bağlılığım yok diye cevap verebilirim." Ses tonu yalnızlığı ima ediyordu. "Babamın ve annemin başka çocuğu yoktu ve ikisi de son yıllarda zamana ve talihsizliğe yenik düştü. Onların kalbimdeki yerini dolduracak başka aşklar da bulamadım."

Yine gözlerini kaçırdı. Linden'le bir kez daha karşılaştığında, özlemi yüzeye çıkmanın yolunu bulmuştu. Sertçe, "Öyle cevap verebilirim, çünkü bu çok rahatlatıcı," dedi. Sonra kararlılığını kaybeder gibi oldu. Başını eğerek beceriksizce mırıldandı: "Ama başka bir gerçek daha var ki, ondan bahsetmeye cüret edemem."

Onun rahatsızlığından neredeyse yüz çevirecekti. Bu çok açıktı: onun açık doğası hiçbir şeyi gizlemiyordu. Ve bu konuyu kolayca kapatabilirdi-

Yine de, savunmasızlığına rağmen onu serbest bırakmadı. Kendi kaygıları, kendi vicdanı vardı: sırf bir şeyler elde etmek için bunları bir kenara bırakamazdı.

Yardımlarının ona neye mal olabileceğini hayal bile edemeyen bir adamdan yardım.

Parmaklarını kaba bir şekilde tozluklarının kaba yününde düğümledi. "Özür dilerim. Bu hala yeterli değil. Aynı şekilde hisseden arkadaşların ve komşuların var, olmalı, ama burada değil. Gerisini duymam gerek.

"Bunu sende görebiliyorum. Sadece ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Liand içten içe inliyor gibiydi. Ancak, kendi huzursuzluğu ne olursa olsun, onun araştırmalarını reddetmek onun doğasında yoktu. Ve gerçeği söylemesini sağlayan elle tutulur bir cesareti vardı.

"Hayatım boyunca," dedi, "harikalar gördüm." Kelimeler yavaşça içinden geliyor gibiydi. "Linden Avery, sen bir tanesisin. Kaçışını sağlayan fırtına da bir başkası. Şelaleler hem harikulade hem de korkunç. Ve Kevin'in Nöbeti'nden Toprak'ı kör eden kefenin görüntüsü rüyalarımı korkuyla dolduruyor.

"Ama beni sizin tarafınıza iten, Üstatların *Elohim* adını verdiği o garip varlığın anısıdır. Duyduğumda henüz bir çocuk olmama rağmen, onun sözleri içimde bir sızıdır.

"Söylediği her şey benim bilgimin ötesinde. Yine de onun bizim sonumuzla ilgili kehanette bulunduğunu çok iyi anlıyorum. Ayrıca sadece Mithil Stonedown'dan bahsetmediğini de anlıyorum. Sözleri Ülke'nin yok olacağını söylüyordu."

Linden'e bakarken güneş ışığının açısı Liand'ın gözlerini gölgelerle doldurdu. "Göründüğüm gibiyim, halkımın arasında sadece genç bir adamım. Ama Toprak'ın ne kadar güzel olduğunu gördüm. Onu savunmak istiyorum. Ve eğer bu kadar büyük bir görev için çok küçüksem, yine de kıyametimizin adını öğrenene kadar tatmin olmayacağım."

Şimdi başka tarafa bakmıyordu. Bakmasını diledi. Onun savunmasız masumiyeti yüreğini burkuyordu ve ona cevap verdiğinde tepkisine tanık olmak istemiyordu.

Sessizce, neredeyse fısıldayarak, "Liand, beni dinle," dedi. Parmakları kendi isteğiyle adamın tozluklarını çekiştiriyor, onu anlamaya zorluyordu. "Söyleyeceklerimi duymazsan bana yardım etmene izin veremem.

"Bana harika dediniz ama benim harika bir yanımla yok. Toprağı seviyorum. Oğlumu seviyorum." Yasına rağmen Thomas Covenant'ı seviyordu. "Sözlerimi tutmaya çalışıyorum. Ve nasıl kullanacağımı bilmediğim bir güç taşıyorum. Hepsisi bu kadar."

Acımasızca kendini hiçbir şeyden esirgemedi. "Ama durum bundan daha kötü. Kendi hayatımda ben zaten ölüyüm.

"Bunu görüyor musun?" Bacağını bırakarak iki eliyle ona gömleğini gösterdi. "Bu bir kurşun deliği. Göğsümden vuruldum. Sadece burası Kara olduğu için hayattayım."

Çünkü kendini iyileştirmişti. Ve Joan onu çağırdığı için. Liand ona baktı, iddialarının ne anlama geldiğini kavrayamadığı belliydi. "Bunun da ötesinde, tüm Kara bana karşı gibi görünüyor. Efendiler Bana zarar vermek istemiyorlar ama önemsedğim her şeye karşı sağırılar." Endişelerini sıraladıkça ağırlığı artıyordu. "Kevin's Dirt'ü gördünüz. *Caesures*'ı, Şelaleleri biliyorsun. *Kresh*, *Elohim*, Sandgorgonlar ve Kuzgunlar var." Anele *skurjlardan* bahsetmişti, her ne iseler artık. "Çok fazla güce sahip en az iki deli var," dedi Roger ve Joan. "Bir de Lord Foul var, oğlum onun elinde.

"Kıyametinin adını bilmek istiyor musun? Gerçekten istiyor musun? O Despiser. Tüm Dünya'yı yok etmeye çalışıyor."

Bu sözleri söylemek bile tehlikeyi daha da yaklaştırıyor gibiydi. Yine de duramazdı. Liand'ın onun yanında neleri riske attığını bilmesi gerekiyordu.

"Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, Kanun Asası da kayboldu. Kevin's Dirt ve Falls'a karşı bildiğim tek silah o ve sadece birkaç nesil sonra ortadan kayboldu. Onu geri almam gerek ama nereye bakacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Ellerini kaldırarak, giderek artan üzüntüsünü savuşturmak istercesine Taşyiye'le arasında yumruk haline getirdi.

"Arazinin, Efendilerin size söylediğinden daha büyük olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tehlikenin şimdiye kadar hayal ettiğinizden daha korkunç olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hiçbir fikriniz yok. Tanrıların gücüne sahip insanlar Lord Foul'un yaptıklarına karşı zorlukla durabilir ve ben kendimi onlarla karşılaştırmaya başlayamam.

"Yardıma ihtiyacım var Liand. Bu çok açık. Bana eşlik edersen memnun olurum. Ama tek yapmamız gerekenin Efendilerden kaçmak olduğuna dair kafanda karışık bir düşünce varsa, hemen eve gitmelisin. Onlar sorunlarımızın en küçüğü." Kesinlikle en azı. "Eğer benimle gelersen, sana ıstırap ve ölümden başka bir şey vaat edemem."

Orada durdu, söylediklerinin tehlikesiyle sarsılmıştı. Eğer Liand şimdi geri dönmeyi seçerse -ki öyle yapmalıydı- elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Covenant'ın yüzüğü, zayıflayan sağlık duygusu ve Anele'nin ona yardım etmek için kırılmış rehberliği.

Ama genç adamın içinde bir öfke kıvılcımı çakmıştı. Ona dik dik baktı, omuzlarını dikleştirdi ve sırtını dikleştirerek güneş ışığıyla parlayarak onun üzerinde yükselmeye başladı.

"Linden Avery," diye sertçe karşılık verdi, "uzun yıllar önce bir kez Mithil Stonedown'a gittiğini söylemedin mi? O zaman, evimin insanların sözlerine dikkat etmediklerini ya da inançlarının ve arzularının yolundan hafifçe saptıklarını gördünüz mü?"

Başını çaresizce salladı, Sunder'i pişmanlık ve hayranlıkla hatırladı. Tanıdığı Graveler, sonuçları ne olursa olsun tüm seçimlerine sıkı sıkıya bağlıydı. O olmasaydı, o ve Covenant hayatta kalamazdı-

"Eğer öyleyse," diye devam etti Liand, "o zamandan çok uzaklaştık ve geldiğimiz noktadan pişmanlık duymuyoruz." Vücudunun her dik çizgisi ona sitem ediyor gibiydi. "Sırf tehlike büyük diye size yardım etme isteğimden vazgeçecek kadar uçarı değilim. Kuşkunuzu hak etmiyorum. Ve seni terk etmeyeceğim."

Linden ani gözyaşlarını saklamak için başını eğdi. Beklenmedik asaleti ona karşı çıkmayı imkânsız kılıyordu. Ve şimdi, hiç uyarmadan, onun on yıl önce Covenant'ın Joan'la yaşadığı çileye dahil olduğunda aldığı tavrın aynısını aldığını gördü. Covenant onu en basit ve dürüst ifadelerle uyarmıştı: *Burada neler olup bittiğini bilmiyorsun. Bunu anlayan mümkün değil. Ve bunu sen seçmedin.* Ama o da caydırılmayı reddetmişti.

İnatçılığının bedelini çok ağır ödemişti. Yine de hiçbirinden pişmanlık duymamayı öğrenmişti. *Samadhi* Raver'ın ruhuna kötülükle dokunduğu Revelstone'da geçirdiği zaman bile bu bedele değdiğini kanıtlamıştı.

Liand'ı yanıltığı konusunda ikna edecek ne öngörüsü ne de bilgeliği vardı.

Gözlerini kırıştıtarak temizledi ve tekrar ona baktı. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Dürüstlüğünüzden ya da sözünüzden şüphe etmiyorum. Nasıl bir adam olduğumu görebiliyorum. Ben de dürüst olmaya çalışıyorum.

"Ben de sizin bulunduğunuz yerdeydim. Yardıma ihtiyacı olan bir adamla tanıştım. Ona yardım etmek istedim," ona yardım etmem gerekiyordu. "Ve ne olduğumu asla hayal edemezdim

içine girmek. Ne kadar kötü olacağını bilseydim, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"Ama onu terk etmeyi reddetmemiş olsaydım şu an olduğum kişi olamazdım."

O konuştukça genç adamın öfkesi azaldı. Omuzlarının gevşemesi ona özrünü kabul ettiğini gösteriyordu. "Seni duyuyorum, Linden Avery," diye cevap verdi kararlı bir şekilde. "Size yardım etmekten memnunum."

"İyi," diye tekrarladı daha inançlı bir şekilde. "O halde gitmeliyiz. Zaten çok fazla zaman harcadım."

Anele uyurken daha iyi ilerleme kaydedebilirlerdi. Uyandığında nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu.

Liand başıyla onayladı. Topuklarıyla Somo'yu harekete geçirdi.

şimdi seni avlayacaklar-

Rezervlerini toplayan Linden, yamaç boyunca daha yüksek bir yere doğru aı yapmaya başlayan adamın yanında tırısila ilerledi.

8. *Dağların İçine*

İlk başta tırmanış zorlu değildi. Yamaçlar henüz gerçek bir dağ eteğine dönüşmemişti ve Liand vadinin başını hedefleyerek yamaçları eğimli bir şekilde tırmandı. Yine de Toprak'ın sağlık ve canlılığının verdiği neşe Linden'in kaslarında azalmaya devam etti ve onun hızına yetişmek için çabalamaya başladı. Hurtloam onu iyileştirmişti ama ona dayanıklılık verememişti. Kaçınılmaz olarak yeni gücü azaldı.

Ancak çok geçmeden, yol arkadaşlarıyla birlikte bir sonraki tepeye doğru ilerlerken, önündeki bir şey duyularını harekete geçirdi ve ona doğru baktığında *bir aliantha* kümesi gördü.

Toprağı sevmesine şaşmamalı. Takdiri ilahi onu memnun ediyordu. Liand hiç ısrar etmeden bineğini alçak çalılara doğru yönlendirdi.

Bükülmüş kolları ve çobanpüskülü gibi şekillenmiş koyu yeşil yaprakları vardı; yaprakların altında yaban mersini büyüklüğünde viridyen meyve kümeleri yetişiyordu. Güneşboğan'ın altında, hiçbir yerde tek bir çalıdan fazlasına rastlamamıştı ama burada altı ya da sekiz kişilik bir grup halinde çoğalmışlardı. Çok yıllık, dayanıklı ve Lord Foul'un tüm tahribatlarına karşı dirençli olan bu çalılar her mevsim, hatta kışın bile hazine meyveleri üretiyordu - ya da Covenant bir keresinde ona böyle söylemişti.

Liand ve arkadaşları kümeye ulaştıklarında Liand atından inebilirdi ama Linden Anele'yi rahatsız etmemesi için olduğu yerde kalmasını istedi. Yaşlı adamın dinlenme ihtiyacı bir ağrı kadar aşikârdı.

Hevesle topladığı meyvelerden birkaçını Liand'a uzattı, sonra da birkaçını ağzına attı.

Tadı bir armağan gibiydi, Toprağın doğal iyiliğinin damıtılmış özü: hafif ve tatlı, şeftali tadının ardından ferahlatıcı bir tuz ve misket limonu önerisi. Tadı ve suyu boğazındaki gerginliği temizlerken tüm vücudu takdirle şarkı söylüyor gibiydi.

Tohumları teker teker eline attı ve kendisine öğretildiği gibi çimenli yamacın etrafına attı, böylece Toprağı beslemek için daha fazla *alianta* yetişecekti. Pinto'nun sırtından Liand da aynısını yaptı. Onun böyle yaptığını görmek onu rahatlatmıştı. Görünüşe göre halkı, başka ne kaybetmiş olurlarsa olsunlar, doğuştan gelen haklarının bu yönünü korumuştı.

Başka bir zaman olsa, burada oylanmak, meyvelerin tadını çıkarmak isteyebilirdi. Ama *Haruchai*'nin peşinden geleceğinden emin olmak nabzını sanki kalp atışları ayakların ve toynakların ritmiymiş gibi hızlandırıyordu. Vadiye dönüp baktığında, Liand'ın evinin üzerindeki gök gürültüsünün sonunda şiddetini yitirerek dağıldığını gördü. Onu ve Anele'yi arama çalışmaları yakında başlayacaktı -eğer henüz başlamadıysa.

Linden ve Liand, hazine meyvelerinden bazılarını ihtiyaç duyabilecek başkaları için geride bırakarak uçuşlarına devam ettiler.

Şimdi arazi daha güçlü bir şekilde yukarı doğru yığılıyor, yükseklerle doğru birikiyordu. Liand'ın yolu geçici olarak su yolundan ayrılmıştı; ama Linden ilerlemelerini dağların üzerlerinde nasıl daha da heybetle yükseldiğini, tek tek zirvelerin ve masiflerin gökyüzüne doğru aceleyle nasıl çıkıntı yaptığını izleyerek ölçüyordu. Önünde, Mithil'in Dalgası sıradağların kalbinden dökülüyormuş gibi görünene kadar yükseldi ve dağların özel gök gürültüsünü kıvranan kargaşasında taşıdı.

Dalma'nın arkasında herhangi bir patika izi göremiyordu. Suyun gürültüsü şimdiden yolu ona karşı kapatmış gibiydi.

Peki oraya ulaştığında ne olacaktı? Şelalenin arkasına: onun ötesindeki daha inatçı eteklerden dik kayalık yelpazesine: o tehlikeli yamaçtan yukarı, yarığın gizlendiği yere. *Sonra* ne olacaktı? Net bir planı yoktu. Genel anlamda, Kevin'in Nöbeti'nin kalıntılarının ötesinde bir yerde Arazi'yi yeniden ele geçirene kadar dağların arasından doğuya doğru ilerlemeyi öneriyordu. Ardından, Üstatların takibini boşa çıkarırsa, belirsiz bir içgörü veya destek bulmayı umarak Andelain'e yönelebilirdi.

Niyetinin belirsizliği onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama başka ne yapabilirdi ki? Liand sadece Mithil Taş Kasabası ve çevresini biliyordu; Ülke'nin daha büyük meseleleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve Anele'nin anlayabileceği her şey delilikle maskelenmişti.

Kanun Asası'nı bulmak istiyordu; ama onu nasıl arayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. *Haruchai*'nin titiz aramasını çoktan atlatmıştı.

Jeremiah, bildiği kadarıyla önseziden başka bir şeyle yönlendirilmediği için oturma odasında şimşek Dağı ve Revelstone'un resimlerini yapmıştı. Belki de bunları birer ipucu, yol gösterici olarak kullanmıştı. Ama onları nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Sonra bir esinti yanaklarına serpintiler getirdi; ve suyun hırçın kükremesine doğru baktığında, kendisinin ve arkadaşlarının Mithil'in Dalgası'nın tabanına yaklaştıklarını gördü.

Katarakt, sanki öfkeyle olduğu kadar hevesle de hareket ediyormuş gibi tepelerinden aşağıya doğru vuruyordu; sanki zirvelerin soğuk gücü, selleri bahar ve yenilenme öfkesiyle doldurmuştu. Liand ona işaret ederek bir şeyler bağırdı, ama o hengâme arasında onu duyamadı. Tüm çabalarına rağmen sprey onu üşütmüştü: gömleği tenine yapışmaya başlamıştı. Ancak Liand'ın işaret ettiği yere baktığında, şelalenin vadinin başına çarpmadan önce birkaç yüz metre boyunca uçurumun yamacından serbestçe yuvarlandığını gördü. Yine de, yoldaşı onu ilerlemeye teşvik etmeseydi, Dalma'nın arkasında bir geçit olduğunu hayal bile edemezdi.

Mustang'ın arkasında Anele uyanmıştı. Yaşlı adam sanki görebiliyormuş gibi dikkatle şelaleyi inceledi ama hiç telaşlanmadı. Saçlarına ve bıyıklarına nem boncukları yapışmış, güneş işığının yansıması yüzünü sanki yeniden yaratılıyormuş gibi değiştirmişti.

Onlar yükseldikçe, serpinti yağmur gibi yoğunlaştı ve suyun gürültüsü diğer tüm sesleri bastırır gibi oldu.

Bir taş atımı sonra Liand atından indi ve Anele'nin yere inmesine yardım etti. Ciğerlerini doldurmakla tehdit eden buğuya karşı nefes nefese kalan Linden onlara katılmak için tırmanırken, Taşkafa erzaklarından bir battaniye çıkardı ve Somo'nun gözlerine sararak onu paniğe kapılmaktan korudu. Sonra dizginleri eline doladı ve tekrar işaret etti. Bağırışı ona zar zor ulaştı.

"İşte!"

Adamın neyi işaret ettiğini görmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Boğulmaya başladığını hissetti, suyun ağırlığı kadar kükremesi ve püskürmesiyle de boğulmuştu. Liand onu o kataraktın arkasına götürmek istiyordu. Suyun gücünün herhangi bir yerlerine değmesine izin verirlerse, onları aşağıya çeker, ezip posa haline getirirdi.

Cevap veremedi, sadece başını salladı ve Liand'a ilerlemesini işaret etti. Genç adam Somo'yu harekete geçirirken o da Anele'ye katıldı; sanki ona verdiği sözü hatırlatmak istercesine koluna girdi. Sonra da sesin boğazından aşağıya doğru zorlayarak Dalma'ya doğru ilerlemeye başladı.

Anele onun elini tutmayı kabul etti. Belki de körlüğüyle Liand'a güvendiği gibi ona da güveniyordu. Ya da belki de bu geçide zaten aşındı. Saklandığı ve korktuğu uzun yıllar boyunca bunu kendisi keşfetmiş olabilirdi.

Liand onları yavaş yavaş şelaleye yaklaştırdı; ama Linden ona göz ucuyla bile bakmadı. Bu onu derinden korkutuyordu. Giysileri artık tamamen sırlıklam olmuştu. Sırlıklam saçları yüzüne dağılmıştı. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Düşüşün karmaşık gök gürültüsü onu kendine çekiyor, dokunuşuna doğru çağırıyor gibiydi.

Anele'yi kendi güvenliği için olduğu kadar onun güvenliği için de kucaklayarak Somo'nun toynaklarını Mithil'in Dalması'nın devasa perdesinin arkasından takip etti.

İlk başta göremedi: suyun gürültüsü ışığı yok ediyor gibiydi. Ama sonra geçidin uçlarından yansıyan ışık, serpentinin arasından sızarak onu karanlıktan çıkardı.

Liand onu güvenli bir şekilde geçilebilecek kadar geniş ama yığılmış taşlar ve küçük kayaların yanı sıra nem ve buz gibi kaygan yosunlarla karmaşık hale gelmiş uçurumun kenarındaki bir çıkıntıya götürdü. Hareket ederken ayağını dikkatli bir şekilde test etmesi, botunun tabanının bir sonraki adımı kavrayacağından emin olana kadar ağırlığını geri çekmesi gerekiyordu. Su sürekli olarak düşmesi, düşmesi ve tekrar düşmesi için uluyordu. Reddedilemez güçlerin inine girmişti. Gerçeklik, sinirleri boyunca eriyip gidiyor, giysilerine işliyor ve kalbini ürpertecek şekilde derisinden dereler halinde akıyordu.

Liand onun önünde, mustang'in kayaların üzerinde kendi hızıyla ilerlemesine izin verdi. Her nasılsa ıslak battaniye ve Liand'ın dizginleri kavraması Somo'nun telaşını sınırdan tutuyordu.

Elini Anele'nin koluna koyan Linden onun korkusunu hissetti. Kendi ayakları üzerinde durmakla meşgul olduğundan, başlangıçta onda sadece özelliiksiz bir endişe hissetti; daha fazlası değil. Ancak yavaş yavaş,

sıkıntısının karakteri şelalenin gücü gibi içine sızdı.

Her seferinde ürkek adımlarla, tamamen kendine ait bir tehditler dünyasına geçmişti; onun kavrayışının ötesinde bir kriz. Sonunda ondaki değişikliği fark ettiğinde, bu onu kendi korkularından şoke etti.

Aklı başına gelmeye başlamış olabilir. Eğer duyuları bu hengamede onu doğru algıladıysa-

Çıkıntının derli toplu ve nispeten düz bir bölümünde aniden durdu ve onu yanında durmaya çekti. Dişleri, sanki anlamın ısırılmış parçalarını koparmaya çalışıyormuş gibi yüklü havayı gıcırdatıyordu. Belki de onun adını haykırıyor, duyulamayacak kadar ölümlü bir sesle yardım ya da ilgi istiyordu.

Linden kollarını ona doladı, onu hareketsiz tuttu; suyun uğultusundan kendini alıkoydu. Adamın yüz hatlarını güçlkle seçebiliyordu. Alnını kafatasının yan tarafına bastırarak, ona iliklerine kadar ulaşmaya çalışarak bağırdı, "Anele! İyi misin? Seni duyamıyorum!"

Sesi beyninde uzak bir titreşim gibi ona ulaştı. "*Skurj!*" diye haykırdı. "*Skurj* ve *Elohim*. Durance'ı kırdı. *Skurj* havaya karıştı. Oh, Dünya!

"Kemikleri-" Bir kolunu Linden'in kucağından kurtararak, kendini uçurumdan uzaklaştırmak istercesine avucunu uçurumun kenarına bastırdı; suya ve ölüme doğru. "Kemikleri haykırıyor! Burada bile *feryat* ediyorlar!"

"Anele!" diye tekrar bağırdı. Adından başka ona verebileceği hiçbir şeyi yoktu. "Anele!" Adam onun kavrayışının ötesine geçmişti. Bir deri bir kemik kalmış bedenindeki her sıkışma ve titreme ona sonunda aklının başında olduğunu söylüyordu.

Onun için akıl sağlığı, herhangi bir delilikten daha fazla korku barındırıyordu.

"Benim hatam!" diye bağırdı sanki paramparça olmuş gibi. "*Benim hatam! Elohim* Durance'ı korumak için hiçbir şey yapmadı. Onlar lekeli. Kibirliler. Asa'yı kaybettim! Kanun'un hazinesi ve siperi. Benim doğuştan hakkım. Onu *kaybettim!*"

Aklı başında mı? Linden onu tüm gücüyle kavradı. Ürperti onu sarstı. Akıl sağlığı bu muydu? Stave'e göre, Kanun Asası üç bin yıldan daha uzun bir süre önce kaybolmuştu.

"Anele! Neyin var? Sana neler oluyor?"

Liand onları duymamış olabilirdi. Somo'yu gün ışığına ve batı eteklerine doğru dikkatli bir şekilde yönlendirmeye devam etti ve Linden ile Anele'yi aralarındaki zorunluluğa bıraktı.

Anele aniden uçurumun taşını bıraktı ve kendini Anele'nin avuçlarının içinde döndürdü. Yüz yüze geldiklerinde alnına bastırdı

onunkine karşı. Damarlarında gizli kalmış olan dünya gücü alev almak için zonkluyordu. Öfkeyle acısını kızın ağzına, boğazına boşalttı.

"Kör müsün?" diye uludu; ve Dalma'nın daha büyük uluması sözlerini anında silip süpürdü. "Hiçbir şey görmüyor musun? *Onu ellerimde tuttum!* Benim himayeme verildi. *Bana emanet edildi!* Yıllarca Dünya'yı inceledim, cesaret için çabaladım. *Ve onu kaybettim!*"

Onu anlayamıyordu; zorlukla düşünebiliyordu: sprej ve gök gürültüsü zihnini boğdu. İliklerine kadar ürperdi. Kayıp mı? Kanun Asası mı? *Bin yıl önce mi?* Yüce Tanrım! Ne tür bir akıl sağlığı onu ele geçirmişti? Yoksun bırakılmış bedeni çok fazla zamanın erozyonuna uğramıştı ama bu büyüklükte bir şey değildi. Azalmış algıları bile onu bu kadar yanlış okuyamazdı.

Yüzlerinden aşağı sular akıyor, çenelerinden sular süzülüyordu. Kendi başarısızlıklarına karşı duyduğu tiksinti, bir öfke ve keder kasırgasına dönüşmüştü.

"Durance'ı koruyabilirdim!" diye bağırdı. "*Skurj*'u durdurabilirdim. Asa ile! Eğer layık olsaydım. *Ama yapmadım!* Onun yerine güvenime ihanet ettim! Sözüme. Doğuştan gelen hakkıma." Ağlıyor olabilirdi. "Tüm Dünya."

"Anele!" Linden'in içinde çaresizlik kabardı. Onu buradan çıkarmak zorundaydı. "Anele, hadi!" Düşünemiyordu. İçindeki fırtına biraz daha yükselirse, kendini çıkıntıdan aşağı atabilirdi ve Anele de onunla birlikte.

Ama tutkusu serbest bırakılmasını istiyordu. Alnını onunkine dayayarak hararetle yalvardı, "Ah, kır beni! Öldür beni! Bu acıyı yok et ve ölmeme izin ver! Sunder ve Hollian'la birlikte Güneşboğan'ın altında kaldınız ve *yıkım* hakkında hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

Sojourn yaptın mı-?

Sonunda onu tanımış mıydı?

Şaşkınlık ve gök gürültüsünden oluşan bir hengamede başını başka yöne çevirdi. "*Lanet olsun, Anele! Elbette yıkımı anlıyorum. Ama bu sana kendine bunu yapma hakkını vermez! Tanrı aşkına, beni seni buradan sürüklemek zorunda bırakma!*"

Belki de açık bir gökyüzünün altında güneş ışığında onun için anlaşılır hale gelecekti.

Bir anlığına, beyaz gözlerinde bir Dünya Gücü parıltısı yandı, sakalında boncuklanan suya ışık tuttu. Parlama geçtiğinde, onu kasvetle kaplanmış bir halde bırakmış gibi görünüyordu. Sanki kadın onu lanetlemiş gibi başını salladı.

Birdenbire Dalma'dan kaçmak için çılgına dönen Linden bir kez daha onun koluna girdi ve Liand ile Pinto'nun peşinden ilerlemesi için onu teşvik etti.

Bir an sonra Liand'ın formu geçidi kapattı. Onlar için geri gelmişti. "Neden oyalanıyorsunuz?" diye seslendi endişeyle. "Neyin var?"

Ona cevap vermeye çalışmadı. Bunun yerine onu geldiği yoldan geri göndermek için kolunu salladı. Adam ona uyarken, o da hain taşların üzerinde acımasızca debelenmeye devam etti.

Toplayabildiği tüm iradeyle ayaklarının üzerinde durmaya odaklandı. Anele'nin akıl sağlığı onu şaşırtmıştı. Güneşin ve anlayışın güvenliğini özlüyordu.

Bu acıyı yok et ve ölmeme izin ver!

Elohim'i biliyordu; ama *skurj* da neyin nesiydi?

Botu ıslak bir yosun parçasından kaydı. Kendini Anele'nin koluna attı. Onu koruması gerekiyordu. Onu kızgınken daha iyi tanıyordu.

Liand onun önünde gerileyerek onu kendine çekti. Düşmekten korkuyor gibi görünmüyordu. Belki de bazı atavistik seviyelerde halkı taşla olan kadim ilişkilerini koruyordu.

Oh, Dünya! Kemikleri haykırıyor!

Sonunda Anele'yle birlikte günün aydınlık tesellisine kavuştuklarında aralarındaki her şey değişmişti.

"Linden Avery." Liand onun dikkatini çekmek istedi. "Neden oyalandın? Yaralandın mı?"

Günün bahar sıcaklığı spreyin arasından parlıyordu. Anele'ye tutunmaya devam etti. Güneşin göz kamaştırıcı ışığına karşı gözlerini kırıştırarak tüm duyularıyla ona baktı.

Adamın *aklı başındaydı*: sinirleri bundan emindi. Ancak şimdi, bir karışıklık yumağı yayılımalarını bozuyordu. Aklı yeniden deliliğe dönmüştü.

Ve durumu değişiyordu. Dengesizliğinin karakteri değişiyor ve tekrar değişiyordu. Gözlerinin önünde, deliliğinin çeşitli evreleri arasında gidip geliyordu; ve yüzünün manzarası parıldıyor ve bulanıklaşıyor, hızlı değişimlerinin sıcaklığıyla netlikten uzaklaşıyordu. Onda, Mithil'in Dalışı'nın arkasında kendisine haykıran adamın artık o olmadığı dışında hiçbir şey okuyamıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. En azından o an için, dil bile onun için kaybolmuştu.

Sonunda Linden Taşyiye'n'e doğru dönmeyi kabul etti. "Özür dilerim, Liand." Gözlerindeki parıltılı yaşları sildi. "Orada Anele'ye bir şey oldu." Sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "O değişti. Birdenbire akli başında biri gibi göründü," gerçi söylediği her şey kulağa çılgınca geliyordu. "Ama şimdi gitti. Ona ne oldu bilmiyorum."

"Ama zarar görmediniz, değil mi?" Liand ısrar etti.

Başını iki yana salladı. "Sadece korkuyorum. Buradaki her şey" - gökyüzünü, dağları, dağ eteklerini işaret etti- "çok normal görünüyor." Rahatsız edilmemiş. "Toprak'ın nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle. Ama Anele'nin söylediği şeyler-"

Ürperdi. "Dehşete kapılmıştı. Daha önce hiç duymadığım tehlikeler gördü."

Şimdi gitmişlerdi, deliliğinin ardına kilitlenmişlerdi.

Yanıt olarak Liand'ın ifadesi karardı. "Efendiler." Tiksintisi şelalenin gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "En korkunç tehlikeler Diyar'da kol geziyor ve bize hiçbir şey söylemiyorlar."

Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Onlardan kaçmak beni çok memnun eder. Tırmanışımıza devam etmeliyiz. Bu yamaçlarda açığa çıkarsak henüz fark edilmemiş olabiliriz." Kaşlarını çatarak ekledi, "Kıyafetinizin rengi kolayca görülecektir."

Linden'in Dalma'nın akıllara durgunluk veren gürültüsünden uzaklaşmak için zorlanmaya ihtiyacı yoktu.

Bineğini kısa bir mesafe ötede bırakmıştı, dizginleri bir kaya parçasının altında gevşekçe sabitlenmişti. Somo'nun gözlerini örtmek için kullandığı battaniyeyi sıkarken, kadın aniden, "Kaldırma onu. Gömleğimi örtmek için kullanabilirim."

Battaniye nemliydi ama onu ısıtabilirdi.

Liand başıyla onaylayarak ona verdi. Kaba kahverengi yünü omuzlarına örter örtmez Anele'nin yanına döndü.

Yaşlı adam onun varlığına ya da sesine tepki vermedi. Yine de kolunu geri almasına izin verdi. Onu da yanına çekerek yamaçtan yukarı çıkmaya başladı.

Liand ve Somo bir iki adım gerisindeyken, yarığın genel yönüne doğru ilerledi.

Yolları, yuvarlanan dağ eteklerine meydan okurcasına batıya doğru aç yapıyordu. Bu yönde daha uzakta, dağların kuzeye doğru uzanan etekleri, vadi tabanında düğümlenmiş parmaklar gibiydi ve vadiyi daha da genişletiyordu; parmakların arasında dik vadiler ve yarıklar uzanıyordu. Ancak burada, vadinin başında, yamaçlar daha düzgündü ve uçurumlardan aşağıya doğru karmakarışık bir etek gibi sarkıyordu. Linden ve arkadaşları kuzeybatıdaki tepelerin ani yükseliş ve düşüşlerinden kurtulmuşlardı.

Yine de tırmanışları zorlu oldu. Yamacı belirleyen inatçı otlar ve rüzgârla bükülmüş çalılar ayaklarının baskısı altında toprağı her zaman yerinde tutamıyordu ve zemin kazanmak için sık sık tırmanmak zorunda kalıyorlardı. Aynı zamanda eğim giderek dikleşiyor, toprağı sabitleyecek bitki örtüsü azalıyordu. Mithil'in Dalışı'nın arkasındaki geçitten, yarığın altındaki kayalık yelpazeye kadar olan mesafe bir Dev için bir taş atımlık mesafeden fazla olmayabilirdi; ama bir saatlik uğraştan sonra Linden ve arkadaşları hâlâ hedeflerine ulaşamamışlardı.

Mithil Stonedown civarından görülebiliyor olmalıydılar. Yarığın sığınağına ulaşana kadar, bu kadar uzaktan fark edilemeyecek kadar küçük olduklarını ummak zorundaydılar.

Battaniyeye tutunarak bir an dinlenmek için durakladı. Solunumu derin bir kabarmaya dönüşmüştü ve bacakları her adımda titriyordu. Güneş ışığı ve efor, giysilerini olduğu kadar battaniyeyi de kurutmuştu; ama bu bir nimet olduğu kadar bir lanet de olmuştu. Bir süre için, çeşitli üşümelerini hafifleten her şeye minnettar olmuştu. Ancak yavaş yavaş rutubet terlemeye ve zor nefes almaya dönmüştü ve bu yüksekliğin keskin esintisi bile onu serinletemedi. Acı dulavratotu ve hazine meyvelerinden kazandığı güç azaldıkça, görevi için çok zayıf kalacağına inanmaya başlamıştı.

Anele'nin desteğine giderek daha fazla güveniyordu. Bir deri bir kemik kalmasına rağmen metanetini koruyordu: sanki başka hiçbir şey yapmamış gibi yukarı doğru ilerliyordu. Onun yüce dayanıklılığı tırmanmaya devam etmesine yardımcı oldu.

Onun tenine karşı teni, zihinsel varlığının düzensiz dalgalanmalarını tanımlıyordu. Garip aralıklarla akıl sağlığına yaklaşıyordu: daha seyrek olarak, Despiser'ın karanlık küçümsemesinin onun derinliklerinde inlediğini hissediyordu. Öfke, keder ve dehşete düşmüş tahammül maskeleri onun içinde gölgeler gibi süzülüyordu. Ama adam konuşmadı; kadının da onun karmaşık deliliğine harcayacak enerjisi kalmamıştı. Onu zorlarken

yukarı doğru titreyen adımlar atarken, onun farkındalığı geri çekildi. Sadece ona sarıldı ve ilerlemek için çabaladı.

Liand ve atı onun önünde daha kolay tırmanıyor, onu daha sık beklemek zorunda kalıyorlardı. Somo'nun toynakları güvenilmez yamacı aşağıya doğru sürüklese de, mustang eski yarasına rağmen dayanma gücüne sahipti. Liand da Taşköprülüler'in karakteristik dayanıklılığına sahipti. O ve bineği, Linden düştükten sonra da yola devam edebileceklerdi.

Onun yüzünden buradaydılar; yine de o olmasaydı kaçma şansları çok daha yüksek olurdu.

Sonra Liand usulca, "Yakında, Linden Avery!" diye seslendi ve Linden konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde başını kaldırdığında onu kayalıkların kenarında dururken gördü.

Başını eğerek, titreyen kaslarını kendisini onun yanına taşımaya zorladı.

Çantalarından birinden çoktan bir su tulumu çıkarmıştı. Şimdi de ona uzattı. Su tulumunu titreyerek dudaklarına götürdü ve kuru ağzını ve çiğ boğazını yatıştırana kadar içti. Sonra su tulumunu Anele'ye uzattı.

Yaşlı adam deriyi emerken, Liand biraz ekmek ve güneşte kurutulmuş meyve paketini açtı. "Burada durmamalıyız," dedi, "Üstatların bakışlarına maruz kalmamalıyız. Ancak korkarım ki tahammülünüzün sonuna yaklaştınız. Somo da sizi bu arazide taşıyamaz. Acelemiz gücünüzü aşarsa uçuşumuz başarısız olur."

Önce ona, sonra da Anele'ye yiyecek uzattı.

Linden başını sallayarak ona teşekkür etti. Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu.

Yavaşça ekmegi ve meyveyi çiğnedi ve damarlarından akan, kalbinin derelerini dolduran besini hayal etmeye çalıştı. Jeremiah'nın ona *ihtiyacı vardı*. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yemeğini yerken önündeki tırmanışı inceledi ve bunun üstesinden gelebileceğine inanmaya çalıştı.

Kendine hakim olabileceğini.

Liand bir süreliğine ona sessizlik verdi; kararlılığını toparlaması için bir şans. Ancak bekledikçe gerginliği arttı ve sonunda sordu, "Devam edebilecek misin, Linden Avery? Bir sığınak bulana kadar her gecikme tehlikelidir."

"Yapacağım," diye mırıldandı. "Yapabilsem de yapamasam da." Sonra da kaşlarını çatı. "Ama bana 'Linden Avery' demeyi bırakmalısın. Kendimi kilisede gibi hissediyorum."

Çocukken orada çok fazla saat geçirmişti, tek güzel elbisesini giymiş ve bir vaiz ona karşı katı kurallar koyarken kıpırdanmıştı; bir vaiz

ne onun ne de annesinin acısı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama Liand'ın böyle şeyleri anlamasını bekleyemezdi. "Ben 'Linden'im," diye ekledi. "Bu kadarı yeterli. Bu kadar resmiyete ihtiyacım yok."

Sanki kendisinden bir saygısızlık yapmasını istemiş gibi onu inceledi. "Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde. "Benim için 'Linden' olacaksın."

Sonra arkasını döndü ve Somo'nun yüklerini yeniden paketlemeye başladı.

Anele de hareket etmeye hevesli görünüyordu. Yerinde duramıyor, ayaklarını kayalıklarda sürüyerek yürüyordu. Herhangi bir zorlama olmadan yukarı doğru çıkmaya başladı.

Dişlerini sıkkan Linden tökezleyerek harekete geçti ve arkadaşlarını takip etti.

Orada tırmanış onun için daha da zorlaştı. Şeyl ve gevşek taşlardan oluşan eğim düşme, belki de bileğini kırma olasılığını artırıyordu. Ancak aynı zamanda, tırmanmasına yardım etmek için ellerini kullanabileceğini fark etti. Battaniyenin omuzlarından sarkmasına izin verirse, kolları bacaklarının üzerindeki yükün bir kısmını hafifletebilirdi. Bu şekilde, zayıflığına rağmen, bir süreliğine Anele, Liand ve Somo'ya ayak uydurabildi.

Avuç içlerini sıyırdı; yeni iyileşmiş dirseklerini ve inciklerini zedeledi. İncelen hava ciğerlerini yakıyordu, ta ki fosfenler görüşünü düzensiz bir şekilde bozana, kayaları ve sıkışmış taşları parlak girdaplara dönüştürene ve sonra onları tekrar granit, şist ve obsidyen, feldispat ve kuvars olarak çözene kadar. Ama Jeremiah'ın yüzünü önüne sabitledi ve tırmanmaya devam etti.

Ancak yarığın pürüzlü kenarlarına doğru yarı yolda arkadaşlarının gerisine düşmeye başladı. Battaniye omuzlarından kaydı ama onu kaybettiğinin farkında değildi. Bacaklarındaki titreme kollarına ve göğsüne doğru yayıldı. Sonunda kendini, her adımı bir öncekinden ve bir sonrakinden zaman içinde yalıtılmış, ayrı bir olay olarak ele alırken buldu. O an boyunca, kendini yukarı doğru kaldırma çabasından başka hiçbir şey onun için var olmamıştı.

Sonunda bacaklarının artık titremediğini ve yanağının kesilmiş bir taş düzlemi boyunca uzandığını fark etti. Mika tanecikleri gözlerine küçük güneş ışıkları gönderiyordu ama onları anoksinin ayrıışmış dansından ayırt etmekte zorlanıyordu. Hava şimdiden bu kadar incelmiş miydi? Ve güneş neden bu kayaların soğukluğunu ısıtmamıştı? Serin dokunuşlarından hoşlanıyor gibiydi ama bunu anlayamıyordu.

Eksik olan bir şey vardı, bunu biliyordu ama Liand kollarından tutup onu ayağa kaldırana kadar bunu fark etmemişti. "Linden, gel," diye yumuşakça nefes aldı, "yarık yakın, yakında dinlenebileceksin," ve Linden hareket etmeyi bıraktığını fark etti. Bacakları onun haberi ya da rızası olmadan kopmuş olmalıydı.

Yorgunluktan sersemlemiş bir halde, Liand'ın ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Görünüşe göre Anele ortadan kaybolmuştu, belki de bir Dünya Gücü hücumuyla yukarıya ve ulaşılamaz bir yere çevrilmişti; ama Somo yakınlarda duruyordu. Pinto'nun burun deliklerinde köpükler vardı: göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Yine de ondan daha fazla güce sahipti.

Oğlunu kaybetmişti. Ağlayacaktı ama gözyaşı yoktu. Liand, açıkça hissetmediği bir güveni varmış gibi davranarak ona anlattı, "İşte," dedi ve elini bineğinin yükünü sabitleyen bağlardan birinin üzerine koydu. "Burada dur. Somo sana destek olacak. Yol çok uzak değil. Kayalıkların gölgesinde dinleneceğiz."

İtaatkâr bir şekilde parmaklarını derinin üzerine kapattı. Başını sallamış olabilirdi: emin olamıyordu. Bacakları gibi boynu da kendine özgü nedenlerle seğiriyor gibiydi; ama uyuşmuştu ve hareketleri farkındalığının ötesindeydi.

Bundan sonra, onu tanımlayan çaba örnekleri bulanıklaştı ve Somo'nun gücü, Liand'ın cesareti ve bildiği tek şey olan daha da güçlenmesi gerektiği bilgisiyle yukarı doğru çekilerek ne yaptığının farkına varmadan tırmandı.

Kendine döndüğünde, yüksek kayalıkların gölgesinde kayaların arasında yatıyordu, biri başının yanında, diğeri ayaklarından bir taş atımı uzaktaydı. Çok yukarısında, gökyüzünde hâlâ güneş vardı ve bir süre daha da olacaktı. Ama yattığı yerde derin bir kasvet onu kaplamıştı ve tüm cesareti kaybolmuştu.

Liand yakınında durmuş onu izliyordu; endişesini gizlemeye çalışmıyordu. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında, yanında diz çöktü. Yavaşça onun elini

bir su tulumunun boğazında. Sonra oturmasına yardım etmek için kollarının altına uzandı.

"Önce su," dedi sanki onun neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi. "Sonra ekmek. Daha sonra sana et ve meyve vereceğim."

Otururken soğuk havanın gömleğindeki kurşun deliğinden içeri girdiğini hissetti ve alnındaki kuru dokunuşu fark etti. Cildi artık nemli değildi. Özellikle suya ihtiyacı yoktu. Ya da bir süre önce terlemeyi bırakmıştı-

Belki de bu onun zayıflığını açıklıyordu.

Liand'ın yardımıyla su tulumunu ağzına götürdü ve birkaç yudum içti. Neredeyse anında, tüm gözeneklerinden aynı anda ter fışkırır gibi oldu.

Dehidrasyon, dedi kendi kendine güçsüzce. Aptalca, aptalca. Tanrı aşkına, o bir doktordu; eforun etkilerine aşınaydı. Daha iyi bilmesi gerekirdi.

Liand tekrar içmesine yardım ettiğinde, "Benim hatam," diye mırıldandı. "Suyu unutmuşum." Düşürene kadar battaniye onu ısıtmış, sıvı kaybını artırmış olmalıydı. "İyi olacağım."

Stonedownor şüpheyle baktı. "Emin değilim. Yolculuğumuz daha yeni başladı. Eğer Efendiler tarafından alınmazsak, bundan çok daha zor günlerle karşılaşacağız. Korkarım buna dayanamayacaksınız."

"Sen de ben de" demek istedi ama onun iyiliği için bundan kaçındı. Bunun yerine su tasını göstererek, "Bunu tekrar doldurabilir miyiz?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Linden Av-Linden. Mithil Stonedown'dan hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım. Önümüzde uzananlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sonra sanki ona acımış gibi, "Yine de dağların arasında dereler ve pınarlar keşfedeceğimize inanıyorum. Ve yükseklerde hala kar var. İstedikçe kadar iç. Kuşkusuz yiyecekleri paylaştırmamız gerekecek, ama sudan kısmak yanlış bir tedbir olacaktır."

"Bu durumda," diye cevap verdi, "benim için endişelenme. Daha sert olacağım." Zorunda kalacaktı. "Ve kendime daha iyi bakacağım."

Liand başını salladı, ikna olmadığı belliydi ve ona söz verdiği yiyecekleri paketinden çıkarmak için arkasını döndü.

O bunu yaparken, Linden etrafta Anele'yi aradı.

Sağında, Mithil vadisi ve Güney Düzlukleri yönünde, yarıktan aşağı dökülen döküntülerdeki bir kıvrım gibi kayalardan oluşan bir tepenin görüşünü engellediğini gördü. Her nasılsa Liand onu yeterince yükseğe

kayalıktaki bir oyuyuğun sığınağına ulaştı. Yükseltinin ardında sadece dağları ve gökyüzünü görebiliyordu: kendisi ve yoldaşları vadiden gizlenmişti. Eğer yarığa ulaşmadan önce fark edilmedilerse, Efendiler şimdi de onları göremeyecekti.

Tabii ki, takip edilip edilmediklerini de göremiyordu-

Solunda, kırık yamaç güneye doğru daralan yarığa doğru tırmanıyordu; ve orada yaşlı adamı buldu. Birkaç adım yukarısındaki granit ve obsidyen parçalarının üzerine oturmuş, başını bir yana eğmiş, karşısındaki uçurumu körlemesine inceliyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Linden biraz daha su içti ve giderek zayıflayan sağlık hissini ona odaklamaya çalıştı.

Fiziksel olarak onunla ilk karşılaştığı zamankinden daha kötü görünmüyordu: Yorgun, kesinlikle yorgun ve kötü beslenmişti; ama eski inatçılığı ve toprak gücüyle ayakta duruyordu. Sıradan bir beden katlanabileceğinden çok daha fazla yoksunluk çektiği ve sınırlarının hiçbirine ulaşmadığı gibi çelişkili izlenimler uyandırıyor. Zihinsel durumuna gelince, gölgeli alacakaranlıkta çok az şey seçebiliyordu. Bununla birlikte, deliliğinin evreleri görünüşe göre dengelenmiş, Kevin's Watch'ın enkazı arasında onunla konuştuğu zamanki kısmi akıl sağlığına benzeyen bir durumda bırakmıştı.

Orada Watch'un enkazını okumaktan bahsetmişti. O kırık dökük haliyle ona ne gördüğünü anlatmaya çalışmıştı.

Taşın başka dostu yok.

Toprak'a ne olduğuna dair en ufak bir ipucu verebilecek başka kimsesi yoktu.

Kararsızca ayağa kalktı. Kırılgan bir dengeye ulaştığında, kaslarından olduğu kadar merkezinden de emin değildi, su tulumunu aldı ve Anele'nin yanına taşıdı, hareket ederken kayaların çukurlarında bir terk edilmiş gibi yuvarlandı.

Kız yaklaştığında başını çevirmedi: Kızın farkında olmayabilirdi. Ancak kadın su tulumunu kucağına koyar koymaz, tulumu ağzına götürdü ve uçurumu görmeyen bakışlarını kaydırmadan otomatik olarak içti.

Bir iniltiyi bastırarak kendini onun yanındaki kayalıklara bıraktı. Hafif bir rüzgâr yamaçtan aşağı yuvarlanıyor, tenindeki teri serinletiyordu. Belli belirsiz bir suskunluk sesini örtüyordu: sadece dudakları kıpırdadığı için konuştuğunu biliyordu. Çünkü

Bir an dinlendi, kendini toparladı. Sonra usulca sordu: "Anele, ne görüyorsun?"

İlk başta cevap vermedi. Belki de cevap veremiyordur diye düşündü. Konsantrasyonu bir transı andırıyordu: büyülenmiş, sadece kendisinin duyabildiği granit büyülerine kapılmış olabilirdi. Sanki işitmesini kolaylaştıracakmış gibi başını yana eğdi. Ama sonra titrer gibi oldu ve hüzünlü bir öfke duyularına ulaştı.

"Bu taşlar eski." Elinin bir hareketiyle yarığın içindeki kalıntıları ve kayalıkların kendisini gösterdi. "Dağların kadim ölçülerine göre bile eski. *Sezaryen* diye bir şey bilmiyorlar. Ya da ustaları." Yavaş yavaş sesi daha önce ondan duymadığı bir ritme büründü, müziği ve safrayı ima eden bir ritim. "Daha ziyade tüm Toprakları dolduran büyük ormanlardan bahsederler. Kalplerinde ağaçlara yapılan tecavüze ağıt yakarlar."

O, bu toprakların umududur.

Linden ona doğru eğildi; "Anlat bana," diye nefes aldı.

"Onların üzüntüsü benim suçum değil," diye cevap verdi, sanki anlamı uzun zaman önce kaybolmuş eski bir suçlamaya cevap veriyormuş gibi. "En azından ben bundan kurtuldum. Eski çağlardan kalma bir şey bu, ne unutuyorlar ne de hevesleri geçiyor.

"Burada Tek Orman'ın görkemi ve katli yazılıdır."

Bir-? Bu ismi daha önce duymuştu; ama dünyanın taşlarının, odunların geçici hayatlarını neden hatırladığını anlayamıyordu. Yine de Toprak'ın içinde bulunduğu kötü durumu bir bağlama oturtabilecek herhangi bir şey söylemesini arzuluyordu.

"Söyle bana," diye tekrarladı usulca.

Liand arkadaşlarına biraz ekmek vermek için kayaların üzerinden yaklaştı ama Anele onu görmezden geldi. Ancak Linden ekmeği kabul ettiğinde, yaşlı adam ona cevap verdi ve granitten bir tiz sesle konuşmaya başladı.

"Bu, insanlığın ve yıkımın, önemsenmeyen, hayattan koparılan savunmasız güzelliğin hikâyesi. Yağmacıların, *Elohim*'in, Ormanlıların ve uykunun hikâyesi; uzun zamanın ve ardı arkası kesilmeyen kayıpların ölümcül uykusu."

Uçuruma bakan Anele öfkesinin akmasına izin verdi. Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi, sanki etrafında taştan taşa geçen bir melodiyi takip ediyordu.

"O zamanlar Toprak'ta erkeklerin ve kadınların çağı değildi ve ne ağacın ne de taşın onlardan haberi vardı. Aksine ağaçların çağıydı, hissedebilen

ve görkemli, dağlar tarafından sevilen ve Tek Orman tüm Ülkeyi doldurdu.

"Uçsuz bucaksız yaşamı batıda *Melenkurion* Skyweir'in kadim uyluklarından doğuda Güneşin Doğuşu Denizi'nin huzursuz şarkısına, Northron Tırmanışları'nın buzla kemirilmiş vahşi doğasından Southron Sıradağları'nın yüksek meydan okumasına kadar uzanıyordu. Sadece Lifeswallower'ın sınırlarında Tek Orman bir kenara çekildi, çünkü o güzel çağda bile kötülükler ve karanlık Gravin Threndor'un derinliklerinden sızarak Büyük Bataklık'a zarar ve kötülük sızdırıyordu.

"Ve o çağda, yayılan ormanlık alan, Toprağın her zirvesinde ve temelinde el üstünde tutuldu, altındaki ve etrafındaki yavaş granit tarafından değerli ve değerli tutuldu, çünkü Tek Orman kendini biliyordu. Kötülük ya da insanoğlu hakkında hiçbir bilgisi yoktu, ama kendisi hakkındaki farkındalığı tüm tahminlerin ötesinde muazzamdı. Her gövdesinde ve dalında, her kökünde ve yaprağında kendini biliyordu ve dallanıp budaklanmış şarkısını tüm Dünya'ya söylüyordu. Bilgisinin müziği sayısız gırtlaktan yükseldi ve sayısız sayısız kulak tarafından duyuldu."

Linden sanki tuzağa düşürülmüş gibi dinliyordu. Sadece Liand'ın ona uzattığı yiyecekleri yemek için hareket etti. Anele'nin sözlerinde olduğu kadar sesinin ritminde de sevdiği Toprakları tanıdı.

Ülke'nin en derin geçmişi hakkında çok az şey biliyordu: tarihinin bu kadarı bile onun için yeniydi. Ama Andelain'de uzun süre kalmıştı, her siniri algı ve Dünya Gücü ile yanıyordu ve Anele'nin hikâyesinin uygunluğunu hissetti. Acımasızdı: *aitti*. Dünya'nın bağırsaklarının böyle şeyleri hatırlayacağına inanabilirdi.

Liand onun yanında çömelmiş, şaşkınlıkla onu dinliyordu; ama Liand onu fark etmemişti bile. Bir süre için takibi ve kara fırtınaları unuttu. Tek Orman'ın hikâyesinin içinde bulunduğu durumla hiçbir ilgisi yoktu, ama o hikâyeyi bir başka beslenme biçimi olan incir ve *alianta* gibi içti.

"Yine de o uzak yıllarda," diye anlattı Anele, "ne erkeklerin ne de kadınların gerçek kulakları vardı." Devam ederken öfkesi keskinleşti, sanki taşların tutkusunu içine çekmişti. Linden onun her kelimesinde kalbini duydu. "Toprak'a geldiklerinde gafil avlandılar, sadece kendilerini düşündüler. Ve Lifeswallower'ın içindeki kötü niyet, her karanlığın yapması ya da söndürmesi gerektiği gibi filizlendi. Büyük ve hırslı bir hale geldi ve açlığı doyumsuzluğu aştı.

"İnsan ateşleri ve insan bıçakları yerleşim için yer açtığında ağaçlar arasındaki şok ve pişmanlığı hiçbir dil anlatamaz. Dağlar bunu biliyor ve kalplerinde hala protesto ediyor ve kederleniyorlar, ancak ölümlü ses ve ifade bunu içeremez. Doğal büyüme ve çürümeye yalnızca kendilerini tanıyan ve bu nedenle hiçbir zaman ahlaksız acıyı düşünmemiş olan sayısız sayısız gövde ve sayısız sayısız sayısız yaprak, o zaman sınırsız bir dehşet içinde haykırdı - öylesine dokunaklı ve uzun bir çığlık ki, eğer taşın kendisi de savunmasız ve kayıtsız olmasaydı, zirvelerin en derin çekirdeği ona cevap verebilirdi."

Anele üzüntüsünü bastırmak için kollarını dizlerine doladı. "Yine de erkeklerin ve kadınların böyle bir kederi duyacak kulakları yoktu. Duymuş olsalardı bile, kapalı ve yalnız zihinleri Orman'ın ihanetini, ormanın ağıtını kuşatamazdı. Sadece Lifeswallower'ın içindeki kötülük bunu duydu ve cevap verdi.

"Topraklara gelenler bir süre ağaçları kestiler ve gövdelerini yaktılar, çünkü evler ve tarlalar için başka nasıl yer bulabileceklerini bilmiyorlardı. Böylece ilk başta zalimlikleri dizginlendi. Ancak Tek Orman'ın yavaş duyarlılığının ölçüsüne göre kısıtlamaları acımasız ve kısaydı. Ve bu nesillerden sonra, insanoğlu kötücüllüğü keşfetti ya da onun tarafından keşfedildi. O zaman ağaçların öldürülmesi umursamazlıktan vahşete dönüştü.

Yaşlı adam acı bir sesle, "İşte bu yüzden Diyar'a Yağmacılar geldi," dedi, "çünkü onlar insan ve kötülüğün karışımıydı, kötülüğe karşı duyulan sonsuz açlık, kendi başlarına varlıklar haline gelene kadar nesilden nesile geçici ette birleşti ve yoğunlaştı - ete bürünebilen, ancak ölüm ve doğumun gerekliliklerinden kurtulmuş ruhlar. Böylece isim ve tanım kazandılar; kendilerini Tek Orman'ı tanıdıkları gibi tanıyan ve her şeyden önce onun engin ve savunmasız duyarlılığını ayaklar altına almayı arzulayan üç karanlık ruh.

"Ve insanoğlunun olanları duyacak kulakları yoktu. Erkekler ve kadınlar sadece cahildi, kötü niyetli değillerdi, çünkü yaşamları böyle bir karanlığa dayanamayacak kadar kısaydı ve yok olduklarında torunları yine sadece cahildi.

"Yine de bu yenilenmiş ve sürekli yenilenen cehalet bile Tek Orman'ı kurtaramadı. İnsanoğlu ağıtlara olduğu kadar kötü niyete de sağırdı ve bu yüzden üç kişi tarafından kolayca yönlendirildi, kolayca yönetildi, kolayca amaç verildi.

kendilerine *mokşa*, *turiya* ve *samadhi* adını vermeyi öğrenmişlerdi. Bu yüzden ağaçların katledilmesi nesilden nesile artarak ve hızlanarak devam etti." Anele orada durakladı; yanaklarındaki kiri temizlemek için dizlerini serbest bıraktı. Kör gözleri, sanki parçalandıkları o eski anı görebilecekmiş gibi kırık kayalara bakıyordu. Etrafında esinti yavaşça akıyor ve yüksek buzun soğuğu yarığın içine sızıyordu, batıya doğru tepeler güneşi engellemeye başladı.

Linden, sanki yaşlı adamın anlatacaklarına ihtiyacı varmış gibi, bir tür merak içinde onu bekledi.

Dizlerini tekrar kavradığında, "Yine de Tek Orman sadece feryat edip ağlayabildi, kendini savunmak için harekete geçemedi." dedi. Sessiz gözyaşları yırtık sakallarına öfke ve keder yayıyordu. "Uçsuz bucaksızlığına rağmen o da cehalet içinde yaşıyordu. Sadece kendini ve acıyı biliyordu ve bu yüzden kendi olası gücünü kavrayamadı. Dünya Gücünden doğan, Dünya Gücüyle ayakta duran, Dünya Gücünü bilen Tek Orman, Dünya Gücünün başka kullanımları olabileceğini kavrayamadı.

"Böylece insanoğlunun ve Yağmacıların hırsları arttıkça ağaçların tahribatı da arttı. Ve bu yasla birlikte, ilkinden ayrılamaz ama daha acı ve ölümcül bir kayıp daha geldi. Her bir ağacın katledilmesiyle birlikte, Orman'ın topraklara yayılan duyarlılığının küçük bir parıltısı bir daha asla yenilenmemek üzere yok oldu. Böylece Yağmacıların dilekleri yerine getirilmiş oldu. Ağaçların katledilmesi arttıkça, Tek Orman'ın kendisi hakkındaki bilgisi de azaldı, uykuya ve yok oluşa doğru sürüklendi.

"Bu keder dayanılamayacak kadar büyüktü." Anele kendini zor tutuyor gibiydi. Sesi alçak bir çığlığa yükseldi. "Dağlar bile buna dayanamadı. Tepeler üzüntü ve protesto içinde kendilerini paramparça etti. Bu uçurum, öfke, kayıp ve çaresizlikle parçalanan bir kalp gibi yarıldı."

Bir an için yarılmış duvarlara bakakaldı. Özlemleri bir lanet gibi üzerine çökmüştü. Bitmek bilmeyen pişmanlıklarını dile getirmek için onun ölümlü diline ihtiyaçları vardı. Soğuk, bir protesto ve kayıp iç çekişi gibi yarıktan aşağıya doğru nefes verdi.

Ama sonra başını diğer tarafa salladı ve yeni bir şarkı damarı bulmuş gibiydi. Sesi öyle bir mırıltıya dönüştü ki, Linden taşın ağıtının her kelimesini bir obsidyen tanesi gibi sivri ve belirgin bir şekilde yontmasaydı duyamayacaktı.

"Dünyanın kendisi bu çığlığı duydu. Dünya üzerindeki her kulak bunu duydu. Ve sonunda, Aşağı Diyar'ın büyük bir kısmı ağaçlardan arındırıldığında,

ve Yukarı'nın yıkımı gerçekten başlamıştı, çığlık cevaplandı." Anele aniden öne doğru eğildi, başının açısını değıştirdi. "İşte."

Titreyen, boğumlu bir parmağıyla eğimli molozların ortasını işaret etti. "Orada yazıyor - *Elohim*'in gelişı."

Aytaşı gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Kuzgunların yükselişinden yüzyıllar sonra, Tek Orman'ın duyarlılığının büyük bir kısmının kor haline geldiği bir zamanda, ağaçların hiç tanımadığı bir varlık aralarına geldi, yaşam ve bilgiden, herhangi bir Kuzgun'un kudretinin ötesinde kadim bir güçten şarkı söyledi. Ve aynı zamanda intikam şarkısı da söylüyordu.

"*Elohim* neden daha önce değil de o zaman geldi, bu kadar çok şey kaybedilmeden önce, bu taşlar anlayamaz. Yine de o geldi - ya da o, çünkü *Elohim* gariptir ve bu tür ayrımlar onları kötü tanımlar. Ve onun şarkısıyla, Tek Orman'ın kalan fersahları güce uyandı."

Linden hikâyesinin bu kısmını daha önce duymuştu. Atanmış Findail bunu Starfare'in Gemisi'nde Tek Ağacı Aramak için toplananlara anlatmıştı. Yine de tüm dikkatiyle dinledi. Anele, ne adını koyabildiği ne de görmezden gelebildiği bir aciliyet, bir zorunluluk izlenimi aktarıyordu.

"Ağaçlar," dedi toplanan gölgelere, "ne vurabilir ne de kaçabilirdi. Uzuvarları ateş ve demir kullanmak için şekillenmemişti." Findail, "*Bir ağaç aşkı bilebilir, acıyı hissedebilir ve haykırabilir ama çok az savunma aracı vardır,*" demişti. "Yine de geriye kalan o uyanıklık kalıntısı bile ölümlü ölçülerine göre çok büyüktü ve gücü de aynı şekilde çok büyüktü. O zamanlar yetenekli olduğu kadar farkında da olan Tek Orman, nefretini ve öfkesini insanoğlunun sağır cehaletine değil, Kuzgunlara yöneltti.

"Ağaçlar da yeni kudretlerinin bedelini hesaba katmamıştı. *Elohim* onlara intikam şarkıları söylemişti ve o tüm Raver'lardan daha güçlüydü. Onun doğası onlara inkar etme gücü verdi. Bu yüzden onu aldılar, bağladılar ve Toprak Gücü'yle onu Landsdrop'un kenarında Kuzgunlara karşı bir barikat, bir yasak olarak taştan bağlar içine koydular. Ve dallanıp budaklanan iradelerinin gücü öylesine büyüktü ki, o yaşadığı sürece, kendisinden herhangi bir iz taşıdığı sürece, *mokşa*, *turiya* ve *samadhi* Yukarı Diyar'dan tamamen yasaklandı. Hiçbir Raver, Tek Orman'ın kalıntılarını tehdit etmek için bu yasağı geçemezdi."

Anele orada durdu, ancak hikâyesi henüz bitmemişti. Granitin içinde hafızasının ipliğini kaybetmişti ya da onu ayırt etme yeteneği zayıflamıştı. Yine de Linden'i zorluyordu. Adam devam etmediğinde, Linden

Sanki o da ağaçların zorunluluğuyla yerine bağlanmış gibi hikâyesini onun için tamamladı.

"Ama hepsi bu değil," diye ekledi. "İnsanlar sırf Kuzgunlar onları kışkırtmadığı için ormanları kesmeyi bırakmadılar." Bunu ona Covenant söylemişti. "Ağaçlar onların canını bağışlamıştı ama yine de bunu bilemeyecek kadar cahildiler. Sıradan insanlar daha fazla açık alana ihtiyaç duyduklarını düşündüklerinde kesmeye ve yakmaya devam ettiler. Tek Orman'ın aklını öldürdüklerini bilmiyorlardı," bilemezlerdi de.

"Böylece ağaçlar daha da ileri gitti. Bu yasaklayıcı şeyi oluşturduktan sonra," Düşüş Devi, "*Elohim*'den öğrendiklerini kullanarak Ormanalları yarattılar. Son ormanları korumak için muhafızlar." Thunder Dağı ile Ra Ovaları arasındaki Morinmoss. Revelstone'un doğusundaki Karanlık Grimmerdhore. *Melenkurion* Skyweir'in yanlarındaki Ölümcül Garroting Derinliği. Seareach'in sınırlarındaki Dev Ormanı. "Çünkü biz insanlar çoğu zaman dünyaya ne yaptığımızı umursamıyoruz."

O zaman o da durmak zorundaydı. Sunbane'in sona ermesi ve yeni bir Kanun Asası'nın yaratılmasının insanoğlunun verdiği zararın bir kısmını telafi etmesi için dua edecek zamana ihtiyacı vardı; Toprak, yeni ormanların büyümesini sağlayacak kadar canlılık kazanmıştı.

"Öyle olabilir," diye iç geçirdi Anele, yaklaşan soğuğa karşı. "Bu bilgi burada yazılı değil."

Uzun bir süre sonra Liand kıpırdandı. Ayağa kalktı; yiyecekleri ve su tulumlarını topladı. "Kimse hatırlamıyor." Acısı Anele'nin hikâyesini yankıladı. "Efendiler bundan bahsetmiyor. Ülkenin geçmişine ait bu hazineyi, bu ihtişamlı anıları kendilerine saklıyorlar."

Linden içten içe inledi. O haklıydı. *Haruchai*, Diyar'ın insanlarını ilk ataları gibi cahil ve kör -ve potansiyel olarak yıkıcı- bırakmıştı.

Ustalar da kendi yöntemleriyle Kuzgunlar kadar ölümcül olabilirler.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi, "sadece iki kişi kaldılar."

Sıradan bir ölüm bir Raver'ı alamazdı. Ama *Samadhi* Sheol, Grimmand Honninscrave'in fedakârlığı ve Sandgorgon Nom'un gücüyle parçalanmış, paramparça olmuştu.

"İki mi?" Liand şaşkınlıkla sordu.

Ve, "Efendiler?" diye mırıldandı Anele, kendini toparlayarak. "Efendiler?"

Linden elinin bir hareketiyle onları bir kenara itti. Anele'nin hikâyesi kafasını doldurdu. "Sadece düşünüyordum-"

Şimdi, Sunbane'in tüm vahşetini daha önce hiç kavramamış olduğunu hissediyordu. Dehşeti her zerresinde yaşamıştı. Onun bilgisi hem kişisel hem de mahremdi. Ama böylesi bir yıkımın ağaçların solmakta olan duyarlılığı için ne anlama geldiğini tahmin edememişti. Ya da son Forestal olan Caer-Caveral'ın kaldırabileceğinden çok daha fazlasını kaybettiğini.

Hollian ve doğmamış çocuğu uğruna Andelain'i savunmaktan vazgeçmiş olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Çok fazla ölüm görmüştü ve yaşamı onaylamaya ihtiyacı vardı.

Anele aniden kendini ayağa fırlattı. "Efendiler!" diye feryat ederek keskin kayalıklardan yukarı doğru çılgınca tırmanmaya başladı.

Masters-?

Ormanları ve katliamı hatırlayan Linden, Stave'in Güney Ovaları'nı görmesini engelleyen tepeye çıktığını görebilmek için zamanında dik durmaya çalıştı.

Hızla yaklaştı. Derinleşen gölgeler yüzünü gizliyordu. Tüm sağlık hislerine *rağmen Haruchai'nin* duygularını hiçbir zaman okuyamamıştı. Yine de ince sezgisi onun adımlarındaki aciliyeti hissetmesine yetmişti.

Arkasından Anele bir korku çığlığı gibi yukarı doğru fırladı.

"Linden Avery," diye bağırdı Stave yaklaşırken, "bu aptallık." Sesinin tınısı öfkeyi çağırırsa da, tonlaması öyle değildi. "Kaçmak mı istiyorsun? O zaman neden buradan çok uzakta değilsin? Sen oyalanırken kokunu aldılar."

Liand içgüdüsel olarak, faydasız bir şekilde Stave ve Linden'in arasına girmek için hareket etti. "Kaçtığımız *kişi sizsiniz*, Efendim." Masumiyeti ve kararlılığı bir kez daha Linden'in erişemeyeceği bir asaleti yansıtıyordu. "Eğer hata yaptıysak, bunun nedeni sizin bizden esirgediğiniz bir hikâyeyi dinleme fırsatına sahip olmamızdır."

Stave onu görmezden geldi; çaba harcamadan yanından geçip gitmiş gibiydi. Linden'e doğru ilerlerken, "Erzaklarını terk et, Stonedownor," diye emretti. "Derhal kaçmalısın. Seçilmişler'in yardımınıza ihtiyacı olacak."

Sonra onun önünde durdu.

"Kokunuzu aldılar," diye tekrarladı. "Şimdiden her türlü geri çekilmeyi kestiler. Acele etmelisiniz."

Liand, Usta'nın sırtına atlamak istercesine Stave'in peşinden gitmeye başladı. Ama sonra Stave'in ses tonunda saldırısını durduran bir şey duyar gibi oldu. " 'Onlar' mı?" diye nefes nefese kaldı. " 'Onlar' mı?"

Bir an sonra döndü; çantalarına ve Somo'ya doğru koştu.

Linden boş bir şaşkınlıkla Stave'e baktı. Uçurumların yası onu hâlâ sarmalıyordu: katledilen ağaçlar zihnine üşüşüyordu. Kavrayamıyordu-Kokun-?

"Tehlikeyi unuttun mu?" diye sordu. "Tek başıma onlara karşı koyamam. Yine de öldürebildiğim kadarını öldüreceğim. Bir şekilde engellenecekler. Belki gözleri korkar. Ya da belki onlar sana saldırmadan önce gizlenebileceğin bir yer bulabilirsin."

"Linden!" Liand ona bağırdı. "Koş! Benim için gecikme!" Telaşla atının sırtına bohçalar attı. "Takip edeceğim!"

"Stave?" diye şaşkınca nefes aldı. "Ne-?" "Linden Avery, *Kresh* tarafından avlanıyorsun."

Düz ses tonunda, kelimeler Kuzgunlar kadar ölümcül geliyordu.

9. Taş Soyu

Kresh'in Kuzgunlar tarafından ele geçirilen büyük sürüler halinde olduğunu duymuş muydu? Bu anıyı hayal mi ediyordu? Starfare'in Gemisi'nde bir Kuzgun'un kötülüğüyle hareket eden siyah bir fare sürüsü görmüştü. Korkunç bir fırtınada, yanan yılanbalıkları Tek Ağacı Arayış gemisini neredeyse felç edecekti. Ama *kresh*-?

Liand onlardan bahsetmeden önce o büyük sarı kurtları hiç duymuş muydu?

Stonedownor "Linden!" diye bağırdı.

Stave ısrarla "Linden Avery" dedi. Oğlunun ona ihtiyacı vardı ve o da bu noktaya gelmişti.

Derin gölgenin alacakaranlığı yarığı dolduruyordu. Tepede güneş öğleden sonra ortasına gelmişti, ama sarp kayalıklar doğrudan güneş ışığı alamayacak kadar yüksekti. Onların ötesinde, gökyüzü mor ve görkemle dolup taşan sınırsız bir maviye bürünmüştü. Yarığı aydınlatan tek şey onun parlaklığıydı.

Liand, Somo'nun yüklerini sabitlemek için el yordamıyla uğraştı. "Stave!" diye bağırdı. "Ne kadar uzakta?"

Stave sanki soruyu Linden sormuş gibi, "Yarım fersah," diye cevap verdi, "daha fazla değil." Elleri kadının omuzlarına dokundu. "Eğer kaçmazsan, burada yok olacaksın. Seni paramparça edecekler."

"Kaçmak mı?" diye karşı çıktı. "Ne için?" Harabenin görüntüleri yüzünden kafası karışmıştı ve Efendi'ye konsantre olmakta zorlanıyordu. "Yani, ciddi. Onlardan kaçamam. Zor yürüyorum. Çok uzun zaman oldu-"

Covenant'ın yüzüğünü gömleğinden çıkardı ve avucunun içine aldı. "Bizi koruyamazsın. Öyle demiştin. Belki ben koruyabilirim." Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Eğer yapamazsam -" Omuz silkti. "Zaten hayatta kalamayacaktık."

Ama Stave hemen bir elini onun yumruğunun üzerine sardı. "Yapma," diye ısrar etti. Sert gözleri ve sol yanağının üstündeki yara izi karanlığın içinden ona sesleniyor gibiydi. "Linden Avery, seni men ediyorum. Bu dağlarda eski kötülükler yaşıyor. Ya onları uyandıracaksın ya da üzerimize çekeceksin. Dişlerin ve pençelerin tehdidi daha karanlık bir tehlikeden iyidir."

Sonunda Liand Somo'nun yüklerini taşımayı bitirdi. Hemen pintoyu harekete geçirdi ve hayvanı yarı sürükleyerek yamaçtan yukarı çıkardı.

Linden kendi içinde bocalayarak Stave'e baktı. Eski kötülükler-? Ne demek istediğini anlayamamıştı; ama o *Haruchai*'ydi ve inanmayı emrediyordu.

Ve vahşi büyüü nasıl çağıracağını bilmiyordu. Henüz anlamayı öğrenmediği yasalara ya da mantığa göre ortaya çıkmıştı. Ona rehberlik edecek bir algı olmadan-

"Linden, gel!" Liand yukarı doğru çabalarken bağırdı. "Bu *Kresh*'in vahşetini bilmiyorsun! Bizi etimizle kemiğimizle yiyip bitirecekler. Savunabileceğimiz bir sığınak bulmalıyız."

"O zaman sana kalmış." Stave'le olabildiğince açık bir şekilde yüzleşti. "Ben çok zayıfım."

Kısa bir an için, bir kalp atışından daha fazla değil, Stave tereddüt eder gibi göründü. Aralarında basit bir kırılma ve kaçıştan daha fazlasının sözü konusu olduğunu fark etmiş olabilir. Halkı onu Seçilmiş, Güneş-Bilge olarak hatırlıyordu; hizmete değerdi. Ama aynı anda hem ona yardım edip hem de Anele'yi yeniden ele geçiremezdi. Yukarı doğru attığı her adım onu halkının itici inançlarından daha da uzaklaştıracaktı.

Ancak bir an sonra Linden'e doğru atıldı, onu kollarının arasına aldı ve kayalıklardan yukarı doğru kolayca sıçramaya başladı.

Ayakları çıplaktı ama yine de molozların keskin kenarlarından ve kıymıklarından sanki sadece taşların ona zarar verme gücü yokmuş gibi geçti. Bir düzine adımda Liand ve Somo'ya yetişti; onları geçti. Linden yarıktan yukarı baktığında, yaşlı adamın çılgınca acelesine rağmen Anele'ye yaklaştığını gördü.

Anele'nin tahmin edilemeyecek kadar yukarısında, gökyüzünün ışıltısı, düşen kayaların uçuşumların kenarlarıyla buluştuğu yeri aydınlatıyordu. Bu yamaçlar belki de

yüksek dağ yamaçlarına giden bir yol sağlamıyordu. Linden onları net olarak göremeyecek kadar uzaktaydı.

Onlara ulaşmak için çok uzakta.

Altında kurtlar henüz ortaya çıkmamıştı. Eğer kayalıklara, hatta yarığa ulaşmışlarsa bile, arkasında dinlendiği yükselti tarafından hâlâ gizleniyorlardı. Yarım fersah ne kadar uzaktı? Bir taş atımı mı? Bir dev için mi? Daha fazla mı? Bilmesi gerekirdi: Diyar'da geçirdiği daha önceki zamanlarda yüzlerce fersah yol kat etmişti. Ama hatırlayamıyordu.

Anele'nin adımları dayanılamayacak kadar hızlı ve çılgınca görünüyordu; ama onun için korkmuyordu. *Onun taştan başka dostu yoktu.* Bu dağlarda ve çevresinde onlarca yıl dayanmıştı. Şimdi bile ondan daha uzun süre dayanabilirdi.

Stave'in ayaklarına baktığında, ayaklarının hızlı ve kesin oluşu onu korkuttu. Eğer ayağı takılırsa, tepesindeki sivri taşlara düşecekti. Görevinin zorluğunu hafifletmek için kolunu onun boynuna doladı. Sonra *Kresh*'in ilk bakışını görmek için arkasına baktı.

Onun kollarında, sanki zamanda geriye doğru ilerliyormuş gibi yokuşu tırmandı. Her adımda Stave'in ayakları sadece Anele'nin algılayabildiği anılara dokunuyordu. *Haruchai* onu kırık şarkı parçaları, ağıt parçaları üzerinde yukarı taşıdı.

Anele'nin delirmesine şaşmamalı. Böyle bir müzik herkesin aklını başından alabilirdi.

Covenant'ın yüzüğü gömleğinin dışındaki zincirinde sallanıyordu. Gizemi ve gücüyle ona sitem ediyor gibiydi. Gerçek sahibi onu nasıl kullanacağını bilirdi; yoldaşlarını kurtarmak için. Onu Banefire'in vecd halinde, damarları Lord Foul'un zehriyle dolu olmasına rağmen Sunbane'in kaynağına ve yakıtına hâkim olurken görmüştü. Kendinden şüphe duymasına rağmen, uzun nesiller boyunca akan kanı durduracak tutkuyu ve kontrolü kendi içinde bulmuştu.

Ama daha sonra güçten vazgeçmişti. Lord Foul'a karşı kendini savunmayı reddetmişti.

Rüyalarında Linden'e kendine güvenmesini söylemişti ama yine de bir kurt sürüsünü zapt etmeye yetecek kadar alev çıkarabileceğine inanmıyordu. Dakikalar geçip de *Kresh* ortaya çıkmayınca, Covenant'ın yüzüğünü boştaki eline aldı ve gömleğinin altına geri koydu. Yüzüğü ona bırakmıştı ama kendisinin olduğunu iddia edemezdi.

Liand, Stave'in hızına yetişmeye çalıştı ama başaramadı. Somo onu yavaşlattı. Hayvan dağlar için yetiştirilmiş bir mustang'di; ama kayalıklar büyük dikkat gerektiriyordu. *Haruchai*'nin kollarının arasında itilip kakılan Linden nefes nefese, "Liand'ı bekle. Birbirimize destek olmalıyız."

Kokusunda *kresh* varken

bir efendiyi bile geride bıraktı.

Stave'in ona kulak vermesini beklemiyordu. Şimdiye kadar onun isteklerine pek saygı göstermemişti. Yine de Liand'ın hatırı için adımlarını yavaşlattı. Anlaşılan o ve halkı Toprak'ın koruyuculuğunu ciddiye alıyordu.

Liand ve Somo onunla aynı seviyeye geldiklerinde, Stave hızını onlarınkine uydurdu. Ö n l e r i n d e Anele liderliğini korumayı başardı. Bu düzende, sanki Tek Orman'ın hatıralarına doğru yükseliyorlarmış gibi tırmanıyorlardı. Linden'e göre yaşlı adamın anlattıkları onları yukarı doğru çekiyordu. Geriye dönüp altındaki moloz yığınlarının oluşturduğu ufka baktı. Stave onu yarığın belki de dörtte biri kadar yukarı taşımıştı; muhtemelen daha az. Hâlâ herhangi bir kurt izi görmemişti. Bununla birlikte, *kresh*'in yakında

yükselişi geç.

Liand aksini düşünmüş olabilir. Harcadığı efora rağmen rahatça nefes alarak Somo'yu Stave ve Linden'e yaklaştırdı. "Rahatsız oldum Üstat," dedi gergin bir sesle. "Kendinizi Toprağın koruyucuları olarak adlandırıyorsunuz. Ve Linden Avery'yi unutulmuş geçmişten tanıyorsunuz." Güvensizliği loş ışıktan Linden'in sinirlerine kadar ulaşıyordu. *Haruchai*'ye karşı olan çekingenliğini geride bırakmıştı. "Yine de onun yardımına tek başına geldin.

"Pek çok gerçeği gizliyorsun. Burada, Seçilmiş'in huzurunda bir tanesini açıklayacak mısın? Neden onu korumaya yalnız geldin?"

Stave homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Linden gücünün aktığını hissetti; ve bir an için Liand'ın önüne geçti. Affedilmez suçlar ayaklarının altından geçti. Ama sonra yeniden düşünür gibi oldu. "Bize meydan okumaya cüret etme, Stonedownor," diye sertçe karşılık verdi. "Sen yeterli değilsin. *Haruchai*'nin sözünün ve onurunun bir değeri olup olmadığını Seçilmişlere sor."

İnsanoğlu ve Kuzgunlar birlikte muazzam ve muhteşem bir zekâyı yok etmişlerdi. Lord Foul, Sunbane ile zalim işlerini tamamlamıştı.

Stave durakladı, görünüşe göre Linden'in konuşmasını bekliyordu. Ancak Linden konuşmayınca, "Yine de onun kaçışına karşı hazırlıksız olduğumuzu kabul ediyorum," diye ekledi. Ses tonunda iki uçlu bir küçümseme vardı: Linden'in kaçışına olduğu kadar Liand'ın

onaylamamasına da. "Aramızda hatırlanan Linden Avery

bunu yapmazdı. Aksine beyaz yüzüğü Stonedown'ın savunmasına taşıyacaktı. Bu yüzden gafil avlandık."

Sözleri ona acı verdi. Onun kuru ses tonunda, yakından tanıdığı bir eleştiri duydu. Geçmişte *Haruchai*'ler onun şüphelerini ve tereddütlerini küçümsediklerini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamışlardı.

Haklı olabilirdi. Belki de Stonedown için savaşmaya devam etmeliydi. Ama Covenant ona *beklemedikleri bir şey yapmasını* söylemişti. Ve Stave Jeremiah hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Eğer geride kalsaydı, Anele'nin hikâyesini duyamayacaktı.

Üstat Liand'a cevap vermeye devam etti. "Uçuş yönünü de tahmin edemedik. Seçilmişler onun hakkındaki bilgilerimizi reddetti. Bu nedenle, fırtına geçtikten sonra ayrıldık, böylece daha geniş çapta araştırma yapabiliydik.

"Onu buraya itecek bir amaç düşünemiyorduk ama bu dağları bir sığınak sanarak cahilce bir girişimde bulunmasından korkuyorduk. Bu yüzden güneye doğru at sürmek bana düşerken, Jass ve Bornin daha olası yolları düşünmek için acele ettiler.

"Bana yol gösterecek hiçbir işaret bulamadım. Neredeyse geri dönüyordum. Ama sonra *Kresh*'in Mithil'in ötesindeki tepelerde toplandığını gördüm. Avlarının yönünü gördüm ve Seçilmişler'in onların avı olmasından endişe ettim. Bu yüzden sürünün önüne geçmek için acele ettim. Mithil'in Dalışı'nda, *kresh*'e düşmemesi için bineğimi bıraktım ve yaya olarak devam ettim."

Stave sanki Liand değil de Linden onu sorguluyormuş gibi Linden'in yüzüne baktı. "Linden Avery, cevap verdin mi?"

"Şimdi bana güvenecek misin?" diye sormuş olabilir.

Ona güvenmediği için, "O fırtınayı Lord Foul'un gönderdiğini sanıyordum. Onu uzaklaştırmak istedim."

Onun kollarında, ona karşı tamamen savunmasızdı. Tek eliyle boynunu kırabileceğine hiç şüphe yoktu. Yine de ona yeterince güveniyordu, "Ve hayır, sana güvenmiyorum. Siz efendilerin yaptığı şey beni dehşete düşürüyor. Benim tanıdığım *Haruchai*'ler bu kadar kibirli değildi."

Ona Jeremiah'tan bahsetmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Kaba adımlarla yarık daraldı, duvarları taşların kadim acısını mühürlemek istercesine birbirlerine doğru eğildi. Kasvet derinleştikçe, Linden'in tenine yapışmış gibi görünen bir soğuğu da beraberinde getirdi. Yamaçta, onun yukarısında, Anele sendelemeye başlamıştı.

Görünüşe göre çaresizliği tükenmişti. Somo'nun tırmanıştaki zorluklarına rağmen, Stave ve hatta Liand yaşlı adamın liderliğini azalttı.

"Senin tanıdığın *Haruchai*," dedi Stave Linden'e sert bir şekilde, "Brinn'in *ak-Haru Kenaustin Ardenol*'a karşı kazandığı zaferin anlamını henüz deneyimlememişti. Kanun Asası'nın kaybedildiğini ve yeniden kazanıldığını gördük. Onun yapılmadığını ve sonra yeniden yapıldığını görmüştük. Bir kez daha kaybolduğunda, olduğumuz gibi devam edemezdik.

"Brinn Tek Ağaç'ın koruyuculuğuna eşit olduğunu kanıtladı. Bizim de diğer vasiliklere eşit olduğumuzu kanıtlamayacağımızı mı söyleyeceksiniz?"

"Elbette hayır," diye mırıldandı Linden, Stave'in nefes alışının yumuşak fısıltısı ve Liand'inkinin sert ritmi arasında. "Ama ben senin insanların öldüğünü gördüm. Beni korkutan sizin koruyuculuk *tanımınız*. Kendinizden çok fazla şey istiyorsunuz."

Hafifçe omuz silkerek cevap verdi. "Ne yapmamızı isterdin?"

Hâlâ ağaçlar için yas tutarken bakışlarını aşağıya çevirdi ve yükselişin kenarından sızan bir çizgi gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Gölgeden daha ağır bir karanlık, tersine akan viskoz bir sızıntı gibi kayalıklardan yukarı dökülüyor, dağların anılarının deposuna doğru zamanda geriye doğru akıyordu. Eğer sağlık duyularının çoğunu kaybetmemiş olsaydı, kokusunun peşinden kayaların üzerinden vahşetin ve dişlerin fırladığını hissedebilirdi.

Birkaç dakika içinde, yukarı doğru yükselen *kresh* dalgası yarığı duvardan duvara doldurmuştu. Ve hâlâ daha yükseğe çarpıyor ve tekrar tepeye çıkmak için toplanıyordu: Tanrım, *yüzlercesi*, bir sürüde hayal edebileceğinden çok daha fazla kurt.

"Acele et," diye nefes nefese Stave'e sanki tek cevabı buymuş gibi seslendi. Alarm boğazını tıkamıştı. "Geliyorlar."

Bir Efendi ve denenmemiş bir Stonedownor bu dalgayı asla durduramazdı.

Liand omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, nefesinin altından küfretti ve Somo'nun dizginlerini çekmeye başladı, kendi gücüyle pintoyu hızlandırmaya çalıştı.

Ama Stave adımlarını hızlandırmadı ya da arkasına bakmadı. "Bizi geçecekler," dedi sert bir sesle. "Bu değiştirilemez. Bu kayalıkların üzerinde atlar kötü yol alır." Liand'a erzakları ve Somo'yu bırakmasını söylemişti. "Acele etmek yol arkadaşlarınızı boş yere yormaktan başka bir işe yaramaz."

O zaman nasıl-? diye sormak, talep etmek istedi. Nasıl hayatta kalmamızı

bekliyorsun? Ancak bir an sonra Stave'in böyle bir düşüncesi olmadığını fark etti.

beklenti. Yarığa kaçışı bu kötü durumu yaratmıştı. Sadece onun adına savaşılabilmek için peşine düşmüştü.

Yapabildiği sürece, onun kollarında dinlendi ve kalan algısını içine odaklamaya çalıştı, onu Mutabakat yüzüğünün sınırsız gücüne bağlayabilecek bir bağlantı ya da geçit aradı.

Sürünün uluması yarıкта yankılandı ve bu ses Linden'in tenindeki ürpertiye daha da keskinleştirdi. İçinde sıradan bir hayvan vahşetinden daha fazlasını duyuyordu. Yukarı doğru koşarlarken, *kresh* dilini daha kişisel ve ateşli bir açlığa bıraktı; sadece yiyecek ve kan için değil, aynı zamanda yıkım için de bir arzu. Uçurumlara doğru katlanan ulumaları, Lord Foul'un hevesli kötülüğünü akla getiriyordu.

Despiser onu hurtloam'a yönlendirmişti. Jeremiah'ın acısıyla, Toprak'ın acısıyla onunla alay etmişti. Şimdi de onun etiyle ziyafet çekmeleri için kurtları mı gönderdi?

Hayır. Buna inanmadı. Lord Foul onun ölümünü istemiyordu. Henüz değil. Onu *engellemek* için kurtları göndermişti.

Neyi engelleyecekti? Hayal bile edemiyordu. Yine de *Kresh*'in gerçek tehdidinin sadece dişleri ve parçalamayı aştığından aniden emin oldu.

Lord Foul daha önce ona yardım ettiğinde, onun ters yöne, bildiği Topraklar'a doğru kaçmasını beklemiş olabilirdi. Ve Anele ile yoldaşları Mithil'in Dalışı'nı geçene kadar, kısa bir süre de olsa, ona bir daha dokunmamıştı.

Eğer dağları ele geçirirse, Despiser'ın entrikalarının bir kısmını engelleyebilirdi.

Burada bile düşmanın ondan korkacak bir şeyi vardı.

Önünde, Anele tırmanmayı bırakmıştı. Yarığın yarısından daha fazla tırmanmamıştı. Onunla dağların imkânları arasında zorlu bir tırmanış kalmıştı. Yine de, sanki dayanma gücünün -ya da kalbinin- sonuna gelmiş gibi kayaların arasında diz çöktü.

Telaşla gölgelerin arasından bakan Linden, onun kırılmamış taştan yükselen bir düzlüğün alt kenarında durduğunu gördü. Oraya düşen molozlar, uçurumdan uçuruma ve belki de bir düzine adım yukarıya uzanan yerli bir granit parçasını ortaya çıkarmıştı.

Pürüzlü yüzey birkaç dakikalığına daha kolay bir uçuş sağladı. Yine de yaşlı adam onun altında bocaladı.

"Anele!" diye seslendi ona. "Devam et! Devam etmeliyiz!" Omuzlarını bükerek Stave'in kucağındaki kıza baktı; ona Liand ve Somo ve yükselen kurt dalgası. Ayağa kalkıp açıktaki kayalığa sendeleyerek tırmanırken, ulumalar ve yankılar arasında belli belirsiz bir çığlık ona ulaştı.

Üç ya da dört adım atmayı başardı. Sonra yüzüstü düştü ve hareketsiz kaldı. "Acele et!" Linden nefes nefese Stave'e seslendi. "Tanrım, *Anele*."

Bu sefer *Haruchai* ona kulak verdi. Koşmaya başladı ve hızla ilerledi. Arkalarında Liand, bineğinin tırmanabildiği kadar hızlı bir şekilde kayaların üzerinde ilerliyordu.

Birkaç kalp atışı sonra, Stave taştan düzleme ulaştı; Anele'nin yüzükoyun yatan formuna doğru yürüdü. Orada onu ayağa kaldırdı.

Hemen dizlerinin üzerine çöktü ve yaşlı adamın dehşet içinde nefes nefese kaldığını gördü.

"Anele? Neyin var?"

Sağlık sezgisi çok fazla zayıflamıştı: sıkıntısının kaynağını anlayamıyordu. Tek bildiği, adamın o tuhaf gücünü tüketmemiş olduğuydu. Ama koluna dokunduğunda, onun gerçekten dehşete kapıldığını fark etti; vicdan azabı ve akıl sağlığıyla sarsılmış, neredeyse çözülmüştü.

Dalma'nın arkasında da benzer emanasyonlar yaymıştı. Yine de buradaki aurasının karakterinde önemli farklılıklar vardı. Orada kendini suçlayarak kıvranmış, sözde suçlarının sonuçları yüzünden kırbaçlanmıştı. *Asayı kaybettim!* İmkânsız hatalar için kendini suçlamıştı; yapamayacağı hatalar. Burada dehşeti daha samimiydi. Korkuları varlığının temelinden, bir zamanlar bağlılıklarının ve inançlarının üzerinde durduğu ana kayadan geliyor gibiydi.

Kıpırdamamasına rağmen, sanki dokunuşu onu bir şekilde harekete geçirmiş; onunla konuşmak için onu bir uçurumdan yukarı çağırmış gibi onu karşılamak için yükseliyor gibiydi.

"Bu nasıl mümkün oldu?" diye sanki ona cevap veriyormuş gibi nefes nefese kaldı. "Kör değildim. Sağır değildim." Açlığın yankıları sözlerini kovaladı. "Bunun *yanlışığını* hissettim. Kanun'u Kanun'dan ayıran bir şey. Yine de ben-

"Neden öldürülmüyorum? Yaşamayı hak etmiyorum. Tüm Ülkeyi tehlikeye attığım halde, nasıl oluyor da devam etmeme izin veriliyor?"

Somo'nun toynakları aniden düz taşa çarptı. Liand tarafından çekştirilerek ilerletilen kır at Stave'in yanına geldi ve durdu, köpükler saçarak

Burun deliklerinden korku akıyordu. Gözleri çılgınca dönüyordu. Liand mustang'in dizginlerini kavrayıp sıkıca tutmasaydı, Somo dönüp kurtların pençesine kaçabilirdi.

"Anele." Linden aceleyle yaşlı adamın omuzlarını kavradı ve onu sırt üstü yatacak şekilde çevirdi. Eğer sonunda gerçekten aklı başına geldiyse-"Devam et. Konuşmaya devam et. Benimle konuşmazsan sana yardım edemem."

Uzaktan gelen ulumalar başının etrafında yankılanıyor, kayalıklardan onu rahatsız ediyordu. Kurtlar çoktan onun bulunduğu yerin yarısına kadar gelmişlerdi. Ne kadar mantıksız olursa olsun, kendisinin ve arkadaşlarının sürüden kaçabileceğine dair tüm umutlar yok olmuştu.

Stave'in üstün becerisi ve gücü bile bu kadar çok yırtıcı hayvana karşı koyamazdı. Liand'da bir Stonedownor'un kas gücü vardı: yere düşmeden önce iyi bir hesap verebilirdi. Somo'nun toynakları birkaç kurdu durdurabilirdi. Yine de sonu hızlı ve vahşi olacaktı. Ve yakında.

Stave'in uyarısının artık bir önemi yoktu. Eğer Linden *kresh*'e karşı vahşi büyüü çağıramazsa, bir daha hiç kimseye ya da hiçbir şeye yardım edemeyecekti: ne Anele'ye, ne Jeremiah'ya, ne de Toprak'a.

Yine de yaşlı adamın yanında diz çöktü. Ay taşı gözleri görmeden ona bakıyordu. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Acısının psişik sulanmasını dindirmenin başka bir yolunu bilmiyordu.

Gözyaşları sakalına, boynunun kenarlarına kir bulaştırdı. "Küçük bir şey gibi görünüyordu," dedi kırık bir sesle. "Ne kadar küçük bir şey. Yine de öyle bir kötülük yaptım ki-"

"Anele!" diye haykırır gibi nefes aldı, "mantıklı ol! Artık aklın başında. Bunu hissedebiliyorum. Tanrı aşkına, bana anlayabileceğim bir şey söyle!"

Onu duymuş olmalı. Birden dikkati ona yöneldi. Onu görememesine rağmen şaşkınlıkla yutkundu, "Seni tanıyorum. Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. *Haruchai* öyle söyledi. Annem Hollian'ın cesedini Andelain'e ve hayata taşırken babam Sunder'e eşlik etmişsin."

Linden sanki ciğerlerindeki havayı şok etmiş gibi ona bakakaldı. Yabancı bir dilde konuşmuş olabilirdi: her kelimeyi tek tek tanıyordu ama birlikte hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"Bu imkânsız," diye itiraz etti.

İmkânsız.

Cennetteki Tanrı-

Sunder ve Covenant ile Andelain'e seyahat edip Hollian'ın yeniden doğuşunu görmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Eğer sorarsa Stave ona söyleyebilirdi. Kesinlikle bin yıl.

Anele'nin akıl sağlığı *bu* muydu?

Stave şimdi onun yanında duruyordu. Yaşlı adama bir ihbar gibi baktı. "Bu olamaz," diye kesin bir dille açıkladı. "Aklı başında görünse de deli olmaya devam ediyor. Ona kulak asmayın."

"Ne-?" *Haruchai*'yle yüzleşmek için ayağa kalktı. "Benden Bunu *görmezden* mi geleyim?"

Stave kararlı bir şekilde ona baktı. Gözünü kırpmıyor gibiydi.

"Linden Avery, ona kulak asmamalısın. O bir deli. Ve *Kresh* yakında üzerimizde olacak. Kaçmalısın. Eğer kaçmazsan, beyaz altın umudunu Toprak'ta kaybedeceksin. Stonedownor ve ben kaçışınızı sağlamak için çabalayacağız."

Kadın kıpırdamayınca, iter gibi bir ses tonuyla, "Şimdi kaçmalısın," dedi.

Onun çağrısına uyarak yamaçtan aşağı bakmak için döndü.

Kresh molozların üzerinde kaynarken, derin gölgeden gökyüzünün ödünç alınmış ışığına doğru ilerlediler; ve Linden ilk kez onları net bir şekilde gördü.

Bu manzara onu şaşırttı.

Liand'ın ona söylediği gibi sarı renkteydiler, vebanın rengi. Ve kocamanlardı. Tanrım, *kocamanlardı*: omuzları midillilerden daha uzun. Sıcak gözlerinden alev alev bir ateş parlıyordu ve açık dişleri kayalara asit saçıyor gibiydi. Duygularına göre, ölüme duydukları öfke, yarıktan yukarı doğru önlerinde akan bir çılgıktı.

Onu dehşete düşürdüler. Lord Foul onları bir şekilde yönlendiriyordu: vahşilikleri, kırbaçlanmış hayvanların ateşli açlığıydı. Onun etini parçaladıklarında, zoraki vahşetlerini bastırmak için birbirlerine saldırabilirlerdi.

Yine de dehşet içinde Anele'nin mırıldandığını duydu: "Linden Avery Seçilmiş. Yalnız sen-" Hıçkırmamasına rağmen gözlerinden durmaksızın yaşlar döküldü. "Bana güvenenleri tanıdın. Ne yaptığımı sadece sen anlayabilirsin."

Böyle söyleyerek her şeyi değiştirdi.

Linden yaşadığı şoku ve dehşeti anında üzerinden attı. Her şeyden önce o bir doktordu ve Anele çok fazla acı çekmişti. Onu terk edemezdi.

utancına ve acısına açılan bu pencere bir daha asla açılmayabilirdi. Bir şekilde zihnini kapatan parmaklıkların kilidini açmasına yardım etmeliydi.

Kresh saldırdığında, onları beyaz ateşle püskürtmek için kendine güvенеcekti. Kevin'in Nöbeti'nin çöküşü sırasında onu koruyan içgüdüleri yine onu kurtarmaya gelecekti.

Aceleyle yaşlı adamın yanına eğildi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra da hem adamın yüzünü hem de yükselen *kresh* dalgasını izleyebilecek şekilde pozisyon aldı.

"Anlat bana," diye yumuşak bir sesle onu teşvik etti. "Dinliyorum. Seni bırakmayacağım. Bana neler olduğunu anlat."

Stave'in kaşları çatıldı. Bir an için, Liand ve Anele'yi ölüme terk ederek onu tekrar kollarının arasına alıp yukarı doğru koşmanın erdemlerini düşünür gibi oldu. Ama sonra hafifçe omuz silkti.

Acele etmeden ve korkmadan Liand'ı yanına çağırđı; Stonedownor ve Somo'yu hayatları için savaşmaya hazırladı.

Liand, Linden'e endişe dolu bir bakış attı. Ama Somo'nun çantasından bir çift taş bıçak çıkarıp *kresh*'in çoğalan ulumalarına karşı kendini siper ederken hiç tereddüt göstermedi. Olaylar ona pişmanlık duymayı öğrenecek kadar zaman tanımamıştı.

Anele yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona sarıldı. Daha kararlı konuşmasına rağmen gözlerinden hâlâ kan gibi yaşlar akıyordu.

"Bu taş hatırlıyor," dedi ona. "Bu yüzden ben de hatırlıyorum. Ben Sunder ve Hollian'ın oğlu Anele'yim." Hollian'ın dirilen rahminde taşıdığı çocuk. "Mithil Stonedown'da onlar için doğdum. Onların bakımı ve sevgisiyle hayata geldim."

İmkânsızdı: hepsi. Ona göre akıl sağlığı, deliliğın sadece daha derin bir biçimiydi. Yine de Linden'in görmezden gelemeyeceğı isimler saydı. Tehlikeye rağmen, sanki saldıran sürünün birkaç dakika uzağında değil de fersah fersah uzağında duruyorlarmış gibi onu dinledi ve korkması için hiçbir neden yoktu.

"Evlerini Mithil Stonedown'da yapmış olsalar da endişeleri tüm Topraklar içindi." Anele'nin sesi yine taşın ritimlerine, ima edilen tizliğine büründü. *Kresh*'in ilerleyişi onun için sona ermiş olabilirdi. "Kanun Asası onlara emanet edilmişti ve kendilerinden ne istendiğini biliyorlardı. Aslında, ondan kaçınmak istemiyorlardı, çünkü görevleri iyileştirmektir ve bunun gerekliliğı yüreklerini kaldırıyordu."

Linden ona bakarak kurtların hızını tahmin etmeye çalıştı. Ateşe ulaşmadan önce daha ne kadar gecikebilirdi? Başarısızlık payını çoktan feda etmişti. Covenant'ın yüzüğü hemen eline gelmezse, kendisi ve yoldaşları kaybolacaktı.

Anele hâlâ anlaşılmaz akıl sağlığının ötesindeki her şeyden habersizmiş gibi konuşuyordu.

"Güneşboğan'ın geçişinden sonra doğdum, yine de onun tahribatını hatırlıyorum, çünkü zarar çok büyüktü ve ailem beni de yanlarında taşıyarak uzun yıllar boyunca Diyar boyunca yolculuk etti. İlk çocukluğumdan itibaren, onların Diyar'ın şifası için Asa'yı kullanmalarını izledim. Onlardan sevgiyi, umudu, cesareti ve güzelliğe olan bağlılığı öğrendim.

"Ve onlar beni hayrete düşürmek istemedikleri halde, ben onlara hayret etmeyi de öğrendim."

"Linden Avery," diye kesin bir dille talimat verdi Stave, "ona kulak asmamalısın. Yaşlı adam tamamen delirmiş."

Kresh o kadar yaklaşmıştı ki, dişleri gözlerindeki hastalıklı ateşi yansıtıyor gibiydi. Yaklaştıkça devasa omuzları kamburlaşıyordu. Bir an sonra pençeleri kayalardan kıvılcımlar çıkarabilirdi.

Yine de Anele şöyle diyordu: "Onların geçmişini biliyorsun. Ben doğmadan önce, Sunder ve Hollian çoktan en harika işleri başarmışlardı. Vahşi büyü ve gerçek Yasa hakkında hiçbir şey bilmeseler de, yine de kendilerini tamamen Ülke'nin kurtuluşuna adanmışlardı. Sevgileri ve bağlılıkları o kadar büyüktü ki ölüm bile onlara karşı duramadı. Aksi takdirde hayat bulamazdım."

Şimdi, diye düşündü Linden, *şimdi* ve hazır olduğunda son şüpheleri de uçup gitti. Anele bunamış yaşlı bir adam olabilirdi ama Sunder'i ve sevdiği Hollian'ı tanımıştı. Eğer bu delilikse, bunu akıl sağlığına tercih ederdi.

Bir anlamda, Tek Orman'ın son kalıntısı Sunder'e karısını ve doğmamış oğlunu geri vermişti.

Taş zihnini tutarken Anele'nin kör bakışlarını tutarak, argüman için kendi içine uzandı-

-Ve bulamadım.

Covenant'ın yüzüğü göğüs kafesinde hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu; çağrılmamıştı. Tüm varlığı sessiz ve ani bir ıstırapla haykırmasına rağmen, içinde hiçbir güç hissetmedi. Daha önce üç kez, Covenant'ın engin ateşi ona cevap vermişti.

onun ihtiyaçları. Ancak Şimdi, Anele'nin, Stave'in ve Liand'ın hayatı ellerindeyken, çaresizliği sert metalden hiçbir yanıt alamıyordu.

Vahşi büyü yapmak onun için hiçbir zaman bilinçli bir seçim olmamıştı. Sağlık duyusunun rehberliği olmadan, düşünen zihninin kısıtlamalarını nasıl aŐacaęını bilmiyordu.

Ancak dehşeti sesini bulamadan, muazzam kemiklerin kırılması gibi bir sarsıntı yarığı sarstı ve uçurumların arasında abanozdan ve gece yarısından daha derin bir siyahlık iek açtı. Büyük bir yangının gücüne sahipti: karanlığına rağmen, alev gibi ışık saçıyordu, sessiz ve alevli ve magma kadar kırmızı.

Patlamanın ilk dokunuŐunda, Mithil Stonedown'ı tehdit eden fırtınanın onu bulmuş olmasından korktu; o yıkım gök gürültüsüyle inmeye başlamıştı. Bir an için etrafındaki tüm yarık parladı, gölgelerden sıyrıldı ve her çıkıntı, kenar ve çatlak alev alev yanıyor gibi göründü. Stave, Liand ve hatta Somo, sanki d n Ő m Őler gibi ısı ve alevin parıltısı içinde dimdik durdular.

Kresh'in ilerleyişi bir anda hayvani bir panikle kendi üzerine çöktü. Hazırlıksız yakalandılar, bir anlığına k r oldular, ürküp kaçıŐtılar, birbirlerinin pençeleri altında t kezlediler, kendilerini kayaların arasına sıkıŐtırdılar. Dehşete kapılmış bir halde dişleri ve pençeleriyle saldırarak üzerlerine çöken bu garip şiddeti geri püskürtmeye çalıştılar.

Sonra kırmızı ışık söndü ve karanlık, ateşin aniden kesilmesiyle ikiye katlanarak yarıktan aşağı doğru geri çekildi. Kurtlar ortadan kaybolmuş olabilir: varlıklarını tanımlamak için geriye sadece hırlama, havlama ve korkudan oluşan bir kargaşa kalmıştı.

Linden nefesini tutarak Anele'nin sesine dayandı ve görüşünü yeniden kazanmayı bekledi.

"Beni çok sevdiler," diye ısrar etti, sanki *kresh*'e karşı sağır, korkuya karşı k rm Ő gibi, "Sunder ve Hollian. Güneşboğan'ın yıkımlarından sonra yeniden yarattıkları Topraklar'ın görkemini ve güzelliğini benimle paylaştılar."

Gökyüzünün  ğleden sonraki ışıltısı yavaş yavaş karanlığı yumuşattı.

"Erkeklik ağına geldiğimde, Yasa ve Asa hakkında öğrendikleri her şeyi bana öğrettiler."

 nce biri, sonra diğeri, *kresh* gölgelerden şekil aldı.

"YaŐlandıklarında ve yorulduklarında görevlerini benim devralmam her zaman onların amacıydı ve bana tüm yürekleriyle öğrettiler."

Sonra sürünün içinden bir ürperti geçti. Bir kalp atışı ile diğeri arasında kurtlar avlarının kokusunu yeniden aldılar.

"Ayrıca *Haruçaylar*'dan ve uzakta yaşayan Devler'den çok şey öğrenmişlerdi ve bunu da doğuştan hakkım olarak bana verdiler."

Kayalıklardan yukarı fırlayan öndeki *kreshler* tekrar takibe koyuldular.

Linden artık güçsüz olduğunu biliyordu. Vahşi büyü umudu onu hayal kırıklığına uğratmıştı: büyü yapmayı öğrenecek zamanı yoktu. Ama aynı zamanda kendisinin ve yoldaşlarının artık yalnız olmadığını da biliyordu. O sarsıntının gücünü fark etmişti. Daha önce de benzer bir güç onun Efendilerden kaçmasını sağlamış ve sadece boş evlere zarar vermişti.

Bilge bir varlık ya da varlıklar avı geciktirmek için bu karanlığı ateşlemişti. Böylece yardım ona ulaşabilir-?

Hiçbir uyarı olmadan, erkekler ve kadınlar sanki granitin içinden *Elohim* gibi kendilerini yeniden şekillendirmişler gibi taşların arasında belirdiler.

"Yazık bu topraklara!" diye inledi Anele usulca. Geçmişini onu yakalamıştı ve başka hiçbir şeye aldırış etmiyordu. "Beni sevdikleri gibi seven ailem, hayret etmeyi öğrendiğimi anlamadı."

On kişi mi, yoksa daha fazla mı: yirmi kadar mı? Erkekler ve kadınlar, kısa boylu, ince yapılı, bacaklarında hızlı çizgiler ve başlarında kanat gibi uçuşan koyu renk saçları vardı. Bazıları Linden'in yoldaşlarıyla sürü arasında duruyordu; diğerleri kurtların arasında yükseliyordu.

Ellerinde garrot gibi ince ipler tutuyorlardı.

Anele'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Andelain'de hayata döndüm, etten ve Dünya gücünden doğdum."

Çok küçüklerdi. Hiçbiri *Kresh*'ten üç el aralığından daha uzun değildi; ve kurtlar daha fazla ağırlık taşıyordu. İp parçaları dişlere ve pençelere hükmedemezdi: yirmiden az erkek ve kadın bu kadar çok sayıda büyük canavara karşı koyamazdı. Yine de yeni gelenler tereddüt etmeden saldırdı.

"Doğamı biliyordum, çünkü kendi gücüm Asa'nın gücüne karşılık geliyordu ve tüm Toprak bana canlılığını ve ihtişamını söylüyordu."

Kadın ve erkeklerin her biri ipi bir kurdun boynuna doladı, sonra da kurdun üzerinden atladı. Linden, *Kresh*'in saldırganlarından kurtulduğunu görmeyi bekliyordu. Ancak yeni gelenler kurtların cüssesini ve momentumunu kendi güçlerini artırmak için kullandılar. Canavarlardan bazıları yere düştü,

boğulmaya karşı kıvranıyordu. Diğerleri ölürlen kendi boyunlarının kırıldığını duydu.

"Yine de dayanamayacağım kadar şaşırmış, ruhumun derinliklerine kadar hayrete düşmüştüm."

Sürünün telaşı yine kargaşa içinde çöktü. Kurtlar saldırganlarını parçalama telaşıyla birbirleriyle çarpıştı. Saldırmak için sıçradılar ve çeneleri insan eti yerine kürke kapandı. Kadın ve erkeklerin hepsi kurtların yarattığı kaosun altında kayboldu.

"Şüpheye yer bırakmayacak ya da itiraz edilmeyecek şekilde biliyordum ki, anne babamın örneğine eşit olamazdım."

-Ve *kreshlerin* sırtına binerek yeniden ortaya çıktılar, garrotları *kudurmuş* bineklerinin boyunlarını kesiyordu.

"Sonsuza dek öykünmeye çalışsam da, asla onların yaptıklarının büyüklüğüne erişemeyeceğim."

Linden Stave'in adını haykırmak istedi. Ne o ne de Liand kımıldamıştı. Liand'ın tecrübesizliği yarardan çok zarar getirmiş olabilirdi; ama Stave en azından yeni gelenlere katılmalıydı. O *bir Haruchai*'ydi: çıplak elleriyle kurtları öldürebilirdi.

"Ve zaman içinde farklı bir yola ihtiyacım olduğunu anlamaya başladım."

Ancak Efendi bunun yerine arkasını döndü. Açıktaki kayalıklara doğru adım atarak Linden'e yaklaştı. "Dikkat et, Seçilmiş!" diye seslendi dişlerin ve iplerin mücadelesi arasında. "Kötülük uyandırıldı. Saldırıya uğradık!"

Bir eliyle arkasındaki yarığı işaret etti.

Arkasında mı?

"Kurtlar-!" diye itiraz etti. Birkaç dakika içinde beklenmedik savunucularının hepsi ölmüş olacaktı. *Kresh*, Liand ve Somo'nun üzerine atlamak için düşmüş olanları geride bırakacaktı.

Yine de Stave'in tavrı onu zorladı. Anele'yi serbest bırakarak omzunun üzerinden geriye baktı.

Yaşlı adam bir anda sustu. Belki de körlüğüne rağmen bu yeni tehdidi fark etmişti. Ya da belki de Linden'in dikkati onu sabitlemeden konuşamıyordu.

Kırık yamaçtan aşağıya, kara bir khrism dalgası gibi, birbirlerine gırtlaktan gelen seslerle havlayan siyah formlardan oluşan yoğun bir kama akıyordu.

Bir zamanlar tanıdığı yaratıklara, Northron Dağları'nın buzu ve soğuğunda Covenant'ın arayışını savunan Waynhim'lere benziyorlardı.

Waynhim gibi, bu varlıkların da uzun, tüysüz gövdeleri ve kısa uzuvları vardı; dik yürümekten ziyade dört ayak üzerinde koşmak için daha iyi şekillendirilmişlerdi. Sivri kulakları kel kafalarının tepesine tünemişti. Ve gözleri yoktu. Bunun yerine, ağızlarının zalim yarıklarının üzerindeki nemli burun delikleri yüzlerini dolduruyordu.

Ama bu yaratıklar Waynhim'den çok daha büyüktü. Derileri aydınlatılamaz bir siyahtı, obsidyen ve cinayet rengineydi. Ve acı demirden bıçaklar taşıyorlardı: dişlere benzeyen bıçaklar, kezzap gibi kaynayan kanlı bıçaklar.

Kamaları güçlerini yoğunlaştırıyor gibiydi. Ucundaki yaratık, bir ucu sivri uçlu, neredeyse bir asa gibi kısa bir demir asa tutuyordu. Öndeki yaratık bu aletle tüm oluşumun gücünü kullanabiliyordu.

Kama aşağı doğru savrulurken asa kayaların üzerine asit sıçratıyor gibiydi. Gücü Linden'in son algısına sertçe çarptı; korkusunun ani çırasına kıvılcımlar çıktı.

"Urviles!" Stave ona kesin bir dille söyledi. "Eski kötülük. Onların gücüne karşı duramayız. Sadece vahşi büyü bizi koruyabilir.

"Loremaster'ı vurmalsın. Orada" -tekrar işaret etti- "kamanın odağında. Aksi takdirde biz ve Ramen de bizimle birlikte yok oluruz."

Ramen-? diye merak etti aptalca. Bu ismi daha önce duymuş muydu?

Ur-villeri görmüştü: onları şimdi tanıyordu. Uzun zaman önce Lord Foul'a karşı gelmişler ve Sunbane tarafından cezalandırılmışlardı. Sunder ve Hollian'la birlikte o ve Covenant, canavarlaştırılmış ve delirtilmiş bir güruhun saldırısına uğramıştı. Hollian'ın ölümüne sebep olmuşlardı. Dolaylı olarak, onun ve Anele'nin dirilişinden de onlar sorumluydu.

Yine de bu yaratıklar canavar değildi. Korkunç görünseler de, kendileri olarak kaldılar: hiçbir şey onların doğasını bozmamıştı.

"Öldüklerini sanıyordum," diye nefes nefese kaldı. Şüphesiz Lord Foul hepsini yok etmişti? Vain'i yaratarak ona ihanet etmişlerdi.

"Bizim yaptığımız gibi," diye yanıtladı Stave. "Onları açıklayamayız. Tek bildiğimiz onların Demondim dölü, Yozlaşma'nın hizmetkârları oldukları.

"Seçilmişler, fırsatınız varken onlara saldırmalısınız."

Anele gibi -eğer yaşlı adam doğruyu söylüyorsa- onlar da buraya ait değillerdi. Bir şekilde zamanın dışında ortaya çıkmışlardı.

"Yapamam!" diye karşı çıktı ısrarla. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

O kara sarsıntıyı başka kim yaratabilirdi ki?

Kresh'in kafası mı karıştı?

Stave itiraz edemedi, bir kadın kayanın üzerinden hızla onlara doğru geldi. İnsan savaşçılar -Ramen- gibi o da taşların içinden çıkmış gibiydi. O da ince ve kıvraktı, çabukluğa hazırdı, uzun siyah saçları ve koyu teni vardı, deri tozluk ve rahat bir deri ceket giymişti. Ama saçlarını bir iple arkadan bağlıyordu: garrote'si. Boynunda sarı çiçeklerden oluşan küçük bir bant asılıydı.

"Ringthane'in gücüne ihtiyaç yok, uykusuz olan." Sesi çingirak sesi gibiydi. "Ur-viller sana zarar vermeyecek."

Stave bir an ona baktı, sonra sanki onu selamlamak için efsanelerden fırlamış gibi eğildi. "Manethrall." Sesi kasıtlı olarak merakını saklayan bir adam gibi kaskatı çıkıyordu. "Bu olamaz. Ur-viller kötüdür ve Ramenler Yozlaşmaya hizmet etmez."

Kadın onun selamına karşılık vermedi. "Yine de," diye karşılık verdi. "Hiçbirinize zarar vermeyecekler."

"Stave!" Liand çılgınca bağırdı. "Geliyorlar!"

Stonedownor'un altında Ramen'ler şiddetli ve akıcı bir şekilde savaşıyordu. Ve inanılmaz derecede başarılı görünüyorlardı. Bazıları şimdiye kadar düşmüş, ısırılmış ve parçalanmış olmalıydı. Yine de sürünün rotasını bozmaya devam ettiler, on ya da daha fazlası: mücadeleden şaha kalktılar, dişlerin ve pençelerin üzerinden atladılar; uzuvları yerinden çıkarmak, boyunları kırmak, nefes borularını ezmek için iplerini kullandılar.

Ama *Kresh*'i sadece engelleyebilirlerdi, durduramazlardı. Kurtlar çoktan arbededen ayrılıp yukarı doğru koşmaya başlamıştı bile.

Liand ve Somo'ya doğru.

İçlerinden ilki Liand'ın göğsüne doğru atıldı. Son anda kenara çekildi. Kurt yanından geçerken, iki bıçağını da elinin altıyla kurdun karnına sapladı. Kurt yaralarından çığlık atarak taşa çarptı.

Kendine gelemeden başka bir canavar saldırdı. İki tanesi daha Mustang'in boğazına saldırdı.

Liand kurdun darbesiyle yere düştü. Birlikte taşın üzerinde yuvarlandılar ve çırpındılar.

Stave'in Manethrall dediği kadın aşağıya doğru atılarak saçındaki ipi çevirdi ve aynı hareketle Liand'ın saldırganının boynuna doladı. İvmesi onu *Kresh*'in üzerine taşıdı; canavarı kenara çekti.

Aynı anda bir başka Raman da Somo'nun yardımına koştı. Bir kurdun sırtına atlayan adam kendini topladı ve bir diğerinin omurgasına dalmak için sıçradı. Kemikler mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kırıldı. *Kresh* yere yığılıp çaresizce sürünürken, adam yuvarlanarak kurtuldu.

Tekerini döndüren Somo, diğer kurdun kafatasını ezmek için toynaklarıyla saldırdı.

Hâlâ ur-villerden oluşan kama aşağı doğru akıyor, bir büyü gibi tempo tutarak havlıyordu. Parlayan bıçaklarından güç fişkırıyor ve tükürüyorlardı. Bir kalp atışı daha içinde, Anele'yi anılarında hapsetmiş olan doğal taş düzlemine ulaşacaklardı.

Linden onlara baktı. Hiçbirinize zarar vermeyecekler. Manethrall'a inanıyordu. Yine de ur-villerden hissettiği güç zararın vücut bulmuş haliydi: ölüm için tasarlanmıştı.

Covenant ona bu tür yaratıklardan ve Andelain'deki kasaplıktan bahsetmişti. Parmak eklemleri korkudan bembeyaz olsa da kendini acımasızca geri çekti, ve savaşı *kresh*'in çiğ gürültüsü kafasını doldurdu. Artık kamanın kendisini hedef almadığını görebiliyordu.

Güvendiği ur-villerle konuşan kadın.

Stave de Ramen'e güvenmiş olmalı. Linden'i güce teşvik etmek yerine, Manethrall'ı savaşa kadar takip etti; saldırının ağırlığını akıl almaz gücü ve becerisiyle karşıladı.

Anele'nin elleri Linden'in omuzlarını tuttu. Anele ona döndüğünde, Linden desteğine ihtiyaç duyarak güçsüzce onu kavradı. "Linden Avery," diye yalvardı. "Seçilmiş." Ağlamayı kesmişti: acısı gözyaşları için çok büyüktü. "Bana kulak vermelisin." Başı bir o yana bir bu yana savruluyor, ince boynunu zorluyordu. "Başka türlü dayanamam."

Ur-viller koşarak yanından geçtiler. Sert, anlaşılmaz dilleriyle bağırarak açık kayayı süpürdüler ve kamalarını sürünün kalbinin derinliklerine sapladılar.

Kızıl bıçaklar parladı. Loremaster'ın asası her iki tarafa da siyah asit püskürttü. Ramen kamanın yolundan sıçradı; mücadeleden çekilmeye başladı.

Ur-villerin akışkan gücünün kürke değdiği her yerde siyah alevler patladı. Asit bıçakları et ve kemiği çürümüş kumaş gibi kolayca parçaladı. *Kresh*'in çılgınca hırıltıları yırtık feryatlara ve çığlıklara dönüştü.

Titreyen Linden, Anele'nin yalvarışına karşılık verdi. Bacaklarındaki kaslar titriyordu, öyle ki güçlkle ayakta durabiliyordu. Yine de onun harap olmuş yüzüne baktı.

"Ben buradayım." Konuşmak o kadar çok çaba gerektiriyordu ki kelimeleri nefes nefese çıkıyordu. "Dinliyorum. Devam et." Savunucularına yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve yaşlı adamın ona ihtiyacı vardı. "Bana ne hatırladığını anlat."

Kırılğan bir baş sallamasıyla cevap verdi. Bir an için kendi kendine mırıldandı, görünüşe göre masaldaki yerini bulmaya çalışıyordu. Sonra hayatının granitik ağıtına devam etti.

"Uzun yıllar hizmet ettikten sonra," dedi kederini ve pişmanlığını yarı yarıya söyleyerek, "Sunder ve Hollian ailem sonunda dinlenmeyi seçtiler ve böylece Kanun Asası'nı elime verdiler."

Altlarında, *kreshler* kamayı yarmalarını sağlayacak bir zayıflık noktası ararken savaş şiddetleniyordu; ama Linden artık savaşla ilgilenmiyordu. Olaylar onun yıpranmış anlama kapasitesini aşmıştı. Bunun yerine Anele'ye odaklandı. Anele'nin hikâyesi onun için anlamlı olan tek şey haline gelmişti.

"Yine de onların işine devam edemedim." Adamın sıkıntısı kadının içini acıtıyordu. "Şaşkınlıktan yılmış ve onların örneğine göre yetersiz olduğum için, doğuştan gelen hakkımı kendim kullanmayı keşfetmem gerekiyordu. Diğer tüm yollar beni umutsuzluğa sürükledi.

"Böylece, annem ve babam yavaşça ölüme teslim olduklarında ve ben de Mithil Stonedown'ın ve tüm Ülke'nin tarifsiz yasını paylaştığımda, bana bırakılan görevi üstlenmedim. Bunun yerine Hukuk Asasını aldım ve daha kişisel bir hizmet biçimi arayabilmek için evimden ayrıldım."

Kamanın kenarlarında, birkaç ur-fil pençelere ve dişlere yenik düştü. Ancak anında, kama içindeki ur-viller düşenlerin yerini almak için yer değiştirdi. Ve loremaster'ın damıtılmış gücü, söndürülemeyecekmiş gibi öfke saçtı. Şimdiden bir düzineden fazla *kresh* alevler içinde kıvrandı; ve her bir buruk güç sıçramasıyla daha da fazlası alev aldı. Stave çıplak kayalığı koruyor, ne zaman bir kurt ona meydan okumaya cüret etse ölüm saçıyordu. Liand ve Somo güvenli bir şekilde onun arkasında kalıp savaşı izliyordu. Ve yarığın duvarlarında, kayalıkları arkalarını korumak için kullanarak, hayatta kalan Ramen'ler ulaşabildikleri her canavarı sakatladı ya da öldürdü.

Anele hepsini görmezden geldi. Onların varlığını unutmuş olabilir.

"Bu tepelerin ve vadilerin arasında," diye açıkladı dağları işaret ederek, "kendime bir yer yaptım - Mithil Stonedown'dan ihtiyaç duyduğumda Ülke'nin yardımına koşamayacak kadar uzakta değil, ama ruhumun arzuladığı sessizliğe ve yalnızlığa, şaşkınlıktan özgürlüğe erişebilecek kadar uzakta.

"Orada Sınırsız oldum. *Haruchai* böyle erkek ve kadınlardan bahsetmişti. Şarkıyı bilmesem de sözleri onlardan öğrenmiştim."

Zayıf bir sesle okudu:

"Ücretsiz

Sınırsız

Sürüklene

n

Ücretsiz-

Hayal edilenin gerçekleşeceğini hayal edin:

Görene kadar gözlerini kapalı tut, Ve

sessiz kehaneti söyle-

Ve ol

Sınırsız

Sürüklene

n

Ücretsiz."

Sonra hikâyesine devam etti.

"Sunder ve Hollian ailem kendilerini Toprağın yaşamını iyileştirmeye adanmışlardı. Ben kendim için başka bir görev seçtim."

Savaşın karakteri aniden değişti. *Kresh*'lerden çok fazla kişi öldürülmüştü: çok fazla kişi kürklerindeki ateşten ya da sakat ve sallanan uzuvlarının verdiği azaptan dolayı uluyordu. Önce birer birer, sonra ikiye üçer, sonra da hep birlikte kaçmaya başladılar.

"Toprağın ruhunu anlamak istedim. İyileştirmeyi amaçlamadım. Şaşkınlığım içinde böylesine büyük bir işe kalkışabileceğimi düşünmemiştim. Ama Toprak'ın öz diline kulak vermeyi kendime öğretebilirim, benden sonra gelenlerin daha derin merhemler, daha köklü onarımlar sağlamasına olanak tanıyacak gerçekleri veya ihtiyaçları duyabileceğimi hayal ettim.

"Ve bir ara," diye itiraf etti yaşlı adam, "kulaklarımı ve Dünya gücümü yeterli keskinliğe ayarlayabilirsem, Toprak'ın en eski ve amansız kötülüğünden nasıl kurtulabileceğini gutrock'un kendisinden öğrenebileceğimi hayal ettim."

Ur-viller onları takip etti ve güçlerinin erişebildiği her canavarı öldürdü. *Kresh*'in çığlıkları yarığın içini doldurdu, umutsuz bir uluma. Ama Ramenler peşlerinden gitmedi. Bunun yerine, ölen ya da yaralanan yoldaşlarını aramak ve sakat kurtların acısına son vermek için düşenler arasında ilerlemeye başladılar.

"Uzun yıllar boyunca -Toprak halkı arasında bir nesil ve daha fazlası- buraya, bu yere, bu kayaya geldim." Anele, Linden'in desteğine giderek daha fazla yaslanıyordu. Kelimelerden başka bir şey için gücü kalmamıştı. "Burada Yasa ve Toprak Gücü Asası'yla, her mika tanesinde ve granitin karmaşıklığında, her kurnaz mineral damarında, geri toplanan ısının her izinde taşı inceledim. Her bir doku dalgalanmasını ve kayıp pulunu kalbimin özü haline gelene kadar ezberledim. Ve sonunda ölümlü bedenimi Dünya'nın kemikleriyle uyumlu hale getirdiğimde, dağların konuşmasını duyabildiğimi fark ettim."

Üç ölü yoldaş ve beş ağır yaralı taşıyan Ramenler, Manethrall'ın önderliğinde enkaza tırmandı.

Taşın başka dostu yok.

"Yıllardan ve nesillerden mi bahsettim? Ailem Sunder ve Hollian sıradan erkek ve kadınların ömrünü çok aştılar. Diğer insanların ölçülerine göre, Yasa Asası'nı miras aldığım da yaşlı bir adamdım ve gerçek işitmeyi keşfetmeden önce de yaşlıydım çünkü Dünya Gücü ve Yasa'nın uzun ömürlülüğünü de miras almıştım."

Ramen bağırsak kayasına ulaştığında Stave de onlara katıldı. Liand da aynısını yaptı ve Somo'yu arkasına çekti. Sol kolunda kan izleri vardı ama Linden yarasının boyutunu kestiremiyordu.

"Burada çok şey öğrendim," dedi Anele boğuk bir sesle, "içimde tutabileceğimden çok daha fazlasını. Durance'ın ve *Skurj*'un ipuçlarını duydum. Bu gibi konularda *Elohim*, Dünya Gücü ve Dünyanın Sonu Solucanı ile iç içe geçmiş bir rol oynadı. Yine de her zaman kendim olarak kaldım, şaşkınlık yükünden acızdım. Asa ve kendi doğamla, anılar ve irfanla dolu bir depo açmıştım. Yine de olduğum kişiydim ve böyle bir bilginin büyüklüğüne erişemezdim."

Ramenler yaralı ve düşmüş yoldaşlarını açık taşın üzerine bıraktılar. Ölülerini saygıyla bir kenara koyduktan sonra yaralılarla ilgilenmeye başladılar. Yaralılarından bazıları ağır görünüyordu ama Ramenlerden hiçbiri bağırmadı ya da ses çıkarmadı.

"Daha iyi bir adam Dünya'nın ihtiyacını hissedebilir ve bir cevap bulabilirdi. Ama ben bulamadım. Tehlikenin benimle ilgili olduğunu düşünemedim, çünkü Asa beni her zaman aştı. Bu yüzden sadece dinledim, duydum ve hiçbir şey yapmadım."

Manethrall halkının yanında kalmadı, onun yerine yanında Stave olduğu halde Linden ve Anele'ye yaklaştı. Diğer Ramen'ler Liand'a onlara katılmasını işaret ettiler ama o Manethrall ve Stave'e eşlik etmek için onları görmezden geldi.

"Böylece sonunda sonum geldi ve kendi küçüklüğüm ve ahmaklığım dışında hiçbir sebep olmadan Ülke'nin hizmetinden düştüm."

Üstat ona ulaşır ulaşmaz kayıtsızca şöyle dedi: "Linden Avery, burada oyalanmamalıyız. Eğer bu ur-viller bize izin verirse, gün ışığı varken Mithil Stonedown'a dönmeliyiz. Sizi korumak için yeterli olmadığımı gördünüz. Yerleşim yerinin ve diğer *Haruchai*'lerin daha güvenli olmasına ihtiyacımız var."

Ama Manethrall'lı kadın elinin sert bir hareketiyle onu engelledi. "İstersen git Kan Muhafızı," dedi ona sertçe. "Yaşlı adamın konuşmasına izin vereceğiz. Uzun zamandır onun hikâyesini dinlemek istiyorduk."

Linden kadının sesinden Stave'e güvenmediğini dolaylı olarak duydu.

Bazı nedenlerden dolayı, ur-villerin Üstatlardan daha az tehdit edici olduğunu düşünüyordu.

Anele duraklamamıştı. Taşın anılarının ağıtı dışında hiçbir ses duymuyor gibiydi.

"Temiz bir şafak vakti, tertemiz ve el üstünde tutulurken, evim haline gelen nazik mağarada işitmekten dinlenirken, *yanlışı* hissettim - beni yok eden şeyi - ve ondan korktum, çünkü onun benzerini hiç tanımamıştım."

Sonunda ur-viller *kresh*'i taciz etmeyi bıraktı. Hâlâ aynı düzende, karmakarışık yamaçtan yukarı tırmanmak için döndüler.

"Bir bakıma Güneşboğan'ın Toprak'a dokunuşunu andırıyordu. Ve bir bakıma da Thunder Dağı'nın derinliklerinden Büyük Bataklık'ın kucığına akan suları kirleten, sızan iğrençliği yankılıyordu. Ancak bunların hiçbiri değildi. Aksine *tazeydi*, zarar vermek için *yeni* doğmuştu,

ve aklımın alamayacağı kadar iğrenç. Bu taş bana böyle bir iğrençliği tarif edemezdi. Anlatırken kendini parçalara ayırırdı."

Kama istikrarlı bir şekilde yükseldi; ama Manethrall ona aldırış etmedi, Stave ona şüpheyle baksa da.

"Bir süre için," diye inledi Anele, "korkum beni tuttu ve bocaladım. Ama yavaş yavaş cesaretimi topladım ve bu şeytani şeye bakmaya gitmeye karar verdim.

"Basit bir seçim, diye kendimi temin ettim, ileri gitmek ve sadece bakmak. Doğasını algıladığımda daha iyi bir yanıt vereceğime karar verecektim. Ya da belki onu anlamayı öğrendiğimde-"

Stave aniden Raman kadının dikkatini çekmek için ısrar etti. "Yanlışı anlama, Manethrall." Anele'nin hikâyesini bölmek istemiş olabilirdi. "Bu dağlar arasındaki varlığınız, bu zamanların tehlikeleri arasında beklenmedik bir şekilde Ülke için büyük bir nimet. Bize eşlik etmeyi ya da Ra Ovaları'ndaki eski evlerinize dönmeyi kabul ederseniz, tüm *Haruchai* sizin varlığınızdan mutluluk duyacaktır."

Ancak sesi neşeli çıkmıyordu. Bunun yerine ses tonu sert bir kararlılığı yansıtıyordu: "Şimdi yola çıkmamız gerektiğini söylerken saygısızlık etmek niyetinde değilim.

"Seçilmişler adına konuşmuyorum. Sizin de fark ettiğiniz gibi, o bir Yüzük Koruyucu ve ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktır. Ama yaşlı adam bize emanet ve onun özgürlüğüne izin veremeyiz. Bir an önce Mithil Stonedown'a dönmeli."

Nefes nefese kalan Anele, sanki Üstat ona zalimce ellerini uzatmış gibi korkuyla tökezleyerek durdu. İnce bedeni Linden'in desteğine doğru sarktı.

Devam edemeyeceği ya da Stave'in daha fazlasını söylemesini engelleyebileceği düşüncesi Anele'yi öfkелendirdi. Ancak o tepki vermeden Manethrall, Stave ile Anele'nin arasına girdi ve Liand yardım teklif etmek için yaklaştı.

Kadın Stave'e sessizce, sert bir sesle, "O zaman korktuğu sizsiniz. Efendi olan sizlersiniz."

Stave başını salladı, onun suçlamalarından etkilenmemişti.

"Dikkatli ol, uykusuz." Manethrall, kurtların kuruyan kanıyla kaskatı kesilmiş çengelini kaldırdı. "Ramenler unutmaz. Ranyhyn'i onların ölümüne sürdüğünü hatırlıyoruz." Acı, sesine y a k ı c ı bir ton kattı. "O yıllarda düşmanlığımızı sakladık çünkü

Kan Muhafızları Lordlara sadakat yemini etmişti. Ama aynı zamanda sadakatten dönüp Render Fangthane'ın hizmetine girdiğinizi de hatırlıyoruz."

Manethrall'ın iddiası Linden'i ürkütmüştü. Hikâyeyi Stave'den dinlemişti: Korik, Sill ve Doar'ın yenilgisi ve sakat kalması Kan Muhafızlarının Yeminlerine sırt çevirmelerine neden olmuştu. Ama bu *yedi bin yıl* önce miydi? Ve Ramen bunu *hatırlıyor* muydu?

"Varlığınıza katlanıyoruz," diye devam etti Raman kadın, "çünkü karşı çıktığınız *kresh*'ten nefret ediyoruz ve kötülüğün kokusunu taşıyorsunuz. Ayrıca bu ur-villeri harekete geçiren şeyi anlamaya çalışıyoruz. Ama bu yaşlı adam kalbimizde bir yer buldu ve yardımımızı geri çekmeyeceğiz."

"Kalpleriniz sizi yanıltıyor." Stave ne sesini yükseltti ne de sert konuştu; ama yargısı kesindi. "Bu Anele, üç bin yıl ya da daha önce ölmüş bir adam ve bir kadınla akrabalık iddia ediyor. O bir deli ve sadece delilikten bahsediyor."

"İkiniz de sessiz olun lütfen," diye yalvardı Linden. "Anele'yi duymam gerek."

Stave merhamet etmedi. "Seçilmişler, Toprak için endişelendiğinizi söylüyorsunuz." Manethrall'ın omzunun arkasından Linden'i inceledi. "Eğer gerçekten ona hizmet etmek istiyorsan, ona kulak asmamalısın."

"O zaman bana bir şey söyle," diye karşılık verdi. "Sizler *her şeyi* hatırlıyorsunuz. Atalarınız Sunder ve Hollian'ın oğlunu tanıyor olmalı. Adı neydi onun?"

Stave'in gözleri hafifçe büyüdü ama tereddüt etmedi. "Kanun Asası'nın mirasçısının adı Anele'ydi." Hemen ekledi, "Bu yaşlı adamın bu ismi kendisi için talep etmesi hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hiçbir şey mi?" diye karşı çıktı Linden. "Başka neye 'hiçbir şey' diyorsun? Taş okuyabilmesinin bir *tesadüf* olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Stave cevap vermeden önce Manethrall araya girdi: "Eğer gerçekten Toprak'a hizmet etmek istiyorsan, uykusuz olan, sabırlı olacaksın. Ramenler seni engellemek istemiyor. Bunu sadece mecbur kalırsak yaparız."

"Bize bu hikayeyi bağışla. Bize öğüt almamız ve anlamaya çalışmamız için iki gün ver. Sonra sana güvenmemiz için bizi ikna edersen, güvenli geçişini sağlamak için sana Mithil Stonedown'a kadar eşlik edeceğiz. Ve eğer bizi ikna edemezsen, biz seni ikna etmeye çalışacağız."

"Nihayet," diye mırıldandı Linden dişlerinin arasından. "Kullanabileceğimiz bir öneri."

Ramenlerin arasında geçireceği iki günün neler getirebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

Stave sert bir şekilde Manethrall'a baktı. Bir süre sonra, hâlâ sert bir şekilde, az önceki selamını tekrarladı. "Uzak atalarınız bizim saygımızı kazandı. Sonunda, onların bağlılığı bizimkini aştı. Onların ve taptığımız yüce Ranyhyn'in adına, sözünüze sadık kalacağım."

Tanrı'ya şükür!

Linden'in altında, ur-viller çıplak kayalıkları yeniden ele geçirmişti. O kadar yakındaydılar ki, zayıf sezgisi bile onların ilimlerinin ve kılıçlarının tasmalı vahşetini hissetti. Ama artık onu korkutamazlardı. Geriye kalan her şeyiyle Anele'ye odaklandı.

Onu kavradığı halde kıpırdamamıştı. Yavaşça onu salladı, başını kaldırmaya çalıştı. "Anele, lütfen. Artık hazırım. Devam edebilir misin?"

Sıkıntısını dile getiremezse, hikayesini tamamlayamazsa kimse ona yardım edemezdi.

İçgüdüsel empatinin rehberliğinde, başının üst kısmını nazikçe öptü.

Çaba sarf ederek, her seferinde bir kemiğini ve eklemine oynatarak kendine geldi. Küçük adımlarla gözlerini Covenant'ın gömleğinin içinde asılı duran yüzüğünün hizasına kadar getirdi. Orada bakışlarını sabitlemiş, körlemesine bakıyordu. Sonunda sesini bulduğunda, sanki o küçük metal banda hitap ediyormuş gibi konuştu-

-Sanki Toprağın yaşamını temsil ediyormuş ve onu affedebilirmiş gibi ona hitap ediyordu.

Kendi hatıraları onu daha önce bir kez yıkmıştı. Şimdi de zihninin parçalarını ayaklarının altına almakla tehdit ediyorlardı.

"Basit bir seçim yaptım. Ah, basit. Böyle bir basitlik keder doğurur ve sonucu da ağıttır. Benim yerimde daha akıllı bir adam bu kadar zararı yeterli görebilirdi. Yine de memnun değildim, çünkü bir seçimle başka bir seçim yaptım, yine basit bir seçim. Kanun Asası'nı mağaramın kuytusunda bıraktım.

"Bu *yanlış* şeye bakıp en iyi yolumu belirleyene kadar onu zarardan korumak istedim. Bu yüzden kendime güvendim. Kendi bedenimde çok şey yapabilecek, Dünya Gücü'ne sahip bir varlık değil miydim? Kötülüğün adını koymayı öğrenene kadar yeterince güvende olacağımdan emindim.

"Yine de gerçek-"

Vicdan azabı boğazını sıkmış gibiydi ve devam edemedi. Linden onun eğik başına yatıştırıcı sözler mırıldandı; desteğini yansıtmaya çalıştı

Böylece devam edebilecekti. Ve yavaş yavaş onun cesaretlendirdiğini hissetti; ya da hikayesini bitirme ihtiyacı daha da güçlendi. Kendine hakim olduğunda, titrek sesi yeniden başladı.

"Ah, gerçek şu ki Asa'yı geride bıraktım çünkü güçle birlikte görev de gelir. Yanımda Kanun aletini taşırsam, küçüklüğümü *yanlış* şeylere karşı ölçmek zorunda kalacağımdan korktum. Ve başarısız olacağımı biliyordum.

"Böylece Asa'yı arkamda bırakarak kaderime doğru yola çıktım."

Liand ve Manethrall onu duymak için yaklaştılar: anlattığı hikâyenin ağlamaklı acısı neredeyse duyulamaz hale gelmişti. Ur-viller bile yaklaştı. Sadece Stave sanki kalbi bir kaleymiş gibi kollarını kavuşturarak dinledi.

"Ne yazık ki, orada gördüğüm kötülük sizin de tanık olduğunuz bir kötülüktü." Yaşlı adam kısa süreliğine biraz güç buldu ve sesi yükseldi. "Üstatlar arasında bunlara Şelale denir. Diğerleri onlara *Caesure* der. Onlar iğrenç bir gücün, sınırsız bir felaketin dönüşüdür ve onu gördüğümde dehşete kapıldım." Sonra enerjisi azaldı ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Hayır, dehşete düşmekten de öte. Hareketsiz kaldım. Küçüklüğüm beni yaratmadı."

Zayıf ve kederli bir şekilde acısını Linden'in kucağına bıraktı; bir sona ulaşabilmesi için onu tutmasına izin verdi.

"*Sezaryen* beni orada aldı. Kötülüğü üzerimden geçti ve geçtiğinde hayatım ve bildiğim her şey silinip gitmişti. Bana sadece toprağın şekli kaldı. Bu dağlar. Mithil Vadisi. Güney Ovaları'nın ulaştığı yer. Diğer her şey yok olmuştu.

"Mithil Stonedown varlığını sürdürdü ama artık benim evim değildi. Halkı benim bildiğim Topraklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tüm aşklarım ve ilimlerim silinip gitmişti. Üzerinde durduğum taş hatırladığım gibi değildi.

"Ve Hukuk Asası-

"Ah, Asa'nın da varlığı sona ermişti. Yok olmuştu, benim aptallığım yüzünden kaybolmuştu. Bu Topraklar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Yasanın kendisi yerini Şelalelere ve Kevin'in Kirine bırakmıştı."

Ah, Anele. Ona sarılan Linden, kendisi ağlamasa da onun hâlâ ağlayabildiğini fark etti. Gözyaşları onun yaşlı başına damladı ve umursamadan akıp gitti.

"Her zaman yanımda taşıdığım halde kaçtığım zarar budur. Hukuk Asasını kaybettim. O benim doğuştan hakkımdı, bana emanet edilmişti,

ve başarısız oldum. Görevim için çok korkuyordum. Ülkenin içinde bulunduğu kötü durumun suçlusu benim.

"Lanetlenmek için işaretlendim ama yine de ölemiyorum. Eğer babam Sunder aşkının sonucunun ne olacağını bilseydi, annem Hollian'ı Soulsease'in yanına gömerdi ve Toprak benim sebep olduğum kötülükten kurtulurdu."

İşi bittiğinde, Linden öylece durdu ve uzun bir süre ona sarıldı. Onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Sadece onun acısına tanıklık edebilirdi.

Yine de onu duymuştu: daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu nedenle ona yumuşak bir sesle, "Anlıyorum. Sana inanıyorum, Anele." Üzerinde durduğu taş yalana izin vermezdi. "Artık gerçeği biliyorum. Bunu kendin söyledin. Sen bu toprakların son umudusun."

Asa'yı tekrar bulmayı deneyebilecek başka kimse yoktu.

10.

Ur-Viles tarafından yardım

Linden bunu söylediğinde doğru olduğunu biliyordu ama nasıl bildiğini ya da nasıl doğru olabileceğini açıklayamıyordu. Kendini sorgulayacak durumda değildi. Anele'nin affedilme ihtiyacı onu neredeyse tüketmişti.

Asa'nın nerede kaybolduğunu biliyordu.

Ona destek olmaya devam edemezdi. Neyse ki sesindeki bir şey onu biraz uyandırdı. Başını kadının göğsünden kaldırdı, bacaklarını düzeltmeye çalıştı.

"Öyle mi yaptım? Öyle olabilir. Aksi halde neden ölümden kurtulayım?"

Sunder ve Hollian'ın oğluydu; bu da onu üç buçuk bin yaşında yapıyordu.

Unless-

Sezgisel algıları içinde netlik arıyordu ama onlara konsantre olamayacak kadar yorgundu.

"İhtiyar," diye söze girdi Stave, "beni dinle. Linden Avery sana güveniyor. *Haruchai* ise vermiyor."

Bunun üzerine tüm ur-viller aynı anda havlamaya başladı, görünüşe göre duyduklarına tepki veriyorlardı. Ancak sesleri Linden için hiçbir şey ifade etmiyordu: konuşmaları bildiği hiçbir dile benzemiyordu. Manethrall'a doğru sorgulayıcı bir bakış attı; ama kadın başını salladı.

"Onlar bizi anlıyorlar, ama bizim dilimizde kelimeler oluşturmıyorlar, biz de onlarınkini nasıl anlayacağımızı bilmiyoruz."

Stave bu konuşmayı duymazdan geldi. "Arama yaptınız mı?" diye sordu Anele'ye. "Mağaranıza döndünüz mü?"

Linden iç çekmek istedi, Oh, onu rahat bırak. Sence de yeterince şey yaşamadı mı? Ama yaşlı adam o cevap vermeden önce toparlandı.

"Başarısız olduğum o lanetli günden beri başka ne yaptım ki?" diye cevap verdi bir safra sıçraması gibi. Kendini hakarete uğramış hissedecek kadar akli başına gelmişti. "Mağara hâlâ duruyor. Onu sayısız kez aradım. Umutsuzluk içinde oradan uzaklaştım ve umutsuzluk içinde geri döndüm. Taşının toprağının her zerresini gözlerimle yokladım, ellerimle dokundum, hatta dilimle tattım. Asa orada değil. Ona dair hiçbir ipucu ya da anı yok. Bildiğim Topraklar, Düşüş'ün kötülüğü tarafından silindiğinde o da bilgimin dışına çıktı."

Sonra yüzünü yarığa döndü. "Bana ihanet edeceksin," diye mırıldandı. "Senin varlığına tahammül edemem." Bir an sonra ürperdi. "Ve bu yaratıklar" - ur-villeri gösterdi - "benim sıkıntıma karşı çok sertler."

Mithil Stonedown'da *Kayıp şeylerden, çoktan ölmüş* olanlardan, onu hatırlamaya zorlayan yaratıklardan söz etmişti-

Sanki zayıflığını Linden'in ellerine bırakmış ve artık ona engel olmuyormuş gibi her an güç toplayarak çıplak kayaya çıktı ve bir kez daha molozlara tırmanmaya başladı.

Stave de yukarı doğru çıkmaya başladı, niyetinin yaşlı adamı geri almak olduğu belliydi. Ama Manethrall kaşlarını çatarak onu durdurdu. "Bize iki gün verdin, Kan Muhafızı. Avınızı kaybetmemenizi sağlayacağız."

Onun sözü üzerine *Haruchai* başını salladı ve Anele'nin gitmesine izin verdi.

Linden'in sağlık hissi kaybolmuştu: artık arkadaşlarını okuyamıyordu. Ur-villerin gücü bile sinirlerinden silinmişti. Bıçakları sadece parlak demire dönüşmüştü, büyü ve tanımsız. Ramen dürüst ya da hain olabilirdi ve o aradaki farkı anlayamazdı.

Yaşlı adamın ardından bakarak Manethrall'a sordu: "Onunla daha önce tanışmıştın. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Az ya da hiç," diye yanıtladı kadın. Sesinin tonu sertti ama ciddiyeti Linden'den çok Stave'e yönelmiş gibiydi. "Biz ona sadece acıyoruz. Bu yüzden şans eseri yollarımız kesiştiğinde ona elimizden geldiğince yardım ettik. Ancak, çok az şeyi kabul eder ve daha az güvenir. Kaçıyor

beslendiğinde ya da iyileştiğinde. Bu nedenle onu dilediğimiz gibi teselli edemedik."

"Tek başına tırmanırken iyi olacak mı?" diye devam etti Linden. Onu kaybetmek istemiyorum. O çok önemli-"

Ne kadar önemli olduğunu yeni yeni kavramaya başlamıştı.

"Onun için korkma," diye karşılık verdi Manethrall. "O buraya alışkın. Ve biz de ona göz kulak olacağız. Madem istiyorsunuz ve ben de uykusuz olana söz verdim, ihtiyaç duyduğunuzda size geri dönecektir."

Onun bu nezaketi Linden'in gözlerinin bir an daha yaşarmasına ve bulanıklaşmasına neden oldu. Eğer bu Ramen'ler Anele'ye böyle davrandıysa, onlara bir süreliğine güvenebilirdi. Görünüşe göre inançları ve amaçları Stave'inkinden daha insancıldı.

"Özür dilerim," dedi Manethrall'a. "Siz ve adamlarınız hayatımızı kurtardınız ve ben size teşekkür bile etmedim. Ben Linden Avery. Stave bana 'Seçilmiş' der, çünkü Kara'ya son geldiğimde bana böyle seslenmişlerdi."

Kadın saçlarını bağlamak için ipini kullandı, sonra Stave'in önünde eğilmediği gibi eğildi; elleri başının önündeydi ve avuç içleri tehlikeden uzak bir şekilde dışa dönüktü. "Linden Avery," dedi daha önce kullandığı tok sesiyle, "Ringthane, aramıza hoş geldin. Ben Ramen'den Manethrall Hami'yim ve onlar da" -yaralılarıyla ilgilendikleri yoldaşlarını gösterdi- "benim Kordonlar'ım.

"Sözleriniz hevesle dinleyeceğimiz bir hikâyeye işaret ediyor. Ancak, Kan Muhafızları'na verdiğim söze göre, Dolaşmanın Eşiği'nde toplanana kadar bunu anlatmakla sizi yükümlü tutmayacağız. Şu an için yorgun ve ihtiyaç içindesiniz. Yukarı çıkmadan önce, size elimizden gelen yardımı ve teselliği sunmak isteriz."

Linden ihtiyacı olan şeyi nasıl isteyeceğini pek bilmiyordu. Jeremiah'ı bulmama yardım et. Beni Asa'ya götür. Stave'e neden güvenmediğini söyle. Bunların hiçbirisi daha fazla tırmanmasını sağlamayacaktı. Bunun yerine dolaylı olarak, "Anele ve Stave'i tanıyorsun," dedi. En azından yeterince iyi. "Bu Mithil Stonedown'dan Fostil oğlu Liand." Genç adama doğru başını salladı. "Anele orada bir mahkûmdu. Kaçmamıza yardım etti."

Adamın sol kolundaki kan izlerini sanki ilk kez fark ediyordu. Kesik kolunun altından sızıyorlardı: ne kadar kötü yaralandığını göremiyordu. Ama kolunun yırtılması pençeleri akla getiriyordu.

Enfeksiyon, diye düşündü. Sepsis. Eğer yaraları tedavi edilmezse... Görmeden, zararın ne kadar ciddi olabileceğini tahmin edemezdi.

Manethrall Liand'a nazik bir selam verdi ve Liand da onun hareketlerini beceriksizce taklit ederek karşılık verdi. Şimdiden tehlikeleri paylaşmış ve deneyimlerinin çok ötesinde harikalar görmüştü ve gözleri heyecanla parlıyordu.

"Beni onurlandırdın, Manethrall Hami. Ramen'ler Mithil Stonedown'da bilinmezler ama siz cesur ve cömertsiniz ve eğer Efendiler izin verirse hoş karşılanırsınız" - Stave'e dikkatle baktı - "eğer Efendiler izin verirse."

Üstatlara yapılan bu gönderme karşısında kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim, Mithil Taşlaşmış Kasabası'ndan Liand. Kan Muhafızları'nınki olmasa da sizin karşılamana güveneceğiz."

Stave'in alınmasından korkan Linden araya girdi, "İzinle Manethrall, yarana bakmak istiyorum. Geldiğim yerde ben bir hekimim. Yanımda ilaç ya da malzeme yok ama onlar için bir şeyler yapabilirim." Belirsiz bir şekilde ekledi, "Bizim için hayatlar kaybettiniz. Eğer yapabilirsem yardım etmek istiyorum."

Hami omuz silkti. "Nasıl istersen, Ringthane. Ama senin yardımına gerek yok. Ramen'ler dayanıklıdır ve Kordonlarıma bu tür yaraların bakımını öğrettim. Ayrıca" -şiddetli bir sırtış dudaklarını büktü- "tüm *kresh*'lere karşı kinimiz kadim ve kalıcıdır, sadece yüzyıllarla ölçülemez. Tehdit edilmemiş olsaydınız, yine de onlara saldırırdık."

Linden sormak istedi. Peki ya ur-viller? Onlar da size katılır mıydı? Ama bu tür sorular için fazla yorgundu. "Teşekkürler," diye mırıldanarak Liand'a kendisine katılmasını işaret etti ve yaralı yoldaşlarını tedavi eden Kordlara katılmak üzere kayalığı geçti.

Aralarına çömeldiğinde ona nazikçe başlarını salladılar ama yaptıkları işe ara vermediler.

Dokuz kişilerdi ve hiçbiri savaştan yara almamıştı. Ancak, sadece sıyrıklar, çizikler ve çürükler almışlardı. Diğer beşinin yaraları daha ciddiydi. İkisinin, bir erkek ve bir kadının kol ve bacaklarından şeritler halinde yırtılmış etler sarkıyordu. Dişler bir adamın omzundan, bir diğerrinin de kalçasından korkunç parçalar koparmıştı. Ancak bu yaralar ne kadar şiddetli görünürse görünsün, beşinci Raman'ın yaralarının yanında küçük kalıyordu.

Kadının neredeyse içi boşaltılmıştı.

Üç Kordon onu hayatta tutmak için çabaladı. Diğerleri diğer dördüyle ilgilendi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Linden kendi kendine. Peritonit olduğu kesindi. Kadının bağırsakları çok kötü bir şekilde yırtılmamış ve karnına sağlam bir şekilde dikilebilmiş olsa bile, neredeyse anında öldürücü bir enfeksiyon gelişecekti. Gerçekten de tüm yaralar mikrop kapacaktı: *Kresh*'in pençeleri ve dişleri bunu garanti ediyordu.

Ateş, diye düşündü. Bir ateşe ihtiyacımız var. Ve sonra: hurtloam.

Boğazını tıkayan yorgunluğu bir çabayla yuttu. Kordonlar'a, "İncitloam'u tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Var," diye cevap verdi adamlardan biri, konsantrasyonunu kaybetmiş bir halde. Liand'dan daha genç görünüyordu: böyle bir iş için çok gençti. Gerginlik ve gurur yanaklarına solgun bir renk vermişti. Kordonların hepsi ergenlik çağındaki çocuklardan biraz daha fazlasıydı. "Burada bulunmaz." Bu kırık taşların arasında değil. "Onu sık sık yanımızda da taşımayız. Topraktan kaldırıldığında erdemi yavaşça kaybolur ve biz onu sürdüreceğ ilimden yoksunuz. Ama biz Ramen'iz. Sahip olduklarımız yeterli olmalı."

Belindeki keseden avucunun içine, kurumuş eğrelti otu ya da çimen gibi görünen birkaç daleledi. Aralarında yapraklar vardı: Manethrall Hami'nin boynuna taktığı çiçeklerin aynısı. Kordon bir dalı diğerlerinden ayırdı ve geri kalanını kesesine geri koydu. Sonra avucundaki otun üzerine tükürdü; ve bir anda Linden'in burnuna keskin bir acı battı.

"Bu *amanibhavam*," dedi ona, "sağlık ve deliliğin çiçeği. Tazesi insan eti için çok güçlüdür, vecd ve ölüm getirir. Ancak kurutulduğunda dayanılabilir."

Nemli otu ellerinin arasında ovuşturarak, bağırsakları deşilmiş kadının yarasına sürdü.

Acı içinde soluk soluğa kaldı; Linden de neredeyse soluk soluğa kalacaktı, böyle bir bakımın acımasızlığı karşısında şok olmuştu. *Lanet* olsun. Sağlık duygusuna ihtiyacı vardı; *amanibhavam*'ın ne olduğunu ve ne işe yaradığını bilmesi gerekiyordu.

Ramen'in acısı başının üzerinde asılı duruyordu; gurur ve metanetle bastırılmış bir ıstırap. Diğer Kordların da benzer keseleri vardı. Yırtılmış doku şeritlerinin altına tükürük ve eğrelti otu parçaları sürüp deriyi bez bandajlarla tekrar yerine bağladılar; aynı karışımı sanki egemen bir lapa gibi ısırılmış omuzlara ve uyluklara sürdüler. Topraklarda şifa mucizelerine tanık olmuştu. Sezgisi ve gücüyle, kendisi de birkaç tane yapmıştı. Ama bu-

Ölülerin son kanı yaralarından sızarak kayayı lekeledi. Kayıp kokusu boğazının arkasını sıktı. Vahşice ölmüşlerdi, neredeyse tanınmayacak kadar parçalanmışlardı. Birinin yüzü parçalanmıştı. Bir diğerrinin omurgası bir kurdun devasa çeneleri arasında ezilmişti.

Bu ölü ve yaralı gençler Linden'in hayatını kurtarmıştı. Kötülüğü hatırlıyordu; ama tamamen içgüdüsel bir düzeyde, Lord Foul'un kötülüğünün gerçek bedelini unutmuştu.

Sendeleyerek kendini ayağa kaldırdı. "Manethrall," diye acilen nefes aldı. "Hami. Ölecekler."

Manethrall, Kordonlarının durumunu düşünmek için usulca taştan aşağı indi. Sonra Linden'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle olabilir," diye üzüntüyle itiraf etti. "*Kresh* her yönden korkunç ve pis yaratıklardır. Yine de *amanibhavam* nadir bulunan bir erdeme sahiptir. Yine de bu yaraları iyileştirebilir. Bu yerde başka bir şey yapamayız. Buradan ayrılmalıyız."

"Hayır." Linden başını kararsızca salladı. "Bu çok tehlikeli. Onları hareket ettiremeyiz." Özellikle de bağırsakları parçalanmış kadını. Aceleyle ekledi, "Liand ve ben *Aliantha*'yı nerede bulacağımızı biliyoruz."

Hurtloam söz konusu bile olamazdı. Görmeden onu tanımlaması mümkün değildi. Ve Liand onu hiç görmemişti.

Manethrall Hami kaşlarını kaldırdı. "Bu bir iyilik olurdu. Yakın mı?"

Linden Mithil vadisine doğru eliyle işaret etti. "Kordonlarınızdan birini benimle gönderin," diye ısrar etti. "Ya da çok zayıfsam Liand'la birlikte. Onlar birazını geri getirebilir."

"Gece olmadan dönecekler mi?"

Linden sertçe yutkundu. "Hayır."

"O halde kimseyi göndermeyeceğim. Topraklar hakkında bilgin var ama belki de bu dağları bilmiyorsun. Güneşin batışıyla birlikte burada buz gibi sert bir rüzgâr esecek. Sığınak bulamazlarsa, onlar" -yaralı Kordonlarını kastediyordu- "yok olacaklar. Sen de yenik düşebilirsin, çünkü dayanıklı değilsin."

"Yükselmeliyiz. Bu yarığın kenarlarının ötesinde barınak ve ateş bulabileceğiz."

Suyu kaynatmak, yaraları dağlamak ve mümkün olduğunca çok enfeksiyonu yakmak için ateş. Yarıktaki yakacak odun yoktu.

Linden bir umutsuzluk acısı hissetti ve bocaladı.

"Ya da aşığı inebiliriz," diye önerdi tereddütle. "Rüzgârdan uzaklaşırız. *Aliantha'yı* bul." Stave'in istediğini yap. "Mithil Stonedown bize yardım edecek." Ciddiyet Manethrall'ın yüzünü keskinleştirdi. "Ringthane, biz bu toprakları seviyoruz.

Bir gün oraya, ait olduğumuz yere, Ra ve Manhome Ovalarına dönmek Ramenlerin en büyük hayalıdır." Sesinde bastırılmış bir öfke vardı. "Ama bu Efendilerin hüküm sürdüğü hiçbir yere girmeyeceğiz."

Arkasını dönerek ekledi, "Kordonlarım dayanabileceklerse dayanacaklar. Onlar Ramen."

Stave, sanki kızmaya tenezzül etmemiş gibi ona kayıtsızca baktı.

Linden Ramen'in *Haruchai*'ye karşı nasıl bir kin beslediğini tahmin bile edemiyordu. Ancak kendisi de Mithil Stonedown'a dönmekten korkuyordu. Stave, Manethrall'a iki gün sözü vererek onu şaşırtmıştı. Tecrübelerine göre, onun halkı ne uzlaşır ne de pazarlık ederdi.

Kordonlar için hiçbir şey yapamayacağı, onca yıllık eğitiminin burada işe yaramayacağı acı gerçeğini içine sindirdiğinde, gücünü toplamak için oturdu. Yarıktaki gölgeler gerçek alacakaranlığa yaklaşıyordu ve duvarların tepeleri ulaşılamayacak kadar uzak görünüyordu. Bu kadar yükseğe tırmanabileceğine inanmıyordu.

Aptalca, Kordonlardan birinin Liand'ın kolunu tedavi edişini izledi. Ramen'in ona zarar vermek istemediğinden emin olmuştu.

Kordon yaraya *bir miktar amanibhavam* ve tükürük sürdükten sonra temiz bir bezle bandajladı. Lapanın etkilerini hissettikçe Liand önce kaşlarını çattı, sonra yavaş yavaş gülümseyerek rahatladı. Kord'a teşekkür ettikten sonra Linden'e, "Bu otun başka ne gibi faydaları olabilir bilmiyorum," dedi, "ama acıyı yumuşattığı kesin. Bunun için minnettarım."

Linden boş boş başını salladı. İşe yaramazlığı onu dehşete düşürmüştü. En azından şimdilik, kendisinin sonuna gelmişti.

Ancak kısa bir süre sonra Manethrall Hami Kordonlarını harekete geçirdi. Linden'in etrafında, nispeten tam olan genç erkekler ve kadınlar, bazıları sırtlarında askılarla, bazıları da kollarında kucaklarında, ölü ve şehit yoldaşlarını taşımak için hazırlandılar. Liand, Somo'yu zorlukla görebildikleri bir tırmanış için hazırladı. Ve Linden gölgelerden daha derin bir karanlığa baktığını fark etti: ur-villere.

Hiç düşünmeden onların gitmesini beklemişti. Eminim yapmak için geldikleri şeyi çoktan yapmışlardı? Yine de kalmışlardı, belli ki bir şey bekliyorlardı. Ramen'e eşlik etmek mi istiyorlardı? Başka bir saldırı mı bekliyorlardı? Yoksa kendi çıkarlarının Ramen'inkilerden farklılaşabileceği bir andan mı çekiniyorlardı?

Sonra Stave onun yanına geldi. "Seçilmiş," diye duyurdu, "sana tekrar katlanmalıyım." Kasvet yüz hatlarını gizliyordu. Ona dişlerini göstermiş olsaydı bile, kız bunu anlayamazdı. "Eğer yapmazsam, yorgunluğun seni burada tutacak ve dayanamayacağın kadar soğuğa maruz kalacaksın."

Başka türlüünü yapamayacak kadar yıpranmış bir halde, kendini ve yakın geleceğini onun belirsiz bakımına teslim etti.

Kordonlar yüklerini yerleştirirken, ur-viller de harekete geçmeye hazırlandı. Görünüşe göre rahatsız edici yaratıklar onlara eşlik etmek niyetindeydi.

Sonra Ramen tırmanmaya başladı. Linden onların yavaş hareket edeceklerini ve sık sık dinleneceklerini düşünmüştü. Ama çok geçmeden onların dayanıklılığını hafife aldığını gördü. Engebeli yokuşu hayal edebileceğinden çok daha hızlı tırmanmışlardı.

Ve ur-viller kolaylıkla yükseldiler. Uzuvarlarının oranları burada onlara yardımcı oldu: dik dururken garip görünmelerine rağmen, tırmanmak için ellerini de ayakları kadar kolay kullanabiliyorlardı. Her nasılsa silahlarını bir kenara bırakmışlardı, böylece elleri boştu; yüksüzdü.

Kısa süre sonra sadece Liand ve Somo'nun Ramen'in hızına yetişemediği anlaşıldı. Liand tek başına yeterince iyi ayak uydurabilirdi; ama derinleşen alacakaranlıkta mustang adımlarını dikkatle seçmek zorundaydı. Aksi takdirde taşların arasında ön ayaklarından birini kırabilirdi.

Manethrall Hami'nin bir sözüyle, yüksüz yalnız Kordon Liand'a geri döndü. "Arkadaşlarına katıl," dedi genç kadın ona kaba bir şekilde. "Binek hayvanınıza ben rehberlik edeceğim."

"Hayır." Liand başını sallamış olabilir. "Somo'yu buraya ben getirdim. Sorumluluk bana ait."

Kordon tartışabilirdi; ama Stave araya girdi, "Bir gün için yeterince aptallık yaptın, Stonedownor. Bu konuda aptallık etme. Ramen'in at bilgeliği seni aşar. Bineğin onun gözetiminde seninkinden daha iyi yol alacaktır."

"Linden?" Liand karanlığın içinden sordu. "Ne yapmalıyım?" demek istemiş olabilir.

"Şu lanet efendiye beni rahat bırakmasını söyle" demek istemiş olabilir.

Kendi kendine iç geçiren Linden, "Bence Ramen'ler ne yaptıklarını biliyorlar. Somo onunla güvende olmalı."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Liand Kord'a. "Mithil Stonedown'ın bineklerine, onları okşayabilecek kadar büyüdüğümünden beri ben bakıyorum. Eğer Somo'yu bana geri vermezsen, bunun hesabını vereceksin."

Genç kadın nefesinin altından homurdandı ama başka bir karşılık vermedi. Liand kayalardan tırmanarak Stave'in yanına geldi. "Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ramen, Usta," dedi yumuşak bir sesle. "Onları bizden gizlediniz. Eğer ben aptalsam, başka türlü nasıl olabilir? Bizi bilge yapabilecek her şeyi bizden sakladınız."

Stave, Liand'ın suçlamasının haklılığını görmezden geldi.

Gökyüzü akşamla birlikte mora dönmüştü. Yavaş yavaş siyaha doğru kararıyordu. Bir süredir, soğuk bir dere gibi yarığın darlıklarına akarken esinti güç kazanmıştı. Linden, Stave'in inatçı sıcaklığına rağmen üşümenin tenine sızdığını hissetti. Yakında rüzgârın artan ağırlığı altında titremeye başlayacaktı.

Toprak'ta bir buçuk gün geçirmişti, o kadar bile değil ve şimdiden bir bebek kadar çaresiz kalmıştı. Jeremiah'in ona ihtiyacı vardı. Bundan daha fazlası: onun bir güç figürü, efsanelere konu olacak bir şey olmasına ihtiyacı vardı; vahşi bir büyü ve etkinlikle kendinden geçmişti. Oysa o burada, böyle şeylere sırtını dönmüş bir adamın kollarında zayıf bir şekilde yatıyordu.

Önünde, kayaların belirsiz arka planında bulutlar kadar belirsiz olan Ramen ve ur-viller kendi gruplarında hareket ediyorlardı. Kendisi için bir şeyler bulma arzusuyla aniden, "Stave, benimle konuşur musun?" diye sordu.

Başını çevirmeden cevap verdi. "Ne söylememi istiyorsunuz?" "Bana ur-viller hakkında ne bildiğini anlat." Kadın, onun bu sözlerinden Ramen'e gösterdiği hoşgöründen daha kişisel bir şey. "Onlara büyük bir kötülük dedin ama onlar öyle davranmıyor."

Karanlığın içinden Stave şöyle dedi: "Sizin için olduğu kadar bizim için de tuhaflar. Onları açıklayamıyoruz. Onları hiç anlamadık."

Linden ısrar etti. "Onlar hakkında hâlâ benden daha çok şey biliyorsun. Geçmişlerini. Nereden geldiklerini. Tek duyduğum, doğmadıkları, yaratıldıkları. Demondim tarafından yaratıldıkları, her *kimlerse*. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?"

Stave uzun bir süre boyunca sorusunun daha derin sonuçlarını düşünmüş gibi göründü. *Haruchai* yüzyıllar boyunca kasıtlı olarak Ülke'nin tarihini bastırmıştı. Şimdi ondan bu konuda konuşmasını istiyordu, hem de Liand'ın huzurunda.

Sonunda şöyle karşılık verdi: "Seçilmişler, ne istediğinizi anlıyor musunuz? Bu aptal genç adam kaderini sizinle paylaşmayı seçti. Eğer sana cevap verirsem ve daha sonra duyduklarını anlatmak isterse, onu engellemeliyiz.

"Nezakete değer veriyor gibi görünüyorsunuz. Ona bu kadar kaba mı davranacaksınız?"

Linden itiraz edemeden Liand sert bir şekilde söze girdi: "Sözleriniz kafa karışıklığı yaratıyor Üstat. Seçilmişlerden ziyade beni tehdit ediyorsunuz. Bu yüzden seçimi ben yapacağım. Aksini iddia etmek dürüstçe değil. Size yakışmıyor."

Stave'in göğsünden bilinçaltı bir gerilim geçiyor gibiydi. "Dikkatli ol, Stonedownor," diye cevap verdi. "Bu tür kararlarda eşit değilsin."

"Çünkü," diye itiraz etti Linden, "ona izin vermiyorsunuz." Stave'in katı tutumu onu öfkelenmişti. "O haklı. Eğer onun riskleri anlayamayacak kadar cahil olduğunu düşünüyorsan, bu *senin suçun*. Başka kimsenin değil."

Haruçaylar kendilerini tüm topraklardan sorumlu tutmuşlardı. Bu koşullar altında, ur-villerin beklenmedik yardımı Stave'in inançlarını zayıflatmış olmalıydı. Ve Demondim'in varlığının Anele'nin imkânsız hikâyesine inandırıcılık kazandırması onu rahatsız etmiş olabilirdi. Belki de yaratıkları anlama ihtiyacı Linden'inki kadar şiddetliydi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. Sesinde taviz verdiğine dair hiçbir ipucu yoktu. "Cevap vereceğim. Bu Stonedownor uygun gördüğü şekilde bize karşı dikkatli olmalı."

Ramen'in belirsiz grubu daha önce olduğundan daha yakın göründü. Stave onlara yaklaşıyordu ya da onlar dinlemek için hızlarını yavaşlatmışlardı.

"Linden Avery, sana *Haruchai*'nin bu topraklara ilk kez Yüce Lord Kevin Landwaster zamanında geldiği söylendi." Bu görevi kabul eden Stave, suskun yapısına rağmen kararlı bir şekilde konuştu. Yine de ses tonu, sanki daha zengin ve sayısız bir dili kör bir insan diline çeviriyormuş gibi bir gariplik izlenimi veriyordu. "Bunu, Yüce Lord'un babası, Vilesilencer adını alan Damelon oğlu Loric'i tanımadıklarını açıklamak için tekrar söylüyorum. Onlar sadece o yıllara ve Diyar'a musallat olan kara Viles'a dair hikâyeler duyular. Şimdi bu masallardan hangisinin doğru olduğunu söyleyemeyiz."

Linden kendini Efendi'nin kollarına bıraktı. Konuşma kararı ona belirsiz bir rahatlık vermişti. Doğal sertliğine rağmen hâlâ uzlaşabileceğini gösteriyordu.

"Bazıları tarafından," dedi ona, Liand'a ve dinleyen Ramen'e, "Viles'in kirli sulardan çıkan sis gibi, Gök Gürültüsü Dağı'na gömülmüş eski yasaklardan doğan, uçucu ve korkunç miasma yaratıkları olduğu söylenirdi. Diğerleri ise onların hayalet ve gulyabani olduklarını, Yozlaşma'nın kötülüğüne kurban gidenlerin eziyet çeken ruhları olduklarını iddia etti. Ve yine diğerleri onların Tek Orman'ın kayıp ruhunun parçaları, ağaçların katledilmesiyle parçalanmış ve zarar vermek için açlık çeken ruh kalıntıları olduklarını ilan etti.

"Ancak masallar üç konuda hemfikirdi. Birincisi, Viles istedikleri yerde ortaya çıkıyor, bataklık ışıkları gibi ele geçmiyor, ölüm ve dehşet saçıyorlardı. Sonra, Dünya'nın gömülü yasaklarından edindikleri ilimleri kara ve yıkıcıydı, eski Lordların nüfuz edemediği meseleleri araştırıyorlardı. Ve son olarak, Viles'in kötülüğü kendilerinden nefret etmelerinden kaynaklanıyordu.

"Belki de içinden çıktıkları temiz ruhlar ya da Yozlaşma'nın kendilerinden istediği tahribat yüzünden kuşkuya düşerek, her şeyden önce olduklarından başka biri olmayı arzuladılar. Ve tüm korkunç ilimlerini bu arzuya doğru eğdiler.

"Bu yüzden Kayıp Derinlik'te uzun süre çalışarak Demondim'i yarattılar. Ve bir süre için kendilerinden nefret etmelerinde başarılı olmuş gibi göründüler, çünkü Demondim yaratıcılarına benzemiyordu. Lordlar arasında 'güçlü ve sade' olarak tanımlanırlardı. Ağaçlarla 'bir zamanlar dost oldukları' söylenirdi.

"Yine de Viles bu topraklar için bir felaketti. Bu nedenle Yüce Lord Loric onların kötülüklerini susturma görevini üstlendi. Ve büyük bir bedel karşılığında da olsa bunu başardı. Onların ilmi, kavrayışının ötesinde bir gizem olduğu için, onları yapanlara karşı Demondim'in yardımını aldı. Orada dehşeti öğrendi ve bir daha asla tam anlamıyla bütün olamadı, çünkü Yozlaşma'nın Demondim arasında iş başında olduğunu, Viles'a uzun zamandır eziyet eden kendilerinden nefret etmeyi onlara öğretmeleri için Kuzgunlarını gönderdiğini bilmiyordu.

"Etkilenmiş oldukları için Demondim ormanların düşmanı haline geldi. Aynı sebepten dolayı, Viles'in üreme inlerine geri döndüler.

ur-villerin yapımına başlamak için. Ve aynı sebepten ötürü, Demondim'in Loric Vilesilencer'a yaptığı yardım da başka bir biçimde olmasına rağmen, kendilerinden nefret etmelerinden kaynaklanıyordu. Yozlaşma kurnaz olduğu için ve kendi yarattıklarında hiçbir değer görmedikleri için yaratıcılarına karşı döndüler.

"Yüce Lord Loric'in kötülüğe karşı kazandığı zafer Yozlaşma sayesinde mümkün oldu. Böylece daha sonra Kevin Landwaster ve Kutsala Saygısızlık Ayini'nde çiçek açacak olan şüphe ve keder tohumları ekildi."

Akşamın gölgeleri hâlâ gökyüzünü kaplıyordu ama gece artık yarığı doldurmuş, molozların anılarından yükseliyor, ur-villerin karanlık geçmişinden aşağıya doğru akıyordu. Ve onunla birlikte Manethrall Hami'nin söz verdiği buz gibi keskin rüzgâr da geldi. Soğuk, Stave'in sözlerinin arka planında öksürdü ve tısladı.

Yine de üşümemişti. Halkının evi Westron Dağları'nın buzları ve karları arasındaydı. Damarlarındaki tutku ona ihtiyacı olan tüm sıcaklığı veriyordu.

Linden'i yukarı taşımak için hiç çaba harcamamış gibi görünüyordu.

"Kan Muhafızları," diye kesin bir dille ifade etti, "Vile'larla ilgili sadece hikâyeler duydular ama Demondim'le ilgili deneyimleri kesindi. Diğer nedenlerin yanı sıra, Yüce Lord Kevin, Vile-spawn'ın karanlığına cevap veremediği için Kutsalsızlığa sürüklendi.

"Viles bir çeşit hayaletlerdi, sis kadar kalıcı ve sinsi. Ur-viller ise" -bir an duraksadı ve kendini düzeltti- "gördüğünüz gibi, derin ilimlerine rağmen öldürülebilen somut etlerdi. Ama Demondim orta bir doğaya sahipti, aynı anda hem ikisine hem de hiçbirine sahip değildi, miasma ve ete birlikte sahipti. Viles gibi onlar da yaşamın ve ölümün dışında ya da ötesinde varlıklarını sürdürürlerdi. Ur-villerin yaptığı gibi, dokunulabilen ve zarar verilebilen formları vardı."

"Anlamıyorum," diye araya girdi Liand. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Demondim canlı ölülerdi," diye yanıtladı Stave, "Yüce Lord Mhoram zamanında Revelstone'un düşüşüne neden olmaya yaklaşan yaratıklar gibi. Ancak o yaratıklar Illeearth Taşı'nın gücüne hizmet eden cansız formlardı. Demondim, Viles'in öldürülmüş etlerde, Lordların gücüne sahip cesetlerde tezahür eden ilmi ve acısıydı. Ur-villerin yok etmek için kullandıkları kezzap kalplerinde titreşiyordu. Serum ve çürümeye bürünmüş Demondim, ölenlerin mezarlarından yükselirdi ve dokunuşları ateşti.

"Kılıçla ya da alevle durdurulabilirlerdi ama söndürülemezlerdi. Yüce Lord Kevin onlardan, ruhunu mahkum eden umutsuzluk dersleri aldı. Zaman verilirse, bu tür yaratıklardan oluşan bir ordu Dünya'yı istila edebilir."

Gecenin içinden Manethrall Hami şöyle dedi: "Ramen hatırlıyor. Onlara Fangs, Render'ın Dişleri adını vermiştik ve yaptıkları her şey korkunçtu."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Stave. "Ramenler, Demondim'i Ra Ovaları'ndan uzak tutmak için Roamsedge boyunca yiğitçe ve sık sık savaştılar ve yenilmediler."

"Yine de Demondim bir ordu oluşturmadı. Sayıları çok azdı. Ne vicdan azabı ne de muhalefet onları kısıtlıyordu, ama yaratıcılarına karşı dönmüşlerdi ve bu yüzden Viles gitmişti. Demondim'ler de ilimlerini daha fazla Demondim doğurmaya yöneltmediler. Kendilerinden nefret etmeyi öğrenmişlerdi ve kendi artışlarını aramak gibi bir arzuları yoktu. Bunun yerine kendilerini canlı bedende yeniden şekillendirmek için çalıştılar ve çabaladılar."

Covenant da Linden'a benzer şeyler söylemişti. Hem ur-villerle hem de Waynhim'le tanışmıştı. Yine de Stave'in söylediklerini bölmek istemiyordu.

"Yozlaşma, Lordlar Konseyi'ni bozmak için gizlice çalışırken," dedi karanlık tırmanışa, "Demondim de gizlice çalıştı, Kayıp Derinlik'teki üreme fiçileri ve bataklıklar üzerinde, Thunder Dağı'nın Wightwarrens'ının altındaki ışısız çukurlar ve mağaralarda ilimlerini kullandılar. Orada, unutulmuş yasaklar ve kadim zulümler arasında, kendilerinden yeni yaratıklar yapmak için ilim ve güçle çabaladılar."

"Ve sonunda onların çalışmalarından canlı et ortaya çıktı. Bazıları ur-villerdi, diğerleri ise ur-villerden daha küçük, siyahtan çok gri ve kan dökmeye daha az eğilimli Waynhim olarak ortaya çıktı. *Haruchai* bunun neden böyle olduğunu bilmiyordu. Belki de Demondim arasında bir zamanlar Viles'in şehvet ve nefretinden ayrı durduklarına dair bir anı kalmıştır. Belki de Demondim'in bazı yönleri ya da fraksiyonları Despite tarafından tamamen baştan çıkarılmamıştı. Sebep ne olursa olsun, gerçek şu ki hem ur-viles hem de Waynhim aynı şekilde yaratılmıştı. Yine de Waynhim, ur-villerin yaptığı gibi nefretlerini katliamla söndürmek yerine hizmet ederek iyileştirmeye çalıştı."

"Böylece Demondim'in çöküşü onların üzerine geldi. Kutsala Saygısızlık Ritüeli tarafından yok edildiler. Yozlaşma hizmetkârlarını önceden uyarmamıştı, ya da

tehlikeye aldırış etmemişlerdi. Belki de kendi yok oluşlarını arzuluyorlardı. Böylece Kara Büyücüsü'nün umutsuzluğu bu tek zaferi elde etti. Ur-viller ve Waynhim dayanmış olsa da, Demondim bir kenara itildi."

"Bunu da," diye duyurdu Manethrall Hami usulca, "Ramenler unutmaz. Biz hem Waynhim'i hem de ur-villeri tanıdık. O zamanlar ur-villere ölçsüz bir zalimlik hakimdi ve tüm Diyar onlardan korkardı. Ancak gerçekten de ölümlü hale gelmişlerdi ve öldürülebilirlerdi." Sesinde zevk vardı. "Ramenlerin elinde can veren yaratıkların sayısı çok fazlaydı."

Stave başını salladı. "Yine de olduklarından daha az oldular, çünkü Kutsallıktan Arındırma Ayini'nde ur-viller ve Waynhim gibi varlıklar bile azaldı. Viles ve Demondim'in kara ilminin büyük bir kısmı onlara kadar ulaştı, büyük bir kısmı ise ulaşamadı.

"Yeni Lordlar bunu biliyordu çünkü hem Waynhim hem de ur-viller sayıca azalmaya devam ediyordu. Gerçekten de her ikisi de türünün son örneği olmuştu. Soylarını devam ettiremediler ve öldürüldüklerinde de onlardan geriye hiçbir şey kalmadı."

Linden, *Haruchai*'nin kollarında aniden rahatsız olarak kıpırdandı. Ramen'in ur-villere karşı elde ettiği başarının, Demondim-spawn'ın ilmi orijinal gücünü korumuş olsaydı mümkün olamayacağını ima ediyor gibiydi.

Manethrall sert bir şekilde karşılık verdi, "Ve bu yüzden bizi küçümsüyor musun, Kan Muhafızı? Savaşlarımızın daha az şiddetli geçtiğini ya da kanımızın daha az özgürce döküldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Kan Muhafızları Fangthane'ın hizmetine girdiğinden beri çok şey değişti. Artık Efendisiniz ve zararsız ihtiyarlar için bir tehdit oluşturuyorsunuz. Yine de türünüzün kibrinin devam ettiğini görüyorum."

Linden kendi kendine homurdandı. Stave ile Ramen arasındaki neredeyse deri altına işlemiş düşmanlığa neyin sebep olduğunu anlayamıyordu. Daha yeni tanışmışlardı; birbirlerini tanımıyorlardı. Aralarındaki herhangi bir husumet birkaç bin yıl öncesine dayanıyordu.

Ancak Stave'in cevabı uzlaştırmacı olmasa da yeterince nazikti. "Beni yanlış anladın, Manethrall. Ben sadece ur-villerden ve Waynhim'den bahsediyorum, Ramen'den değil. Ramenlerin cesareti tartışılmazdı ve Ranyhyn'e olan bağlılıkları Kan Muhafızları'nın sadakatinden daha büyük olduğunu kanıtladı."

Ama sonra sesi daha da sertleşti. "Yine de Toprak'ın hizmetinde 'ısrar ediyoruz'. Ramen'e ve bağlılıklarına ne oldu?

"Sunbane zamanında, Ranyhyn'i Toprak'tan geri çektiler. Bu akıllıca bir hareketti, çünkü Ranyhyn'in korunması gerekiyordu. Yine de aradan yüzyıllar geçti ve büyük atlar nerede?

"Ramen kaldı. Bunu görüyoruz. Bu dağların arasında gizlice yaşıyorlar, amaçları da aynı şekilde gizli. Peki ya Ranyhyn? Onlar da kaldı mı Manethrall? Yaşanmaz bir bölgede mi öldüler? Ramenleri tarafından yıkımdan yıkıma mı sürüklendiler? Yoksa onları gerçek evlerinden mahrum bırakmayı düşünerek onlarsız mı döndünüz?"

Linden, Manethrall'dan öfkeli bir karşılık bekliyordu; ama onun yerine çıplak ayakların koşuşturmasını, taş üzerinde koşan derinin fısıltısını duydu. Etrafındaki karanlık aniden uğursuzlaşmış, soğuktan perişan olmuştu.

Gökyüzünün son ışıltısında, kendisi ve Ramen arasında kalabalıklaşan ur-villeri gördü. Birbirlerine ya da ona sertçe havlıyorlardı ama onları anlayamıyordu.

Oh, kahretsin.

Bir çatışmanın önüne geçmeye çalışarak, "Stave, dur. İndir beni. Buna ihtiyacımız yok. Ramen'ler bize yardım ediyor. Daha ne istiyorsun?"

Haruchai bir an için kayalıkları sessizce tırmandı. Sonra ur-villerden oluşan ani bir duvarın karşısında durdu. Yaratıklar yolunu tamamen kapatmıştı.

Onlara doğru dönerek Linden'in bacaklarını indirdi ve onu ayağa kaldırdı. Liand, engebeli yüzeyde el yordamıyla dengesini bulmaya çalışan Linden'in yanına koştu. Siyah yaratıkların arasında parıldayan kırmızı kılıçlar göreceğinden korkuyordu ama geceye hiçbir silah damgasını vurmamıştı.

U-viller çürüyen yapraklar ve leş gibi kokuyordu: çürümüş şeyler.

Ne haltlar dönüyordu?

Peki "Ranyhyn" neydi? Hem Hami hem de Stave daha önce onlardan bahsetmişti ama bu ismin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Acilen ur-villeri anlayabilmeyi diledi.

"Manethrall," diye seslendi usulca, "özür dilerim. Benim adıma konuşmuyor. Ne hakkında konuştuğunu bile bilmiyorum. Ama düşman olmak zorunda değilsiniz.

Tanıdığım *Haruchai*'ler her zaman sadık oldular. Ne olursa olsun yanımızda durdular."

"Seçilmiş," diye söze girdi Stave kayıtsızca. "Ramenler sizi duymuyor." Ne-?

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Liand sert bir sesle. "Önden gittiler. Üstat'ın sözleri onları uzaklaştırdı."

Linden, ur-villerden oluşan siyah kütleye bakarak onların ötesini görmeye çalıştı. "Neden?" Örtülü yarığın içinde kördü. "Ne yapıyorlar?"

Ramen'in onu terk ettiğine inanamıyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Stave. "Amaçları gizli."

"Yine de bize rehberlik etmezlerse," diye mırıldandı Liand, "buradan kaçamayız. Yolu bilmiyoruz."

Linden, ur-villerin içten gelen tehdidine doğru döndü.

"Stave, seni anlamıyorum." Gecenin içinde belli belirsiz bir şekilde başka bir şey değildi: Belirsiz; ikna edilemez. "Onlar hayatımızı kurtardı. Onlara saygı duyuyormuş gibi davrandın. Onlarla *uzlaştın* bile, ki bu benim için yapmaya istekli olduğundan daha fazla. Şimdi de kavga mı çıkarmak istiyorsun?"

Karanlık ve soğuk, Ramen'in yardımını gerekli kılıyordu.

Stave ur-viller tarafından tehlikeye atıldığını hissettiyse de ses tonu bunu göstermiyordu. "Linden Avery, bizi kabul etmiyorsun. Belki de bu yüzden, haklarında hiçbir şey bilmediğin halde bu Ramenlere güvenmekte acele ediyorsun. Yine de onlara güvenmiyorum. Bunun için bir sebebim olduğunu anlamalısınız."

Ondan taraf tutmasını istiyor olabilirdi.

"Ne sebebi?" diye karşı çıktı.

"Sen Ranyhyn'i tanı mıyorsun," diye cevap verdi. "Ve konuşulan kelimeler onların değerini anlatamaz. Onlar" -kısa bir süre duraksadı- "ya da belki de Ülke'nin görkemlerinin en değerlileri arasındaydı."

"Ra'nın büyük atları Dünya Gücünün ete kemiğe bürünmüş haliydi. Onların güzelliği ve gücü atalarımızı Yemin'e bağlayan mucizede küçük bir rol oynamadı ve Kan Muhafızları onlara gurur ve hizmetle bindi. Onların yokluğu bizi küçültür. Onlar olmadan Toprak eksik kalır ve bizim ilgimiz onu tamamlamaya asla yetmez."

Durakladı, sonra daha ciddi bir şekilde devam etti, "Ramenler Ranyhyn'in hizmetkârlarıydı. Belki de bu bağlılıklarını sürdürüyorlardır. Yine de Ranyhyn nerede? Büyük atlar neden Ra Ovaları'na geri dönmedi? Ve Ramenler neden bu dağların arasında gizlenip

Toprak onların eviyken ve Ranyhyn'e ihtiyaç varken, ur-villerle ve delilere yardım ederek mi?"

Sözlerini şöyle bitirdi: "Yolsuzluk'un elinin üzerlerinde olmasından korkuyorum."

Ur-villere *büyük bir kötülük* demişti. Bunun için de bir nedeni vardı.

"Emin misiniz?" Linden talep etti. "*Görüyor* musun?" *Haruchai*, Kevin'in Kir'ine karşı dayanıklıydı ve sadece gece, sağlık duyusunun diğer boyutlarını kör edemezdi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Yine de biz Toprağın Efendileriyiz ve bu tür tehlikeleri göz önünde bulundurmalıyız."

"Linden." Liand'ın sesi soğuktan titriyordu. "Burada kalamayız. Bu rüzgâr bizi mahvedecek. Pelerinlerimiz ve battaniyelerimiz Somo'nun yanında, arkamızda. Tırmanmaya devam etmeli ve yolu keşfetmeye çalışmalıyız."

Lanet olsun. O haklıydı. Ramen onu ve arkadaşlarını savunulamaz bir durumda bırakmıştı.

Yine de onun iyiliği için, "İyi olacağız. Bizi terk etmediler. İhtiyacımız olduğunda bize yardım edecekler."

Acımasızca, kırık yamacı kendi elleri ve ayaklarıyla denemeye karar verdi. Stave'den bıkmıştı artık. Eğer ur-viller yoluna çıkmasaydı- Ama onlar yolunu kesmeye devam ettiler. O ilerlemeye başladığında, birkaç tanesi daha yüksek sesle havlamaya başladı. Onların pıhtılaşmış karanlığından Oluşum, içlerinden biri elinde bir nesne tutarak onun karşısına çıktı.

"Seçilmiş," dedi Stave: bir uyarı.

Eğer tehlikede olsaydı, bunu hissedebilir miydi?

Ur-vil ona doğru bulanık bir şekil uzattı. Küçük bir fincan olabilirdi.

Liand onun kolunu tuttu. "Linden. Hayır. Onlar ur-vil. Demondim yumurtası."

Bu akşama kadar böyle yaratıkların adını hiç duymamıştı. Ramen ve Ranyhyn, Tek Orman ve Kuzgunlar gibi, bunlar onun için efsane olarak bile var olmamıştı.

Linden onun elini sıktı. "Bizi kurtardılar," diye nefes aldı.

Lord Foul'un yardımını çoktan kabul etmişti.

"Ve onlar kötülüğün soyundan geliyorlar," diye itiraz etti Liand. "Efendi öyle söyledi."

Haruchai yalan söylemedi.

Yine de ur-viller ona ısrarla havladı. En yakındaki yaratık elindeki fincanı ona doğru uzattı.

Onların iğrenç, çürümüş kokusu onu tiksindirdi. Aşındırıcı bir buhar gibi tenine çarpıyor gibiydi-

-Beraberinde küflü ve güçlü başka bir koku getirerek: toz, yağ ve canlılıktan oluşan bir aroma.

Bu kokuyu biliyordu. Bir an için bu anı onu rahatsız etti; anlaşılması zor, kan dökülmesi ve kayıplarla dolu. Sonra bir anda netleşerek geri döndü.

Cail ve Devlerin eşlik ettiği Northron Tırmanışları ve acı soğuk. *Arghuleh* tarafından kuzeyden getirilen doğaüstü bir kış. Ve bir Waynhim *rhyshyshim*, bir toplantı.

Waynhim, Linden ve arkadaşlarına yardım ve güvenlik sağlamıştı; sıcaklık, dinlenme ve yiyecek. Ve onları damıtılmış *aliantha* gibi besleyen karanlık, küflü bir içecek.

"Stave," diye mırıldandı hayret ve şaşkınlıkla, "bu *vitrim*. Bize *vitrim* teklif ediyorlar."

"*Vitrim* mi?" diye sordu Liand. "*Vitrim* nedir?"

Stave onun yanında, Stonedownor'un karşısında durdu. "Emin misin? *Haruçaylar* Cail'in Tek Ağacı Arayış hikâyelerini unutmadılar. *Vitrim*'den bahsetmişti. Ama ur-viller Waynhim değildir."

Ondan bardağı kendisi için almasını ve içindekileri tatmasını isteyebilirdi. Bunu yapacağından şüphesi yoktu, duyularına ve gücüne güvenerek onu herhangi bir ince zehirden koruyacaktı. Ama şüpheden bıkmıştı ve zaten çok fazla düşmanı vardı.

Aniden ellerini uzatılan fincan için açtı.

U-vil avuçlarına soğuk demir koydu ve geri çekildi, hâlâ havlıyordu. Belki de onu cesaretlendirmek içindi.

Tereddüt etmemek için kadehi hemen kaldırdı ve yudumladı.

o.

Sıvının tadı toz ve ihmal gibiydi: yutmakta zorlandı.

Yine de bedenini heyecanla dolduruyor gibiydi; heves, midesine dokunur dokunmaz neredeyse anında doyuma dönüştü. Kalbinin her atışında soğuk, üzerindeki etkisini kaybediyordu. Rüzgârın kenarları hâlâ gözlerinden yaşlar döküyordu; ama artık bunlar rahatlama ve olasılık göz yaşlarıydı.

Bir tür sersemlik geldi üzerine ve neredeyse yüksek sesle gülecekti. "İşte," dedi ve fincanı Liand'a uzattı. "Dene bakalım. Hoşuna gidecektir. Tabii tadını görmezden gelebilirsen."

Tereddüt etti, kafası karışmıştı.

"Devam et," dedi ona. "Sadece bir yudum." Dalgalar halinde gelen gençleşme, nabzını hızlandırarak yorgunluğunu bir kenara bıraktı. Işık sinirlerinden parlıyor, içindeki yaşamın haritasını çıkarıyor gibiydi. Liand onun yaydığı ışıltıyı fark edebilmeliydi.

Stave kesinlikle yapabilir.

Genç adam reddetmeyecekti: bunu biliyordu. Zaten deneyimlerinin sınırlarını çoktan aşmıştı ve ona rehberlik edecek başka kimsesi yoktu. Dikkatle demir bardağı dudaklarına götürdü ve içindekilerin tadına baktı.

Efendi hareket etmedi ya da konuşmadı. Bunun yerine, sanki karanlıktan oyulmuş gibi ur-villerle yüzleşti.

Liand uzun bir süre fincanın üzerinde hareketsiz kaldı. Sonra usulca gülmeye başladı: bir süpürgenin örümcek ağlarını ve endişeyi süpürmesi gibi sessiz, temiz bir ses.

"Hayretler içindeyim. Tadı gerçekten de nahoş. Dilime daha nazık gelen acı su ve ölmekte olan yosunların tadına baktım. Yine de damarlarımdaki *alianta*'yı gölgede bırakıyor.

"Linden Avery, bunun mümkün olduğuna inanmazdım."

Memnuniyetle başını salladı; ama cevap veremeden en yakındaki ur-sürüngen kadehini aldı, sonra da arkadaşlarının arasına çekildi. Aynı anda, jerrid gibi sivri bir demir çubuk taşıyan daha büyük bir yaratık öne çıktı: loremaster. İçgüdüsel olarak kendini destekledi, yaratığın niyetinden emin değildi.

Ama loremaster sadece silahına havladı ve yavaş yavaş ucundan kıpkırmızı bir alev çıktı, bir meşalenin alevine benzeyene kadar çiçek açtı. Çok geçmeden ateş, yamacın kırık dökük tepesi üzerinde bir enkarnadin havuzu oluşturdu ve Linden, loremaster'ın yolu aydınlatmak istediğini anladı.

Ur-viller hâlâ ona yardım etmeye çalışıyordu. Her tarafa kırmızı ışıklar saçan loremaster ve takipçileri, onu ve yoldaşlarını ileri çekmek istercesine moloz yığınlarının arasından geri çekilmeye başladı.

Stave'e göre, onlar büyük bir kötülüktü. Ve hepsi bin yıl önce ölmüş olmalıydı. Lord Foul kesinlikle onları yok etmeye çalışmıştı. Yine de,

İmkânsız bir şekilde buradaydılar. Anele gibi onlar da zaman içinde yer değiştirmiş gibiydiler. Eğer Anele'nin anlattıklarına güvenilebilirse-

Linden Stave'e baktı; Liand'a. Üstat ona düz bir şekilde baktı, hiçbir şey kabul etmedi. Ama Liand başını salladı. "Gidelim. Bu *vitrim içimi* garip bir şekilde ısıtıyor. Erdemi devam ederken, rüzgârdan kaçmamız iyi olur."

Linden, loremaster'la yüzleşti. "Yolu gösterin. Biz seni takip edeceğiz."

Manethrall Hami ona yaratıkların insan konuşmasını anladığını söylemişti.

Bunun üzerine daha uzağa çekildiler; o da onların tuhaf cesaretlendirmesiyle kayaların üzerine çıkarak peşlerinden tırmanmaya başladı.

Onların yardımıyla bile tırmanış acı verici ve uzundu. *Vitrim*'in canı yanmıyordu; ona enerji veriyordu ama ağrıyan kaslarını ya da sızlayan eklemlerini iyileştiremiyordu.

Çok geçmeden bacakları titremeye başladı ve asık suratlı ışıktaki dengesi bozuldu. Yine de artık Stave'in onu taşımasına ihtiyaç duymadığı için memnundu. Ona bağımlı olmayı göze alamazdı.

Ur-viller ona beslenmeden daha fazlasını vermişti. Damarlarındaki aydınlık, gerekli olan bazı benlik duygularını geri kazanmasını sağlamıştı.

Yine de tırmanış zorluydu. Yavaş yavaş uyuşmaya başladı, botlarını yukarı doğru zorlamaktan, inciklerini ve avuçlarını kayaların sivri anılarına sürtmekten, kendisine verilen sıcaklığı ve gücü harcamaktan yıprandı. Anele'nin ve Tek Orman'ın geçmişi artık ona acı vermiyordu. Ur-villerin garip yardımı rahatsız edici etkisini yitirdi. O tırmandıkça ve tırmandıkça, yarık, rüzgâr ve karanlık bir kıızıl ışık sıçramasına, tehlikeli bir taş yuvarlanmasına dönüştü. Biri onunla konuştuysa bile artık onları duymuyordu.

Bir noktada, Ramenlerden biri ortaya çıktı. Belki de Hami genç adamı rehber olarak geri göndermişti. Sonra yol daha dik, daha tehlikeli bir hal aldı. Linden her an kayabileceği ve hayatının sonuna kadar düşebileceği bir uçuruma tırmanıyor olabilirdi. Ama o kaymadı -ya da arkadaşları onu destekledi- ve bir süre sonra rüzgâr hafiflemişti.

kenarında. Sonra kendini taş yerine toprak ve çimenlerin üzerinde, yıldızlarla dolu uçsuz bucaksız bir alanın altında diz çökmüş buldu.

Orada daha rahat yürüyebiliyordu; Liand ya da Kordonlardan biri sarktığına ona destek oluyordu. Şimdi birkaç Ramen ona eşlik ediyordu ama ur-viller bir yerlerde kaybolmuş, onu karanlığa ve yıldız ışığına bırakmışlardı. Sonunda bir tepeyi aşip ateşlerle aydınlanmış bir kayalığın sığınağına vardı.

Üç tanesi çalı ve odundan oluşan sıradan kamp ateşleri, yamacın dibindeki bir oyuyu koruyan bir taş çıkıntısına sıcaklık ve alev saçıyordu; ve etraflarında Linden'in hatırladığından çok daha fazla sayıda Ramen toplanmıştı. Bazıları yaralı yoldaşlarıyla ilgileniyor, su kaynatıyor ve merhem hazırlıyordu. Diğerleri yiyecek hazırlarken, diğerleri de rüzgârın son gücünü yumuşatmak için yatacak yerler tasarlıyor ya da yatacak yer için çalı çırpı topluyordu. Linden *amanibhavam* ve güveç kokusu aldı.

Elinden geldiğince, Ramen'in, kendisinin, Liand'ın ve Anele'nin hayatını kurtarıırken neredeyse ölmek üzere olan Cords'un yaralarını temizlemesine ve sarmasına yardım etmeye gitti.

Yaşlı adam kampa ondan önce varmıştı, eğer yolu kendi başına bulamadıysa Ramen tarafından buraya yönlendirilmişti. Çoktan çadırlardan birinde yatıyordu, görünüşe göre uyuyordu, yorgunluktan düşmüştü.

Linden, neredeyse karnı deşilmek üzere olan genç kadını bulana kadar yaralılara yardım etti.

Kadın kamp ateşlerinden birinin yanında sırtüstü yatıyordu; bilinci yerinde değildi; balmumu gibi solgundu. Etrafında birkaç Kordon çömelmişti. Birisi çenelerinin arasına bir deri şerit yerleştirmişti. Buna daha önce ihtiyacı olmuş olmalıydı, yarıktan itiş kakış tırmanışına dayanmasına yardımcı olması için. Şimdi dudakları gevşek bir şekilde sarkmış, dişlerini gösteriyordu.

Sağlık duyuları olmadan, Linden kendini temelden kesilmiş hissetti. Ancak kadının durumunun daha da kötüleştiğini anlamak için görmesi gerekmiyordu. *Kordonlar* yarayı temizlemeye çalışabilmek için yırtılmış deri ve kas parçalarını bir kenara kaldırmışlardı; Linden kan sızıntısının içinden *kresh*'in pençelerinin kadının bağırsaklarını ve karaciğerini parçaladığını gördü. Buna ek olarak, karaciğer ve bağırsakları birbirine bağlayan ince kanalların bir kısmı da kopmuştu: kana safra sızdırıyorlardı. Sadece bu bile yaranın ölümcül olmasına neden olabilirdi.

Linden'in neştere, dikişlere, klemlere, süngerlere, serumlara ve çok güçlü antibiyotiklere ihtiyacı vardı.

Hiçbir şeyi yoktu.

Kordlar kaynar suyla *amanibhavamlarını* merhem yapmışlardı. İyileştirici özellikleri konusunda haklılar mıydı? Ama öyle bile olsa, bu kadının hayatını kurtaracak kadar güçlü olabilecek hurtloam dışında bu topraklarda hiçbir şey bilmiyordu.

Ya da vahşi büyü, eğer onu nasıl yükselteceğini bilseydi-ve eğer ateşini tam olarak doğru incelik ve hassasiyetle kullanabilseydi-ve eğer ne yaptığını *görebilseydi*-

Kendi kendine iç geçirerek en yakındaki Kordona sordu: "Buralarda hiç hurtloam var mı? Bulabilir misin? Ya da onu tedavi etmenin başka bir yolu var mı? Eğer yakında bir şeyler yapmazsak ölecek."

Kordon hemen ayağa fırladı ve görünüşe göre Manethrall Hami'ye danışmak niyetiyle hızla uzaklaştı. Diğer Ramen Linden'e baktı ve sessizce ondan yardım istedi.

Yüzünü buruşturarak yorgunluğunu bir kenara bıraktı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Yumuşak bir beze ihtiyacım var. Kanı ve safrayı emecek bir şey. Ve daha fazla kaynar su. Onu temizleyebildiğimiz kadar temizledikten sonra senin merhemini kullanacağız."

Kordonlardan ikisi hemen geri çekildi. Biri şerit halinde yırttığı birkaç soluk kahverengi battaniyeyle geri döndü. Diğeri ise içi buharlı su dolu toprak bir kap getirdi.

Linden içgüdülerine güvenerek ilk kumaş şeridini aldı ve Kordlara gösterdi. "İşte yapacağımız şey." Bezi kâseye nemlendirecek kadar daldırdıktan sonra, kadının inen kalın bağıracağı boyunca biriken safraya yavaşça indirdi. Kumaş yavaş yavaş kırmızı ve sarı lekeleri, ölüm lekelerini emdi. Sırılsıklam olduğunda, onu kaldırdı; çimlerin üzerinde sıktı; tekrar kaseye daldırdı.

Kordonlar'a "*Yavaşça* yapın," diye talimat verdi. "Bu pisliği olabildiğince temizlemek istiyoruz. Özellikle de safrayı" -işaret etti- "o sarı sızıntıyı."

Başlarıyla onayladılar. Üçü ona katıldı, az miktarda sıvıyı süngerle temizlemek için yaraya nemli bezler yerleştirdiler, sonra sıkabildikleri kadarını sıkıp işlemi tekrarladılar.

Onlar çalıştıkça kadının kanaması yavaşladı: zaten çok fazla kan kaybetmişti. Antibiyotik kadar kan nakline de ihtiyacı vardı. Ama Linden'in bunu sağlayacak imkânı yoktu.

Liand başını kaldırmasına neden olacak şekilde adını söyleyene kadar bir dinleyici kitlesinin toplandığını fark etmemişti. Anlayabildiği kadarıyla hepsi oradaydı: Liand ve Stave, Manethrall Hami, belki de otuz kadar Ramen: Anele hariç herkes. Gözlerinde belirsizlikle onun ne yaptığını incelediler; ama hiçbir müdahale etmeye çalışmadı.

Dikkatlerinin yoğunluğu Linden'e yaralı Kordonun adını bilmediğini hatırlattı. Hami'ninki dışında hiçbirinin adını bilmiyordu.

Liand boğazını temizledi. "Linden," diye tekrarladı. "Ramenler 'hurtloam'un bulunabileceği bir yer biliyor. Manethrall Kordonlar'ı gönderdi. Ama beş fersah uzakta ve yolu da zor. Oraya ulaşamazlar ve öğleden önce geri dönemezler."

Tereddüt etti, sonra da "Sahah bu kadar uzun yaşayacak mı?" diye sordu.

Hami başını sallamış olabilirdi: Linden emin değildi. Körelmiş bakışlarını genç Kord'a çevirdi. Sahah, diye düşündü. Bağırsakları deşilmiş Sahah adında genç bir kadın: Liand'dan daha genç, en fazla on altı yaşında. Eğer o kadar acı çekmeseydi, bir kız gibi görünebilirdi.

Birden Linden'in elleri titremeye başladı ve bakışlarını bir yorgunluk bulanıklığı doldurdu. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır." Eğer bilseydi, son saatlerini acı içinde geçirirdi. "Tabii *amanibhavam* bir tür mucize ilaç değilse."

Sahah.

Ama yapabileceği başka bir şey yoktu: güç olmadan olmazdı. "Bu kadar yeter," dedi ona yardım eden Kordonlar'a. "Şimdi de merhemin." Ramen bunun insan eti için çok güçlü olduğunu söylemişti. "Tahammül edebileceğini düşündüğün kadarını ona ver."

Bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. Liand kolunu ona dolamamış olsaydı, ayakta duramayabilirdi. "Yarayı kapatın," diye ekledi. "Onu sıcak tutun. Ve eğer yutabilirse ona su verin."

Kan basıncının düşmesi, sepsis ve travma onu almadan önce Kordonu öldürebilir.

"Linden Avery," dedi Manethrall sertçe. "Sen bir şifacısın. Yine de sıkıntı hissediyorsun. Sahah'ı hayal kırıklığına uğrattığından mı korkuyorsun? Senin bakımın yeterli olmadığı için onun öleceğinden mi korkuyorsun?"

Linden aptalca başını salladı.

"Öyle olabilir," diye itiraf etti Hami. "Ancak ben öyle düşünmüyorum. Ringthane-" Bir an duraksadı. "Bu nasıl söylenebilir? Tuhaf bir ilmin var. Kapsamını bilemem."

Linden bir şeyler mırıldanabilirdi; ama Manethrall'ın işi bitmemişti.

"Ülkenin üzerinde bir kötülük örtüsü var. Belki bunu biliyorsunuzdur. Eski evlerimize dönmememizin birçok nedeni arasında bu da var.

"Muhakeme yeteneğini engelliyor."

Linden yine başını salladı. "Kevin's Dirt."

"Balyasını hissettiniz," diye açıkladı Hami. "Biz hissetmedik. Sizin için görme, dokunma ve koku kısıtlı. Bizim için açık olan şeyleri göremezsiniz."

Linden kararsızca Hami'ye uzandı; destek için Manethrall'ın omuzlarını kavradı. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırarak Hami'nin nezaketini anlamaya çalıştı. "Gör-?"

Ramen *Haruchai* gibi miydi? Hala *görebiliyor* musun?

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Manethrall. "Sahah'ın ölümünün acısının sizin ilginiz sayesinde hafiflediğini fark etmiyorsunuz. Ne de *amanibhavam*'ın üstün merhemini fark ediyorsun. Onun sonunun artık kesin olmadığını göremiyorsun."

Yorgunluk ve rahatlama Linden'in boğazını tıkadı. "Nasıl-?" diye soracak nefesi zorlukla bulabildi.

"Ringthane?"

Linden Ülke'de sadece bir buçuk gün geçirmişti ve şimdiden onun için çok fazla insan ölmüştü. Ama Sahah yaşayabilirdi?

Tekrar denedi. "Nasıl *görebiliyorsun*?"

Hami şimdi onu anlıyordu. "Bu büyük bir mucize değil. Bu dağların arasında, Kevin's Dirt adını verdiğiniz hastalığın üzerinde duruyoruz. Bizi engellemiyor çünkü bize dokunmuyor."

Linden'in bacakları altından kıvrıldı ama bunu pek fark etmedi; Liand onu desteklemeseydi düşeceğini pek fark etmedi. Rahatlama son kararlılığını da almıştı. Kevin'in Kir'inin etkilerinden hâlâ kurtulabilirdi.

Bir yerlerde, sayamayacağı kadar çok hediye için "Teşekkür ederim" diyecek gücü buldu.

Sonra kendini uykuya bıraktı.

Bu sefer rüya görmedi. Belki de rüyaların erişemeyeceği bir yere taşınmıştı.

Açlık onu uyandırdı, birkaç tane, diğerleri arasında yiyecek ihtiyacı. Sanki bütün gece oğlunu kucaklamak için yanıp tutuşmuş gibi kolları ağrıyordu. Anlamak için gerekli olan gıdayı arzuluyordu. Ve damarlarında belirsiz bir beklenti dolaşıyordu. Etrafındaki dünyanın yeniden yaratıldığını öğrenen bir kadın gibi gözlerini şaşkınlıkla açtı.

Kendini şafağın ilk gri vaadinde, bir sundurmanın altında çalılarının üzerinde uzanırken buldu. Hava tenini yakacak kadar soğuktu; ama battaniyeler ve sıcaklık onu sarmıştı. Birisi -muhtemelen Liand- onu yatağına yatırmıştı.

Etrafına bakmak için başını kaldırdığında, gördüğü ve hissettiği her şey dönüşmüştü.

Şafağın loşluğu ayrıntıları örtüyordu; ama yine de mevsimin bahar olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Bunu ona havanın kendisi söylüyordu: Karların eridiğini ve yeni büyümeyi fısıldıyordu; çimlenmeye hazır olduğunu. Çalılar ona uzun zaman önce kuruyup döküldüklerini ve yeniden filizleneceklerini söylüyordu; çiy, toprağın canlılığını geri kazandıran dayanıklı otları bolca ıslatıyordu.

Ramen'ler ondan önce kalkmış, yemek ve yola çıkma hazırlıkları için kampta hareket ediyorlardı. Geniş gökyüzü henüz yüzlerini incelemesine izin verecek kadar ışık vermiyordu; ama onların temel metanetlerini ayırt etmek ya da bağlılıklarının netliğini hissetmek için aydınlatmaya ihtiyacı yoktu. Onların inançlarını koruyan bir halk olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde görebiliyordu: hizmetlerinde *Haruchai* kadar tereddütsüz ve uzlaşmaya o kadar isteksizlerdi.

Yine de Stave'in türünden daha insandılar. *Haruchai*'nin üstün gücünden yoksundular; o kadar uzun yaşamıyorlardı. Ve sadakatleri başka bir şekil aldı. Onlar, kendilerini geniş Dünya'nın tehlikelerine karşı ölçmek isteyen erkekler ve kadınlar değillerdi. Hiçbir hırs beslemediler.

onları baştan çıkarabilirdi. Bunun yerine, kuşaktan kuşağa, şüphe ya da tereddüt duymadan, sadece oldukları gibi kalmaya çalıştılar.

Sıcak yatağından onlara bakan Linden kendini hem alçakgönüllü hem de coşkulu hissetti. *Beklemedikleri bir şey yap.* Her nasılsa ona akla gelebilecek her türlü yardımı yapacak insanların yolunu bulmuştu; yeter ki istediği şey onların daha derin taahhütlerine engel olmasın. Bu taahhütlerin neler olabileceğini tahmin edemiyordu ve denemedi de. Şu anda Ramen'e güvenebileceğini bilmekten memnundu.

Uyurken sağlık hissini yeniden kazanmıştı. Şimdi yaşam ve Dünya Gücü, gördüğü her şeyin yüzeyinin altında hissedilir bir şekilde zonkluyordu. Puslu havada bile, çevresi ve yoldaşları imalarla ışıldıyordu. Algılama hissi sinirlerinde sevinç gibi şarkı söylüyordu. Battaniyelerini geriye iterek, Sahah'ın ne durumda olduğunu görmek için ayaza doğru yükseldi; ve bunu yaparken dağlar sanki etrafında yükseliyor gibiydi Şafak tarafından varlığa çağırılmışlardı.

Kampı koruyan kayalığın ötesinde, tepeler her taraftan gökyüzüne uzanıyordu. Bunlar, Southron Sıradağları'nın derinliklerindeki, yaş ve kireçle eskimiş yüksek burçlardan ziyade, Arazi'yi destekleyen daha alçak ve daha mütevazı tepelerdi. Çok azı hâlâ buz ve kar tutuyordu, onlar da sadece güneşi nadiren hisseden parçalar halindeydi. Yine de kampın etrafında muhafızlar gibi yükseliyorlardı, devasa ve baş döndürücü: Dünya'nın gerçek devleri. Engebeli yanlarından süzülen havanın tadı bir iksir gibiydi, keskin ve bozulmamış. Kabarık granitleri ve dayanıklı kalpleriyle ortalarında güvenli bir yer oluşturdular.

Botlarına çiy sıçratarak Sahah'ı bıraktığı kamp ateşine doğru yürüdü; kaslarının ağır ağrısı bile beklentisini köreltemedi. Yırtılmış lifler ve gerilmiş bağlar sadece canını yakıyordu. Duyularının yeniden canlanmasına engel olamadılar.

Liand hemen ona seslendi, el salladı ve yanına gelmek için acele etti. Onu görünce, bir süredir uyanık olduğunu, Ramen'in yanında uzun süre uyuyamayacak kadar istekli ve genç olduğunu hemen anladı. Ve onun da sağlık duygusunun yenilenen dokunuşunu hissettiğini fark etti. Sanki yüceltilmiş gibi içgöründen zevk alıyordu; etrafındaki her şeyin yeni derinliği ve önemiyle sarhoş olmuştu. Heyecan, formunun her çizgisinde ötüyor ve yükseliyor gibiydi.

"Linden," diye seslendi sevinçle, "harika değil mi?" Belli ki hepsini sayamayacağı kadar çok mucize hissetmişti.

Onun memnuniyetine gülümseyerek kamp ateşine doğru ilerledi.

Sahah'ın sıkıntısını hissetmeye başladığında hâlâ on adım uzaktaydı.

Manethrall Hami ve iki kordonu kadının yanına melmişlerdi; Linden bir bakışta onların bütün gece orada olduklarını gördü: nöbetleri gözlerinden okunuyordu. Hami'nin önceki günkü soğukkanlı tavrı, Kordlarının hayatlarına pek değer vermediği izlenimini uyandırmıştı; diğer hususlar bireysel yaşam ve ölümden daha ağır basıyordu. Ancak şimdi Linden gerçeği fark etmişti. Ramen'ler her an yokluk, yırtıcı hayvanlar ve fedakrlık tehdidi altında, tehlikeli hayatlar yaşıyorlardı: inançlarının bedeli için zlmeyi göze alamazlardı. Yine de onları ayakta tutan bağlar güçlü ve kalıcıydı.

Tek bir bakış ona Sahah'ın hayata tutunuşunun zayıfladığını, bir fısıltı kadar ince olduğunu söylüyordu. Ateş gözlerini soldurmuş ve acı yanaklarında safra kesesi gibi çizgiler oluşturmuştu. İ kanama cildini spilth rengine bırakmıştı, sanki eti her an kemiklerinden ayrılabilirmış gibi.

Karnının durumu Linden'in hislerine haykırdı.

Daha kötüsü de olabilirdi; çok daha kötüsü. Dikkat ve *amanibhavam* bunu başarmıştı: Sahah hâlâ yaşıyordu.

Antibiyotikler ve kan nakli onu kurtarabilir.

Ancak karnının sol tarafı şişmiş ve sızıntı yapıyordu, sepsis nedeniyle kıpkırmızıydı. İçindeki safra sızıntısı sıcak su ve *amanibhavam*'ın etkilerini yok etmişti. Enfeksiyon, azalan dayanıklılığını asit gibi yemişti.

Hami'nin hurtloam için gönderdiği kordonlar öğlene kadar dönebilirdi; ama Sahah o kadar uzun süre dayanamazdı.

"Ringthane." Manethrall'ın sesi yorgunluktan kısılmıştı. "Daha fazla *amanibhavam* uygulamak için yarasını açmayı düşündük." Linden'e Ramen'in egemen lapasından kk bir kse gösterdi. Ezilmiş yapraklar suyun içinde öyle bir g yayıyordu ki, kokusu Linden'in burun deliklerini yakıyordu. "Ama senin tavsiyeni beklemeye karar verdim. Muhakeme yeteneğiniz kısıtlı olsa da çok şey yapabileceğinizi gösterdiniz. Eğer artık grebiliyorsan, belki bize ne yapmamız gerektiğini de söyleyebilirsin."

Gururu söylemek istediklerini zorlaştırıyordu. nceki gün Linden'in yardım teklifini reddetmişti.

"Üç Kordon benim sözümle düştü. *Kresh*'e karşı cesur oldukları için aramızda onurlandırıldılar. Yine de onlar Ramen'di, etten ve kemikten ve biz verdiğimiz sözler için çok azız. Eğer Sahah'ı ölümden kurtarabilecek herhangi bir ilim ya da güce sahipsen-" Bir an için gözleri ağlayacakmış gibi buğulandı.

Linden, Hami'nin kendi belirsizliğini görmesini engellemek için arkasını döndü. Ramenler onun gücü olduğunu biliyordu. Covenant'ın yüzüğünün varlığını gömleğinin altında hissetmişlerdi.

Sahah'ın durumunu korkutucu ayrıntılarıyla okuyabiliyordu. Her yırtık doku, her sızan kanal, her ezilmiş damar onun gözleri için açıktı; bir diseksiyon kadar canlı. Kordonun karnının her yerinde öldürücü safra ve irin salgıları dolaşıyordu. Sahah'ın karnı minyatür bir Büyük Bataklik olabilirdi; suları, büyümeleri ve yaşamı Yıldırım Dağı'nın korkunç yasaklarının sızmasıyla zehirli hale gelmişti.

Sahah'ın durumunu inceleyen Linden kendi kendine homurdandı. Tanrı aşkına, o bir *doktor*du. İnsanları nasıl iyileştireceğini *bilmesi* gerekiyordu.

Geçmişte de böyle yapmıştı-

Uzun zaman önce Starfare's Gem'de, bir keresinde sadece sağlık duyularını kullanarak ezilmiş bir Dev'in hayatını kurtarmıştı. Sezgileriyle *devin* içine ulaşmış, onu ele geçirmiş ve kendi sinirleri ile kaslarının bazı yaralarını kapatmasını, bazı kanamalarını durdurmasını sağlamıştı. Bu şekilde, diğer yardımların ona ulaşmasına yetecek kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlamıştı.

Ama o bir devdi, insan standartlarına göre akıl almaz derecede güçlüydü. Ve durumu daha da kötüleşmeden hemen onun yanına koşmuştu. Ve hayatı *elmas akıntısının* iyileştirici canlılığıyla devam etmişti. Ve enfeksiyon tehlikesi yoktu: kirlenmiş dişler ve pençeler yoktu; dökülen safra yoktu; yarıktan yukarı doğru cezalandırıcı bir tırmanış yoktu.

Sağlık duygusu tek başına yeterli olmazdı. Sahah güç olmadan kurtarılamazdı: hurtloam ya da Kanun Asası olmadan.

Ya da vahşi büyü.

Linden beyaz altına nasıl erişileceğini bilmediğini çoktan kanıtlamıştı.

Ama bir argence ustası olsaydı bile, yine de başarısız olabilirdi. Covenant'ın yüzüğü çok güçlüydü: güçleri enfeksiyonları temizlemek ya da iç yaraları kapatmak yerine dağ yamaçlarını daha kolay oyabilirdi. Ve o da

ona vahşi büyüünün kullanıldıkça daha hassas veya ince değil, daha yaygın hale geldiğini öğretti.

Yine de Manethrall ve Kordonlar, Liand'ın yaptığı gibi, sanki onları mucizeler beklemeye yönlendirmiş gibi onu izlediler.

Sonunda, başka ne yapacağını bilemediği için Linden kampın etrafında Stave'i aradı.

Sanki bütün gece orada tek başınaymış ve dinlenmeye ya da arkadaşlığa ihtiyacı yokmuş gibi Ramen'den ayrı duruyordu. Yine de onu bekliyor olabilirdi: kız bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz ona katılmaya geldi.

Haruchai'ler hiçbir zaman şifacı olarak bilinmemişti. Ya yetenekleriyle yaşarlardı ya da ölürlerdiler ve bunun bedelini hesaba katmazlardı.

"Stave," dedi adam onu başıyla onayladığında. "Manethrall." Aklında ne olduğunu açıklayamazdı. Bildiği tek şey, bunun işe yaramayacağıydı. Yine de Sahah'ın hatırı için tereddüt etmedi. "Bir şey denemek istiyorum."

Hami sessizce kâsesini uzattı.

Linden başını salladı. "Öyle değil. O çok zayıf. Bu onu öldürecek. Önce onu daha güçlü hale getirmeliyiz.

"İçinizden biri ur-villerin nereye gittiğini biliyor mu?"

Manethrall başını salladı ve Stave, "Onlar her zaman gizli yaratıklar olmuşlardır, açık gökyüzünden çok mağaralara ve dehlizlere alışkındırlar. Kendilerini nereye sakladıklarını tahmin edemiyorum ama *sanırım sen*" - sesinin tonundan *sen bile ima ediyordu*- "onları takip etmekten nefret edersin."

Linden başını sallayarak onun fikrini reddetti. "Onları çağırabilir misin?" diye sordu Hami'ye.

Kadın yine başını salladı.

"O zaman yardımımıza nasıl geldiler?" Liand düşüncesizce sordu.

Manethrall omuz silkti. "İstedikleri gibi gelir ve giderler. Sizin durumunuzun onların dikkatini nasıl çektiğini bilmiyorum. Biz onların dilini konuşmuyoruz."

Linden gözlerini Hami'ye dikti. Bir an için Manethrall'ın ses tonunda sahtekârlığa benzeyen bir titreşim duydu. Verdiği yanıtta yanlış yönlendirmeye yönelik bir şeyler vardı-

Yine de Linden, Hami'nin gerçekleri söylediğini hemen anlamıştı: ur-villeri nasıl çağıracağını bilmiyordu. Manethrall bir şeyi gizlemek ya da ondan kaçınmak istiyordu; ama bunun Sahah'ın sıkıntısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hami belki de

tüm kordonlarını savaşta feda edebilirdi, ama hiçbirini gerçek olmayan bir şey uğruna riske atmazdı.

"O zaman bunu yapmak zorundayım." Linden aniden arkadaşlarından uzaklaşmaya başladı. "Herkesi geride tut. Bunu daha önce hiç yapmadım. Ne olacağını bilmiyorum." Kimse onu sorgulayamadan kamptan çıkıp yamaçtan uzaklaştı.

Aklında belirli bir yön yoktu: sadece biraz mesafe kat etmek istiyordu. Arkasında, Liand'ın geride bırakılmasına itiraz ettiğini duydu. Manethrall'ın emri onu takip etmekten alıkoydu, ancak Stave'inki bunu yapmadıysa.

Endişeli ve kararsız olan Linden, kürek kemikleri arasındaki hassas deride güvenli bir yere ulaştığını hissedene kadar telli çimenleri arşınladı. Orada durdu, yüzü kamptan uzağa dönüktü. Kendisine rehberlik edecek bir ilmi ya da tecrübesi olmadığı için dizlerinin üzerine çöktü. Belki de bu yalvaran duruş, kelimelerin ifade edemediği şeyi ifade edebilirdi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi şafağa ve dağ esintisine. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum. Ya da umurunuzda mı bilmiyorum. Ama bize zaten bir kez yardım ettiniz.

"Ve bir keresinde dünyayı kurtarmıştın."

Konuşurken yavaşça gözlerini kapattı; konsantrasyonunu içe çevirdi. Ne yaptığına bakmadan gömleğinin altından Covenant'ın yüzüğünü çıkardı ve dua eder gibi avuçlarının arasına aldı. İçinde gizli bir yerde, gümüş ve ateşle açılacak bir kapı yatıyordu. Bunu biliyordu: aksi takdirde çoktan ölmüş olurdu. Ama kalbinde ve zihninde sadece yanlış yönlendirmeye yaklaşabildiği bir yer işgal ediyor gibiydi. O kapıyı istediği zaman nasıl bulacağını henüz öğrenmemişti.

"Kim olduğumu biliyorsun." Yumuşak bir sesle konuştu. Eğer ur-viller onu duymuyor ya da duyamıyorsa, hiçbir bağırs onlara ulaşmayacaktı. "Bu beyaz altın yüzük ve kendi ellerimle, Vain'i kullanarak yeni bir Kanun Asası yaptım, tam da istediğin gibi." Vain, Covenant'a verilmişti ama onu kabul etmiş ve ona hizmet etmişti. "Senin yardımınla Despiser'a karşı gidebildiğim kadar ileri gittim."

Sunbane'in tahribatını iyileştirmeye yetecek kadar. Ancak Lord Foul'un kötülüğünü kontrol altına almak için yalnızca Covenant'ın kendini feda etmesi yeterli olmuştu.

"Şimdi geri döndüm. Bu kez daha fazlasını yapmaya niyetliyim."

Yalnız ve acı çeken Yeremya'yı düşündü. Anele'nin dehşetini ve yaslarını. Lord Foul'un yaşlı adamın ağzından çıkan sözlerini. Sarı bir

Toprakları kirleten kefen.

Rüyasında Covenant'ın, "*Kendine güven*," dediğini duymuştu.

Ve içinde bulamadığı bir kapı menteşeleri üzerinde kayıyordu.

"Yine yardımını istiyorum," diye devam etti, "eğer verirsen. Bu sefer Despiser'a karşı değil," diye devam etti. "Ramen'lerden biri ölüyor. *Vitrim*'e ihtiyacı var. Onu kurtarabilirsin.

"Vain'in ve kendi adıma istiyorum. Lütfen beni dinleyin. Aksi takdirde, seninle birlikte *Kresh*'e karşı savaşıyan genç bir kadın," bir kızdan fazlası değil, "ölecek."

Kendi iradesiyle seçtiği parmaklarıyla körlemesine uzanır gibi uzandı, kolu kavradı ve beyaz alevi yeni güne doğru açtı.

Yüksek bir ateş tabakası ya da küçük bir dal olabilirdi: ne biliyordu ne de umursuyordu. Sadece bir anlık vahşi bir büyü; bir kalp atışından daha fazlası değil. Sonra ellerini açtı ve Covenant'ın yüzüğünün düşmesine izin verdi; onu göğsüne doğru sarkıttı. Gözleri hâlâ kapalıyken alnını çimlere doğru eğdi.

Eğer ur-viller ona şimdi yardım ettiyse, yine edebilirlerdi. Jeremiah'ı kurtarmasına yardım edebilirler.

Esintinin hafif merakı dışında hiçbir şey duymadı; dağların ağır sessizliği dışında hiçbir şey hissetmedi. Yine de başını kaldırıp gözlerini açtığında, çimlerin üzerinde elinde demir bir fincanla duran bir ur-vile gördü.

Yeni doğan şafakta, *vitrim* kokusu -alaca, çamur gibi yoğun- yanlış anlaşılamazdı.

11. İpuçları

Linden ve Liand kısa bir yemek yedikten sonra Ramen kamptan ayrıldı. Ardından yamaç boyunca yola koyuldular ve genellikle doğuya, çevredeki iki dağın arasındaki dar bir geçide doğru ilerlediler.

Somo gece boyunca Ramen'in rehberliğinde gelmişti. Mustang, yarığın zorluklarından zarar görmemiş, dinç ve hazır görünüyordu. Bu da Liand'ın Ramen hakkındaki son şüphelerini gözle görülür bir şekilde silmişti. Şimdi onların ve Linden'in arkadaşlığını genç bir adamın hevesiyle paylaşıyordu.

Sahah'ı, ona bakması için birkaç arkadaşıyla birlikte geride bıraktılar. *Vitrimin* destekleyici etkisi altında, yaralı Kordon toparlanmıştı. Hareket ettiremiyordu: hayatı hala doğal sertliğinin iplerinde tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu. Yine de karnındaki enfeksiyon ve gözlerindeki ateş gerilemişti. *Vitrimin* yanı sıra suyu da isteyerek yudumluyordu. Arada sırada zihni konuşmasına izin verecek kadar berraklaşıyordu. Linden, Manethrall Hami'yle aynı fikirdeydi ve Sahah'ın, Yaralıloam için gönderilen Kordonlar dönene kadar yaşayacağına inanıyordu.

Bölük hareket ederken, Kordlardan biri Anele'yi yamacın üstündeki dağın yamacından aldı. Linden yaşlı adamın yokluğunu ancak Sahah için duyduğu endişe hafifledikten sonra fark etmişti. Yine de, Anele'ye adını koyamadığı şekillerde ihtiyaç duymasına rağmen çok az endişe duymuştu: Manethrall, Ramen'in onu kaybetmeyeceğine söz vermişti. Linden onu sorduğunda, Hami erkenden uyandığını ve uzaklaştığını söyledi ama nedenini söyleyemedi: Üstat'ın huzurundan kaçmak için,

Belki de şeytanlarıyla tek başına sohbet etmek için. Her halükarda, Linden ve Ramen'e bariz bir isteksizlik göstermeden katıldı. Onlara vadiye doğru eşlik ederken, sanki başka kimsenin duyamayacağı ya da anlayamayacağı bir tartışmaya girmiş gibi kendi kendine anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı.

Delilik tarafından ele geçirilmişti ve körlüğünde hayaletler arasında dolaşan ve sadece ölümü gören bir adamın dalgınlığı vardı.

Linden, yenilenen duyularıyla onun kafa karışıklığını delmeye çalışabilirdi. Ama böyle bir müdahalenin ikisine de ödeteceği bedelden korkuyordu. Herhangi bir ele geçirme onun akıl sağlığının son parçalarına da zarar verebilecek bir tür psişik şiddetti. Ve kendisi de onun deliliği yüzünden tehlikede olabilirdi. Yıllar önce onu *Elohim*'in dayattığı durağanlıktan kurtarmak için Covenant'a girdiğinde, onun boşluğu onu alt etmiş ve bir süre Jeremiah kadar kaybolmuştu. Ceer onu korurken ölmüştü çünkü kendisinden tamamen uzaklaşmıştı.

En azından şimdilik bu riski almak istemiyordu. Kendi duygusal durumu çok kırılmıştı.

Covenant'ın yüzüğüyle elde ettiği başarı ona acımasız, ateşli bir coşku vermişti. Gücün kapısını kendi içinde bulmuştu ve bunu tekrar yapabilecekti. Buna ek olarak, duyularının yeniden kazanılması onu olasılıklarla dolduruyor gibiydi. En azından bu ölçüde, etkili seçimler yapma yeteneğini yeniden kazanmıştı. Kendi kaderini ve Jeremiah'nın kaderini etkileyebiliyordu. Artık tamamen başkalarının ona rehberlik etme ve yardım etme isteğine bağımlı değildi.

Ne yazık ki daha derin ikilemleri değişmeden kaldı. Geçici neşesinin altında, gömülü bir magma gölü, potansiyel bir volkan gibi hüsrana ve umutsuzluğa gizleniyordu. Ramen'in eşliğinde attığı her adım, duyduğu her masal gibi - vahşi büyüünün kendisi gibi - onun için gerektiği. Yine de hiçbirini onu Jeremiah'a yaklaştırmıyordu.

Eğer kasları gece boyunca şiddetli bir ağrıyla sertleşmeseydi, öyle ki yürümek bile konsantrasyonunun çoğunu gerektirseydi, içinde bulunduğu durumun daha büyük zorluklarına karşı savunmasız kalabilirdi.

Ramenlerin kamp kurduğu vadinin bir tarafında, kar eriyikleri bir araya gelerek vadinin tabanı boyunca uzanan bir dere oluşturuyordu. Şirket orada su tulumlarını yeniden doldurmak için kısa bir süre durakladı. Sonra vadinin içine girdiler.

Dar geçit, tepelerin özündeki eski bir dikişi takip ederek kaba duvarları arasında kıvrılıyordu. Aralıklarla düşen kayalar yolu daraltıyor, akıntıyı havuzlara ve küçük akıntılara dönüştürüyordu. Stave, Anele ve Ramen bu tür engellerden habersiz görünüyordu, engellenmeyecek kadar emin adımlarla ilerliyorlardı. Ancak Linden, Liand ve Somo adımlarını dikkatli atmak zorundaydı.

Vadinin uzak ucuna vardıklarında, güneş en alçak dağların omuzlarını aşarak yükselmişti. Yeni ışıkta, güneye doğru yığılan tepeleri gördü, ta ki mesafeyle birlikte kararana kadar. Gölgede buzdan pelerinleri zamanla aşınmış, kirli ve yırtık pırtık görünüyordu. Ancak doğrudan gelen güneş ışığı buza neredeyse mavi gibi görünen bir saflık veriyordu. Sanki güneş tarafından yceltiymiş gibi, tepeler ihtişamlarını gururla gökyüzüne doğru kaldırıyordu.

Ramen'in rotası güneydoğuya doğru açık bir dağ yamacından geçiyordu. Bu daha kolay yüzey Linden'in kaslarının harekete alışmasını sağladı. Ayrıca güneş eklemlerindeki gerginliğin bir kısmını da ısıtmıştı. Uyluklarındaki ve baldırlarındaki ağrı yavaş yavaş azaldı ve dizleri daha az kırılğan hissetmeye başladı.

Liand onun yanında yürüyor, Somo'yu da peşinden sürüklüyordu; Liand'in neşeli arkadaşlığı da ona yardımcı oluyordu. Algılama konusunda yeniydi, bundan zevk alıyordu ve zirveler arasındaki her yabancı manzara, daha önce hiç grmediğı her tür ot, çalı veya ağaç, yükselen her kuş heyecanını artırıyordu. Onun için dünya, içinde ilerledikçe tazeleniyordu.

Linden hâlâ onun Mithil Stonedown'da kalması gerektiğine, bir an önce eve dönmesi gerektiğine inanıyordu. Yine de her geçen saat ona daha çok güvendiğini fark etti. Böyle insanları doğuran bir dünyanın Rağmen tarafından asla tamamen mahvedilemeyeceğine inanmasına yardım etti.

Sonra Ramen güneye doğru inmeye başladı, dağın yamacından çıkan budaklı bir kayalıktan kaçındı ve Linden tekrar adımlarına konsantre olmak zorunda kaldı. Aşağı doğru yürümek dizlerini ve kalçalarını altından katlanma tehlikesi geçirene kadar zorladı. Ayakta kalabilmek için kararlılığının yanı sıra dişlerini de sıkmak zorunda kaldı.

Ne zaman Anele'ye baksa, onun deliliğinin çeşitli evreleri arasında gidip geldiğini, kavrayamadığı gerekliliklere ya da katalizörlere yanıt verdiğini görüyordu.

Önündeki yamaç, iki alçak dağın birbiriyle çarpışmış gibi görüldüğü, parçalanmış ve pürüzlü kayaların, büyük blokların ve monolitlerin olduğu bir yere doğru alçalıyordu. Granit kaosunu incelerken, Ramenlerin ondan oraya tırmanmasını isteyeceklerinden korktu. Ancak, yolları doğruya doğru daha fazla açı yapacak şekilde dönerek onu rahatlattılar. Yuvarlanan monolitlerin ötesindeki dağın yamacını döndüklerinde, devasa kayalıkların arasındaki bir tepeye, eyer gibi bir sırta doğru ilerlediklerini gördü. Bu sırt, yüksek kayalıklarda birbirini yankılayan ve aradaki vadide birbirine çarparak dağ yamaçları arasındaki tüm boşluğu molozla dolduran muazzam kaya düşmeleriyle oluşmuştu.

Linden kendi kendine homurdandı. *Daha fazla* moloz - Manethrall Hami'ye "Gittiğimiz yer burası mı?" diye sorarken üzüntüsünü gizleyemedi.

Kadın başını salladı. "Gezintinin Eşiği ötemizde uzanıyor. Orada Kan Muhafızları'nın ve kendimizin şüphelerini cevaplamaya çalışacağız."

Geçici olarak Linden, "Somo gelebilir mi?" diye sordu. Yapabileceğinden emin değildi. "Buradan zor görünüyor."

Hami gülümsemesini gizledi. "Taşların arasında bir yol öğrendik. Mustang bunu zor bulmayacaktır." Sonra Linden'e baktı ve daha ciddi bir ifadeyle, "Yorgunluğun belli oluyor, Ringthane. Eğer istersen bineğin seni taşıyabilir."

Linden kaskatı kesildi. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı. Önceki günkü zayıflığı kendine olan güvenini zedelemişti. "Somo bunu başarabiliyorsa, muhtemelen ben de başarabilirim."

Ramen lideri başını salladı. "Bunu sorgulamıyorum."

"Ama bana bir şey söyle," diye devam etti Linden, "konuşamayacak kadar zor nefes almaya başlamadan önce." Hami'nin daha önce halkının ur-villerle iletişim kurmadığı ya da onları anlamadığı yönündeki iddiasının samimiyetsizliğini unutmamıştı.

"Eğer işinizi kolaylaştırıcaksa," diye yanıtladı Manethrall, "elimden geldiğince cevap vereceğim."

Ses tonu samimiyeti yansıtıyordu, ancak Linden tereddüt imaları da duydu. Ramenlerin ifşa etmek istemedikleri kendi sırları vardı.

Söylenmemiş niyetler hissetmesinden rahatsız olan Linden, "*Kresh*'i nereden biliyorsun?" diye sordu.

Hami ona şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ringthane mi?"

"Her şey bana çok düzenli görünüyor," diye açıkladı Linden beceriksizce. "Tehlikede olduğumu nasıl bilebildin anlamıyorum. Ama yine de tam da sana ihtiyacım olduğu anda beni kurtarmaya geldin.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ah." Hami başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Varlığımız gerçekten de tam zamanında oldu. Ancak bu sizi şaşırtmamalı.

"Zaman zaman Ülke'nin sınırlarında keşif yapmak, orada neler olup bittiğine dair bir fikir edinmeye çalışmak âdetimizdir. Dün Kordlarımla birlikte Mithil Vadisi'ni gözlemeye karar verdim, çünkü bu dağlara sadece oradan ve Ra Ovaları'ndan kolayca girilebilir. Başka yerlerde uçurumlar geçişi yasaklıyor.

"Vadinin yukarısındaki tepelerden *Kresh*'in avlanmak için toplandığını gördük. Ne avladıklarını bilmiyorduk. Sadece dağlara çıkmaya cesaret ettiklerinde onlara saldırmaya çalıştık. Pusumuzu hazırlayana kadar senin onların avı olduğunu fark etmedik."

Açıklaması kulağa makul geliyordu. Linden, Manethrall'ın ses tonunda kaçınmanın ipuçlarını duymamış olsaydı bunu sorgulamazdı.

Ayakta durabilmek için yürümeyi bıraktı. Hami de durduğunda Linden, "Yine de bir şekilde dün tam da sana ihtiyacım olan yerde olmayı seçtin. Ve ur-viller de öyle.

"Beni yanlış anlamayın," diye hızla ekledi. "Size minnettarım. Size zaten güveniyorum. Ama ben"-rahatsızca omuz silkti-"tesadüflere şüpheyle yaklaşırım."

Lord Foul ona bunu öğretmişti.

Ur-villerin onun Toprak'taki varlığını ve ihtiyacını bildiklerine inanabilirdi. Binlerce yıl önce, Antlaşma'nın geri döneceğini anlamışlardı. Ama Ramenlerle ilgili hiçbir şey böyle bir ilme sahip olduklarını göstermiyordu.

Beklerken etrafında kordonlar toplandı ama onları görmezden geldi; Hami'ye odaklandı.

"Manethrall cevap vermeyince, "Sürekli ur-villerin dilini bilmediğini söylüyorsun," diye devam etti. Ama hikâyenin tamamı bu değil, değil mi? Onlarla bir şekilde iletişim kuruyorsunuz. Birlikte çalışmak için bir yolunuz var."

Stave sert bir şekilde, "Ve Demondim dölü," diye ekledi, "her zaman Yozlaşmaya hizmet etmiştir." Kendini Linden'in omzuna yerleştirmişti. "Onlar karşı çıktılar

Sunbane zamanındaki eski efendileri. Yine de açıkça görüldüğü gibi onları yok etmemiş. Belki de onları yüzyıllar boyunca gizlice korudu, belki de beyaz altının Toprak'a dönüşüne hazırlık olarak."

Şimdi Linden Kordonlara dikkat kesilmiş, onlardan yayılan gerilime kapılmıştı. Onları incelediğinde, Hami'nin sırlarını paylaştıklarını fark etti; tüm Ramenler Manethrall'ın söylemeyeceği şeyleri biliyordu.

Hami, Stave'in sözleri karşısında irkildi. Parmakları boğma ipini tutmak için kıpırdandı. Ancak Stave ona kayıtsızca baktı, öfkesinden etkilenmemişti.

"*Haruchai*'nin senin Ülke sınırlarına dönmenden memnun olmaması seni rahatsız mı ediyor Manethrall? Eylemlerini ve sadakatini sorgulamamız mı? O halde Seçilmişler'in sorusuna cevap verin. Amaçlarınızın doğasını yargılamamıza izin verin."

Hiç şüphe yok ki o da sırların varlığını Linden kadar net bir şekilde fark edebiliyordu.

Hami onu karanlık bir şekilde ölçtü: savaşmaya hevesli görünüyordu. Ama sonra, belirgin bir şekilde, hazır gururunun üzerindeki kapıyı kapattı.

"Seni aşan şeylerden bahsediyorsun uykusuz," diye cevap verdi iç çeker gibi. "Öğüt almak ve anlayış aramak için iki gün istedim. Sen de bunu kabul ettin. Bu nedenle aramızda bir çekişme olamaz. Ramenlerin arasında güvendesin. Ne sana ne de yoldaşlarına zarar gelmesine izin vermeyeceğiz.

"Biz de alınmayacağız. Bizi kıskırtmak yakışık almaz. Böyle bir sabırsızlık size yakışmıyor."

Stave bir an için Hami'ye baktı, görünüşe göre onu değerlendiriyordu. Sonra yarıktaki yaptığı gibi eğilerek Linden'i şaşırttı.

"Seni anlıyorum Manethrall. Anlaştığımız gibi sabırlı olacağım. Şüphelerimin nedenlerini belirttim. Ama şunu da bil ki, bunca nesil sonra Ramenlerle karşılaşmak ve Ranyhyn hakkında bilgi sahibi olmaktan mahrum bırakılmak beni üzüyor.

"Kan Muhafızları'nı yanlış değerlendiriyorsun. Senin iddia ettiğin gibi Ranyhyn'i ölüme sürmediler. Aksine Ranyhyn'in karşılıksız olarak sunduğu hizmeti kabul ettiler. Tüm Diyar'da hiçbir yaşam ya da güç büyük atlarındaki kadar onurlandırılmadı ya da sevilmedi."

Hami yine onun selamına karşılık vermedi. Onun yerine şöyle karşılık verdi: "Kan Muhafızları bu hizmeti reddedebilirdi. Ringthane öyle yaptı. Yine de galip geldi."

Sonra dikkatini Linden'in sorusuna verdi.

"Yardımlarımızın zamanlamasına gelince," diye cevap verdi omuz silkerek, "bu büyük bir sürpriz değil. Kevin'in Gözcüleri'nin düşüşü bizi Mithil vadisi bölgesine çekti. Diyar'ın sınırlarında keşif yaptığımızı söylemiştim. Böyle bir yıkım gözümüzden kaçamazdı."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve Kordonlarını tepenin eteklerine doğru yönlendirdi.

Linden olduğu yerde kalmak istiyordu. Stave ve Ramen arasındaki düşmanlık onu rahatsız ediyordu. Onların her alışverişi geçmişle doluydu; paylaşmadığı ve değerlendiremediği anılar ve tutkularla. Onlardan ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Ama Ramen hareket ediyordu ve o da onları takip etti. Stave ve Hami'ye hükmediyor gibi görünen ciddiyeti göze alamazdı.

Liand hemen kızın yanına geldi ve şaşkınlığını bir sıcaklık gibi yaydı. Bununla birlikte, gizlice mırıldanmadan önce onun bir bakışıyla kendisini onaylamasını bekledi: "Anlamıyorum. Efendi'nin derdi ne? Ramen'in değerini anlayamıyor mu?"

Linden yumuşak bir sesle, "Elbette yapabilir," diye yanıtladı. "Endişelendiği şey onların dürüstlüğü değil. Sırları."

Taşyürekli şaşırılmış görünüyor; ama ona karşı çıkmadı. Belki o da Hami'nin ve Kordonlarının içindeki akıntıları hissetmişti. Bunun yerine kendi kendine, "Üstatların kederlenebileceğini bilmiyordum," der gibi düşündü.

Linden içini çekti. "Elbette öyleler." Eğer aşkı hissetmemiş ya da kaybetmeyi bilmemiş olsalardı, kendilerini Lordların hizmetine bağlayan Yemini etmezlerdi. "Sadece çoğu zaman bunu kabul edemeyecek kadar katılar."

Liand kaşlarını çattı. "Bu, Toprak'ın tarihini ve mucizesini inkâr etmelerini açıklıyor mu? Yas tutmaktan korkuyorlar mı?"

Linden ona sertçe baktı. "Belki de." Stave'in halkını bu terimlerle düşünmemişti. "Ranyhyn hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama *Haruchai* için değerli oldukları çok açık. Stave başlarına korkunç bir şey gelmiş olmasından korkuyor."

Genç adam bir süre sessizce ona eşlik etti. Sonra yavaşça, "Öyle olduğuna inanmıyorum. Bu Ramen'ler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne de ben

Duyularımı dolduran yeni hayata alıştım. Belki de bu beni yanıltıyor. Yine de-" Tekrar durakladı, sonra daha güçlü bir şekilde, "Yine de Ranyhyn'in başına büyük bir zarar geldiğine inanmıyorum. Ramenler buna izin vermezdi. Bunu önlemek için hepsi ölürdü."

Linden başını salladı. Ramen ona da aynı izlenimi vermişti.

Ama Stave de Manethrall'ı ve Kordonlarını Liand kadar net görebiliyor muydu? Linden'in kendisi kadar net mi? Eğer öyleyse-

Eğer öyleyse, şüpheleri daha derin bir kaynaktan geliyordu.

Onun gibi o da Ramen'in neden büyük atlardan bahsetmediğini bilmek istiyordu.

Bölük sessizlik içinde, kayalıkların arasına yığılmış molozların dibine, tepenin tabanına doğru inişlerini tamamladı.

Oraya vardıklarında güneş öğleye yakın doğmuştu ve Linden güneşin yüzünü ve boynunu kavurmaya başlayan gücünü hissedebiliyordu. Mithil Stonedown'dan ayrıldığından beri ne kadar yükseldiğini ölçemiyordu; ama hava fark edilir derecede daha ince, daha keskindi ve güneşin serin atmosfer tarafından maskelenen ateşi aldatıcı bir yoğunluğa sahipti. Çok geçmeden teninin açıkta kalan her santimi yanacaktı.

Tepenin aşağısındaki Ramenlere katıldığında belli belirsiz bir baygınlık hissetti, çok fazla efor ve güneş yüzünden başı dönüyordu. Neyse ki Manethrall Hami durma çağrısı yaptı da yolcular sırtın tırtıklı çöplüğüne tırmanmadan önce dinlenip tazelenebildiler. Hiç şüphesiz bunu öncelikle Linden'in iyiliği için yapmıştı. Yine de Linden minnettardı.

Tabanından bakıldığında, tepe ulaşamayacak kadar yüksek görünüyordu: gökyüzüne doğru tehlikeli bir şekilde yığılmış devasa bir kaya yığını. Yan tarafları dışa doğru eğilmiş gibi görünüyordu, onları denemeye kalkışacak kadar aptal olan herkesin üzerine uğursuzca yaklaşıyordu. Ve bir perspektif hilesi her iki taraftaki sert kayalıkları kısaltmış, böylece sırtı cüceleştirmek yerine vurgulamış gibi görünüyordular. Yukarıya doğru bakan Linden dengesini kaybetti ve sanki molozların arasında bir sarsıntı hissetmiş gibi tökezledi, Kevin'in Nöbeti'nin düşüşünü önceleyen dengesizlik gibi bir parçalanma belirtisi.

Kaya kendi kırılışını hatırlıyordu. Anele'nin yaptığı gibi granitin konuştuğunu duyabilseydi, onu uçurumlardan aşağı yuvarlayan sarsıntıyı onunla paylaşabilirdi.

Etrafında yaşlı adamı aradı. Nerede bulursa bulsun taşa kulak verecekti, bundan emindi. Eğer deliliğinin daha akli başında evrelerinden birinde olsaydı, ona ne topladığını söyleyebilirdi.

Ancak, onu kır çiçekleri serpilmiş bir çimenlikte oturmuş, Kordonlardan birinin ona verdiği bir şerit kurutulmuş eti kemirirken ve yanına yaklaşan herkese küfürler mırıldanırken buldu. Aurası Rağmen kokuyordu.

Burada, Toprak'ın tanıdık sınırlarının ötesinde bile, Lord Foul ona hâlâ ulaşabilirdi.

Hala nerede olduğunu biliyor olabilirdi ve Linden de onunla birlikte.

Despiser'ın Anele aracılığıyla onun hareketlerini öğrendiği ve onu durdurmaya çalıştığı için *Kresh*'i peşinden gönderdiğine ikna olmuştu. Bu nedenle, şu anki gidişatının Lord Foul'u bir şekilde engellediğini varsaydı - dua etti? Yine de Anele'de yaşama yeteneğini koruduğu sürece, ne kadar düzensiz olursa olsun, onu her yerde pusuya düşürebilirdi.

Kendi kendine artık yaşlı adama yaklaşması gerektiğini söyledi; ama daha önce onu durduran korkular onu hâlâ dizginliyordu. Onun deliliğini kendi içine alacak cesareten yoksundu.

En azından bir süreliğine, Despiser için de erişilebilir hale gelebilir. Ve eğer Lord Foul ona ulaşabilirse, Covenant'ın yüzüğüne de ulaşabilirdi.

Kendine güven, Covenant rüyalarında onu teşvik etmişti. *Linden*, *bul beni*. Ama o ölmüştü: onu on yıl ve birkaç bin yıl önce katledilirken görmüştü. Artık ona iki gün önce olduğundan daha yakın değildi.

Manethrall bölümü tekrar öne çağırıldığında, Linden inleyerek itaat etti.

Ancak Hami ona doğruyu söylemişti: Ramen kayaların arasında onun gücünü aşmayan bir yol biliyordu. Patika yukarı doğru kıvrılıp bükülse de, yamaç boyunca bir ileri bir geri kıvrılrsa da, sağlam bir zemin ve yumuşak bir tırmanış sunuyordu. Ve taşların yüksek cüsselerine ve boğumlu şekillerine rağmen beklediğinden daha genişti. Somo patikada çok az zorlamayla ilerledi: neredeyse kolayca tırmanabiliyordu.

Yine de tırmanış biraz zaman aldı. Linden titreyen kaslarını dinlendirmek için giderek daha sık durmak zorunda kalıyordu. Başka koşullar altında, o

Somo'nun sırtına binmeyi kabul edebilirdi. Ama o bir at kadını değildi; ve kır atı zaten Liand'ın erzaklarıyla ağırlaşmış görünüyordu. Ve taşınmak onu daha güçlü yapmayacaktı.

Lord Foul Jeremiah'a sahipti. Ülkenin ona ihtiyacı vardı. Ve bu tür talepler için tamamen yetersiz olduğu gerçeği hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Eğer oğlunu serbest bırakmazsa, kimse bırakmayacaktı. Kendini aşmasının zamanı gelmişti.

Bu sırt, başlamak için en iyi yeri.

Bir şekilde başarmıştı. Dağların arasındaki eyere ulaştığında, güneş öğleden sonra gökyüzüne taşınmıştı ve bacakları gerginlikten uyuşmuştu. Ter yanaklarından damlıyor, gömleğini kollarının altından ve sırtından aşağıya doğru boyuyordu. Aralıklarla, kramp ya da su toplamasının sancıları ayaklarına batıyordu. Yine de başarmıştı. Ve yığılmış taşların tepesinde, esintiyle serinleyerek durduğunda, önünde ne olduğunu görebiliyordu.

Tepenin ardında, bir küme dağ birbirinden uzaklaşarak ortalarında geniş bir vadi açıyordu: narin dereler ve küçük havuzlardan oluşan bir ağla beslenen, ilkbahardaki bir çayır gibi yemyeşil, zengin bir otlak. Öğleden sonra ışığında vadinin tüm zemini, Mithil Stonedown'ın etrafındaki tomurcukların ve otların yeşil filizlenmesinden çok daha derin, bereketli bir renk tonuna sahipti; ve dereler ve havuzlar güneşi sıvı elmaslar gibi yakalıyor gibiydi. Burası, çevredeki tepeler tarafından kıştan korunmuş, zamanın dışında bir yer olabilirdi: dağların kalıcı soğuğunun ortasında bol su ve güneş ışığının mümkün kıldığı bir geç ilkbahar veya yaz örneği.

Ramen'in hevesi, Linden'e Gezintinin Eşiği'nin orada olduğuna dair güvence verdi. Ancak bu mesafeden hiçbir yerleşim izi göremedi. Eğer Ramenler burada yaşıyorsa, kanıtları iyi gizlemişlerdi. Yapılara ya da kalıcılığa değer veren bir halk olmayabilirlerdi. Belki de gezinmeyi, durdukları her yerde Dünya'ya hafifçe dokunmayı tercih ediyorlardı.

Eve dönmek için bir şans bekliyorlardı. Ait oldukları yere, Ra Ovaları'na.

Linden refleks olarak etrafına bakınıp Anele'yi aradı. İlk başta onu bulamadı: Ramenlerin arasında değildi. Sonra onu patikanın biraz dışında gördü. Bir taş tabakasının üzerine yayılmak ve yüzünü iki yıpranmış granit parçasının arasındaki boşluğa sıkıştırmak için arkadaşlarından uzaklaşmıştı.

Anele mi? Endişeyle kaşlarını çatarak ona doğru topalladı.

Orada yığılıp kalmamıştı; bilinci yerinde değildi. Daha ziyade sağlık duyusu, sanki sinirleri daha yüksek bir perdeye ayarlanmış gibi keskinleşmiş bir farkındalık tespit etti. Aurası bir konsantrasyon tonu almıştı, berrak ve çaresizdi. Otomatik olarak onun taşı dinlediğini, fısıltısını duymak için yüzünü taşa dayadığını düşündü.

Ancak onun yanına ulaştığında yanıldığını gördü. Adam dinlemiyordu: sinmişti. Korku ondan buhar gibi kaynıyordu. Sanki kulaklarını tıkayacaklarmış gibi başını iki taşın arasına sokmuştu.

Toprak gücü, acı çeken bir kalbin sancısı gibi içinde zonkluyordu.

"Anele, sorun ne?" Bunu ona çok sık sormuştu. Onun endişeli anlayışsızlığından daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Ne duyuyorsun?"

Seçtiği taşlar nispeten pürüzsüzdü. Rüzgâr, su ve zaman pürüzlerini aşındırarak Mithil Stonedown'daki hapisanesinin zeminine, Kevin's Watch'ın yüzeyine benzetmişti.

"Git buradan." Rock sesini boğuklaştırdı. "Anele konuşmaz. Ona emredilir. İtaat eder. Anele itaat eder."

Emredildi mi? *Taşlar* tarafından mı? Linden, tüneliğin yırtık pırtık kumaşını tutup onu koruyucu gizlendiği yerden çıkarma dürtüsüne direndi. Şaşkınlık ve güneş yanığı şakaklarında zonkluyordu.

"Anele," diye tekrarlardı olabildiğince sakın bir şekilde, "sorun ne? Konuş benimle."

"*Git buradan*," diye tekrar mırıldandı. "Anele talep ediyor. Yalvarıyor. Ona emredildi. Konuşmamalı."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Linden ona. "Beni delirtiyorsun." Kendini tutamıyordu: Tepeye tırmanmak fiziksel sınırlarını aşmıştı. "Ben senin sahip olduğun en iyi arkadaşım. Ramen sana yardım etmek istiyor. Liand sana yardım etmek istiyor. Stave bile," Allah *kahretsin*, "seni acı içinde görmek istemiyor."

"Oradan çık ve benimle *konuş*."

Onun kötü durumuna meydan okuyacak cesareti olmasa da, yaşadığı hayal kırıklığı için kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Bunu hissetmiyor musun?" diye itiraz etti yaşlı adam. "Sana emredilmedi mi? Anele konuşmamalı."

Liand, Stave ve Ramen, Anele'nin tuhaflığı ve yoğunluğundan etkilenerek Linden'in arkasında toplandılar. Anele onlara aldırış etmedi.

"Hayır," diye karşı çıktı, "hissetmiyorum. Buradaki tek güç sizinki." Bitkin haliyle herhangi bir zorlayıcı güce teslim olabilirdi. "Mantıklı ol. Tanrı aşkına, *taşlar* sana neden konuşmamanı emretsin ki?"

O kadar ani oldu ki kadın şaşkınlıkla geriye düştü, Anele başını kaldırdı ve yüzünü ona dönmek için kendini savurdu. Geri dönen kan yanaklarını kıpkırmızı boyamış, stigmata gibi keskinleşmişti. Beyaz gözleri öfkeyle parlıyordu.

"*Taşlar* bunu emretmez, aptal! Bu, Dünya'nın gerçek kayasıdır, suiistimal edilemeyecek kadar dürüsttür. Sadece hatırlar ve sınıksız tutar."

Sonra sarktı. Göremese de Linden'in şokunu hissetmiş olabilirdi. Her kelimeyle birlikte öfkesi yıpranıyor ve onu savunmasız bırakarak düşüyor gibiydi.

"Anlamıyor musun?" Sesi titriyordu. "*Tutuyor.*"

"O zaman kim?" diye hızla geri döndü, hâlâ cevap verebilecekken onu yakalamaya çalışıyordu. "Sana kim komuta ediyor?"

Taşlar ona hangi sırları anlatmıştı?

Acilen Despiser'in varlığına dair ipuçları aradı ve hiçbir ipucu bulamadı.

"Bunu istemiyor." Şimdi her kelime Anele'ye daha fazla çaba, daha fazla sıkıntıya mal oluyordu. Zorlama ona karşı birikiyor gibiydi. "*O* emrediyor. Anele itaat etmezse, bu kayanın" -kollarını çırpı, görünüşe göre kayalıkları ve sırtı gösteriyordu- "haykırdıklarını fısıldayacaktı. Atanmış Durance'ı, *Skurj'u*, *Elohim'i* anlatırdı.

"Kastenessen adını verirdi-"

Anele'nin direnci orada kırıldı. İnleyerek ayağa fırladı ve kayaların üzerinden, sanki söz söylemekten uzaklaştırılmış gibi kaçtı.

Linden başını eğdi. Oh, Anele. Çektiği acıların sonu yok muydu? Bir şekilde işkence görmeden ona bilmesi gereken şeyleri anlatamazdı. Onu hayatta tutan tek şey kalıtsal Dünya Gücü'ydü: ölümlü bir kalbin dayanabileceğinden çok daha fazla ıstıraptan sağ çıkmasını sağlayan ya da buna zorlayan zalim bir armağan.

O emrediyor-

Lord Foul değil: bu sefer değil. Başka bir varlık ya da güç-

Takip ediliyordu. Güçlü bir düşman adımlarını takip ediyordu; onun başarısız olmasını isteyen biri - Despiser'dan başka biri.

Bir süre sonra Manethrall Hami Kordonlarından birine, "Git ve ona bir zarar gelmemesini sağla," dedi. Kordon hemen hızla uzaklaştı.

Liand boğazını temizledi. "Linden? Onu anlıyor musun? Nedir *Skurj*? Kastenessen kim?"

Linden sessizce küfrederek kendini ayağa kalkmaya zorladı. Anele tanıdığı bir isim söylemişti.

Stave de bunu fark etmiş olmalı-

Liand'ın sorularına cevap vermek yerine içini çekti, "Bana zaman verin. Düşünmem gerek."

Anele birkaç kez *Skurj*'dan ve Durance'tan söz etmişti. Mithil'in Dalgası'nın altında, suyun gürültüsüne karşı bu isimleri haykırmıştı. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Kastenessen, diğer yandan-

"Karanlık yaklaşıyor," diye aniden duyurdu Stave, "güçlü ve ölümcül. Bu tür tehlikelere karşı uyarılmıştık. Belki de Ramenlerin arasında yaşıyor ve kendini onların fark etmesinden gizliyordur."

Şaşkınlıktan dili tutulan Linden, Üstat'a bakakaldı. Liand'ın kaşları kalktı. Manethrall Hami'den Kordonlarına hızlı bir öfke parladı.

Stave Ramen'i görmezden geldi. "Duyularımızdan saklı kalan ve yaşlı adamın deliliğine hükmedebilen bir varlığa karşı koyamayız," dedi Linden'e. Onun bakışlarını tutarak ekledi: "*Elohim*'den başka kim böyle bir güce sahip olabilir?"

Hâlâ ona bakıyordu. Onu çok iyi anlıyordu. *Elohim* kesinlikle varlıklarını her türlü algıdan maskeleyebilme yeteneğine sahipti.

Ve kuşkusuz Üstatlar önceden uyarılmıştı. Liand'a göre yıllar önce bir *Elohim* Mithil Stonedown'u ziyaret etmişti. O garip, Dünya gücüne sahip varlık, açıklamadığı korkunç yasaklardan söz etmişti.

Yarım ele dikkat et.

Ama Hami sarsılmadı. Ayaklarının üzerinde durarak savaşa hazırlandı. "Karanlığı barındırdığımızı düşünüyorsunuz," dedi dişlerinin arasından. "Bunu bize yakıştırıyorsun."

Sert gururuna rağmen, ses tonundaki alttan alta gelen bir titreşim Linden'a Stave'in haklı olabileceğini ima ediyordu.

Linden büyük bir çabayla kafa karışıklığını üzerinden attı. "Bilmek zorundayız," diye iç geçirdi Üstat'a. "Anele'yi benim kadar iyi görebiliyorsun." Daha iyi. "Lordum

Onu kullanan tek güç Foul değil. Bize anlatabileceği çok şey var. Ona konuşmamasını kimin emrettiğini bilmemiz gerek."

Her kim olursa olsun, bu varlık Despiser'ın yaşlı adamı tamamen ele geçirme yeteneğinden yoksundu. Bir *Elohim* bunu kesinlikle yapabilirdi. Ama Anele'yi zorlamakta tam olarak başarılı olamamıştı. Bir anlamda daha zayıf bir düşmandı.

Kahretsin, Anele çok fazla belgisiz zamir kullanıyordu. Dalma'nın arkasında ağlamıştı, *Durance'ı kırdı*. Az önce yaşlı adamı susturmaya çalışan da aynı kişi *miydi*? Görünüşe göre değildi.

Kaç tane düşmanı vardı?

Taşın Anele'ye ne söylediğini öğrenmesi gerekiyordu. Bir şekilde onun deliliğiyle yüzleşmek zorundaydı. Bir yerlerden cesaret bulmalıydı-

Stave Manethrall'ın öfkesine aldırış etmedi. Kısa bir süre Linden'in açıklamasını düşünür gibi oldu. Sonra başını sallayarak onayladı.

"Cevap Ramenlerde yatıyor. Bunu onların arasında keşfetmeliyiz." "Bizim için başka bir yol yok" demeden önce tekrar durakladı. Efendiler bu yeni tehdidi bilmeli."

Linden'i Liand ve Ramen'e bırakarak arkasını dönerken yanağındaki yara izi sert bakışlarının altını çiziyordu.

Aynı zamanda Hami de sırlarını gizleyerek arkasını döndü.

Destek için Liand'a yaslanan Linden, sırttan uzun inişe başlamak için onları takip etti. Hayal kırıklığı içinde şişmiş bir karanlığa, şimşeklerle dolu bir gök gürültüsüne dönüşmüştü. Fırtınayı nasıl kontrol altına alacağını bilmiyordu.

Sorularına kısa süre içinde net bir yanıt bulamazsa, ruhunun sarnıcı çatlayarak açılacaktı.

Tepenin eteklerinde, botları korunaklı vadinin zengin otlarının üzerindeyken, gözlerini uzun patikadan kaldırıp etrafına bakmak için Liand'ı serbest bıraktı.

O aşağı doğru tökezlerken dağlar büyümüş gibiydi. Sırtın perspektifinden bakıldığında, bu kadar yüksek görünmüyorlardı; ve

Aralarındaki çayırlar fersahlarca uzanıyor olabilirdi. Ancak şimdi, göklere doğru ağır ağır yükseliyorlardı; granitten sert suratlar, titanların yüce heybetiyle aşağıya bakıyordu. Ve vadinin alçak arazisi daha küçük görünüyordu, yüksek masifler arasındaki yeri nedeniyle ölçek olarak küçülmüştü. Uzak dağ yamaçları neredeyse ulaşılabilir görünüyordu.

Buna karşılık, otlar tepeden görüldüğünden çok daha gür ve bereketliydi. Binlerce yıl boyunca zaman ve hava vadiyi bereketle doldurmuştu. Damıtılmış zümrüt rengindeki otlar Linden'in kalçaları hizasına kadar uzanıyordu, o kadar kalındı ki içinden geçip geçemeyeceğini merak ediyordu.

Linden, bu kadar sınırsız canlılığı görünce rahatlayarak sağlık algısını daha da genişletti ve bunu yaptığında sadece birkaç düzine adım ötede *Aliantha*'yı gördü.

Onu ayakta tutacak hazine meyveleriyle, Ramen'in istediği kadar yürüyebilir ve yardıma ihtiyaç duymayabilirdi.

Hami kordonlarından birkaçını, geldiklerini haber vermek üzere topluluğun önüne göndermişti bile; genç Ramen'ler uzun otların arasından, onları rahatsız etmeden ya da geçmeye zorlamadan akıp gidiyor gibiydi. Engellemenin ötesinde ona uyum sağlamışlardı. Grubun geri kalanı Linden'in etrafında toplanmış, görünüşe göre onun gücünü toplamasını bekliyordu.

Ancak Stave ayrı kaldı, Efendilerin katı niyetleri tarafından izole edildi. Anele de muhtemelen *Haruchai* ile arasına biraz mesafe koymak için çimenlere doğru ilerlemişti. Kordonlardan biri Somo'yu Liand'ın yerine tırmanıştan aşağı indirmişti, böylece Taşiyen Linden'e konsantre olabilecekti.

Zayıf bir şekilde çimlerin *arasından aliantha*'ya doğru ilerledi.

Ramen'in yaptığı gibi, bıçakların ve püsküllerin arasından bir esinti gibi geçemedi. Botlarına ve inciklerine takılan otlar, bacaklarını ittiğinde yırtılıyordu. Pantolonunun dizlerinin altında yeşil özsu lekeleri vardı. Çimenlerin basit bolluğu duyularını yatıştırmasaydı, kendini çimenlere saplanmış, engellenmiş, karşı çıkmış hissedebilirdi.

Çimen gibi *alianta* da vadinin toprağında gelişti. Çalılar kıvrık dallarını geniş bir alana yaymışlardı ve meyvelerle doluydular. Viridian meyvelerini açlıkla koparıyor, meyvelerin suyu yenilginin acısını boğazından temizleyene ve yorgun kasları rahatlamaya başlayana kadar ziyafet çeker gibi besleniyordu.

İşini bitirdiğinde, sanki bir Efkaristiya ayinine katılmış gibi hafiflemiş, temelden yenilenmiş hissetti. Toprağın armağanları onu iliklerine kadar etkilemişti.

Liand ve Ramen, Linden'i *alianta*'ya kadar takip etmişlerdi. Her ikisi de iki ya da üç çilek yemiş, eski gelenek gereği çekirdeklerini bir kenara atmışlardı; ama ihtiyaçları onunki kadar büyük değildi ve daha fazlasını tüketmediler.

Manethrall düşünceli bir şekilde, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Fangthane'nin hiçbir hizmetkârı *alianta* yemek istemez ya da tüketmez. Meyvelerin erdemi çok güçlüdür."

Sanki kendisine meydan okunuyormuş gibi Stave öne çıktı, meyvelerden birini aldı ve sert bir şekilde çiğnedi.

Linden etrafında, Ramen'in yaydığı emanasyonlarda ince bir değişim hissetti. Belki de o ve arkadaşları bir tür sınavdan geçmişlerdi.

Bir başkasını geçmek istiyordu. Tepede, Anele'nin patlamasını düşünürken Liand ve Ramen'den sabırlı olmalarını istemişti. Şimdi onlara bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu.

O dinlenirken konuşmak daha kolay olacaktı.

"Kastenessen," dedi sonunda konuşabildiğini hissettiğinde. "Bu ismi daha önce duymuştum. Atanmışlardan biriydi." Findail, Tek Ağacı Arayanlar'a kendini açıklamaya çalışırken onları tarif etmişti. "Bir *Elohim*."

Bu anı onu önseziyle doldurdu. Gerginliği Liand'ın gözlerine de yansımıştı. Sanki bir kelimeyi bile kaçırmaktan korkuyormuş gibi yaklaştı.

"*Elohim* hakkında size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onlar ölümlü değiller. Sanırım onlara Dünya gücünün vücut bulmuş hali diyebilirsiniz. Her şeyi yapabilecekleri izlenimini veriyorlar ve yaptıklarını, başkalarının ne düşündüğü ya da istediği önemli olmaksızın, kendilerine ait nedenlerle yapıyorlar." Findail'in kendisi de sık sık bir düşman gibi davranmış, Linden ve Covenant'ı başarısızlığa teşvik etmişti. "Çok uzakta, Gündoğumu Denizi'nin diğer tarafında yaşıyorlar. Görünüşe göre çoğu zaman Toprak'ı görmezden geliyorlar.

"Ama bazen bir tehlike görüyorlar ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar veriyorlar, nedenini bilmiyorum."

Liand, Anele'nin Tek Orman ve *Elohim* hakkında konuştuğunu duymuştu.

"Bunu yaptıklarında, kendi adamlarından birini seçerler, tehlikeye cevap vermesi için onu atarlar. Cevap olması için."

Findail, Atanmışların *kırılabilir Dünya uğruna isimden, seçimden ve zamandan geçtiğini* söylemişti. Şarkı söylemişti:

*Denizde yelken açanlar boyun eğsin:
Bırakın yürüyenler eğilsin:
Çünkü tayin edilenlerin gittiği yerde ne
huzur ne de rüya vardır.*

Manethrall Hami ve Kordonları Linden'e ciddiyetle bakıyor, devam etmesini bekliyorlardı. Dikkatlerinin niteliği *Elohim*'den bihaber olmadıklarına işaret ediyor gibiydi. Liand anlamaya aç bir şekilde dikkatle dinledi. Ancak Stave, *Elohim*'i ve yaptıklarını onaylamıyormuş gibi gözlerini kaçırıldı.

En azından şimdilik, Anele çimenlerin arasında kaybolmuştu, belki de zorlamayı hatırlatacak şeylerden kaçınmak istiyordu.

"Kastenessen çok uzun zaman önce Atandı," diye açıkladı Linden, anılarının etkileri etrafını sararken. "Bildiğim kadarıyla onlarca bin yıl," eğer yılların *Elohim* için bir anlamı varsa. "Görünüşe göre kuzeyde ölümcül bir şey olmuş," *dünyanın en kuzeyinde, kışın köklerinin buz ve soğuk olduğu yerde*. "Bir tür felaket. Dünyayı yarmış olabilecek bir yangın.

"Kastenessen bunu durdurmak için atandı." *Kuzeyin tehdit altındaki temeli için bir kilit taşı olarak ayarlandı.*

Böylece ateş söndü, Dünya korundu ve Kastenessen kayboldu.

"Ama isteyerek gitmedi. Ölümlü bir kadına aşık olarak *Elohim*'in emirlerinden birini çiğnemiş," Würd'lerini ya da Gariplerini ihlal etmişti. Halkı onu seçti, ona yaptığı yanlışları cezalandırmak için onu görevlendirdi." *Kendisine zarar veremeyecek bir kadına zarar vermiş ve buna aşk demişti.*

"Gitmeyi reddetti. Ondaki vazgeçmek istemedi. Onun uğruna, halkını ve Tanrılarını reddetti." Onların ya da Dünya'nın kaderini. "*Elohim* boyun eğmesini istediğinde, o karşı koydu. Sonunda onu zorla yerine oturtmak zorunda kaldılar. Böylece dünyanın sonu ateşle gelmeyecekti."

"Durance" bu anlama mı geliyordu? Kastenessen'i kontrol altında tutan güce mi atıfta bulunuyordu? Ve kendini kurtarmanın bir yolunu bulmuş muydu? Eğer öyleyse, *dünyanın kabuğunu yerle* bir edecek kadar ölümcül bir yangın çıkabilirdi.

Linden, Toprak'a yaptığı yolculuk sırasında, yaşayan her şeyi yiyip bitirmek için yerden fıskıran ateşli yaratıklar görmüştü.

İç çekti, sonra ellerini iki yana açtı. "Kastenessen hakkında bildiklerim bu kadar."

Ramen açıkça onu daha fazla sorgulamak istiyordu; ama Liand itiraf etti: "Hâlâ anlamıyorum. Bu Kastenessen ölmedi mi?" Düşüşün Devi haline gelen *Elohim*'in kaderi kesinlikle buydu. "O zaman nasıl oluyor da Anele'ye kendisinden bahsetmemesini emrediyor?"

Linden omuz silkti, bunu acımasızca yapmaya çalışıyordu. "Onun Kastenessen olduğunu sanmıyorum. *Elohim* ona sessiz olmasını emretmezdi. Onu sadece sustururlardı."

Mithil'in Dalış'nın ardında hiçbir güç yaşlı adamdan sessizlik talep etmemiştir. Yine de burada, Gezintinin Eşiği'ne bu kadar yakın-

"Bunu açıklayamam," diye ekledi bir anlık tereddütten sonra. "Tek bildiğim henüz tanışmadığımız düşmanlarımız olduğu."

"Yine de sizin bilginiz bizimkini aşıyor," dedi Manethrall sessizce. "Ramenler çok şey hatırlıyor ama bizim bu konularla ilgili hiçbir hikâyemiz yok." Ses tonu bir kez daha daha fazlasını söyleyebileceğini ima ediyordu. "Birlikte öğüt almamız her zamankinden daha zorunlu hale geliyor. Aramızdaki yanlış anlamaları ortadan kaldırmalıyız.

"Ringthane" -Linden'a doğru baktı- "kampımız sadece iki fersah uzakta. Şimdi o kadar uzağa yürüyebilecek misin? Kalbinde seni geciktirecek başka dertler mi var?"

İki fersah, diye düşündü Linden. Altı mil mi? Düz bir zeminde, damarlarında *alianta* varken gülümsemeye çalıştı; başaramadı. "Sanırım başarabilirim. Alabileceğim tüm öğütlere ihtiyacım var."

Kalbinde onu zamanın sonuna kadar oyalayacak yeterince başka sorun vardı; ama bunların onu engellemesine izin vermek niyetinde değildi.

Neyse ki birkaç Kordon onun önünde ilerliyordu ve onların adımlarını takip ettiğinde otların ona engel olmadığını fark etti. Somo'nun

Artık onu kolayca taşıyabiliyordu -Liand ona bunu teklif etmişti- ama yüklerini kendine saklamayı tercih ediyordu.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı; ileride olacaklara hazırlanmak için.

İlk başta, mesafe kolayca geçti. *Aliantha* onu ayakta tuttu ve ilkbahar çayırlarının kendisi onu adımdan adıma yükseltiyor gibiydi. Her sağlık ve Toprak Gücü örneği onu bir şekilde besliyordu. Bir süre, batan güneşin dağların üzerindeki gölgeleri değiştirmesiyle dağların ruh halinin değişmesini izledi. Ara sıra *amanibhavam* patlamalarıyla karşılaştığında, onların dans eden sarı çiçeklerini ve keskin kokularını inceleyerek güçlerini anlamaya çalıştı.

Ancak yavaş yavaş tekrar hissizleşmeye başladı. Adım adım yürümesi bir tür ayaküstü uyuklamaya dönüştü. Ramen'in rehberliğinde, Gezinti Eşiği'nin merkezine doğru yavaşça ilerledi ve ne kadar yol aldığını fark etmedi.

Yine de etrafında, Hami'nin Kordonlarının çağrısına cevap veren daha fazla Ramen otların arasından belirdi. Tepenin zirvesinden bakıldığında Linden vadinin boş olduğunu düşünebilirdi ama öyle değildi. Nihayet uyku sersemliğinden sıyrıldığında, yoldaşlarına belki de üç grup Ramen'in katıldığını gördü. Çoğu kordelalıydı, bellerinde çengeller vardı, saçları uçuşuyordu; ama üç ya da dördü saçlarını Hami'nin yaptığı gibi çengelleriyle arkadan bağlamıştı ve boyunlarında *amanibhavam* çelenkleri vardı.

Ve Linden onları not ettikçe daha da fazlası topluluğa karıştı. Çok geçmeden otların arasında bir kalabalık haline geldiler. Yine de bir şekilde onları ezmek yerine aralarından sıyrıldılar. Sayılarının çokluğuna rağmen, nerede olduklarını anlamakta güçlük çekiyordu.

Burada bu kadar çok sayıda insan bulmayı beklemiyordu: şu anda beş ya da altı kişi vardı ve daha fazlası da gelmeye devam ediyordu. Ancak çok geçmeden aralarında hiç çocuk, yaşlı erkek ya da kadın olmadığını fark etti. İki ya da üç Manethral'ın saçlarına ak düşmüştü ve yara izleri yılların solgunluğunu almıştı. Kordonların bir kısmı Hami'yi takip edenlerden daha yaşlı görünüyordu. Ama hiç çocuk yok muydu? Büyükanneleleri ya da büyükbabaları yok muydu?

Ya Ramenler bir halk olarak ölüyordu ya da savaşamayacak durumda olanları başka bir yerde bırakmışlardı.

Ya da ikisini de.

Topraklarından sürgün edildikleri yüzyıllar boyunca onlara ne olmuştu?

Manethrall erken konuşmak istemediğini açıkça belirtmiş olsa da, Linden o zaman Hami'yi sorgulayabilirdi. Ama Linden'in endişesi artarken, varacakları yeri ilk kez gördü.

Bir tür konuta benziyordu; otların arasına dikilmiş, uzun, açık kenarlı bir yapı. Köşelerdeki ve yanlardaki çıplak direkler, kafesli bir tavanı latia gibi daha küçük ahşap millerle destekliyordu; ve kafesin üzerine derin otlardan bir çatı oluşturmak için çim yerleştirilmişti. Bu barınağın içinde ot ve çalı yığınları ve yatak yorganı gibi bir sürü bohça vardı; ortasında ise bir ocak taşı halkası ve yemek pişirme ateşi için bir alan açılmıştı.

Görünüşe göre yemek hazırlamakta olan iki Kordon ateşle ilgilenirken, diğerleri Linden'in etrafındaki Ramen'e katılmak için Manethrall'larıyla öne çıktı.

Ve bu konutun ötesinde, kaç tane olduğunu göremediği, yanları açık, çatıları sazdan başka konutlar vardı. Sırtın tepesinden neden hiçbir yapıyı fark edemediğini şimdi anlıyordu: tasarımları onları kamufle ediyordu.

Yine de vadi ağaçsızdı. Ramenler sırtlarını ve latyalarını çevredeki dağların ötesinde bir yerden getirmiş olmalıydılar. O halde muhtemelen kamp geçici değil, sürekli ya da düzenli olarak kullanılan bir yerleşim yeri idi.

Linden hâlâ çocuk görmemişti; yaşlı Ramen de yoktu.

Barınakların arasında ilerleyen Hami ve Ramen, Linden, Liand, Stave ve Anele'ye, otların birçok ayak tarafından aşındırılarak anız ve çamura dönüştüğü geniş bir açıklığa kadar eşlik etti. Bu açıklık tepeden görülebiliyor olabilirdi: çevredeki otların arasından sıyrılacak kadar geniş olduğu kesindi. Etrafındaki barınakların yüksekliği onu gizlemiş olmalıydı.

Çemberin kenarında Cords, Somo'yu bir kenara çekerek ona iyi bakacağına söz verdi; Linden ve arkadaşları da açıklığın ortasına davet edildi.

"Burası, Ringthane," diye duyurdu Hami sessizce, "Ramen'in toplanma yeri. Burada dinlenebilmeniz ve gücünüzü yeniden kazanabilmeniz için yiyeceklerimizi paylaşacağız. Bu şekilde, aramızdaki ilişkiyi kolaylaştırmayı umuyoruz. Sonra da

Ramen'in tarzına göre öğüt alalım. Biz kendimizden bahsedeceğiz, sen de bize hikayelerini anlatacaksın ki aramızda dostluk olsun."

Linden otomatik olarak kabul etmeye başladı; ama Manethrall onu engelledi. Etrafındaki kalabalık yer değiştirmişti. Tüm Kordonlar Anele'yi de yanlarına alarak açıklığın kenarına çekilmişlerdi. Sadece Manethrall'lar Linden ve arkadaşlarının etrafını sarmıştı.

"Ama her şeyden önce anlayış olmalı," dedi Hami daha sert bir sesle, sanki tüm halkı adına konuşuyormuş gibi. "Size de meydan okunacak. Böylece onuru ihanetten ayırt edeceğiz."

Oh, Tanrım. İstemsiz bir irkilme Linden'in ağzını burktu.

Liand telaşla ona döndü: belli ki Ramen'den bunu beklemiyordu.

Stave itiraz etmek için ağzını açtı; ama Hami sert bir hareketle onu durdurdu. Hâlâ Linden'e hitap ederek, "Seninle dostluk kurmak istiyoruz, Ringthane. *Kresh* tarafından avlandın ve *alianta* yedin. Kendi ruhun ve bilgeliğinle, biz yapamazken Cord Sahah'ı ölümden döndürdün. Ayrıca Thomas Covenant'ın Render'a karşı kullandığı gibi beyaz ateşten bir yüzük taşıyorsun. Eğer dostluk bizimse, bunu memnuniyetle sunarız."

Linden tepki vermedi. Meydan mı okudu? İhanet mi? Bunun için takip edilmiş miydi? Anele'nin zoraki sessizliği tarafından buna maruz mu bırakılmıştı?

Burada kim Anele'nin konuşmasını engellemeye çalışmıştı?

"Mithil Stonedown'dan Liand'a da," diye devam etti Manethrall, "kötü bir niyetimiz yok. Çok az becerisi olmasına rağmen dürüst olduğunu görüyoruz. Onu güvensizlik duymadan karşılamak bizi memnun edecektir."

Liand endişeyle Hami'yi izledi, gözleri çelişkili tepkilerle doluydu.

Hami onun adını söylerken Manethrall'lar ona baktı, sonra dikkatlerini Linden'e verdiler. Sanki yargılamaya hazırlarmış gibi sessizce, kasvetli bir şekilde onu incelediler.

Sonunda Hami başıyla *Haruchai*'yi işaret etti.

"Senin adına Ringthane, Kan Muhafızı Stave'e de hoş geldin diyoruz. Onun türüne karşı kinimiz kadim ve kalıcıdır. Yine de Kan Muhafızları uzun zamandır Fangthane'in düşmanıydı, ta ki sadakatlerinden saptırılana kadar. Bu nedenle onu reddetmek istemiyoruz, her ne kadar uykusuzlar artık Efendi olmuş ve Ülke'nin insanlarını azaltmış olsalar da."

Stave Manethrall'lara ifadesiz bir şekilde baktı. Linden onun duygularını okuyamıyordu ama aurası muştalar kadar keskin ve tavizsizdi.

Yine de konuşmadı. Nedendir bilinmez, kendini vadide ur-villerin olup olmadığını merak ederken buldu. Bu karanlık yaratıklar Ramen'in tutumunda bir rol oynamış mıydı? Aralarındaki bağlantı neydi?

-Hami'nin gizlemeye çalıştığı bağlantı.

Kadın, Linden'in endişeli bakışlarını kararlılıkla karşıladı.

"Yine de açıkça söylemeliyim ki, meydan okumalarımıza cevap vermezseniz, tüm Ramen size karşı duracaktır." Sesinde imalı bir çentik sesi vardı. "Eğer zarar vermeye kalkışmazsanız, size hiçbir şey teklif edilmeyecektir. Size elimizden geldiğince nazik davranacağız. Ama bizden ayrılmanıza izin verilmeyecek. İsteseniz de istemeseniz de sizi yanımızda tutacağız, öyle ki Ülke'ye ihanet etme tehlikeniz olmasın."

Manethrall orada durakladı, görünüşe göre bir yanıt bekliyordu.

Stave kendine küçümseyici bir homurdanma izni verdi. "Bize karşı sahtekârlık yapıyorsun Manethrall. Bizi buraya gelmeye ikna ederken meydan okumalardan hiç bahsetmedin."

"Efendim," diye karşılık verdi Hami, "Kan Muhafızları'nın geçmiş damarlarınızda akıyor. Meydan okuma dışında birlikte öğüt alabileceğimizi nasıl düşündünüz?"

Haruchai beklenmedik bir şekilde başını salladı. Onun cevabını kabul etmiş gibiydi. Belki de anlamıştı.

"Linden?" Liand neredeyse fısıldayarak sordu. "Bundan haberin var mı? Bizi dövüşte ölçmek istiyor olamazlar, değil mi? Herhangi bir Stonedownor kadar iyi darbe vurabilirim ama onlarınkiyle boy ölçüşecek bir yeteneğim yok. Bu konuda beni doğru tanımladılar."

Linden aynı anda çok fazla soruyla yüzleşmeye çalışarak başını salladı. Ancak Manethrall Hami ona cevap verme fırsatı vermedi.

"Ringthane," dedi resmi bir şekilde, "Seçilmiş Linden Avery, söylediğim her şeyi kabul ediyor musun?"

Linden başka seçeneği olmadığını hissediyordu; Kevin'in Nöbeti'nde ortaya çıktığından beri kendi rotasını belirlemek ya da Jeremiah'ya yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Ama tüm Manethrall'ların endişeleri ve temel iyi niyetleri onun için açıktı; sade ve elle tutulur. Neden böyle davranmayı seçtiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Yine de, kendisini ne kadar tehdit ediyor görünürlerse görünsünler, onlardan korkacak hiçbir şeyi yoktu.

"Manethrall," diye cevap verdi kendi resmiyetiyle, "Biliyorum. Neden endişelendiğinizi bilmiyorum. Umarım açıklarsın. Ama ihtiyatınıza saygı duyuyorum. Ne isterseniz kabul edeceğim."

Sonra ekledi, "Anele'yi zaten kabul ettiniz. Ve sanırım Liand da benimle aynı fikirde olacaktır." Onun başını sallamasını beklemedi: kendi örneğini izleyeceğine güveniyordu. "Stave'e gelince-" Omuz silkti. "Burada olup bitenler hakkında benden daha çok şey bildiği izlenimine kapıldım. Muhtemelen bir meydan okumayı hoş karşılayacaktır."

Aslında *Haruchai* duruma olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Sanki dikkatini daha çok çekecek birinin ya da bir şeyin gelmesini beklemeye karar vermiş gibi kollarını iki yana açmış ve bakışlarını dağlara dikmiş bir şekilde duruyordu.

Sonra Hami Ramen usulü eğildi. Linden de aynısını yapınca, toplanan Manethrall'lar biraz rahatladı.

Hami'nin bir sözüyle Manethrall'lar kalabalık Kord halkasına doğru döndüler; ve Kordlar aceleyle uzaklaşırken halka bir anda dağıldı. Birkaç dakika içinde bazıları, açıklığın içinde daha küçük daireler halinde düzenledikleri, görünüşe göre oturma yeri olarak tasarlanmış tahta bloklar taşıyarak geri döndü. Linden çok geçmeden onların ortak bir yemek için hazırlandıklarını fark etti.

Ramenlerin tutumlu yaşamlarında, bu durum bir ziyafet olarak kabul edilebilirdi.

Bir ziyafete değil, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Liand onunla konuşmak istiyordu, bunu görebiliyordu. Hiç kuşkusuz onun, kafasındaki karışıklığı biraz olsun giderebileceğini umuyordu. Ve Stave de beklenmedik kayıtsızlık havasını açıklamaya istekli olabilirdi. Ama şu an için onlardan bıkmıştı.

Arkadaşlarını ve Kordonların hareketliliğini görmezden gelerek tahta bloklardan birine oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerine gömdü.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Tanrım, ihtiyacı vardı-

Lord Foul onu hurtloam'a yönlendirmiş ve sonra da onu avlaması için *Kresh'i* göndermişti. Hem Kevin's Dirt'ün hem de Şelalelerin sorumluluğunu reddetti.

Bir *Elohim* Mithil Stonedown'dan geçmiş, Thomas Covenant çoktan ölmüş olmasına ve Jeremiah kimseyi tehdit etmemesine rağmen Liand halkını *yarı ellere* karşı uyarmıştı.

Anele defalarca *Skurj* ve Durance'tan bahsetti. Kastenessen olan ya da olmayan bir varlık, ona tepenin taşlarından öğrendiklerini açıklamamasını emretmişti. Kastenessen'in kendisi on binlerce yıl önce *isim, seçim ve zamanın dışına çıkmış olmalıydı*.

Ramen, Linden ve yoldaşları için zorluklar planlamıştı. Bir zamanlar büyük atların ayrılmaz hizmetkârları olmalarına rağmen, görünüşe göre Ranyhyn'i bir yerlerde kaybetmiş ya da terk etmişlerdi. Hami zaman zaman başka sırları da ima etmişti.

Ur-viller bir şekilde Lord Foul'un onları yok etme girişimlerinden kurtulmuştu. Linden, Mithil Stonedown'dan kaçmasını onların sağladığına inanıyordu.

Despiser Jeremiah'ı tutuyordu. Kanun Asası kaybolmuştu.

Anele, üç buçuk bin yıl önce ölmüş olan Sunder ve Hollian'ın oğlu olduğunu iddia etti.

Ve bir yerlerde Roger Covenant ve akli dengesi yerinde olmayan annesi, Lord Foul'un kendisi kadar hırslı bir şekilde yıkımı arayarak Topraklarda yürüyorlardı.

Çok fazlaydı; *çok* fazla. Linden tüm bunları özümseyemiyor ya da içinden çıkamıyordu. Hiçbir şey anlamadığı için hiçbir şey yapamıyordu. Anlaşma ölmüştü: hayalleri, yanılsamaları. Anele sadece deliliği izin verdiğinde konuşuyordu; o zaman da vahiyleri ona yol göstermiyordu. Ve Stave'in de ondan çok az şey bildiğinden şüpheleniyordu. Toprak'ın geçmişini inkâr eden Efendiler kendilerini de inkâr etmişlerdi.

Liand onlar hakkında haklı olabilirdi. Belki de yas tutmaktan korkuyorlardı.

Bir ziyafete ya da daha fazla hikâyeye ihtiyacı yoktu. Belirsiz mücadelelere hiç ihtiyacı yoktu. Hatta yaşamaya bile ihtiyacı yoktu. Gömleğinde zaten bir kurşun deliği vardı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Sonunda başını ellerinden kaldırdığında, Anele'nin açıklığın ötesindeki otların üzerinde durduğunu gördü. Kör yüzünde bir tür ateş parlıyordu ve tüm vücudu ona doğru yoğunlaşmış gibiydi.

Sanki onun dualarını duymuş ve onlara cevap vermek istiyormuş gibi işaret ediyordu.

Linden kısa bir süre onu görmezden gelmeyi düşündü. Şüphesiz sadece kafasını daha da karıştıracaktı? Ancak bu mesafeden bile onun deliliğinin kendisine yabancı olan yeni bir aşamaya girdiğini görebiliyordu. Onu çılgına çevirecek kadar şiddetli bir niyetin pençesindeydi.

O ikilemlerini sayarken alacakaranlık vadiye girmişti. Dağların ardında güneş topraktan çekilmiş, gölgeleri havayı alametlerle doldurmuştu. Soğuk, yükseklerden sinsice aşağıya doğru süzülüyordu. Yakında Ramen'ler yemeklerini paylaşmaya hazır olacak ve mücadeleler başlayacaktı.

Linden iç geçirerek kaskatı kesilmiş bedenini dik tutmaya çalıştı ve Anele'yle çimlerin arasında buluşmak için açık arazide yürüdü.

Kız yaklaşır yaklaşmaz iki eliyle ona uzandı; omuzlarından tuttu ve sanki kollarını ona dolamak istermiş gibi onu kendine doğru çekti. "Linden," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ah, Linden. Seni gördüğüme çok sevindim."

Tanıdığı bir ses.

Aytaşı gözlerinden süzülen yaşlar, ağzından çıkan ses kadar keskin bir şekilde sarsmıştı onu. Onu sık sık ağlarken görmüştü; ama bu farklıydı. Bu ana kadar onun acıyarak gözyaşı döktüğünü hiç görmemişti.

Sempati ve zevk.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum." Sanki söyleyecek çok şeyi ve çok az zamanı varmış gibi hızlı hızlı, neredeyse geveleyerek konuştu. "Buna inanmazdım. Ama uyuyor. Bu doğru. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Thomas Covenant'ın sesi.

Bunu kendi bildiği kadar iyi biliyordu ve daha çok seviyordu. Anele, deliliğinin içinden Covenant'ın sözlerini Covenant'ın sesiyle ona söyledi.

Ciğerleri hava almak için çırpındı ama bulamadı. Covenant, nefes nefese kaldı, neredeyse bayılıyordu. Ah, aşkım. Onun sesi tüm vadiyi sessizliğe gömdü. Bir anda Ramen'ler ve yaptıkları her şey yok oldu; hayallere daldılar. Stave ve Liand başka bir dünyada, artık onunkine dokunmayan bir gerçeklik boyutunda açıklığı işgal ettiler. Sevgilisi onlarla konuşmadı.

Anele onu kucakladı, Covenant'ın kalbinin tüm gücüyle sert bir şekilde kavradı. Sonra onu kol uzunluğunda tuttu, böylece ona körlemesine bakabildi. Gözleri özlemle çalkalanıyordu.

"Linden," dedi, "beni dinle," hâlâ acele ediyordu. "Zamanım yok. Size söyleyebileceğim çok az şey var."

Covenant ölmüştü, burada ve bir zamanlar paylaştıkları dünyada. Onun için yas tutarak on yıl geçirmişti. Ama burası Toprak'tı ve Yaşam ve Ölüm'ü yöneten Yasalar çiğnenmişti.

Gözyaşlarının arasından sessizce ona baktı, üzüntüsü ve pişmanlığı için kelimeler bulmakta çaresizdi. Eğer ağzını açsaydı, bir çocuk gibi hıçkırarak hıçkırarak ağlayacaktı.

"Yasa beni pek çok yönden bağlıyor." Anele Covenant'ın vekiliydi, onun tek sesiydi. "Eğer öyle olmasaydı, uğruna savaşmaya değmezdi.

"Ve bana karşı çıkıyor. Burada, böyle, benden daha güçlü. Zavallı Anele beni tutamaz. Çoktan solmaya başladım."

O böyle söylediğinde, bunun doğru olduğunu gördü. Yaşlı adam onun karşısında elle tutulur gibi duruyordu. Parmakları aceleyle omuzlarını kavradı: başka bir hayatta olsalardı canını yakabilirdi. Ama içinde başka bir delilik biçimi Covenant'ın varlığına karşı mücadele ediyordu. Covenant'ın arzusuna ve Anele'nin sersemlemiş teslimiyetine rağmen, kuduz bir güç aşkını kovmak için nefretini topladı.

Bana karşı çıkıyor. Daha önce Anele'ye konuşmamasını emreden kişi mi? Yoksa başka bir düşman mı?

Anele'nin şu anki deliliği, sırttaki neredeyse deliliğine benzemiyordu.

"Burada başın belada." Sevgilisinin sesi şimdiden paçavralar, varlık kırıntıları gibi geliyordu. "Ciddi bir bela." Onu yine kaybediyordu. "Yüzüğe ihtiyacın var. Ama dikkatli ol." Ölümü onu neredeyse mahvetmişti. "*Sezaryenleri* besliyor."

Covenant!

Onu ikinci kez kaybetmeye dayanamazdı.

"Linden," diye ısrar etti, "beni *bul*. Sen beni bulmazsan ben de sana yardım edemem."

Bir sonraki anda Anele onu öyle bir şiddetle kenara itti ki neredeyse düşüyordu. Kız ona tutunmaya, Antlaşma'nın adını haykırmaya, Anele'nin kargaşasını sağlık duyusuyla delmeye çalışmadan, yaşlı adam yanından geçip açıklığın çıplak toprağına ve anızlarına doğru koştu.

Koşarak onu takip etti. Çok geç kalmıştı: Yüzü başka tarafa dönük olmasına rağmen bunu açıkça gördü. Aurasının dönüşümü yanlış anlaşılamazdı. Yine de ona yetişmek, onu tutmak için yarıştı.

Bana karşı çıkıyor. Şu anda Anele'ye sahip olan varlık bir hata yapmıştı. Kendini onun ulaşabileceğı bir yerde göstermişti.

Korkuyu, ihtiyatı, tehlikeyi unutmuştu. Düşmanını tanımaya niyetliydi, hiç değilse bunu. Eğer yapabilirse, onun varlığını Anele'nin işkence görmüş ruhundan çekip almak istiyordu.

Anele açıklığa doğru birkaç adım atınca durdu. Neredeyse aynı anda ona yetişti. Tereddüt etmeden omzundan tuttu, böylece yüzünü ona dönecekti; böylece kör olmuş gözlerinde sahibini görebilecekti.

Kirli kıyafetinin içinden bile, bu dokunuş parmaklarını yaktı.

Kordonlardan şaşkınlık ve uyarı çığlıkları yükseldi. Manethrall'lar garrotlarını kaptılar. Linden içgüdüsel olarak irkilerek geri çekildi. Anele'nin yaşlı bedeni ateşe dönüşmüştü; şeyleşmiş aleve. Geçiş olmaksızın kor gibi bir ısıyla kükredi. İçindeki varlığın yakıcı vahşeti yüzünden derisi kemiklerinden ayrılmış olmalıydı.

Ancak toprak gücü yaşlı adamı bir koza gibi sardı ve ateşin sahibi ona zarar veremedi.

Anele'nin başı ona doğru dönerken Linden çılgınca Covenant'ın yüzüğünü kavradı. Ama sonra dondu kaldı, onun görünüşü karşısında çaresizce şok oldu.

Anele ona doğru tek ve yırtıcı bir adım attı. Çenesi inanılmaz genişlikte açılmıştı: birkaç dişi havayı zorluyordu: boğazı bir fırının içine bakar gibi parlıyordu.

Gücünün derinliklerinden, doğrudan Linden'in yüzüne doğru nefes verdi.

Nefesi bir magma gölünün patlaması gibi çarptı ona; bir yanardağın dumanı gibi. Kaşları ve kirpikleri anında yanıp kül oldu. Yüzünün etrafındaki saçlar çatırdadı ve koktu, güneş yanığı acıya dönüştü. Açıklığın etrafında, havanın kendisi alevler ve göz kamaşmalarıyla tutuştu.

Stave yaşlı adamın yanına sıçrayıp onu yere serdiğinde kadın düşmeye başlamıştı bile.

Anele'nin ateşi o kadar ani söndü ki Stave'in boynunu kırdığından korktu.

12. *Dolaşmanın Eşiği*

Bir süre için Linden'in kendisi de biraz delirdi, aşırı kafa karışıklığı ve acıyla çıldırdı. Dehşetini anlatacak hiçbir kelime bulamıyordu.

Manethrall Hami'nin emriyle birkaç Kordon Stave'i Anele'nin uzanmış halinden uzaklaştırdı. Manethrall hızlıca Anele'yi muayene etti, artık ateşle dolu olmadığını doğruladı, sonra da Linden'a onun sadece baygın olduğunu, öldürülmediğini söyledi. Kordonlar onu topraktan kaldırdı ve götürdü. Ama Linden bunların hiçbirini dikkate almadı. Olanları anlamakta güçlük çekiyordu.

Covenant ölümün ötesinden ona ulaşmaya çalışmıştı. Ruhu hâlâ Zaman Kemeri'nin genişleyen imkânları içinde bir yerlerde varlığını sürdürüyordu. Başka koşullar altında, onun kendisiyle iletişim kurmaya çalıştığını, dualarına cevap vermeye çabaladığını bilmek kalbini ferahlatabilirdi-

Ama o çok acımasızca bir kenara itilmişti. Alçak bir güç, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu gözden çıkarmıştı. Kötücül bir varlığın merhametine kalmış gibiydi. Lord Foul'un elindeki oğlu gibi-

Bakışlarından keder akıyordu. Gözlerini kapatamıyordu. Gözlerini kapattığında bile kalbi bulanıklaşıyor ve koşuyordu. Kaybettiği aşkının ona yardım etmeye çalışmasına ve susturulmasına dayanamıyordu.

Bul beni.

Liand onun yanında diz çöktü: onunla yumuşak bir şekilde konuştu, onu bir şekilde rahatlatmaya çalıştı. Stave yakınlarda, pişmanlık duymadan duruyordu. Hiç şüphesiz onu ve Ramen'i beyhude bir mezardan kurtardığına inanıyordu. Belki de kurtarmıştı. Linden ne biliyordu ne de umursuyordu.

Uyuyor. Doğru olan bu. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

Anele'nin başına gelenlerden sonra Antlaşma'nın güvencesi onu rahatlatamazdı.

Ama sonra Kordonlardan biri Liand'a küçük bir toprak kâse uzattı. Ramen lapasını yanmış yüzüne hafifçe vurmaya başladığında, *amanibhavam*'ın keskin aroması burun deliklerini yaktı. Covenant'ın adıyla, sanki nefes nefese kalmış gibi sert bir hıçkırığa izin verdi; yaşam için. Sonra oturmak için mücadele etti.

Sevgilisi ona rüyalarında "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" demişti. Bunu anlamıştı.

Çaresizlikten ölesiye hastaydı.

Liand onu destekledi; kendini toparlarken ona yaslanabilmesi için destekledi. "Acele etme," diye fısıldayarak öğüt verdi. "Yanmışsın ve son derece yorgunsun. Sende derin bir acı görmüyorum ama ben şifacı değilim ve yanılıyor olabilirim."

Yumuşak bir sesle mırıldandı: "Ramenlerin artık meydan okumaktan vazgeçeceklerinden eminim. Daha fazla dayanamayacağını anlamış olmalılar."

Stonedownor Linden'la ilk kez iki günden kısa bir süre önce tanışmıştı. Belli ki onu henüz çok iyi tanımıyordu.

Boğazını temizlemek için yutkundu; adamın elindeki lapayı itti. Bir kez daha adamın kaşlarının siyahlığına vuruldu. Kaşları çatıktı, gözlerini önseziyle örtüyorlardı; kayıp alametleri.

Dişlerinin arasından, "Kalkmama yardım et. Bunu sensiz yapamam."

Başın belada.

Genç adam onu kolayca ayağa kaldırdı: taş kadar sağlam ve güvenilir hissediyordu. Kendi başına ayakta durmaya çalıştığında, bir an için bocaladı, yanmış yüzündeki suçluluk gibi sıcaklığın etkisiyle zayıfladı. Ama Liand onu destekledi; o da tereddüt etmedi. Dengesini bulur bulmaz, "Beni Anele'ye götür," dedi.

Manethrall Hami ayağa kalkarken ona doğru gelmişti: kadın müdahale etmeye çalıştı. Ama Linden ısrar etti, "*Şimdi*, Liand. Çok geç olmadan."

Anele'yi ele geçiren varlığın tüm izleri kaybolmadan önce.

Korkmayı hatırlamadan önce.

Hami hemen geri çekildi. Yakındaki Kordonlardan birine, Liand'ın kaşlarıyla aynı renkte dalgalı saçları olan genç bir kadına talimatlar verdi. Kordon, Liand ve Linden'i açıklıktan çıkarırken saçları gibi hareket etti.

Linden ona sarıldı. Onunla işi bitmemişti; hem de hiç.

Kordon iki ya da üç barınağın yanından hızla geçti, sonra kampın kenarına yakın bir tanesine girdi. Onu takip eden Linden ve Liand, Anele'yi yığılmış ot ve çalılardan oluşan bir yatağa yayılmış halde buldular.

Linden, Hami'nin yaşlı adamı doğru tarif ettiğini hemen anladı: baygındı, sersemlemişti ama kırılmamıştı. Yine de nefes alış verişinde acı dolu bir tıkanıklık vardı. Gözleri kapalıydı; merhametliydi, böylece körlükleri onu başarısızlıkla suçlamıyordu. Boynu ve başının yan tarafı Stave'in darbesine tepki olarak ağrıyordu. Ama *Haruchai* onun gücünü tam olarak ölçmüştü. Hiçbir kemiğini kırmamış, kalıcı bir zarar vermemişti. Anele temiz bir şekilde iyileşecekti.

İçindeki Dünya Gücü sayesinde, onun yaraları muhtemelen Linden'in ağrıyan kaslarından ve yanmış derisinden daha çabuk iyileşecekti.

Ama onun bedensel olarak iyileşmesiyle ilgilenmiyordu. Onu başka zorunluluklar yönlendiriyordu. Yine de tereddüt etmedi. Düşünmek ya da kuşku duymak için duraklarsa, yapmak istediği şeyin tehlikeli olduğunu hatırlayacaktı. Bu onu yok edebilirdi.

"İşte." Şimdi aceleyle Liand'ı serbest bıraktı ve boynundaki zinciri kaldırdı; zinciri ve Antlaşma'nın yüzüğünü Liand'ın ellerine tutuşturdu. "Al bunu. Benim için tut." Ağırlığı olmadan boynu bir anda çıplak ve saldırıya açık hissetti. "Onu koru."

Adam şok içinde ona baktı. Elleri, parmaklarını kapatmaktan korkuyormuş gibi zinciri ve yüzüğü kavradı.

"Eğer bana bir şey olursa," diye emretti, "seni korkutan herhangi bir şey olursa, buradan defolup git. Bana yardım etmeye çalışma. Al şunu," dedi yüzüğü, "ve kaç. Ramenlerden biri sana iyi olduğumu söyleyene kadar geri gelme."

Aksi takdirde-

Onun bu emrinin nedenini bilemezdi. Yine de konuşmadan başını salladı.

Stonedownor'a güvenerek, Anele'yi saran güçlerden herhangi biri içine girmeyi başırırsa neler olabileceğini hiç düşünmedi. Bunun yerine hemen yaşlı adamın yatağının yanında dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını başının yanlarına bastırdı ve sanki düşüyormuş gibi algısını adamın içine daldırdı.

O anda, ona sahip olma girişimi, onu daha fazla eziyete terk etmekten daha az kötü görünüyordu.

Daha sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Liand'ın endişeli ellerinden Covenant'ın yüzüğünü geri aldı.

Başarısızlığını yeterince iyi anlıyordu. Ve Tanrı biliyordu ki bunu beklemesi gerekirdi. Sadece daha ne kadar yenilgiye katlanabileceğini bilmiyordu.

"Linden?" Liand mırıldandı, hâlâ Linden'in zarar görmüş olmasından korkuyordu ama Linden'in zarar görmediğini görebiliyor olmalıydı. "Linden-" Sesi kesildi.

Üzüntüden zayıf düşmüş bir halde, "Kendini koruyor" diye cevap verdi. Tabii ya. "Ona ulaşamıyorum." Yoksa savunmasızlığından bu kadar uzun süre nasıl kurtulabilirdi? "Zihninde bir Dünya Gücü duvarı var." Kimliğinin çekirdeğini sarmaşıklar gibi sarmıştı. "Ne kadar kötü yaralandığını görebiliyorum. Ama hasarın nerede olduğuna ulaşamıyorum."

Savunmasındaki, ele geçirilmesine izin veren kusur mühürlenmişti; ulaşamayacağı bir yerdeydi. Artık güç olmadan ona asla yardım edemeyeceğini biliyordu. Adamın diktiği bariyerleri aşacak kadar güçlü bir kuvvete ihtiyacı vardı.

Covenant'ın yüzüğü bunu yapabilirdi. Anele'nin doğuştan gelen Toprak Gücü onu korumuştı ama vahşi büyüye dayanamazdı. Bununla birlikte, en hassas halinde bile, bu ateş herhangi birinin zihni üzerinde kullanılamayacak kadar kör ve şiddetliydi. Onu nasıl bütünleştireceğini keşfetmeden çok önce ruhunun her zerresini havaya uçurabilirdi.

Sevgilisi haklıydı. Onu rüyalarında hayal etmiş olsa bile. Kanun Asası'na ihtiyacı vardı. O olmadan, onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Anele.

"Onun için üzülüyorum," dedi Liand çaresizce. "Kendisini aşan güçlerin oyuncağı haline getirildi. Bu yanlış, Linden." Sonra genç adamın sesi keskinleşti. "Bu şeytani bir şey. *Kresh'ten* bile daha kötü. Falls ve Kevin's Dirt kadar kötü."

Linden başını salladı. Konuşursa, içindeki acıyı bastırması mümkün olmayacaktı.

Kordon Liand'ın koluna dokunup dikkatini çekmek isteyene kadar kendisini Anele'ye götüren kadının varlığını unutmuştu. Liand ona baktığında, genç kadın -Sahah gibi, bir kızdan daha fazlası değildi- utangaç bir şekilde, "Eğer Ringthane istekliyse ve Anele'nin başka bir bakıma ihtiyacı yoksa, Ramen'in toplanması onu bekliyor. Beslenmeye olan ihtiyacı ortada."

Liand homurdandı. Linden'i savunmak istercesine bir adım öne çıkarak, "Peki Ramen'ler hâlâ adını koymadıkları meydan okumalarla Ringthane'ı aşağılamaya niyetli mi?" diye sordu.

Bunun üzerine Kordon çenesini kaldırdı ve Ramen gururu gözlerinde parladı. "Çok saygısızsın, Stonedownor. Ringthane'in her türlü meydan okumaya eşit olduğundan şüphem yok."

Linden yorgun bir şekilde aralarına girdi. "Lütfen Manethrall Hami'ye birkaç dakika içinde orada olacağımızı söyleyin."

Kendi kulaklarına göre sesi dikkate alınmayacak kadar inceydi; çok kötü dövülmüştü. Ancak Kordon hızla başını eğdi, derin bir Ramen selamı verdi ve su kadar zarif bir şekilde hızla uzaklaştı.

İç geçiren Linden, Liand'ın itirazlarını karşılamak için döndü.

"Linden-" diye başladı. "Korkarım akılsızsın. Kendinizi benim gördüğüm gibi göremezsiniz. İçindeki yorgunluk-"

Ellerini kaldırdı. Ona karşı çıkmak yerine, olabildiğince açık bir şekilde "Teşekkür ederim" dedi.

Başını iki yana salladı. "Teşekkürü hak edecek hiçbir şey yapmadım. Ve eğer yapmazsam kötü bir arkadaş olurum-"

Yine onun sözünü kesti. "Burada olduğun için. Arkadaşım olduğun için. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Benim için endişelenme. Ramen bana zarar vermez. Bana güvenmediklerine karar verseler bile, hiçbirimize zarar vermezler. Onlar öyle değildir."

Kaşlarını çatarak bir süre onu inceledi. Sonra kabul etti. "Senin görüşün benimkinden daha keskin. Ve Kordon doğru söyledi. Besin ihtiyacın büyük."

Silik bir şekilde gülümsedi. "O zaman sana tutunmama izin ver. Tüm o Manethrall'ların önünde yüz üstü düşmek istemiyorum."

Liand sempatik bir yüz ifadesiyle cevap verdi; ona kolunu uzattı. Birlikte kampın ortasındaki açıklığa doğru yürüdüler.

Çimenlerden dövülmüş toprak zemine adım atar atmaz, Manethrall Hami gözlerinde endişeyle onlara yaklaştı.

"Ringthane," dedi sertçe, "bizim bakımımız altındayken zarar görmüş olman beni utandırıyor. Böyle bir yangın, yaşlı adamın durumunun daha önce tanık olmadığımız bir yönü. Bu kadar çok Ramen arasında güvende olduğunuza inanarak, dikkatimizi gevşettik. Açıkçası bunu yapmamalıydık."

Linden başını salladı. "Bu senin hatan değil. Bilemezdin. Ve ben kötü yaralanmadım." Hiç şüphe yok ki Hami de bunu görebiliyordu. "Ama çok yorgunum. Şu işi bitirebilir miyiz?" Zorlukları kastediyordu. "Birbirimize güvenmeye başlamamızı istiyorum."

Hami başını eğerek onayladı. "Biz de öyle."

"Gel." Manethrall saygıyla Linden'in koluna dokundu. "Kordonlar hazırlıklarını tamamladılar. Birlikte yiyelim, böylece masal anlatmaya devam edebiliriz."

Linden başıyla onayladığında, Hami onu açıklığın ortasındaki oturma halkasına yönlendirdi. Manethrall orada sekiz ya da on yaşlı Kordonu topladı ve hepsi Linden'le birlikte oturdu. Aynı anda Liand yakındaki başka bir çembere, Stave ise üçüncü bir çembere götürüldü. Linden'de olduğu gibi, bir Manethrall ve birkaç Kordon da onlara katıldı. Kısa süre içinde her halka bir Manethrall ve onun Kordonları tarafından işgal edildi.

Her çemberin içinde yemeği aydınlatmak için bir ateş yakılmıştı. Genç Ramen'ler açıklığın kenarında durmuş, ellerinde yiyecek dolu küçük siperler ve şişkin su tulumları, yemek servisi için bir işaret bekliyorlardı.

Çemberdeki herkes yerine oturduktan sonra Manethrall'lar birlikte ayağa kalktı. Hep bir ağızdan, başlarını dik tutarak kuzeydoğuya döndüler. Linden'e yakın bir çemberden, gri saçları ve kollarında yara izleri olan yaşlı bir adam yaşlı bir kişneme gibi bir ses yükseltti.

"Biz Ramenleriz," diye seslendi usulca derinleşen alacakaranlığa, "uzun zamandır Toprak'taki kadim evimizden sürgündeyiz. Yüz nesil ve daha fazlası boyunca yersiz yurtsuz kaldık, göçebeler, gezginler olarak mülksüzlüğümüzü sırtımızda taşıdık ve kim olduğumuzun uzun hikâyesini kendimizden başka kimseye anlatmadık.

"Yine de geçmişe olan inancımızı koruduk. Hâlâ kendi hikâyemizi anlatıyoruz ve tam da bize nesilden nesile anlatıldığı gibi tekrar anlatıyoruz ki hiçbir şeyi unutmayalım, hiçbir şeyde başarısız olmayalım ve büyük amacımız asla sarsılmasın."

Yaşlı adam konuşurken Kordonlar başlarını öne eğdi. Ama diğer Manethrall'lar açıklıkta dimdik duruyordu ve gözlerinde ateş ışığının yansımaları parlıyordu.

"Bizler Ramen'iz, yoksun bırakıldık ve hizmetle kurtarıldık ve evimizi tekrar göreceğiz. Bu kez, Yüce Lord Kevin Landwaster'ın bizi Toprak'tan uyardığı zaman olduğu gibi sürgünün sona ereceği sözü verilmedi. Yine de inancımızı koruyoruz. Dünya çatlasa da, gökler yıkılsa da ve dünyanın tüm halkları ihanete uğrasa da, biz kim olduğumuzun hikayesine sıkı sıkıya bağlı kalacağız. Sonunda, sürgünümüz sona erdiğinde, Ra'nın Ovalarına geri döneceğiz.

"Böylece hikâyemiz babalarımıza ve annemize, onların babalarına ve onların babalarına, yüz kuşak boyunca ve daha da ötesi gezintimize ilk başlayan Ramenlere anlatıldı. Ramenler kendilerine ait olan Topraklara geri dönene kadar da çocuklarımıza, onların çocuklarına ve onların çocuklarına anlatılacak."

Sonra toplanan Manethrall'lar birlikte şarkı söyleyerek karanlığa karşı seslerini yükselttiler.

*"Dünyayı dolaşıyoruz, kayboluyoruz
ve öğreniyoruz Evimizden başka
yerimiz yok.*

*Zaman bitmek bilmeyen eziyetini
tüketirken Biz hala dolaşıyoruz, kabuk
Ve dönüşümüzün posası ve suyu
Sonsuza dek tüketilmeden.*

*"Umut için elimizde taş değil,
oğullarımızın aşındırdığı balçık var.
Ve kızları. Nesiller geçer ve bizi
çimenler gibi bırakır,
Ya da dalgaların üzerindeki köpük
gibi, köpük, Öğrenilmemiş yılların
rede'si.*

*"Doğuya doğru güneşin kabulünü
aradık. Ama denizler
Dinlenmek için fazla hareketli
buluyoruz. Güneye doğru uzanır
en iyi
Toprakların ve tepelerin. Yine de
sonsuz koşular bizi hala tatmin
etmedi.*

*"Ve batıda acı çayırlar uzanır
Ve yanacak yemler
Her bir gezgin kalbin boğazı. Onların
halkı bizim parçamızı küçümsüyor
Gezinirken. Ne de inkar
edilmemiş bir konutu ele
geçirebiliriz.*

*"Böylece geri dönüyoruz ve hala
dönüyoruz Yıllar ve çağlar
biterken.
Özlemimizin uyumasına izin
veremeyiz, Ve bu yüzden dolaşıp
dururuz
Kalplerimiz canlı, çünkü ev
hayalimizi gerçekleştirmeliyiz."*

Bunun üzerine Kordlar avuçlarını yüzlerine doğru kaldırdılar ve başlarını
hâlâ öne eğik tutuyorlardı.

Tekrar yukarı baktıklarında Manethrallar bir kez daha yerlerine

oturmuşlardı. Daha sonra genç Kordlardan bazıları siperleriyle aceleyle ilerleyip çemberlere yiyecek ve içecek taşıırken, diğerleri de oturan Ramenlerin ve misafirlerinin ellerini yıkayabilmeleri için su tulumları getirdi.

Linden, zorlu yolculukların kirini minnetle ellerinden sildi ve yanan cildini serinletmek için yüzüne biraz su sıçrattı; ama gardını düşürmedi. *Başın belada -burada yemek ve hatta hikâyeler tehditlerin başlangıcıydı. Eğer meydan okumalarımıza cevap vermezseniz, tüm Ramen size karşı duracaktır.*

Ev sahiplerinin samimiyetine rağmen başının ciddi bir belada olduğundan şüphe duymuyordu.

Jeremiah'dan daha genç bir çocuk onun yanında diz çökerek önündeki yere bir siper koydu. "Ben Sahah'ın kardeşiyim," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, sadece onun duyabileceği şekilde. "Benim adım Char." Sonra Linden onun yüzüne bakamadan gitmişti.

Nedenini bilmeden rahatsız olmuş bir şekilde kaşlarını çatarak tabağını inceledi.

Tahıl ya da patates olabilecek ama hiçbirisi gibi kokmayan yapışkan beyaz bir lapa kâsesinin içinde dumanı tüten ve lezzetli bir güveç vardı. Bunun yerine, bir çeşit yumrunun kaynatılıp dövülmesiyle yapıldığını düşündüren balçıklı bir kokusu vardı. Yakındaki Kordlara baktığında, onların lapadan bir parça alıp parmaklarıyla şekillendirdikten sonra ağızlarına atmak için kullandıklarını gördü.

Fark ettiğinden daha aç olabilirdi.

Komşularından birine doğru eğilip lapaya ne dendiğini, yahninin neyden yapıldığını sormayı düşündüğünde, yanında diz çökmüş başka bir Ramen buldu: onu Anele'ye götüren genç kadın.

Kadının siyah saçları yüzünün kenarlarından sarkarak yüz hatlarını gizliyordu. Anlaşılan Linden'in yanında hâlâ utangaç hissediyordu. Linden ona bakarken fısıldadı: "Benim efendim Sahah'ın damadının kardeşi. Benim adım Pahnî."

Şaşırın Linden istemsizce ona baktı.

Pahnî utanç içinde aceleyle, "Güveçte tavşan, yabani geyik ve biberiye ile baharatlanmış arpacık soğanı ve kurutulmuş ve ince öğütülmüş *alianta* yaprakları var. *Rhee*" -mush'u gösterdi- "bu vadideki otların köklerinden kaynatılır. Tek başına çok az faydası vardır, ama et ve arpacık soğanı ile yenildiğinde besleyici bir yiyecek olur."

Konuşmasını bitirir bitirmez geri çekildi.

Önce Sahah'ın kardeşi, sonra kuzeni. Neler oluyordu?

Linden başını çevirdi ve tam arkasında üç Kordon'un durduğunu gördü: Pahnı, Char ve bir Manethrall olacak kadar yaşlı görünen bir adam. Linden onun bakışlarıyla karşılaştığında, o da kendini tanıtmak için diz çöktü.

"Char gibi," dedi beceriksizce gülümseyerek, "Ben Sahah'ın kardeşiyim. Aynı babanın çocuklarıyız ama babalarımız aynı değil. Benim adım Bhapa."

Linden aptal aptal onlara baktı. Sormak için kibar bir yol bulamadı: Neler oluyor? Üçünüz ne yapıyorsunuz?

Sahah'a yardım etmeye çalıştığı için mi kendilerini ondan sorumlu görüyorlardı? Yoksa tam tersi miydi? Bir şekilde onlardan sorumlu hale mi gelmişti?

Ancak, ondan hiçbir şey beklemiyor gibiydiler. Ona adını söyledikten sonra Bhapa ayağa kalktı. Char ve Pahnı'yle birlikte, sanki üçünden Linden'in arkasını korumaları istenmiş ve onunla başka bir ilgileri yokmuş gibi Linden'in arkasında durdu.

Adını koyamadığı nedenlerden dolayı rahatsız olan Linden yemeğine geri döndü.

Bir deney olarak, kendi başına bir parça *rhee* tattı. Kokusuna rağmen neredeyse hiç tadı yoktu. Ancak onu güveçle birleştirdiğinde, baharatlı et ve arpacık soğanlarına kavrulmuş ekmek gibi bir tat kattığını gördü.

Kesinlikle fark ettiğinden daha fazla acıkmıştı.

Yemek yerken aralıklarla Char, Bhapa ya da Pahnı ona su tulumundan içecek bir şeyler ikram ediyordu. Hizmetlerinin olası sonuçlarını düşünmemeye çalışarak onlara kişisel olmayan bir şekilde teşekkür etti. Onlar hakkında başka ne doğru olursa olsun, Ramenlerin akrabalığa değer verdiği açıktı.

Sonunda yemek bitmişti. Genç Kordlar ellerin yıkanması için daha fazla su dağıttıktan sonra siperleri ve su tulumlarını kaldırdılar. Ancak diğer Ramenler oturmaya devam etti, şimdi açıkça bekliyorlardı.

Hami Linden'e uzun uzun baktı. Sonra Manethrall hafifçe ayağa kalktı ve çemberin ortasına doğru ilerleyerek küçük ateşin yanında durdu.

O bunu yaparken, açıklıktaki Ramen'ler yerlerini değiştirdi, böylece tüm topluluk birlikte ona baktı.

Hami, Linden'e Şu açıklamayı yaptı: "Ramenlerin yolu, güvenin ilk kez sunulmadığı yerde güven vermek değildir. Başka bir zaman olsa, siz bize geçmiŐinizi ve amaçlarınızı anlatana kadar kendimizden bahsetmezdik."

Sonra sesini ve gözlerini yükselterek toplanan insanlara hitap etti. "Ama o Linden Avery, uykusuzlar tarafından Seçilmiş olarak adlandırılıyor. Ve o Ringthane'dir. Beyaz yüzüğünün varlığı onu gören herkes için açıktır. Ve Kordonlarımla, onun argent alevine tanık oldum.

"Ringthane'nin adını saygıyla anıyoruz. Ranyhyn'in onu hem onurlandırdığını hem de ondan korktuğunu gören Covenant Ringthane onların hizmetini reddetti. Hiçbir Ranyhyn'i tehlikeye ve lme sürmedi. Bunun yerine Render'a karşı sadece kendini tehlikeye attı. Bu yüzden aramızda onurlandırıldı. Hayatlarımız yeryüzündeki otlar kadar kısa olsa da, anılarımız uzundur, çünkü unutulmayacak kadar çok hikâye anlattık."

Manethrall Hami başını vadiye ve karanlık dağlara doğru kaldırdı. "Dahası da var. Linden Avery Ringthane, yoldaşlarıyla *birlikte Kresh* tarafından avlanarak aramıza geldi. Durumu uzun zamandır kalbimize dokunan deli yaşlı adamla arkadaş oldu. *Aliantha*'yı saygı ve sevinçle tüketiyor. Ve Sahah'ın yaraları becerilerimizi aştığında, Kordonlar'ımdan Sahah'ı ölümden kurtardı.

"Bu sebeplerden ötürü, minnettarlığımı ve teŐekkürümü sunmak için ilk ben konuşacağım." Açıklığın etrafındaki Manethrall'lar ve Kordonlar başlarıyla onayladılar.

Linden de, kendisinden onay istenmemiŐ olmasına rağmen başıyla onayladı. Sadece neyin tehlikede olduğunu öğrenmeden önce hesap vermek zorunda kalmayacağı için mutluydu.

"Yine de kısa konuşacağım," diye söz verdi Hami, "hayatlarımız kısa olduğu için, burada üzülmesi gereken meseleler acil ve zorlayıcı.

"Buraya Gezintinin EŞiği adını veriyoruz." Sözleri Linden için söylenmiş olabilir di ama o tüm topluluğa hitap etti. "Sunbane bizi Ra Ovaları'ndan sürdüğünde Ramenler ilk kez burada toplanmıştı. Burada sürgündeki hayatlarımızın anlamını nasıl yerine getirebileceğimizi düŐündük."

Hami, kamp ateşinin üzerine bir iki odun atmak için durakladı, böylece alevler daha da yükselecekti. Devam ettikçe sesi kasvetli, neredeyse ıssız bir hal alıyor, ara sıra sesine canlılık katan nağmelerden yoksun kalıyordu.

"Daha önce iki kez Diyar'dan kaçmıştık ama artık bize bir son vaat edecek hiçbir Lord yoktu. Bu yere çekilirken, bir gün Sunbane'in sönmesi için dua ettik - Ringthane ya da onun gibi bir başkasının ortaya çıkıp Render'ı tekrar devirmesi için - ama umutlarımız bizi teselli etmedi. Sunbane'in yok olması dışında bir sonuç göremiyorduk."

Artık çaresizliği apaçık ortadaydı. Hatırladığı kayıplar sözlerinde canlanıyordu. "Anılarımız şimdi olduğu gibi o zaman da uzundu. Burada hikayesini anlattık ve dökülen kanların bedelinin kabul edebileceğimizden daha fazla olduğunu gördük. Render çok fazla ölüme sebep olmuştu. Ranyhyn'i katletmesine bir son verilmeliydi."

"Bu nedenle, hayatlarımızın anlamını bir daha asla Fangthane'nin tahribatına maruz bırakmamaya karar verdik."

Manethrall iç çekti. "Yine de ona karşı hiçbir gücümüz, kötülüğüne son verebileceğimiz hiçbir yolumuz yoktu. Arzuladığımız rahatlamayı sağlayamadık." Çenesinin köşelerindeki kaslar hatırladığı kararlılıkla gerildi. "Bu nedenle, her neslin yeniden yemin ettiği gibi, o zaman da yemin ettik; Ülke'nin düşmanı son sonunu görene kadar Ra Ovaları'na dönmeyecek ve bir daha asla Ranyhyn'in kanını dökmek için ortaya çıkmayacaktık."

Linden giderek artan bir rahatsızlıkla dinledi. *Ramen'ler de Haruchai*'ler kadar acımasızdı, yargılarında mutlaktiler. Her iki halk da Lord Foul'un kötü niyetinin gerçekliğini ve Toprak'ın savunmasızlığını reddediyordu. Ancak Üstatların bu gerçekliği değiştirmeye çalıştıkları yerde, *Ramen*ler basitçe ona sırtlarını dönmüşlerdi.

Haruchai'nin seçtiği duruşla karşılaştırıldığında, *Ramen*'inki daha insancaydı; kesinlikle daha az hırslıydı. Yine de Linden'i derinden rahatsız ediyordu. Ülke, *Ramen* gibi inanan ve yargılayan insanlar tarafından asla kurtarılamayacaktı.

Birden yardıma olan ihtiyacının onu yanıltmış olmasından korktu; *Ramen*'ler ihtiyaç duyduğu müttefikler değildi. Üstatların uzlaşmazlığı bile onun işine daha çok yarayabilirdi.

Hami hâlâ hikâyesine devam ediyordu. Ancak ses tonu yumuşamıştı. Anlattığı anılar artık o kadar acı vermiyordu.

"Böylece burası Sürgünün Eşiği, sürgünümüzün en kuzey sınırı oldu. Bu vadiden güneye doğru dağların arasında yolumuzu bulduk, onlarca yıl ve yüzyıllar boyunca garip ve uzak topraklarda yaşadık, Toprak hakkında hiçbir şey bilmeyen halklar arasında göçebe olarak yaşadık ve

Fangthane. Belki başka bir zaman böyle şeylerden bahsederiz. Şimdilik sadece orada bir ev bulamadığımızı söyleyeceğim. Ama Toprak'a da dönmedik.

"Ancak her nesilde bir kez, Gezintinin Eşiği'ni ziyaret ederiz. Burada bir mevsim, bir yıl ya da birkaç yıl kalır, Fangthane'nin hâlâ yaşadığını, Diyar'ın kötülükten henüz arınmadığını keşfedene kadar Diyar'ı keşfe çıkarız. Sonra tekrar dolaşmak için ayrılırız.

"Yüz nesil ve daha fazlası boyunca, hiçbir Ramen bu dağların ötesine adım atmadı, sadece Toprak'ın yaşamını gözlemlemek ve haber taşımak için."

Peki gördüklerin hoşuna gitti mi? Linden sormuş olabilir. Siz onu terk ettiğinizden beri Toprak'ın yaşamı daha iyi hale geldi mi? Daha iyi hale getirdiniz mi? Ama o hiçbir şey söylemedi. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve bunu biliyordu.

Hami'nin söylemediği şeyler de karanlık toplantıda en az söyledikleri kadar ses getiriyordu. Ramen'in çocukları neredeydi? Yaşlı insanlar?

Ranyhyn neredeydi?

Sonra Manethrall'ın sesi yeni bir ton aldı, keskin bir öfke sesi. İlk kez, hikayesi zorlukları ima ediyordu.

"Bu nedenle, her nesilde bir kez, Topraktaki Efendilerin, eskiden uykusuz olanlar, Kan Muhafızları olan adamların yükselişine tanık olduk. Fangthane'nin sonunu getirebilecek Lordlardan ya da diğer güçlerden hiçbir işaret görmedik. Bunun yerine, bir zamanlar Lordlara hizmet edenlerin şimdi kendilerini Efendi olarak adlandırıp hiçbir şey yapmamalarını nesilden nesile artan bir öfkeyle izledik.

"Toprak onların himayesinde ve onların himayesinde çaresiz bırakıldı. Şimdi Render bir kez daha gelişiyor ve ona karşı koyacak sadece Efendiler var.

"Kan Muhafızları'nı tanıyoruz. Onların Fangthane'nin hizmetine girdiğini gördük. Yeterli olmadıklarını biliyoruz."

Hami konuşurken açıklığın etrafında tehditler yükseliyor gibiydi. Ramenlerin Kan Muhafızlarına olan kadim düşmanlığı Üstatların tavrıyla haklı çıkmıştı.

"Ancak sonunda, yeni bir Ringthane aramızda duruyor. O burada olduğu için umutlu olabiliriz. Ancak Efendiler de burada olduğu için, onun engellenmesinden korkuyoruz."

Linden en azından bu konuda Hami'yi çok iyi anlıyordu.

Manethrall, "Ramenler inançlarını korudu," diye sert bir şekilde sözlerini tamamladı. "Efendiler ne yaptı? Efendiler ona yardım edebilecek her türlü gücü bastırmışken, Linden Avery Render'a karşı vahşi büyüünün yükünü nasıl taşıyacak?"

"Bu soruları ve daha fazlasını yanıtlayacağız."

Bir an için sessizlik onun talebini karşıladı. Ramenler kendi kendilerine ve ona acımasızca başlarını salladılar. Sürgünü sanki kendileri yaşamış gibi hissediyor gibiydiler, oysa gezginlikten başka bir hayat bilmiyorlardı. Anlattıkları hikayeler, etin ve zamanın sınırlarının ötesinde zorunlu olan emirlerin gücüne sahipti.

Hami'ye odaklanan Linden, Stave'in oturduğu çemberin içinde dikleştiğini görmek yerine hissetti.

"Bize meydan okuma hakkını kendinizde mi görüyorsunuz?" diye kesin bir dille cevap verdi. Öfke ve reddetme duygularıyla dolu olabilirdi ama bunu belli etmedi. Sert duruşu sadece onun ikna edilemeyeceğini gösteriyordu. "Ben de bu hakkı talep ediyorum. Sorularımın da cevaplanması gerekiyor."

Ses tonu sakindi. Yine de Ramen'den bir sopanın dokunuşu gibi gerginlik çıkardı.

"Manethrall," diye devam etti, "Efendiler hakkında sert konuşuyorsun ama Ranyhyn hakkında çok az şey söylüyorsun. Onlara sürgüne gitmeleri için rehberlik etmediniz mi? Ve onlar sizin hayatınızın anlamı değil mi? O zaman neden burada yoklar?"

"Onlara ne oldu? Eğer Ra'nın büyük atlarına sadık kalmadıysanız, geçmişe sadık kaldığınızın nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

Hayır. Linden hareket ettiğinin farkına varmadan ayağa kalktı. *Haruchai* kadar Ramenleri de asla affetmeyen insanlardan bıkmıştı. Çıra gibi hassas, tutuşmaya hazır, yanıcı bir gururu paylaşıyorlardı. Müdahale etmezse, asla geri alamayacakları darbeler vurabilirlerdi.

Ve aniden öfkeleni. Lord Foul Yeremya'yı elinde tutuyordu. Toprak gibi, o da eski şikâyetlerini acil tehlike ve sorumluluklarının önüne koyan insanlar tarafından asla kurtarılamayacaktı.

"Uykusuz," diye karşılık verdi Hami, "konuşmam bitti." Garrote'sini yumruklarının arasında gergin bir şekilde tutuyordu: sanki geçiş olmadan orada belirmiş gibiydi. "Burada cevap verecek olan sensin."

"Hayır. *Bekle* bir dakika." Kalbini susturmak için mücadele eden Linden, Stave'in karşısına geçti. "Tek kelime bile etme. Lütfen. İnsanların haklı olsa da

ya da yanlış, fark etmez. Hiç fark etmez. Burada değil. Ramen'ler neden Üstat olduğunuzu bilmiyorlar. Sebeplerinizi değerlendiremezler. Ve siz sadece benim yüzümden buradasınız." Çünkü Mithil Stonedown'dan kaçmıştı. "Soruları varsa, cevaplarım."

İfadesiz bir şekilde ona bakan Stave, parmaklarını kasıtlı olarak açıp kapattı, tek kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, kadının kendisine basit bir gerçeği söylediğini anlamış gibi omuz silkti.

Manethrall Hami'ye döndüğünde, onun itidaline duyduğu minnettarlık Linden'in öfkesini kontrol etmesine yardımcı oldu. "Eğer birine meydan okumak istiyorsan," dedi Hami'ye, "*bana* meydan oku. Yoldaşlarım benim korumam altında. *Hepsi benim korumam altında.*"

Çemberdeki yerini terk ederek kamp ateşine yaklaştı ve Manethrall'ın yüzündeki her kıvılcımı ve gölgeyi görebilecek kadar yakın durdu; Hami'nin onun dürüstlüğünü kadının duyularının izin verdiği kadar doğru bir şekilde ölçmesine izin verecek kadar yakın.

"Covenant, Sunbane ile savaşmak için Toprak'a geri döndüğünde ben de onunlaydım. *Haruchai* bize yardım etmeseydi başarısız olurduk. Onlara asla ödeyemeyeceğim bir borcum var.

"Şikayetleriniz olduğunu biliyorum. Eskilerden kalma. Bunu anlıyorum. Güvensizliğinizi de anlıyorum. Sorularınıza cevap vereceğim, bana sormak istediğiniz her şeye. Ama önce bana bir şey söyleyin. Lütfen."

Hami alevlerin arasından sertçe kaşlarını çattı. Stave'e karşı olan kavgacılığını bir kenara bırakmaya isteksiz görünüyordu. Yine de Linden'e güvenme arzusu çok açıktı: Linden bunu onun içinde görebiliyordu. Bir süre sonra sertçe, "İzin verirsiniz," dedi.

Eğer Linden'in sorusu Ramen'lerin açıklamak istediklerinin sınırlarını aşmadıysa.

Hâlâ kendi öfkesiyle boğuşan ve çabalamaktan titreyen Linden sert bir sesle, "Lord Foul geri döndü, bu çok açık. Kevin's Dirt'ü gördünüz. *Sezaryenleri* gördün. Anlamadığım *senin* dönüşün.

"Araziyi 'her nesilde bir kez' keşfettiğinizi söylüyorsunuz. Ama nasıl oldu da *bu* yılı seçtiniz? *Bu* mevsimi?" Ramen'e onun ortaya çıkacağı söylenmiş miydi? Ur-viller onları önceden uyarmış mıydı? "Bir nesil uzun bir zaman. Geçen yıl da gelebilirdiniz, gelecek yıl da." Eğer gelselerdi, o ve yoldaşları muhtemelen ölmüş olacaktı. "Ama gelmediniz. Onun yerine şimdi buradasınız.

"Bu nasıl oldu?"

Linden gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kabul edebileceği bir açıklama için dua etti. Ramen onu sınamadan önce anlayabildiği kadar çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Sonra tekrar Hami'ye baktı.

Karanlık çok yakın. Belki de Ramenlerin arasında yaşıyor ve kendini onların fark etmesinden gizliyordur.

Hami soruyu düşünüyor gibi görünüyordu. Linden yarı yarıya onun Manethrall'lara danışmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Görünüşe göre, verdiği karar ne olursa olsun halkının onu destekleyeceğinden emin olabilirdi.

Sonunda başını salladı. "Öyle görünüyor ki Ringthane," diye cevap verdi, "buraya tesadüfen gelmedik. Belirlenen zamandan on yıl ve daha fazla ilerideyiz. Bununla birlikte, iki olay bizi alıştığımız turumuzdan vazgeçirdi. İlkini anlatabilirim."

Manethrall kendini toparlamak istercesine durakladı ve sonra başladı.

"Belki de yarım kuşak önce, güney ve batıda birçok fersah ötedeki insansız bir ormanda, garip bir varlık aramıza geldi. Gücü büyük olmalıydı, çünkü önümüzde durana kadar yaklaştığına ya da varlığına dair hiçbir şey fark etmedik." Bu nokta Hami için önemli görünüyordu: gururu bu konuda ısrar ediyordu. "Kampımızın bir fersah ötesindeki yabancı bir kelebeği tanıyabilecek yetenekler ve duyular, o bize kendini tanıtmaya tenezzül edene kadar yabancından hiçbir iz yakalayamadı.

"Bize zarar vermeyi teklif etmedi, bu yüzden biz de aynı şekilde davrandık, ancak ondan hemen hoşlanmadık, çünkü kibirli bir hali vardı ve bize pek saygı duymuyor gibiydi." Hami'nin sesi onaylamaz bir tonda çıkıyordu. "Giysileri kum rengindeydi, gölgesiz ve renksizdi, gözleri ise değerli taşların soğukluğunu taşıyordu. Ona hoş geldin dediğimizde, bizi önceden uyarmak niyetinde olduğunu söyledi."

Linden'in omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Ne olacağını biliyordu.

"Kendisini *Elohim*'lerden biri olarak adlandırdı, uzak diyarlardaki halkı tarafından Dünya'nın uçlarından Ülkeyi takip eden tehlikelerden bahsetmek için gönderildi."

Açıklıkta onun arkasında, Linden Liand'ın nefesini tuttuğunu ve adını fısıldadığını duydu. Ancak toplantının geri kalanı sessizlik içindeydi ve Hami Taşyiye'nin kulak asmadı.

"Fangthane hakkında hiçbir şey söylemedi, Render'ın bilindiği diğer isimlerden de bahsetmedi. Daha ziyade *croyel*, *merewives*, Sandgorgons, *skurj* ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz diğer yaratıklardan veya varlıklardan bahsetti.

bilgi. Kendisinden hesap sorduğumuzda, bunu küçümseyerek reddetti. Amacının, eksikliklerimizi düzeltmek değil, yolu hazırlamak olduğunu söyledi. Bunun yerine bize 'Yarım El'den sakının' talimatını verdi. Yarım El'in gelişile birlikte Dünya en büyük tehlikeyi yaşayacaktı ve eğer evimizi biraz olsun önemsiyorsak, Toprağın savunmasına geri dönmeliydik."

Manethrall onun anılarına hırladı. "Berek Halfhand'in efsanelerini ve Yüzüktayfı Antlaşması'nın büyük zaferini hatırlayarak, yabancıнын böyle konuşmasına gücendik. Zarar vermeyi teklif etmediği için onu yanımızdan kovmadık. Yine de onu gitmeye davet ettik, çünkü cesareti ve değeri kendisinininkinden fazla olanları onurlandırmayı reddetti.

"Bizimle alay ederek, geldiği gibi gitti, geçtiğini gösteren hiçbir işaret bırakmadan."

Sonra Hami içini çekti. "O gidince biz de yolumuzu buraya çevirdik. Tavırlarından rahatsız olduğumuz için sözlerine itibar etmek istemedik. Bu yüzden acele etmedik. Yine de gezintimizin sırasını değiştirdik, çünkü aramıza huzursuzluk ekmişti ve doğru söyleyip söylemediğini anlamak istedik."

Alevlerin üzerinden Linden'e sordu: "Cevap verdin mi Ringthane? Şimdi benim Ramen'den bahsettiğim gibi sen de kendinden bahsedecek misin?"

Linden bir an için Manethrall'ın bakışlarına karşılık veremedi. Bir *Elohim*'in Ramenlere ve Liand'ın halkına yaklaşmış olması, onu bastırmaya çalıştığı korkularıyla yüzleşmek zorunda bıraktı.

Thomas Covenant ölmüştü. Ama Jeremiah'ın da bir elinin yarısı yoktu. Ve bildiği kadarıyla *Elohim*, Lord Foul'un entrikalarına karşı sadece çok dolaylı ve belirsiz bir endişe duyuyordu. Onlar Dünya gücünün vücut bulmuş haliydiler, Kanun'dan muaftılar ve belki de vahşi büyüden etkilenmiyorlardı. Buna ek olarak, kendilerini Dünya'nın Würd'ü, yaşamın özü, amacı ya da kaderi olarak görüyorlardı; kendi kendilerine yetiyorlardı; tehdidin ötesindeydiler. Hiçbir tehlike onlara dokunamazdı: çok azı dikkatlerini çekirdi. Ve daha da azı onları münzevi tefekkürlerinden uyandırırdı.

Bu kopuk ve görünüşe göre kalpsiz varlıkların Ülke halklarını önceden uyarmak için içlerinden birini gönderdiği fikri Linden'in öfkelenmesine ve ağlamasına neden oldu. Yüce Tanrım, işler daha ne kadar kötüye gidecekti? Foul ne yapıyordu?

Elohim Findail'i tanırken, Findail sadece iki şeyden korkuyordu: kendi tayin ettiği kıyamet ve

Dünyanın Sonu. Ve Kara'ya yaptığı yolculuk sırasında, Solucan'ı bir anlığına görmüştü - Lord Foul, Solucan'ı vahşi bir büyüyle uyandırdığı ve Dünya'nın yok olmasına neden olduğu bir kabusla onunla alay etmişti.

Yine de Ramen'in tanımlanamayan zorlukları devam ediyordu. Manethrall tekrar adını söylediğinde, Linden korkuyla başını kaldırdı.

Garip bir şekilde, "İkincisi neydi?" diye karşılık verdi. Hami kaşlarını kaldırdı. "Ringthane mi?"

"Sizi buraya iki olayın getirdiğini söylemişsiniz. Bana ilkinin anlattın. İkincisi neydi?"

Toplulukta yeni bir gerilim yayıldı. Manethrall'ın yüz hatları kapandı: ifadesi bir duvara dönüştü. "Bu olay ilk meydan okumayı gerektiriyor. Bunu şimdi mi karşılamayı seçiyorsun? Kalbimizin sana karşı yumuşaması için bize kendi hikâyeni anlatmayı tercih etmez misin?"

Hayır, diye ısrar etti Linden sessizce - Hami'ye değil, kendisine. Hayır, kes şunu. Korkuları onu alıp götürüyordu: endişe ve hayal kırıklığı onu çıldırtıyordu. Dünya'nın mahvolmasına neden olacak hiçbir gücü yoktu. Despiser'in söylediği ya da yaptığı her şey onu bir şekilde yanıltmak için tasarlanmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, o kadar zayıftı ki kendi sesini bile zor duyuyordu. "Elbette size hikayemi anlatacağım. Bize iyilikten başka bir şey göstermediniz. Arkadaşlığınızı istiyorum."

Ve Land'in Ramen'e ihtiyacı olduğundan emindi.

Hami resmi bir selamla karşılık verdi. "O zaman konuş, Ringthane." Ses tonu kişnemeyi ima ediyordu. "Ramen seni duyuyor."

Ayakta duran ya da oturan tüm Kordonlar ve Manethrallar Linden'e doğru eğilmiş gibiydi. Dağlar karanlıklarını daha da yaklaştırmışlardı ve yanlarından vadiyi doldurmak için soğuk bir esinti düşüyordu. Aysız göklerde yıldızlar, *Elohim*'in gözleri gibi soğuk bir şekilde parlıyordu; küçümseme örnekleri.

Linden sesini yükseltmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Hami onun için yeterliydi. Ramenlerin geri kalanı onu olabildiğince iyi duyacak ve doğruyu söyleyip söylemediğine kendi aralarında karar verecekti.

"Ben Thomas Covenant gibiyim," dedi alevlerin cızırtısı ve tıslaması arasında. "Biz farklı bir yerden geliyoruz. Bu dünyanın dışından." Az sayıdaki eşyası da bunu doğruluyordu: giysileri, çizmeleri. Ve beyaz altın

Toprak'ta ya da Dünya'nın herhangi bir yerinde. "Güneşboğan'a karşı çağrıldığında, ben de onunla birlikte geldim.

"Sen kısaydın. Ben de öyle yapacağım."

Ateş ışığı Hami'nin gözlerini gölgelerle doldurdu. Manethrall, Linden'i hatırladığı savaşların ve katliamların örtüsü altından izliyor, Linden'in sözlerini kendi kötülük bilgisiyle ölçüyor gibiydi.

Linden, Kevin'in Nöbeti'nde Covenant'a gelişini dikkatlice anlattı. Anele'nin ailesi olduğunu iddia ettiği Sunder ve Hollian'ın isimlerini verdi. Ur-villerin bir şekilde önemli olduğunu bildiğinden, Covenant'ın Andelain'deki Ölü'sünün ona Vain'i nasıl verdiğini anlattı. Tek Ağaç arayışının başlangıcı; Seareach'te Devlerle karşılaşması; *Elohim* ve Atanmış Findail ile karşılaşmaları: bunları mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde anlattı. Ancak Brinn'in kendini feda edişini ve Tek Ağaç Adası'ndaki zaferini de atlamadı. Ramenlerin Stave'in halkı hakkında kötü düşünmesini kolaylaştırmayacaktı. Ancak bundan sonra, Covenant'ın Lord Foul'a karşı kazandığı zafere, yeni Kanun Asası'nın yapımına ve Toprak'ı iyileştirmek için kendi çabalarına geçti.

Açıklığın etrafındaki gece geçit vermez hale gelmişti. Yıldızlara karşı sadece dağların siyah kütlesi görünüyordu. Ve sadece kamp ateşleri Ramenlerin sert yüzlerini yumuşatıyordu.

"Benim için," dedi Linden sessiz toplantıya, "bu sadece on yıl önceydi." Hayatının dörtte biri. "Benim geldiğim yerde zaman farklıdır.

"Üç gün önce, tekrar çağrıldım." Kalbinden vurulmuş. "Emin değilim ama sanırım iki kişi daha aynı anda Toprak'a geldi." Yine Jeremiah'dan hiç bahsetmedi. Onu *Elohim*'in korkunç açıklamalarına maruz bırakmak istemiyordu. "Eğer yanılmıyorsam, ikisi de Lord Foul'a hizmet ediyor. Ve birinin beyaz altın bir yüzüğü var.

"Kevin's Dirt'ü ya da *sezaryenleri* anlamıyorum. *Skurj* ya da Durance hakkında hiçbir şey bilmiyorum. *Merewives*, Sandgorgons ve *croyel* ile karşılaştım ama bunların Kara ile ne ilgisi olduğunu hayal bile edemiyorum. Bana kalırsa, bunların hiçbiri diğer yüzük kadar önemli değil.

"Eğer Lord Foul vahşi büyü kullanabiliyorsa, Ülke zaten büyük bir tehlike altında ve alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

Linden orada başını eğdi. Manethrall'ı tatmin ettiği için dua ederek Hami'nin cevabını bekledi.

Bir süre sonra Hami mırıldandı: "Ramenler seni duyuyor, Ringthane." Sesinde hayranlık uyandıran bir ton vardı. "Yine de yoldaşların hakkında konuşmadın."

Alevlerin kendi ayakları ile Hami'ninkiler arasındaki kararsız dansını izleyen Linden, "Anele beni Kevin'in Nöbeti'nde buldu. Bir *kazadan* kaçmaya çalışıyordu. Nöbet düştüğünde, vahşi büyü bizi kurtardı. Sonra Efendiler bizi esir aldı. Kim olduğumu öğrendiklerinde gitmeme izin vereceklerdi ama ben Anele ile kaldım. Liand kaçmamıza yardım etti." Liand ve ur-villerin göndermiş olması gereken sarsıcı bir fırtına. "Stave bizi sizden kısa bir süre önce buldu."

Bu kadarı yeterliydi. Eğer Ramen onun dürüstlüğünü anlayamazsa, hiçbir ısrarı onları ikna edemezdi.

Titreşen gölgeler Manethrall'ın tepkisini gizledi. Ramenlerden hiçbiri konuşmadı ya da hareket etmedi. Bütün gece dinlemeye istekli olabilirlerdi. Şüphesiz uzun geçmişlerinde kan dökülmesi ve ihanetin yanı sıra bolca mucizeyle de karşılaşmışlardı. Yine de Linden'in kısa hikâyesi karşısında donup kalmış gibiydiler. Uzak ataları Seareach Devleri'ni Damelon, Loric ve Kevin'in çağlarında ve yeni Lordların yüzyılları boyunca, Mahvolmayanlar'ın katledilmesine kadar tanımışlardı. Ancak o zamandan beri Ramen'ler Dünya'nın harikalarını bu kadar çok gören biriyle karşılaşmamış olabilirler.

"Linden Avery," diye başladı Manethrall. "Ringthane." Ses tonu huşu ve endişenin bir düğümüydü. "Sizi dinledik. Size sorabileceğimiz daha çok şey var. Yine de dostluğumuzu memnuniyetle sunacağımızı söylemekte tereddüt etmiyorum -evet, hem dostluk hem de onur- eğer bizimse.

"Ama bizim için çok yüksek konulardan bahsettiniz. Biz Ramen'iz ve gururluyuz ama sadece Ramen'iz, Fangthane'ye karşı *Elohim*'e ya da başka herhangi bir düşmüş varlığa karşı olduğu gibi güçsüzüz. Amacımız bizim her şeyimizdir ve bu amaç bu tür harikaları ve güçleri içermek için çok küçüktür. Anlattıklarınızı duyunca, iyi ya da kötü, üzerimizdeki hak iddianızı ölçemeyeceğimizi biliyoruz."

Sonra Hami elini salladı ve açıklığın kenarındaki Kordonlardan biri hızla gecenin içine doğru uzaklaştı. Genç Raman'ın gidişini izleyen Linden yeni bir kaygıya kapıldı.

"Linden Avery," diye tekrarladı Hami daha yüksek sesle, "Ringthane ve Seçilmişler, zaman geldi. Size meydan okunmasına izin verdiniz. Bu iyi bir şey, çünkü böyle bir sınaama bizim için gerekli.

"Esmer'den bahsetmenin zamanı geldi."

Bir anda tüm Ramenler ayağa kalktı. Bir anlamda bu anı bekliyorlardı. Hami'nin Kordonları Linden'i çemberlerinin içine aldı. Genç Ramenler açıklığın etrafında bir duvar oluşturmuş gibiydi.

Esmer mi? Linden sessizce düşündü. Kim-?

Manethrall, "İki olayın bizi Gezintinin Eşiği'ne ve sizin yardımınıza zamanında getirdiğini söylemişim," diye açıkladı sesinde bir ritimle. "Bu ikincisi. Üç mevsim geçmişti, henüz güneye çok uzaktaydık ve yolumuz kuzeye doğru olsa da acele etmedik, çünkü *Elohim* bizi acele etmeye ikna etmemişti. Ama sonra aramıza yeni bir yabancı geldi.

"Kendisine Esmer adını verdi ve bize uzaktan nazıkçe yaklaşarak aramızda kabul edilmesini rica etti. Gözümüze hem diğerlerine benzeyen hem de benzemeyen bir adam gibi göründü, diğerleri gibi aşk ve kayıp tarafından yönetilen ve yine de kendi tarzında bir Lord kadar kudretli - hem güç hem de acı figürü. Ancak onun acısını anlayamıyorduk ve gücü bizi rahatsız ediyordu. Bu nedenle ondan emin değildik.

"Yine de meydan okumamızı itiraz etmeden ya da zorluk çıkarmadan, aksine görünüşte bir saygıyla karşıladı. Ve dostluğumuzdan vazgeçmemiz gerektiği bize açıkça belirtildiğinde, yolculuğumuzun değerli bir üyesi oldu, bizi tuzaklardan ve tuzaklardan önceden uyardı ve ihtiyaçlarımızı giderdi, böylece yolculuğumuz güvenli ve rahat bir şekilde geçti."

Linden sanki nefesini tutuyormuş gibi kulaklarında ve göğsünde artan bir basınçla bekledi. Hem güç hem de acı dolu bir figür-

-Ramenlerin arasına yeni gelenleri selamlamaz ya da yemek yerken onlara katılmazdı.

Gölgelerin gizlediği Hami'nin gözlerinde heves ya da korku, empati ya da şüphe olabilirdi.

Manethrall sözlerine şöyle devam etti: "Çünkü şimdi sıra size de gelecek," dedi, "bizi Gezinti Eşiği'ne doğru acele etmeye ikna edenin Esmer olduğunu söyleyeceğim. Yüzüktayfı'nın tehlikedeki dönüşünü bize haber veren oydu. Ve ur-villeri bizim yaptığımız gibi ihtiyaçlarınıza cevap versinler diye çağıran da oydu, çünkü aramızda sadece o onların dilini konuşabiliyor.

"Gerçekten de," diye ekledi, "onun varlığı ya da çağrısı yüzünden, Kara'ya yaklaştığımızdan beri onlarla sık sık karşılaştık."

Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Umuyoruz ki bu ilim, bizi aşan konularda yerimizi belirlememizi sağlayabilir."

Stave aniden Hami'nin Kordonları arasından kendini Linden'in etrafındaki çemberin içine attı. Sert bedeninden sanki savaşa hazırmış gibi kararlılık akıyordu.

Haruchai hareket ederken Liand sert bir sesle bağırdı: beklenmedik bir şekilde telaşlanmıştı. Aynı anda Linden ensesine keskin bir varlığın dokunduğunu hissetti. İçgüdüsel olarak Stonedownor'a doğru döndü.

Onun yakınındaki açıklığın kenarında, sanki Hami onları çağırmış gibi Kordonlar'ın arasında bir Demondim spawn dilimi belirdi.

Siyah yaratıklar ilerlerken birbirlerine usulca havladılar. Ancak sesleri tehditkâr değildi ve Ramen korku değil sadece gerginlik gösteriyordu. Ur-villerin hiçbirinin elinde silah yoktu.

Hami Esmer'i çağırdığı için mi buradaydılar? Yoksa Linden'in kendisi tehlikede olduğu için mi?

Liand korkmuş ve kafası karışmış bir halde Ramen'in arasından geçerek Stave'in yanına gitti. Her ikisi de ur-villerin bir tehdit oluşturduğunu düşünüyor gibiydi.

Linden tekrar Manethrall'a döndü. "Hami-?"

Hami soruları engellemek için ellerini kaldırdı. "Neden geldiklerini bilmiyorum. Onları beklemiyorduk. Ama bize düşmanlık için bir sebep vermediler. Bu dağlardaki varlıklarını öğrendiğimizden beri bize hiçbir zarar vermediler. Aksine Esmer'in emriyle bize yardım ettiler."

Linden düşüncelerini gizlemek için kaşlarını çattı. Esmer ur-villerle konuşabiliyorsa, sorularının çoğuna cevap verebilirdi.

"Ringthane," diye devam etti Manethrall, "meydan okumalarımızın seni telaşlandırmasına gerek yok. Onlara uyman dışında senden hiçbir şey istemiyorlar.

"İşte böyle!"

Kollarını açarak kamp ateşinden geri çekildi; çemberin kenarına çekildi.

Sağında, Kordlardan oluşan kalabalık tekrar ayrıldı ve bir adam ateş ışığının içinden gergin bir şekilde açıklığın ortasına geldi.

Onu ilk gördüğünde Linden'in midesi bulantıyla çalkalandı. Anında, onu bu hale getiren varlığa baktığından emin oldu.

Anele'nin zihninden Covenant'ın ruhu; Anele'ye tepenin zirvesinde sessiz kalmasını emreden güç.

*Haruchai'*ye benziyordu.

Genç ya da yaşlı olabilirdi: Yüz hatları zamanın tanımını, daralmasını reddediyor gibiydi. Stave'in insanları gibi o da düz yüzlü, kahverengi tenli ve güçlü yapılydı. Onlar gibi uzun boylu değildi; Linden'in boyundan uzun değildi. Kırpılmış saçları kafasının üzerinde kıvrılıyordu. Uzaktan bakıldığında Stave'in kardeşi sanılabılırdi, yara almamış ve denenmemiştii.

Bununla birlikte, dalgaların köpüklerinden dokunmuş gibi görünen garip bir kumaştan yapılmış yaldızlı bir cymar giyiyordu: Üstatların giysilerine ya da Linden'in Ülke'de gördüğü herhangi bir giysiye tamamen benzemeyen bir giysi. Gözleri ise tehlikeli denizlerin derin ve akan yeşiliydi.

Şimdi onun yakınlığının neden midesini bulandırdığını biliyordu. Sağlık duyusu onu mide bulandırıcı bir güç kısırtısı olarak görüyordu; sıkılmış bir solucan yuvası gibi bir çatışma ve yetenekler düğümü. Zehirli. Üreme.

Ve yine de-

Eğer bu kadar gergin olmasaydı, tuhaf bir şekilde savunmasız, hatta korkmuş görünebilirdi. Bu durum onu bir şekilde tehdit ediyordu. Ya da kendisi için bir tehlikeydi. Kendi rahatsızlığına rağmen, ona doğru çekildiğini hissetti; sanki adam ona acımış, empati kurması için ilham vermişti.

Ve yine de-

Sinirleri ondan emindi: Anele'nin içgörülerini, Anele'nin deliliğini engellemek için iki kez müdahale eden güç figürünün o olduğunu açıkça algıladı. Onu Covenant'ın sesinden mahrum bırakmıştı-

Ama yaşlı adamı ele geçiren ateşten varlık *olmadığı* açıktı. Bundan da emin olabilirdi. Aksine o sadece Covenant'ın ruhunu engellemiş ve Anele'yi açık araziye itmişti. Orada yaşlı adamı tamamen farklı bir varlık ele geçirmişti; Esmer'in yapmadığı gibi kötülük ve açlıkla parlayan bir güç.

Esmer bir anlamda o diğer, daha acımasız düşmana hizmet ediyordu ve bunu yaptığı için kendini küçümsüyor gibiydi.

"Linden," dedi Liand şaşkınlık ya da dehşet içinde, "o insan değil. Ölümlü değil."

Linden bir kum tanesini yuttu. Stave'e ne gördüğünü sormak istedi. Duyguları onunkileri aşyordu. Ve onun sahip olmadığı bilgilere sahip olabilirdi.

Ama boğazı konuşamayacak kadar kurumuştı.

Stave kıpırdamadan, sessizce yeni gelenle yüzleşti. Biçiminin her çizgisi yakın bir darbeye dönüşmüştü.

"Esmer," diye duyurdu Hami, görünüşe göre onu Linden ve arkadaşlarıyla tanıştırmak niyetindeydi. Ama onu öyle güçlü bir hareketle durdurdu ki, Linden'in görüş alanında bir ışık çizgisi bıraktı. Sonra Liand'a döndü.

"Mithil Stonedown'dan Liand." Sözleri Linden'in kulaklarında çınlıyor gibiydi. "Senin bu işte bir rolün yok. Geri çekileceksin."

Stave gibi Liand da hareketsiz duruyordu. "Hayır." Sesi titriyordu. "Yapmayacağım."

Esmer sanki omuzlarını kaldırarak Liand'ın varlığını reddetmiş gibi omuz silkti.

"Linden Avery," dedi sonra, "Seçilmiş ve Güneş-Bilge. *Elohim*'in yapman gerektiğini bildiği gibi sen de Wildwielder oldun. Uzun zaman önce onların rehberliğini reddettiğin için, korunabilecek pek çok şey şimdi kaybolacak. Senin de bu işte bir rolün yok ve geri çekileceksin."

Ama o da itaat etmedi. Edemezdi. Bunun yerine şaşkınlık ve öfkeyle olduğu yerde kalakaldı. Covenant'ın sesini susturmuştu; Anele'ye korkunç bir sıkıntı vermişti. Ve-

Ve yüzyıllar önce *Elohim*, Covenant'ın yüzüğünü zaten elinde tutmamasına şaşırdığını ifade etmişti. Sahip olmadığı için de Covenant'ın zihnini boşluğa düşürmüşler, diğer şeylerin yanı sıra onu evlilik yüzüğünü kendisi için almaya ikna etmeye ya da zorlamaya çalışmışlardı.

Esmer nereden biliyordu-?

Onun reddettiğini görünce, tavrı bir an için yumuşadı. "Eğer Ramen'ler sözüme kulak verirlerse, seninle ilgili kalplerine güvenirler. Ve eğer güvenmezlerse-" Yine omuz silkti; ama bu kez hareketinde çekingenlik, hatta ürkeklik vardı. "Aksi takdirde ikna olacaklardır."

Ancak daha sonra, tüm yumuşaklık izleri ondan kayboldu. Liand gibi o da yok olmuş olabilirdi. Bir an ile bir sonraki an arasında, koyu zümrüt bakışlarını Üstat'a çevirirken öfkeyle kaynıyordu.

"*Sen*," dedi; ve sesi sanki geceyi ve yıldızları onu duymak için aşağı indirebilecekmiş gibi güç kazandı. "Seni *taniyorum*, ne pahasına olursa olsun. Sen Stave, Bloodguard ve Usta *Haruchai*'sin." Her kelimeyle birlikte sesi büyüdü, yankılandı, ta ki büyük çuvalların haykırışına dönüşene dek,

Kornalar o kadar gürültülüydü ki, dağların yamaçlarında yankılanıyor gibiydi. "Senin sayende *ben bu hale geldim!*"

"Kendini savun kalpsiz, yoksa seni *yok ederim!*"

Bir anda, yuvarlanan bir dalganın kabarması gibi kendini Stave'e doğru fırlattı.

"Esmer!" Hami hemen bağırdı. "Hayır! Onlara zarar verilmemeli! Onlara güvenlik sözü verdim!"

O ve diğer birkaç Manethrall birlikte müdahale etmeye koştu. Linden içgüdüsel olarak Covenant'ın yüzüğüne uzandı. Ama hiç gücü yoktu. Mide bulantısı tarafından engellendi; duyularının karmaşası tarafından kendi içinde hapsedildi.

Ur-viller hep bir ağızdan vahşice havladı. Kamanın ucunda, loremaster'ın elinde demir bir çubuk ya da asa belirdi. Yaratık çubuğu havaya kaldırarak yangına hazırlandı.

Esmer'in yanıtı kampı sarstı. Açıklığın etrafında, toprak su gibi fişkırdı, gayzerler, toprağı ve anızları havaya savurdu. Linden geriye doğru savruldu: Manethrall'lar toplandı, bir kenara fırlatıldı. Kuvvet ve toprak patlamaları Ramen'i geri itti.

Ama ur-viller etkilenmemişti. Linden yere yığılırken Esmer'in onları bağışladığını fark etti; ya da ona karşı koyabildiler. O toprağı savurup dans ettirirken, onlar kamalarının içinde dik durmuş, serbest bırakmadıkları kara kudrete hazır bekliyordı.

Liand onun yanına sırt üstü düştü. Püskürmeler düzensiz bir şekilde devam etti, sanki Dünya'nın bağırsaklarından sıkılmış gibi yukarı doğru sıçradı, önce bir tarafa, sonra diğerine, şiddetli aralıklarla ileri geri. Ama şimdi kimseye dokunmuyorlardı. Bunun yerine Ramen'i uzak tuttular; açıklığın ortasında bir ölüm tarlası gibi boş bir yeri zorladılar.

Ve gayzerlerin ortasında, Stave ve Esmer dövüştüler.

Linden, Stave'in adını bile fısıldayamıyordu. Esmer'in gücü boğazını kapattı.

Usta, Esmer'in ilk saldırısını kolayca karşıladı: bir yumruğı engelledi, ardından tekmenin etkisini kullanarak onu uzaklaştırdı ve böylece biraz mesafe kazandı. "Sen bir hainsin ya da yanlış yola sapmışsın," dedi saldırganına sakince. "*Haruchai*'nin de bu işte bir rolü yok. Seni tanımıyoruz.

"Eğer gerçekten olduğun kişi olmak için yaratıldıysan ve kendi yolunu seçmiyorsan" -sesinde bir küçümseme vardı- "suçu başka yerde ara. I

Ramen'i nasıl kandırdığını ya da dostluğa nasıl ihanet ettiğini bilmiyorum ama seni reddediyorum. Eğer vazgeçmezsen, sana daha iyi bir bilgelik öğreteceğim."

Esmer ani bir fırtına gibi darbelerle karşılık verdi: Yumruklar ve ayaklar o kadar hızlıydı ki Linden onları takip edemedi. Stave bir an için fırtınanın ve patlayan gayzerlerin arasında Esmer'e denkmiş gibi bloklar ve karşı hamleler yaptı. Darbeler ve soluklar havayı kesik kesik, aynı anda hem ıslak hem keskin, hem et hem kemik sesleriyle noktalıyordu. Sonra, aniden, *Haruchai* geriye doğru sendeledi; neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu.

Yüzü, yanaklarındaki ve alnındaki kesiklerden ve parçalanmış deriden kanıyordu. Linden yattığı yerden, göğsünde birbirine çarpan kemik kıymıkları gibi acının gıcırdadığını hissedebiliyordu.

Esmer'in yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yanılıyorsun, *Haruchai*!" Sesi vadide gürledi. Açıklığın üzerinde bir gelgit dalgası kopabilirdi: Linden, Stave'in suçlayıcısını su ve kaos duvarının arasından duyuyor gibiydi. "Beni senin halkın *doğurdu*! Ben senin *soyundan* geliyorum, Cail'den hamile kaldım ve Deniz Dansçıları tarafından doğuruldu!"

"*Haruchai* yüzünden, sonsuz bir kargaşa olacak!"

Gözyaşları ışığı yakaladı ve yanaklarında kor gibi parladı. Öfkesine rağmen hıçkırı hıçkırı ağlıyor olabilirdi.

Şimşek gibi hızlıydı, tekrar saldırdı.

Birkaç Manethrall ve Kord savaşa zorla girmeye çalıştı. Liand, Üstatlara olan güvensizliğini görmezden gelerek onlara katıldı. Ancak toprak ve taş kuzmaları onları püskürttü.

Haruchai öldürülebilirdi: Linden bunu biliyordu. Onları mızraklar ve Kumgorgonları tarafından öldürülürken görmüştü. Nefes nefese, Hayır, hayır! Esmer'in gücünün taşmasına, gayzerlerinin şokuna ve öldürücülüğüne karşı ayağa kalkmaya çalıştı.

Cail'in *oğlu* mu?

Sanki kanı akmamış ve hiçbir acı hissetmiyormuş gibi, Stave saldırıyı karşılamak için fırladı. Vurdu ve vurdu, darbeler ve bloklardan oluşan bir kasırga: döndü; sıçradı; Esmer'in ona vurmasına izin verdi, böylece o da karşılık verebilecekti. Bir keresinde Esmer'in kafasını salladı: birkaç kez yumruklarını ve ayaklarını Esmer'in vücuduna sapladı.

Ancak karşılığında aldığı ceza daha kötüydü. Linden kanının yere sıçradığını gördü; daha fazla kaburgasının kırıldığını hissetti. Bir dirsek darbesiyle köprücük kemiklerinden biri kırıldı. Kendi içinde, çılgınca çabaladı

Yüzüğün ateşinin gizli kapısını bulmaya çalıştı ama bulamadı. Stave'in acısı, Esmer'in çalkalanan gücü ve kendi korkusu onu felç etmişti.

Yine de ur-viller çatışmaya girmedi. Stave'in durumuyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı. Başka bir amaç için gelmişler ve diğer her şeyi görmezden gelmişlerdi.

Sonra dövüş bir anlığına donar gibi oldu ve Stave Esmer'in kafasına bir tekme savurmaya çalışırken yakalandı. Ancak dengesi bozulmuştu ve yavaştı, zaten neredeyse anlamsız bir şekilde hırpalanmıştı. Tekmesi yükselirken Esmer üzerine atılıp leğen kemiğine bir darbe indirdi ve bacağına yuvasından çıkardı.

Stave yüzüstü düştü, parmakları toprağı tırmalıyor, ayağa kalkamıyordu.

Esmer *Haruchai*'nin üzerinde durdu. Bir eliyle Stave'in saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekti. Diğer eliyle de Stave'in kafasını aşağı doğru yumrukladı.

Stave'in başı bir kez zıpladı; bir iç çekiş gibi yere yerleşti. Bir daha hareket etmedi.

Bir an sonra, fışkıрма kesildi.

Şiddetli basınç, sanki bir fırtına kopmuş ve dağılmış gibi havadan buharlaştı. Linden aniden serbest kalınca tökezledi: kolları çırpındı. Botlarının altındaki zemin, uzak bir depremin artçı sarsıntılarını andırıyordu. Etrafındaki Ramenler rahatlamamanın ve şiddetin aniden sona ermesinin şaşkınlığıyla gözlerini kırıştırdı. Liand gözlerinde vahşilikle aralarında duruyordu. Hayatındaki hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı.

Haruchai yüzünden, sonsuz bir kargaşa olacak. Oh,

Stave.

Linden ur-villerin gecenin içine doğru çekildiklerini görmek yerine hissetti; ama artık ne yaptıkları umurunda değildi. Onu korumaya mı gelmişlerdi? Esmer'i ondan korumak için mi? Artık hiçbir şey fark etmiyordu.

Eğer Stave'in ölmesini isteselerdi, onu kolayca kendileri öldürebilirlerdi.

Esmer başını sallayarak dayak yiyen Efendi'nin yanından uzaklaştı. Sanki haksız bir intikam -ya da hoşgörü- eylemi içinde yakalanmış gibi belli belirsiz üzgün, neredeyse utanmış görünüyordu.

"Esmer," diye soludu Hami, "ne yaptın sen?"

Cevap vermedi.

Stave hâlâ hayattaydı.

Felçten kurtulan Linden onun yanına koştu. Cail'in oğlunu görmezden gelerek *Haruchai*'yi incelemek için dizlerinin üzerine çöktü.

Bhrathairain'in Sandwall'unda, Ceer onun için hazırlanmış bir mızrağı almıştı. Bir bacağı paramparça olduğu için onu etkili bir şekilde savunamamış ve bu yüzden kendisine saplanmasına izin vermişti.

Brinn'in fedakârlığı olmasaydı, o ve Covenant asla Tek Ağaca yaklaşamazdı.

Kendi öfkesiyle titreyen Linden, sağlık hissiyle Stave'e ulaştı. Bir şekilde hâlâ yaşıyordu. Eğer kurtarılabilirse, ölmesine izin vermek istemiyordu.

Kadın adamın yaralarını incelerken topluluğun üzerine bir sessizlik çöktü. Ramenlerin sıkılmış dikkatleri ona ve Usta'ya çevrildi. Ama o başını kaldırmadı. Birkaç dakika içinde Stave'in kurtarılmaya ihtiyacı olduğundan emin oldu.

Vücudunda bir yığın çürük ve kanama vardı, ama bu hasar yüzeyseldi: doğal canlılığı bunu iyileştirecekti. Bununla birlikte, parçalanmış köprücük kemiği ve yerinden çıkmış kalçasına ek olarak, bir yanağında çökmüş bir sinüs, her iki uyluk kemiğinde stres kırıkları, çeşitli kötü hırpalanmış iç organlar ve en az sekiz kırık kaburga buldu.

Bir tanesi tamamen parçalanmış ve akciğerini birkaç yerden delmişti. Adamın sıkıntılı nefes alışındaki nem şakırtılarını duyabiliyordu. Solunumunun zorluğu yüzünden altındaki zemin titriyor gibiydi.

Başını kaldırdığında sadece Esmer'in ona baktığını gördü. Liand ve Ramen onun yanından geçerek açıklığın uzak tarafına doğru baktılar. Yüzlerinde şaşkınlık ve hürmet vardı.

Linden onların gördüklerine göz ucuyla bile bakmadı. Topraktaki gök gürültüsü ona dokunmamıştı.

"Seni piç," diye tükürdü Esmer'e. "Neden onu öldürmedin? Başka her şeyi yaptın."

"Senin görmediğin şeyleri gördüm," diye belirsiz bir şekilde cevap verdi. Gözlerindeki ifade sevinç ya da pişmanlık olabilirdi. "Bakın."

Bir eliyle onun ötesindeki toynak seslerini işaret etti.

Başını çevirdiğinde, iki mağrur atın sanki karanlıktan ve ateş ışığından vücut bulmuş gibi açıklığa doğru tırıs gittiğini gördü.

Hayatı boyunca çok sayıda atla karşılaşmıştı; ama bunlar gibi atları hiç görmemişti.

Sarp ve sıradandılar, Toprağın özüyle doluydular, derin göğüsleri ve güçlü omuzları vardı ve gözlerinde sıcak bir zekâ ateşi yanıyordu. Kürkleri sanki nesiller boyu durmaksızın fırçalanmış ve kıvrılmış gibi parlıyordu; biri alaca bir aygır, diğeri benekli gri bir kısıraktı; uzun yeleleri ve kuyrukları flama gibi dalgalanıyordu.

Alınlarının ortasında, hanedan armaları gibi parlayan beyaz yıldızlar, soyun ve Dünya Gücünün amblemleriydi.

Ramen'ler hep birlikte onların önünde eğildiler: Ra'nın at terbiyecileri için nefes almak kadar doğal ve gerekli bir eylemdi bu. Liand ağzı açık, donakalmış bir halde, gözlerini kaçıramadan bakakaldı.

"Bu Ramen'in gerçek meydan okuması," diye açıkladı Esmer huysuzca. "Ranyhyn beni kabul etti." Sesi hem kederli hem de gururluydu. "Şimdi onlar da seni, *Haruchai*'yi ve seni kabul etmeye geldiler. Ve onlar benim için çok değerli. Onların yaklaşımı elimi güçlendirdi. Onlara karşı gelmeyeceğim."

Atlar, Linden ve Stave'e sadece birkaç adım kalana kadar açıklık boyunca ilerlediler. Orada durdular. Atlar başlarını sallayıp yelelerini savurarak ona ve *Haruchai*'ye ciddiyetle bakarken Linden nefesini tuttu. Çıkardıkları üfleme sesleri selamlaşma olabilirdi.

Sonra birlikte ön ayaklarını büktiler ve burunlarını toprağa doğru eğerek saygı duruşunda bulundular.

İkinci Bölüm

25

"masumiyetin tek şekli"

1.

Harcanan Düşmanlık

Ranyhyn ayrıldıktan sonra, Kordonlar Stave'i açık kenarlı barınaklarından birine taşıdılar ve onu küçük ocak ateşinin yanındaki kalın ot ve çalılardan oluşan bir yatağa nazıkçe yatırdılar. Linden'in emriyle daha fazla odun getirdiler ve ateşi sağlam bir alev haline getirdiler. Ramenlerin Manethrall Hami'nin sözlerini tutmamasından utanarak daha fazlasını yapmak istediler; ama Linden, Stave'in olabildiğince rahat ettirildiğinden emin olunca onları gönderdi.

Onun durumuyla ve kendi durumuyla baş başa kalmaya ihtiyacı vardı.

Aşırı bir müdahale olmazsa yakında ölecekti. Kırık kaburgaları ve delinmiş akciğerinin etrafında kanama başlamıştı. Olağanüstü canlılığı bile onu ölümden daha fazla koruyamazdı.

Ve Ramen'in yaralı çamuru yoktu. İyileştirici çamur için tekrar ipler gönderdiler; ama bildikleri kadarıyla en yakın kaynak Gezintinin Eşiği'nden çok uzaktaydı.

Korktuğu için Linden bir bıçak alıp onu kesip açmayı düşündü. Ama o daha iyisini biliyordu. Elinin altında modern bir ameliyathanenin steril kaynakları olsa bile, kan nakli olmadan onu ameliyatla kurtaramazdı; ve ona verecek hiç kanı yoktu. Bıçak kullanırsa, kan kaybından ölümünü hızlandırmış olacaktı.

Ve onun üzerinde çalışacak durumda değildi. Çoktan bitkin düşmüştü. *Amanibhavam*'ın yatıştırıcı etkilerine rağmen yüzünün yanık derisi zonkluyordu. Ve çok fazla şok almıştı-

Yine de hayatı onun ellerindeydi. Eğer kendini aşmazsa -ve bunu şimdi yapmazsa- ölecekti.

Kordonlar onu yatağına yatırırken Stave'in bilinci yerine gelmemiş olsaydı, korkularına daha kolay katlanabilirdi. Gözleri acıdan donuklaşmıştı ve sadece sert soluklarla nefes alabiliyordu; ama yanındaki kadını tanıdı. Donuk bir şekilde onun her hareketini izledi.

Onun bakışları üzerinde olmasaydı, sınırlarından daha az utanabilirdi.

"Seçilmiş," dedi sonunda, ince bir sesle; dudaklarının arasından kan damlıyordu. "Yapma."

Yapması gereken şeyde korkuya yer yoktu. Sakin olamadığı için öfkeyle alarmini uzak tuttu.

"Kapa çeneni," dedi ona. "Gücünü sakla. Bu sana bağlı değil."

Ayrıca onu etkilemek için ne söyleyebileceğinden de korkuyordu.

Ama o ısrar etti. "Seçilmişler, bana kulak verin. Senin iyileştirdiğine dair hikâyeler var. Beni iyileştirme. Başarısız oldum. Ben *Haruchai*'yim. Beni kendi hayatımla utandırma."

Eğer gözyaşları ona kalsaydı, Linden onun için ağlayabilirdi.

Aralarında Bhapa, Char ve Pahnî'nin de bulunduğu birkaç Kordon barınağın dışında oyalanıyordu ve şüphesiz yardım etmeyi umuyorlardı. Kendini onlara bağırmanın eşiğinde buldu, Stave'in yalvarışını başka kimse duymasın diye öfkeyle uzaklaşmalarını emretti.

Bunun yerine onlara arkalarını dönmelerini söyledi. "Ve buraya başka kimsenin girmesine izin vermeyin. Bununla yalnız kalmalıyım."

Kendi zayıflığına ve Stave'in yalvarışlarına başka nasıl katlanacağını bilmiyordu.

Kordonlar ona itaat ettikten sonra, yattığı yerde ona vurmak istercesine karşısına dikildi.

"Böyle konuşma," dedi bir şiddet eylemi gibi. "Bana seni iyileştirmeyeceğimi söyleme." En azından denememek için. "Biz buraya gelmeden çok önce başarısız oldun ama bunu vazgeçmek için bir bahane olarak kullanmadın."

Efendi kan yuttu. "Nasıl başarısız oldum?"

"Peki, siz buna ne diyorsunuz? Anele sadece çılgın bir ihtiyar", her ne olursa olsun. "Ben gelene kadar Ramen'ler onun tek arkadaşlarıydı ve onları da pek sık görmezdi." *Tanrım*, kızmaya ihtiyacı vardı. "Ama *on yıllardır* Mithil Stonedown'ın yukarısındaki dağlara musallat olmuş.

"Sen *Haruchai*'sin. Sürekli söylediğin gibi. Ama onu yakalayamadın. Bu bir başarısızlık değil miydi?"

Stave'in tavrı ona tepkisi hakkında hiçbir ipucu vermedi. İstirabının ardında şaşkınlık ya da küçümseme hissetmiş olabilirdi. "Ona yardım edildi."

"Ur-villerle mi demek istiyorsun?" diye karşı çıktı. "Varlığından bile haberdar olmadığın ur-viller mi? Bu da başka bir başarısızlık. Kendinizi Toprağın Efendileri yaptınız. Bekçiler... Ama ben sadece üç gündür buradayım ve daha şimdiden sizin bilmediğiniz yarım düzine şeyle karşılaştım."

Ocak ateşinin kararsız ışığından başka ona ışık verecek hiçbir şeyi yoktu; on uzun yıldır yoksun olduğu sayısız sezgiden başka ona yol gösterecek hiçbir şey yoktu. Ve Stave daha fazla dayanamayacaktı.

"Beni dinle," dedi ona acımasızca. "Anele'yi yakalayamadınız çünkü ona yardım edildi. Başarısız oldunuz çünkü bu iş için yeterli sayıda değilsiniz. Çok zayıfsınız."

"Ve kendinizi izole ettiniz. Kimse size yardım edemez çünkü tehlikenin ne olduğunu bilmelerine bile izin vermiyorsunuz. Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum. En azından ben anlıyorum. Ama her iki şekilde de yapamazsınız. Her seçimin sonuçları vardır. Ya Toprağın Efendileri olursunuz," yalnız ve dokunulmaz, uzlaşmanın ötesinde, "bu durumda sizden yeterince yok. Ya da sadece Toprağın dostlarısınız, Ramen gibi insanlarsınız, ki bu durumda Dünya Gücünün zaman zaman kötüye kullanılmasını engellemeye çalışmamalısınız bile."

Ne demek istediğini anladı mı? Bunu söyleyemezdi. Onun kayıtsız acısı anlamaya meydan okuyor gibiydi. Ama şu anda bunun onun için bir önemi yoktu. Ona olduğu kadar kendine de vaaz veriyordu.

"Yani başarısız oldun," diye onu daha nazik bir şekilde temin etti. "Ne olmuş yani? Esmer'in seni yenmesi senin suçun değil. Sende bir sorun olduğu için kaybetmedin. Senden daha güçlü olduğu için kaybettin." O da yeterince güçlü olmadığı için başarısız olabilirdi. "Kan Muhafızları'nın Illearth Taşı'yla yaşadığı sorunla aynı."

"Bana seni iyileştirmememi söyleme," diye tekrarladı. "Nefesini boşa harcıyorsun. Ve hâlâ yapman gereken işler var. Birinin halkına neler olup bittiğini anlatması gerekiyor ve bunu benim yapmayacağım kesin."

Bu onaylamanın itici gücüyle, duyularını bir anlayış çağrısı gibi onun içine gönderdi.

Kadının sözlerindeki bir şey ona ulaşmış olmalıydı. Stave ona karşı iradesini sıkmak yerine, giderek artan bir kan köpürmesi içinde sordu: "O halde niyetin nedir? Eğer Ülke'yi önceden uyarmayacaksan-?"

Kadının algısı, hafif bir esintinin inceliğiyle adamın içine süzüldü, bir iç çekişten daha fazlası değildi: kadının özünün onunkine yumuşak bir uzantısı.

"Bunu çözdüğümde sana haber veririm." Sonunda, sağlık duygusunun zorlaması, doktorun tarafsızlığını yeniden kazanmasını sağladı. "Bu arada siz de bana yardım edebilirsiniz" diye eklerken neredeyse sakindi. Ona düşünmesi için yardım edin; bilinçsizce konsantre olması için. "Ramenlerin halkınıza karşı duyduğu bu şikayeti anlamıyorum. *Haruchai* bu kadar korkunç olacak ne yaptı?"

"Ve bana başarısız olduklarını söyleme. Bunu zaten biliyorum." "Nasıl istersen." Stave'in sesi acıdan titriyordu.

Bu sezgiden yoksun on yıl geçirmiş olmasına rağmen, bu sezgi ona hemen geri döndü. *Görebildiği* için, algıladığı acı ve hasar sanki kendi bedenini, kendi ruhunu etkiliyormuş gibi içine akıyordu. Ama bu tür acıların kaynağını belirlemek ve onlara karşı harekete geçmek için onları nasıl kabul edeceğini öğrenmişti. Efendi'nin çektiği acılar onu yıldırmadı.

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız sorusunu unuttuğunu sandı -Ya da kalbini kaybetmişti. Ama sonunda sesini belli belirsiz ona doğru yükseltti.

"Ramenler Ranyhyn'e binmemize içerliyorlar ama bu onların şikâyeti değil. Ranyhyn binilmeyi seçiyor."

Onun sözleri ve hatta konuşmakta zorlanması Linden'in görevine odaklanmasını sağladı.

Ancak duyuları yüzeysel çürükleri ve iç sıyrıkları geçip en derin acılarına ulaştığında, onun isteklerini hâlâ yerine getirebileceğini fark etti. Onu iyileştirmeye çalışmak yerine, ölürlen acı çekmesini engelleyebilirdi. Sağlık duygusuyla, bilinci ile yaraları arasına girebilirdi - bir şekilde ona sahip olabilirdi - böylece kayıp giderken hiçbir rahatsızlık hissetmezdi.

Eğer daha fazlasını yapacak cesareti yoksa -ve eğer onun kendi sıkıntısına katlanma hakkını ihlal etmeye istekliyse-

Onun için olduğu kadar kendi iyiliği için de bu fikri reddetti. Kendini aşabilmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Stave acısının içinden, sadece onun kulakları için sır gibi sözler söyledi. "Daha ziyade Ramenler, Kan Muhafızlarının Ranyhyn tarafından kabul edilmesini ve sadakatsiz olduklarının kanıtlanmasını affetmiyor. Bunu biliyorsun. Korik, Sill ve Doar, Illearth Taşı ve Yağmacılar tarafından yenilgiye uğratıldığında, Ramenlerin öfkesini haklı çıkardılar."

Linden onu duydu. Bir açıdan onu çok iyi duyuyordu: sözleri bir gravür kadar keskindi. Ancak başka bir düzeyde, söylediği hiçbir şeye kulak asmadı. Dikkati başka yönlere, başka boyutlara akıyordu.

Orada. Ölümünün belirtilerinin ötesine geçip nedenlerine ulaştığında, akciğerindeki delikleri ve yırtıkları, kanının zonklayan sızıntısını açıkça gördü. Kendi vücudunda da haritalanmış olabilirlerdi. İki kötü parçalanmış kaburga. Beş ayrı delik. Sızan üç yırtık.

Bir ameliyathanede, bu kadar çok kanamayla başa çıkmasına yardımcı olmak için yarım düzine asistana ihtiyacı olurdu.

"Ancak Kan Muhafızları'nın yenilgisi yüzünden," diye içini çekti Stave, "Ramen'in sadakati lekелendi. Hiçbir zaman büyük atlara binmediler ve yine de saf hizmetleri, ettikleri yemini yerine getiremeyen adamlara isteyerek hizmet eden hayvanlara verildi."

Linden kendi sınırlarıyla adamın yaralarının ciddiyetini ölçtü. Ama *görmek* yeterli değildi. Yalnızca sezmek kalbini kırmaktan başka bir işe yaramazdı. Güce ihtiyacı vardı; bir fark yaratma yeteneğine.

Stave'in kanamasını izlerken, arkasına saklanmış ya da kaybolmuş bir kapının kolunu kavramaya çalışan bir kadın gibi el yordamıyla vahşi bir büyü arıyordu.

Ter, alnında ateşten boncuklar halinde parlıyordu; nabzının dengesiz çalışması gibi yanaklarından damlıyordu. Yara izi gözlerindeki acının altını çiziyordu. "Hizmetlerinin azalmış olmasını Ramen affetmez, kim inancımı hiç bozmadım."

Kendisinin dallanıp budaklanmış odaları arasında bir yerlerde, Covenant'ın yüzüğünün imalarıyla dolu, potansiyel ateşle dolu bir oda yatıyordu. Yine de ondan kaçıyordu. Düşünmek için zamanı olduğunda, o odayı bilinçli olarak aramaya başladığında, yerinden emin olamıyordu. Şüpheli zihninde çok fazla kuşku vardı. Covenant'ın yüzüğü ona ait değildi: onun beyaz alevini hak etmiyordu. *Elohim*'in söylediği gibi Wildwielder olmaya çalışırsa, her yönünü kaybedebilirdi.

Stave'in sesi zar zor duyulabilecek kadar kısılmıştı. "Cevap verdin mi?" "Hayır," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Ramen, Korik ve diğerlerinin neden diğerleri de onların yaptığını yaptı." Hami'nin halkı kesinlikle kendi sınırlarına saygı duyuyordu. Aksi takdirde sadece Ranyhyn'e hizmet etmekle yetinmezlerdi. "Nasıl affetmezler?"

Stave'i kurtarmayı başaramazsa diğer herkes onu affedecekti; ama kendini affedebileceğinden emin değildi.

"Çünkü," diye fısıldadı, "orada değillerdi."

Sonunda, seçimi basit bir seçim oldu. O bir doktordu. *Haruchai*'den herhangi biri onun için canını verebilirdi. Ve Lord Foul Jeremiah'a sahipti.

Kendi kurtuluşunu başka nasıl kazanabilirdi?

Emin olduğunda, eli aradığı kapının koluna kapandı.

"Nasıl söylenebilir ki?" diye devam etti kırık adam; dudaklarının arasında yaşamın soluk nefesleri kayboluyordu. "Çok fazla şey istiyorsun. Böyle bir konuşma yeterli değildir. *Haruchai*'nin konuşulmayan dilinde bile, bu-"

Orada görevinin zorlukları ciddi bir şekilde başladı.

"Ramenler olanları anlayamaz çünkü Devlerin katledilmesinde Lord Hyrim'e sadece Kan Muhafızları eşlik etti."

Kevin'in Nöbeti'nin çöküşü sırasında, bir şekilde yerçekimi ve zamanın kaçınılmaz dizilimlerini çarpıtmıştı. Ama şimdi böyle bir şey yaparsa, Stave'in hayatını yakıp kül ederdi.

Yine de ona cevap vermek için çabaladı. "Sadece Bloodguard, henüz acımasızlığı tazeyken Mahvolmamışların son cinayetine tanık oldu. Onların korkunç çaresizliklerinin sonucunu yalnızca Bloodguard gördü."

Sahah'ın hatırı için yetiştirdiği bir avuç vahşi büyü bile burada fazla güçlü olurdu. Efendi'nin ondan incelik, hassasiyet; bilenmiş çelik kadar keskin ve eğitilmiş parmaklar kadar nazik bir doğruluk istiyordu. Gizli odasından en ufak bir alev sızıntısı yeterli olurdu. En ufak bir parça fazlası çok fazla olurdu.

Eğer kendine hakimiyeti bir kalp atışı kadar bile sarsılsaydı-

Stave'in sonu yaklaşıyordu. "Kinslaughterer, Grieve'den Devlerin tüm izlerini silmeye çalışırken Lord Hyrim'in yanında sadece Bloodguard," diye soluk soluğa kaldı.

Sezgi ve vahşi büyüü aynı tüy yumuşaklığında ayarlamaya çalışırken, Stave'in sesinin zorlu sesine kurtarıcı bir çapa gibi sarıldı; kendinden şüphe duymasının çekiciliğine karşı bir netlik noktası.

Alevin dokunuşuyla delindi, nefesi kesildi. Ama durmadı.

"Ramenler, Kan Muhafızlarının Devleri nasıl sevdiğini bilemezler. Yaşananların Kan Muhafızlarının kalplerini nasıl parçaladığını kavrayamazlar. Bu yüzden bizim inançtan d ş ş m z  küçümsemeye cüret ediyorlar."

Halkının katı tavrı, ne kadar derin bir dehşete kapıldıklarını gizliyordu.  fkelerinin derinliğini gizliyordu.

Kan Muhafızları kesinlikle başarılı olmak için çabalamış ve başarısız olmuşlardı. Bu adamlar yenilgilerinden layık olmadıkları dışında başka ne sonuç ıkarabilirlerdi ki?

Haruchai'nin kendilerini ülkenin Efendileri yapmasına şaşmamalı. Kimsesizlerin yok edilmesi gibi bir vahşetle bir daha asla değersiz bulunmamalarını sağlamaya çalıştılar.

Kedere sırtlarını dönmüşlerdi-

Anlayış ve empatiyle Linden, Stave'in ciğerlerindeki delikleri teker teker kapattı. Ardından, kenarlarını birbirine bağlamak için argence ile ona uzandı.

"Seçilmiş," diye mırıldandı; ona son sözleri, "duy beni.

"*Haruchai*'nin kararı öyle kolay kolay bir kenara atılamaz. Aramızda bir hesaplaşma olacak."

Başka bir adam Ustalar ile Ramen'in arasını kastetmiş olabilir; ama onun kastetmediğini biliyordu.

Vahşi büyü bu görev için fazla sertti. İstemeden de olsa, neredeyse kilitli dişlerinin arkasından çığlık atana kadar canını yaktı. Yine de her yaranın etrafındaki akciğer dokularını mühürledi. Sonra da plevral yırtıkları kapattı.

Abartılı bir dikkatle ve yine de ona acı ektirmeden edemeyerek, i kesiklerinin en kötüsü boyunca bütün hale gelene kadar beyaz ateş dikti.

Sonunda başını işinin üzerine eğdi. Stave bilincini kaybetmişti:  l  gibi hareketsiz yatıyordu. Ama şimdi daha rahat nefes alıyordu ve dudaklarına yeni kan gelmiyordu.

Onun yaşayacağına inandığında, algıyı, gücü ve tüm dünyayı bıraktı.

O zaman niyetiniz nedir?

Eğer bu soruyu ona şimdi sormuş olsaydı, ağlayabilirdi.

Bir süre sonra, sığınağın dışından gelen sesler onu uyandırdı: kontrollü öfke ve tehditlerle dolu yumuşak sesler.

Başını kaldıran Linden, Stave'in çimenli yatağının yanında dizlerinin üzerinde uyuyakalmış olduğunu fark etti. Kolları hâlâ onun yanında duruyordu. Kurumuş çalı parçaları yanağına yapışmıştı ve kıvrılmış bacakları altında uyuşmuştu.

Birisi -Bhapa?- inatla şöyle diyordu: "Umurumuzda değil. Rahatsız edilmemesi gerektiğine dair onun sözü var."

Esmer olduğu tahmin edilen bir adam, "Kör değilsin," diye karşı çıktı. "*Haruçayları* ölümden kurtardığı apaçık ortada. Barışı yok eden vahşi büyüü hissetmedin mi?

"Fırsatım varken onunla konuşmalıyım."

"Uykusuz olanla konuştuğun gibi mi?" diye cevap verdi bir kız: daha genç bir ses, muhtemelen Pahnî'nin. "Şimdiden güvenlik sözümüze ihanet ettin. Şu anda bile Manethrall'lar aramızda kalmana izin verilip verilmeyeceğini tartışıyor."

Sesi Esmer'e benzeyen adam belli belirsiz homurdandı. Küçümseme mi? Sıkıntı mı? Linden bunu anlayamadı. "Ranyhyn tarafından kabul edilsem de," diye küçümseyerek ya da telaşla karşılık verdi, "Ramenler beni reddedemezler, yoksa hayatlarının anlamına olan inançlarını bozarlar.

"Kenara çekil, Cords. Wildwielder ile konuşmalıyım."

Linden inleyerek yanağındaki çalı çırpıyı fırçaladı; en azından bir nebze olsun kendine gelebilmek için yüzünü ovuşturdu. Esmer onunla konuşmak mı istiyordu? İyi o zaman. Kendisinin de söyleyecek birkaç şeyi vardı.

Stave onun karşısında asla duramazdı: Esmer'in çok fazla gücü vardı. Bir an için, Ramen'i Stave'in yanından uzaklaştıran o yalpalamayı ve güç fişkırmasını yeniden yaşadı; savunmasını aşındıran o uyuşmuş mide bulantısını. Esmer'in sebepsiz şiddeti Despiser'ı memnun edecekti, eğer Lord Foul bunu bilseydi.

Eğer Foul bir şekilde buna sebep olmasaydı-

Sadece bana ne yaptığını söyle.

Bitti mi? I? Hiçbir şey. Sadece orada burada bir şeyler fısıldadım ve olayları bekledim.

Kendine kızan Linden ayağa kalkmaya çalıştı; ama bacakları hareket etmiyordu. Ne kadar uyumuştı? Belli ki sinirlerini uyuşturacak kadar uzun süre. Kollarıyla ağırlığını kaydırmaya çalıştı ve geri dönen hislerin hızlı ateşi karşısında hafifçe soludu.

Hukuk Asası'na ihtiyacınız var.

Unutmamıştı; ama rüyalarındaki öğütler umutsuzluğun ağırlığına bürünmüştü.

Aniden yardımına eller yetiştii. Onların desteğiyle sonunda ayağa kalktı. Bacaklarındaki acının ötesini görebildiğinde, kendini Char'ın genç ve ciddi yüzüne bakarken buldu.

Sahah'ın kardeşi, borcunu ödüyor. Pahni ve Bhapa'nın Esmer'e karşı koyarak yaptığı gibi. Stave'in hayatı için çalışırken ve uyurken ona göz kulak olmuşlardı.

Hâlâ ona itaat etmeye çalışıyorlardı.

Ocak ateşi küçük alevlere, kırmızı közlere dönüşmüştü. Loş ışığı Char'ın yüzünü kızarmış gösteriyordu. Kampın etrafındaki diğer ateşlerin parıltısında Esmer, Bhapa ve Pahni'nin suretleri uğursuz ve tanımsız, cehennemi bir havaya bürünmüştü.

Esmer, Şah'ın kuzeni ve üvey kardeşine, "İşin zorluğunu anlamıyorsun," diye ısrar etti. "Kısmen ne olduğumu görüyorsun ama doğamın bedelini bilmiyorsun." Ses tonu özenli bir sabır, rahatsız edici bir kısıtlama öneriyordu. "Artık benim için yol açık. Ama Wildwielder'la onun yararına konuşabileceğim zaman çok uzun değil. Yakında sona erecek.

"Ramenlere Ranyhyn'e hizmetlerinden dolayı saygı duyduğumu biliyorsun. Şimdi beni yanlış değerlendirmeyin. Beni bu konuda reddetmek yanlış yönlendirilmiş bir bağlılıktır" -ses tonunda *aptallık vardı*- "dedi."

Bhapa ve Pahni bir kenara çekilmediler. Linden'e bakmak için başlarını bile çevirmedi.

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen Esmer onları geçmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Stave'i neredeyse öldürecek olan adam iki Kordon'u da kolayca kenara atabilirdi. Ancak görünüşe göre bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Onu içeri alın." Uyku ve yorgunluk Linden'in boğazını tıkamıştı: sesini zar zor duyurabiliyordu. "Ben onunla konuşurum."

Esmer'in söyleyeceği herhangi bir şeyin ona iyi geleceğinden emin değildi. Ama o ur-villerin konuşmasını anlıyordu. Eğer ortaya çıkarmayı seçerse, paha biçilmez bir bilgiye sahipti.

"Ringthane uyandı," diye ekledi Char otoritesini onaylamak istercesine. "Esmer'i kabul etmek onun arzusu."

Bhapa ve Pahni isteksizce Esmer'in yolundan çekildiler.

Kendisine Cail'in ve Deniz Dansçıları'nın oğlu demişti. Linden'in cevap veremediği şaşırtıcı bir güç sergilemişti. Yine de sığınağa temkinli, neredeyse tereddütlü bir şekilde girdi, sanki onun varlığından utanıyormuş gibiydi. Ocak ateşinin alçak parlaklığı zümrüt gözlerini utanç rengine çevirmişti.

Adamın yakınlığı onu yine bir mide bulantısı, rahatsız edici bir bulantı hissiyle etkiledi. Bir şekilde, onun algılarını, sağlık hissini, hatta gerçekliğe dair kavrayışını zayıflatıyor gibiydi.

Kordonlar onu takip etti, Linden'in onların korumasına ihtiyacı olabileceğinden açıkça endişeliydiler.

Esmer onun bakışlarına karşılık vermedi. Stave'in yatağının başına ulaştığında, *Haruchai*'yi incelemek için durdu. Rahatsız bir şekilde kaşlarını çatarak mırıldandı: "Beni aşılıyorsun. 'Seçilmiş' ve 'Vahşi Savaşçı' olarak adlandırılmanıza şaşmamalı. Vahşi büyüyle bu kadar iyileştirici olmak-"

Kadının yüzüne hızlıca bir göz attıktan sonra başını yana çevirdi. Nefesinin altından bir şeyler söyledi:

"Bu güç bir paradokstur, çünkü Güç Kanun olmadan var olamaz ve vahşi büyü'nün Kanunu yoktur."

Soyutlanmış bir ses tonuyla Kordonlar'a, "Bizi yalnız bırakın. Wildwielder'la yalnız konuşacağım."

Bhapa sertçe, "Yapmayacaksın," diye karşılık verdi.

Char ve Pahni onaylaması için Linden'e baktılar.

"Her şey yolunda," diye onlara güvence verdi. Esmer'le özel olarak konuşmak için kendine göre nedenleri vardı. "Gidebilirsiniz. Bana zarar vermez."

Şimdi değil. Ranyhyn başlarını onun önünde eğmişti: Ra'nın büyük atları tarafından kabul edilmişti. Ve Esmer onların seçimlerini onurlandırdığını açıkça belirtmişti.

Ranyhyn daha erken gelseydi, Stave zarar görmeyecekti-

Esmer'e güvensizlikle kaşlarını çatan Pahni ve Bhapa kabul ettiler. Linden, Stave'in yattığı yerin yanına oturduktan sonra Char da sığınaktan ayrıldı. Kordonların nereye gittiğini izlemedi; ama mahremiyetini korumaya devam edeceklerini varsayıyordu.

O uyurken, içinde adını koyamadığı niyetler şekillenmeye başlamıştı. Şu anki durumu savunulamazdı, bu kesindi. Değiştirilmeleri gerekiyordu. Esmer'in ona ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu; ama ona ne soracağını biliyordu. Ne var ki, soruları sadece biçimlendirilmemiş tahminler, belirsiz sezgisel sıçramalardı; paylaşamayacak kadar rahatsız ediciydi. En azından şimdilik, onu yanlış anlayabilecek ya da onaylamayacak biri tarafından duyulmak istemiyordu.

Esmer hâlâ ona doğrudan bakmıyordu. Kolları garip bir şekilde yanlarında hareket ediyordu, amaçlarından emin değillerdi; üzüntüden huzursuzdular. Arkasında Stave, Esmer'in kısıtlanmış ölümcüllüğüne bilinçsizce tanıklık ediyordu.

Tereddüt etmedi. Çok kızgındı. Korkmaktan çok yorulmuştu. "Konuşmak istediğini söylemiştin," diye homurdandı. "Öyleyse konuş. Kendisine zarar vermesi mümkün olmayan birini neredeyse öldürecek olan bir adamı neden dinlemem gerektiğini söyle. Benim geldiğim yerde bunu sadece korkaklar yapar."

Esmer rahatsızlıkla omuz silkti. "Ben Cail ve *Merewives*'in oğluyum." Ses tonu uysaldı: tavırları meydan okumuyordu. "Diğer dinlerde olduğu gibi *Elohim*'in kanından, gücünden ve ihanetinden geliyorum. Ve aynı zamanda gerçek hizmetten, *Haruchai*'nin onurundan. Doğamdaki kusurlar senin benim için önemini azaltmıyor."

Linden'in bağırsakları aniden çalkalandı. Starfare's Gem'de Findail sadece Kastenessen'den bahsetmemişti. Ölüme mahkûm *Elohim*'in zarar görmüş sevgilisinden de söz etmişti. Görünüşe göre o kadın Kastenessen'den pek çok güç biçimi öğrenmişti ama acısını dindirecek bir şey öğrenememişti. Acı içinde kıvranan *kadın*, sonunda Brinn ve Cail'i baştan çıkaran Deniz Dansçıları'nın annesi olmuştu.

Zayıflığı yüzünden Cail'in akrabaları onu başarısız olarak değerlendirmişti. Yasak Ateş'in söndürülmesinden sonra, *deniz kadınlarını* tekrar bulma umuduyla Toprak'tan ayrılmıştı. Onların bitmeyen, dinmeyen arzularının tutkusunu ve tutsaklığını, halkının acımasızlığına tercih etmişti.

"Bu bir cevap değil," diye karşılık verdi Linden. Esmer'le ilgili her şey ölümcül tehlikelere işaret ediyordu: kendini koruması gerekiyordu. Ve onun şu anki uysallığı öfkesini daha da arttırıyordu. "Her halükarda, Stave'e saldırmak zaman kaybıydı. Ne

başarabileceğini düşündün mü? Onu öldürmüş olsan bile, o sadece bir *Haruchai*. Bir gün halkının geri kalanı senden haberdar olacak. O zaman sayamayacağın kadar çok düşmanın olacak. Öyleyse ne anlamı vardı? Ne kazanacaktın ki?"

Neden şimdi ona yaklaşmak istiyordu?

Esmer hiç ses çıkarmamasına rağmen iç çeker gibi oldu. "Ben olduğum gibi yaratıldım, kendime karşı bölündüm ve sonsuza dek savaş halindeyim."

Aniden Stave'in başının yanındaki yatağa oturdu. Komşu barınakların içindeki ve etrafındaki Ramenlerin karanlık hareketlerini izlerken gözlerinde yeşil korlar parlıyordu.

"*Merewives*'i hatırlamıyor musun? Şarkıları duyanlara ilham verir -Yürekleri şiddetli ve dokunulabilir olanlar -derinliksiz bir tutkuyla, okyanusların derinliklerinin boğamayacağı kadar muhtaç ve arzulu bir aşkla. Yine de bu şarkı nefretle söylenir, kederden ve ölüm arzusundan ilham alır. Deniz Dansçıları seslendikleri aşktan nefret ederler, çünkü kendileri de böylesine büyük bir özlemde doğmuşlardır. Doğaları onlara merhamet göstermez ve izin vermez.

"Cail'de kendilerine uygun bir eş buldular. Ben onların toplamıyım, aynı anda hem ikisinden de fazla hem de ikisinden de azım."

Omuzları seğirdi: bir omuz silkme daha. "Darbelerle nefretimi kısa bir süreliğine harcadım. Gücü yenilenene kadar onu bir kenara bırakabilirim."

Linden ona ters ters baktı. "Ve hemen o anda ona saldırmak zorunda mıydın? Ranyhyn'in onu kabul edip etmeyeceğini öğrenene kadar bekleyemedin mi?"

Esmer'in gözleri parladı: çenesinin köşesindeki kaslar düğümlendi. "Beni duymadın mı?" dedi dişlerinin arasından. "Ben olduğum şey olmak için yaratıldım. Varlığımın her anı çatışma ve acı."

Linden başını salladı. Hâlâ ona cevap vermemişti. *Kadınlardan* nefret etmesinin Stave'e şiddet uygulamasını nasıl gerektirdiğini anlayamıyordu. Ancak daha tatmin edici bir yanıt alamayacağını da görebiliyordu. Ona kendi dürtüleri hakkında bildiği kadarını anlatmış olabilirdi.

Ya da -düşünce ona acı verdi- ona tam olarak gerçeği söylemiş olabilirdi. Belki de soyu onu öylesine acımasızca yönetmiş ve yönlendirmişti ki, annesinin babasına duyduğu nefretle hareket etmekten başka çaresi yoktu.

Bu fikir onu şok ederek susturdu. Bu tür miraslara yakından aşinaydı. Babası onu kendisiyle birlikte tavan arasına kilitlemişti, böylece

kendini öldürmesini izlemek zorunda kaldı. Ve annesi-

Hiç kimse, diye ısrar etmek istiyordu, sizi siz yapan şey d e ğ i l d i r . Sen yapmalısın seçin. Buna inanıyordu. Yine de onun yakınlığı bile midesini bulandırıyor.

Onun durumunda, yanılıyor olabilir.

Niyetini, amaç duygusunu geri kazanmak için bocalarken yön değiştirdi.

"Cords'a benimle 'yararım' için konuşmak istediğini söylemişsin. Bana ne gibi bir iyilik yapabileceğini düşünüyorsun?"

Bu kez yüksek sesle iç çekti. "Wildwielder, ben *Elohim* ve *Haruchai'yim*, teurji ve beceri, ihanet ve hizmet. Nefret ve sevgi. Binlerce yıldır Dünya'da acı içinde dolaştım, seni bekledim. Bana birçok şeyin bilgisi verildi ve daha fazlasını öğrendim. Eğer sorarsan, cevaplayacağım

-Yapabiliyorken."

Ta ki tiksintisi yeniden güçlenene kadar.

Linden'in aklı karıştı. Olasılıklar yırtıcı kuşlar gibi üzerine çullandı. Kendini dik tutamadı. İstemsizce öne doğru sarktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak düşüncelerini ellerinin arasına aldı.

Eğer sorarsa, Esmer Anele'nin deliliğini açıklayabilirdi. Ona Kastenessen'den, *Skurj*'dan ya da Kevin's Dirt'ten bahsedebilirdi. Lord Foul hepsini yok etmek için çabalarken, ur-villerin buraya nasıl geldiğini anlatabilirdi.

Birçok şey-

Hatta Anele'nin sesini rüyalarında ya da Anele'nin ağzından gerçekten duyup duymadığını bile bilebilirdi.

Eğer sorarsan-

Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadan fısıldadı: "Oğlumu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Esmer kaba bir şekilde, "Hayır, Despiser benden saklı," diye cevap verdi.

Esmer onun bir oğlu olduğunu biliyordu. Jeremiah'ın Lord Foul tarafından ondan alındığını biliyordu.

Yine de ses tonu ona bir soruyu boşa harcadığı izlenimini verdi.

Cennetteki Tanrı. Jeremiah'la birlikte kendi dünyalarına dönüp dönemeyeceklerini sorma -hayır, talep etme- dürtüsünü büyük bir çabayla bastırdı. O daha iyi biliyordu. Gömleğindeki kurşun deliği, eski hayatını kalıcı olarak kaybettiğini doğruluyordu. Kalbinden bıçaklanan Covenant

Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda uyanmamıştı. O da uyanmayacaktı.

Bunun yerine sert bir şekilde cevap verdi, "Bu çok uygun. Acaba sizden 'saklanan' başka kaç önemli ayrıntı var?"

Sonra bir yanıt gelmesini önlemek için ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, tekrar deneyeceğim. Neden Anele'ye eziyet ediyorsun? Tepede onun konuşmasına izin vermeyen sendin. Ve sen Covenant'ı durdurdun-" Ani bir keder boğazını sıktı. Devam edebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "O kadar çok şey yaşadı ki-" Anele'yi kastediyordu. "Bana anlatabileceği her şeyi bilmem gerekiyor ama sen onu susmaya zorladın.

"Eğer sorulara cevap verecekseniz, buna cevap verin."

Esmer'in bakışları gecenin içinde sabırsızca dolaşıyor gibiydi, sanki artık neden onunla konuşmakta ısrar ettiğini bilmiyordu. Sesinde yeni bir sertlik vardı: "Ben çoktan yaptım. Doğanın bölünmüşlüğü tatmin etmeliyim. *Merewives*'in arzuları zorunludur, tıpkı babam Cail'in tutkuları gibi. Yaşlı adamın içinde saklı olan şey Deniz Dansçıları'nın hoşuna gitmiyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Linden. "Neden umursasınlar ki? Onlar tam olarak burada değiller, biliyorsun. Ve Toprak ile hiçbir zaman bir ilgileri olmadı."

Bildiği kadarıyla-

Yine de yüzünü başka yöne çevirdi. "Yine de onları yapan kadın Kastenessen'den hem ilim hem de güç aldı. Kaderi ona, *kadınları* baştan çıkaran iğrençliği öğretti."

Linden yine bir soruyu boşa sorduğu izlenimine kapıldı; daha önce söylediklerinden onun cevabını çıkarabilmesi gerekirdi. Zamanının tükenmekte olduğunu-

Sonunda sırtını dikleştirecek ve başını kaldırıp Esmer'e bakabilecek kararlılığı buldu. Yakında Esmer'in onu şaşkınlığı ve cehaletiyle, faydasız öfkesiyle baş başa bırakacağını tahmin ediyordu. Eğer onun çelişkili istekliliğinden herhangi bir "fayda" elde etmeyi umuyorsa, bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Korkuyla, yarı bilinçli bir şekilde hayatta kalmasını ve oğlununkini tehlikeye atmaya karar verdiği soruyu sordu.

"Pekâlâ," diye kabaca tekrarladı. "Bunu deneyeceğim.

"Bana *sezaryenlerden* bahset, Falls. *Nedir* onlar? Ne işe yararlar?"

Esmer bakışlarını kaydırmadan başını salladı. "Onlar vahşi büyüünün neden olduğu ve beslediği zaman kusurları."

Sesi garip bir şekilde memnun gibiydi, sanki bu soru -ya da bu soruya cevap verebilmesi- onu bir şekilde haklı çıkarıyordu.

"Onların içinde," diye açıkladı, "olayların sırayla gerçekleşmesini ve bir eylemin diğerine yol açmasını gerektiren Zaman Yasası ortadan kalkmıştır. Onların içinde, hareket ederken çevrelerinde geçen her an bir anda var olur."

Sözlerinin aralarındaki havayı nasıl yoğunlaştırdığından habersiz görünüyordu. Covenant ona beyaz altının Şelaleleri beslediğini söylemişti.

"Bir dakika bekle," diye itiraz etti. "Bekle. Bunu anladığımdan emin olmalıyım. Bunu *benim* yaptığımı kastetmiş olamazsın."

Esmer sanki gerçek apaçık ortadaymış gibi, "Hayır," dedi. "Topraklarda başka beyaz altınlar da var, deli bir kadının elinde olan bir yüzük."

Linden kendi kendine inledi. Başından beri korktuğu gibi, Joan ondan önce Arazi'ye gitmiş, onu çağırmış olmalıydı. *Kazalardan* Joan sorumluydu.

"Ne yaptığının pek farkında değil," diye devam etti Esmer, "ve daha az niyetli. Yine de içinde bir vahşet var, ona eziyet eden Raver'inki kadar büyük bir yıkım açlığı. Kâbusları onu nasıl yiyip bitiriyorsa, *sezgileri* de Ülkeyi yiyip bitiriyor, nesneleri, varlıkları ve güçleri yerinden ediyor, Zaman Yasasını aşındırıyor. Zararın daha büyük olmaması -Zaman Yasası'nın çoktan paramparça edilmemiş olması- yalnızca deliliğinin biçiminden kaynaklanmaktadır.

"Onda *istek* yok. O sadece lanetlenmiş, kırılmış ve kullanılmıştır. Ruhunu özgürce terk etmeyi seçemez. Böylece gücü mutlak tahribattan uzak tutulur."

Oh, Joan. Bir an için Linden devam edemedi. Joan'ın yüzüğünü geri getirdiğinde Ülke'nin tehlikeye girmesine neden olduğunu artık kesinlikle biliyordu. O zamanki korkuları doğrudu; ileri görüşlüydü. Ama onları bir kenara bırakmıştı çünkü vahşi büyüünün gerçeklikler arasındaki sınırın ötesine ulaşabileceğini anlamamıştı.

Bir şekilde Joan'ın zayıflıklarının ve başarısızlıklarının simgesi olan evlilik yüzüğü onu Despiser'a maruz bırakmıştı. Şelaleler onun umutsuzluğundan, kendi kendine verdiği acıdan doğmuştu.

Yüzük tenine dokunduğunda daha sakinleşmesine şaşmamalı. Linden istemeden de olsa ona ıstırabı için bir çıkış yolu vermişti.

"Bunu ben yaptım," diye mırıldandı Linden. "Onunla ilgilenmem gerekiyordu ama yapmadım. Onun yerine bunu mümkün kıldım-"

Esmer ona hızlı bir bakış attı, zümrüt ve acı dolu bir bakış. Yüzündeki gölgeler arasında boncuk boncuk ter vardı ve dudakları gerginlikten solmuştu. Sonra bir kez daha arkasını döndü.

Sarsılmış bir halde, onun varlığında mide bulantısının daha da arttığını; onun yadıklarının daha yoğun hale geldiğini hemen fark etmedi. Dehşetine rağmen, sinirleri onu açıkça hissediyordu. Kendisiyle bitmek bilmeyen bir çatışma içinde yaşıyordu ve annesinin sert nefreti yeniden güç kazanmaya başlamıştı.

Üşümüş gibi titreyerek, üzüntüsünü bir kenara bırakmaya zorladı kendini. "İyi misin?" diye sordu tereddütle.

"Zamanın az," diye karşılık verdi Esmer. "Beni harcıyorsun. Eğer yakında yola çıkmazsam, *Haruchai*'yi yattığı yerde boğacağım. O zaman Ranyhyn benim için sonsuza dek kaybolacak."

Kendi kendine yemin etti. Bu çok fazlaydı. Aklında çok fazla soru vardı ve yeterince hızlı düşünemiyordu.

Acele etmeye çalışarak, "Özür dilerim. Kendini zorlama. Yanlışım varsa düzeltin.

"Anele burada," binyıllar ötesinden getirildi, "çünkü bir *kazaya* karıştı."

Yaşlı adam da aynı şeyi söylemişti. Ama o zamanlar Şelaleler'in kesik anlardan oluştuğunu bilmiyordu. Şimdi bir *kesit* içinde zamanı aşmanın mümkün olabileceğini tahmin ediyordu; bir *kesite* giren herhangi birinin neredeyse kaçınılmaz olarak başka bir yerde ortaya çıkacağını.

Esmer başını salladı: başını kızgın bir şekilde salladı.

Hâlâ tahmin yürüten Linden, "Ur-viller de öyle," dedi.

Bu, Lord Foul'un onları yok etme çabalarından nasıl kurtulduklarını açıklıyordu.

Cail'in oğlu, sanki Cail konuyu kaçırmış gibi homurdandı. "Onlar 'tökezlemediler'. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Despiser'dan kaçmak için Düşüş'e girdiler. Ayrıca ona karşı kendilerine ihtiyaç duyulacak bir zaman aradılar."

Linden dudağını ısırdı. "Ve onu burada mı buldular? Şimdi mi?"

"Wildwielder," diye cevap verdi, "seni buldular." Karmaşık bir öfke sesini germişti. "Niyetleri sana hizmet etmek."

Mide bulantısının içinden, onda şiddet imalarının toplandığını gördü; olası yalanlar. Cail'in oğlu ona dürüstçe cevap verecekti. *Merewives*'in soyu da aynısını yapar mıydı?

"*Haruchai* tarafından hapsedildiğinizde," diye devam etti alaycı bir şekilde, "ur-viller kaçışınızı sağlamak için bir fırtına gönderdi. *Kresh* tarafından tehlikeye atıldığınızda, yardımınıza koştular. Ve huzuruna ilk girdiğimde, sana zarar gelmeyeceğinden emin olmak için geldiler.

"Bana karşı nöbet tutuyorlar. Kim olduğumu biliyorlar."

Yarı alaycı bir ifadeyle mırıldandı: "Kendi tarzlarına göre çok kibirliler. Belki bana karşı koyabilirler. Ama benim bilgim onlarınkini aşar. Bu yüzden benden korkuyorlar."

Linden ondan kendisi de korkuyordu.

Bir tür onay, güvence arayışıyla daha önceki sorusuna geri döndü. "Ama Anele? O gerçekten de Sunder ve Hollian'ın oğlu mu? Kanun Asası'nı mağarasında unuttuğu için mi kaybetti?"

Esmer bir kez daha sertçe başını sallayarak cevap verdi.

Kollarını kendi etrafında saran Linden, sonunda dile getirmediği niyetini söyleme riskini aldı. Kalbini kucaklayarak sordu: "Onu tekrar bulabilir mi? Eğer geçmişe dönerse?"

Esmer aniden ayağa fırladı. Linden irkildi, onun sığınaktan çıkıp gitmesinden korkuyordu; onu hala devam edemeyecek kadar cahil bırakacaktı. Ama öyle yapmadı. Bunun yerine onun önünde bir ileri bir geri volta atarak gerginliğini dile getirmeye başladı. Başı sanki kendisiyle tartışıyormuş, dürüstlüğü ve darbeleri tartışıyormuş gibi sarsılıyordu. Yanaklarından ter damlaları süzülüyordu.

Yine de ona bakmadı.

"Deliliği izin verirse," diye cevap verdi dişlerinin arasından. "Eğer hatırlayabilirse. Ya da akli başına gelirse."

Anele geçmişte bunu yeterince sık hatırlamıştı.

Esmer birazdan yola çıkacaktı: bunu açıkça hissediyordu. Doğasındaki çatallanma onun için çok güçlüydü. Annesinin nefretini tüketmeden ya da babasının tutkusunu yakmadan asla huzur bulamayacaktı.

Bilmek istediği çok şey vardı; ama bunlar olmadan da yaşayabilirdi. En azından şimdilik... Ancak bir soruya kesinlikle bir yanıt alması gerekiyordu. Aksi takdirde çaresiz kalacaktı.

"Esmer," diye seslendi usulca, "dayan. Sadece bir tane daha. "Nasıl yapacağım?"

"Wildwielder?"

"Oraya nasıl geri dönebilirim? Geçmişe mi? Asa'yı nasıl bulabilirim?"

Anele'nin yaptığını yapabiliirdi; *kesitlerden* birine girebilirdi. Ama Esmer onların içinde her anın aynı anda var olduğunu söylemişti. Bu kadar çok zaman içinde yolunu nasıl bulabilirdi? Üç buçuk bin yılın tüm olasılıkları arasında nasıl gezinebilirdi?

"Senin için her şey mümkün." Ellerini omuz silkme olamayacak kadar sert bir hareketle açtı. "Sen Wildwielder'sın."

Sonra itiraz etti: "Ama bizim *Kanun*'dan bahsettiğimizi anlıyor musunuz? Bozulmaması gereken bir sıra ve nedensellikten? Eğer geçmiş değiştirilirse, Zamanın Kemer'i'nin kendisi tehdit altına girer. Bir kez kırıldı mı, bir daha asla bütünlenemez."

"Bu yüzden dikkatli olmam gerekecek." Onun kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. "Eğer Asa kaybolursa, o zaman kullanılmamış demektir. Hiçbir şeyi etkilememiştir." Ve sadece varlığı bile Zaman'ın bütünlüğünü destekleyecekti. "Kaybolduktan sonra onu geri alabilirsek," dedi Anele'yle birlikte, "onu kullanmadan günümüze geri getirebilirsek, geçmiş değişmeyecektir. Zaten olmuş olan hiçbir şey değişmeyecektir."

O konuşurken Esmer hareket etmeyi bıraktı. Görünüşe göre onu şaşırtmıştı. Bir an için, biriken çatışmaları durur gibi oldu; ve bu duraklamada, Linden yine Esmer'in onu bir şekilde tatmin ettiği, derin bir ihtiyacını beslediği izlenimine kapıldı.

Yavaşça onunla yüzleşmek için döndü. Gözleri, ocak ateşinin korlarından yeşil bir öfke ve yalvarış yansıtıyordu.

"Kendini bu kadar yüksek mi görüyorsun?" Ses tonu onunla alay ediyor, ona yalvarıyordu. "Zamanın Kemer'i'ni yok etmeye cesaret edecek kadar akıllı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Denizin Dansçıları her şeyin sonunu arzular. Kederleri asla yatıştırılamaz."

Sonra o an geçti. Vahşi bir sırıtiş dudaklarını büktü: bakışlarında kurnazlık ve keder parlıyordu.

"Sadece şunu söyleyeceğim. Ranyhyn'e bakın."

Ona bir kez daha bakmadan uzaklaştı. Beş uzun adım onu sığınaktan dışarı çıkardı. Gölgeler ve kıyametler arasında ilerleyerek geceye doğru hızla yol aldı.

Linden, Stave'in bilinçsizliği ve kendi özlemiyle baş başa kalmıştı.

2. *Tehlikeli Seçimler*

Ertesi sabah erkenden, bir grup Kordon Sahah'ı Dolaşmanın Eşiğine getirdi.

Yaralı kadın zayıf ve güçsüzdü, ancak ayakta durabilecek kadar güçlüydü; sadece kısa mesafelerde yürüyebiliyordu. Arkadaşları onu yolun büyük bir kısmında derme çatma bir travois içinde taşımışlardı. Yine de yaralarının yarattığı krizin geride kaldığı açıktı.

Tahta direkler arasına bağlanmış bir battaniyenin üzerinde zorlu yolculuğu atlatmış olması ve arkadaşlarına, akrabalarına, halkına belli belirsiz gülümseyerek ulaşması, hurtloam'un gücünü açıkça ortaya koyuyordu. Yırtılan bağırsakları ve parçalanmış organları enfeksiyon olmadan ve çok az ateşle iyileşirken, diğer yaraları da doğaüstü bir kolaylıkla iyileşiyordu.

Yaralı Cord ve yoldaşları, Stave'in adına hurtloam aramaya çıkmış olan Ramen'in eşliğinde kampa girdiler. İki grup Gezintinin Eşiği'ne doğru dönerken birbirleriyle karşılaşmışlardı. Birlikte yanlarında Stave'in ihtiyaçları için fazlasıyla hayati önem taşıyan çamurdan getirmişlerdi.

Linden'e, incikulağının topraktan, onu besleyen özel nem ve topraktan çıkarıldığında erdemini kaybedeceği söylenmişti. Ama Kordonlar'ın ona sunduğu taş çömleğe baktığında, nemli, kumlu toprakta parıltıyan altın benekleri gördü; ve Toprak Gücü bir tantara gibi sinirlerini çağırdı. Minnetle çömleği taşıdı

Stave'in başucuna gitti ve yaralarının şişmiş etine şifa dağıttı.

İncinmiş lamın etkilerinin büyüğü hızı onu hâlâ hayretler içinde bırakıyordu ve Stave'in yaralarının dilsiz bir ıstıraptan katlanılabilir bir acıya, sonra da donuk, derin bir sızıya dönüşmesini hayretle izledi. Şüphesiz *Haruchai* olduğu gerçeği iyileşmesini hızlandırmıştı. Bununla birlikte, incinme kayışının kendisi ona mucizevi görünüyordu; tarif edilemeyecek kadar değerli bir hediye.

Böyle bir iyileşmenin mümkün olduğu hiçbir dünya Despiser'ın kötülüğünü hak etmiyordu.

Stave dinlenirken, yanmış yüz hatlarının zonklamasını hafifletmek için yanaklarına biraz hurtloam sürdü. Bununla birlikte, etkisi daha da öteye ulaşarak ağrıyan kaslarını yatıştırdı ve güneş yanığı cildini koruyucu bronz bir renge dönüştürdü; ona Toprağın canlılığını armağan etti.

O zaman bir süreliğine gözlerini kapatabilir, basit bir rahatlamayla kaygılarından kurtulabilirdi. Gece boyunca bölük pörçük uyumuş, Stave'in durumunu kontrol etmek için aralıklarla kendini uyandırmıştı. Sonuç olarak hâlâ çok yorgundu. Ama artık bilinci yerindeydi, gözleri açık ve kararlıydı. Ve daha tehlikeli yaralarının onarılması, acı tülünün iyileştiremeyeceği bir yaranın acısını ortaya çıkardı: çıkık kalçası.

Daha önce ayarlamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bu görev için gerekli fiziksel güce sahip değildi. Ve o zaman önemli görünmemişti.

Adını söylediğinde kendi kendine iç geçirdi; ama yüksek sesle "Evet?" diye cevap verdi.

Seçtiği yoldan geri dönmeyecekti.

"Linden Avery," diye tekrarladı, "beni aştın." Çoktan belirgin bir şekilde güçlenmiş olmasına rağmen ses tonunda hâlâ gerginlik izleri vardı. "Artık mesele beni aşıyor. Sonuca katlanmak zorundayız."

Onun neden bahsettiğini bilmemiş olmayı diledi.

Onun ölümünü bir kenara bırakmış, Esmer'in ellerinde uğradığı yenilginin doğal sonuçlarını ondan esirgemişti. *Haruchai*'nin aşırı mantığına göre, onun kişisel dürüstlüğüne ihlal etmişti. "Sonucun" nasıl bir şekil alabileceğini tahmin edemiyordu. Ama bunun sert bir yargılama ve reddetme içereceğini biliyordu.

Brinn ve Cail Deniz Dansçıları'nın elinden kurtarıldıklarında, Kan Muhafızları'nın Lordlar'dan uzaklaştığı gibi ve aynı sebepten ötürü Antlaşma'nın hizmetinden çekilmişlerdi.

kendilerini değersiz görüyorlardı. Onların torunları Stave'e karşı daha az katı davranmayacaktı. Linden'in müdahalesini engelleyememiş olması da onu bağışlamayacaktı.

Omuz silkerek cevap verdi. "Her zaman öyle değil miyiz?" İyi ya da kötü, kendi eylemlerinin sonuçlarından hiçbir zaman muaf tutulmamıştı. "Belki bu sefer-"

Bu kez sonuca kendisi karar vermek niyetindeydi.

"Bu arada," diye ekledi bir süre sonra, "muhtemelen kalçanızı düzeltmeliyim. Ne kadar uzun süre eklem dışında kalırsa, daha sonra o kadar çok sorun yaşarsınız."

Stave başını salladı. "Yapma." Sesi emin geliyordu: her zamanki gibi esnek değildi. "Biraz güç topladığımda bununla ilgileneceğim."

Ses tonu açıkça, "Beni daha fazla utandırmayın" diyordu.

Linden içinden bir küfür mırıldandı. "Pekâlâ." Kendisine ne kadar acı çektirmiş olursa olsun, onun "ilgileneceğinden" şüphe duymuyordu. "Ortopedi zaten benim uzmanlık alanım değil. Sadece izlememi bekleme.

"Manethrall Hami ile konuşmam gerek." Liand ve Anele ile de. Esmer'den bahsetmiyorum bile. "Nasıl olduğunuzu görmek için daha sonra geleceğim."

Ona bakarken ertelediği başka zorunluluklar da onu bekliyordu. Onlarla yüzleşme zamanı gelmişti.

Bir cevap beklemeden sığınaktan çıktı; sabahın artan sıcaklığına doğru yürüdü.

Etrafındaki kamp sessiz bir faaliyetle dolup taşıyordu. Ocak ateşi ve çalı çırpı kokuları arasında yemek kokuları alıyor; kordonların bohçalarını hazırladığını, barınaklarıyla ilgilendiğini, giysilerini temizlediğini ya da onardığını görüyordu. Wandering'in Eşiği hâlâ gölgeler içindeydi ama gün ışığı doğudaki dağların karanlık hatlarında parlıyor ve batıdaki karla kaplı tepelerde ışıldıyordu. Odun dumanı kokusunun ardındaki hava, *alianta* tadı gibi keskin bir tatlılığa sahipti.

Linden tekrar tekrar Arazi'yi sevdiğini hatırlamak zorunda kaldı.

Buraya ait değildi: çok kirliydi. Son üç günün krizlerinden ve aciliyetinden sonra bir *banyoya* ihtiyacı vardı. Saçları kafa derisinde çamur gibi hissediyordu. Giysileri de ter ve kirden kaskatı kesilmişti. Ayrıca vadideki yürüyüşü kot pantolonunun paçalarında ot lekeleri bırakmıştı.

Ramenler yemyeşil, uzun otları rahatsız etmeden hareket edebiliyorlardı. Onların eşliğinde edildiği lekeler, sınırlarının bir haritası ya da kaderinin bir kehaneti olabilirdi.

Ama banyo yapmak ya da rahatlamak için zaman ayıramıyordu. Elbiselerini yıkamak için bir saat harcayamayacağı kesindi. Esmer birkaç sorusunu yanıtlamıştı ve amacı açıktı.

Keskin şafakta etrafına bakınırken Cord Char'ın yakınında durduğunu ve kendisine ciddiyetle baktığını gördü. Anlaşılan Sahah'ın dönüşü genç kardeşinin Linden'e gitme kararlılığını daha da artırmıştı.

Onun gözlerine baktı, bir söz gibi sabitti. "Aç mısın Ringthane?" diye sordu saygıyla. "Orucunu bozacak mısın?"

Sorgulanamayacak kadar açtı. Ama başka kaygılar onu zorluyordu. "Biraz sonra, teşekkürler," diye cevap verdi solgun bir nezaketle. "Şu anda Manethrall Hami ile konuşmam gerekiyor."

Char sanki ona bir iş vermiş gibi hemen döndü.

"Ama önce," diye hızla ekledi, "bana Anele'den bahset. O nasıl?"

Yaşlı adam ateşten ve iğrenç bir varlık tarafından tecavüze uğramıştı. Stave ona beynine zarar verecek kadar sert vurmuştu. Şimdi onun bu tür hakaretlerin ardından neler yaşayabileceğinden korkuyordu.

Ele geçirilme şekli yüzünden Ramen'ler artık kendilerini onun dostu olarak görmeyebilirlerdi.

Yine de ona çok ihtiyacı vardı; şimdi her zamankinden daha fazla. Sunder ve Hollian'ın oğluydu. Ve Esmer, Kanun Asası'nı bulmanın mümkün olabileceğini kabul etmişti-

Ancak Char tereddüt etmeden cevap verdi: "Görünüşe göre durumu iyi. Dayanıklı ve dirençli. Bir süre uyudu. Uyandığında, yiyecekleri kabul etti. Sonra da görünüşe göre hedefsiz ve amaçsız bir şekilde uzaklaştı. Onu izlemeye devam ediyoruz ama o" -genç Cord hafifçe omuz silkti- "sadece dolaşıyor.

"Eğer arzunuz buysa, onu geri alacağız."

Bu kadar çok katılımdan rahatsız olan Linden başını salladı. "Henüz değil, teşekkürler. Zavallı adam ben etraftayken pek huzurlu görünmüyor." Sonra tekrarladı, "Ama Manethrall Hami ile konuşmam gerekiyor. Ona haber verir misin?"

Cesareti kırılmadan önce harekete geçmeye niyetliydi.

Char küçük bir selamla kabul etti. Acelesi varmış gibi görünmüyordu; ama Linden'i kendi delilik biçimini düşünmeye bırakarak hızla sığınakların arasında kayboldu.

Esmer, "*Ranyhyn'e bak*" demişti. Bu yararlı bir tavsiye olabilirdi; ama Hami'den yardım istemekten başka nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu.

Gerginlikten huzursuz olan kadın beklemekte zorlanıyordu. Neyse ki Hami çok geçmeden, diğer iki Manethrall ve Kord Bhapa'dan oluşan küçük bir maiyetle barınakların arasından yaklaştı.

Sanki gece boyunca bir şekilde ziyaretçi bir hükümdar olduğunu onaylamış gibi hepsi Linden'in önünde resmen eğildi. O da elinden geldiğince iyi karşılık verdi. Ancak onların akıcı zarafetinden yoksundu ve beceriksizliği kendini güvensiz hissetmesine neden oluyordu. Hayatında çok şey yapmış, çok acı çekmiş, çok şey başarmıştı ama şu anda bunu zarafetle yaptığına inanmıyordu.

Covenant'inki gibi, tüm hareketleri yapmacık ve zahmetli görünüyordu; pahalı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye yanıtladı Hami'nin gözlerindeki sorguyu. "Eminim meşgulsünüzdür. Ama bana yardımcı olabileceğin bazı şeyler var." Kararlarını uygulamaya koymak zorundaydı. "Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Manethrall tekrar eğildi ama daha az resmi bir şekilde. "Ringthane," dedi gülümseyerek, "nezaketiniz bizi onurlandırıyor. Yine de konuşmaktan çekinmenize gerek yok. Ranyhyn tarafından kabul edildiniz. Aramızda hiçbir kısıtlama ya da engelleme olmaksızın hoş karşılanırsın."

Sonra kampın merkezine doğru bir işaret yaptı. "Gelin. Açık gökyüzünün altında bir araya gelelim, böylece bu dağlar dostluğumuza tanıklık etsin. Siz orucunuzu açın, biz de elimizden geldiğince sorularınızı yanıtlayalım."

Linden başını salladı. Ramen onun düşüncelerini göremediği için, duydukları saygı onu rahatsız ediyordu. Yine de bunu kullanmayı umuyordu. Hami ve diğerleriyle birlikte, Anele'nin onu yaktığı ve Esmer'in neredeyse Stave'i öldürdüğü toprak çemberine doğru ilerledi.

Ranyhyn'in onu kabul ettiği yer.

Bunu da kullanmayı umuyordu.

Yine de daha özel bir yerde, kapalı bir alanda konuşmayı tercih ederdi. Açıklık anılar ve imalarla dolu görünüyordu. Ve yükselen şafak, onun herhangi bir tehlikesi tarafından kurtarılamayacak ya da korunamayacak kadar büyüktü.

Hami, sanki Dünya'nın kendisinin burada olanları kabul etmesini ve onaylamasını bekliyormuş gibi zirveleri tanık olarak çağırmişti.

Manethrall uzun ve sorgulanmamış bir hizmetin verdiği güvenle Linden'i açıklığın ortasına götürdü. Kordonlar tahta bloklardan birkaçını küçük bir çember oluşturacak şekilde yerleştirdikten sonra Hami oturdu ve arkadaşlarına kendisine katılmalarını işaret etti.

Dört Ramen ve Linden grubu oluşturuyordu; ancak Kordonlar yedi koltuk sağlamıştı. Yorgunluğunu bloklardan birine indirirken, kalan iki yeri kimin işgal edeceğini merak etti. Esmer ve-?

Bhapa üç Manethrall'ın yanında bulunan tek Kord'du. Hami'nin yoldaşlarından biri ziyafet çağrısını yapan yaşlı adamdı. Saçlarındaki gri çizgiler kollarındaki yara izlerine benziyordu: safra kesesi gibi soluk çizgiler ya da pençe izleri. Diğer Manethrall ise dar, hırslı bir yüze ve yırtıcı bir kuşun gözlerine sahip bir adamdı. Aurası Linden'a hayatının ona uyacak kadar zorlu olmadığı izlenimini veriyordu; mücadeleye ve kan dökmeye aç, koşullarının izin verdiğinden daha sık savaşmayı arzuluyordu.

"Ringthane," diye başladı Hami, "işte Manethrall Dohn," yaşlı adam, "ve Manethrall Mahrtiir," sinirli savaşçı. "Cord Bhapa'yı tanıyorsun. Ölümden döndürdüğün Sahah ile akrabalık bağı sayesinde aramıza katıldı. Ancak," diye ekledi bir parça sertlikle, "henüz Maneing'ini kazanmadı ve siz istemediğiniz sürece konuşmayacak. Daha ziyade, öğütlerimiz sonuçlandığında sizin adınıza Kordonlar'a hitap edecek."

Bhapa Linden'in bakışlarını ciddiyetle karşıladı ve başını eğdi. Şimdi onun bir gözünün görme yetisini kaybettiğini görüyordu: önceki akşam her nasılsa fark etmediği bir ayrıntı. Belki de bu onun neden henüz bir Manethrall olmadığını açıklıyordu. İlk başta bir yaralanmadan şüphelendi; ama daha yakından baktığında katarakt olduğunu fark etti. Bir göz doktoru için basit bir işlemdi. Vahşi büyüden daha hassas bir alet, mecazi bir neşter bulabilseydi ve zaman ayırabilseydi, bunu kendisi denemek isteyebilirdi.

"Bunlar," diyordu Hami, boş koltukları işaret ederek, "yol arkadaşlarınız için. Onlar bize katıldığında başlayacağız. O zamana kadar size yemek ikram etmemize izin verin."

İki-? Linden düşündü. Liand ve-? Ramen, Stave'in bir tahta parçasının üzerinde dik oturacak durumda olmadığını biliyor olmalıydı. Ve Anele

kamptan ayrıldı.

Temkinli bir şekilde, "Peki ya Esmer?" diye sordu.

Manethrall Dohn gözlerini kaçırdı ve Mahrtiir dişlerini gösterdi. Omuz silkerken Hami'nin bakışları karardı. "Seninle konuştuktan sonra dağlara doğru yola çıktı ve geri dönmedi. Belki de böylesi daha iyidir. Uykusuz Olan'a karşı yaptığı beklenmedik saldırı bizi rahatsız ediyor. Bizi aştı. Belki de yoldaşımız olarak kalmamalı."

Ses tonu, *Merewives*'in oğlu Ranyhyn tarafından kabul edilmemiş, onaylanmamış olsaydı Ramen'in Esmer'i çoktan reddetmiş olacağını düşündürüyordu.

Mahrtiir sertçe öne eğildi. "Sıkıntı içinde." Manethrall'ın sesi paslı bir menteşe gibiydi. "Dağların arasında bir fırtına estiriyor, gücü ve şimşekleri tüm bu vadide görülebiliyor. Onu aramasak da mücadelesine tanık olduk." Bir an için Mahrtiir'in bakışları yansıyan teurji ile yanıyor gibiydi. "Kaderine meydan okumak için çabaladığını kalbimde hissediyorum."

Linden gözlerini kapadı, başını öne eğdi. İçgüdüsel olarak Mahrtiir'e inanmıştı. *Nefretimi darbelerle tükettim* - Cail'in oğlunun içindeki çatışmalar fırtınalar için yeterince aşırıydı.

Onun da ona ihtiyacı vardı. Ona soracak daha çok sorusu vardı. Anele'nin Kastenessen'e, *skurj'a*, kırık Durance'a yaptığı şifreli göndermeleri anlamıştı. Anele'yi ele geçiren vahşi ruhu teşhis edebileceğinden emindi. Ve o ur-villerin acı dilini konuşuyordu-

Ancak onun yokluğu çözebileceği bir sorun değildi. "Dağların arasındaki fırtına "nın görüntülerini bir kenara bıraktığında başını kaldırdı ve gözlerini açtı.

Açıklığın öbür ucunda, Liand'ın Char ve bir başka Kordon olan Pahnı eşliğinde kendisine doğru ilerlediğini gördü. Genç kadının beline bağlı bir su tulumu vardı ve ellerinde bir kâse yiyecek tutuyordu.

Kevin'in Dirt'ü tarafından engellenmeyen Linden, yorgunluğunu hafifçe takınmasına rağmen, Stonedownor'un çok az dinlendiğini hemen gördü. Son birkaç gün uykuyu teşvik edemeyecek kadar heyecanlı geçmişti. Ve belki o da Esmer'in gece boyunca yaşadığı sıkıntıya tanık olmuştu. Gözleri neredeyse ateşli bir uyanıklıkla parlıyordu ve yaklaşırken attığı adımlar gençlik doluydu.

Ancak Linden'in bakışlarıyla karşılaştığında yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüştü ve adımlarını hızlandırdı. Çemberin içine ulaşır ulaşmaz

"Linden, dinlenmemişsin. Ve sıkıntılısın. İçinde karanlık var.

"Ne oldu? Esmer sana zarar mı verdi?"

İç geçiren Linden, sağlık duyuları konusunda yeni olduğunu ve henüz sezdiklerini yorumlamayı öğrenemediğini kendine hatırlattı.

"Ben iyiyim, Liand." Çaba göstererek gülümsedi. "En azından görüldüğümünden daha iyiyim. Esmer aslında"- istemsizce yüzünü buruşturdu-"yardımcı oldu. Ama Stave'e göz kulak olmak istedim, bu yüzden yeterince uyuyamadım.

"Lütfen. Oturun." Koltuklardan birini işaret etti. "Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var." Şimdi Liand, liderlerin arasında durduğunun farkına varmış gibiydi.

Ramen. Mahcup bir ifadeyle Manethall'ları sertçe selamladıktan sonra kendini tahta bloklardan birinin üzerine bıraktı.

Aynı anda Pahni de Linden'in yanına geldi ve diz çökerek su tasını ve kâseyi sundu. Linden kâsede, tanımadığı kuru meyvelerin arasına serpiştirilmiş *aliantha* ve keçi peyniri gibi kokan kesilmiş soluk küpler buldu.

Minnettarlıkla Pahni'nin teklifini kabul etti. Kordon geri çekilirken, Linden ağzına bir hazine meyvesi koydu ve bir anlığına keskin, tonik tadının ve enerji hediyesinin tadını çıkardı. Sonra gözlerini Manethrall'lara kaldırdı.

"Stave'in bize katılabileceğini sanmıyorum. Ben yemek yerken konuşmanızın bir sakıncası yoksa, benim için bazı soruları yanıtlayabilirsiniz."

Manethrall Dohn başıyla onayladı; ve Hami cevap verdi, "Kesinlikle, Ringthane. Durumunuz zor ve elimizden geldiğince size yardım etmek istiyoruz."

"O zaman anlat bana" -Linden ellerini açarak ne kadar anlamadığını göstermeye çalıştı- "dün gece ne oldu? Yani Ranyhyn'le." Daha önce hiç böyle atlar görmemişti. "Beni kabul ettiklerini söylemiştin. Ve Stave, sanırım? Bu ne anlama geliyor?"

Kendini yine beceriksiz hissederek, "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ah, Ranyhyn." Konuşurken Hami'nin yüzünde sessiz bir sevinç ifadesi belirdi; bu ifadeyi Manethrall arkadaşları da paylaşıyordu: Dohn ciddiyetle, Mahrtiir ise bir parça vahşilikle. "Biz

Ramen'iz, Ringthane. Onlar hakkında konuşmak bize düşmez. Bizler onların hizmetkârlarıyız ve bazılarının bizi adlandırdığı gibi hiçbir şekilde onların ihalecileri değiliz. Onlar hayatlarımızın anlamı ve amacıdır ve bir Ranyhyn dünyanın görkemleri arasında dörtнала koşmaya devam ederken,

hizmetlerinden çekilecektir.

hiçbir Raman

"Aslında, hizmetimizin kendisi hizmetimizi güçlendirir ve sürdürür. Biz neyse oyuz ve bin yıl boyunca da öyle kaldık, çünkü hizmet ettiğimiz şeyin değeri, hizmetimizin değerini korur."

Linden dinlerken ellerinin hafifçe titrediğini fark etti; toprak kâse parmaklarının arasında kırılğan bir his uyandırıyor, sanki her an kil ve toza dönüşebilirmiş gibi. Hami'nin sesinin tınısı onu Manethrall'ın sözlerinden daha çok etkiledi. Hami'nin neşesinin hoşnutluğu ve saflığında, Ramen'in sınırsız bağlılığını duyar gibiydi: o kadar eski ve kalıcı bir hizmet ki, onu alçaltıyordu.

Kaseyi düşürmekten korktuğu için kucağına koydu. Sonra dengesizliklerini gizlemek için ellerini kâsenin etrafında kavuşturdu.

"Yine de kendi gözlerinizle şahit oldunuz," diye devam etti Hami, "Ranyhyn'in Toprak-güçlü olduğuna. Toprağın bereketini hem içerirler hem de ifade ederler. Onları gördükten sonra, hizmetimize şaşırabilir misiniz? Ve şimdi Ramen ile ilgili gerekli olan her şeyi bilmiyor musunuz?"

Linden başını sallayabilirdi; ama Manethrall duraksamamıştı.

"Ranyhyn'in sizi kabul ettiği su götürmez bir gerçek. Çağırdım. Yalnızca senin varlığıyla yaklaştılar-" Hami'nin tavrı aniden yoğunlaştı. Öne doğru eğilerek, "Ringthane, beni dinle," dedi ve Linden'i merak duygusunu paylaşmaya çağırdı. "Yaklaştılar ve *başlarını eğdiler*. Böyle bir hürmet hiçbir Raman'da görülmemiştir, hizmet ettiğimiz uzun yıllar boyunca bir kez bile."

Bakışları Linden'i yaktı; ama hem Mahrtiir hem de Dohn yüzlerinde bir tür coşkuyla Hami'yi izlediler.

"Bir zamanlar Ringthane olan, Ranyhyn'in yetiştirdiği ur-Lord Thomas Covenant'a, onun adına şahlanan büyük atlardan oluşan bir meclis. Ramenler ne daha önce ne de o zamandan beri böyle bir hürmete tanık olmamıştı. Yine de bu onur, ur-Lord'un kendisinin de kabul ettiği gibi, korku ve zorlamanın bir karışımını içeriyordu. Ranyhyn'in sana daha büyük bir saygı gösterdiğini düşünüyoruz, çünkü başlarını teslim olmuş gibi eğdiler ve korku hissetmediler."

Sonra Hami arkasına yaslandı. Bir an için ellerini Manethrall arkadaşlarının omuzlarına dayadı. Mahrtiir dizlerinin arasında sıkılı yumruklarına baktı; ama Dohn teselli ya da destek amacıyla Hami'nin parmaklarını sıkmak için bir elini kaldırdı.

Liand sanki büyülenmiş gibi dinliyordu: gözlerindeki ışık aşk kadar parlaktı. Ranyhyn onu büyülemiş olmalıydı.

Hami tekrar konuştuğunda ses tonundaki yoğunluk azalmıştı.

"Bu kabul ne anlama geliyor? Buna hiçbir Raman cevap veremez. Bu seninle sana başını eğen Hyn arasında, tıpkı uykusuz olanla Hynyn arasında olduğu gibi." Tavırları Hynyn'in akıllıca bir seçim yaptığından kuşku duyduğunu gösteriyordu. "Ancak şunu kesin olarak söyleyebilirim. Hyn ve Hynyn ata binmek için onay verdiler.

"Böyle bir lütuf nadiren verilir. Ancak bir kez verildi mi, bir daha geri alınmaz. Sen yaşadığın sürece, Ranyhyn seni gitmek istediğin her yere götürecektir. Ve eğer sen hayatta ve ihtiyaç içindeyken kötü bir şans eseri Hyn ölürse, başka bir Ranyhyn onun yerini alacak, böylece kabulleri korunmuş olacak."

Nereye gitmek istersen, diye düşündü Linden umut ve endişe içinde. *Ranyhyn'e bak.* Neredeyse sarsılarak kâsedan biraz kuru meyve aldı ve ağzına attı, endişesini örtmek için çiğnedi. Sürülmeyi kabul etmek. Bu fikir büyük sorumluluklar ve tehlikelerle dolu görünüyordu.

Titremesini kontrol etmeye çalışırken kısa bir süre yemeğe konsantre oldu.

Linden yanıt vermeyince Hami, "Cevap verdin mi Ringthane?" diye sordu.

Linden çaba sarf ederek Manethrall'la yüzleşti. "Bunu düşünmem gerek." Ama elleri hâlâ titriyordu ve Hami'nin söylediklerinin peşinden gitmeye hazır hissetmiyordu. "Eminim daha fazlasını öğrenmek isteyeceğim. Ama sakıncası yoksa önce bana başka bir şey söyle."

Cesaretini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

Kadın beklenti içinde ve istekli bir şekilde bekledi.

Linden bir hazine meyvesi daha yuttu ve çekirdeğini daha sonra saçılmak üzere kâseye bıraktı. "Buradaki Ramen-" Kampın etrafını işaret etti. "Umarım sizden daha çok vardır. Eminim çocuklarınız vardır? Yaşlı insanlar?" Kordonlar ve Manethrall'ların işine uygun olmayan erkekler ve kadınlar? "Hepiniz *burada* değil misiniz?"

Dohn onun sorusunu duymuş gibi görünmüyordu. Bunun yerine Esmer'den bir iz arıyormuş gibi gözlerini dağlara dikti. Ama Mahrtiir şiddetli bir eğlenceyle sırtıttı; Hami de gülümsedi.

"Gerçekten de değiliz. Öyle olsaydık, sözlerinizde duyduğum endişeyi hak ederdik. Ancak Ramen'ler iyi durumda. Kendi tarzımızla geliyoruz. Ancak bu zirveler arasındaki yürüyüşümüz, yaşlılarımız için olduğu gibi çocuklarımız için de gereksiz yere zorlu olacaktır. Bir de Ramen'ler var - Evsizler, Currier'ler, Keeper'lar- ki onlar Kement atmanın ya da Maneing'in zorluklarına uygun değiller. Tüm bunları Güney Sıradağları'nın eteklerinde, güneye doğru birçok fersah ötede kamp kurmuş olarak bıraktık."

Linden rahatladığını gizlemeye çalışmadı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi kendi gülümsemesiyle. "Endişelenmişim." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Ülke'nin başı zaten yeterince dertte. Ramenlerin ölmesinden korkuyordum."

Hami anlayışla başını salladı. "Başka hiçbir şey olmasa bile bu kayıptan kurtulduk."

Bir an için gözlerini indirdi. Linden'le tekrar yüzleştğinde ifadesi kasvetli bir hal almıştı. "Linden Avery, şimdi kalbini dolduran bu dertten bahsetmeye hazır mısın?"

"Render'ın Toprak'a eziyet etmek için geri döndüğü kesin. Kendi irademizle hareket etseydik, herhangi bir Ranyhyn'i Fangthane'nin zulmüne teslim etmektense kadim evimize sırtımızı dönmeyi tercih ederdik." Sonra hafifçe omuz silkti. "Ancak, biz Ranyhyn tarafından yönetiliyoruz." Büyük atlara yönelik herhangi bir tehditten açıkça nefret etmesine rağmen, ses tonunda hiçbir acımasızlık izi yoktu. "Ve aynı şekilde kabul edildiğiniz de kesin. Render'a karşı çıkma isteğiniz de yanlış olamaz." Sertliğine rağmen, sesinde neredeyse bilinçaltı bir titreme vardı; bir korku iması. "Böylece Ranyhyn'in de sizin hizmetinizde savaşacağını anlamış olduk."

Hami, "Ringthane, niyetin nedir?" diye sorarken üç Manethrall, Linden'in karşısına geçerek küçük çemberlerinin karşısına dikildi.

"Ranyhyn'den kaç kişiyi feda etmeye hazırsınız?" demek istemiş olabilir.

Şimdi hazır mısın-? Linden asla hazır olmayacaktı, bunu biliyordu. Ama Yeremya zaten azap içindeydi ve Ülke'nin acıları daha yeni başlamıştı. Hiçbir zaman hazır olup olmayacağı, ondan istenen şey için bir fark yaratmıyordu.

Kasıtlı olarak kendisine verilen *alianthayı* bitirdi; tohumları kâseye geri koydu; bir lokma daha peynir ve kuru meyve yedi. Ramen ve Liand beklerken, boğazını temizlemek için su tulumundan su içti. Zihnini temizlemek için.

Sonra dedi ki, "Esmer biliyor. Ülkeye neler olduğunu anlıyor. En azından çoğunu." Eğer kadın onu nasıl sorgulayacağını bilseydi, ona daha fazlasını verebilirdi. "Bana ihtiyacım olan her şeyi söylemedi ama bazı ipuçları verdi-"

Bir an önce devam etmek istiyordu, kelimeleri bir akıntı gibi kullanıp duraksamayacaktı. Ama Stave onu durdurdu.

"Durun, Seçilmişler," dedi açıklığın kenarından. "Toprağın iyiliği için, neye karar verildiğini duymalıyım."

Yumuşak bir sesle konuştu. Yine de gerginliği sesinde zonkluyordu.

Linden dönüp ona baktı ve acısını görünce yüzünü buruşturdu. Göğsündeki yırtıklar henüz dik durma çabasına dayanacak kadar iyileşmemişti. Yine de bu acı, çıkık kalçasının parlak sıkıntısının yanında gölgede kalıyordu. Yatağından zıplayarak açıklığa çıkmış olmalıydı ki her hareketinde kalçası iğrenç bir şekilde sarsılıyordu.

Ona küfretmek istedi. Lanet olası aptal yatakta kalmalıydı.

Manethrallar da Stave'e bakıyordu. Dohn Bhapa'ya usulca uykusuz olana yardım etmesini söyledi; ama Kordon ayağa kalkamadan Liand ayağa fırladı ve Stave'e doğru koşmaya başladı. Üstatlara duyduğu yerleşik güvensizliğin endişesi üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Stave Liand'ın kendisine dokunmasına izin vermedi. Ancak sağlam bacağının üzerinde dengede durarak, destek için bir elini Taşyiye'nin omzuna koydu.

Linden'in nefesini kesecek kadar ani bir hareketle boştaki elini yumruk yaptı ve çıkığına yumruk attı.

Boğuk bir kırılma sesine benzer bir sesle kalçası yerine oturdu.

Alnında anında ter birikti ve Liand'a doğru sarktı. Yine de ne irkildi ne de bağırdı. Bunun yerine, sanki artık bacağının kendi ağırlığını taşıyabileceğine inanıyormuş gibi ayağını yere indirdi.

Oldu. Nasıl olduysa oldu. Hâlâ Liand'ın omzunu tutan Stave, sanki Liand'ın şaşkınlığını da beraberinde sürüklüyormuş gibi koltukların olduğu halkaya doğru topallayarak ilerledi.

Stave kendini bloklardan birinin üzerine bırakırken Linden istemeden öfkelenerek, "Seni aptal!" diye bağırdı. "Bir dahaki sefere Ramen'e seni bağlatırım. Bütün bunları," kontrolden çıkmakla tehdit eden vahşi büyüyle, "sırf kendini *sakatlayasın* diye yapmadım."

Ama onun böyle bir şey yapmadığını hemen anladı. O *Haruchai*'ydi;

İnanılmaz derecede dayanıklı. Ve hurtloam çoktan şifa mucizeleri yaratmıştı.

onun içinde. Kalçası haftalarca, belki de aylarca ağrıyacaktı. Ama aldığı darbe kalıcı bir zarara yol açmamıştı.

"Seçilmiş," diye cevap verdi acıyla, "halkımı uyarmam gerektiğini söylememiş miydin? O halde şimdi seni dinlemeliyim."

Linden onun öfkesine karşı omuz silkti. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Yine de ona, aklının çelinmek istemediğini gösterecekti.

Liand kendini Stave'in yanına oturttu. Üstat için duyduğu endişe bir telaş ifadesine dönüşmüştü. Bhapa iyi gözleriyle kaşlarını çatarak Linden'e baktı. Dohn çevredeki dağ yamaçlarını belli belirsiz incelemeye devam etmişti; ama Mahrtiir onu ruhunun açlığını çektiği mücadeleyi görmüş bir adam gibi izliyordu.

Hami'nin gözlerini karmaşık belirsizlikler doldururken mırıldandı: "Sözleriniz aramızdan kimseyi memnun etmeyebilir. Yine de onları duymak zorundayız. Ranyhyn bizden bunu istiyor."

Linden elinden geldiğince hepsiyle yüzleşti. Korkusunu bastırmak için sertçe konuşarak, "Kahretsin, *ben* bile bundan hoşlanmıyorum ve bu *benim* fikrim," dedi.

Sonra bakışlarını yere indirdi. Arkadaşlarının tepkilerini izlemeye dayanamadı.

"Esmer'le *kesikler* hakkında konuştuk, Falls," diye başladı, yine beceriksizce, zarafetten yoksun bir şekilde. "Ona göre bunlar zaman içinde oluşan kusurlar. Yırtıklar. Geçmişle şimdiki zaman arasındaki bariyeri," gerekli sınırı "yırıyorlar. Lord Foul Zaman Kemerini yok etmek istiyor. *Sezaryenler* bunu başarmak için denediği yollardan sadece biri."

Her seferinde küçük bir yırtık, tüm kumaş yırtılıp düşene kadar tekrar tekrar.

"Eğer Esmer haklıysa, Anele gerçekten de Sunder ve Hollian'ın oğlu. Üç bin küsur yıl önce, bir Düşüş'e dönüşen bir *yanlışlığı* araştırmaya gittiğinde Kanun Asası'nı geride bıraktı. Düşüş onu hayatından koparıp aldığı anda hiçbir savunması yoktu.

"Ur-viller de buraya aynı şekilde geldi," diye devam etti Linden. "Lord Foul, Sunbane zamanında onları yok etmeye çalıştı, ama birkaçı Sonbahar'a kaçtı." Burada muhtemelen Demondim soyundan kalan herkesle karşılaşmıştı. "Esmer onların kendilerine ihtiyaç duyulacak bir gelecek aramaya geldiklerini düşünüyor.

"Görünüşe bakılırsa *kazalar* ilk olarak yüz yıl kadar önce bu topraklarda görülmeye başlamış. Nispeten yeniler. Belki de bu yüzden herhangi birimiz

hala hayatta. Ama Esmer, Foul'un onlarla yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu söylüyor. Despiser'in beyaz altın bir yüzüğe erişimi var. Teorik olarak, ihtiyacı olan tüm güce zaten sahip. Ama Kemer'i öylece yıkamaz, hatta ona doğrudan saldıramaz. Yüzük tamamen kırılmış bir kadına ait. Bir araçtan fazlası olamayacak kadar kırılmış."

Covenant da Kemer'i korumak için canını vermişti. Bir anlamda, ruhu hâlâ Lord Foul'a karşı duruyordu.

Bir süre durakladıktan sonra acımasızca, "Ona inanıyorum. Ama onun sözüne inanmak zorunda değiliz. Zaman'ın esasen bozulmamış olduğunu zaten biliyoruz. Biz hâlâ buradayız. Toprak hâlâ burada. Sebep ve sonuç hâlâ geçerli. Ve ur-villerin bile Lord Foul'u atlatabilecek güçte olduğundan şüpheliyim.

"Şelaleler korkunç bir tehdit ama yeterli değiller. Foul'un daha fazlasına ihtiyacı var." Linden şu ana kadar dinleyicilerinden inkâr değil, sadece konsantrasyon hissetti. Hepsinin Esmer'in sözlerini ciddiye almak için sebepleri vardı. Ve hiç kimse Anele'nin şaşkın öngörüsü için daha iyi bir açıklama önermemiştir - ya da

ur-viles.

Henüz söyleyecek daha zor şeyleri vardı.

Çıplak toprağı incelerken şöyle dedi: "Gördüğüm kadarıyla *kazıklar* nispeten küçük. Binlerce yıla yayılmış olabilirler ama fazla yer kaplamıyorlar. Ve yavaş hareket ediyorlar. Bu da ne kadar zarar verebileceklerini sınırlıyor.

"Ama bence başka bir sınırlama daha var," Joan'ın deliliğine ek bir sınırlama. "Esmer bunu söylememiştir," sadece yerleşik geçmişte yapılacak herhangi bir değişikliğin Zaman Yasası'na zarar vereceğini iddia etmişti, "ama bence Şelaleler sadece ileriye doğru akıyor. Geçmişten günümüze. Aksi takdirde Foul geçmişe birini gönderebilir," Tanrım, Joan'ı bile gönderebilir, "ya da kendisi gidebilir. Olanları değiştirebilir. Bu da Zaman Yasası'nı *şelalelerin* kendisinden daha fazla tehdit eder."

Kendini rahatlatmaya çalışarak, "Başka bir deyişle, her şey daha kötü olabilirdi," diye beceriksizce sözlerini tamamladı.

Ne var ki, söyledikçe niyeti onu daha da dehşete düşürüyordu. Yakında yoldaşları öfke ve dehşetle karşılık verecekti. Ona kesinlikle karşı çıkacaklardı.

O Thomas Covenant değildi: bu tür riskler için gerekli kişisel aşırılıktan yoksundu.

"Ringthane," diye cevap verdi Hami tarafsız bir tonda, "bu önemli bir bilgi. Pek çok şeyi açıklıyor. Ama böyle bir tehlikeye nasıl karşı konulabileceğini açıklamıyor. Tekrar sormak zorundayım.

"Niyetiniz nedir?"

Linden korku içinde, "Neden bu kararları ben vermek zorundayım?" diye karşı çıkabilirdi. Ben burada olmasaydım ne yapacaktın? "Esmer'e sor, bana değil" demiş olabilir. O neler olduğunu biliyor. Ben bilmiyorum.

Ama o daha iyi biliyordu. O, Ringthane ve Wildwielder olarak adlandırılan Seçilmiş Linden Avery'di. Jeremiah onun oğluydu. Yüklerini sunabileceği başka kimse yoktu.

Korkusuna rağmen gözlerini kaldırıp yoldaşlarının her birine baktı: Ranyhyn için Toprak'tan daha çok korkan Manethrall'lara; Sahah'ın hayatını geri ödemesi için kanla görevlendirilmiş, kendini ona borçlu hisseder gibi görünen Bhapa'ya; ne yaparsa yapsın onu destekleyeceğini çoktan göstermiş olan Liand'a; onun Yozlaşma'ya hizmet ettiğine inanabilecek olan Stave'e.

Sonra net bir şekilde, "Kanun Asası'na ihtiyacımız var. Gidip onu almaya niyetliyim."

Liand ona baktı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Stave sanki kız onun vurdumduymazlığını delmeyi başarmış gibi kaşlarını kaldırdı. Bhapa kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Kadının bundan sonra ne söyleyeceğini duymak istemiyor olabilirdi.

Dohn elleriyle gözlerini kapatmıştı. Duruşu keder yayıyordu. Hami'nin yüzünde protestolar birikmişti. Ama Mahrtiir sanki savaş çağrısını duymuş gibi Linden'e baktı.

Arkadaşlarının dile getirmediği itirazları engellemek için ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Anele Asa'yı üç buçuk bin yıl önce kaybetti. Ve eğer haklıysam, buradan oraya gidemem. *Sezar* sadece ileriye doğru koşar."

Sonra bir yumruğunu gömleğinin altındaki Covenant'ın yüzüğüne düğümledi. "Ama vahşi büyüye erişimi olan tek kişi Lord Foul değil." Ve Joan'ı tam anlamıyla kontrol edemiyordu: deliliği onu hantal yapıyordu. "Eğer bir Sonbahar bulabilirsem, belki beni istediğim yere götürmesini sağlayabilirim."

Linden yüksek dağ başlarının kendisine doğru eğildiğini hissediyor gibiydi. Bir anlık şok halkayı tuttu. Sonra arkadaşlarından birkaçı birden itiraz etti.

"Zaman Yasasını çiğneyeceksin! Bunu sen söyledin."

"*Sezarlar Zaman*'ı tehdit eder. Vahşi büyü'nün kendisi onu tehdit ediyor." "Bu imkansız. Başarısız olacaksın ve kaybolacaksın."

"Anele delirmiş! Sizi Asa'ya götüremez!"

Ama Mahrtiir'in sesi diğerlerinin üzerine çıktı ve hevesle çınladı. "Zaman'da usta mısınız? Bu tür yolculuklar dünyanızda yaygın mı? Aradığınız zamanı nasıl bulacaksınız?"

Linden gözlerini kapadı; sessizliğinin cevap verebileceği bir alan yaratmasını bekledi. Stave ya da Liand'ın çemberi geçip onu sarsmalarından, çıplak elleriyle ona meydan okumalarından korkuyordu. Ama itirazları, dehşetleri, şafak esintisiyle yanından geçip gitmiş ve gücünü yitirmiş gibiydi.

Sonra Dohn şarkı söylemeye başladığında yumuşak bir melodi duydu:

"Otlar büyümüş toynaklar ve alın
yıldızları; hocks ve solgun toprak-ahşap
çiçek açar:
egal Ranyhyn, dört nala,
koş- Gökyüzünün
Kuyruğuna, Dünyanın
Yelesine hizmet ediyoruz."

Ona izin vermiş olabilir. Ya da umut.

Sanki kalbini yeniden kazanmış gibi, Linden gözlerini açtı. Arkadaşları bir anda yüzleşemeyeceği ya da cevap veremeyeceği kadar çok olduğu için Manethrall'lara odaklandı; arkadaşı gibi görünen Hami'ye.

"Anele bana Asa'yı bıraktığı mağaraya kadar rehberlik edebilir," dedi toparlayabildiği kadar inançla. "Eğer fırsat bulursa. Zaten oraya birçok kez gitmiştir. Tek yapmam gereken onu doğru yıla götürmek." Onu yıkan kayıptan sonraki herhangi bir yıl. "Kendi yolunu bulacaktır. "Ve Zaman Yasası'na zarar vereceğimi sanmıyorum. Bir kere, o kadar da kırılgan değil. Eğer öyle olsaydı, yüz yıllık *kazalar* onu paramparça ederdi. Zaten," dedi Covenant'ın dokunaklı teslimiyetine rağmen. "Ve bir başkası için-

"Anele onu kaybettiğinden beri Asa kullanılmadı. Hiçbir şeyi değiştirmede. Hiçbir şey yapmadı. Kaybolmanın *anlamı budur*." Başka kimse olmasa bile *Haruchai*'nin bundan haberdar olması gerekmez miydi? "Onu geçmişten çıkarıp buraya getirmek zaten olmuş olanı bozmayacaktır."

Ve abartılı teklifinin başarılı olabileceğine inanmak için bir nedeni vardı. Asa artık Anele'nin bıraktığı yerde değildi. Kedere saplanmıştı

ve kendini suçlayarak, bu gerçeği defalarca teyit etmişti.

Görünüşe göre ima edilen-

-Onu geri alabildiğini ya da alabileceğini. Bu süreçte Zaman Yasası'na dokunmadı.

Kimse ona karşı çıkmadı. Stave'in vurdumduymazlığından kalbini okuyamıyordu; ama etrafındaki diğerleri daha fazla itiraz edemeyecek kadar sarsılmışlardı. Ona inanmış olmalıydılar; söylediği şeyi yapacağına inanmışlardı.

Onların sessizliği onu neredeyse tüm karşıtlıklardan daha fazla korkutuyordu. Kendi korkularını yönetebilmek için onların korkularıyla yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Korkuyla kendini devam etmeye zorladı.

"Elbette, bir *sezaryen* bulmam gerekecek." Bir tane yaratma konusunda kendine güvenmiyordu: önce bir tanesini deneyimlemeden, sağlık duyusuyla okumadan, anlamayı öğrenmeden olmazdı. "Ama asıl sorun bu değil."

Hami'nin sıkıntılı bakışlarını tutan Linden, "Asıl sorun benim 'Zaman konusunda usta' *olmamam*. Karmaşa içinde yolumu bulamıyorum. Anele onu kaybettikten *sonra* bir noktada Asa'ya ulaşmam gerekiyor," yoksa gerçekten de geçmişi değiştirecekti, "ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Manethrall'in onu anladığından emindi.

"Esmer'e sordum. 'Ranyhyn'e bak' dedi. " Cesaretini iki eliyle sıkarak, birini Mutabakat'ın yüzüğüne, diğerini kendi etrafına sararak, "Sanırım bu bana yardım edebilecekleri anlamına geliyor," diye bitirdi.

Hami irkilmiş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

Bir an için Manethrall'lardan hiçbirisi Linden'in gözlerindeki talebe karşılık vermedi. Bunun yerine birbirlerine baktılar. Linden onlarda *Haruchai*'yi diğerlerinden ayıran zihinsel birlikteliği hiç hissetmemişti. Yine de birbirlerinin endişelerini sessizce kabul eder gibi göründüler; birbirlerine Linden'in üstü kapalı sorusunu sordular.

Sonra Dohn yumuşak bir sesle, "Ranyhynler seçim yapacak. Seçmek zorundalar. Bu bizim görevimiz değil. Bu mesele bizi aşar."

Mahrteir sanki kendisinden gizli bir arzusunu bir kenara bırakması isteniyormuş gibi isteksizce başını salladı.

Linden'le tekrar yüz yüze geldiğinde Hami'nin isteksizliği başka türdendi. Manethrall o kadar tereddütle cevap verdi ki Linden onu zar zor duyabildi, "Ranyhyn size yardım edebilir ve bunu yapmayı seçebilir. Biz felaketler ya da düşüşler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biz Zaman'a bağlıyız. Yine de

büyük atlar çok şey yapabilir. Bu kesin.

"Ve Şu da kesin ki" -bocaladı, sonra daha güçlü bir Şekilde devam etti-
"çağrıldıklarında cevap verecekler. Bir kez ata binmeye razı oldular mı,
araya yüzlerce fersah girse bile çağrıldıklarında cevap vereceklerdir."

Linden ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Hami kendini daha sıkı tuttu. "Ringthane, beni dinle. Şu anda bu vadide
hiç Ranyhyn yok. Biz Ramen'iz ve bu konuda yanılığa dŐemeyiz. Ne Hyn
ne de Hynyn Dolaşan EŞik'te dolaşıyor. Yine de onu çağırarak olursanız,
Hyn birkaç dakika içinde yaklaŐacaktır." Linden'in nasıl soracağını
bilmediğı soruları engellemek için elini kaldırdı. "Eğer Mithil
Stonedown'da durup onu çağırırsan, hemen ortaya çıkar. Kadim
Revelstone'un üzerinde dursan ve Westron Dağları'ndan başka bir yerden
yaklaŐılamasa, yine de çağrılarına kısa sürede cevap verirdi.

"Mesafeden bahsetmediğimi anla Ringthane. Ranyhynler yolculuklarının
zorluklarını aŐmazlar. Daha ziyade cevap verme güçleri günler ve
mevsimler üzerinde bir güçtür."

Linden'in gözleri Şaşkınlık ve endişe içinde ağıldı. Alarm ya da umut
boğazında düğümlendi.

Hami, bu bilgi onu dehşete düşürmüş gibi, "Ranyhynler mesafeyi
reddetmez," diye nefes aldı. "Zamanı reddederler. Sadece çağrıldıklarında
cevap vermezler. Daha ziyade çağrılacaklarını duyarlar ve cevap verirler.
Mesafe büyükse ve engeller de büyükse, Ranyhynler çağrılmadan aylar ya
da mevsimler *nce* yola çıkarlar, böylece ihtiyaç duyulduklarında
varabilirler."

Dilin ya da açıklamanın ötesinde bir düzeyde, zamana hükmetmiŐlerdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Linden, yüksek sesle konuştuğunun farkında
bile değıldi. "Bu

Mümkün. Bana yardım ederlerse. Bunu başarabilirim."

Stave aniden, "Seçilmiş" dedi. Kendini ayağı kalkmaya zorlarken
kalçasındaki acı hissediliyordu. Acıdan kaskatı kesilmiş bir halde Linden'in
yanında durmak için ilerledi. En azından bu an için, karakteristik
soğukkanlılığı onu terk etmişti. Onun yerine düz yüz hatları yalvarış ve
reddediŐle düğümlenmiŐti.

"Seçilmiş," dedi tekrar.

Her kelimesini ezbere bilmesine rağmen, ne söyleyeceğini hayal bile
edemiyormuŐ gibi ona baktı.

"Bunu yapmayacaksın." Sesinde karmaşık tutkular canlanıyordu. "Bu iğrenç bir şey. Tehlikeleri tahammül sınırlarını aşar. En küçük bir hata Ülkeyi tamamen lanetleyecektir." Gözle görülür bir çabayla şiddetinin bir kısmını yuttu. "Asa'nın varlığıyla Yasa'yı desteklediğini ve ayakta tuttuğunu hatırlatmama gerek var mı? Her şeyi, olup biten her şeyi etkilemek için kullanılmasına gerek yoktur. Ülke'nin geçmişi üzerindeki etkisi ortadan kaldırılırsa, Yozlaşma buna sevinçle karşılık vermez mi?"

Linden başını eğdi. Onun inkârının sıcaklığıyla yüzleşemezdi. "Stave," diye nefes aldı, onunla olduğu kadar sıktığı elleriyle de konuşuyordu, "yapmak zorundayım."

"Hayır," diye karşı çıktı beklenmedik bir sertlikle, "yapamazsın. Bu delilik. Yozlaşma'nın gücünü yeniden kazanmak için üç bin yıla ihtiyacı olduğunu hiç düşündünüz mü? Asa ona karşı güçlü olduğu için bu kadar uzun süre güçsüz kaldığını düşündünüz mü? Bu hususlar sizin için açık değil mi? Asa kullanılmadığı gibi, kötüye de kullanılmamıştır. Bu nedenle Yolsuzluğu hala engellemektedir. Aynı şekilde Şelaleler gibi zulümler de Asa'nın gizli ikna gücü sayesinde dizginlenmiş ve sınırlandırılmıştır.

"Eğer böyle şeyleri düşünmüyorsanız, o zaman Efendileri düşünün. Bizler Toprağı korumaya yemin ettik. Bu amaçla, yüzyıllar boyunca Yozlaşmayı mümkün kılan gücün kötüye kullanılmasını önlemek için çalıştık. Benim hoşgörümü kazandınız. Size karşı çıkmak istemiyorum. Ama ısrar ederseniz düşmanlığım -*Haruchai*'nin düşmanlığı- kesin. Bildiğimiz gibi çok güçlüsün. Yine de size engel olmalıyım. Ve eğer bunu yapamazsam, gücünüz bile Üstatların birleşik gücü karşısında size fayda sağlamayacaktır."

Söylediği her kelime doğrudu: Linden bunu biliyordu. Ama çok fazla şey söylemişti ve artık onu duyamıyordu. "Anlamıyorsun!" diye haykırarak ayağa fırladı.

Liand'ın Stave'in yanına geldiğini ve Efendi saldırırsa onu savunmaya hazır olduğunu gördü. Ancak Manethrall'lar oturdukları yerde kalmış, gözlerindeki dehşetle onu izliyorlardı. Bhapa, Liand'la birlikte ayağa kalkmaya başlamış ama Manethrall'lardan gelen bir sözle durdurulmuş gibi çömeldi.

Ama şu anda bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Onunla yüzleşen Stave'di, ona meydan okuyan Stave'di; ve tüm acılarına rağmen tek bir keskin darbeye onun boynunu kırabilirdi. Kendini savunabilecek durumda olsa bile

onun düşmanı olacağını düşünmeye dayanamıyordu. Onca düşman arasında bir düşman daha-

Kalçasındaki acıyı görmezden gelen Üstat onunla yüzleşti. Yüz ifadesi tanıdık, düz ve mesafeli haline geri döndü. "O halde bana bilgi ver, Seçilmiş," diye cevap verdi inatla. Yara izinin solgunluğu, kadının söyleyebileceği her şeyi reddediyor gibiydi. "Anlamadığım şey nedir?"

Çaresizlik içinde öfke gibi yükseldi. Ama sesini dolduran öfke değildi: yalvarıştı.

"Dün geceyi hatırlamıyor musun? Konuşurken kendini bile dinlemiyor musun? Sana Illearth Taşı'nı kullanmaya çalıştığın için Ramenlerin seni neden affetmediğini sordum ve sen de orada olmadıkları için affetmediklerini söyledin. Seareach'te Kan Muhafızlarının neler çektiğini bilemezler çünkü orada değillerdi. "Ama sen beni Ramenlerin seni tanıdığından daha iyi tanıımıyorsun." Yalvarışa dönüşerek, sanki kendi korkusu artık ona dokunamıyormuş gibi onun bakışlarını karşıladı. "Senin halkın her şeyi hatırlıyor. Ama sen Ramen gibisin. Sen orada değildin. Illearth Taşı'nda yaptığın hatayı tekrarlamaktan o kadar korkuyordun ki, Covenant ve ben

Lord Foul ile yüzleşmeye gitti.

"Covenant kendini feda ettiğinde orada değildin. Onun yüzüğünü alıp Vain ve Findail'i Kanun Asası'na dönüştürdüğümde ya da Sunbane'i sildiğimde ya da-" Bir an için Mutabakat'ın vedasını hatırlayarak boğuldu. Sonra bağırdı: "Covenant ve ben ilk çağrıldığımızda sen orada değildin!" Jeremiah, Despiser'ın şenlik ateşinde sağ elinin yarısını yaktığında. "Yargılama hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun ama benim için neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun."

Stave onun iddiasını kısa bir süre düşünür gibi oldu. Sonra başını salladı. "Cevap vermedin. Sözlerin hiçbir şeyi açıklamıyor. *Haruchai*'nin gerekli seçimlerini küçümsediğinizi açıkça ortaya koyuyorsunuz. Yozlaşmaya hizmet etmek zorunda bırakılmayı bir daha asla göze alamayacağımızı bir kusur olarak görüyorsunuz. Siz de hüküm veriyorsunuz ama hiçbir şey açıklamıyorsunuz.

"Düşüşün kalbine beyaz altın taşımayı teklif etmiyoruz. Niyetimiz Dünya'nın tamamen yok edilmesine cüret etmek değil."

"O zaman *dinle*," diye yalvardı Linden. Meseleyi tamamen gözden kaçırmıştı. Ramen gibi o da nasıl affedeceğini bilmiyordu. "Bunu yapmak zorundayım.

"Oğlum Lord Foul'un elinde."

3.

Ranyhyn'in Vasiyeti

"Oğlun mu?"

Stave herhangi bir şaşkınlık ya da endişe hissettiyse bile bedeni bunu göstermiyordu. Linden onun duygularını okuyamıyordu.

Yine de yalvarmayı bıraktığını fark etti. "Onun adı," diye iç geçirdi, "Yeremya." Efendiyi ikna etme çabaları cesaretine çok fazla mal olmuştu. "Biz Toprak'a götürülürken kötüler onu kaçırdı. Birkaç gün önce. Neler yaşadığını tahmin edebileceğinizi sanmıyorum ama ben edebiliyorum." Bir Raver tarafından ele geçirilmişti. "Ne istersen söyleyebilirsin. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

Üstat'ın sert tavrından hiçbir şey anlaşılmıyordu, "Yapmalısın. Amacınız delilik. Dünya yok olacak ve oğlun da onunla birlikte."

Oh, lanet olsun. Zihinsel olarak ellerini havaya kaldırdı. "O zaman benimle gelme. Birkaç gün içinde ata binebilirsin." Kalçası o süre içinde yeterince iyileşirdi. "Ranyhyn'ini al ve gidip diğer Üstatlara ne yaptığımı anlat. Meşhur 'düşmanlığınızı' organize etmek için zamana ihtiyaçları olacak. "

Ne istersen yap. Sadece beni durdurmaya çalışma.

Stave bir kaşını kaldırdı. Belki de Stave'in tüm çekingenliğine rağmen onu şaşırtmıştı. Yine de Stave'in ses tonunda bir değişiklik duymadı: "Bir konuda Seçilmiş, doğru söyledin. Ben anlamıyorum. Aramızda çocuklar ifade edilemeyecek kadar değerlidir. Yine de hiçbir Haruchai bir oğlunun ya da kızının hayatını güvence altına almak için daha büyük bir zarara izin vermez."

Sonra geri adım attı. "Dediğiniz gibi olacak. Geçmiş çağlarda *Haruçaylar* sizden şüphe ettiler ve yanıldıklarını öğrendiler. Ve biz sizin yüklerinizi paylaşmak için orada bulunmadık. Onların bedeli bizden saklı. Bu nedenle şimdi sizi engellemeye çalışmayacağım. Aksine, yaptıklarınızı Üstatlara bildireceğim. Nasıl karşılık vermemiz gerektiğine birlikte karar vereceğiz."

Topallayarak arkasını döndü; onu Ramen ve Liand'la baş başa bıraktı.

Linden bu kadarını kazanmıştı, daha fazlasını değil. Onu yere sermemişti.

Oysa şimdi düşmanlarının sayısı yüzlerle ifade ediliyordu.

Liand'ın onu da Efendi gibi anlama arzusu aralarında somut bir şekilde hissediliyordu. Ama Liand'ın dile getirilmemiş sorularına cevap veremeyecek kadar çaresiz ve savunmasız hissediyordu. Manethrall'ların önünde durmak için kasıtlı olarak onun yanından geçti.

"Peki ya sen?" diye sordu üzüntüyle. Nasıl olur da ona sırtlarını dönmezlerdi? "Biraz önce bana burada hoş karşılanacağımı söylediniz." *Hiç duraksamadan ve engel olmadan.* "Stave'e katılıyor musunuz? Fikrinizi değiştirdiniz mi?"

"Size yemin ederim ki oğlumu kurtarmanın başka bir yolunu düşünebilseydim bunu yapmazdım."

Hukuk Asası'na kesinlikle ihtiyacı vardı. En azından bu ölçüde, Thomas Covenant'a dair hayalleri kendini kanıtlamıştı.

Ve ona kendisini bulmasını söylemişti. Geçmiş dışında başka nereye bakabileceğini hayal bile edemiyordu.

Hami, Dohn ve Mahrthir birbirlerine baktılar. Sonra birlikte ayağa kalktılar.

"Ah, Ringthane," diye iç geçirdi Hami, hüznle gülümseyerek. "Aramızda huzur içinde ol. Ramenlerden korkmana gerek yok. Ranyhyn seni kabul etti. Bu yüzden sana karşı çıkamayız, her ne kadar onlar için planladığın tehlike hayal gücümüzü aşsa da."

"Yine de tavsiyemi kabul edersen," diye araya girdi Mahrthir, "sana eşlik etmeme izin verirsin. Sen yapamadığında Ranyhyn'e bakabilecek bir yoldaşın olması sana yardımcı olacaktır. Herhangi bir Raman kadar iyi keşif yaparım ve aynı zamanda iyi savaşıyorum. Ayrıca dayanıklı ve dünyalı biriyim. Hiç kimsenin olmadığı yerlerde yiyecek ve barınak sağlayabilirim."

"Eğer *alianta*'yı bulamazsan, ne yiyeceksin?" Aceleyle sözlerini hızlandırdı. "Barınağın yoksa, nerede uyuyacaksın? Eğer hiç arkadaşınız yoksa, sizi kim savunacak? Eğer-"

Hami elini Mahrtiir'in omzuna koydu ve adam aniden durdu. Gözlerindeki hevesle Linden'e bakarak, "Size eşlik etmeme izin verin," diye tekrarladı ve başka bir şey söylemedi.

Onu rahatsız ediyordu. Stave'in bilgisini ve becerisini özleyeceğini zaten biliyordu. Mahrtiir ona kendi başına sağlayamayacağı ve Liand ya da Anele'den bekleyemeyeceği kadar çok şey sunmuştu. Yine de daha fazla insanı tehlikeye atmak konusunda isteksizdi. Ve Manethrall'a güvenebileceğinden de tam olarak emin değildi. Adam bir şeyler kanıtlamaya çok hevesli görünüyordu.

Ama her türlü yardımı nasıl reddedebilirdi ki? Mahrtiir'in ona verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olacaktı: bu çok açıktı. Ancak Ramen dışında, Esmer ve ur-villerden başka ona yardım edebilecek kimse yoktu ve onlardan nasıl yardım isteyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yavaşça Mahrtiir'e başını salladı. "Eğer riskle yüzleşmek istiyorsan. Eğer halkının sana burada ihtiyacı yoksa."

Elbette onun gözetiminde Kordonlar vardı? Onlara ne olacaktı? Pahnı ve Char gibi genç insanları, kızları ve erkekleri, *çocukları* bir *kazaya* sürükleyemezdi.

Ama Mahrtiir'in bakışları sanki bir kibrit çakmış gibi parladı; Hami ve Dohn onu vazgeçirmek için hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine yaşlı Manethrall ilk kez bir soru sordu. "Nasıl geri döneceksin?"

Aklındakini açıklamaya hazır olmayan Linden, gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

Dohn onun bakışlarına karşılık vermedi. Dağları izlemeye devam etmişti, görünüşe göre sebepsiz fırtınalar ve şiddet arıyordu; Esmer'in işaretlerini. "Bir Çöküş'e gireceksin," diye açıkladı sessizce, "Zaman'daki bir kusura ve onu geçmişe çevireceksin. Orada Kanun Asası'nı arayacaksın. Çok iyi.

Bunu yaptığında buldum" -ses tonunda üstü kapalı bir *eğer vardı-* "o zaman ne olacak?

"En iyi ihtimalle, araştırmanız saatler sürecektir. Günlerce de sürebilir. Sonbahar yoluna devam edecek. Belki de tamamen yok olacak. Siz geçmişte kalacaksınız, o zaman da şu anda olduğu gibi oğlunuzu geri kazanamayacaksınız.

"Nasıl döneceksin?"

Farkında olmadan Linden'den en büyük korkusunu kelimelere dökmesini istedi. Önceki gece Stave'in başında nöbet tuttuğu sırada gerçeği fark ettiğinden beri bunu düşünmekten, kendine itiraf etmekten kaçınmıştı. Yine de Ramen bir cevabı hak ediyordu. Kesinlikle Liand da hak ediyordu.

"Eğer ilkinin kullanamazsam, yeni bir *kesici* yapmak zorunda kalacağım" derken nabızı şakaklarında atıyordu.

Kara'ya yaptığı yolculuk sırasında, kendisini Dünyanın Sonu Solucanı'nı beyaz ateşle uyandırırken görmüştü. Belki de Lord Foul amacına çoktan ulaşmıştı. Jeremiah'ı kaçırmak Diyar'ın yok olmasını sağlamış olabilirdi. Gücünü, kendisini ya da Kemer'in istikrarını yanlış değerlendirirse, Zaman'ın sonunu getirebilirdi.

Hâlâ aç olmasından ziyade kendisini sakinleştirecek sıradan bir aktiviteye ihtiyaç duyduğundan, daha fazla su içmek ve kâsesinin içindekileri bitirmek için oturmaya devam etti. Eğer Dünya'nın mahvolması riskini göze alacaksa, bunu en azından tok karnına yapmalıydı.

Ekşi şeyler düşünerek, tadına bakmadan meyve ve peynir yedi; boğazını tıkayan ekstremitayı yıkamadan su içti. Toprak'taki deneyimi boyunca sadece başkalarını takip etmişti: Covenant, Sunder ve Hollian; Devler. Liand onu Mithil Stonedown'dan uzaklaştırmıştı: Ramen onu Wandering'in Eşiği'ne getirmişti. Şimdiye kadar nadiren olaylara kendi iradesini dayatmaya çalışmıştı. Jeremiah'nın iyiliği için kendi kararlarına güvenmesi gerekiyordu ama bunu yapması giderek zorlaşıyordu.

Çok geçmeden Manethalls açıklıktan ayrıldı. Belki de görmezden gelemeyecekleri sorumlulukları vardı. Ya da belki de sadece onun yalnız kalmak istediğini fark etmişlerdi. Bhapa kendi nedenleriyle Mahrtiir'in peşinden gitti.

Liand Linden'in yanına oturmuştu ama onu sorularla rahatsız etmedi. Bunun yerine, ona varlığının basit merhemini sunarak arkadaşça bir sessizlik sürdürdü.

Yine de onun yanında rahat edemiyordu. Onun anlayamayacağı tehlikeleri safça kabul etmesi, kızını zayıflatıyor gibiydi.

kararlar.

Anele'yi her yere götürebilirdi: Gidecek başka yeri yoktu ve kırık zihni onunla onarılabilirdi. Üstelik ona ihtiyacı vardı - sadece Asa'nın yerini bildiği için değil. Lord Foul onun aracılığıyla konuşmuştu. Eğer akli başına gelirse, Despiser'ın oğlunu nerede sakladığını ona söyleyebilirdi.

Ranyhyn'e gelince, onların seçimleri onun kavrayışının ötesindeydi. Ve Mahrtiir'in doğal yoğunluğu için bir çıkışa ihtiyacı olduğu açıktı.

Ancak onun gözünde Liand, Mithil Stonedown'daki halkının arasına aitti. Efendilerin Diyar'ı tarihinden ve irfanından mahrum bırakmış olmasından başka bir sebep olmasa da, Liand önündeki tehlikelerle yüzleşmek için acı verici derecede donanımsız görünüyordu.

Ve onun kendi davası uğruna öldürüldüğünü görmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Kendisine dayatılan yemeğini bitirip bir süre yüksek tepeleri, kayalıklarının ve buzlarının küçümsediği içgörüler için inceledikten sonra, sonunda Stonedownor'a döndü.

"Peki ya sen, Liand?" Zarafetten yoksun, yumuşak bir sesle konuşarak katılığını örtmeye çalıştı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Bu konuşmayı daha önce yaptığımızı biliyorum. Toprakları savunmaya yardım etmek istediğini söylemiştin. İnan bana, bunu anlıyorum. Ve zaten çok şey yaptın." Ondan bekleyebileceğinden çok daha fazlasını. "Ama Stave haksız değil. Planladığım şey beni korkutuyor. O kadar çok şey ters gidebilir ki-

"Bu, evinizi tekrar görmek için son şansınız olabilir."

Liand ona ciddiyetle baktı; ama sesinde bir sevgi ya da eğlence notası vardı, "Linden, beni şaşırtıyorsun. Bilge ve cesursun ama yine de Efendiler kadar anlayışsız görünüyorsun. Yine de endişen iyi niyetli ve bunu yanlış anlamayacağım."

Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bir kez daha Mithil Stonedown halkının sadık olduklarından şüphe etmeniz için hiçbir neden olmadığını söyleyebilirim. Ya da sizinle birlikteyken büyük mucizeler gördüğümü ve daha fazlasından vazgeçmek istemeyeceğimi söyleyebilirim. Ya da duyularım açıldıkça Ülke'nin güzelliğinin benim için daha da değerli hale geldiğini söyleyebilirim. Dünyanın gerçek ihtişamını gözlerimle, ellerimle ve dilimle tattım. Şimdi eve dönmek, hazine meyvelerinden toza geçmek olur."

Linden protesto etmek istedi. Bu konunun dışında. *Burada aliantha* ya da tozdan bahsetmiyoruz. Katliamdan ya da hayatta kalmaktan bahsediyoruz. Ama kendini tuttu. Sertlikten yorulmuştu. Ve Stave'i çoktan kaybetmişti.

Onun yerine, "O zaman burada kal. Ramenle birlikte. Hayatını bir Sonbahar'da harcamak zorunda değilsin."

Genç adam başını salladı. "Bunu benden isteyemezsiniz. Cevap olarak size kendi sözlerinizi hatırlatacağım.

"Bir zamanlar yardıma muhtaç bir adamla karşılaştığınızı söylemiştiniz. Belki de şimdi beni caydırmaya çalıştığın gibi o da seni kendisine yardım etmekten caydırmaya çalışmıştır. Eğer öyleyse, reddettiniz. Yine de sonrasında olacakları hayal bile edemeyeceğinizi kabul ettiniz. Eğer tehlikenin doğasını gerçekten kavramış olsaydınız, buna dayanabileceğinizden şüphelisiniz. Ancak onu terk etmeyi reddettiğiniz için, şimdi beni benzer bir tehlikeden kurtarmak isteyen Linden Avery oldunuz."

Elini yavaşça kızın omzuna koydu; ona bu kadar sarılmasına izin verdi. "Benim gözümde takdire şayan olduğunu bilmiyor musun? Senin örneğinden uzaklaşmak istemediğimi anlayamıyor musun? Niyetiniz Dünya'yı yok etmek değil, tıpkı oğlunuzu kurtarmak istediğiniz gibi onu kurtarmak. Sonuca seninle birlikte katlanacağım."

Linden çok kolay ağlıyordu. Her zaman öyleydi. Liand'ın istekliliğinden etkilenerek, gözlerinin kenarlarındaki yaşların yanmasına karşı gözlerini kırptırdı. Ancak tam da sarılmaya aç olduğu için Liand'ın elini silkti: Liand'ın dokunuşu arzuladığı bir dokunuş değildi. Avuç içleriyle yanaklarındaki nemli tuzu sildi. Sonra da onun güvenini kazanmak için elinden geleni yaptı.

"Eğer böyle hissediyorsan, umarım arkamı kollarsın. Ellerim dolu olacak." Bir *sezaryenin* akışında ustalaşmak tüm kaynaklarını gerektirecekti. "Ve eminim ki kendime bakma konusunda pek de iyi olmadığımı fark etmişsinizdir."

Cevap veren gülümsemesinin sıcaklığı, her şeye rağmen bir lütuf anı bulduğunu ummasına izin verdi.

Yukarıda, gün ışığı şafak vakti gökyüzüne doğru yükselirken, kuşlar da ötüşleri ve süzülüşleriyle karanlığa serpilmeye başladı. Çiy kokusu çimenleri hızlandırıyor gibiydi. Güneş batıdaki dağların yamaçlarından hızla süzülüyor ve Gezintinin Eşiği'ni aydınlatıyordu. Yine de doğrudan güneş ışığı vadinin derinliklerine yavaş ulaşıyordu. Diş gibi sivri olan doğu zirveleri gökyüzüne doğru uzanıyor ve onu hâlâ gölgelerle kaplıyordu.

Linden, ayaklarını kendisi için seçtiği yola koymadan önce ışığın ona dokunmasını bekleyeceğini düşündü. Güneşin tesellisini teninde hissetmek, onun iyiliğinin korkuyu iliklerine kadar ısıtmasına izin vermek istiyordu. Ancak içindeki aciliyet duygusu onu huzursuz ediyordu. Sonunda artık hareketsiz oturamaz hale geldi. Karmaşık endişelerini yönetmesine yardımcı olması için harekete ihtiyacı vardı. Ayağa kalkarak Pahnî'ye Ramen'in nasıl banyo yaptığını sordu.

Kordon utangaç bir şekilde gülümseyerek onu barınaklardan birine götürdü, önüne bir leğen ılık su koydu ve giysilerini çıkarıp kir ve terini yumuşak bir bezle ovabilmesi için battaniyeye nasıl sarılacağını gösterdi.

Linden giysilerini ve saçlarını da yıkamak istedi ama havadaki soğuk onu vazgeçirdi. Gömleğini ve kot pantolonunu çabucak kurutmasının bir yolu yoktu ve giyecek başka bir şeyi de yoktu. Yine de açıklığa döndüğünde kendini biraz temizlenmiş, biraz daha iyi hazırlanmış hissetti.

Liand onu karşılamak için ayağa kalktığında, "Gidelim. Bunu ertelemeye devam edemem. Hazırlanmalısın." Muhtemelen Pinto'nun malzemelerini yeniden paketlemek isteyecektir. "Ramenlerden birine Hyn'i nasıl arayacağımı soracağım."

Stonedownor'un gizlemeye çalışmadığı hızlı bir gerginlik dalgası hissetti. Yine de hemen söz verdi: "Çabuk olacağım. Sadece Ramen'den yiyecek bir şeyler istemem ve Somo'nun yükleriyle ilgilenmem gerekiyor."

Endişeyle gülümseyerek aceleyle uzaklaştı.

Linden, sorusuna cevap verebilecek birini bulmak için etrafına bakınırken kendini daha sıkı tuttu.

Yakınlarda bir yerde Bhapa, Pahnî ya da Char'ı bulmayı umuyordu ama ilk gördüğü kişi Stave oldu. Açıklığın hemen dışında durmuş, sanki onu daha önce fark etmesini bekliyormuş gibi onu izliyordu.

Ranyhyn'i nasıl çağıracağını bilirdi.

Onunla konuşmak istemiyordu ama kendini çıplak toprağı geçip ona doğru gitmeye zorladı. Adam başını sallayarak onu onayladığında, sert bir şekilde, "Yatağında olmalısın. Dinlenmeye ihtiyacın var. *Kalçanın* dinlenmeye ihtiyacı var. En azından önümüzdeki üç gün boyunca ayaklarından uzak durmazsan, haftalarca acı çekeceksin."

Haruchai gücü bile başına gelenlerden kurtulmasına yetmedi.

Ama adam kadının uyarısını dikkate almadı. "Henüz yola çıkmadım," diye cevap verdi, "çünkü niyetinizden döneceğinizi umuyordum. Ancak, dönmeyeceğin açıkça ortaya çıktı. Daha fazla gecikmeyeceğim."

Bir kez daha başını sallayarak açıklığa doğru topallayarak ilerledi. Hasarlı kalçası o geçerken havada bir inilti bırakıyor gibiydi.

Linden istemsizce onu takip etti. "Stave, dur. Bu şekilde at süremezsin. *Sen* bile yapamazsın. Tanrı aşkına mantıklı ol.

"Adamlarınız çok uzakta. Zamanında cevap veremezler. Birkaç gün daha sizden haber alamamaları hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Stave hiçbir şey söylemedi; ama ona öyle bir küçümseme bakışı fırlattı ki, kadın irkildi ve sustu. Sonra parmaklarını ağzına götürdü ve ıslık çaldı.

Bir an için uzaktaki kuşlar çığlıklarını kesti ve havanın kendisi beklentiyle sessizleşerek durgunlaştı.

Stave yine ıslık çaldı. Birden Ramen sanki Ranyhyn yerine onları çağırılmış gibi açıklığın kenarlarına doluştu.

Üçüncü kez ıslığı gökyüzünü deldi. Şimdi Linden botlarının altında cevap veren bir titreme hissetti; yerde bir heyecan ürpertisi. Trompetlerin klarnet sesine benzeyen kişnemeleri, toynakların otlarla boğulmuş gürültüsünün üzerine yükseldi.

Güneyden ve dağlardan iki Ranyhyn dörtnala geldi, ısınan günde alev gibi gururluydular.

Linden onları tanıyamazdı. Önceki gece Stave kollarında dövülüp ölürken, büyük atlara pek bakmamıştı; sadece alınlarındaki yıldızları ve güçlerinin içgüdüsel etkisini fark etmişti. Yine de bunların Stave'in çağrısına cevap vermek için gelen Hynyn ve Hyn olduğunu varsaymıştı.

Sadece Hynyn onu kabul etmiş olsa da ikisi de cevap verdi.

Büyükliklerine rağmen, hayvanlar Ramen'in barınakları arasında yağ gibi akıyor gibiydi. Açık arazinin çemberine yaklaştıklarında,

Ancak, ikisinden daha küçük olanı, ciddi gözleri ve benekli gri yanları olan bir kısırak, hızını yavaşlattı ve toplanmış Ramenlerin arasında tırıs giderek durdu. Yoldaşı, krallara layık bir kuyruğu ve kibirli bir havası olan kır bir aygır, Stave'in önünde durmak üzere açıklığa doğru ilerledi.

Üstat Hynyn'i derin bir selamla karşıladı. Başını tekrar kaldırdığında yumuşak bir sesle, "Selam sana, Ranyhyn! Kara süvarisi ve gururlu taşıyıcı." Sesinde, halkının binlerce yıldır dile getirmedeği resmi bir saygı ve ayin tınısı vardı. "Güneş-etli ve gök-insan, çağrımı duyduğuna sevindim. Önümde acil bir yolculuk var. Beni taşıyacak mısınız?"

Buna karşılık aygır, binmeye hazır olmasına rağmen, inkâr edercesine yelesini salladı.

Stave tereddüt eder gibi oldu. Etrafında toplanan Ramenlere baktı; ama onların içten hayranlıkları, Ranyhyn'e saygı duyulmasından başka bir şey ortaya koymuyordu.

Linden kaşlarını çatı. Hynyn ve Hyn Stave'in çağrısına sadece onu reddetmek için mi cevap vermişlerdi? *İkisi de-?*

Stave bir omzunu hafifçe silkti. Hasarlı kalçasını destekleyerek kendini topladı ve Hynyn'in sırtına atladı. Acısına rağmen Ranyhyn'in üzerinde tamamen evindeymiş gibi görünüyordu; ait olduğu yere binmişti.

Hynyn binicisini selamlamak istercesine başını salladı. Ramenler bu manzarayı şaşkın ve rahatsız bir şekilde izledi. Stave, Kan Muhafızları'nın yenilgisinin Ramenlerin sadakatini lekelediğini söylemişti. Haklı olabilirdi.

Öne doğru eğilerek Hynyn'e usulca mırıldandı. Aygır yine başını salladı ve hareket etmedi. Stave topuklarıyla Hynyn'in yanlarını dürttü: Hynyn kulaklarını düzleştirdi ve bacaklarını dikleştirdi. Linden'in deneyimsiz gözlerine göre, aygır tepinmeye hazır görünüyordu.

Usta'nın kaşları alışılmadık bir belirsizlikle çatıldı. Sanki tüm Ramenlere seslenircesine, "Hynyn bana katlanamayacak," dedi.

Manethrall Dohn açıklığın kenarından cevap verdi: "Yanılıyorsun uykusuz. Hynyn seni kabul etti. Ancak senin niyetine rıza göstermiyor. Gitmek istediğin yere kadar sana eşlik etmeyecek."

Stave'in yüzü karardı. Linden'in bildiği kadarıyla, daha önce hiçbir *Haruchai* hem kabul edilmiş hem de reddedilmiş değildi. Efendi şok olmuş olabilir. Ve

Hynyn onu taşıyamazsa, Mithil Stonedown'a yürüyerek dönmek zorunda kalacaktı.

İnatçılığı onu yaralı bir kalçayla ne kadar uzağa taşıyabilirdi?

"Şimdi ne olacak, Kan Muhafızı?" Mahrtiir alaycı bir memnuniyetle sordu. "Efendilerin amaçlarına sadık kalacak mısın? Yoksa Ranyhyn'in iradesini mi onurlandıracaksın? Kibrine danış. Eminim seni yanıltmayacaktır."

Stave kaşlarını tehditkâr bir şekilde Manethrall'a çevirdi. "Sen bir aptalsın," dedi açıkça. "Ortada bir çelişki yok. Hiçbir Ranyhyn binicisine hizmet etmeyi reddetmemiştir. Tüm Ülke'nin iyiliği için, Efendiler bu reddin neye işaret ettiğini öğrenmelidir."

Mahrtiir'in gözlerinde alaycı bir cevap parladı ama o yine de ısırdı.

Manethrall Dohn iki adamı da görmezden geldi. Bir an için vadiyi dolduran gün ışığını inceledi. Sonra açıkladı, "Ringthane, Hyn de burada, gerçi onu çağırmadın. O da seni gitmek istediğin yere götürmeyecek. Yine de seni taşımayı arzuluyor.

"Binmeyecek misin?"

Linden hızla Liand ve Anele'yi aradı. Yaşlı adam olmadan kaybolurdu ve Liand'a kendisine eşlik edebileceğini söylemişti.

Sana katlanamayacak-

Anele hiçbir yerde görünmüyordu. Ancak kısa bir aramadan sonra Liand'ı Ramenlerin arasında, Somo'nun yularından tutarken gördü.

-Gitmek istediğiniz yere.

Kelimelere dökemediği nedenlerden dolayı endişeli bir halde Hyn'e döndü.

Linden onun bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz, kısarak tırıs la ilerledi.

Canavarı inceleyen Linden kendi kendine inledi, Tanrım. *Buna* binemem. Hyn çok büyüktü: Linden'in başı ancak omzuna ulaşıyordu. Ve Linden bir at kadını değildi. O yükseklikten düşerse -ve hareket halindeyken-

Sunbane altında, Clave'in Courser'larına binmişti ve onlar herhangi bir Ranyhyn'den daha büyüktü. Ama Cail o zaman ona destek olmuştu. Kolları onun etrafındayken, isteyerek bile olsa düşemezdi.

Hyn ağır adımlarla yaklaştı. Kısarak her nasılsa Linden'in varlığında utangaç hissettiği gibi beklenmedik bir izlenim bırakmıştı. Ancak yaklaştığında Linden'in göğsünü dürttü ve Linden'i ona binmesi için somut bir şekilde teşvik etti.

Sıcak nefesi tatlı otlar ve özgürlük kokuyordu; sınırsız manzaralar boyunca çılgınca dörtnala koşmak.

Linden yardım için etrafına bakındı; ve hemen Bhapa gözlerinde şaşkınlıkla ona doğru geldi. Hem Linden'e hem de Hyn'e derin bir selam verdi. "Ringthane, ata binmek konusunda isteksizsin. Bunun için seni onurlandırıyoruz. Ranyhyn tarafından alçaltılmak uygundur. Ama bu konuda onların iradesi engellenmemeli. Ülkenin kaderi seninle birlikte ve onların yardımına ihtiyacın var. Burada onların arzularını yerine getirdiğiniz için pişman olmayacaksınız."

Ranyhyn ondan bir şey istiyordu. Ve Stave'den.

Bhapa onun yüzünü izledi. "Düşmekten mi korkuyorsun? Buna hiç gerek yok. Ranyhyn binicilerine zarar gelmesine izin vermez."

Linden başını salladı. Ranyhyn'e *ihtiyacı vardı*: bundan emindi. Kendini hazır hissetse de hissetmese de, yapabilse de yapamasa da, eninde sonunda Hyn'e binmek zorunda kalacaktı.

Ayrıca sizi gitmek istediğiniz yere götürmeyecektir. Yine de sizi taşımayı arzuluyor.

Büyük atlar ondan ne isteyebilir ki?

Linden'in başka seçeneği yok gibiydi. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Boş ver onu. Kalkmama yardım et."

Bhapa parmaklarını bir üzengi oluşturacak şekilde birbirine geçirirken Hyn onayladı. Tereddüt etmemek için acele eden Linden onun ellerine doğru adım attı ve yukarı doğru uzandı.

O zaman bile ata binemeyebilirdi. Mesafe çok büyüktü: bir an için onun tüm sınırlamalarını simgeliyor ya da içeriyor gibiydi. Ama Bhapa onu daha yükseğe kaldırdı; ve kendini kararsızca kısırağın sırtına oturmuş buldu.

Hyn'in yelesinin ipeğini iki yumruğuyla kavrayarak dengesini yeniden kazanmaya çalıştı.

Hyn özenle düşünerek yüzünü güneye, Toprak'tan uzağa dönene kadar döndü. Aynı anda Hynyn daha sert bir şekilde dönerek Stave'i Linden'in yanına getirdi. Her iki Ranyhyn de açıkça geldikleri yöne doğru dönmek niyetindeydi.

"Linden!" Liand endişeyle seslendi. Aceleyle Somo'yu çekiştirerek açıklığa çıkardı, sonra da mustang'in sırtına atladı.

Hynyn sert bir kişnemeyle karşılık verdi. Hyn toynaklarını teker teker kaldırarak Somo'ya topuklarını gösterdi.

Ranyhyn harekete geçtiğinde Somo onu takip etmeyi reddetti.

Liand bir komut verdi; topuklarını Pinto'nun yanlarına gömdü; dizginleri çekti. Bineği başını eğdi ve hareket etmedi. "Linden!" diye tekrar bağırdı, aynı anda hem kızgın hem de korkmuş bir halde. "Yapma! Sana eşlik etmeliyim."

"Dur," diye mırıldandı Linden Hyn'a, "bekle, henüz gitme. Bizimle gelebileceğini söyledim."

Ranyhyn onu görmezden geldi. Hyn ve Hynyn birlikte, firkateynler kadar görkemli bir şekilde Ramenlerin arasındaki açıklıktan çıktılar.

Linden, Liand'ın Somo ile mücadelesini izlemek için dönerken neredeyse koltuğunu kaybediyordu. Sonra iki Kordon araya girdi, belli ki Liand'ı kabul etmeye zorluyorlardı.

Somo'nun reddetmesi üzerine Manethrall Dohn Linden'a şu açıklamayı yaptı: "Bu Ranyhyn'in iradesi. Taşıyien'in varlığını hoş görmüyorlar. Korkma Ringthane. Geri döndüğünde onu aramızda güvende bulacaksın. Yine de seninle gelecek."

Liand dehşet içinde, anlaşılmaz bir solukla itiraz etti. Pinto'nun sırtından atlayarak Linden'in peşinden koştu. Gözlerindeki sıcaklık ve omuzlarının inatçı duruşu, onu gerektiği kadar uzun süre ve gerektiği kadar uzağa yürüyerek takip etmek niyetinde olduğunu ilan ediyordu.

Ancak neredeyse aynı anda Kordonlar onu durdurdu. Manethrall Hami onun adını söyleyene kadar onlarla öfkeyle boğuştu.

"Ranyhyn'in iradesi çok açık," dedi ona sert bir şekilde. "Buna karşı hareket etmene izin vermeyeceğiz." Sonunda Liand sakinleştiğinde, daha nazik bir şekilde ekledi, "Hyn Ringthane'i hayatıyla koruyacak."

Liand itiraz etmeye devam etmiş olabilir. Belki de Hami ona daha fazla güven vermiştir. Ama Linden artık onları duyamıyordu. Hyn onu duyamayacağı bir yere götürmüştü.

Bir an için yer, iki yanında baş döndürücü bir şekilde sallanıyor gibiydi. Kontrol edemediği bir bineğin üzerinde çok yükseğe tünemişti ve bacakları çok genişti. Sadece Hyn'in yelesini tutuşu onu güvende tutuyordu. Tehlikeli bir tutuştu bu: eğer ona güvenirse ince saçlar parmaklarının arasından kayabilirdi.

Planlar yapmış ve sözler vermişti ama sözünü tutup tutmama konusunda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi görünüyordu.

Stave'den bir açıklama talep etmek istedi, ancak Stave'in ona verecek bir açıklaması olmadığını biliyordu. Ama Stave'in acısı sabah ışığında daha da belirgindi ve keskinliği boğazını düğümlüyordu. İçgüdüsel alarmına rağmen, Ranyhyn'in davranışının onu daha derinden rahatsız ettiğinden şüpheleniyordu. Sadece korkmuştu ve hiçbir seçeneğini uygulayamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Halkı ile büyük atlar arasındaki kadim ilişkinin ihlal edildiğini deneyimliyordu.

Onun iyiliğinden çok kendi iyiliği için -bildiği kadarıyla *Haruchai*'nin mizah anlayışı yoktu- sessizliği hafifletmeye çalıştı; kendini korkularından uzaklaştırdı. "İşte," dedi, "bizi içine soktuğun bir başka güzel karmaşa."

Ona göz ucuyla bile bakmadı.

Linden kendi kendine omuz silkti. Daha ciddi bir şekilde sordu: "Bizi nereye götürüyor olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı? Ne yaptıklarını açıklayabilecek bir şey düşünebiliyor musun?"

Onun yanıt vermesini pek beklemiyordu. Aralarındaki anlaşmazlıkların ve çatışmaların boyutu basit bir konuşmayı imkânsız kılabilirdi.

Ancak pozisyonunu belirttikten ve kararını verdikten sonra Stave şimdi hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaktan memnun görünüyordu. "Net bir cevabım yok," dedi sakince. "Yine de Kâfir zamanında Kan Muhafızları'ndan Bannor'un anlattığı bir hikâye var. Bu bir cevap olabileceğini düşündürüyor."

"Lütfen," diye söze girdi Linden hemen. "Anlat bana."

"Bu hikâye," dedi, "Yüce Lord Elena ve ur-Lord Covenant'ın Kevin's Lore'un Yedinci Koğuşu'nu arayışıyla ilgilidir. Bilmedikleri halde, Dünya'nın Kanını ve Komuta Gücünü arıyorlardı.

"Ur-Lord Covenant Ranyhyn'i ilk kez çağırdığında, birçoğunun cevap verdiğini, her birinin hürmet ve korkuyla şaha kalktığını, her birinin binilmeyi teklif ettiğini duymuşsunuzdur. Yine de onları reddetti, bunun için Ramenler onu tüm Lordların ve Kan Muhafızlarının üzerinde onurlandırdı. Herhangi bir Ranyhyn'e binmek yerine, onlardan bir lütuf istedi.

"Mithil Stonedown'da Topraklar'dan bir kadına, daha sonra Yüce Lord Elena'yı doğuracak olan Atiaran'ın kızı Lena'ya acımasızca zarar vermişti. Belki de bu hatayı hafifletmeyi umarak, Ranyhyn'den her yıl içlerinden birinin Lena'yı ziyaret etmesini istedi, çünkü Lena onlara tapıyordu.

"Ranyhyn bu hizmeti hiç aksatmadan yerine getirdi, ta ki Kâfir onları bu görevden azat edene kadar."

Hyn'in sırtında kendini daha güvende hissetmeye başlayan Linden'in endişesi yavaş yavaş azaldı. Ramen'in barınaklarını geride bıraktıklarında, Ranyhyn yürüyüşünü, onları derin çimenlerde hızla ilerleten kolay, inişli çıkışlı bir dörtnal haline getirdi. Bu hızda, daha az değil daha fazla endişe duyabilirdi. Ama kısarak belirsiz dengesini telafî etmeyi başardı. İlk baştaki korkusuna rağmen, Stave'in sesiyle kendini rahatlamış buldu.

"Zalimce zarar" derken neyi kastettiğini biliyordu. Covenant ona Lena'ya karşı işlediği suçu anlatmıştı. Ancak Stave'in hikâyesinin geri kalanı ona yabancı geliyordu.

"Daha sonraki yıllarda," diyordu, "Yüce Lord Elena'nın genç kızlığı sırasında, Lena ara sıra kızının onun yerine at sürmesine izin verirdi. Yüce Lord, Bannor'un huzurunda, o ve ur-Lord Covenant Earthroot'un alev alev yanan sularında yüzerken o zamandan bahsetti.

"Kendi isteğinden ziyade bineği Ranyhyn Myrha'nın isteğini ifade eden bir yolculuktan bahsetti."

Hyn ve Hynyn'in önünde dağ yamaçları birbirine yaklaşmış, keskin kayalıklar arasında sadece dar bir boşluk kalmıştı. Büyük atlar dörtnala koşmaya başladığında, yarık vadisi hissedilir derecede yaklaşıyor gibiydi. Çimenler, birkaç çalı ve ara sıra rastlanan *alianta*, Linden'in iki yanından bulanık bir *şekilde* geçiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Hyn'in hızından keyif almaya başlamıştı. Ramen'in hayranlığını ve hizmetini anlamak zor değildi. Lord Foul'un etkisi dışındaki Topraklar'ın çoğu gibi, Ranyhyn de elle tutulur derecede değerliydi.

Ama kendisinden istenenleri yerine getirebileceğinden emin olamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşına.

"Yüce Lord'un hikâyesine göre," diye cevap verdi Stave, "Myrha onu Southron Sıradağları'nın içinde, Ranyhyn'in yüzlercesinin toplandığı bir tarlaya götürmüş. Ranyhyn'ler tarn vadisinin etrafında, sanki vecde gelmiş gibi dörtnala koşuyor, sadece aralıklarla tarn'ın karanlık sularından içmek için duraklıyorlardı.

"Yüce Lord da içtiğinde, kendini büyük atlarla ruhen birleşmiş, onların düşüncelerini ve amaçlarını paylaşıırken buldu. Böylece, Atların Babası, İlk Sürünün Aygırı *Kelenbhrabanal*'ın at ayinine katılmak üzere getirildiğini öğrendi. Ranyhyn bu ayini gizli tutardı,

Kelenbhrabanal'ın kıyameti asla unutulmasın diye nesilden nesile *aktarıldı*.

"Hynyn ve Hyn'in bizden ne istediğini bilmiyorum," diye ekledi. "Belki bizim de at ayinine katılmamızı istiyorlardır. Ya da *Haruchai*'nin bilgisi dışında kalan bir amaçları olabilir."

Ses tonu, toynakların sessiz gürültüsü arasında bir omuz silkme ifadesi taşıyordu. Ranyhyn'in niyeti ne olursa olsun, görünüşe göre kendi taahhütlerine engel olmalarına izin vermek niyetinde değildi.

Belki de o kadar tek fikirli değildi. Halkı büyük atları severdi. Ve Hyn ile Hynyn, Linden'e olduğu kadar ona da kendi iradelerini dayatmışlardı.

Ve ona gerisini anlatmakta isteksiz görünüyordu-

"Neydi o?" diye sordu. "*Kelenbhrabanal*'ın kıyameti mi?"

Ranyhyn, Covenant'ın kızından ne istemişti?

"Berek Halfhand'in ilk Yüce Lord olmasından önceki bir zamanda," diye devam etti Üstat, "Ranyhyn, Fangthane the Render'ın kurtlarına karşı savaştı ve katledildiler. İlk Sürü'nün yok edilmesinin yasını *tutan Kelenbhrabanal*, bir pazarlık önererek çatışmayı sona erdirmeye çalıştı. Atların Babası kendi boğazını Fangthane'ye teslim edecekti. Karşılığında, Render da Ranyhyn'e karşı savaşını durduracaktı.

"Fangthane bunu hevesle kabul etti. Ama verdiği sözü yerine getirmedi. *Kelenbhrabanal*'ı öldürdükten sonra kurtlarını tekrar Ra Ovaları'na saldı. Ranyhyn katliamı yeniden başladı. Uzun mücadelelerinde kendilerine yardım etmesi için Ramenlerin hizmetini kazanmamış olsalardı, Toprak'tan yok olup gideceklerdi."

"Ranyhyn bu bilgiyi onu uyarmak için Yüce Lord Elena ile paylaştı," diye sözlerini tamamladı Stave, "ama Elena onlara kulak asmadı."

Linden'in sorusunu yanıtladığına inanıyor gibiydi. Ama Linden tatmin olmamıştı. "Uyarı neydi?" diye ısrar etti. "*Kelenbhrabanal*'ın Elena ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Kendini feda etmek için bir yol aramıyordu."

Linden'in o olaylarla ilgili duyduğu az şeylere göre öyle değildi.

Efendi iç çeker gibi oldu. "Hikâyeyi biliyorsunuz. Yüce Lord Elena, Kevin Landwaster'ı Yozlaşmaya karşı mezarından çıkarmaya zorlayabilmek için Yedinci Koğuş'u, Komuta Gücü'nü aradı. O buna inanıyordu

Umutsuzluk Kevin'in kalbini tavlacak, onu acıdan demire dönüştürecek ve onu yılmaz bir araç haline getirecekti.

"Bu konuda yanıldı, tüm Ülke'nin büyük zararına oldu.

"Bannor o zaman, şimdi *Haruchai*'nin yaptığı gibi, Ranyhyn'in Yüce Lord'un kavrayışında bir kusur algıladığını düşündü. Atlıları aracılığıyla onun düşüncelerinin seyrini değiştirmeye çalıştılar. Umutsuzluğun ölümün ötesinde, hayatta olduğundan daha güçlü ya da kurtarıcı olmadığını kavramasını istediler."

Eğer Bannor ve onun soyundan gelenler haklıysa, Ranyhyn Elena'nın geleceğini onun genç gözlerinden okumuştı. Önündeki zamanı görmüşlerdi: kim olacağını; ne yapacağını.

Ve Elena onlara kulak asmamıştı.

Yine de ona hizmet etmeye devam etmişlerdi. Sonuna kadar, onun ayinlerinden ders alacağını ummuşlardı. Ya da onun insani aptallığını peşinen affetmişlerdi-

Şimdi onlar gibi Stave de Linden'ı uyarmaya çalışıyordu.

Kendi kendine, Üstatların da dinlemiyor olması çok kötü, diye düşündü.

Hyn ve Hynyn, onları Avare Eşiği'nden çıkaran vadinin ötesinde, atlılarını dağ yamaçlarında koşturuyorlardı.

Güneş ışığı, kır çiçekleri ve bahar kokusu. Her zaman güneş ışığı altında, birbiri ardına yükselen granit payandaların etrafından dolanıyorlar, zirveler arasındaki sınırları çizen çukurlara ve çukurlara dalıyorlar, sonra da uzak yamaçlara doğru hız kesmeden ilerliyorlardı. Zaman zaman bastıkları yer dağ keçilerini tehlikeye atacak kadar kayalık görünüyordu; yine de tereddüt etmeden dörtnala ilerlediler. Linden bir süre için kendilerini tüketeceklerinden emindi. Ancak yavaş yavaş, her iki bineğin de aslında kendilerini tuttuklarının farkına vardı: yedekte muazzam bir güçleri vardı ve henüz gerçek güçlerini ortaya koymamışlardı.

Kısıtlamaları onu düşündükleri için olabilir.

Neyse ki Hyn'in uzun adımlarının sarsılmaz güvenliği neredeyse otonom bir güven uyandırıyordu. Kısarak, Dünya'nın kemikleri kadar güvenilir görünüyordu. Güvenle sükûnet bulan Linden sonunda kendini sürüklenirken buldu. Güneşin sıcaklığı iliklerine kadar işliyor ve dağların bilenmiş atmosferi ciğerlerindeki korkuyu temizliyor gibiydi. Yavaş yavaş endişeleri azaldı ve uykuya daldı.

Daha sonra hareketin kesilmesiyle irkilerek uyandı. Ranyhyn, pırıl pırıl bir derenin beslediği alçak bir vadide durmuştu. Küçük bir *alianta* kümesinin yanından dans ederek geçerken, su sanki dağların arasında eğlenceli bir hikâye duymuş gibi kendi kendine kıkırdadı. Hyn ve Hynyn atlılarının yiyip içmesine izin vermek için duraklamışlardı.

Stave çoktan attan inmişti. Hâlâ yarı uykulu olan Linden, yerden yüksekliği konusunda endişelenmeyi hatırlamadan Hyn'in sırtından aşağı kaydı. Kararsızca, susuzluğunu gidermek için dereye doğru ilerledi, sonra da hazine meyvesi çalılarından birinin yanında arkadaşına katıldı.

At binmenin yaralarını, hasarlı kalçası kadar iç yaralarını da kötüleştirdiğini hemen gördü. Dudakları solgundu, derisi kül rengi bir renk almıştı ve ağırları bileşik kırıklar kadar keskindi.

Yine de yılmadı. Henüz kendi sonunu getirmemişti. Ve özlü meyve onu olduğu gibi onu da iyileştirdi. Sağlık hissiyle, yenilenen canlılığın vücudundaki ilerleyişini izleyebiliyordu. Yakında daha fazla ata binmeye dayanabileceğine inanıyordu.

Şimdi güneşin öğleden sonra gökyüzüne ulaştığını fark etti. Geçen zaman ona acı veriyordu. Fark ettiğinden daha uzun süre uyuyakalmış olmalıydı. "Bannor bu tarlanın ne kadar uzakta olduğunu söyledi mi?" diye sordu Stave'e.

Haruchai ona kararlı bir şekilde baktı. "Atlıların katranının varış noktamız olduğu kesin değil."

Linden başını salladı. "Anlıyorum. Bu sadece bir tahmin. Ama umut edecek bir şeye ihtiyacım var."

"Dediğiniz gibi olsun." Gözlerini en yüksek tepelere dikti. "Yüce Lord Elena, Mithil Stonedown'dan bir gün ve bir gece boyunca dörtnala at sürdüğünden bahsetti. Kuşkusuz mesafenin bir kısmı Gezintinin Eşiğinde arkamızdaydı. Bundan daha fazlası-"

Omuz silkerek Hynyn'e doğru topallayarak döndü.

Her iki Ranyhyn de biraz ot koparmış ve dereden su içmişti. Şimdi aygır hiç beklenmedik bir şekilde hareket ederek dağın yamacından sarkan bir kayanın yanında durdu.

dereye. Anlaşılan Hynyn binicisinin artık yardım almadan ata binemeyeceğini anlamıştı. Stave kendini kayanın üzerine attıktan sonra Hynyn'in sırtına kolayca ulaşabildi.

Ranyhyn'in ferasetinden etkilenen Linden onun örneğini takip etti. O yerine oturduğunda, Hyn ve Hynyn yolculuklarına devam etmek üzere dereden dışarı çıktılar.

Bundan sonra arazi daha zorlu, zemin daha kırık ve kayalık, dağ yamaçları daha dik hale geldi. Çıplak taşlar gökyüzüne bakıyordu, yaş ve soğuktan grileşmiş, likenlerle beneklenmişti. Hava koşullarından bodurlaşmış ağaçlar uçurumlardaki yarıklara zorlukla tutunuyor ve inatçı çimenler yerini buzulların kalıntıları gibi çakıl yamaçlarına bırakıyordu. Aynı zamanda, sanki Ranyhyn buz diyarlarına doğru koşuyormuş gibi sıcaklık da düşüyordu. Hyn ve Hynyn atlılarını, Gezintinin Eşiği'nin azgın otlarını besleyebilecek her türlü topraktan uzakta taşımışlardı. Granitin kıvrımlı kıvrımları güneşi engellediğinde, Linden kendini Liand'ın sıcak pelerinlerinden birini getirmeyi akıl edemediği için pişmanlık duyarken buldu; Liand'ın kendisi onunla birlikte değildi.

Ranyhyn'ler hızlarını yavaşlatmak zorunda kalsalar da yine de hızla ilerliyorlardı.

Dar ufuklarda bulut görünmüyordu ama Linden ham esintide bir fırtınanın kokusunu alabiliyordu. Bu sert tepelerin hâkimiyetinin ötesinde bir yerlerde yağmur, rüzgâr ve bela hazırlanıyordu. İçgüdüsel olarak, Ranyhyn'i amaçlarından vazgeçirmek için acı bir gücün toplandığından korkuyordu.

Stave endişe belirtisi göstermedi; ama bu onu rahatlatmadı.

Lord Foul, Anele aracılığıyla Toprak'a hiçbir zarar vermediğine dair ona güvence vermişti. *Ben sadece orada burada bir şeyler fısıldadım ve olayları bekledim.* Onun yalan söyleyemeyecek kadar kendisini hor gördüğünden şüpheleniyordu. Yine de hizmetinde muazzam güçler varmış gibi görünüyordu. Ve Hyn'in onu ulaşamayacağı bir yere götürdüğüne bir an bile inanmadı.

Eğer "yapılanlardan" korkuyorsanız, Elohim'i düşünün ve dehşete kapılın.

Esmer bu tür mirasların acımasızlığına tanıklık edebilir.

Linden'in rahatsızlığı yavaş yavaş bilincini bir uçtan bir uca kaplayan amansız bir ağrıya dönüştü. Artık değişen manzaraları fark etmiyor ya da güneşin dar gökyüzündeki ilerleyişini izlemiyordu. Aralıklarla, beklenmedik bir sarsıntı onu, çevresinin kuleler kadar dik, bıçaklar kadar keskin hale geldiğini görecektik kadar uyandırdı. Sadece buz ve mesafenin yumuşattığı ham granit kenarlar gün ışığını keserek karanlığa yol açıyordu. Sonra bacaklarındaki ve sırtındaki ağrı yeniden kabardı ve dünyasının nasıl küçüldüğünü görme yeteneği kayboldu.

Çok geçmeden oğlunu, Liand, Anele ve Ramen'i ya da sevdiği adamla ilgili anılarını içine alamayacak kadar küçüldü.

Zaman geçti ve Ranyhyn ham bir geçidin uzak tarafından aşağıya, kasvet çukuru gibi kapalı bir derinliğe, kışın sıkılmış bir örneğine inerken hava belirgin bir şekilde soğudu. Güneş ışığının kalıntılarından gölgeye doğru inerken, baharın, sıcaklığın ve aşinalığın tüm kalıntılarını geride bırakmış gibiydiler. Toynaklarının altında zemin acılaştı ve kırıldı, eski taşlar parçalara ayrıldı ve buzun çözülmemiş çağları tarafından bilişten büküldü.

Sadece Hyn'in cömert sıcaklığıyla korunan Linden titreyerek kendine döndü.

Etrafı saran kasvetin üzerinde bir yerlerde, gün ışığı hâlâ tepeleri tutuyordu ama dokunuşu gölgede kaybolmuş, geriye sadece erken bir alacakaranlık kalmıştı. Göklerde, erkenci yıldızlar kadife karanlığa karşı soğuk bir şekilde parıldarken, Ranyhyn'in önünde gece yarısı bekleyen bir canavar gibi çömelmişti.

Şimdiye kadar Hyn ve Hynyn binicilerinin en temel ihtiyaçlarını karşılayabileceklerini ve buna istekli olduklarını göstermişlerdi; ama Linden onu bu kadar soğuğa karşı nasıl koruyabileceklerini hayal bile edemiyordu. Covenant'ın vahşi büyüü kontrol etme yeteneğine duyduğu güvensizlik yüzünden, sıcaklık gibi basit ve gerekli bir şey için onun yüzüğünü çağırmayı hiç düşünmemişti. Eğer Ranyhyn onu yeni bir takdirle şaşırtmazsa, onu dehşete düşüren tehlikeleri göze almaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Ama sonra atlar bir termoklin gibi görünmeyen bir sınır tabakasının altına battı ve soğuk dağılmaya başladı. İlk değişiminden sonra hava, donmayı ve yalnızlığı anımsatan, rahatsız edici bir soğuklukta kaldı. Ancak en azından geçici olarak sertliğini kaybetmişti. Kısa süre sonra dayanıklı gri

Kaba taşların arasından otlar çıktı. Derinleşen gölgede, otlar yere yayıldıkça yamaç gevşedi.

Çok geçmeden Linden kendini uçurumlarla çevrili bir vadide buldu. Aydınlatmak için yıldızların uzak ilgisizliğinden başka bir şey olmadığı için uzak tarafını göremiyordu; ama geçit, Stave'in tarif ettiği atlıları barındıracak kadar geniş görünüyordu. Ve çimenli zemini nispeten düz ve pürüzsüzdü: sayısız toynak nesli tarafından dövülmüş olabilirdi.

Önünde, vadinin ortasında, obsidyen bir disk gibi tamamen karanlık bir alan, ışığın giremediği kaba bir daire uzanıyordu. Ne yıldız ışığının parlaklığı ne de herhangi bir yansıma vardı: Stave bir "tarn "dan söz etmeseydi -ve eğer cehennem suları duyularına seslenip onu Dünya'nın derinliklerinden yükselen güç konusunda uyarmasaydı- bunun taş olduğunu düşünebilirdi.

Hyn ve Hynyn gizli hedeflerine ulaşmışlardı.

Kulakları öne doğru dikilmiş, nefesleri burun deliklerinde hırıldayarak hevesle tarlaya doğru koştular. Linden hemen sulara yaklaşp içmelerini bekliyordu; ama birkaç adım sonra Hyn onu aniden yere silkti. Hazırlıksız bir şekilde, beceriksizce yere indi ve neredeyse düşüyordu.

Stave bir kalp atışı sonra ona katıldı ve kalçasını korumak için tek ayağının üzerinde durdu.

Dizleri titreyen Linden, kısarak ve aygırın birlikte tarlaya doğru hızla ilerleyip ağızlarını aydınlanmamış karanlığa daldırmalarını izledi.

Düşünmek için zamanı vardı, *Yüzlerce* Ranyhyn? Diğerleri neredeydi? Elena çocuktu, muhtemelen bunalmıştı; ama kendi deneyimi hakkında bu kadar dramatik bir şekilde yanılmış olamazdı. Elbette iki Ranyhyn bir atlıdan oluşmuyordu? Onlar yeterli değildi-

Sonra Hynyn ve Hyn sulardan fırladılar ve sanki çılgına dönmüşler gibi tepenin etrafında gürlemeye başladılar.

Linden böyle bir dörtnala koşuya daha önce hiç tanık olmamıştı. Kaliginli havada sadece belli belirsiz şekiller seçebiliyordu: koşan Ranyhyn, kayalıkların örtülü tabanı boyunca yayılan lekelerden biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Yine de duyularının gelişmiş boyutu için gürültülü ve canlıydılar, Dünya gücüyle doluydular ve şenlik ateşleri kadar parlaktılar. Katran suyundan içmek onların doğasında var olan canlılığı ateşlemiş gibiydi. Yoğun bir ısı yayıyorlardı. Onların

Sanki histeri kusuyormuş gibi terliyordu. Eğer Stave Elena'nın buraya gelişini anlatmasaydı, Linden Hyn ve Hynyn'in delirdiğini tahmin edebilirdi.

Ama onlar sadece iki-

Neden yalnızdılar? Ranyhyn'in geri kalanı neredeydi?

Hâlâ soğuktan titrerken, "Stave" diye nefes aldı. Ondan bir açıklama bekliyordu. Ama onun adı dışında eksikliğini hissettiği şeyi ifade edecek bir dil bulamıyordu. Ranyhyn'in öfkeli yarışı farkındalığını, düşünme yeteneğini çekiştiriyor, merkezkaç ısrarıyla zihnini emiyordu.

Üstat, sanki onun biçimlendirilmemiş sorusuna yanıt verircesine, tarlaya sırtını döndü ve en yakın uçurum duvarına doğru topallayarak yürümeye başladı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı. At sırtında çok uzun zaman geçirmiş, kendisine anlamlı gelen gerçeklikten çok uzaklaşmıştı: onun dikkatini nasıl çekeceğini unutmuştu. Yine de onun arkadaşlığı için yanıp tutuşuyordu. Bir atlının bu küçük parçasıyla bile tek başına nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu.

"Lütfen, Stave!" diye seslendi çünkü Stave durmamıştı; Ranyhyn'in toynaklarının arasından onu duymuş gibi görünmüyordu. "Anlamam gerek."

Tek ayağının üzerinde dengede durarak durakladı. "O zaman katranı iç." Ses tonunda bir çan sesi kesinliği vardı. "Böylece Ranyhyn'in kavramanı istediği şeyi anlayacaksın."

Yine topallayarak harekete geçti.

"Bekle!" diye tekrarladı. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?" Reddetme havası onu korkutmuştu; ve korku onu Ranyhyn'in girdabına demirlemişti. "*İkimiz* de buradayız. Senin de içmen gerekmiyor mu?"

Aceleyle onun peşinden koştu.

Durmayabilirdi ama Hyn ve Hynyn önünden geçip gittiler, o kadar yakındılar ki çarpışmayı önlemek için durmak zorunda kaldı. Sonra bulanıklaştılar, halüsinasyon gibi belirsizleştiler. Toplanan karanlığa gömülmüş gibiydiler, herhangi bir netlik konumundan zar zor algılanabiliyorlardı.

Stave onun kendisine katılmasını bekledi. Karanlığın içindeki belli belirsiz şekli bir iç çekişi yansıtıyordu. Linden ona ulaştığında şöyle dedi: "Bu atlı bana göre değil. Ben sadece ihtiyaç duyduğunuzda güvenliğinizi sağlayabilmek için size eşlik etmek üzere yaratıldım."

Artık atların dörtnala koşması dikkatini dağıtmıyordu. Bunun yerine bir talep gibi onu çağırıyordu; yalvarmak için fazla gururlu bir yalvarış biçimi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı. "Hyn ve Hynyn Ranyhyn'dir. Gerçekten benimle ilgilenemeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Ben *Haruçay*," diye cevap verdi, sanki bu cevap yeterliymiş gibi. "Atlılara ihtiyacımız yok."

Tavır, "Ya da zihinleri harmanlayan sulardan" diye ekler gibiydi. Halkı kendi arasında binlerce yıldır zihinsel bir iletişim biçimi kullanıyordu.

"Oh, saçmalık." Endişesini gizlemek için kızgınmış gibi davranan Linden, bir elini adamın omzuna koydu ve karanlık yüzüne bakabilmek için kendini ya da adamı kendine doğru çekti. "Neden olmasın? Sizler bu toprakların *efendilerisiniz*. Ondan siz sorumlusunuz. Ve bu bir uyarı. Bunu siz söylediniz. Ranyhyn, Yüce Lord Elena'yı buraya onu uyarmak için getirdi." Yüzlercesi. Sadece iki değil. "Alabileceğin her uyarıya ihtiyacın olduğunu düşünmüyor musun?"

Stave, "Öyle bir şey yok," dedi. "Kevin Landwaster'ın dersine kulak verdik. Umutsuzluğun hiçbir değeri yok."

Adamın yüz ifadesinden hiçbir şey göremiyordu; ama aurası taşa kazınmış bir ret gibi görünüyordu.

"Hayır," diye itiraz etti sanki eminmiş gibi. "Hayır." Elleri adamın omuzlarında ısrar ediyordu. "Bannor Yüce Lord Elena'nın ne dediğini duydu ama hiçbiriniz uyarıyı duymadınız."

Yine Hyn ve Hynyn, gözlerinde parlayan çılgınlık ve coşkuyla vadinin etrafında dönerek geçip gittiler; yalvaramayan hayvanların tutkusuyla. Toynaklarının gürültüsünün ardında bir yerlerde, Linden uzaklardan gelen gök gürültüsü sesini duyar gibiydi.

"Elbette," diye devam etti, "*Kelenbhrabana*"nın umutsuzluğu Ranyhyn'i kurtarmadı.

Bunu anlıyorum. Ama ne yaptı?

"Büyük bir şey değildi. Lordlar ya da Kan Muhafızları, beyaz yüzükler ya da Asalar değildi. Ranyhyn, Yeminler, mutlak sadakat ya da *Haruchai* ustalığının başka herhangi bir biçimi tarafından korunmuyordu. Asıl uyarı buydu."

"Linden Avery mi?" Stave'in sesi amansızdı, küçümsemeye hazırды.

Ama şimdi tereddüt edemeyecek kadar çok yol kat etmişti ve ona çok ihtiyacı vardı. "Bundan çok daha basit bir şeydi. Sıradan erkek ve kadınların sade, özverili bağlılığı." Ramen. "Kendin söyledin. Ranyhyn'ler Ramen'leri bulana kadar neredeyse yok edileceklerdi.

"Elena'nın kendisinin yeterli olacağını anlamasını istediler. Kevin'i ölümden kurtarması gerekmiyordu" ya da uykudan ve tutkudan vazgeçmesi gerekmiyordu.

"insandan öte, aşkın bir şey. "Tek yapması gereken kendine güvenmekti."

Covenant da rüyalarında Linden'a aynı şeyi söylemişti.

Karanlıkta ne dediği anlaşılmayan Stave ona baktı. Hynyn ve Hyn vadide birbirleriyle yarışırken uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra dikkatle, "Peki beyaz altını yüce bulmuyor musun?" diye sordu.

Buna cevabı yoktu, "Belki de öyledir. Emin değilim. Belki de onu kullanan kişiden başka bir şey değildir." Ama durmadı. "Bu konunun dışında değil mi? Hiçbir şey değilse bile, Hyn ve Hynyn'in neden yalnız olduklarını bilmen gerekmiyor mu? Burada daha fazla Ranyhyn olmamasının önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

Adamın onu duyduğundan ya da umursadığından emin olamıyordu. Ancak bir an sonra, emin olmasına rağmen ona ulaştığını fark etti. Tek bir onay ya da onaylama sözcüğü kullanmadan, topallayarak tarlaya doğru döndü.

Yine gök gürültüsü uzaktan tehditler savuruyordu. Hava güç ve kargaşayla doluydu, sanki tarnın güçlü suları ilerleyen fırtınalar tarafından rahatsız ediliyormuş gibi durgunluk ve beklentiyle doluydu.

Kalbinin sancılarını bastırmak için nefesini tutan Linden aceleyle Stave'in yanına koştu; onunla birlikte tarlaya doğru yürüdü. Etraflarında, Hyn ve Hynyn sanki çığlıklarını içlerine, binicilerine odaklıyorlarmış gibi çemberlerini daralttılar.

Ah, Antlaşma, diye sessizce dua etti, umarım istediğin budur. Bana beklenmedik bir şey yapmamı söyledin.

Sonuç bu oldu.

Kara suların gücü her adımda ona karşı birikiyor gibiydi. Bunun ne zehirli ne de lekeli olduğunu bilecek kadar net bir şekilde ayırt edebiliyordu. Aksine, bu daha önce deneyimlediği her şeyden daha saf bir Dünya Gücü ifadesiydi. Yine de katıksız gücü onu aşırıyordu. Doğasını tanımlayamıyor ya da etkilerini tahmin edemiyordu. İnsan bedeni için çok aşırıydı.

Yine de Elena aynı suları genç bir kızken, Lordluğun ilmi ve kaynakları tarafından savunulmadan tatmıştı.

Stave'le birlikte tarnın kayalarla örülü kenarına ulaştıklarında Linden'in gözleri yaşardı.

Komünyon. Kaynaşma. Ranyhyn zihinlerini onunla paylaşmak istiyordu. Onların çılgınlığı-

"Stave." Sesini göğsünün altından yukarı çekmek zorunda kaldı. "Belki de önce ben gitmeliyim. Her ihtimale karşı-"

Neden korktuğunu açıklayamadı.

Enerji, tarnın yüzeyinde çatırdıyor gibiydi: yeni başlayan şimşek; yakın histeri. Bu yansımasız derinliklerde yıldızlar yoktu. Bunun yerine, dünyanın iliklerine kadar uzanan kapkara bir karanlık vardı.

"Korkacak bir şey yok," diye yanıtladı Üstat. "Ranyhyn sadece seni aydınlatmak istiyor. Seni delirtmeyecekler."

Her ne kadar kalbini kırsalar da.

Hiç tereddüt etmeden eğilerek yüzünü katrana yaklaştırdı.

Onun örneği onu da yanına çekti. Bu yerde, tehlikede olan bu kadar çok şey varken, geride kalmaya dayanamazdı.

Suyun dudaklarına ve diline dokunuşu ateş kadar soğuktu. Onu yuttuğunda, içinde mutlak buzdan bir alev gibi yandı.

Sonra ayağa kalktı ve Ranyhyn'le birlikte koşmaya başladı, çılgınca koştu, koştu, sanki aklını kaçırmış gibi kendini coşku ya da tiksinti içinde kuyunun etrafında savurdu.

4.

Yağmurda Dikkatsiz

Linden Avery ve *Haruchai*'li Stave, kırbaç gibi yağan bir yağmurda Dolaşan Eşik'e döndüler. Ranyhyn'lerinin boyunlarına sarınarak, Ramen'lerin kampına doğru sanki kamçılarla sürülürcesine at sürdüler, arkalarında sert rüzgârlar kırılmış tepeleri dövüyordu ve karla karışık yağmur kadar acı bir sağanak vadiyi her yönden kesiyor, fırtınanın yuvarlanan rüzgârları tarafından kaosa sürükleniyordu. Arada bir gök gürültüsü topuklarına vuruyordu. Aralıklarla çakan şimşeklerin örtülü çizgileri, yığın halindeki gök gürültüsü kafalarını çürüklerin ve deliliğin rengine büründürüyordu: sınır tanımayan vahşi bir büyü gibi arjant rengine bürünmüş, şişmiş, mor bir renk.

İki gün ve bir gecedir uzaktaydılar.

Gözcü Kordonlar ya da büyük atlarla olan içgüdüsel bir bağ tarafından uyarılan, Liand'ın eşlik ettiği bir Ramen kalabalığı, Ranyhyn ve atlılarını karşılamak için barınaklarından fırladı.

Stave yardım almadan attan inebildi, ancak ayakları üzerinde sallanıyordu. Soğuk ve acımasız maruziyet, yaralarının artçı etkileriyle birleşince büyük gücünü bile aşındırmıştı. Belki de konuşabilirdi, eğer kelimeler arkadaşına yardım etmek için yeterli olsaydı - ve eğer sağanak yağmurda sesini duyurabilseydi.

Ama Linden'in parmaklarının Hyn'in boynundaki tutuşlarından kurtarılması gerekiyordu. Hyn'in sırtından bedensel olarak sürüklenmesi gerekiyordu. Liand'ın kucağında ve Ramen'in desteğinde kaskatı kesilmiş, hareket edemiyordu: utançtan kaskatı kesilmiş ve iliklerine kadar üşümüştü; o kadar soğuk, yoksun ve kaybolmuştu ki

titreyemiyordu bile. Sadece kaskatı kesilmişti ve sığ, can çekişen soluklarla nefes alıyor, yağmur gibi durmadan ağlıyordu.

Onu hayatta tutan tek şey Hyn'in dumanı tüten sıcaklığıydı. Belki de günün erken bir saatinde, kendini beyaz ateşle ayakta tutmuştu. O bilmeseydi bile Stave bilirdi. Ama uzun saatler önce fırtına onun güç kapasitesini paramparça etmiş ve ondan koparmıştı. Eğer Hyn'in boynuna uzanıp oraya yapışmasaydı, ıssız ve boyun eğmez bir halde, bedeni onu terk edecekti. Gıcırdayan yağmurda, dişli rüzgârda kötülük vardı ve bineği olmadan buna dayanamazdı.

Liand yarı ağlamaklı ve telaşlı bir halde onu Bhapa ve Pahnî'nin yardımıyla en yakın sığınağa, en yakın ocak ateşine taşıdı. Hizmet etmeye hevesli olan Char, alevleri körüklemek için kucak dolusu odun ve sepetler dolusu kuru tezek getirdi. Hami, İhlamur'un solgun dudakları arasına ılık su damlatırken, Taşyiye de yutkunmasına yardımcı olmak için boğazını okşadı. Mahrtiir beklenmedik bir şefkatle iki ya da üç hazine meyvesini ısırdı, çekirdeklerini çıkardı, sonra posasını ve suyunu Linden'in çaresiz ağzına öpücükler kondurdu.

Hiçbir yardımı kabul etmeyen Stave sendeleyerek barınağa girdi, böylece o da ısınacaktı. Hyn ve Hynyn de Ramen'lerin arasına omuz atarak girdiler, her ne kadar çimen çatı başlarını kaldırmalarına izin vermeyecek kadar alçak olsa da, aygırın omuzları neredeyse tavanın kafesine değiyordu. Birlikte Linden'i izlediler. Endişeleri yağmuru paltolarından buharlaştırıyordu.

Sonra Linden öğürdü; sarsılarak yutkundu; tekrar öğürdü; ve sertliğin bir kısmı kaslarından sızdı. Yavaş yavaş, suyun sıcaklığı ve *alianta*'nın gücü istismara uğramış vücuduna yayılırken, ateşin yüksek ısı cildinin yüzeyindeki soğuğu sildi. Solgun yanakları yavaş yavaş telaşlı ve ateşli bir kızarıklık kazandı. Önce bir felaketin artçı sarsıntıları gibi kısa titremeler, sonra daha uzun ve daha şiddetli dalgalar halinde, Liand'ın kollarında çırpınmasına neden olacak kadar şiddetli nöbetler halinde içinden ürpermeler geçmeye başladı.

Toparlanabilir gibi görünüyordu.

Bir süre sonra, Ranyhynler sanki kendilerine güven verilmiş gibi geri çekildiler. Kamptan uzaklaşarak fırtınanın dişleri arasında kayboldular. Ramenlerin çoğu ayrılırken onlara saygılarını sundular. Ama Mahrtiir dişleriyle *alianta* hazırlamaya devam etti; Hami küçük, istikrarlı

Linden'in istemsiz yutkunmalarına karşılık bir yudum su verdiler; Bhapa ve Pahni ellerini ve ayaklarını nazıkçe ovarak kan dolaşımını yeniden sağlamaya çalıştılar.

Stave ateşin karşı tarafına oturmuştu. Sertliğine rağmen o da bir süre tir tir titredi. Ama Ramen ona ılık su ikram ettiğinde içti: birkaç hazine meyvesi, biraz *rhee* ve yahni kabul etti. Kısa süre sonra titremesi durdu ve kahverengi teni kireçli rengini kaybetti. Gözlerinde yorgunluktan kaynaklanan bir donukluk kalmıştı ama fırtınanın en kötü etkilerini üzerinden atmıştı.

Sonra Manethrall Hami ona sessizce sordu, "Şimdi konuşacak mısın Kan Muhafızı? Yüzüktayfı başına ne geldiğini açıklayamaz. Ne de bakımımıza rehberlik edebilir. Rüzgârın, yağmurun ve soğğun acısını anlıyoruz ve onunla ilgileneceğiz. Ama içinde anlayamadığımız bir ateş yükseliyor. Bu, bizim kavrayışımızın ötesinde, ruhun bir *ague*'sidir. Ona zarar vermekten korkuyoruz.

"Neler olduğunu bize anlatmayacak mısınız?"

Haruchai kapalı yüz hatlarını Hami'ye doğru çevirdi. "Bırak da Seçilmiş konuşsun," diye cevap verdi, "eğer yapabiliyorsa." Sesi, yorgunluğunun ardında üzüntü ve eski bir utancı ima ediyordu. "Konuşmayacağım."

Belki Liand öfkeyle ya da yalvararak cevap verebilirdi. Ama Linden'in iyiliği için kendini tuttu, tıpkı Ramen'in yaptığı gibi, böylece Linden rahatsız edilmeyecekti.

Bir süre uyur gibi oldu. Titremesi biraz azaldı. Sonra gözlerini kısa bir süreliğine açtı ve bilinci tam olarak yerine gelmese de korkunç bir dehşetle etrafına baktı. Ancak o an geçtikten sonra daha rahat nefes almaya başladı. Hami dudaklarının arasına biraz daha su kaçırdı, o da öğürmeden yuttu. Mahrtiir'in ağzına koyduğu ezilmiş *aliant hayı* da yuttu. Yavaş yavaş, gözle görülür bir şekilde güçlendi.

Üşümesi hâlâ dinmek bilmiyordu ama artık karakteri değişmişti. Soğuk yavaş yavaş kemiklerinin iliklerinden, ciğerlerinin derinliklerinden, iç organlarının çekirdeğinden kalktı; ama yerini başka bir ateş aldı. Titremeye devam ediyordu çünkü derin bir hastalığa yakalanmıştı: neredeyse metafizik gibi görünecek kadar derin bir hastalık.

Ramen'ler ona hurtloam vereceklerdi, eğer ellerindeki az miktardaki eldritch çamuru tükenmemiş olsaydı. *Amanibhavam*'ın onun için çok güçlü olacağından korkmasalardı, onu *amanibhavam* ile tedavi ederlerdi.

-Ya da onun ihtiyaçları için yanlış türde bir ateş düşürücü olduğunu.

Sonunda Liand ona sarılırken sadece adını mırıldanmakla yetindi, "Linden. Linden," sanki bu süssüz büyüyle onun ruhundaki ateşi kovabileceğini düşünüyordu.

Yine de toparlanmaya devam etti. Bir sonraki sefer gözlerini açtığı anda, gözleri ateşten parlıyordu, yıldızlar kadar umutsuzdu; ama bilincin soluk bir patinası dehşetlerini bulanıklaştırıyordu. Hami'nin dudaklarına götürdüğü bir bardak suyu sanki bilerek yuttu. Sonra titremeleri öksürüğe dönüştü ve ciğerlerini temizlemek için oturmaya çabaladı.

Liand onun kalkmasına izin verdi, ancak ateşe doğru yığılmaması ya da yana düşmemesi için omuzlarını tuttu.

"Tanrım, Stave," diye zayıfça öksürdü. Sesi sanki sayısız saatler boyunca çığlık atmış gibi işkence görmüş, ölümcül derecede boğuk geliyordu. "O zavallı atlar-

"Oh, oğlum."

Ağlayacak gücü olmamasına rağmen gözyaşları yanaklarına süzüldü.

Nerede olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı vardı. Atlıyla arasına fersahlar, dağlar ve acımasız yağmurlar girmişti; ve ilk başta sadece Stave'i hatırlayabiliyor, alevlerin arasından sadece onun yüzünü seçebiliyordu: kendi isteği dışında ona eşlik eden adamı.

Eğer onun gördüklerinin sadece bir kısmını görseydi-

Ama atın kendisi sadece parçalar halinde vardı. *Bunu* hatırlayamıyordu: hemen değil. Onu bu unutulmuş barınağa, bu kayıp sığağa bağlayan bağları acı ve keder içinde zahmetle yeniden inşa edene kadar değil; bu hayal edilmemiş yüzler, yarı tanıdık ve mahkum. Titreme geçmişini paramparça etti, kırık cam parçaları gibi etrafında bıraktı.

Ateşler içinde kıvranan yüreğini dağlamak için onları teker teker topluyor gibiydi.

Hyn-

Hyn'i çok iyi hatırlıyordu. Kısarak onu hayatta tutmuştu. Hyn, Dünya Gücü'nün ete kemiğe bürünmüş haliydi; aynı anda hem ihtişamlı hem de yalvaran; hem saygı duyulan hem de savunmasız. Ve Stave'i doğuran Hynyn-

Ve kara katran, suları umutsuzluk kadar ışıksız.

O hazır değildi.

Tanıdığı biri ona içinde ezilmiş hazine meyveleri olan küçük bir kâse uzattı. Canlı meyvelerden biraz yedi ve güçlendi.

Covenant *bir* keresinde şöyle demişti: "*Her şeyini kaybetmiş bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona kırılmış bir şeyi geri ver.*"

Fırtınayı hatırlamayı tercih ederdi. Önceden uyarılmıştı ve buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Yani. Stave: Hyn ve Hynyn: Acı katran.

Ve koş-

-Vadinin zemininde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi dönüp duruyordu: çılgın hızları ve akışkan güçleri olmasa da Ranyhyn kadar coşkuluydular. Birlikte ortak hayallerini dövülmüş zemine vuruyorlardı. İçinde gerçekleşen kimyasal işlemleri kavrayabilmeliydi. Sağlık hissi, katranın derin gücünü adlandırmasına izin vermeliydi. Ama bilinci, istekli zihni, o suların ilk tadına vardığında yok olmuştu. Ranyhyn ile bir olmuştu; artık kendisi değildi.

Sadece iki kişi. Diğerleri onu, Stave'i ya da bu atlıyı reddettikleri için değil; çok fazla utanç duydukları için. Hyn ve Hynyn büyük akrabalarının suçunu, pişmanlığını ve riskini taşımak üzere seçilmişlerdi.

Fedakarlık için seçildi-

Şüphesiz, Linden fırtınanın verdiği cezayı hatırlamayı tercih etti.

Yine de fırtınanın anıları onu koruyamadı. Gece boyunca dağların üzerinde kopan fırtına sadece onun şekil değiştirmesinin solmasını hızlandırmıştı; sadece onu ıslatmış, kırbaçlamış, üşütmüş ve sonunda uyuşturmuştu; sadece ölümlülüğünü geri getirmişti. Ve ölümlülük bir mazeret değildi. Onu gördüklerinin ya da yapmak istediklerinin sonuçlarından koruyamazdı.

Sadece ölüm bu güce sahipti.

Ölümü seçemezdi. Hele ki Despiser hâlâ oğlunu elinde tutarken. Bu yüzden hatırladı. Zihninin zemininden bilenmiş parçaları teker teker çıkardı ve kesti-

Hyn ve Hynyn, şehitler kadar cesur. Tarn'ın akılları karıştıran suları, acımasız ve tarifsiz soğuk. Koşuyorum.

Binlerce yıllık
utanç. Ve Jeremiah.

Oh, oğlum.

"Ringthane," dedi tanıdık gelebilecek bir ses. "Linden Avery." Bu Manethrall Hami miydi? Günler önce uçsuz bucaksız umutsuzluk dağlarının ardında bırakılmış olan Hami mi? Linden emin olamıyordu. "Konuşmalısın. Sen hastasın. Sana nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz."

Hasta mıydı? Oh, evet. Kesinlikle hastaydı. Ama bu bedensel bir rahatsızlık değildi. İçindeki her şey sarsılarak titrese de, Dünya Gücü'nün yücelttiği o kadar çok zaman geçirmişti ki, sadece fiziksel ateşten muzdarip değildi.

Gördükleri onu hasta ediyordu: Ranyhyn'in anıları ve önsezileri.

Bir anlamda, büyük atlar Zaman Yasasını aşmışlardı. Onlara ne zaman ihtiyaç duyulacağını biliyorlardı. Ne kadar uzağa gitmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Eller omuzlarını kavrayarak onu sabitlemeye çalıştı. Bir erkek sesi - Liand'ın mı? - adını tekrar tekrar mırıldanarak onu kendine çağırdı.

Cevap veremezse adamın duracağından korkuyordu. Titremeler arasında "Tarn" demeye çalıştı.

Yüksek sesle konuştuğunu sanıyordu. Gergin boğazında sesin çabasını ve acısını hissettiği kesindi. Ama kendini duyamıyordu. Sığınağın çatısındaki gürültülü yağmur sesini boğuyordu.

"Atlı."

Etrafındaki kordonlar, kendisine bu kadar ayrıcalık tanınmış olmasından dolayı huşu içindeymiş gibi "Atlı" diye yankılandı. Hami'nin kadın sesi yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Düşündüğümüz gibi. Ranyhyn onun için gerekli olan içgörüye sahip."

Anlamadılar. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Neredeyse hiç var olmamışlardı, titreyerek silikleşmişlerdi. Linden gözlerini onlara odaklayamıyordu. Araya giren alevlerin ötesinde sadece Stave ona tamamen gerçek görünüyordu: taş kadar reddedilemez.

"Sadece Hyn ve Hynyn," diye mırıldandı kısık sesle. Başka Ranyhyn yoktu. "Diğerleri buna dayanamadı. Çok utanıyorlar."

Bu Ramenleri şok etti. Gözyaşları gibi bulanıklaştılar. Sesler "Hayır" ve "Hayır" diye itiraz etti. Biri yağmurun içinden tısladı, "Bu yalan. Yalan söylüyor."

Stave onun gözlerindeki parıltıya gözlerini kırptırdı. Sertçe, "Bu çok rahatlatıcı," diye karşılık verdi. Ateşin yanından Linden'a başıyla işaret etti.

"Ona bakın. Yalanı ayırt edebiliyor musunuz?" "Kendinizi utandırmayın," dedi Hami halkının öfkesine. "Yapın Görme yeteneğiniz yok mu? Onun içinde yalan yoktur."

Ateş, Linden'in inanmak isteyebileceği tüm yalanları yakıp yok etmişti.

"Biz Ramen'iz," dedi Manethrall Kordonlar'a sert bir şekilde. "Gerçeği duyacağız."

Onu dinlediler ama Linden dinlemedi. Kalbi, söyleyecek sözü ve cesareti olmadığı anılarla kanıyor gibiydi. Zamanı yok edecek kadar çok koşarak, Ranyhyn'in imgelerini paylaşmıştı: *Kelenbhrabanal* ve Fangthane'nin değil, Lena ve tecavüzün kızı Elena'nın imgeleri.

Başka bir uyarı

O zamanlar Elena genç bir kızdı, sadece bir çocuğun olabileceği kadar sevimli ve annesinin dengesizliğine rağmen masumdu. Lena ihlal ve özlem yüzünden dengesizleşmiş, çocuk yetiştirmek için uygunsuz hale gelmişti. Lena'nın ebeveynleri Trell ve Atiaran da kızlarına karşı işledikleri suç yüzünden bir dereceye kadar yıkılmışlardı. Böylece Elena kendi ailesi tarafından fiilen terk edildi; Lena'ya tapan genç, umursanmayan bir adamın bakımına bırakıldı. Ülkenin iyiliği için Elena'yı fiilen evlat edinmişti. Onun küskün şefkati ve Ranyhyn'in lütfu Elena'yı ayakta tutan tek şeydi.

Linden için kızın yalnızlığı ve ihtiyacı Jeremiah'nınki kadar canlı, oğlunun mecburen sakatlanması kadar keskindi. Büyük atlar Elena'yı açıkça görmüşlerdi. Her yıl bir kez, yaşlı bir aygır olan Ranyhyn, Lena'nın yasını hafifletmek için Mithil Stonedown'a yaklaşmıştı; ve böylece çocuğun hayatının o kısa süre için nasıl değiştiğine tekrar tekrar tanık olmuştu. Kısarak Myrha aygırın yerini aldığı anda, Elena'nın kalbindeki gücünü çocuğu sevebilecek herhangi bir erkek ya da kadından daha canlı bir şekilde görmüştü.

"Elena yüzünden," diye açıkladı Linden, kelimeleri olmamasına rağmen elinden geldiğince net bir şekilde. "Ranyhyn bu yüzden utanıyor. Atlı onu mahkûm etti."

Jeremiah, Lord Foul'un şenlik ateşindeki çilesinden sonra hastaneler ve ameliyathane yerine Ranyhyn'e kavuşmuş olsaydı, Elena'nınki gibi bir heyecan onu kendinden uzaklaştırabilirdi.

Ramen'ler Elena'nın bin yıl önce bu ayine katıldığını hatırlamıyorlar mıydı? Onlar orada bulunmamışlardı. Belki de hiçbir Raman bir atlı ayine tanık olmamış ya da bunu paylaşmamıştı. Ama hikâyeyi duymuş olmalılar-

"Kendilerini suçluyorlar," dedi hevesli alevlere, "onun bu hale gelmesinden dolayı."

Tam da Ranyhyn Elena'nın içindeki gücün doğasını fark ettiği için, Myrha onu o uzun zaman önceki toplantıya getirmişti. Zamanın çok ötesini görmüşlerdi; yıllar sonra Elena'nın karşısına çıkacak olan tehlikeyi sezmişlerdi. Ve onu zarar verme mirasını kabul etmekten vazgeçirmeyi ummuşlardı.

Artık çok büyük bir başarısızlığa uğradıklarını biliyorlardı.

Elena'ya *Kelenbhrabanal*'ın umutsuzluğunun küstahlığını göstermişler, başarısızlığın ihlale tercih edileceğini öğretmeyi düşünmüşlerdi. Lena tüm gücüyle Antlaşma'ya direnmeliydi. Fangthane ile doğrudan savaşıp ölmek, büyük bir fedakârlığın Fangthane'nin doğasını ya da Ülke'nin kaderini değiştirebileceğine inanmaktan daha iyiydi.

Ama Elena dersi kaçırmıştı. Yüzlerce toynağın gürültüsü onu sağır etmişti; Ranyhyn'in komünyonu onu kör etmişti. Covenant'ın armağanı onu duyarsız bırakmıştı. Büyük atlara zaten tapıyordu. Onların ayinlerinden *Kelenbhrabanal*'a tapınmaya benzer bir şey öğrenmişti. *Kelenbhrabanal*'ın fedakârlığı ona muhteşem görünmüştü: öyle yüce bir yiğitlik eylemiydi ki ne lekelenebilir ne de aşılabilirdi.

Atlı onu yıkımdan vazgeçirmemişti. Aksine onu yıkıma giden yola daha sağlam bir şekilde sokmuştu.

Konuşmak Linden'in ağzını ve boğazını acıtıyordu: kelimeler camdan bıçaklar gibi ısıyor, geçmişten parçalar koparıyordu. Yine de kendini zorlayarak, "Kevin'e komuta etme fikrini *Kelenbhrabanal*'dan aldığını düşünüyorlar," dedi.

Eski Lordların kudretli ilmine sahip olsaydı belki de Atların Babası'nı kendisi yetiştirirdi.

Şimdi Ranyhynler kendi kibirlerinin kurbanı olduklarını görüyorlardı. Elena'nın savunmasızlığını fark ederek, kendilerini onun geleceğine rehberlik edecek kadar bilge sanmışlardı.

Ancak Hyn ve Hynyn burada durmuş olsalardı, Linden onların kendilerini suçlamalarına katlanabilirdi; hatta belki de bunu reddedebilirdi. Ruhu içinde hasta olmazdı. Büyük atların utancının kendisinin kibirli olduğunu söyleyebilirdi. Ranyhyn, Elena'nın eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmişti, oysa bu yük sadece ve sadece Elena'nın kendisine aitti.

Ama iki at durmadı. Elena'yla ilgili ırksal anılarını paylaştıktan sonra, hikâyelerine baştan başladılar - korkunç bir değişiklikle. İmgelemlerinde Elena'nın görüntüsünü Linden'inkiyle değiştirdiler.

Hala onu uyarmaya çalışıyorum.

"Şimdi de benden korkuyorlar," diye inledi, "aynı nedenle. Onlar inanıyor-"

Söyleyemedi. Çok acı veriyordu.

Zihinleri onunla birleşen Hyn ve Hynyn aynı hikâyeyi sanki Elena'nın değil de Linden'in başına gelmiş gibi anlattılar; sanki Linden'in annesi ve babası Lena ve Covenant'ın yanı sıra Atiaran ve Trell'miş gibi. Ve bunu onlarla birlikte yaşadı: yeniden ortaya çıktı. Aynı terk edilmişliği ve kederi, aynı başarısız sevgiyi, aynı yalnızlığı ve Ranyhyn için aynı yüceltici aşk coşkusu barındırıyordu. Hyn ve Hynyn acımasızca, Elena'nın *Kelenbhrabanal*'in cinayeti ve ihanetiyle tanışmasını, sanki bu kriz Linden'in Sunbane altında Covenant ile Toprak deneyiminden farksızmış gibi anlattılar.

Ve hâlâ atlının görüntüleri bitmemişti. Ranyhynler belki de Elena'ya tehlikenin gerçek boyutunu açıklamayarak hata yapmışlardı. O bir çocuktuk, kehanetlerinin gerçekliğini kavrayamayacak kadar gençti. Onu bunaltmaktan korkmuşlardı.

Tüm türleri adına, Hyn ve Hynyn Linden ile bu hatayı yapmadılar.

Onun yerine içinde daha da ağır bir acı buldular. Çılgınca dörtlüye koşarak, *mokşa* Raver'ın sahip olduğu harap olmuş anılara, Jehannum'un kötülüğünün öldürücü dehşetine dokundular. Ve bu bilgiyle, oğluna yapılanları deneyimlemesine neden oldular.

Boşluğun dışında savunması olmayan Yeremya'ya zarar vermek için.

Linden sadece Stave'e odaklanabiliyordu. Şüphesiz o da aynı imgelemleri görmüş, aynı dehşeti hissetmişti. Ranyhyn onu bağışlamak için atlı ayinlerine kendi isteği dışında getirmemişti. Yine de alevlerin ötesinde dokunulmamış, etkilenmemiş gibi oturuyordu; suçlama kadar amansız.

Liand onun adını mırıldanmayı bırakmamıştı. Ama şimdi onu teselli etmek istercesine mırıldanıyordu: "Linden, hayır. Hayır, hayır.

"Ranyhyn senden korkmuyor. Korkamazlar."

Onun desteği titremesine engel olamadı. Teselli edilemeyecek kadar hastaydı.

Kuyunun zeminini acısıyla doldururken, Jeremiah'nın durumunu Hyn ve Hynyn'in görmesini istediği gibi gördü: sanki aynı anda hem kendisi bir Raver tarafından işgal edilmiş hem de Thomas Covenant *Elohim*'in dayattığı durağanlıkta kaybolmuş gibiydi. Covenant ve oğlunun umutsuzca geri dönmelerine ihtiyacı vardı. Tüm hayatları buna bağlıydı: Toprak buna bağlıydı. Ve böylece sağlık duyusuyla ona ulaştı -ya da ulaşacaktı-, zihninin hala yaşadığı yeri aradı.

Ranyhyn bunu ondan almış, onunla paylaşmıştı: tertemiz bir güneşin altında, sıcaklık ve vaatlerle bozulmamış bir çiçek tarlası. Antlaşma ve şimdi Jeremiah onunla orada buluştu ya da buluşacaktı, ikisi de yeniden çocuktı ve zarar görmemişti; bir çocuğun sevgisine, mutluluğuna, neşesine sahipti. Yine de Atlı'nın imgelemleri anlatılamayacak kadar acımasızdı; çünkü Covenant ve Jeremiah'a uzanıp onları kendisiyle yeniden bir araya getirmeye çalıştığında, Dünyanın Sonu Solucanı Covenant'ın ağzından fıskırdı ve oğlunun sevgili yüzü yarılıp iğrenç, acı bir hal aldı.

Hyn ve Hynyn, Linden'i toynaklarının altında çiğnemekle daha nazik davranmış olacaktı.

"Ranyhyn inanıyor," dedi son gücüyle, "Elena'nın yaptığının aynısını yapacağım."

Stave konuşmayı tercih etseydi elbette bunu itiraf ederdi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Ona bakarken gözlerinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı. Bir şekilde, eğer nasıl yapılacağını bilseydi, kendisinin de onu teselli edebileceği izlenimini veriyordu.

Hyn ve Hynyn ona bir uyarıda bulunmuşlardı. Elena'nın aksine o bunun farkındaydı. Ve bu tür çabaların büyük atlar için gerekli olduğunu anladı. Utançlarını yatıştırmaları gerekiyordu. Gördüklerini görüp, korktuklarından korkup da nasıl olur da Diyar'ın umuduna rehberlik etmeye çalışmazlardı?

Ancak niyetlerinden nerede ve ne zaman vazgeçmesini istediklerini bilmiyordu. Ve kararlarından geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu.

Thomas Covenant ona kendine güvenmesini söylemişti.

Uykuya daldığını bilmiyordu; ya da arkadaşlarının onu yataklardan birine uzatıp battanilerle örttüklerini; ya da Liand ve

Bhapa, Char ve Pahnı gece boyunca onu izlemişlerdi. Rüya görüp görmediğini ya da bu içgörülerin ona neye mal olmuş olabileceğini bilmiyordu. Ancak uyandığında, *alianta* ve Dünya Gücü onun içinde bir dönüşüm yaratmıştı ve kendinden emindi.

Uyku, sıcaklık ve beslenme onu iyileştirmek için çok şey yapmıştı; ama yine de titremesini durduramıyordu. Ancak şimdi kendisine ne olduğunu anlamıştı. Korkudan hasta olduğu için ateşi varmış gibi titriyordu.

Bir *kesite* girip akışı tersine çevirme planı Zaman Kemer'i'ne zarar verebilir ya da onu yok edebilirdi. Ve tarihin dallanıp budaklanan katmanlarında ona rehberlik edecek, akli dengesi bozuk, kör ve yaşlı bir adamdan başka kimsesi yoktu.

Hyn ve Hynyn, Elena'ya yardım ettikleri gibi ona da yardım edeceklerdi: bundan şüphesi yoktu. Bağlılıklarını ata binerken ilan etmişler, kuyunun sert zeminine karşı dile getirmişlerdi. Onu istediği her yere taşıyacaklardı. Ve onların uyarılarının kendi seçimleriyle ilgili olmadığına ikna olmuştu. Öngördükleri tehlikeler onun önünde, uzaklarda bir yerlerde yatıyordu.

Ama etrafındaki diğerleri bu kadar güven dolu ya da çaresiz olmayabilirdi. Onu duyabilen herkese Ranyhyn'in yapabileceklerinden korktuğunu söylemişti-

Atlı'nın imgelemleri Stave'e muhalefetini yenilemesi için ilham vermiş olabilir. Bu mümkündü. Öte yandan, Liand'ın onun yanında duracağına güveniyordu. Ve Anele de kesinlikle ona eşlik edecekti. En delirmiş halinde bile, onu Kanun Asası'na geri getirebilecek her türlü riski kabul ederdi.

Ama Ramenlerden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ranyhyn'i sonuna kadar desteklemişler, her konuda büyük atların iradesine boyun eğmişlerdi. Ancak artık Ranyhyn'in ondan korktuğunu biliyorlardı. Binlerce yıllık hizmetten sonra, sorumluluklarının basit bir itaatten daha derin olduğuna karar verebilirlerdi.

Sonra ur-viller vardı. Ve Esmer. Her ikisi de, eğer isterlerse, onu engelleme gücüne sahipti. Esmer ona ur-villerin

ona hizmet ediyordu. Ama onun ölçemeyeceği ya da karşı koyamayacağı güçleri vardı.

İki gün önce -sadece iki gün müydü- geceyi dağların arasında geçirmiş, Ramen'in fırtına dediği şekilde kendini zorlamıştı.

O sırada titremenin etkisiyle gözlerini açmaya çalıştı; ama gözleri kapalıydı. Uyku ve secdenin artçı etkileri onu kör etmişti. Ellerini yüzüne götürmek ve göz kapaklarındaki kabukları ovmak için battaniyesinin kaba ağırlığını kaldırmak zorunda kaldı.

Bunu yaptıktan sonra gözlerini kırpıştırarak görüşünü açtı ve Liand'ın bekleyen endişesine baktı.

Bhapa ve Pahni onun arkasında durmuş, kendini uyandırma çabalarını izliyorlardı. Yakınlarda Char ateşle ilgileniyor, onun iyiliği için alevleri sıcak tutuyordu. Ama Taşyemişçi onun yanındaki yatağa oturmuş, üzerine eğilmiş, saçlarını okşuyordu. Adamın gergin görüntüsü kadının görüşüne hükmediyordu.

"Linden," dedi usulca, kız gözlerini ona odakladığında. "Uyandığını görmek güzel. Bu hastalığın seni ruhunu yıpratana kadar tutacağından korkuyordum."

Liand, demeye çalıştı. Oh, Liand. Ama boğazını sözcükleri çıkarmak için zorlayamadı.

Gözyaşları bir an için bakışlarını ıslattı. "Eğer yapabiliyorsan, konuşmalısın. Sana sessiz kalmanı tavsiye ederdim ama içinde nasıl tedavi edeceğimizi bilmediğimiz bir hastalık var. Seni iyileştirmek için neyin gerekli olduğunu söylemelisin.

"Acıdı mı? Manethrall'lar onun için Kordonlar gönderdi bile, ama yol uzun ve yakında dönmeyecekler. Hazine meyveleri sana yardım edecek mi? Ramenler onları bolca topladı. Ve *amanibhavam*, eğer ihtiyacın buysa. Sadece konuş-"

Başını salladı, sözünü kesmeye çalışıyordu. Ona görüldüğü kadar hasta olmadığını ya da başka bir şekilde hasta olduğunu söylemek istedi. Ama horseritin kalıntıları boğazını külle doldurmuş, ağzı ve dili dilin şekillerini unutmuştu.

Liand ona yalvarırken, Char ateşi bıraktı ve sığınaktan hızla uzaklaştı. Uzaktan, "Ringthane uyanıyor" diye anons ettiğini duydu.

Oh, Tanrım. Linden gözlerini kapadı, elleriyle yüzünü örttü. Bana cesaret ver.

Sonra Liand bir kolunu boynunun altına sokarak onu yarı oturur pozisyona kaldırdı. Pahni dikkatle, neredeyse saygıyla ona bir tas su sundu

Dudaklar. Kaseden nefis *bir aliantha* kokusu geliyordu.

Kollarını indiren Linden, hazine meyvelerinin suyuyla karıştırılmış suyu yudumladı. Dünya Gücünün o nazik dokunuşunun yardımıyla kelimeleri buldu.

"Liand." Sesi ince bir vıraklamaydı, zar zor duyulabiliyordu. "Sadece sarıl bana. Bana zaten ihtiyacım olanı veriyorsun"-biraz daha su yudumladı-"ihtiyacım olanı. Ayağa kalkmaya hazır olana kadar beni tut."

Hemen onun arkasına geçti; kollarını ona dolayarak göğsüne yasladı. Çekingen bir tavırla, "Yine de bu ateş, Linden-" diye itiraz etti.

Başını iki yana salladı. "İyi olacağım." Adamın onun zayıflığına dikkat çekmesi kararlılığını tehdit ediyordu. Başarısız olabileceğini kabul etmeyi göze alamazdı. Çok kırılğandı-"Sen benim arkadaşımsın. Bu kadarı yeter."

Tekrar Pahnı'nın kâsesine uzanarak yutabildiği kadarını mideye indirdi. Sonra ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır," diye itiraz etti Liand. "Linden, daha çok erken. Fırtınada ve atlıların saldırısında çok acı çektin. Dinlenmelisin. Belki yarın bu çabalar için hazır olursun."

Yine de ayakta durmaya çalıştı. Adam onun hakkında yanılıyordu: fiziksel olarak hasta değildi. Uzun ve sıcak bir uyku çekmişti. Ona hazine meyveleri verilmişti. Hareket etmeye başladığında bedensel zayıflığı geçecekti.

Onu tutabilirdi ama yapmadı. Bunun yerine yumuşadı; onu ayağa kaldırmaya yardım etti. Bir an için dengesini bulmakta zorlandı. Ancak daha sonra dengesizliği azaldı ve ayağa kalkabildi.

Ama titremesine engel olamıyordu.

Liand'ı gülümseyerek rahatlatmaya çalışırken, küçük bir Ramen grubu barınağa girdi: Hami, Mahrtiir ve iki ya da üç Kordon.

Stave onlara eşlik etti. Her zamanki gibi onun duygusal durumunu anlayamadı. Sadece gücünü yeniden kazandığını ve kalçasındaki ağrının azaldığını gördü.

Saçlarındaki ve yüzlerindeki nem, yağmurun dinmediğini ilk kez fark etmesini sağladı. Ama artık daha hafif yağıyordu, artık fırtınanın esintileriyle savrulmuyordu. Ve hava daha sıcak, daha bahar gibi olmuştu.

Atlıdan sonra onu rahatsız eden kötülük gücünü tüketmiş ve bulutlardan kaybolmuştu.

Görünüşe göre Esmer amacına ulaşmıştı-

Ya da Ranyhyn'in korkutulamayacak kadar dayanıklı olduğunu görmüş ve taktiklerini değiştirmeye karar vermişti.

Yine de yağmur durmaksızın devam ediyor, barınakların dışına atılan her adımda kalın otların arasından su sıçrayana kadar Gezintinin Eşiği'ni ıslatıyordu. Linden yatağıyla ateş arasındaki yerinden gökyüzünü göremiyordu; ama havanın tonu ve yağışın dokusu yağmurun günlerce devam edebileceği izlenimini veriyordu.

Ramen'ler ona bakarak, sanki hayranlıklarını kazanmış gibi derin bir şekilde eğildiler. Ancak Stave onlara katılmadı. Sanki ona söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi arkadaşlarının arkasında kaldı.

Hami'nin endişesi Liand'inkiyle örtüşüyordu; ama Mahrtiir'in bakışları ateş ışığında hevesli parıltılar yakaladı.

"Linden Avery," diye başladı Hami ciddiyetle, "Ringthane ve Seçilmişler, sizi bu kadar iyileşmiş gördüğümüze sevindik. At ayininden o kadar zor durumda döndünüz ki hayatınızdan endişe ettik." Linden'i dikkatle inceledi, sonra da biraz sert bir ifadeyle ekledi: "Yine de ateşin var. Dinlenmelisiniz. Eminim Liand sana böyle söylemiştir. Uykuya ve iyileşmeye ihtiyacınız varken kendinizi harcamanız iyi olmaz."

Linden Liand'ın kıvrandığını hissetti. "O Seçilmiş," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Onun üzerinde hiçbir gücüm yok."

Linden yine başını salladı ve birkaç dakika önce Liand'ın sözünü kestiği gibi Hami'yi durdurmaya çalıştı. "Benim için endişelenme." *Aliantha*'nın yatıştırıcı etkisine rağmen sesi hâlâ çatallaşıyordu ve boğazı sanki fırtınanın belasına karşı saatlerce inlemiş gibi acıyordu. "Göründüğüm kadar zayıf değilim."

Hami cevap vermeden önce, "Esmer nerede?" diye sordu.

Manethrall kaşlarını çattı. "Ringthane, ihtiyacın çok açık ama bu bizim ilmimizin ötesinde. Seni nasıl geri getirebileceğimizi bilmiyoruz. Bu bizim ilk endişemiz. Esmer'in bu olaydaki rolü nedir?"

O ve arkadaşları, Linden'in nasıl sağlayacağını bilmediği açıklamalar istiyorlardı. Yine de denemek zorundaydı.

"Bana biraz daha *alianta* getirir misin?" diye sordu Liand'a: boğuk bir fısıltıyla. "Ve biraz da *amanibhavam*? Gerçekten tek ihtiyacım olan bu."

Ramen daha önce hiç bir atlıyı paylaşmamıştı. Onlara, katranın güçlü sularının kendisini aksi takdirde öldürebilecek olan kötülüklerden koruduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Liand bir an tereddüt etti: tavsiye almak için Hami'ye bakmış olabilirdi. Ama Manethrall tepki vermedi ve bir süre sonra Linden'in isteğini Pahni ve Bhapa'ya havale etti. Belli ki onun yanında kalmaya niyetliydi; dayanıklılığı azalırsa onu yakalamak için.

Ona ve Kordonlar'a da teşekkür etmek istiyordu ama bu bekleyebilirdi. Onun yerine Hami ile yüzleşti.

"O fırtına," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Doğal değildi. İçinde kötü niyet vardı."

Hami hâlâ kaşlarını çatarak başını salladı. "Yine de zarar verme arzusu geçti. Geriye sadece yağmur kaldı."

Konunun dışında. Linden ısrar etti. "Esmer geri döndü mü?"

Hami sinirli bir ses çıkardı. Anlaşılan Linden'in Esmer konusundaki ısrarına güvenmiyordu. Yine de cevap verdi, "Sen uyurken döndü. Eğer istersen onu çağırabilirim."

Linden başını salladı. "O geri döndüğünde," dedi ateş dalgaları arasında, "kötülük durdu. Zarar verme arzusu."

Mahrthir ona, *dağların arasında fırtına estirdiğini* söylemişti.

Hami'nin gözleri büyüdü. "Ve sen kötülüğün onun olduğunu mu düşünüyorsun? Fırtınada sana karşı kötülük mü yaptı?"

Bu fikir Kordları gözle görülür biçimde rahatsız etti. Mahrthir dişlerinin arasından bir inkâr mırıldandı.

Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar korkan Linden, kırılabilir dengesini kavradı ve Hami'nin cevabını bekledi.

"Ringthane," diye iç geçirdi Manethrall, "onu acımasızca yargılıyorsun. Bunu yapmak için bir sebebin olduğu su götürmez bir gerçek. Ancak bu konuda güvensizliğin seni yanıltıyor.

"Bizden uzak kaldığı süre boyunca onu izlemeye devam ettik. Ramen onun sıkıntısının ve gücünün doğasına yakından tanık oldu. Size karşı değildi. Bundan eminiz."

Hami'nin bakışları Linden'i Esmer'e şüpheyile yaklaşmaya teşvik ediyordu. Ranyhyn tarafından kabul edilmesi Ramen'in sadakatini zorunlu kılmıştı.

Stave aniden konuştu. "Yine de çağırdığı şey kötüdür." Ses tonu çelişkiye yer bırakmıyordu. "Onu hissettim. Şu anda bile Dolaşan Eşik'te kol geziyor.

"Ramen de bunu hissetti," dedi Hami'ye. "Yoksa neden yola çıkmaya hazırlanıyorsunuz?"

Ayrılmak-? Linden ilk kez Usta'nın bakışlarıyla karşılaştı. Ramen'ler *gidiyor* muydu?

O ve Stave atlı ayinden kötücül bir belanın içinden dönmüşlerdi. Esmer değilse, o rüzgârların vahşetine kim ilham vermişti?

"Seçilmiş," diye bilgilendirdi Stave onu, "Esmer tüm fırtınalardan daha korkunç bir karanlığı çağırırdı. Ramenler ondan önce kaçmalı."

Hami öfke dolu bir hırıltıyla onun üzerine yürüdü. "Sende hiç yürek yok mu, Kan Muhafızı? Önünde yatan şeyin ciddiyetini biliyorsun. Öyleyse neden onu huzurdan uzaklaştırmaya çalışıyorsun?"

Linden istemsizce Liand'a yaslandı. Çağrılmış-? Esmer, ne yaptın sen?

Hami hemen ona döndü. "Bu senin iyiliğin için." Kadının sesi Esmer'in adına yalvarıyordu. "Sana yardım etmek istiyor."

Mahrthir sert bir ifadeyle, "İyi iş çıkardı," dedi. "Amacının adını koydu. Ramen'in yapamadığı gibi ona hizmet ediyor. Onun başardığını uykusuzlar da başaramazdı."

Stave'in sesi Manethrall'ların tepkilerini yarıp geçti. "Eminim ki dinlenmek Seçilmiş'in iyileşmesini hızlandıracaktır." Sesi beklenmedik derecede sertti. "Bunu nerede yapabilir? Burada mı? Yıkım yolunda mı? Yapamaz. Aksini düşünmek aptallıktır. Ramen'in yapması gerektiği gibi kaçmayacaksa, o zaman sadece tehlikesiyle yüzleşebilir. Onun için huzur yok."

Hami öfke dolu bir hırıltıyla cevap verdi. "Dikkatli ol, Kan Muhafızı. Bizi küçük düşürüyorsun ve biz buna katlanmayacağız."

"Bu kötülüğün gidişatını belirleyene kadar Ringthane'in dinlenmesini istiyoruz. Sonra onu güvenli bir yere taşıyacağız. Biz geri çekilirken aramızda dinlenmeye devam edebilmesi için şimdiden bir altlık hazırladık."

Linden ne Hami'ye ne de Stave'e baktı. Aralarındaki düşmanlık ona acı veriyordu. İkisine de güvenemeyeceğini ima ediyor gibiydi. Ve Ülke'nin tüm dostlarına ihtiyacı vardı. Jeremiah'nın onlara ihtiyacı vardı.

Onlardan uzaklaşarak Taşyürekli'nin sıkıntılı yüz ifadesini inceledi. "Liand," diye mırıldandı, "Esmer ne yaptı?"

Adam ona şaşkın bir bakış attı, sonra başını eğdi. "Bilmiyorum. Senin yanından ayrılmadım. Kimse benimle konuşmadı. Ramen'in ayrılmak istediğini bilmiyordum."

Bir an için etrafındaki herkes sessiz kaldı, ona yüksek sesle cevap vermeye, tehlikesini kelimelere dökmeye isteksizdi. Her iki yanında Bhapa ve

Pahni hareketsiz durdu, *amanibhavam* ve hazine meyvelerini sunarken durdu.

Sonra Mahrtiir bir şahin gibi dedi ki, "Seçilmişler, sizin niyetiniz bir Düşüş'e girmek. Esmer bunu yapmanızı sağladı. O, Fangthane'nin kötücül yaratımını Gezintinin Eşiğine çağırdı."

Linden onun ne dediğini anladığında, kalbi sanki trompet sesi duymuş gibi yerinden fırladı.

Esmer bir *caesure* çağırmıştı.

Bu haber onun karmaşık korkusunu hafifletmek, duygusal ateşini düşürmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine, korkularını daha da arttırdı, seçtiği krizi daha da yakınlaştırdı. Ürperti ve aciliyet onu neredeyse parçalanmış hissedene kadar sarstı. Yine de Mahrtiir'in duyurusu içinde derinlerde bir amaç kaynağına dokunmuş gibiydi. Günlerce süren acımasız hayal kırıklığı, sanki bir değirmen taşının bağlarını kesmiş gibi yok oldu. Nihayet harekete geçebilecekti; acil durumdan acil duruma başkalarının kararlarını takip etmeyi bırakacaktı.

Ve Lord Foul ona karşı engelleri çoğaltırken, at sırtında günler ya da haftalar geçirmek, bir *çare* bulmak için Diyar'da dolaşmak zorunda kalmayacaktı. *Artık sonunu* göze alabilirdi.

Dehşete düşmesi gerekirdi. Dehşete kapılmıştı. Ama aynı zamanda emindi.

Onu felç etmekle tehdit eden ateş ancak ateşte tavlanabilirdi.

Şu anda, kesinliğini sarsacak tek bir soru kalmıştı. Gözlerini dikmiş Manethrall'ların ve Cord'ların yanından geçip Stave'le yüzleşirken yanakları alevden bir söz gibi kızarmıştı.

"Evet, durum vahim," diye itiraf etti. "Bunu biliyorum." Hâlâ boğuk bir fısıltının ötesinde konuşamıyordu. Yine de sesi imalı bir ateşle doluydu. "Ama bunu yapacağım. Bence bu riske değer.

"Benimle gelir misin?"

Onun reddedeceğini tahmin ediyordu. Efendileri uyaramak için atını sürüp gitme kararlılığını çoktan ilan etmişti. Ve atlı onu doğrudan ona karşı çıkmaya ikna etmiş olabilir. Yoksa neden

ayrılışını erteledi mi? Yine de dün gece ona alışılmadık bir yumuşaklıkla bakmıştı, sanki inatçılığına rağmen duygulanmış gibiydi-

Yüzü kıza dönüktü: kız onu okuyamıyordu. Onun halkının kalbini hiçbir zaman görememişti. Eğer ona oracıkta saldırmaya karar verirse, hiçbir uyarı almayacaktı.

Yine de gözlerinde ateşle onu inceledi ve kendini açıklamasını bekledi.

Stave birkaç kalp atışı boyunca seçeneklerini düşünmüş gibi göründü. Sonra şöyle cevap verdi: "Ranyhyn'in istekleri bana açıkça bildirildi. Eğer size eşlik etmezsem, Hynyn kabulünü geri çekecektir."

Haruchai sertçe omuz silkti. "Ve atlı bana bir süreliğine senin yanında kalmam için sebep verdi."

Rahatlamayla sarsılan Linden'in gözleri buğulandı ve aktı. Elleri Pahnî'nin *alianta* kâsesini bulana kadar, hazine meyvelerinin tadı ağzını ve boğazını şifa ile doldurana kadar görüşünü netleştiremedi.

Şimdiden Ranyhyn'e geri ödenemeyecek kadar büyük bir borcu vardı.

Linden ezilmiş *amanibhavam* ile hafifçe -çok hafifçe- serpilmiş *alianta* yerken, Ramenlerin çoğu yola çıkma hazırlıklarına devam etmek üzere barınaktan ayrıldı. Esmer'in *kazasının* kamplarının herhangi bir bölümünü hasarsız bırakmasını beklemiyorlardı.

Mahrîir gitmeden önce, Sahah ile olan akrabalıkları nedeniyle kendi Kordonlarından herhangi biri yerine Bhapa ve Pahnî'yi kendisine eşlik etmeleri için seçtiğini kısaca açıkladı. Sonra onları zamanın bilinmeyen tehlikelerine doğru uzun bir yolculuk için erzak toplamaya götürdü.

Char hiçbir yerde görünmüyordu. Görünüşe göre bir tür ayak işine gönderilmişti. Halkından sadece Hami Linden'in yanında kalmıştı. Linden tehlikeli *amanibhavam* roborantıyla güçlendirilmiş hazine meyveleriyle cesaretini artırırken, Manethrall hem endişeli hem de telaşlı bir şekilde Linden'in durumu hakkında endişeleniyordu.

Toprağın gıdasını emdikçe titremesi biraz hafifledi, ama tehlikeli bir şekilde kararsız kaldı; dehşete yakındı.

Ramenler dağıldıktan sonra Stave ona yaklaştı. Doğal metanetine rağmen belirgin bir topallamayla yürüyordu. At sırtında geçirdiği saatler yarasını azdırmıştı. Yine de yakında tekrar ata binmeyi teklif etti, ne kadar uzun ve ne kadar uzak olursa olsun.

En azından "bir süreliğine." Her ne demekse.

Üstat, sanki Liand orada değilmiş gibi, "Taşyürekli burada kalmalı. Bineği Ranyhyn'e eşlik edemez. Eğer Düşüş'e kalkışırsa, kaybolur."

Liand öfkeli bir şekilde karşılık verebilirdi; ama Linden avucuyla göğsüne dokunarak onu durdurdu. "Anele'nin de aynı sorunu var," diye cevap verdi titreyerek. "Ama ona ihtiyacım var. Benim de Liand'a ihtiyacım var. Bir yolunu bulmamız gerekecek."

Genç adam ona minnettarlık dolu bir bakış attı; ama o dikkatini Stave'den ayırmadı. "Ramenler ata binmez. Bizimle nasıl kalacaklar?"

Stave başka tarafa bakmadı. "Ranyhyn ile olan bağları koparılamaz. Ranyhyn nereye giderse, onlar da onu takip edebilirler. Stonedownor'un böyle bir bağı yok."

Linden içini çekti. "O zaman o da seninle gelebilir. Ben Anele'yi yanıma alacağım." *Haruchai* bir kaşını kaldırdı. Ama itiraz etmedi.

Liand'a baktığında, onun kendisine bir hediye vermiş gibi sırtıttığını gördü.

O daha konuşmadan kadın mırıldandı: "Sakın bana teşekkür etmeye kalkma. Sana iyilik yapmıyorum." Sesi onun için duyduğu korkuyla titriyordu. "Eğer bu bizi öldürmezse, en kötü kâbuslarından bile daha kötü yerlere düşebiliriz. Yardıma bu kadar ihtiyacım olmasaydı, hiçbirinizi riske atmazdım."

Anele hariç, o zaten çektiğinden daha fazla acı çekemezdi.

Liand sırtmaya devam etti; ama onu sessiz kalacak kadar ciddiye almıştı.

Tekrar iç çekerek ona, "Senin malzemelerine ihtiyacımız olacak. Onları alsan iyi olur. Taşıyabildiğin kadarını getir."

Ramen gerekli olan her şeyi sağlayabilirdi; ama Taşkafa'yı göndermek için bir bahane istiyordu. Eğer yapabilirse, kendisini bekleyen yüzleşmeden onu kurtarmak istiyordu.

Liand tereddüt etmeden, "Evet, kesinlikle," dedi. Hemen, onun adına sadece hayatını değil, akıl sağlığını da riske atmaya hevesliymiş gibi aceleyle uzaklaştı.

Linden kendi içinde çöktü. Genç adamın sadakatinden pişmanlık duymaması için içten içe dua etti. Ancak, daha acil bir endişe dikkatini çekiyordu. *Sezaryenin* ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. Fazla zamanı kalmamış olabilirdi.

Stave'e aniden, "Bunu yapmadan önce Esmer'le konuşmam gerek. Benimle gelir misin?" *Haruchai*'nin duyuları onunkilerden daha keskindi: Stave'in Cail'in oğlunu tam olarak nerede bulacağını bildiğine şüphe yoktu. "Mesafeni korumayı tercih edersen anlarım. Ama arkadaşlığınız işime yarayabilir."

Stave bu kez iki kaşını da kaldırdı. "Eğer istersen." Şaşkınlık hissetmiş olabilirdi ama ses tonunda hiçbir endişe belirtisi yoktu. "Kampın kenarında duruyor. Yol çok uzak değil."

Minnetle onun koluna girdi. Onun desteğinin zımni onayına tutunarak durmak bilmeyen yağmura doğru adım attı.

Hafif, sürekli çiseleyen yağmur saçlarını ıslattı; yanaklarındaki ateş ve harareti yıkadı. Hava gerçekten de bir önceki güne göre çok daha sıcaktı. Yine de barınağın kalan sıcaklığını sızdıracak kadar serindi. Stave onu kampın açık merkezinden geçip kalabalık Ramenlerin arasına götürürken her adımda üşümesi daha da artıyor gibiydi.

Korkusu iliklerine kadar işlemişti. Covenant'ın Anele'nin ağzından çıkan sözlerini unutmamıştı. *Yüzüğe ihtiyacın var. Ama dikkatli ol. Sezarları besler.* Ama o uzun zaman önce ölmüştü; ve şimdi onun uyarısını dikkate almaya niyeti yoktu.

Ayrıca, "*Beni bulmazsan sana yardım edemem*" demişti. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, ancak Arazi'nin geçmişine cesaret edebilirdi.

Esmer yolu hazırlamıştı, görünüşe göre ona yardım etmek istiyordu. Daha ileri gitmeden, onun yardımını kabul etmeden önce, ona ne kadar güvenebileceğini bilmesi gerekiyordu.

Topallayan Stave ona kuzeye doğru eşlik etti. O yönde, yağmurun ve bulutların örttüğü Gezintinin Eşiği yavaş yavaş Kara'ya doğru daralıyordu. Orada Cail'in oğlu, Ramen'in hızlı hazırlıklarını görmezden gelerek, son sığınaklara sırtını dönmüş bir şekilde tek başına duruyordu.

Linden'in ya da Stave'in yaklaştığını hissettiyse bile hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine, gri *çiseleyen* yağmurun altında, sanki Linden'in

irade gücüyle ona doğru.

Onu ilk kez bulanık bir şekilde gördüğünde, Linden'in bağırsakları düğümlendi, önceki karşılaşmalarında onu rahatsız eden mide bulantısından rahatsız oldu. Yağmurun örtülü arka planına karşı bir alay konusu gibi duruyordu, gücün mide bulandırıcı kıvranışıyla parlıyordu. Onu görür görmez, daha önce onu nasıl fark edemediğini düşündü. Onun engin yetenekleri, tıpkı doğuştan gelen çatışmaları gibi, bir feryat kadar açık görünüyordu.

Onun varlığında, içinde bir şeyler hissizleşti. Artık onu nasıl sorgulayacağından emin değildi.

Yine de Stave, endişelenmek için daha fazla nedeni olmasına rağmen tereddüt etmedi. Üç ya da dört adım yaklaştıklarında Esmer fırtınalı denizlerin rengindeki gözleriyle onlara baktı.

Tehlike içinde kaynıyordu. Kendince nedenlerden ötürü, çekingen ve inandırıcı olmayan bir gülümsemeye çalıştı. "İyi ki geldin, Yabanıl derili." Ses tonu belirsiz korkularla doluydu. Birbirlerini eski kemikler gibi kemiriyorlardı. "Düşüş birkaç yüz adım uzakta, daha fazla değil. Yakında duyularınıza açık hale gelecek."

Onun adına gösterdiği çabalara gücenebileceğini düşündüğü izlenimini verdi.

Linden kasıtlı olarak Stave'in kolunu serbest bıraktı, böylece Esmer saldırırsa rahatça hareket edebilecekti. Sonra Cail'in oğlu ile Usta'nın arasında durmak için ilerledi.

Ramen, Esmer'in atlıdan sonra ona karşı kötü bir niyet beslemediğinden emindi.

Üşümeye karşı koyarak, "Burada neler oluyor Esmer?" diye sordu. Kibarlık için fazla yakındı. "Önce Stave'i neredeyse öldürüyorsun. Sonra sorularıma cevap vermeyi teklif ediyorsun ama pek bir şey söylemiyorsun. Aynı anda hem dostum hem de düşmanım olmak istediğini açıkça belli ediyorsun. Şimdi de bana yardım mı ediyorsun?"

"Bu sefer kimseye zarar vermeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Gömleğinin ıslak kumaşı arasından cesaret bulmak için Mutabakat'ın yüzüğünü kavradı; ama soğuk metal onu rahatlatmadı. Hareketsiz, uyuşmuş ve ulaşılamaz hissediyordu.

"Tek bildiğim," diye bitirdi, "bu Lord Foul'un Ülkeyi yok etmesine yardım etmek için çılgınca bir girişim."

Esmer kaşlarını çattı. Tavrı aniden sertleşti, kendini cezalandırdı. "Yine de bana güvenmelisiniz. Size iyi hizmet ettim. Ve bu kampa bir yıkım getirdim. Ramen'ler Gezinti Eşiği'ne döndüklerinde sığınak yerine enkaz bulacaklar. Böylece doğam tatmin oldu. Bana dostluktan başka bir şey vermeyenlere zarar verdim. Eğer bana güvenmezsen, onların kayıplarını değersiz kılacaksın."

Linden ona baktı. Adamın hızlı değişimleri onu rahatsız etmişti. Ve onun iddiasından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ona yardım etmek için Ramen'e bilinçli olarak mı zarar vermişti?

Sonunda şüphesini *Haruchai*'ye yöneltti. "Stave?"

"Sonbahar yaklaşıyor," dedi. "Bu Esmer'e güvenmeyeceğim. Onun yardımını kolay kolay kabul etmem. Yine de o da diğerleri gibi bir Düşüş çağırdı. Eğer onun kötülüğüne hükmedebilirsen, amacına ulaşabilirsin. Bu konuda çok rahat konuşuyor."

Linden sert bir şekilde Esmer'e sordu, "Bu doğru mu? Bir Düşüş mü çağırdın? Yoksa onu sen mi yarattın?"

Gücü vahşi büyüye mi benziyordu?

"Böyle yarıklara neden olacak bir ilmim yok." Gözleri ilerleyen fırtınalarla doluydu. "Konuştuğumuzda amacını anladım. Bu yüzden çalışmalarım başka bir zarara yol açmasın diye dağların arasına çekildim. Senin adına, Wildwielder, şiddetli teurjileri serbest bıraktım, önce uygun bir *caesure*'un yerini ve rotasını keşfetmeye ve sonra onu buraya zorlamaya çalışıyorum. Böylece Ramen'in uğrayacağı zararı telafi etmeyi umuyorum."

Linden mide bulantısı ve ürperti arasında şiddet ve pişmanlık duydu ama yalan söylemedi. Cail'in oğlu sayısız gaddarlık yapabilirdi ama yalan söylemezdi.

Bir iki an için adamın çırpınışları onu empatiyle doldurdu. "Kendini parçalıyorsun," dedi ona daha nazikçe. "Bunu biliyor musun? Bir taraf seçmelisin."

"Bunu sürekli yapıyorum." Şimdi sesi yağmur kadar nemli, kederle sırlı sıklamdı. "Bu benim kıyametim."

Ona hizmet etme arzusu o kadar dokunaklıydı ki, onun içindeki acıyı hissedebiliyordu. Görünüşe göre Cail'in mirası, en azından şimdilik, *merewives*'in ölümcül açlığından daha ağır basıyordu. Ve onun için çoktan bir *sezaryen* çağırmıştı. Belki de şimdiki döneminde daha fazlasını yapacaktı-

"Pekâlâ." Linden, ruh hali tekrar değişmeden önce onu yakalamak için bilinçli bir girişimde bulundu. "Madem şu anda benim tarafımda görünüyorsun, bana Kastenessen ile olan bağlantından bahset."

Neden Anele'nin Atanmışlar hakkında konuşmasını engellemeye çalışmıştı?

Esmer hemen çekingen tavrını sürdürdü. "O benim büyükbabam. Ona sonuna kadar hizmet ederim. Size de hizmet ettiğim gibi."

Şaşkınlıkla itiraz etti: "Lanet olsun Esmer. Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Kastenessen ve benim aynı tarafta olduğumuzu mu söylemek istiyorsunuz?"

Bu mümkündü. Kastenessen ölümlü bir kadının aşkı için *Elohim*'e ve kendi doğasına meydan okumuştı. O ve Linden'in hayal ettiğinden daha fazla ortak noktası olabilirdi. Eğer gerçekten de hapishanesinden kurtulduysa, sevgilisi uğruna onunki kadar abartılı riskler almaya istekli olabilirdi.

Ama o *Elohim*'di ve daha önce tanıdığı *Elohim*, onun sevgi olarak kabul edebileceği herhangi bir duyguya sahip görünmüyordu.

Esmer iç çekti. Sessizce, alçakgönüllülükle, yüzündeki su gibi dedi ki, "*Elohim* Würd'den, ur-villerin Garip'ten söz ettiği gibi söz eder. Bir de Dünyanın Sonu Solucanı var. Bu benim kıyametim. Başka bir cevabım yok."

Nem Linden'in kemiklerine işledi ve ateşini daha da yükseltti. Titreme konsantrasyonunu bozdu. "Pekâlâ," dedi tekrar. "Pekâlâ. Anlamıyorum ama şu anda bunun bir önemi yok.

"Benimle gel." Bana yol göster. "Tüm bu güçle biraz iyilik yap. Eğer bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, şimdi yardım et."

Adamın tedirgin edici gücünün yoğunluğu, onu ne zaman doğrudan incelese midесinin sıkışmasına neden oluyordu.

Bunun üzerine Esmer başını başka yöne çevirdi. "Yapmamalıyım. Benim huzurumda kesinlikle başarısız olacaksın."

Onun ne demek istediğini anlaması gerekirdi. Belki de daha az hasta olsaydı, daha net düşünebilirdi. Ama ateşi onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyordu. Artık Esmer'e bakamıyordu. Onun yerine, sanki kaderi orada, düşen damlacıklar ve soğukla yazılmış gibi, yağmurun gri manzarasını Arazi yönünde aradı.

"Seçilmiş," dedi Stave arkasından, "bu ona hiçbir şey kazandırmaz. Düşmanlığını karışıklık içinde gizliyor ama yine de düşmanlık olarak kalıyor. Ona kulak vermek aptallıktır."

"O zaman Ranyhyn'i çağır," dedi Üstat'a belli belirsiz. "Hadi yapalım şu işi."

Esmer de hemen ona uydu ve çiseleyen yağmurda garip bir şekilde yankısız ve ılık çalar gibi tiz bir ılık çaldı. Linden ya da Esmer tarafından dikkate alınmadan tekrar ılık çaldı ve bir kez daha.

Yağmur onun çağrısını havadan temizlediğinde, arkasında bir hareketlilik hissetti. Ramen kamptan yaklaştı, kalabalık bir gruptu. Veda etmeye gelmişlerdi-

Birkaç dakika sonra omuzlarına ağır bir yün pelerin düştü. Kapüşonu başını örtüyordu. Liand'ı yanında hissedene kadar ani ağırlık onu şaşırttı.

"Linden," dedi sertçe, "bu delilik. Hastasın ama yağmurun altında korunmasız duruyorsun. Hastalığın daha da kötüleşiyor. Sen çocuk musun ki her adımında korunman gerekiyor?"

O daha cevap veremedi Stave, "Katıl, Seçilmiş," diye emretti.

Linden bir çabayla bakışlarını örtülü kuzeyden çekti, başını çevirdi ve kendini ur-villerle karşı karşıya buldu. Bir şekilde kendilerini onun duyularından gizlemişlerdi; ya da onları fark edemeyecek kadar titriyordu.

Esmer'in tavrı yine değişmişti. Küçümseyerek, "Dediğim gibi bana karşı nöbet tutuyorlar. Onları fark etmediniz. Onların ilmi, varlıklarını gizlemelerini sağlıyor."

Bir süredir yakınlarda olmalıydılar. Esmer onların farkındaydı ve yorum yapmaya değer bulmamıştı.

Daha şiddetli bir şekilde titreyen Linden, Liand'a yaslandı. Şimdi ur-villerin ötesinde yaklaşan Ramenleri görebiliyordu, Hami ve Mahrtiir bunların başında geliyordu. Manethrall'lar ve Kordonlar yaklaştıkça, ur-viller bir kama oluşturup güçlerini yoğunlaştırmak için harekete geçti.

Ucu Cail'in oğluna değil, Linden'e dönüktü.

Öndeki Ramen'ler adımlarını hızlandırdı. Çok geçmeden Hami ve Mahrtiir, omuzlarında Pahni ve Bhapa olduğu halde Linden'in önünde durdular. Kasıtlı olarak kendilerini Linden ile Demondim'in yaratıkları arasına soktular.

Arkalarında Char, Anele'yi ileriye doğru yönlendirdi. Genç Kord, gururu bir darbe yemiş gibi belli belirsiz üzgün görünüyordu. Kendini Sahah adına Linden ve Mahrtiir'e eşlik edecek kadar yaşlı ve tecrübeli görüyor olabilirdi. Eğer öyleyse, reddedilmişti.

Anele sanki kendi hareketleri hakkında hiçbir söz hakkı yokmuş gibi Linden'e doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Yırtık pırtık giysileri sıırıslıklam olmuş, sanki günlerdir vadide amaçsızca dolaşıyormuş gibi bitkin ve şaşkın görünüyordu. Ancak körlüğüne rağmen, onun farkında olduğu izlenimini veriyordu.

Yokluğunda ele geçirilmiş olabileceği düşüncesi onu rahatsız etti. Son kalan aklıyla Char'a döndü. "O iyi mi?" diye sordu. "Ben yokken ona bir şey oldu mu?"

Kordon sanki bir hakarete bulunmuş olmaktan korkuyormuş gibi rahatsız bir şekilde eğildi. "Her zaman olduğu gibiydi, Ringthane. Sen gittiğinden beri, ihtiyaçlarını karşılamamıza izin vermesine rağmen bizi pek fark etmedi. Sizin dönüşünüzü bekliyor gibi görünüyordu."

Char yine eğildi. Linden bir şey söylemeyince, toplanan Ramenlerin arasında gözden kaybolana kadar ondan uzaklaştı.

Kamanın odağında, ur-villerin en büyüğü olan loremaster aniden havlamaya başladı: Tehlikeyle dolu, ısrarcı bir gırtlak sesi. Anele dinler bir tavırla başını eğdi ama başka bir tepki vermedi. Esmer, sanki loremaster'ı duymaya tenezzül etmemiş gibi gözlerini yağmura dikti. Yine de havlama sesi kesildiğinde, yağmur damlalarının gözlerine sıçramasına izin vererek aynı şekilde karşılık verdi.

Loremaster cevap verdi, Esmer de cevapladı: birbirleriyle tartışıyor gibiydiler. Sesleri Linden'in sinirlerini tırmalıyor, derisi kaşınana ve kulakları ağrıyana kadar ürpertisini artırıyordu.

Mahrteir boğma aletini iki eliyle tutmuş, kullanıma hazır bekliyordu. Gözlerinde beklenti parlıyordu. Ama konuşmadı. Ramen'in geri kalanı gibi o da Linden söz konusu olduğunda Hami'ye boyun eğiyordu.

Hami ur-villeri ve Esmer'i görmezden geldi. "Ringthane," dedi, "sana veda etmeye geldik. Ramen gibi siz de yakında yola çıkmalısınız. Ancak o zamana kadar-"

Kadın tereddüt etti, sonra dikkatle şöyle dedi: "Linden Avery, seçimlerine karşı çıkmayacağım. Ülkenin ihtiyaçları büyük ölçüde sana bağlı ve herkes etkilense de diğerlerinden daha çok sana bağlı. Hem değeriniz hem de riskiniz benim tahminlerimin ötesinde.

"Yine de söylemek gerekir ki -eğer bunu söylemek sizi gücendirmeyecekse- amacınız akıllıca görünmüyor. Hastasınız ve durumunuz kötüye gidiyor. Eğer bir Sonbahar'a hakim olmayı umuyorsanız, sağlık ve güce ihtiyacınız olmayacak mı?"

"Ranyhyn'in sizden korktuğunu söylemişsiniz. Sebep bu değil mi? Kararlılığınız Ülkeyi tehlikeye atmıyor mu?"

Linden, Hami'nin sözlerini duydu ama onlarla ilgilenemedi. Ur-villerin birbiriyle çatışan konuşmaları kafasını karıştırmıştı. Onların sert dilini daha fazla dinlerse ulumaya başlayacaktı.

Kendi hareketlerinin farkında olmadan, kulaklarını kapatmak için ellerini kaldırdı. "Onlara durmalarını söyle," diye Manethrall'a seslendi. "Buna dayanamıyorum."

"Buna katlansan iyi edersin," diye karşılık verdi Esmer hemen. "Çabalarımı küçümsemeniz de size hâlâ hizmet ediyorum."

Loxmaster sessizliğe gömüldü ve ağzının ince yarığını, çene kasları aciliyetle şişene kadar kapattı.

Linden, sanki bir sıkıntı balonu patlamış ve onu ateşe bırakmış gibi Liand'a doğru sarktı.

Stave onun yerine Esmer'den "Açıkla," diye rica etti.

Cail'in oğlu, gözlerinde kaynayan yeşil tehditlerle *Haruchai*'ye baktı. "Ur-viller, kendilerine görüldüğü şekliyle onun amacına güvenmiyorlardı. Açıklama talep ettiler. Onlara, sadece bir delinin hafızasının ona rehberlik etmesiyle Kanun Asası'nı arayarak geçmişe meydan okuyacağını bildirdim. Şimdi ona yardım etmeye karar verdiler.

"Ona eşlik edecekler. İlimleriyle delinin kafa karışıklığını delip geçecekler ve bulduklarını Ranyhyn'le paylaşacaklar. Böylece doğru bir şekilde yönlendirilmeyi umabilir."

Bunların hiçbirisi Linden için bir anlam ifade etmiyordu: sarsıntılar onu çoktan aşmıştı. Dinlemek, anlamaya çalışmak yerine Esmer'in yaptığı gibi yüzünü yağmura doğru kaldırdı.

Yüzüne sıçrayan suların arasından uzaklardan gelen toynak seslerini duyabildiğini fark etti. Stave Esmer'le yüzleşirken ve Ramen merak içinde beklerken, Hyn ve Hynyn'in çamurlu çimenlerin üzerinde tek başlarına nasıl bu kadar gürültü çıkarabildiklerini belli belirsiz merak etti.

"Ve siz buna hizmet diyorsunuz," diye karşı çıktı Stave. "Sen buna huzur da mı diyorsun?" Esmer onu durduğu yerde öldürebilirdi ama tereddüt etmedi. "Doğru konuş, *Elohim*'in soyu. Senin ve onların sözlerindeki çekişmeyi duydum. Onlardan neyi talep ettin de kabul etmediler?"

Bir başka hızlı değişim Esmer'i ele geçirdi. Stave'in karşısında küçülmüş, neredeyse sinmiş gibiydi. "Ur-viller ona eşlik etmek istiyorlar, ancak başarısız olacağı konusunda ısrar ediyorlar. Onun amacı eski efendilerine hizmet etmek olacak.

ihanete uğradı. Onun Wildwielder olduğunu ve seçimlerinin sonucuna katlanması gerektiğini söyledim ama onlar buna yanaşmıyor."

Daha kararlı bir şekilde ekledi, "Ayrıca bana güvenmiyorlar. Anlaşmazlığımız bu."

Sonra Linden'e döndü; ve bakışlarının baskısı - fırtınaya doğru ilerleyen sıkıntılı denizler hissi - Linden'in dikkatini ilerleyen gümbürtüden uzaklaştırdı. İstemsizce, sanki onu anlayabilecekmiş gibi gözlerinin derinliklerine baktı.

Adamın sıkıntısının büyüklüğü kadının kusma isteği uyandırdı.

Yine çekingen bir tavırla, yağmur damlaları gibi, "Wildwielder, seni iyileştirmelerine izin vermezsen sana karşı çıkacaklar," dedi.

"İyileştirmek'-'?" Liand sordu. "Bunu yapabiliyorlar mı? İlimleri onun rahatsızlığını kapsıyor mu?"

Linden'e göre Esmer'in sözleri toynak seslerinden ayırt edilemezdi. Hyn ve Hynyn'in bu kadar gürültülü olabilmesi imkânsız görünüyordu. Ama Jeremiah Despiser'in tutsağıydı. Ranyhyn gelir gelmez doğruca Düşüş'ün boğazına at sürecek ve yoluna çıkan herkesin ya da her şeyin canı cehenneme diyecekti.

Esmer cevap vermedi. Bunun yerine kenara çekildi ve ur-villere umursamaz bir tavırla havladı.

Sanki cevap verircesine, kama ileriye doğru ilerledi ve loremaster doğrudan Linden'in önünde durana kadar Ramen'i nazıkçe kenara itti.

Siyah yaratık ondan bir kol mesafesinden biraz daha uzaktaydı. Gözsüz yüzünün ortasındaki geniş burun delikleri ıslak bir şekilde onun kokusunu alıyordu.

Liand hızla Linden'in yanına geçti; onu sol koluyla tuttu, böylece sağ kolu onu savunmak için serbest kaldı. Aynı anda Mahrtiir dövüş ipini şaklattı ve yaklaştı. Bhapa ve Pahni sıçramak için kendilerini hazırladılar.

Stave şimdi Linden'in omzunda, Liand'ın karşısında duruyordu ama Liand onun hareket ettiğini görmemişti.

Arkalarında bir yerde Esmer bir dalga sesi gibi güldü.

"Ringthane," dedi Manethrall Hami aceleyle. "Ramenler bu ur-villerin kötülüğünü bilmez. Onların Render'a olan hizmetleri yüzyıllar öncesine dayanıyor ve yenilenmedi. Yine de sizin adınıza onlara karşı çıkacağız, eğer isteğiniz buysa. Sadece konuş ki arzunu bilelim.

"Eğer cevap veremeyecek kadar hastaysanız," diye uyardı Linden'i, "o zaman onların tedavisine ihtiyacınız olduğuna inanmalıyım."

Ondan bir şey bekleniyordu: Linden bunu biliyordu. Sözsüzce içini kemiriyordu. Liand ve Stave, Ramen, Esmer, ur-viller: hepsi bir şey istiyordu. Anele ondan hiçbir şey istemedi çünkü isteyemezdi. Yine de deliliği kendi taleplerini ortaya koyuyordu. Sadece Ranyhyn ona yardım etmekle yetindi. Horserite'de onu uyarmışlardı. Şimdi sözlerini tutacaklardı.

Ne yaptığığın farkında olmadan Hyn ve Hynyn için kampı izledi. Ortaya çıktıklarında kalbi, Mahrtiir'in Esmer'in *ölümünü* haber verdiği zamanki gibi yerinden çıkacak gibi oldu. Alınlarındaki yıldızlar kasvete ve neme rağmen parlıyordu. Hiçbir yağmur yağışı onların ihtişamını söndüremezdi.

Ve yalnız da değillerdi. Diğer Ranyhynler, üç, dört, beş kişi, barınakların arasından Linden ve arkadaşlarına doğru dörtlüye koşan Hyn ve Hynyn'i takip ediyordu.

Seven Ranyhyn. Stave ve kendisi. Anele ve Liand. Mahrtiir, Bhapa ve Pahnı. Büyük atlar kendi rızalarıyla Linden'in isteyebileceği tüm yardımı sundular.

Daha önce hiçbir Raman bir Ranyhyn'e binmemişti; ama Mahrtiir ve Kordonlarının bunu reddetmesini istemiyordu. Eski bağılılıkları yeniden tanımlamanın zamanı gelmişti.

Ateşi ve ani sevinci içinde yükseldi. Kalbi yükselirken kollarını ve sesini de kaldırdı; hem kutlama hem de karşılama için bağırды, "Evet!"

Loxmaster'ın, sanki yaratık silahı siyah etinin içinde yaratmış gibi kavisli ve yanan bir bıçak ürettiğini görmedi. Ur-villerin sanki yakarıyormuş gibi birlikte hırladıklarını da duymadı. Loxmaster avucunu kesip açtığında, sonra da abanoz kanının akışkanlığını yakalamak için parmaklarını kavradığında kama boyunca güç kabardı; ama o bunu fark etmedi.

Ur-villerin onun çılgınlığını izin olarak yorumladığını fark etmemişti, ta ki loxmaster kolundan tutup elini kendine doğru çekene kadar.

Korkuyu hatırlamadan önceki kısa şokta, Linden bıçağın avucunun üzerinde erimiş metal gibi parladığını gördü: kırmızı ve parlak; iksir gibi güçlü. Sonra, elini geri çekmeye çalışırken, loxmaster başparmağının dibine kırmızı bir acı çizgisi çizdi. Yaratık bir anda avucunu onunkinin üzerine kaldırdı; parmaklarını onunkilerin etrafında kenetledi, böylece kesikleri ve kanları birleşip birbirine karıştı.

Liand ur-vile'in bileğine vurdu ama bileğini kıramadı: loremaster tüm kamanın gücünü elinde tutuyordu. Aynı anda Mahrtiir elindeki boğma ipini loremaster'ın boynuna geçirdi. Anında bir kezzap ve alev parıltısı kordonu yaktı.

Linden'in yakın arkadaşları arasında tek başına olan Stave onu savunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Belki de ur-villerin Linden'in *kafese* girmesini engelleyebileceğine inanıyordu.

Ranyhyn'e hoş geldiniz çağrısı bir feryada dönüştü-

-Bu sözler boğazında düğümlenirken, bir atlı birliğin ellerinden kollarına, oradan da kalbinin ortasına doğru ilerlemesine benzer bir güç hissediyordu. Nabzının bir atışıyla bir sonraki atışı arasında yüceldi; acı, ateş ve dehşetten sınırsız olasılıklar alemine geçti; sanki Dünya Gücü haline gelmiş gibi çağlayan bir sağlık, canlılık ve *yaşamlı* doldu.

O anda, aniden kaderine eşit göründü.

Aşkılık dalgası neredeyse bir anda yok oldu. Yine de kısa sürmesi çok önemliydi. Eğer çok uzun sürseydi, kendinden geçerek kendini parçalayabilirdi. Bunun yerine bu güç dalgası onu sarsmış, aynı anda hem tükenmiş hem de harekete geçirmiş ve hâlâ ateşi varmış gibi titremesine neden olmuştu. Ama artık hasta değildi. Oh, değildi. Bunun yerine kendini yeniden doğmuş, yeni yaratılmış, olumlu bir şekilde kurtarılmış hissediyordu: bir güneşin doğuşu kadar taze bir potansiyel.

Konuşamıyordu. Yenilenme dalgaları içinden geçerek onu gözyaşları, minnettarlık ve özlem karmaşasına sürükledi. Liand onun ötesinde bir yerlerde, sağlık duyuları ona iyi olduğunu söylemesine rağmen, onunla ilgilenmesi için yalvarıyordu. Arka planda Stave ve Ramen Ranyhyn'i karşılarlarken, Esmer de ur-villerle beddua ya da söz alışverişinde bulunuyordu. Ama pelerininin bir el tarafından çekiştirildiğini hissedip gözlerini kırıştıtararak Anele'yi karşısında bulana kadar kendine gelememi.

Thomas Covenant'ın sevgisi, daha önce de olduğu gibi ondan parlıyordu. Ayak bileğine kadar ıslak çimenlerin üzerinde dururken, Covenant'ın tanıdık sesiyle ona şöyle dedi

-Ama usulca, usulca, sadece onun duyabileceği şekilde-"Şimdi git sevgilim. Fırsatın varken. Sadece bana karşı dikkatli ol. Öldüğümü unutma."

Yarım ele dikkat et.

Yaşlı adama baktı, tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı ve tamamen değişmişti. Bir yanı haykırmaya çalıştı ama kalbinin söyleyecek sözü yoktu.

Sonra Anele'nin yüzündeki sahiplenme ışığı kayboldu, loremaster'ın ani müdahalesi tarafından kapıldı. Linden itiraz edemedi, ur-vile erimiş bıçağıyla uzandı ve Anele'nin ön kolunun ince etinde küçük bir oyuk açtı. Nemli bir şekilde burnunu çeken yaratık ağzını yaraya dayadı ve emdi.

İlimleriyle, delinin şaşkınlığını delip geçecekler-

Anele, loremaster'ın eylemlerine itiraz etmeden ya da mücadele etmeden katlandı: onlardan habersiz görünüyordu. Covenant'ın kısa süreli varlığı onu rahatlatmış olmalı. Daha birkaç gün önce sıkıntıyla bağırıyordu: *Yaratıklar Anele'nin hatırlamasını sağlıyor!*

Ur-villerin kendileri Kanun Asası'nı aramışlar mıydı? Ne amaçla?

Linden, loremaster yaşlı adamla işini bitirip geri çekilene kadar Ranyhyn'in huzursuzlandığını fark etmedi.

Elena'nın atlı ayini için kuyuya girdiklerini hayal ettiği gibi birlikte gelmişlerdi; ama şimdi toynaklarını yere vurarak ve yelelerini Ramenlerin arasına savurarak ayrıldılar. Hyn kararlı bir şekilde Linden'e doğru geldi: Hynyn Stave'e yaklaştı. Diğerleri Anele ve Liand'ın, Mahrtiir ve Kordonlarının önünde sıralandılar.

Yıldız kaşlı atlar onları binmeye çağırırken, üç Ramen şaşkın şaşkın bakakaldı.

Kalabalık hep birlikte geri çekildi. Yağmurun içinden sesler yükseliyordu: şaşkınlık fısıltıları; alçak sesle söylenen haykırışlar. Hami'nin gözleri irileşti ve bembeyaz kesildi, sanki her zamanki gururu keder haline gelmişti.

Hem kendi halklarına hem de Ranyhyn'e yanıt veren Mahrtiir, Pahni ve Bhapa hemen ıslak çimenlerin üzerinde yalvarır gibi secdeye kapandılar. Şimdi olanların Ramenlerin şimdiye kadar yaptıkları her şeyin temelini sarsacağından; hayatlarının anlamının çatlayıp yıkılacağından korkmuş olabilirler.

Daha önce hiçbir Raman bir Ranyhyn'e binmemişti ama hiçbir Raman da büyük atların iradesini reddetmemişti.

Seslerin karmaşası arasında, Ranyhyn'ler başlarını eğip yüzükoyun yatan üç Ramen'i dürtmek için sevgi dolu alaylara benzeyen üfleme sesleri çıkardılar.

Linden, Mahrtiir, Bhapa ve Pahni'yi merakla izliyor, hiçbirinin kıpırdamayacağından, Ramen'den önce *kaosun* onu ele geçireceğinden korkuyordu.

kendilerini yeniden tanımlayabilirlerdi. Ama sonra Manethrall cesaretini topluyormuş gibi silkindi ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Sesi Linden'inki gibi titreyerek şöyle dedi: "Ranyhyn'in iradesi açık. Eğer ata binmezsek Yüzüktayfı'na -ya da Ülke'ye- hizmet edemeyiz."

Atlar yankılanan bir onay kişnemesiyle karşılık verdi.

"Hiçbir Raman böyle bir şey yapmadı," diye itiraz etti

Hami ince bir sesle.

"Hiçbir Ranyhyn," diye cevap verdi Mahrtiir güçlenerek, "şimdiye kadar bir Raman taşımayı teklif etmedi."

Bhapa ve Pahnı hâlâ secdede duruyorlardı. Halkları gibi onlar da çözemedikleri bir çelişkinin içinde sıkışıp kalmışlardı. Esmer arka planda usulca ur-villerle sert bir yorum alışverişinde bulundu.

"O zaman öyle olsun," dedi yeni bir ses; Linden, Manethrall Dohn'un kalabalığın ön saflarına geçtiğini gördü. Yaşı ve yara izleri ona bir otorite havası veriyordu. Yüksek sesle konuşmuyordu ama sözleri yağmurun içinden geleceğe taşınıyor gibiydi. "Ranyhyn ve Ramenleri Ra Ovaları'ndan çok uzun zamandır sürgündeler. Buraya geldiğimizde, Fangthane'nin Ranyhyn'i mahvetmesine bir daha asla izin vermeyeceğimize karar verdik. Bu sözümüzü tuttuk. Ama şimdi kalbim beni yanıltıyor. Korkarım ki Diyar'ın son günlerine girdik. Eğer Render'a karşı saldırmak için bu fırsatı kabul etmezsek, sonsuza dek evsiz kalacağız."

Bir süre daha kimse kımıldamadı. Sonra Mahrtiir aniden uzandı, Pahnı ve Bhapa'yı sırtlarından yakaladı ve onları ayağa kaldırdı. "Kalkın, Kordonlar," diye hırladı telaşlı bir hevesle. "Biz korkak mıyız ki hayatlarımıza yeni bir anlam katmaktan korkuyoruz?"

Linden nefesinin altında "Tanrıya şükür" diye mırıldandı. Şimdi git, sevgilim. Yapabiliyorken. İçinde oluşan baskıyı daha ne kadar kontrol altında tutabileceğini bilmiyordu.

Sanki Mahrtiir bir transı bozmuş gibi, tüm Ramenler şaşkınlıklarını ve dehşetlerini üzerlerinden atmış gibiydiler. Etraflarına baktılar; gökyüzünü incelediler; endişeyle kuzeye baktılar. Tek tek ve gruplar halinde kampa doğru geri döndüler. Kısa süre sonra Linden ve arkadaşlarıyla birlikte sadece Hami kaldı.

"Ringthane, yola çıkmalıyız," dedi Manethrall. Artık bir karara varıldığına göre, bunun sonuçlarını kabullenmiş görünüyordu. "Bu Sonbahar'a dayanamayız."

Linden kadına doğru döndü. "O zaman git, Hami. Kendine iyi bak. Ranyhyn'i koruyun. Yaptığınız her şey için minnettarım.

Hami'nin gözlerindeki endişeye "Yapabilirsem geri geleceğim," dedi. "Gelemezsem, beni Diyar'da ara. Sana her zaman ihtiyaç olacak."

Hami'nin bakışları bulanıklaştı; sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi boğazı düğümlendi. Ancak bunun yerine, halkının tarzına uygun olarak sessizce, derin bir şekilde eğildi. Sonra da dönüp diğer Ramen'in peşinden tırısyla uzaklaştı.

Ayrılmadan önce Char, Mahrtiir ile özel olarak konuştu. Linden, Mahrtiir'in genç Cord'u incitici bir şekilde tersleyebileceğini düşünerek irkildi. Ama sonra Char'ın Manethrall'a boğma ipini uzattığını gördü ve Mahrtiir'in ellerinin de loremaster'ı boğmaya çalışırken yandığını fark etti. Mahrtiir, Char'ın ipini gergin bir zarafetle kabul etti. Parmakları acımasına rağmen, Char'ın saçlarını okşadı: hızlı bir sevgi jesti. Sonra Kordon Ramen'in geri kalanının peşinden koştu ve Mahrtiir Bhapa ile Pahnî'ye ve şampiyon Ranyhyn'e döndü.

Tatmin olmuş ve acele eden Linden sonunda Liand'la yüzleşti. "Linden," diye başladı şok geçiren bir adam gibi, "ben-"

Onu nazikçe durdurdu. "Liand, teşekkür ederim. Her şey için." Yoluna gitmek için neredeyse çıldıracak gibiydi. Yine de zaman ayırıp ekledi: "Seninle tanıştığım için şanslıyım. Eğer Ramen'le gitmek istediğine karar verirsen, kendimi yine de şanslı sayacağım."

Kadının sözleri onun endişelerini yok etmiş gibiydi. "Deli misin sen?" diye cevap verdi ani bir sırıtişla. "Bir Ranyhyn'in sırtına binerek zamanın ötesine geçme fırsatını kaçıracağıma inanabiliyor musun? Çok uzun zamandır sadece bir Stonedownor'dum. Burada olduğumdan daha fazlası olacağım." Güldü. "Stave'e ve Üstatlara ustalıklarının yanlışlığını öğretmek istiyorum."

Linden başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? Zaten onu çok sık caydırmaya çalışmıştı.

Şimdi acele ederek Hyn'e doğru yürüdü ve omzunun üzerinden seslendi: "Mahrtiir, vakit geldi! *Gitmemiz* gerek."

Duyuları *sezginin* ilk tadını almıştı. Eğer ilerleyişini yavaşlatmaz ya da bir kenara çekilmezse, çok geçmeden sıradan gözle görülebilir hale gelecekti.

Bhapa ve Pahnî Anele'yi Ranyhyn'in en küçüğüne, Hrama adını verdikleri iri gözlü ve tüylü hörgüçlü, kaslı bir kır ata yönlendirirken, Mahrtiir hemen ata binmesine yardıma geldi. Linden Anele'nin ata binmekten korkabileceğinden endişelenmişti; ama Hrama'nın canlılığı ile

kendi Dünya Gücü arasındaki içgüdüsel etkileşim onu sakinleştirmiş gibiydi ve Kordonlar onu Hrama'nın sırtına çıkarırken itiraz etmedi.

Hyn kuzeye döndüğünde Stave ve Mahrtiir de atlarına binmişlerdi. Manethrall coşkulu, kendini aşmış ve beklentiyle dolu görünüyordu. Bhapa Liand'ın Rhohm adlı palomino bir aygıra atlamasına yardım ederken, Stave kararlı bir şekilde Hynyn'i Hyn'in yanına getirdi. Mahrtiir *Haruchai*'nin karşısında Linden'e katıldı. Sonra Pahnı ve Bhapa kendi Ranyhyn'lerine atlayıp Liand ve Anele'nin arkasından giderek kimsenin geri çekilmemesini ya da kaybolmamasını sağladılar.

Aynı anda ur-viller de düzenlerini değiştirdi. Dört ayak üzerinde koşarak, binicilerin etrafına dağıldılar ve başlarında loremaster'ları olmak üzere siyah bir halka oluşturdular. Bunu yaparken, bir köpek korusu gibi hep birlikte zikrediyorlardı.

Yerini aldıktan sonra, loremaster kızıl kılıcını bir asa ya da cirit gibi sivri bir demir çubukla değiştirdi; ve metalden, karanlık güç atlıların etrafından akarak onları kezzapla sardı.

Esmer ortadan kaybolmuştu. Linden yağmuru hızla taradı ama ondan hiçbir iz hissetmedi. Görünüşe göre gücünü kendi etrafında katlamış ve göz kırparak uzaklaşmıştı.

Olduğu yerde kaldı, gözlerini karanlığa dikti. Esmer'in yokluğunun verdiği kısa soluklanmanın ardından, *kazanın* girdap gibi dönen *yanlışı* yaklaşıkça midesinde yeniden bir bulantı hissetti. Yağmur damlalarının arasından bakarak Sonbahar'ın görünür hatlarını ayırt etmeye başladı.

Kevin'in Nöbeti'nden gördüğü sarsıntı bir migren aurasını andırıyordu: gerçekliğin her bir zerresini kaosa sürüklüyormuş gibi görünen mide bulandırıcı bir fosfen dansı. Sağlık hissi olmasaydı, bu girdabın varoluşun dokusundan ziyade beyninin nöronları arasında gerçekleştiğine inanabilirdi. Ama bu Sonbahar daha kötü, daha güçlü görünüyordu. Belki de Esmer'in çağrısının baskısıyla katlanarak, yağmurun gri fonunda bir çarpıklık ve delilik uluması oluştu.

Bu manzara ona lanetlenmeyi hatırlattı. Umudu *terk et-*

Sırılsıklam olmasına rağmen, *sezaryenin* hastalığı cildini formasyonla kapladı, sanki ateş karıncaları kıyafetlerinin içinde geziniyordu.

"Seçilmiş mi?" Stave onun tereddütlerini ya da kararlılığını sorgulayarak sordu.

"Oh, kahretsin." Artık uzun süreli hayal kırıklığı ve metafizik ürpertileri aşan bir ölçekte korkan Linden, ön tarafına uzandı

Covenant'ın yüzüğünü çıkardı. Soğuk çemberi avucunun içinde kapatarak, "Hadi yapalım şu işi," diye mırıldandı.

Eğer *krizlerin* nedeni gerçekten de Joan'sa, o zaman birine girmek onun deliliğine dalmaya benzeyebilirdi. Ama Linden Joan'ın işkencesinden bir kez kurtulmuştu.

Joan artık daha güçlüydü. Kara'da beyaz altın gerçek gücünü miras almıştı ve umutsuzluğu kendi kendini besliyor, durmadan şişiyordu. Ama Linden de büyümüşü. Arkadaşlarının desteğiyle ve ur-villerin şifasıyla güçlenmişti. Ayrıca beyaz bir yüzüğü vardı. Ve silah sesleri onu eski hayatından ilk kopardığında, Despiser'in oğlunu alacağını bilmiyordu.

Loxmaster onu duydu ve anladı. Suyun ağırlaştırdığı otların arasında esasını yüksekte tutarak ilerlemeye başladı. Linden acımasızca topuklarıyla Hyn'in yanlarına dokundu. Ranyhyn onun altında titredi ama sarsılmadı.

Sonra tüm atlılar harekete geçti ve ur-villerin koruyucu teurjisi içinde ilerlemeye başladılar.

Yaratıkların ilahileri yükseldi. Ranyhynler yavaş yavaş hızlarını artırarak yakarışın ritmine ayak uydurdular.

Yağmur Linden'in kapüşonundan gözlerine sıçradı. *Seziür* şimdi devasa bir eşek arısı sürüsünü andırıyordu. Gücü duyularını şok etmişti: Çılgınlığıyla kuzeyi yutuyor gibiydi. Artık Kevin'in Nöbeti'nin neden düştüğünü merak etmiyordu. Asıl merak ettiği, yaşayan dünyanın herhangi bir parçasının *Caesure*'un kötülüğüne dayanabilmesiydi.

Anele öyle yapmıştı. Doğuştan gelen Toprak Gücü o zaman onu korumuştu. Yine koruyacaktı. Ama şirketin geri kalanı Demondim'in yaratıklarına ve Linden'in vahşi büyü kullanma konusundaki belirsiz yeteneğine güvenmek zorunda kalacaktı.

Yanındaki Stave ve Mahrtiir'le birlikte Covenant'ın yüzüğünü kavradı ve ur-villerin peşinden Güz'ün kargaşasına doğru hızla ilerledi. Son anda Jeremiah'in adını haykırarak olabilir. Eğer öyleyse, kendini duymamıştı. *Caesure*'un ateş fırtınası saldırısı onu çoktan sağır, dilsiz ve kör etmişti.

5. Zamana Karşı

Bir anda, biçimlendirme dünya haline geldi. Sanki ısırın karıncalar etinin içine girmiş, kimliğini tutarlı bir bütün haline getiren temel liflere - irade ve amaç, deneyim ve hafıza- doğru gittikçe daha derine inerek çığnıyorlarmış gibi Linden'in duyularını doldurdu. Kendisinden tel tel koparıldığını hissetti; acıyla parçalanıyordu.

Böyle bir acıya dayanabileceğine ve bilincini koruyabileceğine inanmazdı. İnsan zihni kendisini savunmak için boşluğa ya da deliliğe başvurabilir miydi? Jeremiah başka nasıl hayatta kalabilmiş, sevebilmişti? Anele başka türlü onun kayıplarının bedelini nasıl ödeyebilirdi?

Yine de kendini korumak için hiçbir aracı yoktu. Varlığının hiçbir yönü, onu *sezaryenin* titiz acısına karşı koruyacak kadar sağlam kalmamıştı. Zaman'ın gerekli sıralamasından tamamen yoksun, belirsiz ve kaotik bir akış alanına girmişti. Hayat, kronolojinin darlığı dışında var olamazdı. Hayatta kalmasının tek nedeni, varlığının sona erebileceği ardışık anlara sahip olmamasıydı.

Ölmek yerine, sanki hiç bitmeyecek bir yıldırım çarpmış gibi sonsuz bir yanma sürecine yakalandı.

Ve yine de-

Biçimlendirme, yok etme, *Sezür*'ün avatarlarından yalnızca biriydi. Başkaları da vardı. Tüm varlığı zamansız bir çılgılığa dönüşmüştü. Aynı anda,

Ancak, bembeyaz ve soğuk bir diyarda tek başına duruyordu.

Hiçbir özelliği ve hiçbir yönde boyutu yoktu. Sadece sonsuza kadar çoğaltılmış, kar gibi yüz­süz, buz gibi alçaltıcı, uçsuz bucaksız ve ıssız, tamamen yaşanmaz, varoluşun olası anları arasında ıssız bir aralıktı. Soğuk sonsuz bir ateşti. Eğer bu an zaman içinde ileriye doğru ayarlanabilseydi, derisi kemiklerinden sıyrılırdı. Ama burada zaman yoktu, hareket yoktu, olası bir modülasyon yoktu.

Sadece o yerdeki tek başına varlığı onu tanımlıyordu.

Orada yalnızlığı tamamlanmıştı. Acıdan daha az katlanılabilir görünüyordu. Sonsuza kadar feryat edebilirdi ama duyulmamıştı.

Yine de bir şekilde hareket etmesine izin veriliyordu. Başını çevirebiliyordu. Sanki sağlam bir zeminde duruyormuş gibi adımlar atabiliyordu. Donma ciğerlerini ısıtırken nefesi kesiliyordu. Soğuğun gömleğindeki kurşun deliğinden bir *kril* gibi saplandığını hissedebiliyordu. Şüphesiz bu, bir şeyin diğerine yol açtığı bir varoluş durumunu mu ima ediyordu? Acısına kulak verilebilecek bir durum?

Ama sadece acı beyazı görüyordu ve adımları onu hiçbir yere götürmüyordu ve soluk soluğa kalışı ıssızlığa hiçbir buhar üfleliyordu.

Ve yine de-

Şekillenme onu parçalara ayırdı ve aynı anda beyaz boşluk onu yok etti. Ve yine aynı anda, *Sezar*'ın kötülüğünün bir başka avatarıyla, kendini parçalanmış taş ve molozlardan oluşan çorak bir araziye bakarken buldu. Dalgaların ritmik düşüşü ve geri çekilişiyle noktalanmış rüzgârın kederli tıslamasını duydu; ve bakmamasına rağmen, arkasında denizlerin kırık bir uçuşuma sürekli çarptığını biliyordu.

Önündeki ham hasarlı kayalar, zamanın parçaları, varoluşu mümkün kılması gereken maddenin ayırık örnekleri gibi görünüyordu; dünyayı bir bütün olarak örüyordu. Kötü bir şekilde hırpalanmışlardı, birbirleriyle olan doğal birlikteliklerinden şiddet ya da delilikle koparılmışlardı. Yine de kendi içlerinde sağlamdılar; ve her biri hala eski uçuşumdaki yerini ima ediyordu.

Bir zamanlar denize karşı bir payanda, kabaran dalgaların dişleri arasında bir yapı ve dayanıklılık iddiası oluşturmuşlardı. Parçalanmış olsalar da öz kimliklerini, inatçı granit benliklerini koruyorlardı. Ve aralarında şekilsiz çocuklar gibi hüznü, ısıltılı yaratıklar hareket ediyordu.

Yaratıklar taşların üzerinde ve arasında kıpırdandıkça hastalıklı bir zümrüt parlaklığı yayıyorlardı; asit ve kangren rengine bir ışık. Onlar olabiliirdi

Illearth Taşı'nın kirli soyu, eğer bu yoğunlaştırılmış bela, Toprak'taki kendi zamanından binlerce yıl önce vahşi büyü tarafından yok edilmemiş olsaydı.

Yine de onları tanıdı. *Skest*'lerdi ve dokunuşları ölüm demekti: et yiyen, aşındırıcı bir maddeden oluşmuşlardı. Bir zamanlar Sarangrave'in Pusuda Bekleyen'ine hizmet etmişler, avlarını Pusuda Bekleyen'in aç dokunaçlarına doğru sürmüşlerdi. Yardım olmasaydı, o ve Covenant ile Tek Ağacın Peşindekiler, Büyük Bataklık Lifeswallower'dan geçerken hayatta kalamazlardı.

Şimdi asit çocuklar ona hizmet ediyor, ara sıra ağzına tatsız yiyecekler ve tuzlu su koyuyor, rüzgârdan üşümüş tenine acı sıcaklıklarını sunuyor ve onun vermeye tenezzül etmediği merhamet için miyavlıyorlardı. Diğer zamanlarda ise gözden kayboluyorlardı, belki de onun yiyeceklerini yenilemek ya da kendi parlak yeşil yaşamlarını geri kazanmak için kayaların arasında eriyorlardı. Tekrar ortaya çıktıklarında ise, yine işlerine devam ediyorlardı.

Keskin biçimlendirme: kayıp beyaz ve soğuk: yırtık taş ve *iskeletten* oluşan boşa harcanmış bir manzara. Hepsi aynı anda, sanki aynı anda aynı mekânı işgal ediyorlarmış gibi etrafında ve içinde üst üste biniyordu. *Sezaryen* başka biçimler de aldıysa, bunlar onun duyularının erişemeyeceği yerlerdeydi.

Yırtılan karıncalar ve kızgın soğuk algılarını yavaşlattı. Ancak yavaş yavaş, *enkazların* arasındaki çorak topraklarda başka biri olduğunun farkına vardı: kendisine ait olmayan bir bedende yaşıyordu; iradesine cevap vermeyen gözlerle etrafına bakıyordu; üzerinde kontrol sahibi olmadığı seçimler yapıyordu. Feryat etmesine ve kederlenmesine rağmen, hiçbir şeyi değiştirmede, hiçbir şeyi etkilemedi. Ne acısı ne de özlemi hapsedildiği zihninden kaçıp gitmişti.

Ölmeliydi, ateş karıncaları ve soğuk tarafından tüketilmeliydi.

Arkadaşlarını, amacını ve oğlunu kaybettiği için çıldırmış olmalıydı. Hepsini mahvetmişti ve daha azını hak etmiyordu. Yine de kaçamadı. Onun yerine, kendisine ait olmayan bir elin sıkıldığını ve aniden başına doğru yükseldiğini hissetti. Hapishanesinin gözlerinden, bedenin sağ yumruğunun şakağına vurduğunu gördü. Kendisine ait olmayan sinirler, ağırlaşmış bir yaradan kan sızdığını, istismara uğramış bir yanaktan aşağı gözyaşı gibi damladığını hissetti. Dişlerinin çoğunu kaybetmiş bir ağızdan ayrık iniltiler sızıyordu.

Boğaz yutkunduğunda, kanayan diş etlerinin sızıntısını tattı.

Aynı anda, zincirinde bir göğüs kemiğine asılı duran yüzükten arjantin rengi bir ateş parladı. Gümüş ıstırap alevlendi ve

Taşlar, kirletilmiş örnekler, bir tanesi bile parçalanıp toz haline gelene kadar.

Sonra, diğer acılarıyla eşzamanlı olarak, Linden Joan'ın zihnine *hapsolduğunu* anladı; sırtında denizle bu moloz yığınının işkence eden kadın, *skest*'in hizmet ettiği kadın, Covenant'ın eski karısıydı. Despiser'in yıldırımıyla kömürleşen Joan, Linden'in korktuğu gibi gerçekten de Kara'ya giden yolu bulmuştu.

Ve burada Joan, *Turiya* Herem tarafından bulunmuştu.

Linden, Raver'ın dokunuşunu yakından tanıyordu: bunu fark etmemesi mümkün değildi. Kendi Toprak'a dönüşü sırasında Joan'ın zihninde *Turiya* ile karşılaşmıştı. Hâlâ nasıl katlanacağını bilemediği acı ve yıkım imgelerine maruz kalmıştı. Ama artık imgeler yoktu. Onlar bile nedensellik ve sıralama gerektiriyordu ki, bu nedensellik *sezgide* mevcut değildi. Onun yerine sadece Raver'ın yaşama karşı duyduğu doyumsuz tiksintiyi hissediyordu.

Turiya Herem'in kötülüğü tarafından kışkırtılan Joan, umutsuzluğunu şakağına doğru ölçerek kendine vurmaya devam etti. Ve her darbeye birlikte, gücü Şelaleler yaratmak için dışarı fırladı, zamanın tutarlı parçalarını, o parçanın içindeki her an parçalanana kadar parçaladı.

Vahşi büyü, tüm manzarayı tek bir güç fişkırmasıyla yerinden oynatabilir; Zaman Kemer'i'ni anında kırabilirdi. Ancak Joan'ın zihnine hapsolan Linden, onun böyle bir şey yapamayacağını anlamıştı. Zorlama ve delilik acısını bastırmıştı: Bu parça parça yıkımdan daha yüksek ya da daha sürekli bir çılgılık atamazdı.

Joan'ın patlamalarının ölçeğine göre, etrafındaki çorak arazi muazzamdı. Hasar telafi edilemez hale gelmeden önce Dünya yüzyıllarca dayanabilir ve acı çekebilirdi.

Linden'a göre bu, şekilsizlik ve boşluktan daha da kötü görünüyordu. Tutarlı bir şekilde hayatta kalabilseydi, seçimler yapabilseydi ve harekete geçebilseydi, Joan'ın acısına karşı koymak için çabalayabilirdi; Joan'ın kendinden nefret etmesinin zararını engellemek için. Ama Linden bu olasılığı da kaybetmişti.

İçinde bulunduğu durum tahammül sınırlarını aşıyordu ama yine de bundan kaçamıyordu. *Skest* onu doyurduktan sonra Joan, çöplükteki anlardan bir diğerinin daha canına okudu ve dondurucu beyaz yalnızlık Linden'in duyularını doldurdu, özelliksiz ve sonsuza dek rahatlamamıştı ve sayısız kemirici kısaç etini parçalara ayırdı ve bundan kaçamadı.

O zaman rahatlama bulma umuduyla bilinçten ve bilgiden kasten vazgeçmeyi deneyebilirdi. Ancak geçmişte birden fazla kez aynı arzuyu hissetmişti; kendini terk etmek için aynı dürtüyü. Babasının intiharını izlerken. Sunbane'in tahribatıyla her siniri işkence gördü. Revelstone'da hapsedildi. Covenant Lord Foul'a teslim olurken bir Raver tarafından ele geçirildi. Bir anlamda, Covenant'ı *Elohim*'in dayattığı durağanlıktan kurtarmak için onun zihnine girdiğinde iradesini feda etmişti.

Şimdi yokluk arzusunun geçmişte ona neye mal olduğunu unutamıyordu. Ya da burada Jeremiah'a neye mal olacağını.

Arkadaşlarının da acı çektiğini, Anele ve Liand'ın, Stave'in, Ramen ve Ranyhyn'in, hatta ur-villerin bile onun emriyle bu dehşet diyarına girdiğini unutamazdı.

Ve hiç zaman geçmediğini hatırladı.

Aynı anda hem tüm anlarda hem de hiçbirinde kapana kısılmıştı. Sonsuza kadar bir kaçış yolu arayabilirdi ve yine de hiçbir şey kaybetmiş olmazdı. Kimliğinin sınırları aşınana ve başarısız olana kadar hiçbir şey kaybolmayacaktı; umudu gerçekten ve tamamen terk edene kadar.

O zamana kadar hâlâ düşünebilirdi.

Hem Anele hem de ur-viller bir zamanlar aynı deneyimi yaşamışlardı. O da aynısını yapmaya niyetliydi.

Ama onlar sadece bir *kaosa* girmişler ya da onun tarafından ele geçirilmişlerdi. Ve kaos onları tekrar dışarı fırlattığında, Dünya gücünün kazası ya da ilmin tasarımıyla, binlerce yıl sonra ortaya çıkmışlardı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı: sadece hayatta kalmak ve ortaya çıkmak için değil, Düşüş'ün doğasında var olan niteliklere meydan okumak için. Kendi içinde, tüm anlar ve hiçbirisi, imkansız bir karışıklıktı. Ancak dışarıdan bakıldığında, Joan'ın deliliğinin kıyısında belirli bir kayaydı; zaman içinde bir yerden bir yere hareket eden ayrı bir güç. İçindeki deliliğe rağmen bir nehir gibiydi: sadece tek bir yöne doğru akıyordu.

Linden'in, deniz onu kıyılarına sürükleyene kadar dayanmaktan daha fazlasını yapması gerekiyordu. Arkadaşlarını da yanına alarak akıntıya karşı yüzmesi gerekiyordu.

Vahşi büyüye ihtiyacı vardı.

Düşünmek bir hareket biçimiydi. Ve dondurucu beyazlığın avatarı, ona hareket yanılsaması sağlayan tek avatardı. Bu nedenle

rastgele bir yön seçti - o yerde tüm yönler aynıydı - ve yürümeye başladı. Sonra koşmaya başladı-

-Beyaz ateşe açılan kapıyı kendi içinde arıyordu.

Soğuk, ciğerlerine acımasız bir şiddetle saldırdı: kanlı öksürükler içinde yere yığılması gerekirdi. Ama öyle olmadı. Hiç zaman geçmemişti. Havaya ihtiyacı yoktu. Bu nedenle göğsündeki parçalanma hiç değişmedi. Acısı ne kadar büyük olursa olsun koşmaya devam edebilirdi.

Bu şekilde, formasyon, kayıp ve alev alev yanan delilik boyunca kendine sarıldı.

Ama kapıyı kaybetmişti. İçinde bir yerde saklı duruyordu. Daha önce iki kez oraya giden yolu bilinçli olarak bulmuş ve kapı eline açılmıştı. Ancak şimdi, ona giden yol kaosa dönüşmüştü. İçine giden yolu yeniden keşfedemeyecek kadar çok acı çekiyordu.

Bu dayanılmaz kargaşada sadece Joan'ın gücü vardı.

Yine de Linden koşmaya devam etti. Artık durursa bir daha asla kendisi olamayacağına inanıyordu.

Hiçbir şey değişmedi. Sebep ve sıralamadan yoksun bir âlemde hiçbir şey değişemezdi. Burada ateş karıncaları ve mutlak yalnızlık hüküm sürüyordu. Yine de Joan ara sıra beslenmeye, ara sıra içmeye ve saldırmaya devam etti; ve Linden kendi umutsuzluğundan kaçarak hala koşuyordu.

Sonra Joan'ın yüzüğünden çıkan argent kırbacı, sivri bir granit parçasının akkor halinde patlamasına neden olarak *gökyüzünün* zümrüt ışıltısını bir anlığına kararttı ve Linden tökezleyerek Anele'nin önünde kararsız bir şekilde durdu.

Onu göremese de varlığının farkındaymış gibi doğrudan ona baktı. Burada birbirleri için var değillerdi ve o kördü. Yine de gözlerinde Dünya Gücü ve niyetinin süt gibi parıltısı vardı.

Onun ortaya çıktığını görmemişti: o sadece oradaydı, başından beri hem olduğu hem de olmadığı gibi. Kalıtsal gücü olmasaydı, onun algılarının erişemeyeceği bir yerde kalırdı. Yine de burada ondan daha gerçekti. Onunkinin aksine, nefesi soğuk havada dalgalanıyordu.

Sanki ona yalvarıyormuş gibi, "Lütfen" dedi. Sonra da gitti.

O hiç orada olmamıştı. O, çaresizliğinin bir ürünü, kaybının bir somutlaştırmasıydı.

Yine de onu kurtarmıştı.

Lütfen mi? Lütfen
ne? Cevabı biliyordu.

Toprağın zenginliği pantolonunun kumaşındaki çimen lekelerinde yazılıydı: kendi kalbinin metaforu gibi bir harita, canlılığın ve hazinenin yerini hem açığa çıkarıyor hem de gizliyordu. Vahşi büyüye giden yolu bulamasa da bu rehberlikten başka türlü faydalanabilirdi.

O bir doktordu, bakım veren biriydi. Yalvarışlara ve ihtiyaçlara verdiği yanıt her acı kadar derindi. Ve Joan'ın zamana karşı olduğu gibi kendine karşı da uyguladığı şiddet, bir tür yalvarış biçimiydi. Joan kendisine kalan tek dilde uzun deliliğini, kendinden nefret edişini ve serbest bırakılma açlığını haykırdı.

Linden'in Berenford Memorial'da geçirdiği yıllar ona, yaralı insanların yardımları geri çevirme biçimlerinin, yaralarının doğasını korkunç bir belagatle ifade ettiğini öğretmişti. Joan'ın da en az Jeremiah kadar Linden'in müdahalesine ihtiyacı vardı.

Linden sessiz feryatlarını zapt edemiyordu; ıstırabını kontrol edemiyordu. Soğuk, beyaz boşluk bir kor gibi şiddetle yanıyordu ve Joan'a uzanabileceği hiçbir eli yoktu. Ama çaresiz değildi.

Umutsuzluk, yalnızlık ve kemirgenlik onu ruhunun köklerine kadar araştırdı.

O da aynısını yapabilirdi. Kendisinin gücü yoksa Joan'inkini kullanırdı.

Kendi ıstırabının ve empatisinin gücüyle Linden, kalbini Joan'ın deliliğinin perdesine ayarladı.

Bu mümkündü: bunu artık biliyordu. Sanki kazara -sanki böylesine acı çeken bir ruh için kazalar mümkünmüş gibi- Joan, Anele'yi Linden'in içinde bir yankı, bir ölüm ve yaşam çanı gibi yükseltmişti. Anele'nin ortaya çıkışı ve ona yol göstermesi için yalvarmasıyla Linden, Joan'ın yüzüğünün her yeni çabasına katılmayı seçebilirdi.

Ve bunu nasıl yapacağını biliyordu. Daha önce bir kez, kısa bir süreliğine Joan'ın zihnine hapsolmuştu. Joan'ın hortlakları ve hayaletleri ile tanışmıştı; Joan'ın işkencecisi. Yolunu bulabilmişti çünkü Lord Foul -belki de ona yardım ettiğinin farkında olmadan- Joan'ın acısının gerçek adını duymasına izin vermişti.

Bu ismi bilen Linden, Joan'ın acısını kendi acısına kattı ve daha da güçlendi.

Kendi iradesini Joan'a kabul ettirmek için hiçbir çaresi yoktu; Joan'ın kendisine vurduğu acımasız darbeleri durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Joan hala

Toprak, hala yaşıyan zaman: Linden yaşamıyordu. Ama Linden'in böyle bir güç arzusu yoktu. Joan'ın elini durdurmaya çalışmak yerine, Joan'ın zihnindeki varlığını, Joan'ın çaresizliğini kavrayışını, Joan'ın patlamalarının gücünden yararlanmak için kullandı.

Joan'ın evlilik yüzüğüyle Linden arkadaşlarını çağırdı.

Onları bulabilirdi. Eğer ıstıraptan kendilerinden kopmamışlarsa, Sezar'ın avatarlarının acımasızlığıyla parçalanmamışlarsa, onlara dokunmayı umabilirdi. Onlar da kendisi gibi Ranyhyn'e binmişlerdi. Ve ilimleri Kanun'un muazzam ihlallerini kapsayan ur-viller tarafından bir şekilde korunuyorlardı.

Eğer o hala dayanıyorsa, eminim onlar da dayanıyordur?

Esmer aracılığıyla, ur-viller ona yardım etmeye söz vermişti. Loremaster kendi gücünü onunkiyle karıştırmıştı. Anele'nin yaralı ön kolundan anıları emmişti. Ve Esmer yaratıkların Ranyhyn ile iletişim kurabileceğini öne sürmüştü.

Bu şekilde yönlendirilmeyi umabilir-

Linden, Joan'ın şiddetinden aldığı vahşi *büyüyle* akıntının tersine döndü ve ur-villeri kendisine katılmaya çağırdı.

Anele'nin hatırlamasını sağladılar-

İlk başta, onun ödünç alınmış ve dolambaçlı argümanı hiçbir şey başaramadı. Saflığına rağmen, ateş karıncalarını kovamadı, soğuğu yumuşatamadı ya da Joan'ın ıssızlığını hafifletemedi. Linden hapishanesinde, yıkıntılar içinde işkence çekmeye devam etti.

Ama sonra Joan iniltili bir ses çıkararak kısırağı yanına koşturdu ve Linden, Hyn'in sırtında acı beyazlığa doğru ilerledi. Kısarak sanki hep oradaymış ve nereye gideceğini çok iyi biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde soğukta tırıs gidiyordu; sanki sadece Linden'in kendisini açıklanamayan bir sersemlikten uyandırmasını beklemişti.

Ranyhyn'in nefesi, omuzlarından Linden'in yüzüne doğru kıvrılan kalın buhar dalgaları göndererek Linden'in burnunu kırılmış çimen kokusuyla doldurdu ve aralarındaki bağı güçlendirdi. Böylece Hyn somut bir şekilde Güz'ün kaosu yerine var olması gereken sevimli dünyayı yeniden yaratıyor gibiydi.

Oh, evet.

Lord Foul umutsuzluk vaaz ediyordu. Ama Seçilmiş Linden Avery çaresiz değildi.

Bir kez daha Demondim yaratığına seslendi.

Joan'ın inlemeleri iniltiye, hıçkırıklara dönüştü. Etrafında telaşla dolaşan *Skest*, zoraki ilgilerinin dindiremediği bir sıkıntıyı hissediyordu. Ama şimdi gümüş patlamaları, ölümcül etteki zehir çizgileri gibi siyahlık ve kezzapla vuruluyordu.

Linden'in yanında Anele, Hrama'nın sırtına, sanki *kazazedenin* dertleri önemsizmiş gibi küçümser bir tavırla oturdu.

Karşısında Liand, beli kırılmış bir adam gibi Rhohm'un boynuna sarılmıştı. Linden onun gözleriyle karşılaşmaya korkuyordu. Onun ne kadar kötü yaralandığını görmeye dayanamıyordu.

Joan'ın şiddeti boyunca karanlık asit hâlâ kendini hissettiriyordu. Buz gibi çorak arazi, buz kütleleri gibi parçalanıyor, yalnızlığın daha küçük parçalarını bırakıyor gibi görünüyordu; ve çatlaklar ve gediklerden gece yarısı akıntıları parlıyordu.

Caesure'un girdabının kemirici böcekleri yeniden eşek arılarına dönüştü; titreşen burgular Linden'in kırılğanlığının tadını çıkarmak için gürledi. Stave kendini taş gibi kayıtsız bir şekilde dik tuttu. Onun altında Hynyn devasa toynaklarını yere vurup başını savurarak serbest bırakılmayı talep ederken, eşek arıları yaklaşan obsidyene saldırıp alevler içinde kaldı.

Mahrthir'in nefesi kan sıçraması gibi geliyordu. Acı kordonlarını sakatlamıştı.

Şimdi Joan yüksek sesle hıçkırıyor, patlamaları ve kırılmaları çağırmak için alnına defalarca vuruyordu. *Turiya* Herem onun işkencesini katladı. Kayalıkların üzerinde amaçsızca eriyip yeniden şekillenerek savruluyordu. Somut Diyar'da kısa bir an için gücü karanlığa dönüşmüştü ve acısını harcayamıyordu.

Ur-viller tüm atlıların etrafını sarmıştı. Havlayan ilahileri Linden'in kulaklarında hissediliyordu, güçle dolu katı bir şeydi, aynı anda hem çılginca hem de kararlı, parçalanmış ve yırtılmamıştı. Onların irfanıyla beslenen kezzap, beyaz boşluğa ve eşek arılarına meydan okuyarak kaos ve kimlik arasındaki ayrımı zorluyordu.

Sonra Anele yumruğunu sıkı ve ön kolunun oyulmuş etinden ince bir damla kan aktı. Ur-viller hep birlikte şiddetlerini iki katına çıkarmış gibiydiler.

Ranyhyn'ler hep birlikte başlarını kaldırdılar. Sert ilahinin ritmiyle, biçimlenmenin ve soğğun dişlerine doğru yükselmeye başladılar; kesik zamanın akıntısına karşı daldılar.

Bir an ya da bir çağ olabilecek bir süre boyunca Linden, Demondim-yaratıklarının bocalayacağından korktu. Ranyhyn'in yolunu kaybedeceğinden. Joan'ın cevaplanamaz deliliğinin yeniden etkisini göstereceğinden. Etinin içinde ve içinden uluyan eşek arıları son akıl sağlığını da yiyip bitirecekti.

Sonra Düşüş'ün migren aurası iki yanından ayrıldı ve o ve arkadaşları, Cehennem'in kendi leviathan'ının karnından tükürülmüş gibi parlak bir gökyüzünün altında katı toprağa koşular.

6.

Hukuk Personeli

Rahatlamayla sarsılan Linden, Hyn'in sırtından düştü, elleri ve dizleri üzerine tökezledi, sonra da sanki toprağı kucaklamaya çalışıyormuş gibi sert çimlerin üzerine yüzüstü yayıldı. O anda, toprağın sıradan katılığı sonsuz derecede değerli görünüyordu; incinmiş balçık kadar iyileştirici.

Yakınlarda öğürme sesleri duydu. Bakmadan, Liand ve her iki Kord'un da bineklerinden düştüklerini biliyordu. Artçı sarsıntılara, *kazadan* arta kalan acıya rağmen onları belirgin bir şekilde hissetti. Sıkıntıdan hasta olan Liand ve Kordlardan biri -Bhapa- sert çimlerin üzerine safra ve ısırap kusuyordu.

Çimenler sertti çünkü öyle olması gerekiyordu. İçinde büyüdüğü toprak, eski şeyl üzerinde ince bir tabakaydı. Nispeten az yağmur alıyordu ve o nem de kısa sürede süzölüp gidiyordu. Yine de keskin kenarlı bıçakları zemini yumuşatacak kadar kalınlaşmıştı. Linden nefes aldığıında toz değıl, köklerin sıkışık nemi ve yaz sonunun uzun süreli sıcaklığını soluyordu.

Çok üşümüştü-şimdi günün sıcaklığı mutluluk vericiydi, aşınmış hislerini yatıştırıyordu.

Mahrтіir diğер Ramenlerden daha iyi durumda değıldi ama kusmadı. Bunun yerine bineğinin sırtından dikkatlice indi ve yaşlı bir adam kadar kırılğan bir şekilde sendeleyerek arkadaşlarından uzaklaştı. Kaskatı kesilmesi Linden'e zayıflığından utandığını ve iyileşene kadar kendisinden uzaklaşmak istediğini söylüyordu.

Stave de atından indi ama Liand ve Ramen'i etkileyen mide bulantısının hiçbirini göstermedi. Aksine, acıya ve bozulmaya karşı dayanıklı, esasen bütün görünüyordu. Sadece istemsiz topallaması incinebileceğini gösteriyordu.

"Seçilmiş," dedi Linden'in başının yanında, "hareket edebiliyor musun?"

Biz

hayatta kalmayı başardı. Bu başarı takdir edilmeyi hak ediyor." Ses tonu ondan bu kadarını beklemediğini itiraf ediyordu. "Ne zaman olduğumuzu bilmiyorum ama nerede olduğumuz belli. Kalk ve etrafına bak."

Başını kaldırmadı: güneşin rahatlığı onu tutuyordu. Usta'yı görmezden gelerek, hala hayatta ve sağlam olduğunu mümkün olan en somut şekilde doğrulamak için algısını etrafına yaymaya devam etti.

Sadece Anele atının üzerinde kalmış, görünüşe göre etrafını körlemesine inceliyordu. Gördüklerini tanıyıp tanımadığını söyleyemiyordu.

Büyük atlara gelince, az önce olağanüstü bir çileye katlandıklarına dair hiçbir işaret vermediler. Hrama hareketsiz durmaktan memnun görünüyor, Anele için güvenli bir yer sağlıyordu. Diğer Ranyhynler hafifçe dağılmış, birbirlerine kuru otları biçmeleri için yer açmışlardı. Arada sırada içlerinden biri ya da diğeri su kokusu arar gibi havayı kokluyordu.

Linden'in farkındalığının arka planında, ur-viller kendi aralarında sessizce havlıyorlardı. Durumu tartışıyor ya da şimdi ne yapılması gerektiğini tartışıyor olabiliyorlardı. Stave gibi onlar da Düşüş'te acı çekmiş gibi görünmüyorlardı, ancak yorgunlukları ortadaydı.

Ama Güz gitmiş, geçtiğine dair hiçbir kanıt bırakmamıştı. Linden ve arkadaşları mahsur kalmışlardı.

"Seçilmiş mi?" Stave daha ısrarla sordu. "Gecikmek iyi olmaz. Eğer gerçekten de Diyar'ın geçmişine girdiysek, o zaman onu bir şekilde değiştirip Zamanın Kemerini tehlikeye atmamak için dikkatli olmalıyız. Bizler ne kahin ne de kâhiniz. Eylemlerimizin öngöremediğimiz sonuçları olabilir."

Yine de ona cevap vermek için ayağa kalkmadı. İçinde bulunduğu koşulları test ederken, bir ipucu yakaladı; en ufak bir *yanlışlık* kokusu.

Sadece bir yaz sabahının yükselen sıcaklığını barındıran havadan kaynaklanmıyordu. Ranyhyn'in içinde kesinlikle *yanlış* bir şey yoktu. Kalıcı acılarına rağmen arkadaşlarının da öyle. Stave gibi ur-viller de onun değerlendirmesini aşıyordu.

Yanlışlık, empoze edilmiş ve doğal olmayan zarar önerisi, altındaki topraktan yükseliyor gibiydi.

Ve tanıdıktı-

Aniden ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı; parmaklarını çimlerin arasından geçirerek toprağa dokundu. "Buraya," dedi Stave'e usulca, neredeyse fısıldayarak. "Ellerini buraya koy. Bana ne hissettiğini söyle."

Kızın önünde diz çöküp parmaklarını çimenlerin üzerine koyarken Usta'nın kaşları hafifçe çatıldı.

"Linden?" diye mırıldandı Liand. Sanki cam kırıklarıyla doluymuş gibi karnının üzerinde kamburlaşarak, güçsüzce ona doğru süründü. "Ne oldu?"

Ama konuşamayacak kadar konsantre olmuştu ve Stave cevap vermedi. Liand belirsiz bir şekilde ellerini otların üzerinde gezdirerek onların hissettiklerini hissetmeye çalıştı.

Evet, diye düşündü Linden toprağı incelerken. Tanıdık. Ve *yanlış*. Dokunuşu bir tür içgüdüsel anıyı çağırıyordu; bilinç için çok derine gömülmüş ve unutulamayacak kadar rahatsız edici bir hatırlama.

Sinirleri boyunca nefes alıp veriyor, yağmurun ve salgının; korkunç çöllerin ve korkunç doğurganlığın yankılarını akla getiriyordu.

Sonra Liand keskin bir nefes aldı ve ellerini geri çekti. "Cennet ve Dünya!" diye nefes nefese kaldı. "Bu *çok kötü*. Burada büyük bir yanlış yapıldı." Kollarını karnına sararak mide bulantısını kontrol altına almaya çalıştı.

Stave, Linden'in bakışlarıyla karşılaştı ve onaylarcasına başını salladı.

Sonunda ellerini çimenlerin üzerinden kaldırdı. "Sadece burada değil," dedi sertçe. "Ülke'nin her yerinde." Landsdrop ve Thunder Dağı'nın batısındaki her yer. "Bu Sunbane."

Duyuları Lord Foul'un Law'a yaptığı saldırının izlerini bulmuştu, ısrarcı ve iğrençti.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Stave sözünü eğip bükmeden. "*Haruchai* bunu unutmadı. Yine de bu zamanda çoktan geçmişte kaldı."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Daha yakın zamanda yaşanmış herhangi bir vahşetin etkisi yüzeye daha yakın olurdu. Yine de Sunbane'e dair korkunç hatıraları onu derinden etkilemişti. Zirvesindeyken, Toprak'ın her canlı ve sevimli yönünü bir işkence kurbanına dönüştürmüştü; affedilemez bir acı örneği.

"Ama hissedecek kadar taze," diye mırıldandı. Sonra geçmişini yuttu. Daha sessiz bir şekilde, "Ne kadar zaman önce olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Her şey buna bağlıydı. Eğer ur-viller Anele'nin anılarını yanlış okumuşlarsa -ya da Ranyhyn hata yapmışsa-

Stave soruyu düşündü. "Kesin bir şey söyleyemem. On yıl, belki daha fazla. On beş yıldan fazla değil." Sonra omuz silkti. "Öyle tahmin ediyorum."

İki ila üç yüz yıl arasında mı? Elbette bu yeterince uzun bir süreydi? Linden ve yoldaşları Anele Asa'yı kaybetmeden önce gelmemiş miydi?

Stave'in algılarına güveniyordu; ama yine de sinirlerinin güvenceye ihtiyacı vardı. Güneşboğan'ın bu uzak hatırlatması bile onu dehşete düşürmüştü. Başını kaldırarak güneşe doğru hızlı bir bakış fırlattı.

Çoktan düzleşmiş, derinlikten, sıcaklıktan ve pustan yoksun kalmış mavi gökyüzünde yay çiziyordu. Etrafındaki yüksek bulutlar masmavi gökyüzüne karşı kayıtsız şekiller oluşturunuyordu. Ancak Yasak Ateş'in etkilerini tanımlayan rahatsız edici koronadan hiçbir iz göstermiyordu.

Gökyüzü de Kevin's Dirt'e dair herhangi bir işaret vermiyordu. Burada en azından sağlık duygusu elinden alınmayacaktı.

Midesi hâlâ isyanın eşiğinde kıvranıyordu ama sonunda bunu görmezden gelebilecek kadar güçlü hissetti. Cesaretini toplayarak etrafına bakmak için ayağa kalktı.

Anele onun bakışlarını üzerine çekti. Hrama'nın sırtına gevşekçe oturmuş, başını eğmiş ve kollarını sanki uykuya dalmış gibi sarkıtmıştı. Bu duruşta, omuzlarından geçen ışığın açısı pelerininin üzerinde kalan yağmur damlalarını yakalıyor, onları incilerden bir ağa dönüştürüyordu; yansımalarından ve kehanetten örülmüş bir ağ.

Arkasında dağlar gökyüzüne doğru yığılmış, granit başlarını meydan okurcasına ya da reddederek kaldırıyorlardı. Sıradağların etekleri bir fersahtan daha uzakta değildi.

Sezgileri ve güneşin konumu ona güneye baktığını söylüyordu. Dolayısıyla bu dağlar Southron Sıradağları'nın bir parçasıydı. Solunda, tepelerden oluşan bir çıkıntı onu kuzeye doğru geçiyordu: sağında, uçurumlar ve tepeler güneybatıya doğru çekiliyordu. Ancak, manzaraların hiçbirini tanımıyordu.

Daha önce hiç bulunmadığı bir zaman ve mekân bölgesine girmişti.

Stave ona sorsa bildiklerini anlatırdı; ama o anlatmadı. Bunun yerine soruyu geçici olarak bir kenara bıraktı. Başka kaygılar dikkatini çekmeye zorluyordu.

Düşüşün etkilerine karşı dişlerini sıkarak arkadaşlarına döndü.

Stave ve Anele esasen iyiydi ama Ramen ve Liand başka bir meseleydi. İçlerinden sadece Manethrall ayakta durabiliyordu ve o da artık bunu yapamıyordu. Şimdi kısa bir mesafe ötede arkadaşlarına sırtını dönmüş oturuyor, kendine sarılıyor ve hırpalanmış bir çocuk gibi ileri geri sallanıyordu.

Pahni ilk düştüğü yere yığılmış, kıpırdayamayacak kadar şok olmuştu. Bhapa kusmuğundan birkaç adım öteye sürünmüştü: acısının hatırası etrafında bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Liand'ın durumu ise biraz daha iyiydi. Sunbane'in kalıntısıyla bir anlık teması son dayanıklılığına da mal olmuştu. Ellerini yüzüne kapatmış, nefes nefese sırtüstü yere yığılmıştı.

Linden'in dimdik ayakta kalabilmesi, ur-villerin karanlık ilmine ve kanına tanıklık ediyordu. Onların gücü onu *kazanın* en kötüsünden korumuştı.

Loxmaster'ın onu kestiğini hatırlayarak eline baktı ve küçük yaranın çoktan kapandığını gördü. Hayır, bundan daha fazlası: tamamen kapanmış, arkasında ur-villerin onun için yaptıklarını gösteren belli belirsiz bir yara izinden başka bir şey bırakmamıştı.

Bir zamanlar Toprak'ın azılı düşmanlarıydılar. Şimdi ise ona hizmet etme arzuları şüphe götürmezdi.

Ne yazık ki yoldaşları aynı cadı armağanını almamıştı. Stave ve Anele dışında, yola devam edecek durumda değillerdi. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı, belki de saatlerce. Ve *alianta*'ya, eğer bulabilirse ve kendilerini yutmaya zorlayabilirlerse.

Hurtloam onları geri getirecektir elbette. Ya da Kanun Asası'nı. Bu zaman ve mekânda, Antlaşma'nın diriltilmesini de isteyebilirdi.

Ama ur-viller *vitrim* sağlayabilir. Eğer kendilerini tüketmemiş olsalardı-

Kendisi için yaptıkları onca şeyden sonra bile onlara yaklaşmakta garip bir şekilde isteksiz hissediyordu; hayvani formları ve karanlık geçmişleri karşısında ürkekti. Yine de temkinli bir şekilde loxmaster'a doğru yürüdü.

O yaklaşırken yaratıklar alçak sesle havlamayı kesti. Yüzlerini ona doğru çevirip ıslak ıslak kokladılar. Kulakları seğiriyordu. Ağızlarındaki ince yarıklar kesikler kadar acımasız görünüyordu.

Loxmaster'dan birkaç adım ötede durdu. Geniş burun deliklerini görmemek için yaratığın alnına bakarak rahatsız bir şekilde, "Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Saygısızlık gibi geliyor. Senden yardım isteyebiliyorum ama sen bana nasıl teşekkür edeceğimi bile söyleyemiyorsun. *Benden* kesinlikle bir şey isteyemezsin. Ve sen zaten çok şey yaptın-"

Sonra itiraf etti, "Ama Stave haklı. Burada yaptığımız her şey tehlikeli. Ve ne kadar uzun kalırsak, o kadar tehlikeli olur. Yola koyulmalıyız ama yapamayız. Liand ve Ramen ata binemeyecek kadar hasta."

Buna karşılık, loxmaster yorumlayamadığı bir hareket yaptı. Sağlık duyusu ona yaratığın kendisine yabancı olduğu dışında hiçbir şey söylemedi; açıklamanın ötesinde.

Ancak sonra, loxmaster ellerini sanki bir yakarısta bulunuyormuş gibi salladı; havada asılı duran, telik ve garip bir şekilde yankılanan birkaç gırtlak sesi mırıldandı. Neredeyse aynı anda, avuçlarında obsidyen kadar siyah demir bir kâse şekillendi, görünüşe göre yaratığın etinin içinden dönüşmüştü.

Kâsede *vitrimin* küflü kokusunu yayan bir sıvı vardı.

Duyulandığı ve minnettarlığını başka nasıl ifade edeceğini bilemediği için, Linden dizlerinin üzerine çökerek kâseyi loxmaster'ın elinden aldı.

Ur-viller hep bir ağızdan konuşarak ona hiçbir şey söylemeyen bir yanıt verdiler.

Bu ham ses bir lanet ya da ilahi veya bir uyarı olabilirdi.

Yine ona ihtiyacı olan şeyi vermişlerdi. Koyu renkli sıvı, yoğunlaştırılmış restorasyon hislerine şarkı söylüyordu. Dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak kâseyi yoldaşlarından en yakını olan Manethrall'a götürdü ve dudaklarına uzattı.

Mahrthir tereddüt etmedi. İhtiyacı büyüktü ve sezgileri Linden'inki kadar keskindi. *Vitrimi* kabul ederek dikkatle yudumladı.

Etkisi hızlı oldu. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, içinde yeni bir güç filizlendi. Acı kaslarından silindi ve mide bulantısı azaldı. Oturduğu yerde kalmasına rağmen, kendi iyileşmesine pek güvenemese de, kendi içinde yükseliyor gibiydi.

Hâlâ gerginlikten boğuklaşmış bir sesle Linden'a seslendi: "Kordonlara yardım et. Ve Stonedownor'a."

"Ve sen" diye eklemesine gerek yoktu.

Biraz roborant için canı yanıyordu. Sonbahar'ın etkileri hâlâ üzerine yapışmış, Sunbane ve kayıplarla ilgili eski anıları canlandırıyordu. Ama yoldaşları

önceliği aldı.

Mahrтіir'den Pahnі'nin yanına diz çökmeye gitti.

Genç kadın başını kaldıramıyordu. Bağırsaklarındaki safra her an taşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve kasları kemikleri boyunca gevşemiş, yorgunluktan gerilmişti. Ama Stave o sırada Linden'e katıldı ve Sahah'ın kuzeninin bir lokma *vitrim* alabilmesi için Pahnі'ye destek oldu.

Pahnі koyu renkli sıvının tadına baktıktan sonra Linden ve Stave Bhapa'ya yardım etmek için döndüler.

O sırada Liand neler olduğunu anlamıştı. Hâlâ kederli midesini kucaklarken, yaşlı Cord'un yanına doğru süzüldü. *Vitrim*'le ilgili kendi anıları vardı.

Kısa süre sonra hem o hem de Bhapa ayağa kalktı, Pahnі de yanlarındaydı. Ayağa kalkmaları kolay olmamıştı ama Linden iyileşmelerinin uzun sürmeyeceğini gördü. Şüphesiz ondan önce ata binmeye hazır olacaktı.

Sonunda kâsedен içmesine izin verdi.

Daha önce de olduğu gibi, ağır sıvı sanki ışısız bir odada çok uzun süre bırakılmış, toza ve durgunluğa maruz kalmış gibi ihmal edilmiş bir tada sahipti. Yine de onu memnuniyetle yuttu; ve birkaç dakika içinde, *sezaryenin* acımasızlığı üzerindeki etkisini kaybetti, omuzlarından dökülen bir pelerin gibi düştü. *Vitrim* onun ölümlülüğünün sınırlarını genişletiyor gibiydi. Kaseyi loremaster'a geri verdiğinde, adımları artık tereddüt etmiyordu ve teşekkür eğilmesi bir hürmet kadar derindi.

Sonunda Stave'e döndü; şirketinde başarısız olmasını isteyebilecek tek kişiye. İçinde bulunduğu durumla ilgili daha büyük endişeleri artık erteleyemezdi.

Çok fazla korkusu vardı. Anele'nin kayıp mağarasından hâlâ günler uzakta olabilirdi. Kanun Asası Anele'nin ayrılışından bu yana bulunmuş ve taşınmış -ve kullanılmış- olabilirdi. Onu geri almak için doğru zamanda gelmemiş olabilirdi. Ve geçmişteki herhangi bir önemli değişiklik Zaman'ın bütünlüğünü ihlal edebilir.

Zaman Yasası'nın ara sıra yaşanan şoklara dayanabilecek kadar sağlam olduğuna inanıyordu. Joan'ın saldırılarına başka nasıl dayanabilirdi ki? Ve aynı zamanda Asa'nın varlığının tüm Yasa üzerinde sürdürücü bir etkisi olacağına da inanıyordu. Elbette telafisi mümkün olmayan bir zarar vermeden onu arayabilirdi?

Yine de bir tür güvence istiyordu.

Covenant ona, "*Kanun Asası'na ihtiyacın var*" demişti. Ama aynı zamanda şöyle de demişti,

Sadece bana karşı dikkatli ol. Ölü olduğumu unutma.

Ve bundan binlerce yıl sonra bir yerlerde bir *Elohim* Dünya'da dolaşarak insanları *yarı elden sakınmaları* için uyarıyordu.

"Pekâlâ," dedi Usta'ya. "Artık hazırım. Nerede olduğumuzu bildiğinizi söylemiştiniz?"

Başını salladı. "Gerçekten de öyle. Güney Ovaları'nın arasında duruyoruz. Southron Sıradağları önümüzde yükseliyor. Doğudaki dağlar Mithil vadisinin batı sınırını oluşturur. Batıda birçok fersah ötede Doom's Retreat uzanıyor. Ve orada" -dağın eteklerinde, mahmuzun Sıradağlar'ın güneybatıya doğru uzanan uzantısıyla buluştuğu eğri çizgiyi ve yamaçları işaret etti- "yaşlı adamın bir zamanlar evini yaptığına karar verdiğim bölgeye doğru yükselebileceğiz."

Sezaryenlerin zamanın yanı sıra mesafeleri de kat ettiği açıktı: Linden onların hareket ettiğini görmüştü. Gerçekten de, aradan geçen yüzyıllar boyunca Düşüş onu hedefinden daha uzağa taşımadığı için şanslıydı.

Dağları inceleyerek, "Sence ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" diye sordu.

Stave güneşe baktı. "Öğleden önce tepelerin arasında olacağız. Ancak orada, yol sürüş için çok zor hale gelebilir. Bunun ötesinde -" Omuz silkti.

Linden onu anlıyordu: Anele'nin mağarasının yerini bilmiyordu. Ama kesinlikle erişilebilir bir yerde olmalıydı? Ramen ve ur-viles yarıktaki *kresh'le* savaşırken Anele, evinin *Mithil Stonedown'dan* ihtiyaç halinde *Toprak'ın* yardımına koşamayacağı kadar uzak olmadığını, ancak ruhumun arzuladığı şaşkınlıktan kurtulmaya yetecek kadar uzak olduğunu söylemişti.

"Yeterince iyi," diye mırıldandı yarı yarıya kendi kendine. "Gidebildiğimiz kadar uzağa gideceğiz. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Hyn'e doğru dönerken pelerinini çıkardı. Yaz güneşi ve *vitrim* tarafından ısıtılan ağır yüne artık ihtiyacı yoktu. Liand hemen pelerini ondan aldı. Kendi pelerinini de çıkardıktan sonra Hrama'nın yanına gitti ve pelerini Anele'nin sırtından çekti. Sonra da üç giysiyi malzemelerinin arasına yerleştirdi.

Aynı anda Mahrtiir, Bhapa ve Pahnı ile birlikte Linden'e yaklaştı. Her zamanki hiddetli tavrına keder karışmıştı ve konuştuğunda sesinde savunmacı bir kavgacılık vardı.

"Ringthane," diye homurdandı, "zayıflığımızdan utanıyoruz. Bu bize yakışmıyor." Keskin bir şekilde söz verdi, "Bir daha yenilmeyeceğiz."

Hem Bhapa hem de Pahnı başlarıyla onayladılar ama onun mücadelecı güvencesi yoktu. Daha şimdiden bir sonraki karşılaşma *ihtimalleri* gözlerine gölge düşürmüş gibiydi.

"Artık tehlikenin farkındayız," diye devam etti Manethrall, "ve önceden uyarıldık. Bir sonraki Düşüş'e cesaret ettiğimizde, kendi dayanıklılığımızı kendimiz sağlayacağız."

Kendisini ve Kordonlarını nasıl korumayı önerdiğini söylemedi.

"Kendine bu kadar yüklenme," diye iç geçirdi Linden. "Senin için endişelenmiyorum." Aslında, başka bir Sonbahar'a girme düşüncesi tüm varlığını ürkütüyordu. Ve kendilerini insanlık dışı standartlarla yargılayan insanlara karşı artık sabrı kalmamıştı. Bunu kendisi de çok fazla yapıyordu. "Biz Ranyhyn değiliz. Onların zaman yeteneğine sahip değiliz."

Mahrthir onun cevabını başıyla selamlayarak kabul etti ama tavrı meydan okurcasına devam etti.

Linden etrafına bakındı; ur-villerin hazır olduğunu ve Ranyhyn'in beklediğini gördü. Gitme vakti gelmişti.

Liand'ın yardımıyla Hyn'in arkasına geçti. Stave ve Stonedownor kendilerini onun iki yanına yerleştirdiler. Ranyhyn'in önünde bir kez daha secde ettikten sonra, Ramenler Anele'yi önlerine katarak küçük bölüğün arkasını getirdiler. Ancak bu kez ur-viller atlıları kuşatmamıştı. Bunun yerine bir tarafta gevşek bir kama oluşturarak hız için dört ayak üzerine düştüler.

Linden topuklarıyla Hyn'in yanlarına dokunduğunda, Ranyhyn'in tamamı güneye doğru dörtlale koşmaya başladı ve ince çimenleri Demondim-spawn'ın koşabildiği kadar hızlı dövdü.

Stave mesafeyi doğru hesaplamıştı. Atlılar Linden'in beklediğinden daha hızlı bir şekilde düzlükleri geride bırakıp dağ eteklerinin ilk yamaçlarına tırmandılar. Ve burada arazi uzun yıllar boyunca rüzgâr ve yağmur, sıcak ve soğukla yumuşatılmıştı. Ranyhyn hızlarını daha uzun süre koruyabilirdi.

bir süre daha. Eğer ur-viller duraksamazsa, şirket öğlene kadar dağların tepesinde olabilirdi.

Yine de şirket yamaçları tırmanırken Linden'in içinde bir endişe duygusu büyüdü. Eğer gerçek gününe dönmeyi umuyorsa, zamanı kendi elleriyle işlemesi gerekecekti. Bu ihtimalden korkuyordu.

Ancak bir süre sonra Anele onun dikkatini dağıttı. Ovaların sıcaklığı yerini zirvelerin daha keskin, daha ince soluklarına bıraktığında, onun yadıklarında bir değişim fark etti. Daha önceki pasifliği gitmişti. Onun yerine aciliyet yayıyordu ve süt rengi gözlerinde çılgın bir bakışla öne doğru eğilerek ilerliyordu.

Ama birdenbire aklı başına gelmemişti: bu çok açıktı. Aksine deliliği odaklanmaya dönüşmüştü. Belki de çevresini tanımıştı. Şimdi de onu on yıllar boyunca defalarca eski evine dönmeye iten, kaybettiği mirasını boş yere aramaya iten aynı saplantı tarafından yönlendiriliyordu.

Aynı zamanda, başka bir değişiklik de dikkatini çekmişti. Ur-viller inatla yukarı doğru tırmanmaya devam etseler de huzursuzlanmaya başlamışlardı. Önce ara sıra, sonra giderek daha sık, içlerinden biri ya da diğeri havanın tadına bakmak için duraklıyor, diğer yaratıkların gerisine düşüyor ve acelelerine devam etmeden önce ısrarla havlıyordu. Sonuç olarak, tüm kama zemin kaybetti.

Tehlike kokusu mu alıyorlardı? Düşman mı? Linden'in bunu bilmesine imkân yoktu. Ama olasılıklar, potansiyel tehlikeler, sanki hava solunamayacak kadar inceymiş gibi ağzının kurumasına ve soluk soluğa kalmasına neden oluyordu.

Lord Foul'un burada ona karşı çıkması imkânsız mıydı? Eğer duyuları onu yanıltmadıysa ve Stave'in algıları doğruysa, Despiser'in Covenant'ın ellerindeki yenilgisi üç yüz yıldan daha kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Ve Foul *tamamen* yenilmişti. Bu süre zarfında sönmeden kalan yenilmiş varlık onu tehdit edemezdi.

Yine de ur-viller görünürde bir sebep olmaksızın rahatsızdı. Ve Lord Foul, Linden'in tek düşmanı değildi. *Elohim* Dünya'da istediği gibi dolaşıyordu. Tek bildiği, zamanı da değiştirebildikleri *ya da nedensellikleri* manipüle edebildikleriydi. Ve onların Würd'ünün garip emirleri onun için anlaşılmazdı.

Eğer Kastenessen gerçekten de tayin edilmiş hapisshanesinden kurtulduysa; eğer bağları Anele'nin sözünü ettiği Durance ise-

Ayrıca Dünya, Illearth Taşı kadar korkunç başka yasaklar da barındırıyor olabilir. Bir yerlerde *Kresh* yaşıyor ve çoğalıyordu. Anele birden fazla kez *skurj*'dan söz etmişti. Ve Linden, Roger Covenant'ın annesine Toprak'a kadar eşlik etmiş olmasından korkuyordu. Joan üzerinde gücü olduğu için, onun vahşi büyü kullanımını manipüle edebilirdi.

Anele'nin aceleci tavrı bölüğü pusuya düşürebilirdi- Sonunda Linden toynakların gürültüsü arasında seslendi, "Stave! U-viles. Bir terslik var!"

Üstat, dağılmakta olan kamaya bakmadan başını salladı. "Eski Lordların bile erişemeyeceği bir ilme sahipler." Sonra ekledi, "Tehlike sezmiyorum."

Linden omzunun üzerinden Mahrtiir'e baktı. Manethrall ters ters bakarak omuz silkti: verecek bir cevabı yoktu.

Bir an sonra yaratıklar hızlarını kesmeye başladılar. Görünüşe göre bir anlaşmaya varmışlardı. Ranyhyn, önlerinde yükselen uçurumların bulunduğu yamaçlar arasındaki alçak bir oyuğu geçerken, Demondim yumurtası tamamen durdu. Hemen loremaster'larının etrafında toplandılar ve vahşi bir köpek sürüsü gibi didişmeye başladılar.

Lanet olsun! Linden Hyn'i yavaşlatmaya çalıştı; ve bir anda tüm Ranyhyn'ler birlikte karşılık verdiler, adımlarını azaltırken bir kavis çizerek döndüler.

Ne olduğunu anladığında Anele "Hayır!" diye feryat etti. Ancak Hrama onun itirazını duymazdan gelerek diğer Ranyhyn ile birlikte durdu.

Yaşlı adam öfkeyle kendini Hrama'nın sırtından attı. Ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başladı.

Yukarıda, kuru bir dere yatağının işaretlediği dar bir vadi kayalıkları birbirinden ayırıyordu. Başlangıçta sığ olan bu dere, tepeleri kestikçe derinleşiyor ve birkaç yüz adım sonra doğu duvarındaki bir çıkıntının etrafında kayboluyordu. Anele şaşırtıcı bir hızla vadiye yöneldi, hedefinden emindi ve ona ulaşmaya kararlıydı. Dünya gücü ve yoğunluğu onu doğaüstü bir şekilde çevik yapmıştı.

Nefesinin altında tekrar küfreden Linden, Mahrtiir'e doğru döndü. "Peşinden gitsen iyi olur," diye soludu. "Onu durdurmaya çalışma. Sadece onu kaybetme. Ur-villere neyin musallat olduğunu öğrendiğimizde sana yetiştireceğiz."

Manethrall başıyla onayladı. Pahni ve Bhapa'yı yanına çağırarak Ranyhyn'ini Anele'nin peşinden gönderdi.

Hrama kendi isteğiyle onlara katıldı. Tıpkı Ramen gibi, tüylü pinto da Linden'in isteklerine saygı duyuyor gibi görünüyordu.

Yaşlı adam için geçici olarak rahatlamış olan kadın, dikkatini Demondim spawn'ına çevirdi. "Neler oluyor?" diye sordu retorik bir şekilde. "Tehlikede miyiz? Bizden ne yapmamızı bekliyorlar?"

Ama Liand'ın ondan daha fazla bildiği bir şey yoktu ve Stave cevap vermedi. Havada hiçbir tehdit yoktu. Sadece yaz ve kır çiçekleri, ısınmış granit ve şeyl ve erimiş buzun yavaş, uzak damlaması kokuyordu. Esinti onu uyatabilecek hiçbir şey taşımıyordu.

Belirsizlikten etkilenerek loremaster'a sordu, "Ne yapmalıyız? Bize burada ihtiyacınız var mı? Size yardım edebilir miyim? Beni anlıyorsunuz ama ne istediğinizi bilmiyorum."

Ancak yaratıklar sert tartışmalarına devam ederken onu görmezden geldiler. Bazıları kısa siyah hançerler çıkarmış, ağızları dövülmüş magma gibi kıpkırmızı kaynıyordu. Diğerleri ise sanki birbirlerine laf yetiştiriyormuş gibi ani ve karmaşık hareketler yapıyordu. Loremaster bile Linden'in çağrısına kulak asmadı.

Bir an için şakaklarında öfke gibi çarpan hayal kırıklığı ve göğsünde sızlayan isimsiz korkularla onlara baktı. Sonra bir küfür mırıldandı ve Hyn'i geri çevirdi.

"Hadi," dedi Liand ve Stave'e. "Eğer bizi burada istiyorlarsa, bizi durdurmanın bir yolunu bulabilirler. Aksi takdirde Anele ile birlikte gideceğiz."

Aynı anda Hynyn ve Rhohm da Hyn'e katıldı; ve üç Ranyhyn birlikte arkadaşlarını takip etmek için adımlarını uzattı.

Diğerleri vadideki çıkıntının arkasından çoktan gözden kaybolmuşlardı. Ancak Linden, Stave ve Liand o noktaya ulaştıklarında ve dere yatağının yükselen kavisini takip ettiklerinde, Bhapa'yı biraz ileride, doğu duvarındaki bir yarığın yanında beklerken gördüler. Yaklaştıklarında, Kordon onları yarığın içine ve karanlığa doğru götürdü.

Dik kenarları, engebeli ve tavizsiz, üzerlerinde yükseliyordu. Öğle vakti bile güneş ışığı yarığın zeminine ulaşmıyordu. Ancak yüzey binlerce yıllık hava ve akıntı nedeniyle yumuşamıştı. Ranyhyn'in ayakları için hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Yokuşu tırısla çıktılar.

Silt ve yosun, geçerken çıkardıkları sesleri yutuyordu. Haber verilmeden ve uyarılmadan eğri büğrü patikayı takip ettiler.

Tepede, granitten bir kemer, uçan bir payanda gibi duvarları aşyordu. Aralığın son kıvrımı, dağ otları ve kır çiçekleriyle kaplı yavaş bir yamaç boyunca güneş ışığının sıçradığını ortaya çıkardı. Linden ve arkadaşları ortaya çıktıklarında, bineklerini zengin eglantine, peygamber çiçeği, mavi columbine ve kan kadar keskin boya çalıları arasında ilerlerken buldular.

Orada Pahnî'ye katıldılar. Onları bir selamla karşıladı ama konuşmadı. Onun yerine doğu, güney ve batıdan gri kayalıklar ve otlarla kaplı dağ yamaçlarıyla çevrili geniş, alçak bir havzayı işaret etti.

Pahnî'nin işaretini takip ettiğinde, Linden Anele'yi havzanın dibinde yarı yolda gördü, Mahrtiir yanına binmişti ve Hrama da onu takip ediyordu.

Yaşlı adam artık o kadar hızlı hareket etmiyordu. Bu mesafeden bile yorgunluğu belliydi. Yine de tökezleyerek ilerledi, adımdan adıma yarı düşüyordu, acelesi azalmamıştı.

Mahrtiir'in ve Hrama'nın varlığından habersiz olabilir.

Mahrtiir onu durdurabilir, hatta belki de Hrama'nın sırtına bindirebilirdi. Ancak Manethrall, muhtemelen Linden ve arkadaşlarının çok önüne geçmemesi için Anele'nin yaya olarak ilerlemesine izin vermekten memnun görünüyordu.

Yaşlı adam havzanın güneydoğu ucuna doğru ilerliyordu; burada yüksek bir kaya yığını dağın eteklerine doğru yayılmıştı. Uzun zaman önce, yekpare levhalar ve menhirler uçurumlardan düşmüş ve orada kırılmış olmalıydı. Onu izlerken, eski evinin bu devasa, yırtık pırtık taşların arasında saklı olduğunu tahmin etti.

Hiç arkadaşı yok-

Eğer öyleyse, şaşkınlıktan kaçmak için çok güzel bir yer seçmişti. Çevredeki tepelerin ihtişamı, havzanın bereketli verimliliğiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Ve bol miktarda su vardı. Yükseklerden yuvarlanarak inen birkaç dere, güneş ışığını bir parıltı çağlayanı halinde yakalıyor ve bir araya gelerek şırıldayarak güneye ve doğuya doğru akan canlı bir dere oluşturuyordu. Anele burada kolayca yiyecek yetiştirebilirdi. Ve ağır kışlarda odun ateşi ve toprak gücüyle ısınabilirdi.

Linden'in gözünde, tüm havza Kanun Asası'nın iyi huylu etkisini gösteriyor gibiydi. Kullanılmasa bile, Asa'nın varlığı

Toprağın doğal Yasasını, temel yapılarını ve canlılığını sürdürdü ve destekledi. Kendisi de bu amaç için oluşturmıştı. Andelain'de sonunda Toprağı sevmeyi öğrenmiş ve tüm kalbiyle onun güzelliğini korumayı ve savunmayı arzulamıştı.

Önündeki manzara, hayranlık duyulan bir yer görünümündeydi.

Yine de anlaşılmaz bir önsezi onu rahatsız ediyordu. Yüksek bulutlar kır çiçeklerinin üzerine belli belirsiz gölgeler düşürüyor, onları canlılıktan belirsizliğe ve tekrar geriye dönüştürüyor; havzanın üzerine sessiz önseziler saçıyordu. Ve uzaklarda, Anele başarısızlık ve kayıp hatıraları tarafından engellenerek bocalar gibi görünüyordu. Birdenbire onu takip etmekte isteksiz olduğunu hissetti. Hyn'i havzaya göndermek yerine olduğu yerde kaldı.

Liand onun yanında, sanki geleceği keşfetmeye hevesliymiş gibi öne doğru eğildi. Hem Pahnı hem de Bhapa gözlerinde şaşkınlıkla onu inceliyor, onun tereddütleri karşısında kafaları karışıyordu. Ama o onlardan Stave'e döndü, yarı bilinçli bir şekilde kendisinin başarısız mı yoksa başarılı mı olacağını, Zamanın Kemerini boş yere tehlikeye atıp atmadığını öğreneceği anı ertelemeye çalışıyordu.

"Söyle bakalım," diye garip bir şekilde başladı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Asa orada olmazsa ben ne yaparım demek istiyordu. Ama bu soruyu sormadı: bu soru onu çok derinden yaralamıştı. Covenant dışında hiç kimsenin onu sitem ya da dehşet duymadan dinleyeceğine güvenemezdi.

Stave onun bakışlarıyla karşılaştı ve sorgulamak için bir kaşını kaldırdı.

Linden gözlerini kaçırmak istedi ama yapmadı. "Gitmeyi planlıyordun. Efendileri uyarmak istiyordun. Tanrı biliyor ya, onlara söyleyecek çok şeyin var. Ama sonra fikrini değiştirdin." Atlıdan sonra. "Nedenini merak etmeden duramıyorum."

Stave onun sıkıntılı bakışlarını tuttu. "Seçilmiş," diye cevap verdi, "size eşlik etmeyi seçtim. Sizi hayatım pahasına koruyacağım. Ama seçimlerim için hesap vermeyeceğim. Uygun zamanı ve yeri bekliyorum.

"Zamanı geldiğinde kalbimden geçenleri söyleyeceğim." Ona bir hesaplaşma sözü vermişti-

Bu zamanda Asa'ya olan ihtiyacı mutlaktı. Başka bir Sonbahar'a girmeden gerçek şimdiki zamanına dönemezdi. Bunu yapmak için önce onu vahşi büyüyle yaratması gerekiyordu. Ancak ne zaman Antlaşma'nın yüzüğünü kullanmaya kalkışsa, gücü kontrolden çıkabilirdi. Bu olasılıkta, bu olası tehlikede, sadece Yasa Kemerini koruyabilirdi.

Esmer'in alanına girerek, herhangi bir başarısızlığın ya da yanlış adımın Lord Foul'un zaferine yol açacağı bir durum yaratmıştı.

Stave bir süre sonra, "Ancak bir konu var," diye ekledi, "açıklayacağım, çünkü bilmediğinizi sanıyorum.

"Sen ve ben atlı ayini birlikte paylaştık ama aynı vizyonu paylaşmadık. Ranyhyn'in sana açıkladığı şeyi bana vermediler. Benim görmemi ve anlamamı istedikleri şeyi de sana vermediler."

Linden ona baktı. Aynı anılara, aynı kehanetlere katıldıklarını; onun da aynı tehlikeleri gördüğünü varsaymıştı. Ve bu tehlikelere rağmen ya da bu tehlikeler yüzünden sonunda onun arkadaşı olduğunu hissetmişti.

Ama yanıliyordu. Ranyhyn ona başka içgörüler, başka bilgiler vermişti. Ondan sakladığı nedenlerle ona eşlik etmişti.

Sanki onu neyin rahatsız ettiğini biliyormuş gibi devam etti: "Senden ayrılmamam gerektiğini bana açıkça söylediler. Bu nedenle, halkımın iradesine danışmak için bir fırsat bulana ya da bulana kadar senin yoldaşın olarak kalacağım."

Korktuğu için alaycı bir şeyler söylemek istedi; ama kendini tuttu. Adamın ona elinden geldiğince güvence verdiğinin farkındaydı. En azından şimdilik ona güvenebilirdi.

Bununla yetinmek zorundaydı.

O şüphelerini kemirirken, Liand onun koluna dokundu; dikkatini çekmek istedi. "Linden," dedi kararsızca, "biz gecikirken Anele ve Manethrall ilerliyor. Bu Asa'nın yerini bizden önce bulamayacaklar mı? Ve eğer bulurlarsa, Anele'nin Asa'yı elinde tutması akıllıca olur mu? Bu zamanda böyle bir gücün kullanılmasının tehlikeli olduğunu açıklamıştınız."

Linden kendi kendine iç çekti. O haklıydı. Stave bile haklıydı. Bunun ne yeri ne de zamanıydı-

Taşıyien'e başını sallayarak topuklarıyla Hyn'in yanlarına dokundu ve kısarak hemen hızlı bir yürüyüşle havzaya doğru inmeye başladı.

Stave ve Liand da ona katıldı. Hynyn ve Rhohm bacaklarını Hyn'inkilerle birlikte uzatarak kısrağın adımlarına ayak uydurdular; Kordonlar da bir kalp atışı kadar arkalarından geldi. Gittikçe hızlanan Linden ve yoldaşları Anele ve Mahrtiir'i takip etti.

Kır çiçekleri arasında kelebekler Ranyhyn'in hızlı geçişinden önce dağılıyor ve ara sıra arılar telaş içinde vızıldıyordu; ama onlara ayıracak dikkati yoktu. Liand'ın sözleri korkularını bıçak gibi keskin şekillere sokmuştu.

Önünde Anele'nin dayanıklılığı azalıyordu ve Mahrtiir onu hızlandırmak için hiçbir şey yapmadı. Ama Linden Stave'le konuşurken yol almışlardı. Çoktan kayalıklara yaklaştırmışlardı. Linden yaşlı adamı geçmeden, adam kayaların arasında yolunu buldu ve tökezleyerek gözden kayboldu.

Mahrtiir, yığılmış monolitlerin kenarında atından indi ve Anele'ye eşlik etmek için atları geride bıraktı.

Anlar Linden'in önünde, Ranyhyn'in adımlarından daha uzun uzanıyor gibiydi. Geçtikleri yerin esintisine rağmen, dağların arasındaki hava yapışkan ve durgundu; iğrençti. Yine de büyük atlar fevkalade hızlıydı. Eğer daha önce tereddüt etmemiş olsaydı, Anele hedefine ulaşmadan ona yetişebilirdi.

Sonunda atlılar Hrama ve Mahrtiir'in bineğinin yanında gümbürdeyerek durdular. Linden aceleyle Hyn'in sırtından kaydı; kayalıklara doğru koşarken tökezledi.

Ancak orada bocaladı: Anele'nin yolunu bulamadı. Kayaların arasındaki her boşluk ve yarık ona aynı görünüyordu, kesik ve derinliksiz, hiçbir yere çıkmıyordu. Ama Stave onun önüne fırladı. Görüşü onunkinden daha keskindi ve Anele'nin yığına girdiği yeri tespit etmiş olmalıydı.

Daha büyük taşlara yaslanmış gibi görünen eğik bir granit levhanın yanından geçerken, kendisini içine alacak kadar geniş, yarık gibi bir boşluk buldu. Hiç tereddüt etmeden içine girdi.

"Kan Muhafızları'nı takip et Ringthane," diye cesaretlendirdi Bhapa. "Manethrall yolu işaretledi."

Linden kayaların arasında hiçbir belirti görmedi; ama Kordon'a kesinlikle inandı ve Stave'in içgüdülerinden şüphe etmedi. Aceleyle taşların arasında ilerlemeye başladı.

Sezaryenden geçişi Anele'nin aklını başına getirmemişti. Eğer Asa'yı bulursa bir bütün olabilirdi; ya da kendini tamamen kaybedebilirdi.

Döşemenin arkasında başka bir boşluk, birbirine yaslanmış monolitlerin arasında eğri büğrü bir koridor belirdi. Sadece güneş ışığının şaftları ve çizgileri

yığının içine girmiş, yolun çoğunu karanlıkta bırakmıştı. Ancak Linden, Stave'in karanlık omuzlarının ötesinde titreşen ışık ipuçları, dans eden alevler gördü. Ve koridorun sonuna ulaştığında, kendini gömülü bir tünele benzeyen bir mağaranın ağzında buldu. Kaya düşmesi girişi gömmeden gizlemişti.

Mahrthir onu orada karşıladı, elinde hararetle yanan, yaşlılıktan neredeyse çıra haline gelmiş bir meşale tutuyordu. Kaba tahta kavrulmuş avuçlarını acıtmış olmalıydı ama acıyı görmezden geldi.

Linden birkaç adım koşarak Stave'in kolunu yakaladı ve onu geride tuttu. Sonra nefes nefese Mahrthir'e seslendi, "Anele-?"

"O önden gidiyor," diye yanıtladı Manethrall. "Burası bir zamanlar bir konuttu, ancak bu amaca hizmet etmesinin üzerinden uzun yıllar geçti. Torchwood'u keşfettiğimde, size yardım etmek için geri döndüm. Kaybolmayacaktır. Ölümünün işaretleri" -Mahrthir zemindeki bozulmuş toprağı gösterdi

-"bize yol gösterecek."

Hâlâ Stave'in kolunu tutan Linden, Raman'ı önden itti. Mağaranın boğazından aşağı doğru ilerlerken, "Burası ne kadar büyük?" diye sordu.

"Bilmiyorum Ringthane," diye yanıtladı Mahrthir. "Belki de fersahlarca uzanıyordur. Ama yerleşim yeri yakınlarda." Kısa bir süre tereddüt etti, sonra ekledi, "Yaşlı adam bir zamanlar burada yaşadıysa, uzun zaman önce terk etti. Ancak başkaları da girmiş."

Linden'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Diğerleri-?"

Mahrthir ona, "Zaman ve toz ayak izlerini silikleştirmiş," dedi. Meşalesinin ışığı yüz hatlarında tuhaf gölgeler oluşturuyordu. "Türlerini ya da sayılarını belirleyemiyorum. Ne zaman girip çıktıklarını da söyleyemiyorum. Sadece bizden yıllar ya da on yıllar önce geldiklerinden eminim."

Oh, Tanrım. Birden önündeki karanlık felaketlerle dolmuş gibi göründü. Yeniden ilerlemeye başladığında, Düşüş çilesinin anıları onunla alay ediyordu.

Sonra mağaranın ağzı, kayadaki bir odaya benzeyen daha geniş bir alana açıldı. Linden kararsız meşale ışığında yerleşim izlerini gördü: alevler yükselip alçaldıkça titreşip yok oluyor gibiydiler.

Bir zamanlar yatak örtüsü olabilecek düzgün bir yığın bir duvara yaslanmıştı. Ancak mağaranın kuru atmosferinde bile, battaniyelerin kumaşının çoğu

ve yatağın dolgusu çürümüştü. Geri kalanı haşarat tarafından kemirilmişti.

Karşısında bir sehpa ve üç ayaklı bir tabure duruyordu, her ikisi de dal gibi kırılğan ayaklar üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelenmişti. Daha küçük olan bir başka masada ise kil küpler ve amforalar saklanıyordu; bunların çoğu hâlâ sağlamdı, ancak bir amfora içindekiler tarafından eritilerek çamura yuvarlanmış, bir küp ise çatlayarak açılmış ve tahıl kabuklarını toz gibi masanın üzerine dökmüştü.

Linden yatağın yanında, bir zamanlar giysi konmuş olabilecek, ama şimdi sadece fareler için yuva olan büyük bir hasır sepetin kalıntılarını gördü. Yerde, meşale olarak kullanıldıkları belli olan bir sürü odun yığını vardı. Pahnı ve Bhapa bunlardan çubuklar aldılar ve Mahrtiir'in meşalesinde yakarak kendi ışıklarını onunkine eklediler.

Onlar bunu yaparken, tehditkâr gölgeler tavanda kıvranıyor ve homurdanıyordu.

Son olarak Linden, yemek pişirmek için olduğu kadar ısınmak için de tasarlanmış düzenli bir taş ocak fark etti. Bir zamanlar ateşi arkasındaki duvara kadar is yaymıştı; ama şimdi siyahın çoğu dökülmüş, geride çıplak toprak ve taş kalmıştı.

Sunder ve Hollian'ın oğlu ve Kanun Asası'nın mirasçısı Anele'nin burada yaşadığını gösteren başka hiçbir şey kalmamıştı.

Odanın içinde değildi ama Linden nereye gittiğini biliyordu. Tek bir çıkış daha vardı, ocağın yanındaki duvarda portal gibi küçük bir açıklık. Ve oradan çok sık duyduğu ve çok iyi bildiği küçük sesler geliyordu: yaşlı adamın çaresizliğinin anlaşılmaz iniltileri.

Açıklık başka bir mağaraya, dağın kalbindeki bir niş ya da dolaptan daha fazlası olmayan mütevazı bir alana erişim sağlıyordu. Anele orada yere yığılmıştı. Ağlayamayacak kadar bitkin bir halde başını yavaşça kaldırıp tekrar tekrar indirerek alnını kanlı bir şekilde taşa vuruyordu. Başını her kaldırışında hafifçe inliyordu. Ama başını bıraktığında tek ses, nemli etinin yere çarparken çıkardığı ıslak gümbürtüydü.

Linden, Kanun Asası'nın yerinde olmadığını görünce hiç şaşırmadı. Yine de bir zamanlar orada olduğuna inanıyordu; ve bir an için kendini somut gerçeklikten saf ve indirgenemez bir keder diyarına taşınmış hissetti.

7.

Yardım ve İhanet

Linden dehşetini nasıl bastıracağını bilemedi.

Ondan yüzlerce fersah ve binlerce yıl uzakta bir yerde oğluna işkence ediliyordu. Sadece birkaç saat önce, tüm yoldaşlarını bir *sezaryenin enfes* acılarına maruz bırakmıştı. Ve Kanun Asası gitmişti.

Yeremya'yı kurtarmak ve Ülkeyi savunmaktan başka bir şey istemiyordu; ama elde ettiği sadece boş bir mağara ve umutsuzluktu.

Bir düzeyde, Asa'yı burada bulacağına inanmış, güvenmiş, *varsaymıştı*. Bundan bin yıl sonra, Anele terk edilmiş evini aradığında, Asa gitmiş olacaktı. Ne yaptığıнын pek farkında olmadan, Asa'nın kendisi aldığı için gitmiş olacağını düşünmeyi seçmişti; Anele'nin arayışı başarısız olacaktı çünkü geçmişe yaptığı girişim başarılı olmuştu.

Kendini diğer olasılıklara karşı körleştirmişti-

Hayalinde, Lord Foul'un taşların yıkılması gibi güldüğünü duydu. Onu hurtloam'a götürdüğünde, ona bu yere giden yolu da açmıştı. O şifa olmasaydı, Anele'nin hikâyesini dinleyecek kadar uzun süre Efendiler'den kaçamazdı. Yaşlı adamın kim olduğunu ya da Asa'yı nasıl kaybettiğini bilemezdi; Zaman'ı bu şekilde ihlal etmeyi asla hayal edemezdi.

Covenant'ın yüzüğüyle Despiser için bir tehlikeydi; ama Despiser, yaptığı şeyi yapmasını sağlayarak onu etkili bir şekilde etkisiz hale getirmişti.

Anele hâlâ yerde yatıyor, dökülen kanıyla taş ve toprağı lekeliyordu. Liand şok içinde ona bakıyordu, sanki yaşlı adamın kaybının derinliği kavrayış sınırlarını aşmıştı. Chagrin Ramenleri meşalelerinin ışığına hapsetmişti, öyle ki alevler yükseldikçe yüz hatları dalgalanıyor ve bulanıklaşıyordu. Ve Stave, Linden'in aptallığına duyduğu öfke soğukkanlılığının önüne geçmiş gibi Asa'nın yokluğuna kaşlarını çatı.

Buna nasıl dayanacağını bilmiyordu. Bu dayanılmaz bir şeydi. Bu nedenle kabul etmeyi reddetti.

Arkadaşları daha iyi bir sonucu hak ediyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Bu çok kötü." Sesi meşale ışığı gibi titriyordu; onlarca yıldır kurumuş odunları tüketen alevler gibi. "Ama daha kötüsü de olabilirdi. Henüz yenilmedik."

Kordonlar ona bön bön baktı. Hevesli savaşçı Mahrtiir bile ağzı köpürmeye başlamış gibi bakıyordu. Liand yaşadığı şoku anlatacak ne bir kelime ne de bir hava bulabildi.

Stonedownor'a güvendiği için, Linden onun sözsüz çağrısını reddetmek istercesine elini kaldırdı. "Sakın söyleme. Hiçbir şey söyleme." Sonra kolunu tüm yoldaşlarını kapsayacak şekilde salladı. "Hiçbiriniz." Kalbini kırabilirlerdi. "Sözümü kesmeyin. Düşünmem gerek."

Ama Anele kafasını yere vurmaya devam etti. Linden çaresizlik içinde, "Anele, Allah kahretsin-!" diye bağırdı. Sonra Liand'a doğru bir bakış fırlattı. "Tanrı aşkına, *durdur* onu. Kendini bu şekilde cezalandırmamalı."

Genç adam onu duydu: hâlâ acıyı tanıyabiliyor ve merhamet hissedebiliyordu. Şaşkınlığını üzerinden atarak Anele'nin yanına koştu. Pahnı'nın yardımıyla yaşlı adamı ters çevirdi. Sonra güçlü kollarıyla Anele'nin kederini sardı ve göğsüne yasladı.

Linden hemen Stave'e döndü.

"Siz," dedi bir suçlama gibi, ama kendinden başka kimseyi suçlamıyordu. "Efendiler. *Haruchai*. Her şeyi hatırlıyorsun." Onun neleri saklamış olabileceğini merak etmek için sebepleri vardı. "Öyleyse bana şunu söyle."

"Anele Asa ile birlikte ortadan kaybolduğundan beri burada neler oluyor? Yani bu süre içinde. Bu bölge, Güney Ovaları'nın bu kısmı. Hiç savaş oldu mu? Herhangi bir güç belirtisi? Garip doğurganlık, doğal olmayan atıklar? Açıklanamayan düşmanlar? Herhangi bir tehlikeli olay?"

Stave cevap vermeye çalıştı ama kadın aceleyle devam etti. "Peki ya burada yaşayan insanlar? Onların hayatları nasıl? Yaşadıkları felaketten nasıl kurtuldular?"

Sunbane? Ne-?"

"Seçilmişler," diye sertçe araya girdi Üstat. "Sorunuz gayet açık. Yanıtlamama izin verin."

Linden büyük bir çabayla kendini tuttu. Alt dudağını çiğneyerek onun cevabını bekledi.

"Daha sakın bir sesle, "Çok şey hatırlıyoruz," dedi. Yine de anlamamız gereken bazı konular var.

"İlk olarak, *Haruçaylar* Toprakların Efendileri olmayı kolaylıkla üstlenmediler. Kanun Asası kaybolana kadar, Ülke'nin böyle bir ilgiye ihtiyacı yoktu. O zaman bile, karar verilmeden önce yüzyıllar geçti, çünkü biz bu konularda aceleci değiliz. Ve yeni Efendiler olarak, yüzyıllar daha geçene kadar Yukarı Diyar'ın tamamını kapsayacak şekilde yolumuzu genişletmedik.

"Sizin bildiğiniz zaman ile şu anda içinde bulunduğumuz zaman arasında, çok az *Haruçay* Güney Ovaları'na kadar gitti. Sunder ve Hollian'ı onurlandırmak için halkım Mithil Stonedown'a gitti. Ve daha sonra, Asa'nın kaybı kesinleştiğinde, onu aramaya yardım ettiler. Ama eğer Asa Kıyamet'in Geri Çekilişi'ne doğru götürülmüş olsaydı, varlığına ya da kullanımına dair bir ipucu yakalayabileceklerini düşündüler. Bu yüzden kaderinin, hiçbir arayışın onu keşfedemeyeceği Southron Sıradağları'nın tepeleri arasında yattığına inandılar."

Stave ne kadarını açıklaması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Sonra şöyle dedi: "Ama *Haruchai*'nin bu bölgede kapsamlı bir araştırma yapmamasının ikinci bir nedeni daha var. Eski Lordlar zamanından beri, Mithil Nehri'nin batısındaki ve Kara'nın güneyindeki Güney Düzlekleri'nde çok az yerleşim olmuştur. Toprak kötü beslenir ve az yağmur alır. Kara'nın halkı orada hoş karşılanmamıştır."

Mahrthir başını salladı. Görünüşe göre Ramen'in uzun hikâyeleri Usta'nın iddiasını doğruluyordu.

"Berek Heartthew zamanında," diye devam etti Stave, "Eski Lordların ilki olmadan önce, Yozlaşmaya ve kötülüğün hizmetkârlarına karşı verdiği büyük savaşın çoğu Güney Ovalarında yürütüldü. Bu savaşın şiddeti dünyayı kasıp kavurdu, insan yaşamını teşvik etmek için çok fazla zarar bıraktı."

Haruchai, Linden'in ısrarlı bakışlarını üzerinde tuttu. "Bu bölgede hiç konut olmadığı için Efendilere de ihtiyaç yok. Güney Ovaları'nı biliyoruz çünkü Toprak'a olan görevimiz bunu gerektiriyor. Ama buraya nadiren yolculuk ederiz."

"Yani bilmiyorsun," diye karşılık verdi Linden. "Burada her şey olabilir -herhangi bir şey- ve senin bundan haberin olmazdı. Asa yok edilmiş ya da yüzyıllardır kullanılıyor olabilir ve senin hiçbir fikrin olmazdı."

"Hayır, Seçilmiş." Stave'in düz tonunu bir sitem akımı bozdu. "*Haruchai*'nin yanında bu kadar uzun ve zorlu bir maceraya atıldınız ve güce karşı hassas olduğumuzu öğrenmediniz mi? Hayal ettiğin gibi güçler dikkatimizi çekmekte başarısız olamaz. Kevin'in Kir'i bizi kör etmez ve duyularımızın erişimi büyüktür."

"Ayrıca buraya nadiren yolculuk ettiğimizi de söyledim. Asla demedim. Yüzyıllar boyunca, ilgimiz yalnızca Toprağın sınırları ile sınırlandı. Belki küçük teolojileri fark edemeyiz. Ama sizin korkunuz bu değil."

"Endişeniz yersiz. Bundan eminim."

Linden onun verdiği güvence için minnettar olmalıydı; ama duyguları çok hararetli bir şekilde yanıyordu. Yine de ona inandı. İçinde bulundukları durum gerçekten de daha kötü olabilir.

Dudağını tekrar ısırarak dikkatini Mahrtiir'e çevirdi.

"Başkalarının da burada olduğunu söylemiştin. İnsan ya da değil." Dostça ya da değil. "Bana onlar hakkında başka bir şey söyleyebilir misin?"

Tüm sertliğine rağmen Manethrall birden ürkek göründü; ya da meşale ışığı yüzüne korkuya benzer gölgeler düşürdü. Kabaca yutkundu. "Yapamam. Gördüğünüz gibi, bu yerleşim yeri iyi korunuyor. Rüzgâr ve yağmur giremez. Yine de buraya durmadan toz çöküyor. Çok fazla şey gizlenmiş."

"Ama yine de onları takip edebiliyorsun?" Linden talep etti.

"Yapamaz mısın?" Ses tonu Bhapa'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Mahrtiir omuzlarını dikleştirdi. "Yapamayız, Ringthane. Ben Ramen'den bir Manethrall'ım. Yanımdaki Kordonlar yeteneklidir. Bu tür şeylerde tanıdığımız diğer tüm insanlardan daha ustayız."

"Ama dediğim gibi, bizden önce yıllar ya da on yıllar geçti. Birçok mevsim bir araya gelerek dışarıdaki patikaları yok etti. Ve bu mağaranın ötesindeki ova hem açık hem de verimli, otlarla dolu. Bizden öncekileri takip edemem çünkü bu mümkün değil."

Verdiği cevap Linden'in umutlarını boşa çıkardı; ama şimdi tereddüt etmedi. Yapamazdı. Bir an bile tereddüt etse, yaptığı şeyin büyüklüğü

onu ele geçirecekti. O zaman Anele gibi yere yığılabılır, çaresizliğini taşı vurarak haykırabilirdi.

"Bu durumda," diye mırıldandı, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi, "ur-villere güvenmek zorunda kalacağız."

Yaratıklar Anele'nin hatırlamasını sağlıyor!

Ramen kampının dışında, ur-viller anılarına ulaşmak için yaşlı adamın kanını çekmişlerdi. Ama daha önce de ona benzer bir şey yapmışlardı. Bunu birkaç kez yapmış olabilirler. Asa'yı nerede ve nasıl -ve ne zaman- kaybettiğini bilecek kadar geçmişini öğrenmiş olabilirler mi? Kendi nedenleriyle bunu kendileri aramış olmalılar. Yoksa neden onun deliliğini araştırmaya devam etsinlerdi? Başka neden Linden'e yardım etmişlerdi-?

Anele'yi mağarasına kadar takip etmemişlerdi çünkü Asa'nın gittiğini biliyorlardı. Bunun yerine onu başka bir şekilde aramak niyetindeydiler.

Linden'e cesurca hizmet etmişlerdi ama nedenini bilmiyordu. Belki de Asa'yı kendileri için istiyorlardı. O -ve Covenant'ın yüzüğü- bir amaç için araçtan başka bir şey olmayabilirdi. O olmadan bu zamana, kendi geçmişlerine ulaşamazlardı.

Çoktan geç kalmış olabilir.

Hemen koşmaya başladı, meşalenin ışığında karanlığa doğru ilerliyordu.

Arkadaşları bir anlık şaşkınlık yaşadı. Sonra Liand aceleyle arkasından seslendi, "Linden! Bekle!"

Adımlarını yavaşlatmadı. Ona güveniyordu. Anele'yi elinden geldiğince çabuk getirecekti. Eğer yardıma ihtiyacı olursa, Ramen onu yalnız bırakmayacaktı.

Felaketin görüntülerinden korkarak Anele'nin terk edilmiş evini geçti ve mağaranın boğazına doğru koştu.

Stave, hasarlı kalçasına rağmen onu kolayca geçiyor gibiydi. Mahrtiir onları yakından takip ediyor, kararsız meşalesiyle yollarını aydınlatıyordu.

Ur-viller çok uzaktaydı-

Önünde, yığılmış kayaların arasına güneş ışığının hassas çizgileri düşüyordu. Artık fener ışığına ihtiyacı yoktu. Manethrall koşarken damgasını attı.

Mağaranın ağzının ötesindeki koridor Stave'in ya da Mahrtiir'in geçmesine izin vermeyecek kadar dardı; ama geçit genişler genişlemez Üstat

yolunu kesmek için kayaların üzerinden atladı. Adamın sert bedeniyle kafa kafaya çarpıştı.

"Seçilmiş," diye ısrar etti sertçe, "bu delilik. Asa kayboldu. Acelecilik ve vahşilik onu geri getirmeyecek."

Linden onu kenara itmek için boş yere çabalayarak ona doğru hamle yaptı. "Lanet olsun," diye itiraz etti, "ur-villerin neden *durduğunu* sanıyorsun? Onları gördün. Bir şeylerin *kokusunu* aldılar.

"Onlar Asa'yı bulmadan önce onlara yetişmeliyiz."

Onlarla kalmalıydı. Ama Anele'nin çaresizliğinin onu yanıltacağını nereden bilebilirdi ki?

Stave'in yüzünde hiçbir tepki yoktu; ama dönüp onun önünde koşmaya başladı ve onu yüksek taşların arasına götürdü. Arkalarında Mahrtiir olduğu halde kayalardan kurtuldular ve kendilerini bekleyen Ranyhyn'e doğru koşmaya başladılar.

Ur-villerden ayrıldıkları oyuğun yukarısındaki vadiye ulaştıklarında, Linden çok geç kalmadığına inanmaya başladı. Havada gücün zonkladığını hissedebiliyordu: vadinin duvarları karanlık ve güç yayılımlarını yukarı doğru yönlendiriyordu. O zaman yaratıkların yakınlarda iş başında olduğunu anladı. Henüz uzaklaşmamışlardı.

Duygularına göre, onların ayinleri bir arayış gibiydi.

Hâlâ onun ısrarına karşılık veren Ranyhyn dörtnala vadiden geçip yamaçtan aşağı indi. Ancak Demondim yumurtalarının düğümlendiği yere yaklaştıklarında önce bir dörtnal, sonra da bir yürüyüşe yavaşladılar. Hynyn ve Mahrtiir'in bineği yanında olduğu halde, Hyn ur-villerin çalıştığı noktadan yarım düzine adım ötede durdu. Linden orada, yaratıkların ne yaptığını şaşkınlıkla izliyordu. Gücün bu şekilde kullanıldığını daha önce hiç görmemişti.

Obsidyen kuvveti sağlık duyusunu öyle acıttı ki görüşü bulanıklaştı ve burnu aktı. Tenine pişmanlık gibi bir kızarıklık yayıldı ve ağzı bakırın ve özlemin tadıyla doldu.

Çukurun dibinde alçak bir yükselti kabarmıştı. Yükseltinin tepesinde, ur-viller bir çemberin içinde oluk gibi dar bir hendek açmış ya da kazmışlardı.

ya da on adım genişliğinde. Şimdi loremaster, diğer yaratıklar arkasında sıkıca toplanmışken, demir cerridini veya asasını ucu hendeğe dikilmiş olarak tutuyordu; ve ur-viller birlikte zikrederken, yağ kadar akışkan ve sakatat kadar kirli siyah güç demirden oluğa akıyordu.

Sıvı, günün aydınlığını emip götürüyor gibiydi. Hendek içindeki çember, hiç ses çıkarmadıkları halde kıvranan ve feryat eden gölgelerle doluydu.

Linden gözlerindeki nemi ovuşturarak daha net görmeye çalıştı. Loremaster'ın demiri yavaşça kanıyordu ama hendek çoktan dolmuştu. Ur-viller, o ve yoldaşları Anele'nin mağarasına doğru yola çıktuktan kısa bir süre sonra yakarışlarına başlamış olmalıydı.

Çemberin içinde, kıvrılan gölgeler kesin biçimler almayı reddetti. Belirsiz kaldılar: şekilsiz ve eziyetli; bir mask gibi imalı. Yine de belirsizlikleri bir niyet duygusu taşıyordu; arzu ve arayış.

"Stave?" diye mırıldandı
usulca. Ne halt ediyorlar
bunlar? Ama Efendi cevap
vermedi.

Gölgeler hâlâ kükrüyor ve özlem duyuyordu. Ama şimdi yavaş yavaş dikkatlerini kama ve dağlardan uzağa, dağ eteklerinden batıya doğru yöneltiyor gibiydiler. Kıvranan formları o yöne doğru çağırıyor gibiydi.

Onlar böyle yaptıkça hendek taşmaya başladı. Viskid siyah sıvı oluktan bir yılan gibi akıyor, sanki kapana kısılmış gölgelerin emirlerine itaat ediyormuş gibi toprak ve çimenlerin arasından kayıyordu.

Güç yılanı önce yavaşça, sonra daha da hızlanarak çukurdan süzüldü ve yamaçtan aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Birkaç dakika içinde hendekteki tüm sıvıyı çekecek kadar uzamıştı. Ancak, ur-viller sıvıyı akıp gittiği kadar hızlı bir şekilde yenilemeyi başardılar. Hendekleri dolu kaldı ve güneşin doğrudan çelişkisine karşı gölgeleri yerinde tuttu.

Kara yılan Linden'in algısına seslenerek onu yönlendirdiği yeri takip etmeye çağırdı.

Bir süre sonra, küçük bir ur-vil grubu -yaratıkların belki de üçte biri-kamadan ayrıldı ve yılanın kıvranışının yanında tırıs la uzaklaştı.

Uzunluk. Koşmuyorlardı ama sıvı güçlerini geride bırakacak kadar hızlı hareket ediyorlardı.

Her biri yanan kan kadar parlak, kıpkırmızı bir bıçağı olan demir bir hançer taşıyordu.

Linden büyük bir çabayla kendini kapıldığı şaşkınlıktan kurtardı. Eğer ur-villerin ilmi Kanun Asası'nın yerini bu şekilde bulabiliyorsa, geride kalmak istemiyordu. Mahrtiir ve Stave'e "Hadi," diye mırıldanarak Hyn'i harekete geçirdi. "Bunun nereye gittiğini görmeliyiz." Kısarak itaatkâr bir şekilde yaratıkların peşinden kovuğun etrafında dörtnala koşmaya başladı.

Karanlık çizgi hızlı akıyor gibi görünmüyordu. Ve ilerleyişi yavaşlamıştı. Belki de çemberden ve gölgelerden uzaklaştığı için gücü azalmıştı. Ya da artık daha az yaratığın onu beslediği gerçeği yüzünden azalmış olabilirdi. Yine de çoktan dağ etekleri arasındaki bir toprak kıvrımına düşmüş ve sanki yolundan emin değilmiş gibi kayaları ve ot tutamlarını arayarak uzak yamaçta kıvranmaya başlamıştı.

Arkadan gelen ur-viller ona yetişti. Hemen yılanın başının yanına, her iki tarafta dörder sıra halinde yerleştiler ve birbirlerine bakacak şekilde dizlerinin üzerine çöktüler. Her biri hançerini yılanın akışkan vücuduna saplarken, kargalar gibi gür sesleri yükseldi.

Havada taze bir güç titreşti: yılan sanki kışkırtılmış gibi kıvrandı. Sonra daha hızlı ve kesin bir şekilde ilerlemeye başladı.

Ur-viller sıvıyı muhafaza etmek için oldukları yerde kaldılar.

Rotası neredeyse batıya doğru uzanıyordu. Ancak bu bölgede dağlar yavaş yavaş güneye doğru çekiliyor ve eteklerini de yanlarına alıyordu. Sonuç olarak, yılanın yolu yavaşça düzlüklere doğru açılıp yaparak Linden ve arkadaşlarını yaz sıcaklığının daha da derinliklerine götürdü.

Yol aldıkça gözlerindeki nem tere dönüştü. Başka bir şey yapamayınca onları gömleğinin koluna sildi ve aramanın dolambaçlı ilerleyişine odaklandı.

Yılanımsı siyahlık, uzaması onu zayıflattığı için kısa süre sonra tekrar titremeye başladı. Ancak kısa bir süre sonra sekiz ur-vil daha yamaçları tırıs tırıs geçerek geldi; bunlar loremaster ve azalan kama tarafından güçlerinin erişim alanını genişletmek için gönderilmişti. Bu yaratıklar da parlayan hançerlerini yılanın sıvı etine saplamak için yılanın başının arkasında diz çöktüler.

Karanlık sıvı bir kez daha yenilenmiş bir güçle ileriye doğru aktı.

Ur-villerin konsantrasyonunu bozmaktan korkan Linden, Stave'e usulca, "Bunu daha ne kadar sürdürebilirler?" diye sordu.

Bir cevap beklemiyordu; ama kısıtlı aciliyeti bir çıkış yolu talep ediyordu. Görebildiği kadarıyla, dağın etekleri, yere düşmüş bir battaniye gibi buruşuk ve Asa'yı gizleyebilecek herhangi bir özellikten -mağaralar veya kümesler, vadiler, düşmüş taşlar- yoksun bir şekilde sırayla açılmaya devam ediyordu.

Üstat omuz silkti. "Onlar Demondim dölü. İlimlerinin boyutunu kim ölçebilir? *Haruchai* onların Yozlaşma'nın hizmetinde çok daha büyük başarılar gösterdiklerini gördü."

Linden, Asa'nın Anele'nin onu kaybettiği yerden onlarca, hatta yüzlerce fersah uzağa götürülmemiş olması için herhangi bir neden düşünemiyordu.

Konsantrasyonunun hararetiyle diğer arkadaşlarını unutmuştı. Neyse ki Stave unutmamıştı. Manethrall'a dönerek Mahrtiir'den Liand, Anele ve Kordların yardıma ya da rehberliğe ihtiyaı olması ihtimaline karşı kovuğa doğru geri dönmesini istedi.

Manethrall, Stave'in önerisini kabul etmekten gözle görülür bir şekilde hoşlanmamıştı. Bununla birlikte, görünüşe göre talebin makul olduğunu kabul etti. Başını *Haruchai*'den çok Linden'e doğru eğerek Ranyhyn'ini döndürdü ve uzaklaştı.

Onun gidişini zorlukla gördü. Pragmatik kaygılara ayıracak dikkati yoktu. Buraya gelerek çok fazla risk almıştı ve önündeki arayıştan başka bir şey düşünemiyordu.

Akan sıvı yine yolunu kaybetmeye başladı. Ancak tamamen başarısızlığa uğramadan önce, ur-fillerin sonuncusu da onu ayakta tutmak için geldi ve geride gölgelere hükmetmesi için yalnızca loremaster'ı bıraktı.

O ana kadar Linden'in dikkati yılanın ilerleyişine odaklanmıştı: ur-villerin çabaları için ödedikleri bedeli hiç düşünmemişti. Onlar insani terimlerle anlaşılamayacak kadar yabancıydılar. Ama şimdi Demondim-cinlerinin yorgunluktan titrediklerini görüyordu. Kendilerine özgü doğaları onları gerginlikten ve sınırlamadan korumuyordu: Zaman'ın gerekli, kaçınılmaz ve sakat bırakıcı katı kuralları.

Daha nce, Asa'yı kendisiyle çelişebilecek nedenlerle aradıklarından korkmuştu. şimdi ise onu bulmadan önce kendilerini tketebileceklerinden endişe etmeye başlamıştı.

Tepede güneş öğleden sonraya doğru kayıyordu. Linden susuzluğun, açlığın ve kendi derin yorgunluğunun belli belirsiz farkındaydı. Roger Covenant'la ilk karşılaştığı saatten beri gerçek bir dinlenme yaşamamıştı. Yine de ur-villerin çabaları ve ilmi onu tutuyordu. Kanun Asası'na duyduğu ihtiyaç diğer tüm düşüncelerden daha ağır basıyordu.

Önündeki irfan yılanı dar bir vadideki kaya çıkıntısının yanından kayarak geçti ve artık ince topraktaki avının tadını alamadığı için kafası karışmış gibi görünüyordu. Aynı anda Mahrtiir, Linden'in diğer yoldaşlarının yanı sıra bir grup ur-vil ile birlikte geri döndü.

Manethrall, Liand, Anele ve Kordonlar vadiden çıktıklarında, loremaster'ın onları batıya doğru yönlendirdiğini, hendeği doldurma ve gölgeleri zorlama çabalarını tek başına bıraktığını açıkladı. Bununla birlikte, yılanın başına doğru ilerlemek yerine, loremaster en arkadaki ur-villeri değiştirmek için durmuştu. Gücünü siyah akıntıya yönlendiren yaratıkların en büyüğü, diğerlerini ilimlerinin erişim alanını genişletmeleri için serbest bırakmıştı.

İlerlerken yorgunluktan sendeliyorlardı. Yine de solmakta olan arayışlarının yanında dizlerinin üzerine çöktüler. Bıçakları ellerinde yalpalanıyor, demire dönüşüyor ve sonra spazmodik olarak erimiş bir parıltıya geri dönüyor gibiydi. Yine de görevlerine tek vücut olarak eğildiler ve ham seslerle ilahi söylediler.

Bhapa ve Pahnı herhangi bir yorgunluk hissettilerse de bunu belli etmediler. Bunun yerine, Manethrall'larının huzurunda Kordların alçakgönüllü metanetini sergilediler. Ama Anele umudunu yitirmiş gibi Hrama'nın boynuna yayılmıştı. Liand da endişesini ve merakını gizlemeye çalışmıyordu. Hayatındaki hiçbir şey onu irfan yılanı gibi bir güç gösterisini anlamaya hazırlamamıştı.

Rhohm'u Linden'in yanına çektiğinde, Taşyiyenor, "Manethrall, ur-villerin Asa'yı aradığını düşünüyor," dedi. Yaratıkların onu duymayacağını umarak fısıltıyla konuştu. "Yine de endişeniz çok açık. Onların yardımını istemiyor musun? Onlara güvenmiyor musun, Linden?"

"Emin değilim." Ne hissettiğini pek bilmiyordu. "Şimdiye kadar bizim için yaptıkları her şey iyiydi. Ama bunu neden yaptıklarını bilmiyorum.

"Bir tür ırksal amaçla hareket ettiklerini duydum." Gariplikleri. "Binlerce yıl boyunca Lord Foul'a hizmet ettiler. Sonra

ona karşı." Yeni bir Kanun Asası yapılabilmesi için Vain'i yaratmışlardı. "Neyin değiştiğini bilmiyorum."

Onların ilminin sınırlarını da bilmiyordu. Öngörü yeteneğine sahipler miydi; Zamanı okuyabiliyorlar mıydı? Asa'yı şekillendirmesini sağlamış olmaları mümkün müydü, böylece daha sonra -şimdi- onu kendileri için talep etme fırsatına sahip olacaklardı?

Eğer Viles ve Demondim'in kendi formlarına duydukları nefreti paylaşıyorlarsa, kendilerini dönüştürmek için Asa'ya ihtiyaçları olduğuna inanabilirlerdi.

Liand başını salladı. Stave'den ur-viller hakkında onun kararsızlığını anlayacak kadar çok şey öğrenmişti. Yumuşak bir sesle, "İtiraf etmeliyim ki Toprak ve güç hakkındaki bilginize imrenmişimdir. Ama şimdi, bilginizin getirdiği yükleri kıskanmadığımı fark ediyorum."

Acı acı gülümseyerek, sessizce ilim yılanının ilerleyişini incelemesi için onu yalnız bıraktı.

Linden yakında tamamen bozulacağına dair işaretler görebiliyordu. Çok zayıflamıştı: sanki siyah sıvı yaz sıcaklığında denatüre oluyormuş gibi gücü azalıyordu. Ur-viller sırayla başının arkasında diz çöküyor, kezzaplarının araştırmaya devam edebilmesi için kuyruğunu terk ediyorlardı. Ancak bunu her yaptıklarında, yorgunluk güçlerini daha fazla tüketti; ve yılanı besleyen yeni bir güç kalmadı.

İzlerken güneş Linden'in kalbini pişiriyor, onu Anele'nin umutsuzluğuna daha da yaklaştırıyor gibiydi.

Sonra siyah sıvı tepeler arasındaki dar bir yarığın dibine yaklaştı ve orada tamamen durdu. Yolunda hiçbir engel göremiyordu ve bu yarığı daha önce geçtiği diğer yarıklardan ayıracak hiçbir özellik yoktu. Dibindeki kum ve taş, ilkbaharda yağmur ve eriyen karlarla beslenen ama şimdi tamamen kurumuş bir su yolunu akla getiriyordu. Bununla birlikte, vadinin kenarlarında, Linden'in çevredeki tepelerde gördüğünden çok daha fazla çalı ve ot yetişiyordu. Belki de kumun içinden hâlâ biraz su sızıyor ve çalıların derin köklerinin hayata tutunmasına yardımcı oluyordu.

Görünürde hiçbir neden yokken, ur-villerin arayışının sıvı hattı, sanki görünmez bir duvarla karşılaşmış gibi düz bir düzlemde sona erdi.

Linden'in arkasındaki yaratıklar yilandan uzaklaşarak bıçaklarını gövdesinden çektiler ve gücünün solup gitmesine izin verdiler.

soldu. Birkaç dakika içinde karanlık sıvı buharlaşmaya başladı. Macunlaşmış gücü gece yarısı tüyler halinde havaya karıştı ve gölgelerin kalıntıları gibi dalgalandı.

Yılan ölürken, Hyn'i ileri doğru itti. Yılanın bittiği yeri incelemek istiyordu. Ur-viller basitçe başarısız mı olmuştu? Yoksa arayışları bir tür engelle, sıradan görüşün tespit edemediği bir ilim ifadesiyle mi karşılaşmıştı?

Demondim-cinler kısıp sesle ona havladılar: onu uyarmaya çalışıyor olabilirlerdi. Ama çılgınlıkları onu durduramayacak kadar zayıf ve yorgundu.

Stave hemen onun peşinden geldi. Liand ve Mahrtiir de aynısını yaptı. Ama Linden ölmekte olan sıvının kesildiği çizgiye yaklaşırken Ranyhyn'leri Hyn'in bir adım gerisindeydi.

Kısrak aniden ürktü; durdu. Başını sallayarak onaylamaz bir tavırla homurdandı.

"Dikkatli olun, Seçilmişler," diye öğüt verdi Üstat. "Burada güç var." Linden hâlâ hiçbir şey fark edemiyordu. "Ne tür bir güç?"

Stave tepelere baktı. "Lordların düşmanlarının yaklaşmasını engellemek için yaptıkları gibi bir Uyarı Sözü'ne benziyor."

Mahrtiir sert bir şekilde, "Böyle bir güçten yoksun" dedi. *Haruchai*'ye karşı çıkmaktan zevk alıyor gibiydi.

Stave başını salladı. "Gerçekten de öyle. Gizler. Tehdit etmez."

Linden sanki kör olmuş gibi boş havaya bakakaldı. Neden algılayamıyordu-?

Liand'a ne görebildiğini sormak için etrafına bakındı; ve bunu yaparken görüşünün kenarı kuru dere yatağının dibinde belli belirsiz bir parıltı yakaladı, serap gibi anlaşılması zor bir bozulma. İçgüdüsel olarak tekrar doğrudan kuma ve çalılara baktı; ve yine duyuları hiçbir şey algılamadı. Yine de yana baktığında, su yolu hafifçe dalgalanıyor gibiydi.

Thomas Covenant'la ilk tanıştığından beri olduğu gibi belirsizlik tarafından yönlendirilen Linden, Stave ve Mahrtiir gibi parıltının karakterini hissedebilene kadar algısını yavaş yavaş geliştirdi.

Haklıydılar: havada güç vardı. Eğer Hyn onu yarığın dibine taşısaydı, onu sersemletecek kadar güçlü bir kuvvet tarafından sokulacaktı. Yine de uğrayabileceği herhangi bir zarar, gücün amacı değil, gerekli bir yan etkisi olurdu. Buraya başka bir amaç için yerleştirilmişti.

Stave'in önerdiği gibi bir şeyi gizlemek için mi? Ya da onu kullananları önceden uyarmak için mi?

Yoksa ikisi birden mi?

Her halükarda, uçup giden varlığı

"Linden-?" Liand başladı. Ama sorusunu tamamlayamayacak kadar şaşkındı.

-Ur-villerin ilmi başarısız olmamıştı. Yakınlarda güçlü bir varlık ya da varlıklar gizleniyordu.

Ve o ya da onlar bulunmak istemiyorlardı. Ya da gafil avlanmak. "Pekâlâ," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Pekâlâ."

Hâlâ umut edebilirdi.

Sonra daha yüksek sesle "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Stave onun yanında omuz silktilti. "Böyle bir ilim hakkında çok az şey biliyorum. *Haruchai*'nin buna ihtiyacı yok. Eğer bir kenara çekilmezsen, ur-villerin rehberliğine güvenmeye devam etmeliyiz."

Linden beyaz ateşi çağırıp parıltıyı bir kenara yırtmadıkça

-

Bunu yapabileceğine artık güvenmiyordu. *Sezaryende* kendi gücünü bulamaması onu ve onunla birlikte herkesi neredeyse mahvediyordu.

Ur-villere dönüp harekete geçecek durumda olup olmadıklarına bakması gerektiğini düşünerek Hyn'in boynuna dokundu ve Ranyhyn yaratıklara doğru geri döndü.

Sıvılarının çoğu çoktan güneş ışığına karışmıştı; ve bir grup ur-vil daha yakındakilere katılmış, bitkin bir halde arkadaşlarının yanına yayılmıştı. Tepenin yamacında daha fazlası topallayarak ilerliyordu, siyah derileri toz ve harcama ile kaplanmıştı. Onlar da diğer ur-villerle birlikte yere yığıldılar, daha ileri gidemeyecek kadar yıpranmışlardı. Artık sadece loremaster ortada yoktu. Ona ulaştığında, Linden'in birliği tamamlanmış olacaktı.

Onların secde hallerine acıyarak Hyn'in sırtından kaydı, yaratıkların arasında durmak için birkaç adım yürüdü, sonra onlara tepeden bakıyormuş gibi görünmemek için yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Arkadaşları da atlarından inmiş, sadece Anele Ranyhyn'inin üzerinde kalmıştı. Mağarasından alındığından beri her şeyi görmezden geldiği gibi onları da görmezden geldi. Hırpalanmış alnını Hrama'nın yelesiyle örtmüştü.

Bir an için Linden tereddüt etti, kendinden emin değildi. Ama içinde bulunduğu durumun baskısı onu rahat bırakmadı. Alnındaki teri silerek yaratıklara yumuşak bir sesle hitap etti ve onlara bir kez daha yalvardı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu söyleyip duruyorum. Bu beni aşıyor. Yorgun olduğumu biliyorum. İstemeye hakkım olandan fazlasını yaptın zaten. Ama daha fazlasına ihtiyacım var."

Covenant'ın yüzüğüyle serapla yüzleşme düşüncesi midesini sıkıştırdı.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı? *Aliantha* yer misiniz?" Hiç görmemişti ama Ramen'in -ya da Ranyhyn'in- hazine meyveleri bulabileceğinden şüphe duymuyordu. "Suya ihtiyacınız var mı?" Liand ve Ramen birkaç su tulumu taşıyordu. "Daha fazla *vitrim* yapabilir misin?"

Ur-viller geniş burun delikleriyle ona baktılar ve cevap vermediler.

Tamam, diye ısrar etti, kendini rahatlatmaya çalışarak. Durumun harekete geçmeyi gerektirip gerektirmediğini anlayamıyordu. Yine *de* biliyordu. Bir tür delilik zihninin arka planında çömelmiş, ortaya çıkmak için fırsat kolluyordu. Bir şeyler yapmalıydı-

Bir şekilde vahşi büyüye geri dönmenin yolunu bulması gerekiyordu.

Ayağa fırlayarak kabaca döndü ve arkadaşlarının yanından geçerek yamaçtan aşağı, kuru dere yatağına doğru yürüdü.

Parıltının içine dalmamak için onu dikkatle izledi ve temkinli bir şekilde yaklaştı. Bariyeri oraya her kim ya da her ne yerleştirmişse, zarar vermek istememiş olabilirdi. O ya da onlar beyaz altının varlığını fark edebilirlerdi. Hatta *onu* bile tanıyabilirlerdi. Ur-viller kesinlikle öyle yapmıştı.

Şansını denemek zorundaydı.

Liand onun bir iki adım gerisinden geliyor, sanki ona başka nasıl yardım edebileceğini bilmiyormuş gibi adını mırıldanıyordu. Stave de onun omzunda yürüyordu. Manethrall'ın bir sözüyle Bhapa ve Pahni su tulumlarını açıp Demondim-cücelerine su sunmaya gittiler. Mahrtiir de Linden, Liand ve Stave'i yamaçtan aşağıya kadar takip etti.

Bu kez ur-viller hiçbir uyarıda bulunmadı. Tüm yoldaşları onun ne yapmak istediğini anlamış gibiydi.

Su yolundan birkaç adım ötede Linden durdu. Artık serabı dolaylı olarak hissetmesine gerek kalmamıştı: onun etkilerini yüzünün derisinde hafif bir ürperti gibi hissedebiliyordu. Durmak için sabit bir yer seçtiğinde,

İnce toprağın ayaklarının altında kaymadığı çıplak bir toprakta, gömleğinin altından Covenant'ın yüzüğünü çıkardı ve parmaklarını yüzüğün etrafına doladı. Sonra gözlerini kapadı ve kendi içinde ateşi aramaya başladı; vahşi büyüye açılan gizli kapıyı.

Onu bulabilmeliydi. Kesinlikle yeterince çaresizdi. Ve şimdi iki kez bilinçli bir seçimle argence'ı çağırmıştı. Ama bu *sefer* başarısız olduğu bilgisi konsantrasyonunu engelliyordu. Bir kez daha başarısız olma ihtimali -ihtiyacı olan güce bir daha asla erişemeyecek olması- onu netlikten alıkoyuyordu. Kapıyı yeniden keşfedemedi.

Hafif bir esinti etrafında dönüyor, ısıyı tenine taşıyor, şakaklarından ve kaburgalarından ter çekiyordu. Güneşin baskısı onu zayıf hissettirdi, tıpkı irfan yılanı gibi denatüre oldu. Beyaz ateş yerine, sanki susuz kalmış ya da hastaymış gibi bağırsaklarında kıvrılan bir mide bulantısı hissi buldu.

Birdenbire tüm ur-viller havlamaya başladı. Gürültülü bağırışlarında bir alarm notası vardı. Linden irkilerek yamaçtan yukarı, yaratıklara doğru baktı.

Lozemaster onlara katılmıştı. Arkadaşları gibi yorgun düşmüştü, dört ayak üzerinde zar zor durabiliyordu. Gözleri görmeyen yüzündeki toz lekesi, sanki onu dehşete düşüren bir koku almış gibi, ona kederli bir görünüm veriyordu.

Tüm ur-villerin başları Linden'e ve dere yatağına değil, açık düzlüklere doğru çevrilmişti.

Liand usulca soludu; Stave ani bir sertlikle, "Katıl, Seçilmiş," dedi.

Yüzünü kuzeye doğru çeviren Linden istemsizce mırıldandı: "Kahretsin. *Onun* burada ne işi var?"

Bir taş atımlık mesafeden daha az bir mesafede, Esmer yamaçtan yukarı doğru adım atarak geldi. Yumuşak ve kolay bir şekilde hareket ediyor, yamacı söze dökülmeyen bir güçle tırmanıyordu. Yıldızlı simarı rüzgârdaki su gibi akıyor, uzuvlarını hem okşuyor hem de gizliyordu. Tuhaf kumaşın rengi her adımda değişiyor, güneşin yaktığı dalgaların parlak mavi-altın renginden, fırtınayla köpüren denizlerin uğursuz gölgesine dönüşüyordu.

Gerçek zamanından binlerce yıl önce burada ortaya çıkmasının yarattığı şok, Linden'in öğüreceğ gibi hissetmesine neden oldu.

Onunla ur-villerin ortasındaki bir noktaya doğru ilerliyordu. Ancak yaklaştığında, her iki grubu da düşünmek istercesine durakladı. Sonra

Gözlerinde bir kibir püskürerek Demondim'in yumurtasından çıkanlara doğru ilerledi.

Bazıları ayağa kalkmak için mücadele etti. Diğerleri yere sinmiş, neredeyse sürünüyorlardı. Sadece loremaster dik durmayı başardı. Elinde asasıyla Esmer'in yaklaşmasına kararsızca karşı koydu; ama demir soğuk ve hareketsiz görünüyordu. Linden'in gözünde yaratık bir darbeye, hatta kaba bir söze bile dayanamayacak kadar zayıf görünüyordu. Esmer'in muazzam gücü loremaster'ı tepelerin yüzünden silip süpürebilirdi.

Ve hâlâ kapıyı bulamıyordu - vahşi büyüye erişimini tamamen kaybetmişti.

Ur-villere ulaştığında Esmer durdu ve yumruklarını kalçalarında sıktı. "Bu çok alçakça," diye alay etti. "Demondim'in kudretli ilmi bu kadar mı zayıfladı? Ve siz kendinizi bana karşı koymaya cüret mi ediyorsunuz? İhanetlerim sizi tamamen yok etmesin diye ayaklarınıza kapansanız iyi edersiniz."

Loremaster meydan okuyan bir havlamayla karşılık verdi. Ama Linden yaratıktan hiçbir güç hissetmedi; hiçbir güç.

Esmer sanki bir katliama başlamaya karar vermiş gibi aniden eğilerek yüzükoyun yatan bir ur-vilusa avucunun içiyle bir tokat attı.

Linden kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Esmer'in avucu yaratığın kürek kemiklerinin arasına çarptı. Kan fışkırmasını bekliyordu; ur-vil'in omurgasının paramparça olduğunu görmeyi bekliyordu. Ama bunun yerine Esmer'in elinde küçük bir demir kâse belirdi. Onu ur-sürüngenin etinden koparıp almış gibiydi.

Kâsedan, *vitrimin* kusursuz etkisini ve gücünü hissetti.

Yaratıkların arasında buyurgan bir tavırla yürüyen Esmer, kâseyi loremaster'a götürdü ve büyük ur-vile'a doğru itti. "İç," diye emretti. "İç ve Yedi Cehennem kemiklerini yesin. Bu zayıflık dayanılmaz.

"Sana ihtiyaç var."

Sonra yaratıklara sırtını dönerek Linden ve arkadaşlarına doğru bir şiddet eylemi gibi ilerledi.

Sert nefesler alarak mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Esmer'in çelişkili ışımaları onu yarı sersemletmişti: zorlukla düşünebiliyordu. Onun burada ne işi vardı? Nasıl gelmişti?

Peki neden bu kadar kızgındı?

Stave korkusuzca bir adım atarak Linden'in önünde durdu. Bir anlık tereddütten sonra Liand da ona katıldı. Ramen küfürleri mırıldanan Mahrtiir, Stave ve Liand ile omuz omuza durdu. Pahnı ve

Bhapa yamaçtan aşağı Esmer'i takip etti. Yüzlerindeki ifadeden, ihtiyaç duyulması halinde kendilerini feda etmeye hazır oldukları anlaşılıyordu.

Ranyhyn Esmer'i kabul etmişti. Ramen'in arkadaşı olmuştu.

-

Linden'in muhafızlarına "Kenara çekilin!" diye bağırdı. Bir an için sesi bir ur-vil gibi çıktı, gırtlaktan ve öfkeyle; gözlerinde uzak şimşekler çakıyordu. "Bu gecikme ölümcül. Asa'nın savunucuları senden emin değiller. Ve beyaz altın gözlerini kör etmiş durumda. Şimdiden gizlendikleri yeri terk etmeye hazırlanıyorlar. Onlara savaş verilmezse kaçacaklar.

"O zaman gerçekten ihanete uğrayacaksın ve verdiğim zararı hiçbir şey telafi edemeyecek."

Linden ve arkadaşlarının etrafından kolayca dolaşabilirdi; ama onlardan bir tür izin alması gerekiyor gibiydi.

Ya da ondan.

"Devam et," diye nefes aldı, ama kendi sesini bile zor duyuyordu. Başı dönüyordu. Asa'nın savunucuları-? Ona meydan okumak, bir açıklama talep etmek istedi. Asa *burada mıydı?* Ama şaşkınlık ve kafa karışıklığı onu kabullenmeye zorluyor gibiydi.

Bir parçası ona yardım etmek istiyordu. Zaten ihanet etmişti-?

O konuşunca Stave, Liand ve Mahrtiir Esmer'in yolundan çekildiler. Esmer onların yanından küçümseyerek geçti ve Linden'i sanki rolünü tamamlamış ve artık hiçbir önemi yokmuş gibi görmezden geldi.

Kadın ve arkadaşları birlikte dönerek adamın kuru dere yatağına yaklaşmasını izlediler.

Parıltıya yaklaşırken duraklamadı. Bunun yerine, bir fırtınanın başlangıcı gibi tepelerin arasındaki yarığa daldı.

Ve bir fırtına gibi, gerçekliği parçalara ayırdı.

Muazzam bir sarsıntı yeri sarstı. Bir an için toprak, çimen ve kayalar su püskürten gayzerler gibi havaya fırladı. Ayaklarını tutamayan Linden baş aşağı yamaçtan aşağı yuvarlandı; gözlerine ve ağzına toz kaçarak yere düştü. Liand onun yanına düştü: Mahrtiir bile sendeleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Sadece Stave dik durmayı başardı.

Patlama hızla geçti ve ardında kırık taşlardan, çimenlerden ve toprak parçalarından oluşan bir yağmur bıraktı. Görüşünü netleştirmek için umutsuzca gözlerini kırpan Linden

Esmer su yolunun dibinde, yüzü vadinin yukarısına dönük, rahatsız edilmeden duruyordu. Düşen molozlar onun yakınına bile gelmedi.

Ciğerlerine dolan tozdan dolayı sarsılarak öksürdü; ama hiç ses çıkarmadı. Liand ona seslenir gibi oldu ama sesi ona ulaşmadı. Sarsıntı işitme duyusunu kaybetmesine neden olmuştu.

Ve- Oh,

Tanrım.

Esmer'in üzerinde durduğu kum artık küçük bir vadinin dibi değildi. Tepeler arasındaki yarık yok olmuştu; varlığından koparılmıştı. Yerinde daha geniş bir dere yatağı, daha yüksek ve daha sağlam duvarlar vardı. Her iki taraftaki yamaçlar yükseldikçe, duvarlar yukarı doğru yığılıyor, tepelerin ana kayasında derin bir kesik oluşturunuyordu - gölgelerle dolu ve tehlikeyi ima eden bir kesik.

Yarığın sonunda, vadinin elli ya da yüz adım yukarısında, bir mağaranın geniş ağzı açılıyordu. Bir mezar kadar karanlık görünüyordu.

Esmer, Linden söylemeye çalıştı. Cennetteki Tanrı. Esmer! Ama hiçbir şey duymadı.

Sonra Stave onun yanına geldi. Elleri omuzlarını kavradı ve sanki ağırlıksızmış gibi onu ayağa kaldırdı. Dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi.

Liand bir an sonra ayağa fırladı. Başını salladı ve ellerini kulaklarına götürdü. Sağır olduğunu fark ettiğinde gözlerinde korku parladı. Telaşla kollarını Linden'e doladı ve sanki onun bütün olduğuna emin olmak istercesine onu kendine yakın tuttu.

Sağırlıkları geçecekti: bunu zaten biliyordu. Sarsıntı sadece işitme sinirlerini sarsmıştı. Kulak zarları yırtılmış olsaydı, daha fazla acı hissedirdi. Birazdan Liand da kendisi için aynı şeyi fark edecekti.

Onun kucaklamasına karşı direnerek Esmer'in ne yaptığını görmek için döndü. Aynı anda ur-viller kendilerini yamaçtan aşağı fırlattı, alarm ya da *vitrim* ile galvanize *edildi*. Çeneleri çalışıyordu: Çılgınca havlıyor gibiydiler. Yorgunluklarına rağmen kılıçları yumruklarında parlıyordu. Yeni vadiye doğru hızla ilerlerken, düzensiz bir kama oluşturmayı başardılar.

Kamanın ucundaki loremaster zayıf bir şekilde sendeledi, dengesini güçle koruyabildi. Yine de asası güçle ağrıyor gibiydi ve demirin yüzeyinde koyu renkli kezzap parlıyordu.

Esmer onlara alaycı bir bakış attıktan sonra dikkatini vadinin sonundaki mağaraya verdi.

Sadece kendi yoğunluğuyla, gücüyle yazın sakinliği arasındaki uyumsuzlukla görünür hale gelen bir şok dalgası mağaranın ağzından havayı delip geçti. Duvarların kaba taşı tarafından yönlendirilen ve odaklanan bu dalga Esmer'e bir kırbaç gibi çarptı; öyle bir şiddetle üzerine düştü ki Linden neredeyse kemiklerinden sıyrılan etleri görecekti. Onun parçalanmış uzuvlar yığını halinde geriye doğru düşmesini bekliyordu.

Ancak son anda, bir güneş ateşi patlaması gibi patladı, kör edici ve akkor haline geldi.

Sonra Linden hem kör hem de sağır oldu, görüşünü engelleyen bir parıltının içinde kayboldu. Isı, sanki hava aleve dönüşmüş gibi giysilerini yaladı.

Yine de bir şekilde Liand'ın elinden kurtuldu ve gözleri görmez halde, çaresizce vadiye doğru koşmaya başladı. Buna bir son vermeliydi. Asa o mağaradaydı. Onu savunanlar onun düşmanları değildi.

Tekrar görebildiğinde, gözlerini kısarak lekeler ve güç yankılarından oluşan bir kaosun içinden baktı ve Esmer'i birkaç adım ötesinde, sanki bir zırmış gibi küçümseyerek ayakta dururken buldu; sanki ona karşı salınan güç önemsiz bir hakareten başka bir şey değilmiş gibi.

Suyolunun kumlarına ağır bir şekilde inerken Covenant'ın yüzüğü göğsüne çarptı. Hayır! diye bağırdı Esmer'e sessizce. Durdur şunu! Git buradan! Onlar bizim *düşmanımız* değil!

Ama adamın kendisini duyup duymadığını görmek için duraklamadı; onu dikkate almadı. Onu bir kenara iterek, çılgınca bir şekilde vadiye doğru sendeledi.

Hayır! diye tekrar bağırdı, şimdi mağarada saklı varlıklara sesleniyordu. Lütfen! Seninle dövüşmek istemiyoruz. Seninle dövüşmeyeceğiz!

Fosfenler, küçük güneşler ve nebulalar yüzünden kafası karışmış, ayağının bastığı yeri net olarak göremiyordu. Botlarının altındaki kum kayıyor, kayalar ayağına takılıyor ve tökezlemesine neden oluyordu. Yine de koşmaya devam etti.

Önündeki karanlıkta, derisinde kalan yanıklardan hissedilebilecek kadar güçlü bir şok dalgası daha toplanıyordu. Eğer ona çarparsa, Esmer için hayal ettiği parçalanmış et ve dağılmış kemiklere maruz kalacaktı. Yine de durmadı.

Ancak mağaranın ağzına ulaşmadan ve şok dalgası onu parçalamadan önce, sağırlığına rağmen bir uluma duydu, bir çığlık

Esmer'in sesindeki uyarı. O kadar ani oldu ki, kadın onunla çarpışmaktan kurtulamadı ve adam, kadınla hazır bekleyen saldırı arasında belirdi.

Yüzü mağaraya dönüktü, belli ki bir kez daha duymadığı bir şeyler bağıırıyordu. Bir eliyle ısrarla gömleğinin dışında zincirinde sallanan yüzüğü işaret etti. Diğer eliyle de, Linden'in arkadaşlarının ve ur-villerin onu takip etmesini engelleyen bir bariyer oluşturacak şekilde, vadinin aşağısına doğru bir güç duvarı yönlendirdi.

Liand ve Bhapa, Esmer'in yasaklarının ötesinde onu çağırıyor gibiydiler; Pahnı sesini kaybetmiş gibi ikisine de sarıldı. Ama Stave ve Mahrtiir Esmer'in bariyerini aşmak için kendilerini çoktan vadinin yanındaki yamaçlara atmışlardı. Dere yatağında, ur-viller kamalarını yoğunlaştırmış, asitli bir karşı darbe hazırlıyorlardı.

Linden mağaraya doğru ilerlemeye devam etmek için onlara sırtını döndü.

Esmer onu zapt etmek için kolundan tuttu ve mağaranın içindeki karanlıktan küçük bir form çıkınca hemen bıraktı.

Kendi iradesiyle durdu.

Önündeki figür bir Waynhim'di.

Türünün Northron Tırmanışları'nda kendisinin ve Covenant'ın hayatını kurtarmasının üzerinden on yıl geçmiş olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Ama onlardan birini bir daha göreceğini hiç ummamıştı. Tüm Waynhim'in, her topluluğun ya da *rhysh*'in uzun zaman önce *arghuleh*'in yağmalarına karşı çıkmak için toplandığına inanmıştı. Orada çoğu, buz canavarlarının beklenmedik gücü karşısında yenik düşerek yok olmuştu.

Yaratıklardan son bir *rhysh* oluşturacak kadar hayatta kalan var mıydı?

Eğer öyleyse, kesinlikle onun düşmanı değillerdi. Uzun varoluşları boyunca, garip ilimlerinin tüm kurnazlığıyla Toprak'a hizmet etmişlerdi.

Ama onlar her zaman ur-villerin ölümcül düşmanları olmuşlardır-

Türünün geri kalanı gibi, Waynhim de ur-villerden daha küçüktü: dik durduğunda başı göğsünün ortasından daha yükseğe ulaşmıyordu. Ve teni belirsiz bir griydi, doğrudan güneş ışığında soluk görünebilecek bir renkti, ancak vadiyi dolduran gölgelerde daha koyu, hastalık veya kederle renklenmiş görünüyordu. Yine de bu yaratık sadece Demondim'in bir ürünü olabilirdi. Sivri kulakları kel kafatasının üzerine tünemişti; tüm vücudu tüysüzdü; ve gözleri yerine, dudaksız ağzının üzerinde iki geniş nemli burun deliği vardı.

Mağaranın hemen dışında duruyordu. Ağzı sanki konuşuyormuş gibi hareket ediyordu; ama Linden duyabilseydi, Waynhim'in ne dediğini anlayamazdı.

Ur-viller Asa'nın kokusunu alır almaz Waynhim'in burada olduğunu anlamış olmalıydılar. Esmer'in müdahalesi olmasaydı, onlar ve Waynhim çoktan birbirlerine saldırmış olacaktı.

Esmer yaratığa cevap verdi: Linden'in kafatasının kemiklerinde ima edilen bir vızıltı. Yine Covenant'ın yüzüğünü gösterdi. Bu kez Waynhim konuştuğunda, görüşünde kalan ve gölgeleri karmaşıklaştıran fosfenler gibi alçak bir ses sıçraması duydu.

Esmer'in sesinin törpüsü geri döndü; ama omuzlarını kavrayıp yüzünü ona çevirene kadar ona hitap ettiğini fark etmedi. Waynhim'inki gibi onun da ağzı anlaşılmasa bir şekilde hareket ediyordu.

El kol hareketleriyle ona duyamadığını anlatmaya çalıştı.

Esmer kızgınlıkla kaşlarını çatı ve yeşil gözleri alev alev parladı. Omzunun üzerinden Waynhim'e bir şeyler söyledi, sonra da Linden'in arkadaşlarına emirler yağdırır gibi konuştu. Ama bir yanıt beklemedi. Bunun yerine ellerini kulaklarına götürdü ve parmak uçlarıyla hafifçe vurdu.

Ur-viller düzenlerini koruyarak bekliyorlardı.

Bir an için Esmer'in dokunuşu Linden'in kulak zarlarını karıncalandırdı. Sonra siren sesleri kadar gürültülü ve zorunlu bir sesle sarsıldı.

Birden Liand'ın nefes alış verişindeki tedirginliği, ur-villerin sert ilahilerini duyabildi. Pahnı'nın fısıltıları vadide kükrüyor gibiydi. Stave ve Mahrtiir'in duvar kenarlarındaki hareketleri, emin adımlarına rağmen kayaların gıcırdaması gibi geliyordu.

Esmer, "Şimdi duyuyor musun?" diye sorduğunda kızın yüzüne bağırması da olabilirdi.

İrkildi. "Çok gürültülü." Kendi sesi ona bağırıyordu. Ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Çok gürültülü."

Esmer şaşırması görünüyordu; anlaşılmasa bir şekilde kendinden utanıyordu. Sonra üzüntüsünü sahte bir alaycılıkla örttü. "Geçecek."

Kız cevap veremeden, Waynhim'e bir şeyler havlamak için döndü.

Çığ gibi gürleyen Stave ve Mahrtiir vadinin kumlarına indi. Duyduklarının abartılı olmasından dolayı kafası karışan Linden

kendilerini Esmer'in ya da Waynhim'in üzerine atarlardı. Ama Cail'in oğlunu ve onu görmezden geldiler. Saldırmak yerine gri yaratığın önünde saygıyla eğildiler.

Eylemleri Linden'ı bir an için rahatlatı.

Esmer sinirlenmiş görünüyordu ama *Haruchai* ve Manethrall'a aldırış etmedi. Waynhim ona cevap verdikten sonra tekrar Linden'le yüzleşti.

"Wildwielder," dedi karanlık bir sesle, "seni ve arkadaşlarını tanıttım. Elimden geldiğince buradaki amacınızı açıkladım. Bu da onların cevabı.

"Senin adını biliyorlar. Ur-Lord Thomas Covenant'ın Sunbane'e karşı yoldaşı olduğunu biliyorlar. İlimlerine göre, Kanun Asası'nın şekillendirilmesindeki rolünü öğrendiler. Ve beyaz altının önemini anladıklarından eminler. Thomas Covenant'ın yanında, barışı yok eden vahşi büyü adına başardığı büyük iyiliklerin hatırına ve sizin adınıza konuştuğum için, göründüğünüz gibi gerçekten de Seçilmiş Linden Avery olduğunuzu kabul ediyorlar. Bu nedenle sizi hoş karşılayacaklar."

Esmer'in sesinin yüksekliği yavaş yavaş daha katlanılabilir bir düzeye indi. Ellerini indiren Linden artık onu rahatsız olmadan duyabildiğini fark etti. Stave ve Mahrtiir'in ayak sesleri kumları aşır ve ona doğru gelirken artık gök gürültüsü gibi gelmiyordu.

"Onlar da Zaman Yasası'ndaki bir kırılmadan geçtiğinizi kabul ediyorlar," diye devam etti Esmer. Onların irfanı bu tehlikeden bahsediyor. Ve ben onların inancını zorlayabiliyorum. Böyle güçler hakkındaki bilgimi inkâr edemezler."

"*Haruchai*'yi de tanıyorlar, Ramen'i de. Onlar da, aynı sebepten ötürü, Stonedownor gibi memnuniyetle karşılanacaklardır."

Esmer, bakışlarında vahşet dolu bir ifade belirirken durakladı. "Ama asla," diye bitirdi sözlerini, "gizlendikleri yerde ur-villerin bulunmasına izin vermeyecekler. Ve Kanun Asası'nı sizin elinize vermeyecekler."

Stave bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve onayladı. Ama Mahrtiir, Waynhim'e bir uyarı bakışıyla baktı ve acıyan parmakları garrote'sini işaret etti.

Linden içgüdüsel olarak Waynhim'in reddini reddetti. Bu çok fazlaydı: şimdi başarısız olacağına inanmayı göze alamazdı. Baş hâlâ Waynhim'in ve Esmer'in savunmalarının etkisiyle dönüyordu. Engellenemeyecekmiş gibi davranmaktan başka çaresi yoktu.

Onlar Waynhim'di ve Asa'ya sahiptiler: önemli olan tek şey buydu. Gidecek başka bir yeri yoktu. Eğer ona güvenmiyorlarsa, onları ikna etmesi gerekecekti.

Sessizce, neredeyse sakince Esmer'e sordu: "Neden olmasın? Benim yaptığımı biliyorlar. Bana ait olduğunu düşünmüyorlar mı?"

Vahşiliği bir anda kayboldu. Şimdi kıvranıyor gibi görünüyordu.

"Sizden korkuyorlar," diye itiraf etti. "Bu zamanda varlığınız, Personel'in desteklediği Kanun'un derin bir ihlali anlamına geliyor. Amacınızı bu kadar tehlikeli yollarla sürdürmeyi seçmişken, amacınızın iyi huylu olduğuna nasıl inanabilirler?"

"Ayrıca," diye ekledi daha kısık bir sesle, "benden korkuyorlar. Benim doğamdaki tehlikeyi seziyorlar. Sizin adınıza hareket etmem size karşı bir şey söylüyor."

Linden başını salladı. Waynhim'in mantığı onu şaşırtmamıştı. Onlar onun düşmanı değildi.

Esmer, diğer taraftan-

"Haklılar," dedi daha sert bir sesle. "Senin burada ne *işin* var Esmer?" Sonra kendini durdurdu. "Hayır, buna henüz cevap verme. Önce buraya nasıl *geldiğini* anlat."

Daha önce, onunla *sezaryene* girmeyi reddetmişti. *Benim huzurumda kesinlikle başarısız olacaksın.* Doğasının bir Düşüş'ten geçmesine izin vermeyeceğini söylemediyse ne demek istemişti?

"*Elohim*'i tanıyorsun," diye cevap verdi, hâlâ kıvranıyordu. "Onların tüm Yasa'dan ayrı durduklarını biliyorsun. Bana onların sınırsız ayrılığı miras kalmadı, ama bana onların özgürlüğünün bir ölçüsü bahşedildi." Rahatsızca omuz silkti. "Zaman beni nadiren engeller."

"O zaman neden gelip benim için asayı almadın? Yardım etmek istediğini söyleyip duruyorsun. Neden onca acıya katlanmak zorunda kaldık?"

Esmer gözlerini kaçırdı. "*Elohim* Zaman Yasası'na saygı duyar. O Dünya'yı korur. Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmak gibi bir niyetleri yok. Bu ölçüde, onların Würd'üne bağlıyım."

Linden kendi kendine yemin etti. Her zamanki gibi, verdiği yanıt ona yardımcı olamayacak kadar çelişkili ve muğlaktı. Konuyu sürdürmek yerine yönünü değiştirdi.

"Waynhim'in yüzüğümü görmediğini söylemiştin. Nedenmiş o?"

Esmer'in yüz ifadesi bir duygu dalgasını yansıtıyordu: endişe, savunmaya geçme, utanç. "Yakınlığının bir etkisi bu."

Onun sözlerindeki ipuçlarını, içgörü önerilerini duyuyordu ama anlamları onu yanıltıyordu. Çıkarması gereken sonuçlar vardı -Çok fazla gerçek parmaklarının arasından kayıp gitmiş, onu birbirini izleyen her krize karşı daha az hazırlıklı bırakmıştı. Ama içinde bulunduğu durumun zorunluluklarının ötesini düşünemiyordu.

Esmer *ihanetten* bahsetmişti. Sanki ihanet onun kimliği için gereklymiş gibi. Ve varlığının onun başarısızlığını garantileyeceğini söylemişti.

"Yani sen buraya gelip onların savunmasını kırmasaydın," dedi acımasızca, "bu karmaşanın içinde olmayacaktık. Waynhim ur-villeri hissederdı elbette ama aynı zamanda benim yüzüğümü de hissederdı.

"Ve ur-viller onlara saldırmazdı." Buna izin vermezdi. "Görebildiğim kadarıyla Waynhim şu anda beni reddediyor çünkü sen bu kadar yolu onları tehdit etmek için geldin."

Stave tekrar başını salladı.

"O zaman açıkla bana Esmer," diye ısrar etti. "Senin burada ne işin *var*?"

"Wildwielder," diye karşılık verdi, "hiçbir şey anlamıyorsun." Sözleri küçümseyiciydi ama sesi ve tavrı pişmanlık, özür dileme ve kendini suçlamayla doluydu. "Ur-villerin Waynhim'e saldırması halinde neler olabileceğinden korktum.

"Korumalarının kırılması bir şey değil. Eğer isteseydiniz, bariyeri parçalayabilirdiniz. Ya da ur-viller, zaman verildiğinde, sizin adınıza bunu başarabilirdi. Ancak bu tür çabalar uzayacak ve Waynhim'in geri çekilmesine izin verecekti. Ne de eylemlerinizi onların güvensizliğini giderirdi.

"Müdahalem onlara zarar vermedi. Sadece kaçmalarını önlemek için gerekliydi, böylece onlara yalvarmanız için size bir fırsat verilebilirdi.

"Ayrıca bu Demondim yaratıkları arasındaki düşmanlık derin ve eskidir. Ur-villerin Würd'lerini yeni bir şekilde görmüş olmaları Waynhim'i rahatlatmıyor. Benim yokluğumda, aralarında nasıl arabuluculuk yapacaksınız? Ve senden şüphe duymalarına nasıl karşı koyacaksın? Onların konuşmalarını bilmiyorsun. Onları anlamadan endişelerine cevap veremezsiniz.

"Yardıımı geri çevirmemelisin." Bakışlarında özlem vardı. "Başka türlü nasıl kurtarılabilirim?"

Ama Linden'in onun kendini haklı çıkarmasına tahammülü kalmamıştı. "Bu benim sorunum değil," dedi ona sertçe. "İhanetler hakkında konuşmayı seviyorsun. Senin yardımını karşılayabileceğimi sanmıyorum."

Onun kudretine sırtını dönerek Waynhim'e doğru birkaç adım attı.

"Beni tanıyorsun," dedi bekleyen yaratığa. "Esmer'in benim hakkımda ne söylediği umurumda değil, senin hakkında da. Aslında basit olan her şeyi karmaşıkmiş gibi gösteriyor."

"Ben Asa'yı yapan kadını. Covenant Zaman Kemerini korumak için kendini feda etti ve ben de onun yüzüğünü Vain ve Findail'i dönüştürmek için kullandım, böylece Sunbane'i durdurabilecektim."

"Buraya *sezaryenle* geldim. Bu doğru. Ve *sezaryenler* kötüdür. Bu da doğru. Ama bu benim kim olduğumu değiştirmez." Buna inanıyordu. "Buraya gelmenin başka bir yolu yoktu."

Yaratığın tepkilerini okuyamıyordu. Ona empatiyle ya da dehşetle bakmış olabilirdi ve aradaki farkı anlayamazdı. Yine de Waynhim bir şekilde iyi olmadığı izlenimini veriyordu; eski bir üzüntü ya da yara canlılığını azaltmış, onu olması gerekenden daha zayıf bırakmıştı. Türünün neredeyse yok edilmesinden duyduğu keder mi? Başka bir kayıp ya da yük mü? Linden bunu bilemiyordu. Ur-viller gibi Waynhim de onun sağlık anlayışını şaşırtıyordu.

Yine de bu durum onu etkiledi. Devam ettiğinde daha nazik konuştu.

"Lord Foul ile savaşacaksam Asa'ya ihtiyacım var. Ben 'Wildwielder' değilim. O Covenant'tı ve o öldü. Ve beyaz altın *sezaryenleri* durduramaz. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Sadece Kanun bu tür bir kırılmayı geri alabilir."

"Ama hepsi bu değil." Tekrar Cail'in oğluna baktı, sonra Waynhim'e aceleyle, "Esmer, Lord Foul'un oğlumu, Jeremiah'ımı kaçırdığından bahsetmemiş olabilir. Belki onu vahşi büyüyle kurtarabilirim, belki de kurtaramam. Ama bunu Arch'ı riske atmadan yapamam ve bu çok tehlikeli. Asa'ya ihtiyacım var. Aksi takdirde Dünya'nın sonunu getirecek kadar zarar verebilirim."

Yeremya bile yok edilecekti.

"Ve Asa bana ait," diye iddia etti. "Sadece onu ben yaptığım için değil, ben bir şifacıyım. Benim işim bu." Kelimelerini özenle seçti. "Onu kullanacak doğru kişi benim."

Bunu yapabilecek tek kişi sensin.

Yaratık, inkâr edercesine sert bir havlamayla karşılık verdi. Waynhim sözlerini bitirdiğinde Esmer ilgisini kaybetmiş gibi, "Bir oğlun olduğundan haberleri yokmuş. Onun adına üzülmüyorlar. Ama söylediğin diğer her şeyi biliyorlardı ve etkilenmediler. Sizin varlığınız Kanun'un ihlalidir. İyiilik kötü yollarla başarılmaz."

Başka bir zaman olsa, bu argüman Linden'ı durdururdu. Geçerliliğinin farkındaydı. Ama şimdi buna kulak asamazdı. Zaten geri alamayacağı riskler almıştı. Sadece eylemleriyle onları haklı çıkarmayı umabilirdi.

"Burada bekle," dedi Waynhim'e aniden. "Sana Asa'yı neden bana vermen gerektiğini göstereceğim."

Yaratık başını eğdi: her anlama gelebilecek bir hareketti ama o bunu rıza olarak yorumlamayı seçti.

Hemen uzaklaşarak vadiden aşağı, arkadaşlarına doğru yürümeye başladı.

Kasıtlı olarak Esmer'i görmezden geldi. Stave ve Mahrtiir'in eşliğinde dere yatağı boyunca hızla ilerledi ve içgüdüleri bocalamadan ya da başarısızlığa uğramadan önce karmaşık ikilemleri arasında yolunu bulmak için acele etti.

Esmer bariyerini geri çekmiş olsa da arkadaşlarının geri kalanı hâlâ vadinin sonunda, ikinci güneşinin altında duruyordu. Ur-viller onun için anlaşılmasız kalmıştı; ama Liand'ın yüklü kafa karışıklığı ve Kordların alarmı, araya giren kum ve taşın üzerinden ona ulaştı.

Onlar da en az kendisi kadar insandı; ihtiyaçları da en az kendisi kadar büyüktü. Herhangi bir açıklama kalplerini rahatlatılabildi. Ama onlar için duraklayamazdı. Sorularını susturmak için elini kaldırarak önce ur-villerle konuştu.

"Daha ileri gidemezsin," dedi kaba bir şekilde. "Bunu biliyorsun. Waynhim buna izin vermez. Senin de bunu istemediğinden şüpheleniyorum." Tabii Asa'yı kendileri için arzulamıyorlarsa. Ama eğer istiyorlarsa bile, arzularına göre hareket edemeyecek kadar zayıflardı. "Siz üzerinize düşeni zaten yaptınız. Burada beklemeniz gerekecek."

Sonra Liand ve Kordonlara döndü. "Bhapa, Pahnı, Ranyhyn'e göz kulak olmanızı istiyorum. Onları yakınlarda tutun. Onlara tekrar ne zaman ihtiyacımız olacağını bilmiyorum ama aniden olabilir.

"Sana gelince-" Liand'ın açık endişesiyle doğrudan yüzleşti. "Benim için Anele'yi getirin. Onu vadiye getirin. Eğer Waynhim'i ikna edemezse-"

Düşüncesini yarım bıraktı: Yaşlı adam Waynhim'i harekete geçiremiyorsa, onların kalbi yoktu; ve o güçsüzdü.

Liand'ın bakışları hâlâ ona yalvarıyordu ama itiraz etmedi. Pahnî ve Bhapa onaylarcasına eğildiklerinde, o da çarpık bir şekilde gülümseyerek aynı şeyi yaptı.

Onun cömertliğinden etkilenen Linden bir an durup ona teşekkür edebilirdi; ama korkuları gitmesine izin vermedi.

Sanki onları serbest bırakmış gibi, ur-viller tekrar yorgunluklarına teslim oldular. Kamalarını terk ederek, su yolunun dibinde dinlenmek üzere yere çöktüler. Aynı anda Kordlar ve Liand, Ranyhyn ve Anele'ye doğru yamaçtan yukarı çıkmaya başladılar.

Mahrtiir ve Stave hâlâ yanındayken Linden, Esmer ve yalnız Waynhim'in yanına döndü ve karanlığa meydan okumak istercesine gölgelerin arasında yürümeye başladı.

Esmer ve yaratık sessizce konuşuyorlardı ama o yaklaşıncı konuşmalarına ara verdiler. Emin olamıyordu ama Esmer'in belirsiz bakışlarında gözyaşları gördüğünü düşündü.

Sessiz kalamayacak kadar gergin bir halde, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Esmer omuzlarını kaldırdı: belki bir omuz silkme, belki de kendini tutma çabası. "Waynhim yığittir," diye cevap verdi alçak bir sesle, "ve eğer kurtuluşlarını sağlamazsanız birçoğu ölecek. Durumlarını biliyorlar ama yine de bundan çekinmiyorlar. Kendim için üzülüyüm gibi onlar için de üzülüyorum."

Oh, harika, diye düşündü Linden kendi kendine. Tam da ihtiyacım olan şey. Daha fazla bilmece.

Yüksek sesle mırıldandı, "Demek yardımın böyle bir şeymiş. Benim için bir *caesure* çağırdın ve Ramenler evlerinden sürüldü. Şimdi de benim için 'arabuluculuk' yapmak için buradasın ve Waynhim'in başına korkunç bir şey gelecek."

Sertçe başını salladı.

Aklına yeni bir endişe geldi. "Peki ya Ramen'lere Gezintinin Eşiği'ne gelmeden önce yaptığın yardımlar? Bunun için onlara nasıl ihanet edeceksin?"

Esmer nemli bakışlarını sakladı. "Ben zaten öyle yaptım. İhtiyacınız olduğunda onları Toprak'a yaklaştırdım. Benden daha korkunç bir azap istenmedi."

Linden ona bağışlamak istedi; ama öfkesini kendine sakladı. Bu süre zarfında Ramen için hiçbir şey yapamazdı.

"O zaman," dedi Stave Esmer'e, "Seçilmişler ve tüm Ülke senin yardımın olmadan daha iyi hizmet görür."

Esmer'in daha önceki şiddetini hatırlayan Linden, onunla *Haruchai*'nin arasına atlamak için kendini hazırladı. Ama Cail'in oğlu Stave'in suçlamasına cevap vermedi.

"Ringthane," dedi Mahrtiir yavaşça, "onun hesabını veremem." Manethrall'ın sesi sıkıntılı geliyordu. "Ranyhyn'in olduğu kadar Ramen'in de dostu oldu ve bize güvensizlik için bir sebep vermedi. Ancak emin olduğum bir şey var. Onun hiçbir zorlaması Ranyhyn'in iradesine karşı hareket etmemize neden olmadı. Bu nedenle yaptığımız hiçbir şeyden pişmanlık duymuyoruz, her ne kadar gerçekten de tehlikenin eşiğinde Dolaşan Eşik'e dönmüş olsak da."

Linden cevap veremedi arkasında bir hareket duydu. Omzunun üzerinden baktığında Liand'ın Anele ile birlikte dere yatağına girdiğini gördü. Taşyürekli yaşlı adamın beline doladığı koluyla Anele'ye destek oluyordu. Anele tüm iradesini ve gücünü kaybetmiş gibi görünüyordu: Liand'a eşlik etmesinin tek nedeni genç adamın onu yarı yarıya taşımasıydı.

Yine de Linden ondan emindi. Waynhim'i ona yardım etmeye ikna edebilecek bir argümandı. Eğer ona karşı sağır olurlarsa, başka hiçbir çağırışı duymayacaklardı.

Liand ve yaşlı adam yaklaşırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Sonra da, "Bırakın gitsin. Bakalım ne yapacak."

Liand başıyla onayladı. Anele'yi serbest bıraktıktan sonra geri çekildi.

Gölgeler Anele'nin kör gözlerinin yuvalarında karanlık havuzlar oluşturdu. Tamamen kaybolmuş gibiydi; çevresinin ya da durumunun farkında olamayacak kadar dehşet içindeydi. Yine de bir şekilde kendisinden ne istendiğini anlamış olabilirdi. Ya da belki de doğuştan gelen Dünya Gücü Waynhim'in ilmine tepki vermişti. Liand desteğini çeker çekmez, yaşlı adam yaratığa doğru birkaç yalpalayan adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ellerini dua eder gibi yüzünün önünde kavuşturarak yüzünü kuma eğdi. Sonra kollarını açtı ve bir yakarış eylemi gibi secdeye kapandı.

Waynhim onu dikkatle inceledi. Başında durdu; sanki hayatının hikâyesini onun kederli kokusunda tadıyormuş gibi etrafını kokladı. Ve bunu yaparken, yaratık giderek daha fazla yaralanmış izlenimi veriyordu; keder ya da acıdan yaralanmıştı.

Linden bunun nedenini görebilseydi, yaratığın bakımı ve acısı ona Waynhim'i açıklayabilirdi. Bir ipucu daha, son bir bakış ya da içgörü, ikilemlerini anlamasını sağlayabilirdi.

Bu ipucunu ortaya çıkarmaya çalışarak Waynhim'e yumuşak bir sesle, "Bu Anele, Sunder ve Hollian'ın oğlu. Ben Toprak'tan ayrıldığımda ve Ahit kaybolduğunda Kanun Asası'nı tutmak için onlar seçilmişti. Onlardan miras kaldı. Onu, kendisi için doğru olan hizmet şeklini belirlemeye çalışırken, Toprak'ı incelediği sırada yaşadığı mağarada buldun."

"O sadece bir hata yaptı." diye eklemedi. Ona neye mal olduğuna bak. Yaratık gerçeği kendisi için ayırt edebilirdi.

Waynhim incelemesini bitirdiğinde, karanlığa doğru birkaç gırtlak hecesi havladı ve bir kez daha mağaranın ağzının yakınında durmak üzere geri çekildi. Orada kaldı, görünüşe göre Linden'in girmesini yasaklıyordu; onu reddederek-

Bir süre sonra Mahrtiir gergin bir şekilde sordu: "Esmer, ne söylendi? Waynhim cevabını verdi mi?"

Esmer dalgalanan bakışlarını kolunun kıvrımına sakladı ve cevap vermedi.

Stave kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Düz yüz hatları hiçbir tepki göstermiyordu.

Linden dikkatini yaratığa ve mağaraya sabitledi.

Güneş ikinci vaktini geçerken gölgeler kalınlaştı, Waynhim'in yüzünü gizledi ve mağaranın ağzını potansiyel geceyle doldurdu. Linden kendi içinde endişelendi; ama dışarıya karşı sakinliğini korudu. Waynhim amacın aracı haklı çıkarmadığını iddia edebilirdi ama Anele'nin Asa'nın gerçek sahibi olduğunu ya da onun bu sorumluluğu taşıyacak durumda olmadığını inkâr edemezlerdi. Asa'ya çaresizce ihtiyaç duyulmadığına da inanamazlardı. Anele'nin durumu Ülke'nin durumunu tüm kelimelerden daha iyi anlatıyordu.

Ve gecikme uzun sürmedi. Çok geçmeden mağaranın içindeki karanlık yoğunlaşarak ikinci bir Waynhim şeklini aldı.

Bu yaratık sanki her hareketi ağrıyan ve şişen eklemlerine eziyet ediyormuş gibi ağır aksak hareket ediyordu. Mağaradan çıktığında, Linden etinin bir vebanın stigmataları gibi sızan safralar ve püskürmelerle dolu olduğunu gördü. Yüzünün yarısının derisi soyulmuş, geriye kalbinin her atışında zonklayan ve kanayan ham dokular kalmıştı. Çıbanlar ve

Kabarcıklar ağzını asit yutmuş gibi deforme etmişti ve her iki burun deliğinden irin gibi koyu yeşil bir sıvı damlıyordu.

Waynhim hiç ses çıkarmadığı halde, acısı ona ağlamak kadar açık bir şekilde haykırdı.

Birkaç adım ilerledi, sonra durdu, sanki gücünün sonuna gelmiş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Cennet ve Dünya!" Liand nefes aldı. "Başına ne geldi? Bu bir hastalık mı? Zalim bir güç mü böyle bir zarar verdi?"

"Esmer mi?" diye sordu Mahrtiir sertçe.

Linden şimdi anlıyordu: Zavallı yaratığın çektiği acı ona ihtiyacı olan ipucunu vermişti. Waynhim Anele'nin kötü durumuna kendi kötü durumlarını ortaya çıkarmaktan başka nasıl karşılık verebilirdi ki?

Yine de gerçek onu dehşete düşürmüştü. Ve hiçbir gücü yoktu. Bir güç ya da kafa karışıklığı içindeki vahşi büyüünün kapısını mühürlemişti.

Hâlâ yanındaki kumda secde halinde duran Anele gibi o da hasarlı yaratığın önünde diz çöktü ve başını eğdi.

Esmer hışımla cevap verdi, "Demondim-yaratıkları Kanun'un yaratıkları değildir. Doğal yaratıklar olarak doğmadılar ve Yaşam Yasası'nın gerektirdiği gibi solup yok olmadılar. Aksine, Demondim'in kendi formlarına duyduğu nefreti telafi etmek için yaratılmışlardır."

Ah, Tanrım. Linden bu krizin kendisi için çok fazla olacağından korkuyordu; Waynhim'in ikilemi onun yetersiz gücünü aşıyordu. Ama bu yaratıklar onun düşmanı değildi. Ve ona güvenmek için neye ihtiyaçları olduğunu göstermişlerdi.

"Demondim'in layık gördüğü yavruları," diye devam etti Esmer, "beslediler. Niyetlerinde başarısız olanları ise bir kenara attılar. Yine de urviller ve Waynhim öncelikle kendilerine amaç veren Garip ya da Wyrđ ya da Söz'e dair yorumlarında farklılık gösterirler. Fiziksel özleri bakımından birbirlerine benzerler ve ölümlü yaşama biçim veren Yasa'nın onlarda yeri yoktur."

Gözleri kapalı ve göğsü özlemle dolu bir şekilde dizlerinin üzerine çöken Linden, içinde bulunduğu durumu düşündü. Covenant'ın yüzüğünü kullanamazdı. Ama Waynhim Kanun Asasını elinde tutuyordu; onun Asasını. Ne kadar uzaktaydı? Waynhim onu ne kadar derine hapsedmişti?

Sağlık anlayışı bu kadar ileri gidebilir mi?

Hasarlı yaratığın vadiye ulaşması biraz zaman almıştı. Ama acısı korkunçtu ve tüm adımları yavaştı. Uzun bir yoldan gelmiş olamazdı.

Gözleri kapalı, Esmer'in sesini dinledi. Bir ağıt gibi etkiledi onu.

"Bu nedenle," diye açıkladı, "Kanun Asası onlara karşıdır. Waynhim her ne kadar Toprak'a hizmet etse de ve her zaman bunu yapmış olsa da, hizmetleri Kanun'un sınırları dışındadır. İlimleri başlı başına bir Yasa ihlalidir. Hizmet ettikleri gerçeği onların doğasını değiştirmez.

"Bu nedenle Asa'nın sadece yakınlığı bile onlara zarar verir. Etkileri merhametli bir el tarafından yönlendirilmez ve kontrol edilmezse, gücü onları yok etmelidir. Korunmasız hiçbir Waynhim ya da ur-vile onun varlığına uzun süre dayanamaz ve bir bütün olarak kalamaz."

Bu nedenle Waynhim, Linden'in ikilemini anladı; her beyaz altın kullanıcısının ikilemini. Önündeki hasarlı yaratık onların ikna edilebileceğini gösteriyordu.

Bu bilgiyle rahatlayarak Esmer'in sözlerine ve Waynhim'in acısına daldı; ve bunu yaparken, algısı vadinin taş duvarlarının sert rehberliğini takip ederek mağaranın içine doğru genişledi.

Bilinçli olarak Asa'yı aramadı. Yanlış türden bir konsantrasyon duyularını engelleyebilirdi. Bunun yerine sadece sürüklendi. Ve kendini Asa'nın kendisini, onu nasıl yaptığını ya da maliyetini değil, daha çok Andelain'i ve güzelliği düşünürken buldu.

Thomas Covenant'la birlikte o güzellik kalesini ziyaret etmemiş olsaydı, Toprakları onun kadar sevemezdi. O zamana kadar sadece Sunbane'i tanımıştı ve bu yüzden Dünya Gücünün tarif edilemez ihtişamı ondan gizlenmişti.

"Esmer sanki imkansız bir mesafeden, "Asa'nın terk edildiğini hisseden bu Waynhim'ler onu Despiser'ın hizmetkârlarından korumak için arayıp buldular," dedi.

Linden, Andelain'in şarkısının Forestal'ını neredeyse duyabiliyordu. Ağaçlar kadar melodik, çiçekler kadar dokunaklı, anılarının derinliklerinde saklı kalmıştı: her bir otu, her bir yaprağı, her bir yaprağı, her bir orman yaratığını ihtişamla süsleyen ve sayan kadim bir müzik.

"Yine de Asa'nın yakınlığı tüm Demondim döllerine zarar verir." Esmer'in sesi loş vadide bir tınıya dönüşmüştü. "Yıllar geçtikçe

bu Waynhim'i tamamen ortadan kaldırmak. Bu yüzden aralarından birini bu yükü taşıması için seçtiler; Asa'yı eski yerinden taşıyacak ve burada onun son koruyucusu olacaktı. Böylece Waynhim, tüm Diyar'ın sonuncusu olduğu için bu *rhysh*'e yıkım getirmeden Gariplerini tatmin etmeyi umuyordu.

"Onların seçimlerinin sonucu önümüzde duruyor."

Hizmet adına sürekli yaralanıyorlar.

Waynhim gibi, Forestal'ın şarkısı da keder doluydu, kederin alt akıntısını taşıyordu. Ve Waynhim gibi o da kendi kararlılığından geri adım atmadı.

Oh, Andelain! Affet beni! Çünkü bu savaşta başarısız olmaya mahkumum. Öldüğünü ve yaşadığını görmeye dayanamıyorum,

Acıya ve Despiser'in tüm gri ilmine mahkum edildim. Ama yapabiliyorken çağrıya kulak veriyorum

Yeşilden ve ağaçtan; ve onların değeri için Kanun'un kılıcını Dünya'ya karşı tutuyorum.

Linden'in Andelain ve müzikle ilgili anıları, aradığı şeyi bulana kadar onu sürükledi: Kanun Asası'nın kesin aurası ve gücü.

"Ve yine de," diye araya girdi Mahrtiir, "Asa'yı Ringthane'e vermeyi reddediyorlar, diğerlerinden daha çok ihtiyacı olan-"

Şaşkınlığını ve üzüntüsünü ifade edemeyerek durdu.

"Manethrall," diye yanıtladı Esmer, "Gariplerini tatmin etmek zorundalar. Sebeplerini söyledim. Kendilerine ne kadara mal olacağını hesaplamıyorlar."

Yapmadılar; ama Linden bunu onlar için saydı. Hayatını bu tür ihtiyaçlara cevap vererek geçirmişti.

Sinirleri Asa'yı sevinçle tanıdı. Toprak ona sağlık duygusu bahşetmişti ve Asa'nın özel emanetlerinde hata yapamazdı. Asa *doğruluğun* vücut bulmuş haliydi, yaşamı ve güzelliği mümkün kılan kuralların, sıralamaların, gerekliliklerin -emirlerin- somut siperiydi. O sağlam kaldığı sürece, Lord Foul umudu asla tamamen yok edemezdi.

Ve onun yaratıcısıydı. Covenant'a, Toprak'a ve tüm dostlarına duyduğu sevgiden ilham alarak, Sunbane'e karşı bir araç yaratmak için kendini beyaz ateşe vermişti. Onunla temas halinde olmasına gerek yoktu.

onun iyiliğini kullanmak için. Sadece gücünü hissetmesi ve onun kendisine ait olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Yönlendirilmiş ve kontrol edilmiş, demişti Esmer. Acımasız bir el tarafından.

Gözleri kapalı ve başı öne eğik bir şekilde diz çökmüş olan Seçilmiş Linden Avery, gerçekten kendisine ait olan tek güce sahip olmak için uzandı.

Uzaklarda bir yerde Liand fısıldadı, "Gök ve Yer! Ona bakın. O yüce-"

Esmer ve Stave, aralarındaki husumeti bir an için bir kenara bırakmışçasına birlikte, "Asa'yı keşfetti," diye cevap verdiler.

"Ne yapacak?" Liand merak içinde sordu.

Stave cevap vermedi; ama Esmer usulca, "Bakın," diye mırıldandı.

Ellerini Hukuk'un engin olanaklarıyla dolduran Linden, düşüncelerini önünde dengesiz bir şekilde duran hasarlı Waynhim'e çevirdi.

Gözleri kapalı kaldı. Yaratığın çektiği acıyı anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Yaraları -özünün kasıtsız ve kaçınılmaz aşınması- onun için her ayrıntısıyla açıktı. Kendi bedeni onları hissediyordu.

Bu acıları Kanun Asası vermişti. Asa ile onları iyileştirebilirdi.

Waynhim'in inkârına böyle cevap verdi. Onlar türlerinin son kalıntılarıydı ve bütünleşmekten daha azını hak etmiyorlardı.

Görevi tamamlandığında, güneş gökyüzünde daha da aşağılara düşmüştü ve akşamın yavaş yavaş yaklaşması vadiyi derin gölgeler içinde bırakmıştı. Yine de kalbi şafak gibi, parlak ve umut dolu hissediyordu.

8.

"Onların kurtuluşunu planlayın"

Linden sonunda yorgunluktan neredeyse sendeleyerek ayağa kalktığında, iyileşmiş Waynhim ve arkadaşı Esmer'in hoş geldin olarak tercüme ettiği çığ kenarlı sesler çıkardılar. Stave ve Mahrtiir kibarca teşekkür ettiler. Bhapa ve Pahnı'yı Ranyhyn ve ur-villerle birlikte kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakan Linden ve küçük grubu Waynhim'i mağaraya kadar takip etti.

Liand'a yaslandı, onun desteğine ihtiyacı vardı. Mahrtiir de Anele'yi dik tutuyordu: yaşlı adam kendi başının çaresine bakamayacak kadar kaybolmuş görünüyordu. Stave tek başına yürüyor, Esmer ise mülksüzleştirilmiş gibi arkasından geliyordu.

Bir alay halinde, karanlık taş boğaz boyunca ilerleyerek bir dönemece ulaştılar ve burada geçit bir toplantı salonu gibi aydınlatılmış geniş bir odaya açıldı. Orada *Rhys*'in geri kalanı da hoş geldin demek için bekledi, kendi tarzlarına göre eğildiler ve mutlu kuşlar gibi kendi aralarında cıvıladılar.

Asa'yı koruyan yaratığı iyileştiren Linden, görünüşe göre hepsini iyileştirmişti. Onunla vadide ilk karşılaşan Waynhim bile kederli havasını kaybetmişti ve diğerlerinden hiçbiri herhangi bir zarar belirtisi göstermiyordu.

Bir anlamda hayatlarının anlamını onaylamıştı.

Güney Ovaları'ndaki yaz sıcağından sonra, mağaranın atmosferi ona kutsanmış bir serinlik gibi geldi ve ham sinirlerini yatıştırdı. Waynhim misafirlerini mağaranın duvarındaki koltuk gibi çıkıntılara yönlendirdi; ve oturduğunda aşınmış taş, sert yüzeylerine rağmen onu kucaklıyor gibiydi.

Bu hissin Waynhim tarafından yaratılan bir etki olduğunu biliyordu. Huzur dolu bir yere vardığını anlamasını istiyorlardı.

Mağaradaki ışık, zümrüt rengi ve pas titremeleri ile renklendirilmiş sıcak bir ışıltıya sahipti. Geniş zeminin etrafına mangal gibi yerleştirilmiş bir dizi taş kaptan yükseliyordu ve alevler ağızlarında dans edip bükülüyordu. Yine de Linden ateşlerin yağ ya da odunla değil, ilimle beslendiğini görebiliyordu. Havaya duman yerine karanfil ve kişniş kokusu yayıyorlardı.

Liand onun yanında oturuyordu ama artık onun ilgisine ihtiyacı yoktu. Waynhim onu Kanun Asası'na yaklaştırmıştı: onun yakınlığını zahmetsizce hissedebiliyordu. Onun sert hayırseverliği için alışılmadık bir hoşnutlukla dolduruyordu.

Stave, Demondim'den doğanlara şeref vermek istercesine ayakta kaldı. Esmer ise odanın içinde amaçsızca dolaşüyor, belli belirsiz kederli görünüyor, açıklayamadığı üzüntülerle dertleniyordu. Ama Mahrtiir de çıkıntılardan birine oturmuş, halkına vahşi hırslarına layık bir hikâye anlatabilmek için her ayrıntıyı ezberlemek istercesine Waynhim'i inceliyordu.

Anele de oturmuş, taşa yaslanmış, ince sakalına doğru bir şeyler mırıldanıyordu. Ama onda önemli bir değişiklik olmuştu. Linden ona baktığında, eski hincının ve utancının şiddetinin bir kısmını kaybettiğini gördü. Çok uzun yıllar ve çok fazla pişmanlık yüzünden ezilmişti; yine de, mırıldanmasına rağmen, neredeyse akıllı başında görünüyordu. Asa'ya olan yakınlığı onu yatıştırıyor, uzun süren yasını hafifletiyor gibiydi.

Waynhim misafirlerinin her birine demir bir *vitrim* fincanı ikram etti, ancak Esmer elindekini belirgin bir küçümsemeyle kenara salladı. Sonra odanın ortasında bir araya gelerek, ucunda Asa'nın koruyucusunun bulunduğu gevşek bir kama oluşturdular. İyileşen yaratık yine Linden'in önünde eğildi ve onun anlayamayacağı sözler söyledi. O da eğildiğinde, mağaranın duvarlarını kesen birkaç yan tünelden birine doğru yavaşça odadan çıktı. Herkes sessiz ve beklentili bir şekilde yaratığın kaybolmasını bekledi.

Çok geçmeden elinde Kanun Asası ile geri döndü.

Linden'in kalbi bu manzara karşısında tekrar yerinden fırladı. Asa'nın eşsiz doğası onun hislerine hitap ediyordu. Waynhim'den daha uzundu - neredeyse kendi boyu kadar.

-Ve irfan ışığında parıldayan soluk bir ağaçtan yapılmıştı; o kadar soluktu ki bir ağacın kalbinden oyulmuş olabilirdi. Uzunluğu pürüzsüzdü, sanki yüzyıllardır sevgiyle cilalanmış gibiydi. Ama uçları

Berek Yarım El'in Tek Ağaç'ın bir dalından yaptığı orijinal Kanun Asası'nın topukları demir bantlarla bağlıydı.

Vain ve Findail hayatlarını ona vermişlerdi, katı bir yapı ve akışkan bir canlılık. Ama nitelikleri vahşi büyü ve Linden'in parçalanmış ruhunun tutkusuyla değişime uğramıştı. Ve birliktelikleri, Berek'in demirini dövdüğü derin bilgi tarafından şekillendirilmiş, yönlendirilmişti. Böylece ur-villerin ilmi ve *Elohim*'in Toprak Gücü, Kanun'un saf aracı haline gelmişti.

Linden hevesle asayı karşılamak için ayağa kalktı. Yaratık onu avucuna aldığı anda, tahtadan gelen bir sıcaklık hissetti. İçindeki olasılıklar ona ısı gibi akıyordu. Aynı zamanda Andelain'in anılarıyla doldu: kır çiçekleri ve *alianta* ile süslenmiş çimler kadar gür yamaçlar; üzerlerinde altın yapraklardan çelenkleri olan Gilden ağaçlarının gururlu uzanmış sağlığı; küçük dereler, meşe koruları ve Dünya Gücü ile canlı olan briar-gül alanları.

Lord Foul Zaman Kemerine hapsedilmeden önce, Toprak'ın Yaratıcısı'nın zihninde bir zamanlar var olduğu halini hatırladığını hissetti; Foul Toprak'ı Illearth Taşı gibi gizli yasaklarla bozmadan ve Kuzgunlar gibi düşmüş varlıkların hizmetini kazanmadan önce. Ve Yaratıcı'nın kederini de tatmıştı. Yaşamın var olmasını sağlayan başlangıç ve sonun yapısı olan Kemerin yaratan Yaratıcı, bu yapıyı ihlal etmeden içindeki olayları değiştiremezdi. Bu nedenle Lord Foul'un hapsedilmesinin kendisi ona Yaratıcı'nın yarattıklarını yok etme özgürlüğü verdi.

Kanun Asası gibi hazineler, Ülke sakinlerinin Lord Foul'a bizzat karşı koyabilmeleri ve dünyanın amaçlanan güzelliği için savaşabilmeleri için ortaya çıkarılmıştı.

En azından bir an için, yıllar sonra ilk kez Asa'yı elinde tutarken, Linden kendini bu muazzam görevde eşit hissetti. Covenant'ın yüzüğünün aksine, Asa ona uyuyordu. Kullanımını içgüdüsel olarak anlıyordu; onunla kendine güveniyordu. Onun doğal *doğruluğu*, varlığının her hücresine ve dürtüsüne şifa gönderiyor gibiydi.

Waynhim'e teşekkür etmeyi düşünene ve hiçbir şeyi net göremediğini fark edene kadar ağladığını fark etmedi. Gözyaşları bakışlarını bulanıklaştırıyor, ışığı teselli çizgilerine dönüştürüyor ve etrafındaki figürlerin tanımını karıştırıyordu.

Ancak gözlerindeki yaşları kırıştırdığında, Asa'nın koruyucusunun artık karşısında durmadığını gördü. Yaratık geri çekilmiş, Anele'ye yol açmıştı.

Yaşlı adam, elleri Asa'nın yanında, sanki Asa'yı onun elinden almak istiyormuş gibi durarak ona baktı.

Liand ve Mahrtiir onun arkasında durmuş, ne yapacağını görmek için bekliyorlardı; müdahale etmeye hazırdılar. Ama onu rahatsız etmek konusunda gözle görülür bir isteksizlik içindeydiler.

Anele Asa'yı incelerken elleri titriyordu ve kör bakışları özlemle ağrıyor gibiydi. Doğuştan sahip olduğu hakkın huzurunda en son durduğundan bu yana kaç on yıl geçmişti? Deliliğe düşmeden önce ne kadar suçlama ve kendinden nefret etme acısı çekmişti?

Asa'nın dokunuşu onu da iyileştirebilir.

Yine de ellerini tertemiz ahşabın üzerine kapatmadı; parmak uçlarıyla bile fırçalamadı. Bunun yerine, Linden onun için yas tutarken ve tüm oda nefesini tutmuş gibi görünürken hareketsiz durdu. Sonra titreyerek kollarını indirdi.

Kısık bir sesle, kararsızca mırıldandı: "Böyle bir şaşkınlığa layık değilim. Bütün olabileceğim gün henüz gelmedi." Boğazı bir hıçkırıkla kapandı. Hıçkırığını yuttuktan sonra fısıldadı: "O zamana kadar, olduğum gibi kalmalıyım.

"Benim için yas tutma." Feragat etme çabası onu ıssız bıraktı. "Bil ki, Asa'yı senin gözetiminde görmekten memnunum."

Sonra arkasını döndü ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Liand'ın gözleri yaşlı adamı izlerken nemliydi. Mahrtiir kaşlarını çattı, üzüntü duyamayacak kadar gururluydu; ama Anele'yi koltuğuna geri götürüp dudaklarına *vitrim* sunarken tavrı nazikti.

Linden bir süre gözyaşlarını tutamadı. O gün henüz gelmemişti- Ona inanıyordu: içinde yalan yoktu. Ama olduğu gibi kalması gerektiği düşüncesi onu ifade edebileceğinden çok daha fazla incitmişti. Asa sayesinde, onun ihtiyaç duyabileceği her türlü iyileştirmeyi uygulayabilecek güce sahipti. Yine de onu reddetti. Hazır değildi ya da içinde bulunduğu koşullar buna uygun değildi.

"Linden," diye sordu Liand yumuşak bir sesle, "onun hoşgörü isteğine kulak verecek misin?

Sizin yorgunluğunuz aşırı ama bu onun çektiği acıdan daha ağır basmıyor mu?"

Kanun Asası'nı göğsüne bastıran Linden, daha önce Gezintinin Eşiği'nde yaptığı gibi, sağlık duyusunu yaşlı adamın derinliklerine gönderdi: yine ona yardım etmenin yollarını aradı. Ama adam değişmişti

birden fazla yönden. Onu akıl sağlığına yaklaştıran aynı özlem ya da dürtü, doğal gücünü de harekete geçirmişti. Ona ulaşmak için güçlü savunmaları aşması gerekecekti.

Bu şiddet ona onaramayacağı bir zarar verebilirdi.

Gözlerini koluna sildi. "Ona bak," dedi Liand'a. "Bu şekilde olmayı o seçiyor." Körlüğü gibi deliliği de onun için hâlâ gerekliydi. "Eğer onu iyileştirmeye çalışırsam, benimle savaşıacaktır. Ve belki de haklıdır. Buna kesinlikle hakkı var."

Ve onun yerine karar verecek ne bilgeliğe ne de küstahlığa sahipti.

Bir süre sonra Liand üzüntüyle cevap verdi: "Gördüğünüzü ben de görüyorum ama bu beni şaşırtıyor. Belki de iyileşme zamanını ve yerini o belirlemelidir." Sonra Taşyürekli yalvaran bir ses tonuyla sordu: "Kaybettiği Asa'yı istemiyorsa ne istiyor?"

"Onu duydunuz," diye iç geçirdi Linden. "Kendine inanmaya ihtiyacı var. Hâlâ değersiz olduğunu düşünüyor."

Kederli bir şekilde taş çıkıntındaki koltuğuna geri döndü. Anele ona memnun olduğuna dair güvence vermişti. Ve onun da iyileşmeye ihtiyacı vardı. Görevleri henüz tamamlanmamıştı. Hâlâ kendi zamanına dönmesi gerekiyordu ve bunu bir *sezaryene* girmeden yapamazdı. Ama ilk deneyimi onu neredeyse yok etmişti. Daha da güçlenene kadar ikinci bir deneyime dayanması mümkün değildi.

Esmer onu ihanetlere karşı uyarmıştı: "*Waynhim yiğittir,*" demişti, "*ve eğer kurtuluşlarını sağlamazsan birçoğu yok olacak.*" Bu zamanda ortaya çıktığında beraberinde bazı tehlikeleri de getirmiş ya da ortaya çıkarmıştı. Şimdi o ve yoldaşlarının yanı sıra Ranyhyn de tehlikedeydi.

Rahatlamak için hararetle Asa'nın pürüzsüz tahtasına sarıldı. Çıkıntıya yerleştiğinde, küflü *vitrimden* birkaç yudum içti ve Asa'nın sıcaklığını yorgunluğunun derinliklerine bir krema gibi taşımasına izin verdi.

Ancak orada kısa bir süre dinlenmişti ki Stave ve Esmer birlikte ona yaklaştılar. Aralarında düşmanlık vardı ama yine de onu sorgulama kararlılıklarında bir anlığına birleşmişlerdi.

Asayı kucağında tutarak Esmer'in değişen yeşiline ve Stave'in sabit kahverengisine baktı ve konuşmaları için yorgun bir şekilde bekledi.

"Ne yapacaksın," diye sordu Esmer aniden, "arzunu elde ettiğine göre? Görünüşe göre sen gerçekten de Seçilmiş'sin, çünkü Demondim-cinler seni seçti. Belki de bu seçimde yalnız değildir. Şimdi kendini Kanun'un hizmetine adayabilmek için beyaz altını bir kenara bırakarak Vahşi Savaşçı olmayı bırakacak mısın? Bunu yaparsan, uygun zamanına nasıl döneceksin? Ve eğer dönmezseniz, bu güçlerin yükünü nasıl taşıyacaksınız?"

"İkisi de tek başına senin gücünü aşar, tıpkı herhangi bir ölümlününkini aşacağı gibi. Birlikte sadece deliliğe yol açarlar, çünkü vahşi büyü tüm yasalara meydan okur. Bu onun gücü ve tehlikesidir.

"Kendini açıklamalısın ki ben de" -kendini tuttu- "buradaki herkes kendi yolunu bulabilsin."

"Eğer yüzüğü bir kenara bırakırsan, onu kim alacak?" diye sormasına gerek yoktu. Bu soru yüzünün her çizgisinde gizliydi.

Covenant'ın yüzüğüne kendisi sahip olmak istemiş olabilir.

Esmer konuşurken, Stave kendisini hasmının talebinden ayırmak istercesine kenara çekildi. Ama Esmer sözlerini bitirdiğinde, Üstat şöyle dedi: "Ben de şunu istiyorum. Bu zamanda kalmamalıyız. Tehlike çok büyük. Ve sen hem vahşi büyüü hem de Yasayı kullanmamalısın, yoksa parçalanırsın.

"Bu yüzden soruyorum. Niyetiniz nedir?"

Linden yorgunluğun bulanıklığında iki adamı da düşündü. Stave ondan şüphelenmeye devam ediyordu, bundan emindi. Yine de ona güveniyordu. Esmer'e ise-

Kasıtlı olarak Mahrtiir ve Liand'a döndü.

"Bu sana bağlı," dedi Manethrall'a dikkatle, "en azından bir dereceye kadar. Liand'ın ne diyeceğini zaten biliyorum. Ve Anele'nin Asa'nın yanında kalması gerekiyor. Ama sana sormadım.

"Halkına geri dönmek istiyor musun? Bu mümkün olmalı." Bir Düşüş yarattığında, Ranyhyn yolunu bulabilecekti. "Ama eğer

Bunu yaparsak, seninle kalamam. Çok fazla-"

"Ringthane," diye söze girdi Mahrtiir, o açıklama yapamadan, "buna gerek yok." Taş kapların ışığı gözlerinde parlıyordu. "Amacın nereye götürürse götürsün sana eşlik edeceğim. Hayatım sona erdiğinde Ramenlerin hatıralarında kalacak bir hikâye arıyorum. Böyle bir ünü onların arasında asla kazanamayacağım. Onlar" -ağzı buruştu- "hatırlanmak için fazla temkinliler."

Sonra omuz silkti. "Bu konuda Kordonlar'a emir vermeyeceğim. Ancak, ödemek istedikleri bir borç hissediyorlar." Kendine sakladığı bir düşünceyle sırtıttı. "Ve sen onların gözünde iyilik buldun. Senden ayrılmayacaklar."

"Pekâlâ." Linden onunla tartışmaya çalışmadı, her ne kadar kendisi ve Kordonlar onun yanında pekâlâ ölebilecek olsalar da. Alabildiği kadar dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve gömülü bir parçası kararını çoktan vermişti. Gözlerini tekrar Esmer ve Stave'e çevirerek tekrarladı: "Pekâlâ."

"Andelain'e gidiyorum. Çok fazla gücüm olduğunu biliyorum. Ve oğlumu nerede arayacağımı bilmiyorum." Uzun zaman önce Covenant'ın dostlarının ruhları ona orada rehberlik etmiş ve onu teselli etmişti. Belki o da sevdiği Ölüyü bulabilirdi. "Orada birinin bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini umuyorum."

Esmer kızgınlık tıslaması gibi bir ses çıkarıp arkasını döndü; ama Stave her zamanki soğukkanlılığıyla ona bakmaya devam etti. Verdiği cevabın onun için ne anlama geldiği belirsizdi. Ancak kızın sessizliği söyleyecek başka bir şeyi olmadığını açıkça ortaya koyduğunda, Stave'in tavrı daha da sertleşir gibi oldu.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. "Andelain'e girmek istiyorsunuz. Belki de öyle yaparsınız. Yine de daha acil bir niyet belirtmediniz. *Şimdi* ne yapacaksınız?"

"Söylediğim gibi, bu zamanda kalmamalıyız. Geciktiğimiz her an tehlike daha da büyüyor. Esmer, yüzleşmenin akıllıca olmayacağı bir ihanetle tehdit etti. Ve eylemlerimizin Zaman'ı ihlal etme tehlikesi bize karşı birikiyor. Ayrılma ihtiyacı her zamankinden daha acil hale gelirken dinlenmeye dalmak aptallıktır."

Linden kendi kendine inledi. Zorlu soruları bir süreliğine ertelemeyi ummuştı; Asa'nın iyi huylu sıcaklığı yıpranmış kaynaklarını bir araya getirene kadar. Yine de Stave bir cevabı hak ediyordu. Tüm yoldaşları, Ramen ve Liand kadar Waynhim de bunu hak ediyordu.

Hissettiklerini ifade etmenin bir yolunu ararken, dürüstlüğün mihenk taşı olarak Taşiyen'e döndü. "Liand?"

Bir anda Anele'yle ilgilenmeyi bırakıp ona baktı. "Evet?"

"Senin için nasıldı? *Sezaryende*? Biz oradayken sana ne oldu?"

Gözleri irileşti, sonra kararır gibi oldu, anıların karanlığına gömüldü. "Linden-" Rahatsızlığını gizlemek için başını eğdi. Yine de hiçbir şey gizlemedi. "Bundan bahsetmek çok zor. Acı - böyle bir acıyı yaşamamanın mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Ve buna katlanmak-" Sesi zar zor duyulana kadar alçaldı. "Ur-viller beni korumasız bırakmış olsalardı bunu yapamazdım. Ama acı boyunca onların karanlığını üzerimde hissettim ve Düşüş'ün en kötüsünü uzaklaştırdım."

Sonra tekrar başını kaldırdı. Linden'in endişeli bakışlarına, "İlimlerinde beni rahatsız eden bir bozukluk var," dedi. "Yine de Düşüş'ün büyük kötülüğü içinde küçük bir şeydi. Eğer ur- viller beni korumasaydı, bundan bahsetmek için hayatta kalamazdım."

Linden ona sessizce teşekkür etti ve onu serbest bıraktı.

"Bu yeterince kötü," dedi Stave'e. "Geri kalanımız *Haruchai* değil.

Ve Biz Yapma. var Anele'nin Earthpower. Biz "-she
ürperdi

- "Savunmasız.

"Ama tek sorun bu değil. Başarısız olduğumun farkında mısın bilmiyorum. *Caesure*'de. Neredeyse hepimizi bırakıyordum-" Kendi anıları neredeyse onu boğuyordu. "Covenant'ın yüzüğünü kullanamadım. Çok fazla acı çekiyordum.

"Buradayız çünkü ur-viller bizi kurtardı. Ur-viller ve Ranyhyn." Ve Joan'ın deliliğinden faydalanmanın bir yolunu bulduğu için - ki yaratıklar ona güçlerini vermeseydi bunu yapamazdı. "Seni iyileştirdiğimden beri vahşi büyüden uzak kaldım."

Waynhim'ler arasında bir anlık huzursuz bir hareketlenme oldu; ama Linden bunu görmezden geldi. "Tehlikenin farkındayım. Dinlenmeye ihtiyacım var" -kötü bir şekilde- "ama bizi buradan nasıl çıkaracağımı bilseydim bu beni durdurmazdı. Tüm bu acılardan korkuyor olmamın beni durdurmasına izin vermezdim. Ama bir şekilde Mutabakat'ın yüzüğünü nasıl kullanacağımı yeniden öğrenmem gerekecek ve bunu yapabileceğimden emin değilim."

Eğer zaman tanırsa, Kanun Asası onu eski haline getirebilirdi. Onu Düşüş'ün azabından koruyacaktı. Ama bu ona argence'a erişim sağlamayacaktı. Bu

kendi içinde yeniden keşfetmesi gerekiyordu; ve yolu nasıl kaybettiğini bilmiyordu.

Stave onun önünde durdu, soğukkanlı ve sarsılmamıştı. "Acı daha az şiddetli olacak," dedi. "Düşüş'ün akımına karşı koyman gerekmeyecek." Mağaranın etrafına bakmak için durakladı. Linden'le tekrar karşılaştığında, "Ve vahşi büyüye karşı engellenmeyeceksin. Bu engel, söylediği gibi Esmer'in varlığından kaynaklanıyor ve o artık yok."

Linden irkilerek hemen Cail'in oğluna baktı. Ama Stave haklıydı. Esmer basitçe kaybolmuş, su gibi buharlaşıp gitmişti.

"Neden-?" diye sormaya çalıştı ama sorusunu tamamlamamıştı.

Birkaç dakika önce Waynhim huzursuz görünüyordu. Esmer'in ortadan kaybolmasına tepki gösteriyor olmalıydılar.

"Andelain'e girme niyetiniz onu rahatsız etti," diye yanıtladı Üstat. "Bu nedenle ayrıldı."

Hoşnutsuz-?

Linden Esmer'in yokluğuna bakarken, Stave'in açıklamasını anlamaya çalışıyordu.

Esmer onunla birlikte *seansa* girmeyi reddetmişti. *Benim yanımda kesinlikle başarısız olacaksın. Ve Waynhim'in beyaz altının yakınlığı karşısında kör olduğunu söylemişti. Bu benim yakınlığımın bir etkisi.*

Kahretsin, bilmeliydi-

Ama Sonbahar'daki başarısızlığına o neden olmuş olamazdı. Bu onun müdahalesinin değil, kendi zayıflığının sonucuydu.

"Seçilmiş." Stave'in konsantrasyonu ses tonuna keskin bir hava kattı. "Esmer yokken ve ihaneti henüz üzerimize gelmemişken şimdi yola çıkmalıyız."

Liand aniden ayağa fırladı. "Bizi yanıltıyorsunuz Üstat," diye söze girdi. "Linden'in vermesi gereken kararlar sizin görünmesini istediğiniz kadar açık değil."

Stave karşılık veremedi. Liand söze girdi. "Eğer doğru anladıysam, buradaki varlığımız Zaman Kemerini tehlikeye atıyor. Ve Esmer'in ihaneti yüzünden tehlike altındayız. Ama adını koymadığınız başka bir tehlike daha var." Üstatların boyun eğmez inançları uğruna yaptıkları her şeye aniden öfkelenmiş gibiydi. "Eğer ayrılmakta acele edersek, Esmer'in yol açtığı zarar sadece Waynhim'in üzerine kalacak. Bizim yardımımız olmadan belki de yok olacaklar."

"Siz Toprağın Efendisisiniz. Waynhim'i ilgimize layık görmüyor musunuz?"

Genç adamın öfkesi -ve sadakati- Linden'in içinde bir kararlılık yankısı uyandırdı. Çaba sarf ederek kafa karışıklığını ve kendinden şüphe duymayı bir kenara bıraktı. Asayı sıkıca kavrayarak, Stave'in ona verdiği umuda ve Liand'ın desteğindeki tutkuya odaklandı.

Stave genç adama cevap verirken yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Esmer'in zararı Seçilmişlere yöneliktir. Eğer bu zamanda artık orada bulunmazsa, Waynhim için tehlike ortadan kalkacaktır. Onların yok edilmesiyle hiçbir şey kazanamaz."

"Hiçbir şey," diye karşı çıktı Linden, Liand'ı savunurken, "Ülke'nin tarihinin ihlali dışında."

Stave sanki onu şaşırtmış gibi onu inceledi.

"Güney Ovalarında kayda değer bir savaş ya da güç olmadığını kendiniz söylediniz," diye devam etti. Eğer tehlike dağılmazsa ve Waynhim kendini savunursa, bu durum değişebilir.

"Ama yok edilmelerine izin verseler bile-" *Durumlarını biliyorlar ama yine de bundan çekinmiyorlar.* "Esmer'in neyi serbest bırakmış olabileceğini bilmiyoruz. O her neyse, Waynhim ne yaparsa yapsın tarihi değiştirecek kadar güçlü olabilir."

Liand'ın gözleri sanki Linden onu haklı çıkarmış gibi parladı.

Stave başını hafifçe salladı. "Eğer böyle şeyler yapabilseydi, şimdiye kadar çoktan yapardı. Zaman Kemerı çoktan düşmüş olurdu."

Yine de zaman bozulmamıştı: bunu biliyordu. Stave'in sözleri hâlâ sırayla ona ulaşıyordu. Bir şey hala diğerine yol açıyordu-

"Hayır," dedi iç çeker gibi. "Onun için işler bu şekilde yürümüyor. O çok çelişkili. Ya onun dostuyuz ya da düşmanı. Senden nefret ediyor ve beni onaylıyor. Ya da belki de tam tersi. Anlayabildiğim kadarıyla, onunla ilgili tek basit şey Ranyhyn'e duyduğu saygı." Başka hiçbir şey onu Stave'i öldürmekten kaçınmaya zorlamamıştı. "Onların zarar görmesini istemiyor."

Mahrthir onaylarcasına başını salladı.

Gözlerini kapatan Linden kaşlarının arasında düğümlenen çatık kaşlarını ovuşturdu. "Belki de Kemerı yıkacak kadar güçlüdür. Bilmiyorum. Ama bunu yapamaz. Bir tür dengeye ihtiyacı var. Gerçekten hiçbir şey yapamaz

Aynı zamanda bize yardım etmezse yıkıcı olur. Bize ihanet etmeden bize yardım edemez.

"En azından bizi uyarması gerekiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Eğer yapmasaydı, Ranyhyn'i kurtarma şansımız olmazdı."

Üstat ona dikkatle baktı. "Bundan emin olamazsınız."

"Hayır," diye itiraf etti. Aşkları dışında ne zaman bir şeyden emin olmuştu ki? "Ama sen de emin olamazsın. Ve emin olana kadar buradan ayrılmayacağım. Waynhim zaten yeterince acı çekti. Yok edilmeyeceklerinden emin olana kadar onları terk etmeyeceğim."

Esmer, ur-villeri bile yok etmekle tehdit etmişti.

Stave uzun bir süre onun sözlerini düşünmüş gibi göründü. Sonra küçük bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "Pekâlâ," dedi. "Siz istediğinizi yapacaksınız, ben de elimden geldiğince size hizmet edeceğim. Şu anda size karşı çıkmamanın bir faydası yok. Ama aramızda hiçbir şeyin karara bağlanmadığını bil."

O arkasını dönerken, Linden başını Asa'nın üzerine eğdi. Onun cevabından memnundu. O *Haruchai*'ydi, hem doğası hem de inancı gereği esnek değildi. Yine de ondan bekleyebileceğinden çok daha fazlasını kabul etmişti.

O anda gözlerini kapatıp uyuyabilirdi; *Vitrim* ve Asa'nın içinde rahatsız edilmeden çalışmasına izin verebilirdi. Ama Liand onu yalnız bırakamayacak kadar huzursuzdu. Ve onun sorularını saatlerdir erteliyordu. Kendi kendine iç geçirerek, onun dayattığı cehaletin bir kısmını hafifletmek için uyumaktan vazgeçti.

Ona Thomas Covenant'la geçirdiği zamanları anlatırken, belli bir sırası olmadan birbiri ardına anekdotlar anlatırken, Waynhim mağaranın etrafında meşgul olmaya başladı. İlk başta ne yaptıklarını merak etti; ama sonra yemek hazırladıklarını gördü. Görünüşe göre sadece *vitrimle* yaşamıyorlardı ya da misafirlerinin böyle yapmasını beklemiyorlardı.

Bir yan tünelden kazan şeklinde taş bir çömlek çıkardılar. Alev alev yanan çömleklerinden birini odanın ortasına yerleştirdiler; ve birkaç dakika boyunca üzerinde mırıldandıktan, ilahiler ve hareketlerle ısınıp yoğunlaştırdıktan sonra, daha büyük çömleği onun üzerine dengelediler. Sonra da

Linden'in tanımlayamadığı malzemeleri tencereye dizmeye başladılar.

Onlar çalışırken, o konuşmaya devam etti; ve yavaş yavaş dolaylı anlatımı başka bir amaç edinmeye başladı. Liand'ın sormayı bilmediği sorulara cevap vermek yerine, anılarını mayınlıyordu: kelimeler, cesaret ve içgörü için kazdığı kazma ve küreklerdi. Ve kaybettiği arkadaşlarının isimleri birer büyü gibiydi. Onların büyüyle Toprak'ta kendine bir yer, bir rol yarattı ve bunu yerine getirebileceğini hayal etti.

"Sunbane ve Kuzgunlar'ın olabilecek en kötü şeyler olduğunu düşünüyordum. Uzun bir süre boyunca, *Haruchai*'nin dökülmesinden daha kötü bir şey göreceğimi düşünmemiştim." Lord Foul, Clave aracılığıyla Stave'in atalarına karşı soykırım girişiminde bulunmuş, Banefire'ı beslemek için kanlarını emmişti. "Ama Caer-Caveral gittiğinde ve Sunbane ilk kez Andelain'e girdiğinde-"

Hatırladığı insanlar, yerler ve ihtiyaçlar onu kendisine açıkladı.

"Bunların hepsinden Lord Foul sorumluydu," dedi sessizce. "Ona boşuna Despiser ve Corruption denmiyor. O aşağılama ve umutsuzluktur. Ne zaman bir varlık ya da güç yaşamı ayaklar altına alsın, o oradadır. Gülüyor-"

Sadece bütün bir dünyanın ıstırabı kendi içsel ıstırabını yatıştırabilirdi.

"Aklımı kaybetmiş gibi davrandığım zamanlar olduğundan eminim. Muhtemelen senin de kafanı karıştırıyorumdur. Ama benim için neler olduğunu zaten biliyorsunuz. Ne zaman delice görünen bir şey yapsam, oğlumun Lord Foul'un elinde olduğunu hatırlayın."

Sonunda durduğunda, odadaki tüm dikkatlerin kendisine odaklandığını gördü. Waynhim'ler bir kahine bakar gibi ona bakmak için hazırlıklarına ara vermişlerdi. Mahrtiir'in konsantrasyonu bir şahininki kadar kesindi. Stave'in duruşu bile beklenmedik bir saygı izlenimi uyandırıyordu.

Liand yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu dinliyordu. Ancak kadın ona baktığında, Liand kararsız bir nefes aldı ve şaşkınlığını üzerinden attı.

"Şimdi Anele'nin 'şaşkınlıktan' söz ederken neden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Benim için neye dönüştüğünüzü nasıl adlandıracağımı bilmiyorum. Bu son günlerde yılların deneyimini kazandığımı hissediyorum ve her

Bir zamanlar sıradan görünen gerçekler ya da ayrıntılar yeni bir önem kazanmıştır.

"Gözlerime 'deli' gibi görünmüyorsunuz. Aksine benim ifade kapasitemi aşılıyorsunuz. Yaptıklarınızdan ve tanıdıklarınızdan bahsederken, antik ve ihtişamlı bir diyarda yaşıyor gibi görünüşyorsunuz. Sizin yanınızda kendimin önemsiz göründüğünü söyleyebilirim, ancak bu kalbimdekini yalanlıyor, çünkü küçülen ben değilim, aksine yüce olan sizsiniz."

Onay arar gibi mağaranın etrafına baktı ama sadece Mahrtiir başıyla onayladı. Stave ve Waynhim sadece Linden'i inceliyor ve sanki dünyaların kaderi belirleniyormuş gibi dinliyorlardı; Anele ise çıkıntısına yayılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Linden nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Onun "antik ve ihtişamlı bir diyarda" yaşadığına inanıyorsa, dehşete düşmüş ve kafası karışmış olduğunu ya da onun karmaşık olmayan desteğine muhtaç olduğunu nasıl anlayabilirdi?

Bir süre sonra, "Öyle değil. Düşündüğünüzden daha sıradan biriyim." Covenant Liand'ın tanımına uyuyordu. O uymuyordu. "Sadece bunun yoluna çıkmasına izin veremem."

Genç adamın bakışlarını tutarak ekledi: "Benim bu pozisyona *ait* olduğumu mu düşünüyorsunuz? Muazzam güçlere sahip olmak ve dünyayı etkileyebilecek kararlar almak için mi *doğdum*? Hayır. Bunu yapıyorum çünkü sevdiğim şey için başka nasıl savaşağımı bilmiyorum." Ya da kendisi için. "Eğer Lord Foul Jeremiah'ı kaçırmasaydı, burada bile *olmayacaktım*."

Konuşurken yorgunluğu omuzlarından kaymış, söylemeye çalıştığı şeyin önemiyle bir kenara itilmiş gibiydi.

"Bu seni benden daha cesur yapıyor," dedi Liand'a. "Bunu bilmiyor musun? Mithil Stonedown'dan ayrılmak zorunda değildin. Bana yardım etmek zorunda değildin. Bildiğin kadarıyla tehlikede olan bir şey bile yoktu. Ama yine de yaptın."

"Bunu yaptın çünkü kendi hayatına inanmıyordun. Ustalar onu senin için çok küçük yaptı ve sen de onu büyütmek için eline geçen ilk fırsata atladın."

İsterse Stave alınsın. Halkının yaptıklarına karşı tepkisini gizli tutmamıştı.

"Burada," **d i y e** bir inanç maddesi gibi telaffuz etti, "antik ve ihtişamlı bir dünyada yaşamayı hak eden biri varsa, o da sizsiniz. Ve

Mahrthir." Manethrall'ın bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı. "Bhapa. Pahnı. Sen benden daha az bencilsin. Size ihtiyacı olan çaresiz bir çocuğu kaybetmediniz. Bunun yerine, yapmaya değer olduğunu düşündüğünüz basit bir nedenden ötürü tüm hayatlarınızı riske atmaya karar verdiniz."

Buna karşılık Liand ona sanki onu kendisinden kaldırmış gibi baktı. Tüm Waynhim'ler onu yakından incelemeye devam etti ve Mahrthir'in gözlerinde savaş hevesi parladı.

Ama Stave kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duygularını gizlemiş bir halde odanın ortasına yakın bir yerde duruyordu. Doğuştan gelen suskunluğu onun anlayışına meydan okuyordu. Ama gözünün altındaki yara izi vazoların ışığını yakaladı ve kırmızı bir şekilde parladı.

Sonunda Waynhim hazırlıklarına devam etti; ve Linden Esmer'in karanlık vaatleri aklından çıkmadan onları izledi. *Eğer onların kurtuluşunu sağlamazsan birçoğu yok olacak.* Muhtemelen yaratıkların Asa'dan gördüğü zararı kastediyor olabilirdi; ama Linden buna inanmıyordu. İhanetten çok sık söz etmişti.

Endişelendiğini fark edince Manethrall'a Pahnı ve Bhapa'nın tehlikeye karşı uyarılıp uyarılmaması gerektiğini sordu. Ancak Manethrall ona Kordların avcı ve gözcü olarak eğitildiklerini, büyük atlar için nöbet tuttuklarını söyledi. Şüphesiz ur-viller de ihtiyatlıydı: Esmer'e güvenmemek için kendi nedenleri vardı. Ve Ranyhyn'in duyuları olağanüstü derecede keskindi. Herhangi bir tehdidi Waynhim'in üzerine düşmeden önce fark edebilirlerdi.

Linden toplayabildiği kadar sabırla yaratıkların yemeklerini hazırlamasını bekledi.

Neyse ki daha fazla gecikmeden bunu yaptılar. Tahta kepçeler kullanarak taş kaselere çamur gibi görünen ve durgun gölet suyu gibi kokan, dumanı tüten bir et suyu doldurdular. Bunları kendileri içmeden önce misafirlerine ikram ettiler.

Yüzeysel kokusuna rağmen, kaselerden kıvrılan buhar, Linden'in duyularına çok ihtiyaç duyulan bir beslenmeden bahsediyordu. Et suyunun aurası

Besin kokuyordu; ve aç olduğunu fark edince şaşırdı. İlk yudum onu öğürmekle tehdit etti, ama ikincisi daha kolay indi ve üçüncüsünü neredeyse hevesle yuttu.

Onun bakışlarıyla karşılaşan Liand, ona alaycı bir gülümseme verdi. Kibarca çorbasından biraz içti. Sonra rahatlamış bir edayla kâsesini yere bıraktı ve Anele ile Mahrtiir'e yardım etmek için döndü.

Liand ve Manethrall birlikte yaşlı adamı uyandırdı ve onu yemek yemeye teşvik etti.

Yemeğini yerken Linden mağaranın taşını inceliyor, Anele'nin bazen yaptığı gibi onun eski, yavaş, düşünülemez duyarlılığını okumaya çalışıyordu. Asa kucağındayken, bir an için sıkılmış kayadaki bilginin ipuçlarını algılayabildiğini düşündü. Ama insan zihni bu ipuçlarının varlığından emin olamayacak kadar hızlı geçip gidiyordu.

Dikkati başka yerde olduğu için, Kordon dış tünelin ağzında görünene kadar Pahni'nin yaklaştığını fark etmedi.

Genç kadın -Linden onu hâlâ bir kız olarak görüyordu- mağaraya tereddütle girdi. Önemli bir toplantıyı ya da ayini bölmekten korkmuş olabilirdi. Ancak yüzü sabitti ve çekingenliğin ya da öz-bilincin onu engellemesine izin vermedi. Waynhim'den kaçınarak Linden ve Mahrtiir'e doğru ilerledi.

Tüm yaratıklar yaptıkları işi bıraktı ve nemli burun delikleriyle ona bakmaya başladı.

Liand Kordon'a geniş bir gülümseme fırlattı. Ancak kızın kararlılığının niteliğini fark ettiğinde duyduğu zevk kayboldu.

Linden içgüdüsel olarak ayağa kalktı. Asayı yanında dik tuttu, topuğu sanki onun gücünü çağırarak istiyormuş gibi yere dikilmişti.

Mahrtiir de ayağa kalktı; Stave de onlara katıldı. Liand, Anele'nin sakalına dökülen et suyunu kabaca sildi, sonra da ayağa kalktı.

Şimdi acele eden genç kadın onlara hızlı bir Ramen selamı verdi.

Manethrall kaba bir baş hareketiyle cevap verdi. "Konuş Cord. Geceleyin neler olduğuna dair bir haber bekliyoruz."

Gece-? Linden bu kadar çok zaman geçtiğini fark edince şaşırdı.

Karanlık, Ranyhyn'in ölçülmemiş algılarını bile sınırlayacaktır.

"Manethrall." Pahni refleks olarak tekrar eğildi. "Gün batımından kısa bir süre önce Esmer aramıza geldi. Ranyhyn'i uzaklaştırmaya çalıştı." Belirgin bir Ramen küçümsemesini maskeleyerek için kaşlarını çatı. "Onun bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim. Onların atlılarını terk etmeyeceğini bilmesi gerekirdi."

"Dertli," diye yanıtladı Mahrtiir. Ses tonu, sıkıntılı olmayı yeterli bir mazeret olarak görmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Pahni başını salladı. "Yine de endişeliydik, Bhapa ve ben, çünkü bize ölümü önceden haber veren küçümseyici sözler söyledi. Sonra gitti ama nereye ya da nasıl gittiğini bilemedik.

"Onun sözleri yüzünden, Ranyhyn üzerindeki korumamızı genişlettik. Yine de tehlikeye dair bir işaret bulamadık.

"Ancak ay doğduktan kısa bir süre sonra Naharahn -bana bu onuru yaşatan gururlu kısra- geldi."

Kordon aniden sessizliğe büründü, hayranlığı ve minnettarlığı yüzünden telaşlanmıştı. Mahrtiir ona acele etmedi.

Pahni kendini dengelemek için derin bir nefes aldıktan sonra devam edebildi. "Naharahn bana bir şeyin onu rahatsız ettiğini söyledi. Bunun ne olduğunu koku, görüntü ya da sestten anlayamadım. Ama Bhapa'yı taşıyan Whrany de aynı şekilde rahatsız olduğunu hissetti. Ve onların huzursuzluğu diğer Ranyhynler arasında hızla yayıldı."

Linden kendi kendine inledi. Başka bir girişimde bulunmaya hazır değildi. *caesure*. Ama kordonu kesmedi.

"Onlardan eminim," diye bitirdi Pahni, "Bhapa ovalara doğru indi, endişelerinin nedenini arıyor. Ancak o yola çıkmadan önce sizi önceden uyarmak konusunda anlaştık."

Bunu söylerken Pahni kirpiklerinin arasından Manethrall'a baktı, sanki kendisine verilen görevleri terk ettiği için onu azarlamasını bekliyordu.

Yapmadı. Bunun yerine, "Doğru olanı yaptın. Şimdi Ranyhyn'e dön." Görünürdeki sakinliğine rağmen, sesinde yükselen bir heves vardı. "Waynhim'e saygımızı sunduğumuzda biz de peşinden geleceğiz."

Başını bir kez daha sallayarak Kordonu gönderdi.

Pahni bir kez daha eğilerek döndü ve bir tay gibi hızlı adımlarla mağaradan çıktı.

Liand onun arkasından koşmak istercesine gidişini izledi; ama Linden'in yanından ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Geliyor," dedi Stave kayıtsızca. Mağaranın dışında Esmer'in karanlık ipuçları meyvesini vermeye yaklaşıyordu.

Mahrthir başını salladı, bir kılıç kadar hevesliydi. Savaşın çağrısını duyabilecek bir adama benziyordu.

Linden ağır bir şekilde asaya yaslandı. Henüz yorgundu, dinlenmeye çok ihtiyacı vardı; tamamen hazırlıksızdı. Yine de beklediği an gelmişti. Şimdi Esmer'in ihanetinin doğası kendini açıklayacak ve Waynhim'i ve yoldaşlarını kurtarmak için ne yapması gerektiğini bilecekti.

Asa, tehlikeli olasılıklarla dolu güçlü bir araçtı; ama kendi zamanına dönmesine yardımcı olamazdı. Bir şekilde vahşi büyüye geri dönmenin yolunu bulması gerekecekti.

"Linden?" diye sordu Liand. "Toprak hakkındaki bilginiz bu karışıklığa bir isim öneriyor mu?" Stave'e baktı. "Bu Üstatların bizden gizlediği başka bir karanlık mucize mi?"

"Bilmiyorum." Aniden kendini yukarı çekti. Dinlenmekten çok daha derin ihtiyaçları vardı. Şu anda bunlar Waynhim'le başlıyordu, ancak onları ölçme yeteneğinin çok ötesine uzanıyorlardı. "Stave bize anlatabildiği kadarını anlatacak. Zamanı geldiğinde."

Esmer sormuştu: *Bu güçlerin yükünü nasıl taşıyacaksınız? İkisi de tek başına gücünü aşar. Birlikte sadece deliliğe yol açacaklar.*

-

Görünüşe göre her zaman, varlığının Antlaşma'nın yüzüğüne erişimine koyduğu engeli kaldırarak ihanetiyle yüzleşmesine "yardım etmeyi" amaçlamıştı.

"Mahrthir haklı," diye ekledi. "Gitme vakti geldi." Hemen bekleyen yaratıklara doğru döndü.

Waynhim onları neyin tehdit ettiğini biliyordu: bundan emindi. Ur-viller gibi onlar da Esmer'in niyetini ondan daha iyi anlamışlardı. Yine de savunma hazırlamak için açık bir hamle yapmamışlardı. Ve o yol göstermedikçe de göstermeyeceklerinden şüpheleniyordu. Asa'yı teslim ederek, hayatlarının sonucundan bir ölçüde onu sorumlu tutmuşlardı.

"Keşke bana neler olacağını söyleyebilseydin," dedi ciddiyetle. "Seni ne kadar büyük bir tehlikeye attığımı hayal bile edemiyorum." Cail'in oğlunu onlara getirmişti. "Ama bu sana olan borcumu değiştirmez. Sen olmasaydın Asa'ya ne olurdu bilmiyorum -ya da Ülke'ye ne olurdu- ama sanırım hepimiz mahvolurduk.

"Emin olduğum bir şey var. Sen doğru olanı yaptın. Garip'inize sadık kaldınız."

Toplayabildiği tüm asaletle eğildi ve Asa'yı önünde tutarak onu onayladı. Ardından, bocalamamak için Stave'e döndü ve "Yeterince bekledik. Bunun ne kadar kötü olduğunu öğrenelim." *Haruchai* de Mahrtiir ve Liand gibi Waynhim'in önünde eğildi.

Sonra Taşyürekli Anele'yi ayağa kaldırdı; Mahrtiir hızla öne geçti; Stave de Linden'e mağaradan çıkışa kadar eşlik etti.

O ve arkadaşları geçerken, yaratıklar bir kama oluşturdular ve birbirlerini cesaretlendirmek ya da vedalaşmak için cıvıldaşarak daha yavaş takip ettiler.

Mağaranın ötesindeki tünelin açısı kısa sürede ışığı engelledi. Arkasındaki küplerin son yansıyan ışığıyla Linden ileride hiçbir şey göremiyordu. Arkasında, Waynhim'in çıplak ayakları taşın üzerinde belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Bu ses onu takip ediyor gibiydi, ıslıklı ve endişeli, kulaklarında bir yakarış gibi usulca yankılanıyordu.

Birçoğu yok olacak-

Korku adımlarını karıştırdı; ama Stave koluna hafifçe dokunarak ona rehberlik etti ve tökezlememesini sağladı. Asa'nın sıcak kesinliği de onu destekliyordu. Ve çok geçmeden tünel vadiye doğru açılırken karanlık her iki taraftan da çekildi ve gece gökyüzü yıldız ışıklarından oluşan bir alanı kapladı. Çizmelerinin altındaki kumlara boyun eğerek vadinin dibinden dağ eteklerindeki açık geceye doğru yürüdü.

Mahrtiir orada Pahn'iyle birlikte onu bekliyordu. Linden ve Stave ona ulaştığında, Manethrall gizli bir fısıltıyla, "Cord Bhapa henüz dönmedi. Ranyhynler tepemizdeki yamaçta kalmaya devam ediyor. Tehlike yaklaştığı için huzursuzlar. Ama kaçmayacaklar." Ses tonu büyük atlarla gurur duyduğunu gösteriyordu.

"Eğer sözümü dinlerseniz," diye ekledi, "arzularınıza hızla yanıt verebilmeleri için ata bineceğiz."

Bhapa'nın tek sağlam gözü vardı. Gece görüşü engellenecekti- "Peki ya ur-viller?" Linden fısıldayarak sordu, Manethrall Yaptım.

"Gafil bir düşman," diye cevap verdi, "bizi terk ettiklerini düşünebilir, ama terk etmediler. Aksine altımızdaki gölgelerin arasına gizlendiler." Linden'in bölüğü ve ilerleyen tehlike arasında. "Şüphesiz bizim adımıza sürpriz yapmaya çalışacaklardır." "Şüphesiz bizim adımıza

"Belki de kendilerini Waynhim'den uzaklaştırmak istiyorlardır. Eğer öyleyse, akıllıca davranmışlar. Demondim dölleri birbirlerine kolayca güvenmeyecek ya da birbirlerini savunmak için savaşmayacaklardır."

Linden yamaçlardan aşağı baktı, yaratıklara dair bir ipucu aradı. Ama hiçbirini bulamadı. Onların ilmi ve karanlığı onları duyularından gizliyordu.

Yine de beklediğinden daha iyi görebiliyordu. Doğuda uzanan dağların sivri çizgisinin üzerinde, dolunayına birkaç gün kalmış solgun bir ay yükselmiş, buruşuk dağ etekleri ve yayılan düzlükler üzerinde solgun ışığını, safralı ve çözülmemiş bir şekilde saçıyordu. Bu belirsiz aydınlıkta, ovanın dalgalanmaları ufka doğru yavaş yavaş kaynıyor gibi görünüyordu, denizler gibi ağır ve akıcıydı ve tepeleri tanımlayan sığ vadiler ve yarıklar karanlıkla doluydu. Ranyhyn'in sağında ve yokuş yukarı uzanan belirsiz şekilleri gölgeler kadar belirsizdi.

"Ringthane," diye ısrar etti Mahrtiir. "Binecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Önce onlarla konuşmanı istiyorum." Ur-villeri kastediyordu. "Sen ya da Pahnı. Onlar anlayacaktır.

"Bağırdığımı duyduklarında gelmelerini söyle." Eğer bir Sonbahar'ı yırtmayı başarırsa -ve bu tehlikeye karşı başka bir yanıt bulamazsa -"Waynhim hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Bana yakın olmayan hiç kimseyi kurtaramayacağım."

Manethrall sertçe başını sallayarak arkasını döndü ve gecenin içine doğru yürüdü. Bir an için kuru su yolunun kıvrımından aşağı kaydı. Sonra sanki ur-viller gibi karanlığa bürünmüş gibi gözden kayboldu.

Şüphesiz Ramen gizlilikten anlıyordu.

"Stave," dedi Linden Usta'ya, "Waynhim'e söyle. Çağırdığımda bana geleceklerini bilmem gerek."

Yaratıklarla neden kendisinin konuşmadığını sormadı. Yine de ona "Düşünmem gerek" dedi.

Haruçay gürültüsüzce vadiye çekildi; Liand da Anele'yi de yanına alarak onun yanındaki yerini aldı.

Yaşlı adam sanki yalnızmış, deliliğe kapılmış gibi duruyordu. Başını yukarı kaldırarak, görme dışındaki duyularıyla karanlığı inceledi; gecenin nüanslarına karşı uyanıktı. Sanki kendi kendine mırıldandı: "Bu yanlış.

Yanlış ve korkunç. Tepelerde kâbus varlıkları dolaşıyor. Onlara izin verilmemelidir."

O anda, Linden'in onu hiç görmediği kadar akli başında görünüyordu. *Düşünmek* zorundaydı.

Bir Düşüş çağırmak: bariz çözüm buydu. Vahşi büyü üzerindeki hakimiyetini geri kazanmak ve zamanı yarmak. Yoldaşlarını, hepsini, ur-villeri ve Waynhim'i de, Esmer'in ihanetine kurban gitmemeleri için bir *kazanın* bilinen dehşetine teslim etmek. Ama Stave'e bu mantıktaki kusuru göstermişti. Güney Ovaları'nda ölümcül bir şey serbest bırakılmıştı; ve o kaçarsa bu şey öylece ortadan kaybolmayacak, kendini yok etmeyecekti. Hedeflediği kurbanlardan mahrum kalan bu şey, yıkıcılığını başka bir yerde göstermeye çalışabilirdi.

Mithil Stonedown'a doğru dönebilir. Liand'ın atalarının savunması olmaz. Ve böyle bir saldırı Toprakların bilinen tarihini ihlal eder. Zamanın temel bütünlüğünü zayıflatacaktır.

Bu yüzden Linden kaçamazdı. Önce tehlikeyle yüzleşmeliydi. Onu buraya o getirmişti: bu onun sorumluluğuydu.

Ve hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Sağlık duyusu bile ona hiçbir ipucu vermiyordu. Ranyhyn tehlikeyi havada kokluyor ya da toprakta hissediyordu. Waynhim ve ur-viller tehlikenin farkındaydı. Anele bir şekilde kâbusların yaklaştığını hissetmişti. Yine de Linden'in kendisi fiilen kör kalmıştı.

Bhapa'nın dönüşü için nefesini tuttu, Kordonun ona bilmesi gerekenleri söyleyeceğini umuyordu. Ama belirsiz gece sonunda bir insan biçimine büründüğünde, adını fısıldayan Bhapa değil Mahrtiir'di.

"İstedığınızı yaptım. Şimdi bana kulak vermeni istiyorum. Atlara binmeliyiz. Ranyhyn'in atıklığı bizi herhangi bir darağacı ya da yumruktan daha kesin bir şekilde koruyacaktır."

"Manethrall iyi öğüt veriyor," diye gözlemledi Stave. Linden onun döndüğünü görmemişti: Mahrtiir gibi o da karanlığın sırları arasından ona katılmış gibi görünüyordu. "Savaşta bir Ranyhyn'e binmekle kıyaslanabilecek hiçbir zafer olmadığı söylenir."

Şimdi Linden gecikmedi. Waynhim ve ur-viller kadar Ranyhyn de onun koruması altındaydı. Liand, Anele ve Ramen-

Mahrthir'in önderliğinde, o ve yoldaşları yamaçtan büyük atlara doğru tırmandılar. Pahnî, Liand'ın Linden'le kalabilmesi için Anele'nin sorumluluğunu üstlendi. Ve arkalarında Waynhim'ler, ilimlerinin ritüellerini ritmik bir şekilde söyleyerek sırayla geliyorlardı.

Ancak yaratıklar yamaca tırmanmadılar. Bunun yerine kendilerini Ranyhyn'in altında, kamalarının ucu aşağıya ve biraz da doğuya bakacak şekilde konumlandırıdılar. Orada saldırıyı beklediler.

Ilık bir esinti Linden'in yüzüne doğru sürüklendi. Gün batımından beri hava çok az soğumuştı ve pişmiş şeyl, gevşek toprak ve seyrek otlar sıcak tutuyordu. Ranyhyn'e doğru tırmanırken sarf ettiği küçük efor şakaklarından ter akmasına ve gömleğinin sırtına yapışmasına neden olmuştu.

Atlardan ikisi ya da üçü selamlamak için hafifçe kişnedi. Diğerleri yelelerini savuruyor ya da koşmaya hevesliymiş gibi toynaklarını yere vuruyordu. Linden onları birbirinden ayıracak kadar net göremiyordu; ama Hyn yanına geldi ve omzuna sokularak onu ata binmeye teşvik etti.

Asa elindeyken, Linden kendisini kısırağın sırtına çıkarması için Stave'e güvendi. Bunu yaparken bacaklarındaki gergin kaslar itiraz etti. Ve Hyn'in huzursuzluğunu hemen hissetti. Paniğin habercisi gibi içgüdüsel bir titreme, sinirlerine, etine etine konuşuyordu. Büyük atlar kolay kolay korkmazdı ama Hyn şimdi korkmuş, hareket etmek için can atıyordu.

Ancak Linden asasıyla kısırağın böğrüne dokunduğunda Hyn sakinleşti ve titremesi azaldı.

Etraflarındaki diğer atlılar da Ranyhyn'lerine gittiler. Pahnî'nin Anele'yi Hrama'ya oturtmak için Liand'ın yardımına ihtiyacı vardı: yaşlı adam kuzeye doğru olan konsantrasyonunu kaybetmemişti ve onlara yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi. Ama Üstat Hynyn'e yardım almadan bindi ve Mahrthir atının sırtına doğru süzülür gibi oldu. Pahnî Liand'ı hafifçe kaldırdıktan sonra, Naharahn'ın üzerine hafifçe sıçradı. Birkaç dakika içinde Whrany tek başına atsız kaldı.

Bhapa hâlâ dönmemişti.

Etraflarına sadece atların huzursuz hareketleri ve Waynhim'in alçak, odaklanmış havlamalarıyla noktalanan bir sessizlik yayıldı. Hiçbir gece kuşu ötmüyor, hiçbir böcek cıvılamıyor ya da vızıldamıyordu. Karanlık nefesini tutmuş gibiydi ve ayın sarı ışığı, tanık olabileceği şeylerden çekiniyormuş gibi çok az aydınlatıyordu. Linden, altındaki yamaçlarda sanki toprağın içinden fışkıran eski bir kötülüğün toplandığını hissetti. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Seçilmişler," dedi Stave aniden, "dikkatli olun. Durum vahim. Bu kötülüğün hâlâ varlığını sürdürdüğünü bilmiyorduk. Eski anlatıcılar ur-Lord'un onu tamamen yok ettiğini söylediler."

O konuşurken, Linden algısının üzerinde bir baskı hissetti. Ulaşabildiği sınırdaki, sağlık duyusu gecenin içinde şişen kötücüllüğü kınadı.

Bir an sonra, alevlenen bir hastalık örneği, saf bir saygısızlığın tutuşması gibi uzaktan gelen bir zümrüt parıltısı gördü. Geceyi sarsan siyah bir sarsıntı tarafından neredeyse anında yutuldu, ur-villerden biri veya birkaçı tarafından fırlatılan bir kezzap şimşegi. Ancak, kötücül yeşil gözden kaybolmadan önce onu tanıdı. Dehşet hafızasına kazınmıştı.

"Tanrım!" diye nefes nefese kaldı. "Oh, Tanrım. Bu olamaz."

Zümrüt rengindeki o parıltının yanılgısının ötesinde Illearth Taşı'nın gücü vardı.

Ki bu imkânsız olmalıydı. Stave haklıydı: Covenant vahşi büyüyle bu kadim belayı Diyar'dan söküp atmıştı. Ve bu pahalı zaferi, Linden'in Diyar'a ilk kez çevrilmesinden binlerce yıl önce kazanmıştı.

Yine de acımasız deneyimlerinden, orijinal Taş'ın en azından küçük bir bozuk parçasının Mutabakat'ın zaferinden sağ kurtulduğunu biliyordu. O son yarışmadan önceki yıllarda Lord Foul, Illearth Taşı'nın parçalarını ordularına komuta edebilmeleri için Dev-Ravers'larının her birine vermişti. Bu parçalardan biri Andelain'in biraz güney ve batısındaki Toprakların savunucularına karşı kullanılmıştı; ve çatışma sırasında Taşın o parçasından bir parça kopmuştu: kopmuş ve kaybolmuştu.

Hava ısınıyor gibiydi. Sanki bir buhar dokunuşu gibiydi. Yine de Linden'in omurgası boyunca sanki teri buza dönüşmüş gibi bir ürperti kaydı.

Kaybolan yeşil pul yüzyıllar boyunca öylece kalmış, bir Woodhelvennin köyü tarafından keşfedilene kadar tepelere yavaş yavaş yıkıntılar sızdırmıştı. O zamana kadar, Clave Ülkeyi yönetmeye başlamıştı ve Woodhelvenleri uyatabilecek ya da koruyabilecek olan Lordların ilmi bozulmuştu. Böylece köyün kendisi de nesilden nesile yozlaştı, ta ki sonunda Covenant Andelain'de tek başına dolaşırken şeytani parça Linden, Sunder ve Hollian'a karşı kullanılana kadar.

Daha sonra Mutabakat, bir zamanlar Illearth Taşı'nın kendisini parçaladığı gibi o öldürücü pul parçasını da yok etmişti. Ama Linden onu hâlâ hatırlıyordu. Böyle bir bilgiye nasıl katlanacağını bilmediği bir zamanda onun kötülüğünü hissetmişti.

Şimdi retinasındaki korkunç zümrüt ışıltısına dehşetle bakarken merak ediyordu: O korkunç beladan küçük bir parça kurtulduysa, neden birden fazla olmasındı? Dev-Ravers, Ülke'nin savunucularına karşı birçok savaş vermişti. Taş'ın parçaları aracılığıyla muazzam güçleri yönlendirmişlerdi. Diğer parçalar kopmuş ve kaybolmuş olabilirdi.

Başka bir açıklama düşünemiyordu. Bir şekilde Toprak'ın bir düşmanı böyle bir parça bulmuştu. Ya da Esmer-

Bu mümkündü. *Zaman beni nadiren engeller*. Geçmişe erişimi neredeyse her türlü ihaneti mümkün kılıyordu.

Hem Lordlar Konseyi'ni hem de Thomas Covenant'ı neredeyse mahvetmiş olan eski belayla yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesi sınırlarını geriyor, bağırsaklarını korkuyla kıvrınmasına neden oluyordu.

Bir başka hızlı yeşil parıltı geceyi lekeledi. Etrafında asit patlamaları yayıldı. Dağ yamaçlarından düşen esinti, ay ışığında katliamın izlerini taşıyordu.

Ranyhyn'in arasında gölgeler eriyip katlaşıyor gibiydi. Sonra Bhapa Mahrtiir'in dizinin dibinde durdu ve aceleyle Manethrall'a baktı. Karanlıkta bile sol kolu ve omzu hasarla parlıyordu: Linden'in dehşete kapılmış sınırları derin bir yanığa benzeyen bir yara fark etti. Yaradaki siyah sıvının ince damlacıkları arasında kalıcı zümrüt titriyordu. Bir patlamanın sınırında yakalanmıştı; güçle vurulmuştu.

"Manethrall-" Boğazı acıyla sıkıştı. Kendini zorlayarak yumuşak bir sesle, "Ne olduklarını bilmiyorum. Ama çok kalabalıklar. Ve ellerinde-"

Gördükleri karşısında söyleyecek söz bulamıyordu.

Mahrtiir dişlerinin arasından, "Onu gördük," diye cevap verdi. "Hemen ata binin. Şimdi yaranla ilgilenemem."

Kordon başını salladı. Bir an için çömelmiş, yarasının üzerine kapanmış gibi göründü; acısı Linden'i de asit sıçramış gibi yaktı. Sonra kendini Whrany'nin sırtına attı.

"Onları tarif et, Cord." Stave sessizce konuştu ama sesi atların huzursuzluğunu kesiyordu. "Görünüşleri nasıl? Onlardan ne anladın?"

Yeşil kötülük geceyi yararak dağ eteklerinin açıkta kalan şeklini bir anlığına kireçledi. Şimdi daha vahşi görünüyordu ve daha uzağa uzanıyordu: Sahipleri yamaçta ilerliyordu ya da ona karşı koyan ur-viller yok edilmişti. Çılgınca havlamalar esintiye karşı yükseliyordu. Dağınık çiçekler ve obsidyen fişkırımları zümrüt parıltısını parçaladı ama onu parçalayamadı.

Linden asanın sıcak ahşabına ve Hyn'in sırtındaki geniş güce tutunarak Illearth Taşı'nın bir parçasıyla mücadele edebileceğine inanmaya çalıştı.

Vahşi büyü olmadan-

Bhapa sıkışık bir sesle, "Onlar acı," diye cevap verdi, "ve tahmin edilemeyecek kadar eski. Ben de öyle hissettim. Sanki mezarlarından çıkarılmış gibi yerden yükseliyor gibiler. Bazıları insan gibi yürümelerine rağmen ağaç büyüklüğünde ve görünüşünde. Diğerleri Mağara Şövalyelerine ve benzer yaratıklara benziyor. Bazıları da korkunç şekillere bürünüyor -ben benzerlerini ne gördüm ne de isimlerini duydum."

Dişlerinin arasından inledi: "Çok fazlalar. Çok fazlalar. Ur-viller onları tutamaz."

Linden'in kalbi onu duymak için titredi. Mezarlardan kurtulmuş, Tanrım. Stave'in cevabını o konuşmadan önce duymuş gibiydi. Ölüler *canlandır*-

"Böyle olmamalıydı," dedi Üstat. "Yine de öyle. Bu hatırlamada *Haruchai* emin."

Daha önce, günler önce, *öldürülmüş etlerde, Lordların gücüne sahip cesetlerde tezahür eden Viles'in ilminden ve acısından* bahsetmişti.

Yine zümrüt, hastalıklı bir kalbin zonklaması gibi havada çarpıyordu. Yamaçta uzun bir yol kat etmişti. Bir siyahlık sıçraması ona cevap verdi ve hareketsiz kaldı.

Ranyhyn endişeyle tepindi ve viyakladı.

Stave sözlerine şöyle devam etti: "Binlerce yıl boyunca bunu zihnimizden zihnimize paylaştık," "eksilmeden ve karıştırılmadan."

Ur-villerin yok etmek için kullandıkları kezzap kalplerinde zonkluyordu.

"İlk başta algıladığım şeyin adını koymak konusunda isteksizdim. Zamana ve tüm Yasalara karşı geliyordu. Ama şimdi eminim."

Aniden durdu.

Seramikler ve çürümeye bürünmüşlerdi, dokunuşları ateş gibiydi.

Rhohm'u Linden'in yanına oturtan Liand, ay ışığında karanlık bir sızı, içten gelen bir telaşın dışa vurumuydu. Arkalarında, Pahni eğildi

Bhapa'ya elinden geldiğince yardım etmeye çalışırken, Anele de sakalının içine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Adını söyle Kan Muhafızı," dedi Mahrtiir sertçe. "Senin bilgine ihtiyaç var."

Yeşil kötülük patlamaları gece boyunca yankılandı, yaz şimşekleri gibi birikti. Linden koşma sesi duyduğunu düşündü; umutsuz bir telaş. Altındaki yamaç boyunca, Waynhim'den hâlâ biraz uzakta, küçük siyahlık girdapları birleşiyordu.

Ur-viller bozguna uğratılmıştı.

Viles gibi onlar da yaşamın ve ölümün dışında ya da ötesinde varlıklarını sürdürüyorlardı. Ur-villerde olduğu gibi, dokunulabilen ve zarar verilebilen formlara sahiptiler.

"Onlar Demondim," diye cevap verdi Stave. Eğer korku ya da belirsizlik hissettiyse de bunu belli etmedi. "Esmer onları bu zamana getirdi."

Görünüşe göre Cail'in oğlu Linden ve arkadaşlarına intikam hırsıyla ihanet etmişti.

Eğer Demondim efsaneleri doğruysa ve ilimleri Stave'in anlattığı kadar geniş ve sinsiyse, yaratıklar Kanun Asası'nı yok edebilirdi. Biraz zaman verilirse, son kalan ur-villerin ve Waynhim'in kökünü kolayca kazıyabilirdi. Vahşi büyü bile onların gücünü geçemeyebilirdi.

"Ringthane," diye sordu Mahrtiir hevesle, "savaşmayacak mıyız? Ur-viller dayanamaz. Birkaç dakika içinde bir kenara atılacaklar ve Waynhim onları. Onları savunmaya gitmeliyiz."

"Hayır!" Linden itiraz etti. "Yapamayız. Burada olmaz. Stave'in ne dediğini hatırlamıyor musun? Ülkenin bu kısmında hiç savaş olmadı," dedi, "abartılı güç gösterileri olmadı." Güneşboğan'ı yaptığından beri olmamıştı. "Eğer şimdi savaşırırsak," ya da savaşırırsa, "tarihi ihlal etmiş oluruz. Zamanın Kemerine zarar veririz."

Sadece Demondim'in varlığı ve Illearth Taşı'nın bir parçası bile gerçekliğin temellerini sarsmaya yetebilir.

Yine de ur-villerin durumu ona haykırıyordu. Çaresiz havlamaları düzensiz, çılgınca bir hal almıştı: boğuluyorlardı. Ve sırada Waynhim vardı. Gri yaratıklar şimdiden Taş'ın ulaşabileceği sınırdan duruyordu. Her bir zümrüt parıltısı, her bir katmerli öldürücülük patlamasıyla kıyametleri onlara doğru ilerliyordu. Onların ilahilerini duyabiliyordu ve çok zayıf, çok az olduklarını biliyordu-

Tanımlayamadığı şekiller yamacın yukarısına doğru yığılmıştı, fırtınayla kırbaçlanmış bir dalga gibi karanlık biçimler yukarı doğru imkansız bir şekilde kırılıyordu. Ay ışığını yutmuş gibiydiler, öyle ki sadece yeşil bir kötülük tarafından aydınlatılıyorlardı. Ama şimdi başka güçler de görülebiliyordu; belli belirsiz ellerden çıkan öldürücü bir opalesansın hızlı patlamaları.

"O halde ne yapmalıyız?" diye hırladı Mahrtiir. "Biz bir kenarda dururken bize yardım eden herkesin katledilmesi kabul edilemez."

"Koru beni," diye cevap verdi, kendini tutamamanın burukluğuyla. Waynhim Asa'yı onun için saklamıştı. Ur-viller onu bulmasına yardım etmek için kendilerini tüketmişlerdi. Sonuçları ne olursa olsun onları savunmak için acele etmek istedi. Ama gerçek tehlikenin farkına varmıştı. "Zamana ihtiyacım var-"

Bu benim yakınlığının bir etkisi.

Vahşi büyüden engellenmeyeceksiniz.

Kendisiyle ilgili gerçeği yeniden keşfetmek için zamana ihtiyacı vardı.

Sonunda, Waynhim istikrarlı yakarışlarının sonuçlarını serbest bıraktı. Kama şeklinde bir şok dalgası yamaçtan aşağı döküldü; mağaralarını koruyan dalgayı gölgede bırakan bir patlama. Sadece çok güçlü olduğu için algılanabilen bu dalga, saldırganların yükselen tsunamisine çarptı.

Sarsıcı bir zümrüt sarsıntısı çarpışmaya cevap verdi. Öldürücü sedef, Demondim'in ellerinden sessizce parladı. Bir anda dişler kadar zalim ve Despiser'in şimşekleri kadar korkunç bir elektrik boşalması geceyi aydınlattı; ve Linden o kısa an için Demondim'i net bir şekilde gördü.

Doğurdukları yaratıklar gibi gözleri yoktu, karanlıktan başka hiçbir şekilde yarattıklarına benzemiyorlardı. Bhapa haklıydı. Yüzyılların küf ve çürümesinden bir şekilde sağlam kalmış devasa ağaçlara benziyorlardı; zamanla aşınarak iskelete ve vahşete dönüşmüş Mağara Şövalyeleri gibi; ölümünün acısını çıkarmak için diriltilmiş *kresh* ve diğer yırtıcı hayvanlar gibi. Aralarında insan cesetleri yürüyordu, sadece sahiplerinin canlandırıcı şehvetini bilen erkekler ve kadınlar. Ve başka figürler de vardı, kâbus şeklindeki canavarlar. Demondim'in sayısı yüzlerle ifade ediliyordu, hepsi Waynhim'in saldırısına karşı yukarı doğru yükseliyordu ve hepsi solucanların aç kucağına o kadar uzun süre terk edilmişti ki, bir zamanlar ölümlülükleri hakkında bildikleri her şeyi unutmuşlardı.

Linden içlerinden hangisinin Illearth Taşı'nın parçasını tuttuğunu söyleyemiyordu. Belki de birkaçı birlikte yapmıştır. Tek gördüğü şey

Taş, Demondim'in birçoğundan aynı anda yayılan kötülüğünü alevlendirerek karanlığı geri püskürttü; ay ışığını vahşetin tonlarıyla lekeledi.

Artık düşmanlarının kadim felaketin sadece bir parçasına sahip olduğuna inanmıyordu. Dehşete kapılan duyularına göre, bu taşın gücü orijinal Illeearth Taşı'nınki kadar mutlak görünüyordu.

Waynhim düştüğünde, saldırı Linden ve yoldaşlarına ulaşacaktı. Çok az zamanı kalmıştı. Birkaç dakika: birkaç düzine kalp atışı.

Dünyayı kurtarmak için çok az-

Ranyhyn çılgına dönmüştü. Whrany sıçrayıp irkildi, görünüşe göre Bhapa'nın acısını hissediyor ve binicisini korumak için can atıyordu. Pahnı kırsağı sakinleştirmek için bineğini dar daireler çizerek yürüttü; Mahrtiir ise aygırının boynuna eğilmiş, atın kulaklarına sert sözler mırıldanıyordu. Ama Stave kıpırtısız oturuyordu, Hynyn de altında bir heykel gibi kaskatı kesilmişti. Hrama ise yaşlı adamın öfkeli mırıldanmalarına rağmen Anele'yi kıpırdamadan taşıyordu.

Linden elleri terden kayganlaşana kadar Asa'yı kavradı, onun gücünü çağırmaktan başka çaresi olmadığını düşündü ve doğası gereği Yasa'nın zorlanmasının Kemer'i zayıflatmak yerine ayakta tutması için hararetle dua etti; Zaman'ın bütünlüğüne yapılan bu hakaretin onarılamaz olmaması için.

Bir başka muazzam sarsıntı geceyi sarstı, zümrüt ışıltı ve yıkımla parladı, Waynhim'i dizlerinin üzerine çökertti. Zayıf kezzap patlamaları hâlâ bane'in korkunç gücüne saldırıyordu ama sayıları azdı ve birbirlerinden oldukça ayrıldılar. Sadece bir avuç ur-vil hayatta kalmıştı-

Esmer, Waynhim için ölüm kehanetinde bulunmuştu. Ur- villerden bahsetmemişti. Ondaki hainliği ilk andan itibaren fark etmişler ve kendilerini ona karşı korumaya almışlardı. Hepsinin öleceğini düşünmek onu memnun etmiş olabilir.

Yine de kendi niyetleriyle çelişmeden hiçbir şey yapamazdı. Her ihanet için, çelişkili doğası yardım teklif etmesini gerektiriyordu. Bu yüzden gitmişti.

Böylece Linden, Covenant'ın yüzüğünü kullanabilecekti.

Stave ona bunu yapabileceğine dair güvence vermişti.

Aniden tereddütlerinden sıyrıldı. "İşte," dedi Liand'a. Açıklayamadığı bir içgüdüyle Asa'yı ona fırlattı ve yakalayacağına güvendi. "Onu benim için güvende tut. Daha sonra ihtiyacım olacak."

Şu anda sadece dikkatini dağıtabilirdi ve onu başka şekillerde de engelleyebilirdi. Temel doğası vahşi büyüyle çelişiyordu.

Liand şaşkınlıkla el yordamıyla onu buldu, kavrayışını sağlamlaştırdı; göğsüne sarıldı. Ama onun başını sallayarak kabul ettiğini ya da gözlerindeki vaadi göremedi. Zihninde çoktan ondan uzaklaşmış, başını eğmiş ve kendini ondan ve tüm arkadaşlarından soyutlamak istercesine elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Esmer gitmişti. Ve Antlaşma'nın yüzüğüne hem hakkı hem de ihtiyacı olduğu için sahipti. Yüzüğü Kiril Threndor'da ondan miras almıştı; yeni Kanun Asası'nı şekillendirmek için onun sınırsız ateşini kullanarak yüzük üzerindeki hak iddiasını doğrulamıştı. Bir kurşunun savunmasız bedeninden geçişini iyileştirmişti. Onu Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden korumuştı. Eğer şimdi ihtiyacı olursa, ondan mahrum kalmayacaktı.

Olamazdı.

Gizli kapıya giden kayıp yol olan kendi çarpık patikalarında ilerlerken gerçeği buldu. Stave haklıydı. Kapı ortadan kaybolmamıştı. Sadece Esmer'in aurası tarafından maskelenmişti. Onun yokluğunda, kapıyı kolaylıkla yeniden keşfetmiş gibiydi. Zaten çaresizdi: Acıyı, formasyonu ve mutlak yası unutmuştu. Ve zaman zaman yüzüğün argümanı onun acil dürtülerine, bilinçli seçimlerinden daha doğal, daha kolay cevap veriyordu.

Bir kalp atışıyla diğeri arasında, gömleğinin altındaki sert çemberden, sanki doğrudan kalbinden çıkmış gibi beyaz ateş fişkırdı.

Eğer gözlerini açmış olsaydı, arkadaşlarının yüzlerinin kendisine doğru döndüğünü, şaşkınlık ve beyaz ateşle tanımlandığını görecekti. Eğer algısıyla elini uzatsaydı, Ranyhyn'i harekete geçiren bir tanıma ve heves şoku hissedecekti. Sinirleri Waynhim'in daha uzak huşusunu ve kalan urvillerin acımasız kararlılığını tadabilirdi. Demondim'i anlık olarak durduran ani endişede teselli bulabilirdi.

Ama içinde bulunduğu durumun dış detaylarına ayıracak dikkati yoktu. Kapıyı bulur bulmaz ve Covenant'ın yüzüğünün gümüş ateşinin bir yüceltme gibi ortaya çıktığını hisseder hissetmez, gözlerini daha sıkı kapattı, kendi içine daha derin bir şekilde eğildi ve konsantrasyonunu bir direğin ucu kadar ince bir noktaya çekti.

O hassas aletle, zamanın gerekli yapısını araştırdı.

Bir anda yaptığı şeyin *yanlışığını* hissetti. Ele geçirme ya da tecavüz kadar acımasız bir ihlal girişiminde bulunuyordu. Kelimelerle ifade edilemeyecek ya da anlaşılamayacak kadar derin bir seviyede, varoluşun dokunmuş dokusunun dehşet içinde titrediğini hissediyor gibiydi. En küçük bir hata bile yapsa, tüm gerçeklik parçalanacaktı; ve yıkımın parçalayıcı çığılığı dünyanın duyduğu son ses olacaktı.

Yine de şimdi tereddüt etmedi. O Seçilmiş Linden Avery'ydi ve Toprak'ın kıyametine karşı kendini kanıtlamak istiyordu.

Lord Foul ona kendi kötülüğünü bilmeyi öğretmişti. Hâlâ olabileceklerden korkabilirdi; ama artık kendinden korkmuyordu.

Gücünü ve duyularını o kadar keskin bir şekilde odaklaması gerekiyordu ki, bir anı diğerine bağlayan bağları; bir kalp atışının, bir düşüncenin, bir olayın diğerini takip etmesine neden olan sıra bağlarını tespit edebilecekti. Eğer zamanı tanımlayan kesintisiz, uçucu ve kaçınılmaz geçiş olgusunu tespit edebilirse, ateşini oraya yerleştirebilir ve onu koparabilirdi.

-Bir anı diğerinden ayırmak. Joan'ın çılgınlığı onu kendine vurmaya ittiğinde yaptığı gibi bir *kesik* açmak.

Yine de Joan'ın eylemlerini basitçe taklit etmenin yeterli olmayacağını biliyordu; algılarını Joan'ı güçlendiren seviyeye kadar yavaşlatmak ve rafine etmek. Bunu yaparsa, olacaklar üzerinde hiçbir kontrolü olmayacaktı. Görevi daha karmaşıktı. Joan'ın deliliğini taklit ederken, yaptığı şeyin kötü olduğunu hatırlamak zorundaydı. Sonuçlarını hatırlamak zorundaydı.

Bu yüzden kendini kasıtlı olarak Düşüş'e ilk girdiği ana geri götürdü; formasyonun dünya haline geldiği, onu özelliksiz jelimsi beyazlık ve Joan'ın işkencesinden başka bir şey yapamaz hale getirdiği ana. Argümanını anların arasındaki boşluğa gittikçe daha da yaklaştırırken, zihninde o ıstırabı yeniden yarattı. Her nefes alışında acıyı yeniden yaşıyordu.

Bu acı kendine tutunmasına yardımcı oldu. Ona Joan olmadığını, yaptıklarının bedelini ödemeye hazır olduğunu hatırlattı.

Seçimlerinin ölçsüzlüğü yüzünden bu krize neden olmuştu. Sayısız urvil öldürülmüştü ve Waynhim'in çoğu da onu takip edecekti. Arkadaşları ölecekti. Kanun Asası yok olabilirdi. Kendisi de güçlerine rağmen düşebilir, Jeremiah'yı ve Toprakları Lord Foul'un kötülüğüne terk edebilirdi. Ve tüm bunlar uygun zamanını terk etme riskini aldığı için olacaktı.

Başarısızlığın potansiyel maliyetinin yanı sıra, bir çocuk yaratmanın ıstırabı ve kötülüğü ödemeye hazır olduğu fiyatlardı.

Dikkatinin ötesinde bir yerde, zümrüt alevlendi ve hiddetlendi, ihanete uğramış geceye kötülük saçtı. Waynhim geri püskürtüldü. Teurjilerinin dalgaları, şiddetli bir rüzgârdaki tarlacılar gibi şok üstüne şok, onları savunmaya ancak yetti: yerlerinde duramadılar. Ur-villerden gelen kezzap patlamaları acınacak derecede kısa ve hafif olmuştu; Demondim'i engelleyemeyecek kadar küçüktü. Saldırganların acı parıltısı direnişi bir kenara süpürdü.

Mahvolmuş yarışmayı izleyen Mahrthir ve bineği artık kendilerini tutamıyordu. Meydan okurcasına uluyan Manethrall, Ranyhyn'ini gök gürültüsü gibi yamaçtan aşağı fırlattı. Pahni ve Naharahn hemen onun peşine takıldılar, Whrany'nin üzerindeki Bhapa tarafından kararsızca takip edildiler. Pahni kız gibi bağırışını Mahrthir'in kükremesine ekledi; ama Bhapa sessizdi.

Sadece Whrany'nin filo becerisi yaralı Cord'un koltuğunu korumasını sağladı. Garrote'sini kullanamıyordu ve ölümcül derecede zayıftı, savaşamazdı. Yine de Manethrall ve Pahni'sinin peşinden koştu, bineğinin toynaklarına güvenerek onun için saldırdı.

Liand Ramen'i savaşa kadar takip edebilirdi ama Asa'ya karşı olan sorumluluğu onu geride tuttu. Stave, Linden'in yanından ayrılmadı. Ve Anele olduğu yerde kaldı, faydasız yakarışlarıyla tükendi.

Saldırı Linden'e yaklaşırsa, onu sadece denenmemiş bir Stonedownor, bir deli ve yalnız bir *Haruchai* savunacaktı.

Zihninin bir bölümüyle yoldaşlarının ve Demondim'in farkında olmalıydı; Illearth Taşı'nın ve katliamın yakınlığını hissetmiş olmalıydı. Aciliyet hissi an be an arttı ve Mutabakat'ın halkasından çıkan beyaz ateş karanlığa doğru yükselerek çıplak yamaçlara ve kalabalık savaş alanına keskin bir parlaklık saçtı.

Yine de tehlikesi sadece konsantrasyonunu artırdı ve onu görevinin daha da derinliklerine gönderdi.

Çok zordu. Tanrım, çok zordu! Zamanı ihlal etmeye niyetlenerek, hayatını şekillendiren her türlü şifa ve sağlık içgüdüsünü de ihlal etti. *Sezaryenler* kötüydü: varoluşu mümkün kılan temel yapılara saldırıyorlardı. Ve kendini yıkım yerine bütünlüğe adanmıştı.

Yine de kendini tutmadı. Despiser'ın kötülüğünün derinliğini biliyordu. Demondim'in şehvetini ve nefretini ve Illearth Taşı'nın yıkıcılığını hissetti. Bu tür açlıkların karşı konulmadan beslenmesine izin verirse ne olacağını anladı ve tüm varlığı reddederek ayağa kalktı.

Ve Liand, Kanun Asası'nı onun adına elinde tutuyordu: tüm Topraklar'da bir Düşüş'ün büyük yanlısını durdurabilecek veya kontrol altına alabilecek tek güç aracı. Eğer onu hayal kırıklığına uğratmazsa, neden olmak istediği zarara sınır koymayı umabilirdi.

Suçluluk güçtür. Sadece lanetliler kurtulabilir.

Hazır olduğunda Hyn'e ve tüm Ranyhyn'e sessiz bir çağrı yaptı. Onlar olmadan gerekli hedefine ulaşamazdı.

Sonra geceyi ikiye bölen gümüş alevden bir kesik bıraktı.

Yarılmış karanlığın içinden kaos yuvarlandı. Gecenin içinde, bir kasırga kadar yıkıcı ve bir eşek arısı sürüsü kadar çıldırtıcı, muazzam bir migren girdabı belirdi. Sanki maddi gerçekliğin tüm bağlantıları ve aralıkları parçalanmış gibi bir güçle kaynıyordu.

Başarılı olduğunu gördüğünde, Linden'in sinirlerinde hatırladığı acılar cızırdadı.

Caesure bir taş atımı kadar sağında kaynıyordu. Bir tür iğrenç kayıtsızlıkla ona doğru sürükleniyor gibiydi, gücünden emindi ve yutmak için acele etmiyordu.

Stave bir uyarı havladı ve Liand ona seslendi; ama o onları duymadı bile. Vahşi bir büyü hareketiyle, bir ateş süpürgesiyle Sonbahar'ın yönünü değiştirdi ve onu ağır çekimde bir çığ gibi savaşın kalbine doğru yayılmaya gönderdi. Aynı zamanda, onu alevle ovdu, böylece zeminin üzerinde kabardı, Demondim'in tüm kalabalığını yutacak kadar geniş olana kadar genişledi. Sonra Hyn'i onun peşinden harekete geçirdi.

Kısrak dörtmala koşmaya başladığında Linden, Waynhim ve ur-villerin kargaşasının içinden onu duyabilmeleri için dua ederek, "*Şimdi gelin!*" diye bağırdı.

Aynı zamanda Mahrtiir ve Kordonlarının hâlâ hayatta olması ve cevap verebilmeleri için dua etti.

Stave ve Liand onun yanında at sürüyorlardı. Gümüş ateş, Usta'nın yüzündeki sert konsantrasyonu aydınlatıyordu: Linden'in kumarının sonucunu salt irade gücüyle belirleyebileceğine inanan bir adama benziyordu. Liand

Asaya sertçe sarıldı ve onu hazır tuttu. Düşüş'ten duyduğu korku gözlerinde parlıyordu ama bineğini zapt etmeye çalışmadı.

Arkalarından Hrama koşuyor, yaşlı adam takip etmek istese de istemese de Anele'yi taşıyordu.

Linden, Waynhim'in dört ayak üzerinde kendisine doğru koştuğunu gördü. Aralarında, üzerlerine gece kadar siyah kan sıçramış birkaç ur-vil ortaya çıktı. Hyn Demondim'in kalabalık güçleri arasında ilerlerken, iki ya da üç Ranyhyn daha ona katıldı. Ama Covenant'ın yüzüğünün ışığında, Linden onların sadece kısa bir görüntüsünü yakalayabildi. Birden fazlasının hâlâ bir binici taşıdığından emin olamıyordu.

Sonra sanki bir kâbus gölüymüşçesine *kaosun* içine daldı.

Bir anda, mutlak ıstırap onu bütünüyle yutmuş gibiydi. Ve kaynayan azap başının üzerine kapandığında, boğulmaya başladı-

O anda, değer verdiği her şeye ölüm getirmediğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

9. Pursuit

Düşüşün tarifsiz acısı aynıydı: yönelim bozukluğu: duyusal delilik. Daha önce de olduğu gibi çok fazla gerçekliğin aynı anda paramparça olmasıyla kapana kısılmıştı. Sezginin yolunda gelip geçen her an parçalanıyor ve kanayan bir gobbet gibi üzerine fırlatılıyordu; ve ona çarpan zamanın parçalanmış etinin her bir parçası yuva yapan bir böceğe, ayrışmanın delirttiği ve yıkıcı yumurtalarını içine bırakmaya hevesli bir eşekarısı ya da kene haline geliyordu. Aynı zamanda, algılanabilir tüm anlam ve yapı silinmiş, geride yalnızca beyaz bir boşluk ve sınırsız bir soğuk kalmıştı.

Dünyanın tüm sıkıntılarında aynı anda boğulan Linden, buz gibi bir formasyon ve kayıpla boğulup kolayca ölebilirdi. Aynı şekilde kolayca delirebilirdi de. Ama delilik ve ölüm bile nedensellik, sıra, bağlantı gerektiriyordu; ve Düşüş bu tür sonuçları mümkün kılacak her bağlantıyı koparmıştı.

Yine de bu deneyim, onun bu türden ilk daldırmasından farklıydı. Çarpıtma akımını geriye, geçmişe doğru zorlamasına gerek yoktu. Ne de urvillerin ona kendi iradesini dayatacağına güvenmesi gerekiyordu. Bunun yerine *kaosun* korkunç güçlerinin onu kendi tuhaf mantıklarına göre ileriye taşımasına izin verebilirdi. Ranyhyn'in dünyevi içgüdüleri onun kurtuluşunu sağlayacaktı.

Ayrıca, Joan Covenant'ın delirmiş kederiyle bir kez daha karşılaşmaktan da kurtulmuştu. Joan hâlâ bir yerlerde, ona eşlik edenlerin arasında duruyordu,

Sonsuz acılarını adlandırmak için vahşı büyü ve kendinden nefretle uzanıyordu. Ama bu Güz'ü o yaratmamıştı ve onu işgal etmemişti. Onun deliliği bu kudurmuşlukta hiçbir rol oynamadı.

Linden'in bir avantajı daha vardı. Covenant'ın yüzüğü gömleğinin kumaşında hâlâ bir fener gibi parlıyor ve hayatta kalma yolunu aydınlatıyordu. Vahşı büyü bir anlamda *sezgi* kadar yıkıcıydı, kısıtlamalarla sınırlandırılmamıştı. Bu nedenle, zamanın kısıtlamalarını ihlal etme gücüne sahipti. Ancak aynı nedenden ötürü beyaz altın Zaman Kemerinin kilit taşını oluşturunuyordu. Sınırsız tutkusu, sonsuz evrende sonlu varoluşu mümkün kılan paradoksu demirlemişti.

Benzer şekilde, Linden'in kalbinin sıcak alevleri onu kendi içinde demirlemiş ve özgül varlığının her zerresi ve parçacığı parçalandığında olduğu kişi olmaya devam etmesini sağlamıştır.

Süre, Düşüş'ün içinde var olamazdı. Orada yiyip bitiren acı, sonsuz soğuk ve yıkımdan başka hiçbir şey mümkün değildi. Bu yüzden Hyn'in dört nala acıdan kurtulup Linden'i güneş ışığı ve göz kamaştırıcı bir körlük selinin içine taşınmasına kadar somut bir aralık geçmedi.

Yavaşça yükselen ve kırsağın toynaklarını toprak gibi sarsan bir yokuşa varmışlardı.

Demirlemiş olduğu ve vahşı büyü hâlâ ondan parladığı için, Linden zamanın ve işkencenin içinden geçerken bunalmamıştı. Hâlâ düşünebiliyor, hissedebiliyor ve seçim yapabiliyordu. Güneşin yoğun parıltısı görüşünü doldurup görme yetisini yok etse de, diğer duyuları keskin bir şekilde ona ulaşıyordu. Cildindeki sinirlerle, Stave'in bir tarafında güçlü bir şekilde durduğunu hissetti, *sezaryenin* zararlarından etkilenmemişti. Diğer tarafta Liand, Rhohm'un üzerindeki yerini koruyor, Kanun Asası'na acımasızca tutunuyordu. Onun sıcak berraklığıyla korunduğu için, aksi takdirde olacağı kadar hasta da değildi.

Hemen arkalarından Anele geliyordu, doğuştan gelen Dünya Gücünün onu yapabileceği kadar açık bir şekilde kendisi ve arkasındaki Düşüş kadar tartışmasız bir şekilde deliydi.

Hrama'nın arkasında üç Ranyhyn daha koşuyordu, hepsi yaralıydı ama yine de esasen bütünlerdi. Linden bir an için atlı olup olmadıklarını anlayamadı. Sonbahar'ın azgın kaynaşması ve güneşin ani parlaklığı algılarını engelledi. Sonra Mahrtiir'in Anele'nin sırtında dehşete düşmüş midesini tuttuğunu; Pahnin'in Naharahn'ın yanından çaresizce kustuğunu fark etti.

Bhapa, Whrany'nin boynu boyunca neredeyse baygın bir şekilde uzanıyordu. Bhapa'nın kolundan ve omzundan zonklayan kan, bineğinin yırtık yanlarına sıçradı.

Son Ranyhyn'in yanında bir düzineden fazla Waynhim ve belki de yarısı kadar ur-vil yarışıyordu; hayatlarını Linden'e ve Asa'ya adanmış olan mahrum yaratıklardan geriye kalanlar bunlardı.

Ve arkalarından Demondim, güçten kendinden geçmiş ve kurbanlara aç bir kalabalık halinde geldi.

Daha fazlasını değilse bile bu kadarını başarmıştı: saldırganlarını geçmişten kendisiyle birlikte getirmişti; zamanın bütünlüğünü bozma güçlerini etkisiz hale getirmişti.

Şimdi onlarla savaşmak zorundaydı. Hyn Demondim'den kaçabilirdi ama Linden'in bölüğü sonsuza dek kaçamazdı. Ur-viller ve Waynhim çok kötü yaralanmışlardı; tükenmek üzereydiler. Ve Ramen'ler kendilerini savunamayacak kadar hastaydı. Pahni ve Bhapa atlarının üzerinde daha fazla oturamayabilirdi. Mahrtiir'in aurası bile kırılğan hissediyordu. Manethrall midesinin kabarmasını güçlkle kontrol altına alabiliyordu.

Linden bir duruş sergilemek zorundaydı.

Görebildiği anda dönüp saldırmayı planlıyordu. Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez. *Ve ne zaman.*

Eğer Ranyhyn geçitten geçişlerini yanlış değerlendirmişse -ya da Düşüş'ün bir etkisi onları zamanından önce dışarı atmışsa- yine de Ülke'nin tarihini değiştirme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Ancak güneşin gün ortasındaki parlaklığı onu hâlâ kör ediyordu. Hyn onu sert zeminde koştururken, gözlerini çılgınca kırpıştırarak görüşündeki kamaşmayı gidermeye çalıştı ve etrafındaki duyularını daha da genişletmeye çabaladı.

Güneşin parlaklığına rağmen hava terleyen yanaklarını serinletiyordu: bahar kokuyordu. Ve önündeki toprak yavaş yavaş yükseliyor, kabaran tepeler, dar vadiler ya da dere yataklarıyla kesintiye uğramıyordu. Artık yaz sonunda Southron Sıradağları'nın eteklerinde değildi. Hyn'in acil koşusu onu bir şekilde Güney Ovaları'na taşımış olmalıydı.

Ya da Ranyhyn bir Sonbaharda zamanın yanı sıra mesafeyi de ayarlayabiliyordu. Linden ve yoldaşları yılları kat ederken pek çok fersah aşmış olabilirler.

Ama Ranyhyn ne yaparsa yapsın, Demondim onunla eşleşmişti. Linden'in Düşüşü'nün onları yutmasını engelleyemezlerdi; yine de

avlarının peşinde ortaya çıkmışlardı. Ve geçişleri onları yıldırmanın ya da katliama duydukları açlığı azaltmamıştı. Stave onların ilminin derin ve dolambaçlı olduğunu, Eski Lordları aşan derinliklere ulaştığını söylemişti. *Sezaryen* konusundaki anlayışları Linden'inkinden çok daha fazla olabilirdi.

Ve beklenmedik derecede hızlıydılar. Yerden kaynıyormuş gibi hızla ilerliyorlardı. Tüm hızına rağmen, Hyn tacizci yaratıklardan yavaşça uzaklaştı. Belki de daha hızlı koşamıyordu. Ya da belki de Linden'in yoldaşlarının geri kalanını geride bırakmamak için kendini tuttu.

Arkalarında, Düşüş hâlâ acımasızca inliyordu. Linden onu tüm sürüyü yutacak kadar büyük, tehlikeli derecede büyük yapmıştı. Şimdi girdap gibi dönen güçleri o yöndeki dünyayı silip süpürüyor gibiydi; ve Demondim'in peşinden sanki onu emmişler gibi akıp gidiyordu.

Yine de Linden ve yanındakiler, çaresizlikleri ile onları takip eden güçler arasında küçük bir güvenlik aralığı yaratarak adım adım mesafe kazandılar.

Ne kadar zaman geçmişti? Bir kaç kalp atışı mı? İki kalp atışı mı? Linden kendi kendine, aradaki fark biraz daha açıldığında karşı saldırıya geçeceğini söyledi.

Covenant'ın yüzüğüyle Demondim'i yavaşlatabilir, böylece yoldaşları kaçabilirdi; ama bu riski almaktan korkuyordu. Vahşi büyü istemeden de olsa Düşüş'ü kaçınılamayacak kadar hızlı bir şekilde kendisine doğru çekebilir ya da onun yıkıcılığını öngöremediği bir şekilde besleyebilirdi.

Görüşü netleşmeye başladığında, gömleğinin kumaşında parlayan argence'ı kasıtlı olarak susturdu. Sonra tek kelime etmeden, sanki Liand'ın aklından geçenleri okumasını bekliyormuş gibi, Asa'ya uzandı.

Onu hayal kırıklığına uğratmadı. Neredeyse anında, pürüzsüz ahşap şaftın avucuna çarptığını hissetti.

Dokunuşu, içinden bir canlılık heyecanı geçirdi, *kazanın* son etkilerini sildi; onu zamana verdiği zarardan kurtardı. Temel bir şekilde, vahşi büyü ona uymuyordu: onun için çok abartılı ve öngörülemezdi. Hassasiyet ve özenle eğitilmiş bir doktordu; ve Antlaşma'nın yüzüğünün iç içe geçmiş dalları her an kontrolünün ötesine geçme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Buna karşılık, Kanun Asası bir şifacı aletiydi, herhangi bir neşter veya dikeş kadar dikkatliydi. Onu tuttuğunda daha da güçlenirdi: bir anda daha sakin ve daha becerikli, tutku ve kısıtlama arasında sıkıca dengede dururdu.

Kanun'un temel kesinliğiyle yükselip Hyn'e sessiz bir söz söyledi ve topuklarıyla kısırağı dürttü. Hyn tereddüt etmeden rotasından saparak Linden'i diğer Ranyhyn ve Demondim-yaratıklarının yolundan sabit bir kavisle uzaklaştırdı ve akın eden sürüye doğru geri götürdü.

Stave ve Liand sanki onun ne yapacağını biliyorlarmış gibi ona eşlik ettiler. Ama Hrama Anele'yi arkalarında gürleyen Ramen'le birlikte ileriye taşırken, ur-viller ve Waynhim ayak uydurmak için çabaladı.

An be an, gözlerindeki yaşları ve parlaklığı kırıpıştırarak, Linden görüşünü yeniden kazandı.

Yol arkadaşlarıyla birlikte, Demondim'in ayakları altında kaybolana ve *Caesure*'nin yükselen fırtınası tarafından örtülene kadar önünde uzanan yavaş, geniş bir yamaçtan dörtnala indi. Güneş ve gölgeleri onun doğuya doğru gittiğini gösteriyordu.

Ramen yanından hızla geçip giderken Mahrtiir'in toparlanmaya başladığını hissetti. Saatler, günler ya da yüzyıllar önce, kendisinin ve Kordonlarının bir daha Düşüş'ün etkileriyle sakat kalmayacağına söz vermişti. Şimdi belindeki küçük keseden kurutulmuş *bir amanibhavam* yaprağı çıkardı. Elinde ufalayarak burnunun altına tuttu; keskin tozdan biraz soludu.

Güçlü otlar onu bir şimşek çakması gibi soktu. Bir nöbet geçirdi ve bineğinin sırtında şiddetle çırpındı. Ama spazm bir anda geçti. Sona erdiğinde, onu dinlenmiş, istekli ve savaşa hazır bir halde bıraktı.

Aygırını Naharahn'ın yanına götürerek, *amanibhavam*'ın tadını içine çekene kadar elini Pahnin burnuna soktu. O da bir an için sarsıldı, sonra gözle görülür bir şekilde toparlandı.

Ama Mahrtiir Bhapa'ya yapraktan hiçbir şey vermedi. Yaralı Kordon Whrany'nin boynunda baygın yatıyordu ve iyileştirici otlar tarafından yerinden oynatılabılırdi. Bunun yerine Manethrall Bhapa'yı bineğinin bakımına bıraktı ve Pahnin'i Linden'in peşinden saldıran Demondim'e doğru götürdü.

Waynhim ve ur-villerin sonuncusu da onu geçer geçmez, Linden Hyn'i durmaya çağırdı ve saldırganların ordusuna baktı.

Liand onun yanında durdu ve dehşet içinde baktı. Ama Stave Demondim'e korkmayı uzun zaman önce unutmuş bir adam gibi bakıyordu.

Tepelerin arasından yükselen ay ışığı yerine gün ışığında geniş düzlükte görülen kalabalık daha az büyük görünüyordu; artık gece ve katliam kadar ölçsüz değildi. Yine de güneş yaratıkları küçültmüyordu. Aksine, parıltısı onların boylarını ve güçlerini vurguluyor gibiydi.

Linden onları tam olarak ayırt edemiyordu. Sanki dalgalı bir camın önünden geçiyormuşçasına, tanımın içinde ve dışında dalgalanıyorlardı. Bir an et ve acı kadar somut görünüyorlardı; bir sonraki an ise yarı saydam, neredeyse görünmez oluyorlardı. Ne zaman belirli bir yaratığa odaklanmaya çalışsa, yaratık bulanıklaşıyor ve sonra ona birkaç adım daha yaklaşıyordu. Ve Demondim ilerledikçe, formları asit gibi buharlaşıyor ve köpürüyordu.

Güneş ışığıyla aydınlanan ellerinden çıkan güç parıltısı sıradan bir gözle zar zor görülebiliyordu; ama Linden'in algısında uluyordu. Ve arkasında, sanki Demondim'in doğasında var olan kezzap gerçekliğin özünde delikler açmış gibi havada kalan gece yarısı lekeleri bıraktı. *Akıntı* bu lekeleri yutana kadar, ağaçları yıkacak ve kayaları patlatacak kadar vahşi görünüyorlardı.

Yine de canavar yaratıkların bireysel güçleri Illearth Taşı'nın çılgın kötülüğüyle kıyaslandığında sönük kalıyordu. Aralarında Demondim öylesine hırslı ve kötücül bir zümrüt fişkırıyordu ki, güneşin gözünü korkutuyor gibiydi. Linden daha yüksek bir yerden ve Hyn'in sırtından, bu korkunç yeşilin kalabalık arasında herhangi bir yerden ya da yaratıktan kaynaklanmadığını görebiliyordu. Demondim orijinal Taş'ın ayrı bir parçasını taşımıyordu. Aksine, sanki uzak bir kaynaktan çekebiliyorlarmış gibi, onun özünü yanlarında getiriyorlardı.

"Ne yapacaksın, Seçilmiş?" diye sordu Stave. "Amacınız savaşmak mı? Bu delilik. Kaçmalıyız."

Onun sesi dikkatini kalabalıktan uzaklaştırdı ve ne dediğini anlar anlamaz haklı olduğunu hatırladı. Nerede ve ne zaman olduğunu bilmeden gücünü serbest bırakmayı göze alamazdı.

Demondim vahşice ona doğru koşuyordu, *kaesure* arkalarında belirliyordu. Sadece birkaç dakikası kalmıştı.

"Bunu durdurmalıyım," diye nefes nefese kaldı. "Bu çok büyük-" Çok büyük yapmıştı. "Tanrı aşkına, bana nerede olduğumuzu söyle!"

Ait oldukları zamana ulaşmışlar mıydı?

"Linden," diye nefes aldı Liand ani bir şaşkınlıkla. "Cennet ve Dünya, Linden!"

Ona göz ucuyla bile bakmadı. Asayı kavrayarak Stave'in cevabını bekledi.

"Henüz emin değilim," diye kesin bir dille cevap verdi. "Mevsim acımasız. Ve Kevin'in Kir'i üzerimize doğru geliyor. Görünüşe göre uygun zamanımız yaklaşıyor."

Kevin's Dirt, diye düşündü. Oh, kahretsin! Başının üzerinde olduğunu fark etmemişti çünkü bakışlarını Demondim'den ayıramıyordu. Ama Usta'ya inanıyordu. Yakında sağlık duyusu yıpranmaya ve bozulmaya başlayacaktı.

Sürü daha fazla ilerlemeden, duyularının kesilmesi onu engellemeye başlamadan *hemen* harekete geçmeliydi.

Kanun Asası'nı kullanmayı göze alabilir miydi?

O bilmiyordu. Yine de Asa'nın kendisi onu onarılamaz bir hatadan koruyabilirdi. Ve şüpheyi düşecek zamanı yoktu. Demondim neredeyse üzerine geliyordu. Arkalarında, onun yarattığı *kaos* ilerliyordu. Bu onun sorumluluğuydu.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

"Linden!" Liand tekrar seslendi, onun dikkatini çekmek için ısrar ediyordu. "Gördün mü-?"

Ona sözünü bitirmesi için fırsat vermedi. Hyn'in sırtından aniden kayarak sürünün ön tarafına doğru üç sert adım attı, sonra asasının bir topuğunu sert toprağa saplamak için durdu.

Stonedownor arkasından bağırdı: alarm dolu bir çığlık. Kadın onu görmezden geldi. Stave ve Mahrtiir bineklerinden fırlayıp savaşa hazırlandılar. Onları da görmezden geldi.

Asanın canlı odunundan, güneş ışığı kadar parlak ve bir oriflamme kadar meydan okuyan bir akkor patlaması çıkardı. Alev alev yanarken Demondim'e bağırdı: "*Orada dur!* En fazla bu kadar gidebilirsin!"

Beklenmedik meydan okuması yaratıkların kafasını karıştırdı. Onu anlayıp anlamadıklarını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onlar Kanun Asası'nı tanıyacak kadar bilge kişilerdi. Covenant'ın yüzüğünün varlığını çoktan hissetmişlerdi. İlk Demondim hemen bir yere tırmandı.

durdular, arkalarındaki korkunç şekillerin önünü kapattılar. Nacre gücü tükürdü ve köpürdü, hava kadar soluk ve magma kadar yıkıcı, Kayıp Derinlik'in kalbine bakışlar gibi karanlığı döktü. Belirsiz formlar karanlık bir şekilde buharlaşıırken, aralarında zümrüt serbest kalmak için kaynıyordu.

Blöf yaptığını bilemezlerdi.

Ya da belki de yapabilirlerdi. Onun iki gücünü aynı anda kontrol edemeyecek kadar insan ve zayıf olduğunu düşünebilirler. Kararsızlıklarını gidermek ve kudurmuş gibi saldırmaya devam etmek için sadece birkaç kalp atışına ihtiyaçları vardı.

Yine de Linden'a yeterince zaman vermişlerdi. Sürü durakladığında, Güz'le yüzleşmek için zihninde onun ötesine sıçradı.

Sıra ve nedensellik dokusundaki bu yarığa kendisi neden olmuştu. Ve sadece kısa bir süre önce bu kaosun içine sürüklenmişti. Bunu yakından biliyordu.

Ona rehberlik edecek bir sezgiyle Asa'yı kaldırdı, Demondim'in başının üzerine doğru yönlendirdi ve sıcak gücünü *kaosun* kaynayan çekirdeğine doğru serbest bıraktı.

Odunun demir parmaklıkları ucundan, ayçiçeklerinin ve olgun mısırların zengin sarı tonundaki alevler, durmaksızın akan bir ateş topu gibi fırlıyordu. Sonbahar çok büyüktü: onu öyle yapmıştı. Ve binlerce yıllık kesik anlardan beslenmişti. Ama Yasa Asası, Toprak'ı tanımlayan sonsuz Dünya Gücü rezervuarından yararlanabilirdi. Aslında, olanakları sadece onu kullananın kapasitesiyle sınırlıydı. Ve Linden çoktan Sunbane'e denk olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi önündeki kötülük muazzam ve tüketkendi. Yine de kıyaslandığında küçük bir şeydi.

Asa'nın doğrudan canlılığıyla meydan okuyan Düşüş hızla başarısız oldu. Bir an için yukarı doğru yükseldi ve göklere doğru çılgınlık attı. Sonra gök gürültüsü gibi bir sesle kendi üzerine çöktü ve sönmüş bir mum gibi sönüp gidene kadar kendi acımasızlığını içine çekti.

Linden'in mümkün olduğuna inanabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, *kesure* gitmiş ve onu ellerinde sakinleşen sıcak odunla bırakmıştı. Stave ve Mahrtiir yanlarında hazır bekliyordu; ve etrafı güneş ışığındaki çayırların, çiylele süslenmiş otların ve kır çiçeklerinin ve yapraklanmaya başlayan ağaçların tatlı kokusuyla doluydu.

Artık kendisinin farkında olmayan Linden dizlerinin üzerine çöktü. Asa'yı kullanırken kendi özünü tüketmişti. Kararlılığı gitmişti ve altındaki toprak artık gerekli ya da acil hissettirmiyordu.

Görünüşe göre uluyan Demondim, hiç ses çıkarmasalar da, kendilerini ona doğru fırlattılar. Uzakta, Liand sanki onu çağırmaktan hiç vazgeçmemiş gibi adını haykırıyordu.

Sonra aniden Stave onu tuttu. Onu havaya kaldırarak Hyn'in sırtına fırlattı. Aynı anda Mahrtiir de bineğine atladı; ve hemen iki Ranyhyn dörtnala koşarak sürüden kaçmaya başladı. Arkalarında Stave, Hynyn'in üzerinde onları takip etti.

Dengesinden emin olamayan ve Hukuk Asası'na hararetle tutunan Linden kendine döndü.

Orada Liand ve Pahnı de ona katıldı. Sert zemini birbirine yakın bir şekilde döven beş at, Demondim'i geride bırakmak için güçlerini artırdı.

İlk başta Linden onları zar zor fark etti. Bir süre için nerede olduğunu bile bilmiyordu. Artık tanımadığı ya da anlamadığı zorunluluklar tarafından rahatsız edildiğini hissediyordu. Ancak zamanla bu aciliyet onu yeniden ele geçirdi. Hâlâ içten içe sarsılırken, arkadaşlarını kontrol etmek için etrafına bakındı.

Hem Stave hem de Liand yara almamıştı: Demondim'le karşılaşmamışlardı. Ama Mahrtiir'in bacakları yanmıştı, ellerinde kanayan yaralar vardı ve bir yanağı kabarcıklarla doluydu. Yaratıkların opalesan patlamaları onu neredeyse öldürüyordu. Belki de onlardan birini boğmaya çalışmıştı. Asidi dövüş ipini yiyip bitirmiş, ellerini kemirmiş olabilirdi.

Pahnı'nın acısı çok açıktı; ama Linden bir an için Kordonun nereden yaralandığını kestiremedi. Sonra Pahnı'nın bir tarafa doğru eğildiğini ve kaburgaları boyunca tuniğini ıslatan kanı koruduğunu fark etti.

Linden refleks olarak Mahrtiir ve Pahnı'nın yaralarını ölümcül olmadıklarından emin olana kadar inceledi. Zaman verildiğinde Ramen iyileşecekti. Asa sayesinde Linden onları iyileştirebilirdi. Eğer Ranyhyn sürüyü yeterince geride bırakırsa -ve eğer konsantrasyon yeteneğini geri kazanırsa-

Büyük atlar da aşınmaya maruz kalmıştı. Yanlarındaki yara ve yaralardan kan sızıyordu. Ama Ranyhyn'ler adımlarını engelleyecek kadar şiddetli yaralardan kaçınmışlardı.

Kendine güvenen Linden biraz gevşemeye izin verdi. Hyn onun altında hızlanmak için çabalarken, Linden giderek güçlendi.

Sonra Liand ileriye işaret etti. Toynak sesleri arasında bağırarak tekrarladı: "Linden! Onu gördün mü?"

Bakmamıştı. *Sezaryenden* çıktığından beri o yöne hiç bakmamıştı.

Sonunda bakışlarını batıya doğru kaldırdığında, Revelstone'un kudretli bir geminin pruvası gibi orada belirdiğini gördü.

Cennetteki Tanrı-Revelstone: Lord'un Kalesi. Tam önünde, birkaç yüz adım ötede ve kendisi ile yoldaşlarının Düşüş'e girdikleri yerden yaklaşık üç yüz fersah uzakta.

Bir an için bu manzara onu sersemletti; düşünemeyecek kadar sersemlemişti. Revelstone mu? İmkânsız! Hyn'in muazzam gücü bile onu on günden kısa bir sürede bu kadar uzağa taşıyamazdı-

Sonra panik kalbini kavradı ve Hyn'i durmaya zorlayarak Stave'i kendisine doğru dönmeye ve onunla yüzleşmeye zorladı. Demondim'in kargaşasına ve açlığına aldırmadan sordu: "*Revelstone*, Stave? *Buraya* nasıl geldik biz?"

Bir zamanlar Lordların yaşadığı bu devasa taş kale, daha sonra Clave'in Toprakları yönettiği bir kale haline gelmişti. On yıl önce Lord's Keep'e iki kez girmişti: önce Süvarilerin esiri olarak; sonra da düşmanları olarak. Onun için, karmaşık bir şekilde oyulmuş kale, acı ve kan dökme anılarıyla doluydu.

Ranyhyn onu nasıl bu kadar yoldan çıkarmıştı?

Liand ona Revelstone'un Efendiler için önemli olduğunu söylemişti.

Stave sürünün hızını ölçmek için onun arkasından baktı. Sonra onun sarsılmış bakışlarıyla karşılaştı. Kasıtlı bir sabırla cevap verdi: "Efendilere haber götüreceğimi söylemiştim. Sonbahar'a girdiğimizde, Ranyhyn'e net bir hedef sormadın. Bu yüzden beni dinlediler. Vasiyetimi yerine getirerek bizi buraya getirdiler."

"Allah kahretsin-!" Linden söze başladı ama sonra öfkesini bastırdı. Stave'den ne beklemişti ki? Sadece onunla aynı fikirde olmadığı için sorumluluklarından ve inançlarından vazgeçeceğini mi? *Haruchai* o kadar kolay kandırılmazdı. Ve ona iyi hizmet etmiş olabilirdi. Oğlunu nerede arayacağını bilmediği sürece bir varış noktası diğerinden daha iyiydi. Ayrıca Revelstone geçici bir sığınak sağlayabilirdi, eğer Ustaları ona yardım etmeye ikna edebilirse - eğer Stave'in halkından yeterince kişi burada yaşıyorsa - ve kalenin duvarları Demondim'e dayanabilirse -

Yine de Anele, Stave'in yaptıklarının cezasını çekecekti.

Parmak eklemleri ağrıyana kadar ellerini asanın üzerinde sıkarak Hyn'i tekrar harekete geçirdi.

Kısrak bir kez daha hızla ilerlerken, Linden gözlerini Revelstone'a dikti ve kısa süreli umudu kayboldu. Düz granitin Demondim'i nasıl geri püskürtebileceğini hayal bile edemiyordu. Belki de yaratıklar katı engellerden geçemezlerdi; ama Illearth Taşı'na erişimleri vardı-

Eski zamanlarda, Kale'nin duvarları Lordlar ve irfan tarafından savunulurdu. Artık ne Lordlar ne de onlar gibi kadın ve erkekler vardı. Yine de o ve beraberindekiler, Stave öyle istediği için Revelstone'a doğru koşuyordu.

Orada güvende olacağına inanamıyordu. Ama başka nereye gidebilirdi ki? Demondim hızlarını kesmemişti ve hepsine karşı koyabilecek kadar güçlü olabileceğinden şüpheliydi.

Ve Revelstone bir sığınak olmalıydı. Yüce Lord Damelon zamanında, Thomas Covenant'ın Topraklar'a ilk girişinden çok uzun yüzyıllar önce devler tarafından inşa edilmişti; Westron Dağları'nın bir çıkıntısının ötesine uzanan kama şeklindeki bir burnun temellerine taş-irfan ve taş-aşkı tarafından kazılmıştı. Girişini koruyan mühürlü gözetleme kulesinden, duvarlarını tanımlayan özenle oyulmuş surlara ve balkonlara, mazgallara ve burçlara kadar, tıpkı hatırladığı gibi duruyordu: gururla, bir sanat eseri gibi, kayıp Devlerin uzun ömürlü hayranlığını ve hürmetini ifade ediyordu.

Ancak şimdi Keep'e baktığında, Linden'in kalbine bir darbe gibi çarpan başka bir şey daha fark etti; bir öfke ve korku parıltısı daha-

Oğlu onu uyarmaya çalışmıştı.

Bu da imkansız olmalıydı. Onun durumunda, öyle olmalıydı. Yine de burası hakkında hiçbir şey bilmeyen ve onun sevgisine hiç karşılık vermemiş olan Jeremiah, Roger Covenant onu kaçırmadan sadece birkaç saat önce oturma odasında Legolarla Revelstone'un bir resmini yapmıştı.

Onları daha önce hiç görmediği için, hem Revelstone'un hem de Thunder Dağı'nın rengarenk modellerini tasarlamıştı; kırmızı, mavi ve sarı tuğlalarla mesajlar. Elindeki tek dili kullanarak onu kendi durumuna ve onun durumuna hazırlamaya çalışmıştı. Ama kadın onu anlamayı başaramamıştı.

Ancak üzüntüsüne rağmen, artık onu nerede bulacağını biliyordu.

Ama önce Revelstone'a yeniden girmesi gerekiyordu. Bu mesaj onun için de netleşmişti. Yoksa Jeremiah bunu neden yapısına dahil etmişti?

Yine de Stave'in onu buraya getirmiş olması, Lord'un Kalesinin Efendiler için önemli olmaktan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Burası onların ustalık merkeziydi. Kararlarını burada verirler ve tutsaklarını burada tutarlardı. Anele'nin gitmesine izin vermeyeceklerdi. Ve Asa'nın ya da Ahit'in yüzüğünün kullanılmasına karşı çıkabilirlerdi. Aslında, taahhütlerinin Linden'in güçlerini ondan almalarını gerektirdiğine inanabilirlerdi.

Onun önünde Hrama ve Whrany atlılarıyla birlikte bekliyorlardı. Bhapa baygın ve ateşler içindeydi, kolunu ve omzunu parçalayan kezzap patlaması yüzünden hastalanmıştı. Whrany'nin yaraları ise sanki Demondim'in sedefi hâlâ içlerini kemiriyormuş gibi iltihaplanmış görünüyordu. Ama Anele şaşkın bir ifadeyle etrafına bakıyor, nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini merak ediyordu.

Ranyhyn'ler eforla nefes nefese kalmış, burun deliklerinden köpükler üflüyorlardı. Ancak Linden bir bakışta güçlerinin sonuna gelmekten çok uzak olduklarını anlayabiliyordu. Ur-viller ve Waynhim öyle değildi. Tamamen tükenmiş ve nefes nefese kalmış bir halde, başlarını bile kaldıramadan atların yanındaki toprağa yayılmışlardı. Sahipleri şimdi üzerlerine gelirse, kendilerini savunmak için çaresiz kalacaklardı.

Linden'den gelen bir düşünceyle Hyn orada durdu. Stave ve Liand onun iki yanında at üstünde kaldılar; ama Mahrtiir hemen yere kaydı ve Bhapa'yla ilgilenmek için acele etti.

Şimdi Kord'a ufalanmış *amanibhavam*'ının kokusunu verdi. Kurumuş ot bıçağı, gücüne rağmen onu uyandırmadı. Yine de vücudunun doğal savunmasını güçlendirerek durumunu dengelemiş gibi görünüyordu. Birkaç kez öksürdü ve huzursuzca kıvrandı, sonra daha rahat nefes almaya başladı. Dereceli olarak ateşi biraz düştü.

Manethrall Bhapa'yla ilgilenirken, Pahnı de atından indi. Yanındaki yara yüzünden zayıf düşüp bayılacakmış gibi görünse de, hızla yaralı Ranyhyn'lerin yanına giderek onlara *amanibhavam* sundu.

Liand endişe dolu gözlerle Linden'i izledi. Gıcırdayan Demondim'in etrafındaki herkesten daha fazla farkında görünüyordu. Ve onun gibi o da Üstatlara güvenmiyordu.

Korkularını bastırmaya çalışan Linden, Stave'in karşısına çıktı. "Pekâlâ," diye nefes nefese kaldı. "Bizi buraya sen getirdin. Şimdi ne olacak? Kaç tane Efendi var?" Revelstone'u kastediyordu. "Ve ne yapabileceklerini düşünüyorsun?" Kendi güçleri ve becerileri dışında hiçbir güçleri yoktu. "Yardıma ihtiyacımız var Stave. Halkın bu şeylerle nasıl savaşabilir?"

Ona bir hesaplaşma sözü vermişti. İnançları için ne kadar yüksek bir bedel ödemeye hazırdı?

Burada sürüye karşı koyabilecek tek kişi oydu ve zaten bitkin düşmüştü.

Stave ona sabit bir şekilde baktı. Konuşmak yerine elini Lord's Keep'in dağlarla çevrili yüksek cüssesine doğru uzattı; ve o anda gözetleme kulesinin tabanındaki birbirine kenetlenmiş taş kapılar açıldı. Kulenin altındaki tünelden atlılar, sanki onları çağırmış gibi dışarı doğru fırladılar.

Dörder dörder, sıra sıra ortaya çıktılar, önce bir düzine, sonra bir düzine, iki düzine, daha fazla... Ve hâlâ ortaya çıkıyorlardı: Linden'in bir kerede hiç görmediği kadar çok atlı adam. Sonuncusu gözetleme kulesinin altındaki karanlıktan çıktığında, sayıları seksen ya da yüz olmalıydı.

Ve hepsi *Haruçay*'dı: dayanıklı mustanglara ve ağır destrierlere, araba atlarına ve yarışçılara binmiş elleri kesik savaşçılar. Silah ve flama taşımıyorlardı; zırh giymiyorlardı; kalkan taşımıyorlardı; hiçbir ilim ya da güç aleti kullanmıyorlardı. Yine de sanki hiçbir düşman karşılarında duramazmış gibi Revelstone'dan Demondim'in sürüsüne meydan okumak için yola çıktılar. "Başarısız olmayacağız," diye yanıtladı Stave Linden'e.

"İçimizden biri kaldığı sürece

hayatta kalırsan, korunacaksın."

Atlılar tüm güçleriyle Kaleden ayrılır ayrılmaz hızlarını artırdılar, rahat bir yürüyüşten paldır küldür bir hücumla geçtiler. Görünüşe göre Demondim onları geçmeden önce Linden ve arkadaşlarına ulaşmayı amaçlıyorlardı.

"Revelstone mu?" Anele şaşkınlıkla sordu. "Revelstone mu?" Ama Linden'in onu teselli edecek zamanı yoktu.

Stave dinliyormuş gibi kısa bir süre başını eğdi. Sonra Linden'e şu bilgiyi verdi: "Ranyhyn bize iyi hizmet etti. Bugün, Gezintinin Eşiği'nden ayrılışımızdan bu yana geçen ikinci gün."

Halkı zihinden zihine iletişim kurabiliyordu.

Ama uygun zamanı yeniden kazanmış olmanın verdiği güvence onu biraz rahatlatmıştı. Sürü yakında küçük bölüğüne saldırarak kadar yaklaşacaktı. Ve Efendiler de kendi yöntemleriyle Demondim kadar ölümcül olabilirlerdi.

Hemen Stave'e, "Onlara ur-villerden bahset," diye ısrar etti. Halkının Waynhim'i savunacağından şüphesi yoktu; ama *Haruchai* ve ur-viller bin yıldır düşmanlardı. "Yaptığım herhangi bir şeyi onaylayıp onaylamamanız umurumda değil. Bu benimle ilgili değil. Ur-viller sizin korumanızı hak etti."

Stave başıyla onayladı.

Anele yine havaya yalvarırcasına sordu: "Revelstone?"

Linden Demondim'in arkasına yığıldığını hissedebiliyordu: Kevin'in Kir'i henüz algısını köreltmemişti. Ve onlara bakmak için döndüğünde, çok yakın olduklarını gördü. Ustalar ona ancak kalabalıktan önce ulaşabilirdi. Eğer saldırıları hemen geri püskürtülmezse, o ve arkadaşları kendilerini savaşın ortasında bulacaklardı.

Rezervlerini topladıktan sonra Asa'dan yatıştırıcı bir güç akımı çağırdı ve onu Waynhim ve ur- villere doğru gönderdi.

Onlar Kanun'un yaratıkları değildi. Ve duyuları onları okuyamıyordu. Yine de onlara zarar vermeyeceğini biliyordu. Burada kendine güveniyordu. Waynhim'in arasında Asa'nın koruyucusunu çoktan iyileştirmişti.

Çaresiz kalırlarsa, savaşamaz ya da kaçamazlarsa öleceklerdi.

Waynhim neredeyse aynı anda kıpırdandı, başlarını kaldırıp gergin havayı koklamak için uyandılar. Sonra ur-viller de aynısını yaptı. Bazıları böcekleri kovmak istercesine derilerini tokatladı. Diğerleri kendilerini bir o yana bir bu yana savurdu ya da toprağı eşeledi. Yine de güçlendiler.

Ayağa kalkmaya başladıklarında, Linden gücünü geri çağırdı.

Onun arkasında, kalabalık hızını yavaşlattı. Canavarların arasında yeni güçler toplandı ve dönmeye başladı. Görünüşe göre Demondim, Üstatların hücumunu karşılamaya hazırlanıyordu.

"Hadi," diye mırıldandı arkadaşlarına. "Gidelim." Çok uzun zamandır tehlikeyeydi. "Biraz mesafeye ihtiyacımız var."

Eliyle bir dokunuş yaparak Hyn'den onu götürmesini istedi.

Haruchai gürleyerek yaklaştı. Atlarının toynakları çıplak zeminden toz sancakları kaldırdı.

Hrama'nın sırtında iki büküm olan Anele, körlüğüne rağmen doğrudan Linden'e bakıyordu. "Anele ihanete uğradı," diye acı bir şekilde duyurdu. "Onu *onlara* sen verdin."

Kadın üzüntüyle ona bakarken, adam aniden yere düştü, Rhohm'un yanından eğilerek geçti ve hızla uzaklaştı...

"Anele!" diye bağırdı: çok geçti. Onu savuşturabileceği anı çoktan kaçırmıştı.

-Doğrudan Demondim'in toplu kuvvetlerine doğru.

Çıplak ayakları toprağa dokunduğunda tüm aurası değişti. Şaşkın acımasızlığı kayboldu, yerini reddeden bir çılgılık gibi vahşi bir ateş aldı. Sürüye doğru koşarken havayı alevlendiriyor, öfkeyle tutuşturuyor gibiydi. Ayakları yerde dumanlı yanıklar bıraktı ve tüm formu demirhanedeki demir gibi parladı, dokunulamayacak ya da dayanılamayacak kadar sıcaktı.

Başka herhangi bir ölümlü varlık olsa anında yanarak kül ve kor haline gelirdi. Sadece miras aldığı Dünya Gücü, onu ele geçiren ani magmaya dayanmasını sağladı.

Linden onun adını haykırdı. Bu yaşlı adamın başına daha önce de gelmişti. Ramen kampının ortak merkezinde, insan formunda bir yangına dönüşmüştü. Ona öfkeli olduğunda, neredeyse kafatasındaki gözleri yakacaktı.

Aynı ruh Anele'yi tekrar ele geçirmişti.

Üstatların ilk dalgası, Linden ve beraberindekilerin etrafını sararak Demondim'e doğru hızla ilerledi ve Anele, sanki onların devasa kötülüklerine kendi acısının lavlarıyla meydan okumak istercesine kendini canavarların üzerine attı.

Stave'i bile gafil avlamıştı; yine de Stave, Linden irkilmekten ve haykırmaktan başka bir şey yapamadan tepki verdi. Onun sessiz emriyle Hynyn şaha kalktı ve döndü, *Haruchai*'nin gürültülü hücumuna katılmak için sıçradı.

Efendi, Ramenlerin arasında yaptığı gibi Anele'yi de vurmayı planlamış olabilir.

Bineklerine atlayan Mahrteir ve Pahnı, Linden'i savunmak için pozisyon aldılar. Ur-viller ve Waynhim birlikte toplandılar; onun iki yanında gevşek dizilişler halinde ilahiler söyleyerek sendelediler. Liand ona bağırdı ama toynakların gürültüsünden onu duyamadı. *Haruchai* yanından geçip gitti.

Sıra sıra dizilmişlerdi. Sonra kendi tozları içinde kaybolur gibi oldular.

Umutsuzca el yordamıyla güç aradı ve hiçbirini bulamadı. Konsantre olamıyordu: Anele'nin dönüşümünün sonuçları kafasının içinde dönüp duruyor, dikkatini karıştırıyordu. Hem Ahit'in yüzüğünü hem de Kanun Asası'nı kullanmaya çalıştığında ikisi de ona cevap vermedi.

Avare'nin Eşiği'nde Anele, barınakların etrafındaki zengin çimenlerden açıklığın çıplak zeminine geçtiğinde alev ve öfke tarafından ele geçirilmişti. Ve burada, Hrama'nın sırtından düştüğünde de benzer şekilde değişmişti; ayakları toprağı bulduğunda-

Aman Tanrım, Anele!

Linden, Haruchaic Demondim'in ön saflarına *çarparken* et, kemik ve güç çarpışmasını duymaktan çok hissetti. Çok fazla atlı ve çok fazla toz görüşünü engelliyordu. Ancak duyularının başka boyutları da vardı. Hâlâ savaşa tanıklık edebiliyordu.

Sayılarına rağmen, Ustaların her biri taş kadar belirgin görünüyordu: sürünün üzerine bir kaya yığını gibi çarpıyorlardı, ağır ve reddedilemez. Ama bu korkunç yaratıklar güçle doluydu. Sedef korozyonu damarlarında atıyor, ellerinden akıyordu. Herhangi biri tek başına duvarları yıkacak, evleri yerle bir edecek güce sahipti. Ve *Haruchai*'nin geldiğini görmüşlerdi: hazırıldılar.

Süvariler vurdukça, Despiser'ın kendi ikoru kadar şiddetli ve ölümcül olan uyumlu zümrüt, mücevherlerin ve yeşilliklerin tonlarından güneş ateşinin kör edici parıltısına doğru patlayarak karşılık verdi.

Bir anda çatışma kaosa dönüştü.

Geçiş olmadan, atların çığlıkları havayı doldurdu. Kan ve parçalanmış et tozu dumana kattı. Üstatların ilk sıraları biçilmiş buğday gibi yere serildi, Vile-spawn'ın acımasız gücü ve Illeearth Taşı'nın cisimleşmiş kudretiyle atlarından tırpanlandı.

Atlar arasındaki kıyım korkunçtu ama ilk saldırıda Ustalardan çok azı öldürüldü. Müthiş derecede hızlı ve yetenekliydi; düşen bineklerinden Demondim'in elleri, uzuvları ve gagaları tarafından serbest bırakılan yıkım fişkırımlarının arasına daldılar; yeşil gücün sarsıcı sarsıntıları altında eğildiler; düşmanlarına saldırdılar ve dönerek uzaklaştılar. Yine de her hızlı kaçış ve ani darbe onları sürünün daha da içine, yığınların arasında daha derinlere taşıdı.

yaratıklar; Taş'ın gücünün merkezine daha yakın. Ve Demondim çok fazlaydı, Taş da çok güçlüydü.

Haruchai'nin etrafına canavarlar düştü; ancak önde gelen savaşçılardan hiçbirisi hayatta kalamadı.

Yine de kargaşanın arasında Anele, Linden'in gözünde canlı ve elle tutulur bir figür olarak kaldı. Savaşın içine doğru biraz ilerledi, sonra sanki katliamı düşünüyormuş gibi durakladı. Ama yaratıkların hiçbirine saldırmadı. Hiçbiri de ona saldırmadı. Bunun yerine onları etrafında topluyor gibi göründü, girdaplar oluşturarak yaklaştı ve sonra savaşın güçleri tarafından uzaklaştırıldı.

Onun için duyduğu korku Linden'i şaşkınlığından kurtardı. Covenant'ın yüzüğünü zihninden kovarak Asa'yı yukarı kaldırdı; ve ucundan güneş ışığı kadar sarı ve trompetler kadar zorlayıcı bir alev parladı.

Tahta mili bir sancak gibi önünde tutarak Hyn'i harekete geçirdi.

Kısrak başını salladı ve endişeyle mırıldandı ama ürkmedi ya da duraksamadı. Yavaş bir yürüyüşle Linden'ı savaşa doğru götürdü.

Anele'ye doğru.

Liand, Mahrtiir ve Pahni hemen Hrama'yı da yanlarına alarak onun etrafına koruyucu bir şekilde yerleşirken, ur-viller ve Waynhim de onun arkasını korumak için düzenlerini ayarladılar.

Önünde, savaşın şekli değişti. İlk saldırılarının sonucuna tepki gösteren Üstatlar taktiklerini değiştirdi. Çatışmanın içine dalmak yerine, sürünün her iki yanına yayıldılar ve atlarından aşağı atladılar. Orada atlarını tokatlayarak uzaklaştırdılar ki daha fazla savunmasız hayvan yakılmasın ya da içleri boşaltılmasın. Sonra da saldırıya içeri doğru ilerlemek yerine kenarları boyunca savaştılar. Böylece kendilerine kaçıp eğilmek, geri saldırmak ve dans ederek uzaklaşmak için alan açmış oldular.

Bir anda, çatışmanın oranlarını değiştirerek daha etkili hale geldiler. Daha fazla *Haruchai* ayaklarını tutabildi ve yıldırım esnekliklerinden yararlanabildi: daha fazla canavar düştü.

Yine de Demondim çok kalabalıktı. Çok azı öldürülmüştü. Ve henüz Illearth Taş'ını ortaklaşa kullanmamışlardı. Etkili bir şekilde

odaklandığında, bu felaket sürü ile Revelstone arasındaki her canlıyı silip süpürebilirdi.

Sonra Linden dehşet içinde, Üstatların abartılı çabalarının sürüyü azaltmadığını gördü. Bunun yerine, görünüşte öldürülmüş olan ağaçlar, Mağara Şövalyeleri, insanlar ve canavarlar eriyip yok olmuş, toprağın içinde kaybolmuş gibiydi; ve topraktan onların yerini alacak yeni şekiller ortaya çıktı. Artık ur-vil şeklindeki yaratıklar savaşçıların arasında duruyordu; Devlere benzeyen canavarlar; *kresh* gibi vahşi sarı canavarlar.

Stave, *Demondim'in ölenlerin mezarlarından çıktığını ve dokunuşlarının ateş olduğunu* söylemişti. Revelstone'un kapıları önünde katledilmiş olan her formda kendilerini diriltebiliyorlardı.

Tüm *Haruchai*'nin öldürülmesi an meselesiydi.

Anele aniden algılarından kayboldu. Gürültünün ortasında tek başına duruyordu; Demondim'in solan ve katılaştan formları, opalesan korozyonun sıçraması ve Taş'ın ürkütücü sarsıntılarıyla çevrili kırmızı bir sıcaklık ve öfke odağı. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, artık onu ayırt edemedi. Aradığı sağlık hissine boşluk cevap verdi. Söyleyebildiği kadarıyla, o tamamen gitmiş, ovanın yüzünden silinmişti.

Önünde bir asa ateşi tutan Linden, Hyn'i daha da hızlandırdı. Arkadaşları etrafında kenetlenmişken, gücünü savaşa taşıdı.

Üstatlar onun yolundan ayrıldılar. Kendini Illearth Taşı'na karşı ölçmek istediğini düşünmüş olabilirler. Ama onun böyle bir niyeti yoktu. Taş'ın öldürücülüğüyle doğrudan mücadele edemeyecek kadar yorgun ve ölümlüydü. Kaynağı kendisinden saklı, ulaşılmaz ve saldırıya karşı bağışıklı olduğu sürece olmazdı. Tek düşüncesi Anele'yi bulmaktı.

Haruchai gibi, Demondim de onun geçişine izin vermek için geri çekildi. Ya da Asa'nın berrak aleviyle onları geri püskürtmüş olabilir. Artık ne yaptığını bilmiyordu. Tek bildiği, geri dönmek istemediğiydi.

Sonra kaosun içinden Hynyn, yanları kabarmış, paltosu kanla ıslanmış ve parlamış bir halde yoluna fırladı. Sırtında da sanki birlikte bir fırına girmişler gibi Stave oturuyordu. Asit Usta'nın tuniğini lime lime etmiş, kaburgalarında ve kollarında yaralar açmıştı. Ve yüzünün sol tarafını yiyip bitirmişti. Yanağının kemikleri akan yaradan görünüyordu ve gözü yanıklar içinde kaybolmuştu. Yine de bir şekilde Anele'nin önündeki gevşek formunu desteklemeyi başardı.

Yaşlı adam hâlâ yaşıyordu. Kalbi atıyor, ciğerlerine hava girip çıkıyordu. Diğer pek çok çilede onu korumuş olan Dünya Gücü onu yine ayakta tutmuştu.

Linden onun adını haykırabilirdi ama onu duyamazdı. Onu mücadeleye sürükleyen ateş gitmiş, bilincini kaybetmesine neden olmuştu.

Artık çılgına dönmüştü ve sınırlarını aşmıştı, Asa'nın ateşini etrafında döndürerek daha fazla Demondim'i geri çekilmeye zorladı. Bunu yaparken arkadaşlarına ve Stave'e - Waynhim'e ve ur-villere - tüm zor durumdaki *Haruchai*'lere - "*Kaçın! Buradan çıkmalısınız!*" diye bağırdı.

Darbelerin ve güçlerin gürültüsü çılgınlığını yuttu; yine de Ranyhyn onu anında anladı. Hep birlikte döndüler ve geldikleri yoldan geri dönmek için yarı yarıya kalçalarının üzerine oturdular. Aralarında Hynyn de olduğu halde dörtnala Revelstone'a doğru ilerlediler.

Ama şimdi Linden onların ne yaptığını neredeyse hiç fark etmiyordu. Bir kalp atışı ile diğeri arasında savaş ondan uzaklaşmıştı. Tüm dikkati Anele'nin üzerindeydi. Sanki bu onu hayatta tutabilecekmiş gibi tüm duyularıyla ona sarıldı.

Waynhim ve ur-viller onun arkasındaydı ve onu koruyorlardı. Şimdi bir anda Ranyhyn yanlarından geçip gitti ve onları yaratıcılarının saldırısına maruz bıraktı.

Linden, Üstatların onu duymuş olması gerektiğini ya da geri çekilme kararını kendilerinin vermiş olduğunu fark etmedi. Ancak o ve yoldaşları kalabalıktan kurtulduklarında, *Haruçaylar* aniden rakiplerinden geri sıçradı ve koşmaya başladı. Bazıları binekleri için ıslık çaldı. Ve bu çağrıların bazıları karşılık buldu. Ama savaşçıların çoğu sadece koştu. Birkaçı kaçışlarına kalkan olmak istercesine Ranyhyn'in peşinden gitti. Ancak büyük bir çoğunluk ur-villere ve Waynhim'e yöneldi.

Waynhim'ler kendi yöntemleriyle Toprak'a Lordlardan herhangi biri kadar özenle hizmet etmişlerdi. Ve Linden, Stave aracılığıyla Efendilere ur-villerin korunmayı hak ettiğini söylemişti.

Yaratıkları çevreleyen *Haruchai*, Lord'un Kalesi'nin girişine doğru bir artçı harekâtı yapmak için pozisyon aldı.

Ama Linden bunların farkında değildi. Kendini tüm dikkat dağıtıcı şeylere kapatmıştı; bu yüzden sürünün hızını yavaşlattığını ve düşmanlarının önünden çekilmesine izin verdiğini görmedi. Görünüşe göre Demondim

Son torunlarını ve hayatta kalan savaşçılarını ezme arzusuyla, rakiplerini Revelstone'un hayali cennetine doğru sürmeyi tercih ettiler. Katliam fırsatının ellerinden kaçmasına izin verdiler.

Hyn'in toynakları sert zemini döverken, Linden Anele'nin kalp atışlarını saydı; ta ki kalp atışlarının azalmadığına, kendine has gücünün onu bir şekilde koruduğuna inanmaya başlayana kadar. Sonra yavaş yavaş farkındalığını Stave'in yaralarını ve Hynyn'in yorucu yürüyüşünü de kapsayacak şekilde genişletti.

Yaşayacaklardı çünkü ölmelerine izin vermek istemiyordu. Zaten kendisine güvenen pek çok insanı kaybetmişti ve oğlunu kurtarmaya da yaklaşamamıştı. Yine de yakın bir tehlike içinde olmadıklarını fark edince rahatladı.

Hynyn çok fazla kan kaybetmişti: aygır şiddetli bir acı içindeydi. Yine de acıları Stave'inki kadar şiddetli değildi. Usta'nın nabızı acıdan dolayı düzensiz ve zayıf atıyor, yanıkları Demondim'den kalan kezzapla daha da şiddetleniyordu. Sıradan bir adam çoktan ölmüş olurdu-

Ancak yaraları kısa sürede tedavi edilmezse Stave'in doğaüstü dayanıklılığı bile onu başarısızlığa uğratabilirdi. Sol gözünü çoktan kaybetmişti ve diğer yaraları daha da kötüydü. Asa'nın teurjisinin bile onu kurtarmak için yeterli olacağından emin değildi; ve Üstatların inançları muhtemelen onların hurtloam'u reddetmelerini gerektirecekti.

Linden'in seçimleri çok pahalı hale gelmişti. Yaptığı şey yüzünden diğer insanların onun adına ödediği bedeller katlanılamayacak kadar yüksek görünüyordu.

Ranyhyn gün ışığından Revelstone'un gözetleme kulesinin altındaki tünelin gölgelerine geçerken yoldaşlarının acılarından başka hiçbir şeyin farkında değildi. Uzun bir an boyunca toynakları taş ve yankıların gürültüsünü yükseltti, öyle ki geride bıraktıkları savaş kalıntıları arasında dörtnala koşuyor gibiydiler. Sonra gözetleme kulesini Kalenin ana kütlesinden ayıran duvarlarla çevrili avluda güneşin sıcaklığına geri döndüler ve orada Ranyhyn durmak için çabaladı, sertleşmiş bacakları üzerinde aceleyle durdu.

Önlerinde Revelstone'un devasa iç kapıları vardı.

Kapılar sanki hoş geldin der gibi açık duruyordu. Ama hiçbir lamba ya da meşale arkalarındaki salonu aydınlatmıyordu ve Lord's Keep'in geniş çeneleri sadece karanlığı sunuyordu.

10. Sorunlu Sığınak

Hayatında üçüncü kez Revelstone'a girerken, Linden Avery aydınlanmayı arzuluyordu.

Bir anlamda, yüksek forehall'u iyi biliyordu. Burada Clave ve na-Mhoram's *Grim*'e karşı mücadele etmiş ve hayatta kalmıştı. Ama şimdi karanlıktı ve nerede olduğunu bildiğine dair onu temin edecek hiçbir şey göremiyordu.

Görünüşe göre Üstatların ışığa ihtiyacı yoktu. Görüşleri keskindi. Ve duyuları Kevin'in Kir'i tarafından kesilmemişti.

Onların yeteneklerinden yoksundu. Daha şimdiden algısının zayıfladığını hissedebiliyordu, Toprak'ın üzerine çöken lekeli solgunluk tarafından aşındırılıyordu. Yakında sadece etrafındaki yüzeyleri fark edebilecek, derinliklerin hiçbirini göremeyecekti. Aydınlık ve sade olmayan her şeye karşı kör olacaktı.

Ama henüz kör değildi. Başını kaldıramayacak kadar yorgun hissettiğinde elindeki Kanun Asası onu ayakta tutuyordu.

O ve yanındakiler -yoldaşları ve binekleri, hırpalanmış ve soluk soluğa kalmış Demondim'in çocukları ve sürüden kurtulan Ustalar, atlarının çoğuyla birlikte- Revelstone'un burun şeklindeki burnuna girdiklerinde, hem gözetleme kulesinin dibindeki hem de avludaki ağır kapılar kapanmıştı. Demondim, Ülke'nin geri çekilen savunucularından daha fazlasını öldürmek için çok yavaş ilerlemişti; ve şimdi canavarlar Revelstone'un dışına mühürlenmişti. Çok sayıda insan, yaratık ve binek ön salonu doldurmuş, kararları bekliyordu.

Kapılar kapandığında, Linden artık Illearth Taşı'nın yaklaştığını hissedemiyordu; ama o ölçülemez kötülük Lord'un Kalesi'nin işlenmiş taşına karşı serbest bırakıldığında neler olacağını düşünmek onu titretiyordu. Efendilerin seçimleri Revelstone'u neredeyse savunmasız bırakmıştı.

Toprakların ilim ve Toprak Gücü mirasını inkâr etmişlerdi. Ve Stave'in akrabaları sadece beceri ve gücün Demondim'in güçlerine karşı duramayacağını göstermişlerdi.

Linden atından inmedi. Hyn'in sırtının güvenliğinden ayrılmak konusunda isteksizdi. Asa gibi, Hyn'in metaneti ve sadakati de kendini aşmasını sağlıyordu. Yorgunluğuna rağmen Asa'dan ateş çağırdı ve onu başının üzerinde alev alev tuttu. Eğer başka bir şey başaramazsa, en azından şunu görmek *istiyordu*-

Sıcak tereyağlı ışık kavernöz salonun duvarlarına ulaştığında, yoldaşlarının durumunu inceledi. Sadece Stave ve Bhapa'nın acilen bakıma ihtiyacı vardı. Mahrtiir ve Pahnı daha az tehlikeli yaralar almıştı. Aslında, Whrany ve Hynyn'e *amanibhavam* ve şefkatle bakmak için Ranyhyn'lerinden çoktan inmişler, efsanevi Keep'e duydukları şaşkınlığı ve *Haruchai*'ye duydukları kadim düşmanlığı bastırmışlardı. Ve ne Liand ne de Demondim spawn'ı Sonbahar'dan geçtiğinden beri asit ve zümrüde maruz kalmamıştı. Anele'ye gelince, yaşlı adam sürünün arasından yara almadan çıkmıştı. Bilinci yerinde değildi -belki de Stave onu tekrar vurmuştu- ama şimdi daha rahat nefes alıyor, doğal uykusuna dalıyordu.

Ustaların önemli bir kısmı yaralanmıştı ama hiçbiri Stave kadar ağır yaralanmamıştı. Görünüşe göre ciddi yaraları olan her savaşçı Demondim'e yenik düşmüştü. Geri kalanlar canavarların en kötü saldırılarından kaçabilmişti.

Ön salonun etrafına bakan Linden, *Haruchai*'den bir ya da iki kişinin kendisi ve arkadaşlarının kaçışını satın almak için hayatlarını harcadığını tahmin etti.

Çok fazla kan dökülmüştü. Çok fazla. Kabul edebileceği sınırları aşmıştı.

Tanımadığı bir Efendi, huzursuz kalabalığın, dalgalanan gölgelerin arasından ona yaklaştı ve dikkatini çekmek istedi. Onun adını biliyordu. Hepsinin bildiğine şüphe yoktu. Stave ondan çoktan bahsetmişti.

Akrabalarına başka ne söylemiş olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Bu Üstat kendini komuta eden bir kesinlik içinde taşıyordu. Halkı arasında bir lider olabilirdi. Saçlarındaki gümüş ona saygınlık kazandırıyordu: yüzündeki ve kollarındaki yara izleri onun cesaretine tanıklık ediyordu. Hiçbir nişan ya da amblem takmıyordu, hiçbir statü işareti taşımıyordu ama diğer *Haruçaylar* ona belli etmeden saygı duyuyor, açık bir saygı gösterisinden ziyade duruş ve tavırlarıyla onu onurlandırıyorlardı.

Yine de Linden onu görmezden geldi. Kendini aşmıştı ve diğer ihtiyaçları onun için daha önemliydi.

Eylemlerini bildirmek için hâlâ sağlık duyusuna güvenebilirken, ellerindeki rahat ahşaptan kıvrılan güç dalları gönderdi; hem Stave'e hem de Bhapa'ya aynı anda Yasa ve şifa verdi.

Stave'in gözü haşlanmıştı. Onu onaramazdı: sadece temizleyebilir ve kanamayı durdurabilirdi. Bu nedenle kalbini ona kapattı. Neyse ki diğer yaraları Bhapa'nınkine benziyordu: çok daha ağırdı ama tür olarak aynıydı. Her iki adama da aynı Toprak Gücü merhemini uygulayabilirdi. Yine de Stave'in ağrıyan kalçasını ihmal etmedi. Ve Bhapa'nın gözündeki kataraktı temizledi. Daha net görebilseydi, Asa'yı ilk aldığı anda görme yetisini tedavi etmeyi düşünseydi, acılarının en kötüsünden kaçınabilirdi.

Sonunda Ranyhyn'in en tehlikeli yaralarına elini uzattı. Kendisi adına yaptıkları her şey için onlara başka nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu.

O çalışırken salonu bir sessizlik kapladı. Pahnı, Liand ve Mahrthir ona ciddiyetle baktılar. Yaşlı Üstat sükûnetini korudu. Diğer *Haruçaylardan* hiçbiri ses çıkarmadı. Ranyhyn ve hatta daha küçük atlar bile huzursuzca tepinmeyi, homurdanmayı bıraktılar. Bir araya toplanan Waynhim sessizlik içinde birbirleriyle ilgilenirken, ur-viller yaralarını yaladı.

İşini bitirdiğinde, bir yorgunluk dalgası üzerine çöktü ve neredeyse bilincini kaybediyordu. Çok uzun süredir çok fazla baskı altındaydı. Asa'nın gücü yorgun ellerinde kayboldu, ön salonun karanlığını geri getirdi ve onu kişisel gecesinde yalnız bıraktı.

Sonra Mahrthir usulca, "Teşekkürler Ringthane," dedi ve bir sarsıntıyla kendine geldi. Belki daha sonra dinlenebilirdi ama şimdi bunu yapamazdı. Göz ardı etmek istemediği başka sorumlulukları vardı.

"Sen Seçilmiş Linden Avery'sin," diye duyurdu yakındaki bir ses, "ve hem beyaz altına hem de Kanun Asası'na sahipsin. Stave senden bahsetti. Ben Handir, yılların ve kazanımların hakkı olarak Üstatların Sesi'yim. Onların adına size hoş geldiniz diyorum."

Ses tonu, vurgusuz olmasına rağmen yara izlerini ve yaşını belli ediyordu. "Aferin sana," diye mırıldandı Linden kibarca. Ön salon da bir o kadar karanlıktı.

bir mezar. Korkular ve acılarla dolu görünüyordu; nasıl karşılayacağını bilemediği talepler. "Madem bu kadar hoş geldiniz, bize biraz ışık vermeye ne dersiniz?"

Stave onu buraya getirerek kurtarmıştı. Üstatların yardımı olmasaydı ne yoldaşlarını ne de kendisini hayatta tutabilirdi. Ama aynı zamanda ona ihanet etmişti. Halkı Anele'yi hapsedecekti. Ve aynısını ona da yapabilirlerdi.

Yeremya onu uyarmaya çalışmıştı.

Atlar kişnedi ve homurdandı, sıkıntılarını toynaklarıyla taş zemine vurarak takırdadı; ama Mahrtiir gürleyene kadar kimse Linden'in sorusuna cevap vermedi, "Bunu soran Ringthane, uykusuzlar. Ranyhyn'li Hyn'i on beş fersah ve sayısız asır boyunca bu düşmüş yere kadar sürdü. Onu bile küçümseyecek misiniz?"

Sanki Manethrall'ın öfkesine cevap verircesine, ön salonun uzak ucunda, kapılardan uzakta bir meşale püskürdü ve alev aldı. Bir kol dolusu damga taşıyan bir Üstat ortaya çıktı. Acele etmeden meşaleleri halkı arasında dağıtmaya başladı.

Linden belli belirsiz kaç *Haruçay*'ın Demondim'i karşılamak için yola çıkmadığını merak etti. Kaç kayıp vermelerine rağmen inançlarından vazgeçmemişlerdi?

Kaleyi savunmaya yetecek kadar Üstat var mıydı?

Küçük ateşler dağdan dağa yayılırken, titrek bir ışık yavaşça salonu doldurdu. İnsanlar ve atlar Demondim'e benzeyene kadar belirsiz gölgeler oluşturuyor, bir belirip bir kayboluyordu.

Liand, Handir, diğer iki Efendi ve Mahrtiir'in aygırının arkasında at üstünde kaldı. Stonedownor'un endişeli bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz, "Gözlerim görmüyor, Linden. Yakında Mithil Stonedown'daki halime düşeceğim." Bu düşünce onu açıkça üzdü ama bir kenara bıraktı. "Yine de beni rahatsız edecek bir şey görmüyorum. Ama kalbim beni hâlâ yanıltıyor. Bizi ölümden kurtarmış olsalar da bu Efendilere güvenmiyorum."

Onun hatırı için, "Yeterince güvendeyiz," diye iç geçirdi, sesi titrese de, "en azından şimdilik. Üstat olabilirler ama onlar hâlâ *Haruchai*. Bize ellerinden geldiğince iyi bakacaklardır."

Ve Demondim kapıların ötesine yığılmışken ve Illearth Taşı'nın gücü karşlarına dikilmişken bunu yapabildikleri sürece yapacaklardı. Handir onun sözlerini bitirmesini bekledi. Sonra Liand'ı bilgilendirdi: "Size hoş geldiniz dedim. Seçilmişler adına, hepinize hoş geldiniz diyorum. Bu Stonedown'lılar arasında bir anlamı yok mu?"

Tekrar Linden'e dönerek, "Bizler *Haruchai* olduğumuz için Toprağın Efendileri olduk. Revelstone dururken, siz aramızda misafirsiniz ve hiçbir zarardan korkmanıza gerek yok."

"Buna ur-viller de dahil mi?" diye sordu hemen. "Peki ya Waynhim? Onlar olmasaydı hiçbirimiz hayatta kalamazdık. Stave bile-"

Boğazı kapandı. Kale'nin kapılarının ardında çok *fazla Haruchai* ölü yatıyordu.

Demondim onların cesetlerini çoktan almış olabilir-

"İhtiyaçları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Efendilerin Sesi inatla. "Glimmermere platosuna bırakılacaklar ve orada kendi başlarının çaresine bakabilecekler."

Onun sözleriyle korkularından biri yok oldu. Bir zamanlar Glimmermere'in büyüğü gölünü ziyaret etmişti: sularının tartışılmaz saflığını görmüştü. Ve uzun zaman önce Lord'un Kalesinin burnunun üstündeki ve arkasındaki platonun fersahlar boyunca sarp kayalıklarla korunduğunu duymuştu. Glimmermere'in çevresinde, Waynhim ve ur-viller Demondim'in hemen ulaşamayacağı bir yerde olacaktı; Efendiler sürüyü zapt edebildiği sürece güvende olacaklardı.

Tarn'ın temizliğine duyduğu bir anlık özlem Linden'in dikkatini dağıttı ve Handir'in bir sonraki sözünü kaçırdı. Ranyhyn hakkında bir şey mi? Handir bir yanıt bekliyor gibi görüldüğü için uzaktan mırıldandı: "Teşekkür ederim. Daha nazik olmadığım için özür dilerim. Çok şey atlattık."

Ve yaşadığı zorluklar sona ermekten çok uzaktı. Revelstone'a girmek onları sadece dönüştürmüştü.

Handir cevap veremeden Mahrtiir tersledi, "Ringthane isteklerinizi kabul edebilir, Kan Muhafızı. Ramenler kabul etmez. Ranyhyn sizin bakımınıza boyun eğmeyecektir. Aksine onları da yaylaya salacaksın, orada

Ramen tarafından bakılacaklar ve burada istedikleri gibi kalabilecekler ya da ayrılacaklar. Aksini önermek küstahlıktır.

"Ve karşılaşmanızın aslı astarı yok. 'Revelstone durduğu sürece' güvenliğimizi sağlayacağınızı söylüyorsunuz. Bu az bir teselli, uykusuz olan. Demondim'i alt edemezsin ve Illearth Taşı tarafından tamamen aşılsın. Yine de savunma için hiçbir hazırlık yapmıyorsunuz."

Gölgeler Manethrall'ın yüzünde uğursuzca yer değiştirdi. "Kendine 'Efendilerin Sesi' diyorsun. Sesime kulak ver Kan Muhafızı. Revelstone'un kapıları güçlüdür, ama uzun süre aşılmadan kalmayacaklar. Güneş batmadan önce Demondim bu salona girecek ve o zaman karşılaşmanızın da kibriniz kadar boş olduğu ortaya çıkacak. Eğer Ringthane sizi korumazsa, Efendiler Toprak'tan yok olacaklar."

Kapılar, diye düşündü Linden beklenmedik bir şekilde. Kapılarla ilgili bir şey-

Handir, Mahrtiir'in onun adına konuşup konuşmadığını merak ediyormuş gibi bir an ona bakmaya devam etti. Sonra kayıtsızca Raman'a döndü.

"Birçok konuda yanılıyorsun, Manethrall." Üstat sabırsızlık ya da küçümseme hissettiyse de ses tonu bunu gizliyordu. "Ranyhyn'e bakmayı teklif ettik çünkü onları onurlandırmak istiyoruz. Topraklardan çok uzun zamandır uzaktaydılar ve geri dönmelerini arzuladık. Ama Ramenlere karşı saygısızlık etmek niyetinde değiliz. Sözünüzü de tutmayacağız. Ranyhyn, talimat verdiğiniz gibi serbest bırakılacak ve siz de onlarla ilgileneceksiniz."

Handir durakladı, görünüşe göre Mahrtiir'e cevap vermesi için bir fırsat sunuyordu. Ancak Manethrall hiçbir şey söylemedi ve sert bakışları Efendilere meydan okuyor gibiydi. Handir omuz silkerek cevabına devam etti.

"Çabalarımıza tanık olmasanız da Demondim'e karşı hazırlıklar başladı. Sizin de gözlemlediğiniz gibi, Demondim'in gücüne denk olamayız. Bu nedenle gözetleme kulesi odun ve yağla doldurularak ateşe hazır hale getiriliyor. Revelstone'un kapılarına yaklaşan herkes alevler içinde kalacaktır."

Ve tekrar yüksel, diye düşündü Linden karanlık bir şekilde, yakıtın bitene kadar. Tabii kapılar dayanırsa.

Bir nedenden dolayı onu rahatsız ediyorlardı. Sormak istediği bir soru vardı ama aklına gelmedi. Hatırlayamayacak kadar yorgundu-

"Diğer hazırlıklar da başladı," diye söz verdi Üstatların Sesi. "Eğer arzu ederseniz onlara ve Kalenin savunmasına katılabilirsiniz."

Mahrthir hâlâ Linden'in adına Usta'ya ters ters bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Handir yine omuz silktilti. Yanındaki *Haruçaylar* ona tepki vermedi.

Mahrthir'in kavgacılığı.

"Ancak bir konuda," diye açıkladı Handir, "çok doğru söyledin. Hiçbir savunma bizi Illearth Taşı'nın kötülüğünden koruyamaz. Yine de şu anda Demondim onu bize karşı kullanmıyor. Kapılara da yaklaşıyorlar. Anlayamadığımız nedenlerden ötürü, belli bir mesafede kalmaktan memnun görünüyorlar, kaçamayacağımızdan emin oluyorlar ama bizi başka hiçbir şekilde tehdit etmiyorlar.

"Sesini duyduk Manethrall. Benimkini de dinle. Seçilmişlere nasıl karşılık vermemiz gerektiğine karar verene kadar, misafirlerimizi elimizden geldiğince iyi ağırlamaktan başka çaremiz yok."

Linden aniden başını kaldırdı. Hyn onun ruh haline uyararak bir iki adım öne çıktı ve Mahrthir ile Efendilerin Sesi'nin arasına girdi. "Kapılar," dedi Linden. "Şimdi hatırladım. Hangi cehennemde buldun

Kapılar?"

Üç buçuk bin yıl önce buraya girdiğinde, gözetleme kulesinin altında hiçbir kapı yoktu. Uzun zaman önce yok edilmişlerdi. Ve Sandgorgon Nom, Mutabakat'ın emriyle Kale'nin iç savunmasını paramparça etmişti. Ancak şimdi her iki kapı da kapalıydı: Kaleyi boş duvarlar kadar etkili bir şekilde kapatan, birbirine kenetlenmiş büyük taş kapılar.

Stave, Devlerin hala Kara'yı ziyaret ettiğini söylemişti.

Handir sanki halkına danışıyormuş gibi durakladı. Sonra sordu: "Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsunuz Seçilmişler? Yorgunsunuz. Dinlendiğinizde sorularınız cevaplanacaktır."

"Sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum," diye karşı çıktı Linden ince bir sesle. "Stave nedenini biliyor. Bana şu lanet kapılardan bahset."

Handir gözlerindeki meşalelerin belirsiz ışıyla onun bakışlarını karşıladı. "Arayış'ın Devleri tarafından Revelstone'a hediye edildiler. Daha fazlasını şimdi söylemeyeceğim. Aramızdaki her şeyi sen daha iyi yapabildiğinde konuşacağız.

"İşte Galt." Başıyla omzunun arkasında duran bir Üstadı işaret etti. "Size uyuyabileceğiniz odalara kadar rehberlik edecek. Yarın sizin ve Revelstone'un durumunu konuşmak için bir araya geleceğiz. Orada sorularınız yanıtlanacak."

Linden başını salladı. "Pekâlâ. Sanırım bu yeterince adil. Tanrı biliyor ki çok yorgunum." O kadar yorgundu ki düşüncelerini zar zor düzene sokabiliyordu. "Arkadaşlarım da öyle.

"Sadece bir şey daha var."

Bir mutlak sorumluluk daha. Sonra kendini uykuya bırakacaktı. Yorgunluğunun yükselen gücünü bir çabayla bastırdı ve etrafına bakınarak Anele'yi aradı.

Tam iki Usta onu Hrama'nın sırtından indirmek için uzanırken koridorun karşısında onu gördü.

Hâlâ uyuyordu. Aksi takdirde itiraz etmeden dokunuşlarına katlanmazdı. Ama onu tuttukları anda uyandı ve hemen çırpınmaya başladı, sanki sert ellerinin dokunuşu onu yakıyormuş gibi onlara karşı çırpındı.

Anele'nin sıkıntısına tepki veren Hrama sert bir şekilde kişnedi. Diğer Ranyhynler başlarını savurdular ve toynaklarını endişeyle yere vurdular. Ama *Haruchai*'ye karşı hareket etmediler.

Ancak Hyn, Linden'in hızlı alarmına savaşçıların ve atlarının arasından yaşlı adama doğru ilerleyerek cevap verdi. Artık tetikte ve telaşlı olan Linden kalabalığın arasından bağırdı: "Bir dakika! Anele *benimle* kalıyor!"

Elindeki asayı bir tehdit gibi havaya kaldırdı.

Bir anda yarım düzine Üstat bir araya gelerek yolunun üzerinde ona karşı bir barikat oluşturdu. Hyn göğsüyle onları itti, sonra geri adım atarak Linden'in iradesini bekledi.

"*Lanet olsun*," diye itiraz etti Linden, "dinlemiyor musun?" Onları bir anda ayırabilirdi; ama yapmadı. Ne olursa olsun, onlar onun düşmanı değildi. "Benimle kalacağını söyledim! Onu koruyacağıma söz verdim."

"Koruyun!" diye soludu yaşlı adam, kendisini yakalayanların pençelerine karşı iki büklüm olurken. "Linden Avery! Anele'yi koru!"

Handir kayıtsız bir şekilde Ustaların bariyerine katıldı. Meşaleler yüzüne anlaşılmaz gölgeler düşürüyordu. Galt sanki sadece varlığı kısırağı dizginleyebilirmiş gibi Hyn'in başında duruyordu.

Mahrthir hızla Linden'in yanına ilerledi, Pahni ve Liand da hemen arkasındaydı. Linden gibi Taşyiye de henüz atından inmemişti. Endişe ve kararlılık yüzünü kaplamıştı.

"Yaşlı adam bizimdir," diye duyurdu Handir. Stave de Kevin'in Gözcüleri'nin çöküşünden sonra Anele'yi ilk yakaladığında aynı şeyi söylemişti. "Böyle varlıkların özgürlüğüne izin vermeyiz."

"Oh, Tanrı aşkına!" Linden tersledi. "Yine mi bu? Stave seninle konuşmadı mı? Siz hiç *akıllanmaz* mısınız?"

Nefes nefese kalan ve kendini kurtaramayan Anele, çırpınışlarını aniden durdurdu.

Kör bakışları Linden'a sitem etti.

Hyn ve Rhohm'un Efendileri geçebileceğinden şüphe duymuyordu. Hiçbir *Haruchai* Ranyhyn'e karşı elini kaldırmazdı. Ama bu hoşgörü, Handir'in karşılamasına rağmen ona ve Liand'a -ya da Ramenlere- uzanmayabilirdi.

"Elbette," diye devam etti, "o Dünya gücüyle dolu. Ranyhyn de öyle. Diğer insanların yapamadığı şeyleri yapabiliyor. Onlar da öyle. Bu onları bir *tehdit* haline getirmez. Onun gücü *kullandığı* bir şey değil. *Olduğu* bir şey.

"Stave size bu toprakları en az sizin kadar sevdiğini söylemedi mi? İsteddiği tek şeyin bir işe yaramak olduğunu?" Anele'nin çaresiz bakışları kalbini parçaladı. "Telafi etmek için bir şey yapana kadar Asa'yı kaybettiği için kendini affedemez." Ve deliliği bunu imkânsız kılıyordu. "Bu yüzden tutsak olmak ona çok acı veriyor. Sen onu kilit altında tutarken, Toprak'a yardım etmek için hiçbir şey yapamaz."

Handir omuz silkmiş olabilir. "Yine de içindeki Dünya Gücü bir kenara bırakılamaz. Bu nedenle, niyeti ne olursa olsun, yaptıkları Yozlaşmaya hizmet edecektir. Ve bu nedenle onu serbest bırakmayacağız."

Linden öfkeyle dönüp Stave'i bulmak için koridoru taradı. Onu iyileştirmişti.

Birden fazla kez. Anele'ye kefil olabilir.

Onu yavaşça kendisine doğru ilerlerken buldu. Yaraları onu acı verici bir şekilde güçsüz bırakmıştı. Yine de zayıflığına aldırıyor, kendisine meydan okuyan herkese meydan okurcasına başını dik tutuyordu.

"Stave," diye ısrar etti hemen, "anlat onlara. Anele'nin hikâyesini duydun. Neler yaşadığını biliyorsun. Neler yapabileceğini gördün. *Anlat* onlara."

Stave sanki cevap verircesine, yaşlı adamla arasındaki barikata katılmak için onun yanından geçti.

Akrabalarının arasında yerini aldıktan sonra onunla yüzleşti. "Seçilmiş," dedi soluk bir sesle, "sen de öğrenecek gibi görünmüyorsun. İyileştirmelerinle beni yine utandırdın. Ve ben de sana, bu kez

Başarısızlıklarımın yükünü üzerimden atın. Şimdi halkımın ne söylersem söyleyeyim beni dikkate alacağını mı sanıyorsunuz?

"Anele'ye zarar verilmeyecek. Bu *Haruchai*'nin sözüdür.

Onun için korkmaya gerek yok."

Ama ona *söz verdim*! Linden haykırmak istedi. Yine de Efendi'yi etkileyemeyeceğini biliyordu. Hiçbirini etkileyemezdi.

Hayal kırıklığı içinde saçlarını yolacak gibi hissetti. "Seni durdurabilirim," dedi Handir'e dişlerinin arasından. "Durdurabileceğimi biliyorsun."

Efendilerin Sesi başını salladı. Bakışları dalgalanmadı. "Büyük güçlere sahipsiniz. Yine de onları sizden almamız gerektiğine karar verirsek, galip geleceğimizden gerçekten şüphe duyuyor musunuz?"

Onun en büyük korkusu-

Belki de onun kalbini görebiliyordu. Belki de onun kendisine saldırmayacağını biliyordu.

"Linden." Liand dikkatle Rhohm'un sırtından eğilerek elini bir çağrı gibi onun koluna koydu. "Bize dinlenmemizi ve beslenmemizi önerdiler ki buna şiddetle ihtiyacımız var. Kaçışımızı sağlamak için birçoğu öldürüldü. Ve Anele'ye zarar vermeyeceklerine dair yemin ettiler. Onunla tekrar konuşabileceğimiz yarına kadar isteklerini yerine getirmek iyi olmaz mı?"

Eğer hâlâ hayattaysak, diye düşündü Linden acı acı. Eğer Demondim burayı paramparça etmediyse.

Mahrüir tükürür gibi bir ses çıkardı ama itiraz etmedi.

Ustaların elinde çaresiz kalan Anele'nin nefes alışları hıçkırıklara benziyordu.

Linden Liand'a bakmadı. Onun yerine Handir'in düz yüzüne baktı.

"Senden çok korkuyor. Görünüşe göre iyi bir nedeni var. Zavallı yaşlı kafasındaki tek bir saç teline zarar verirsen-" Aniden yüzünü Efendi'ye yaklaştırdı. Fısıldayarak onu uyardı: "Eğer bunu yaparsan, gerçekten kimin tarafında olduğunu öğrenirim."

Handir cevap veremeden Hyn'i çevirdi ve Anele'nin gözlerindeki siteme daha fazla dayanamayacağı için kendini gölgelerin içinde kaybetmeye çalışarak ön salonun uzak ucuna doğru atını sürdü.

Bir süre sonra, hâlâ öfkeli bir halde, kendisi için hazırlanmış olan odaya girdi ve kapıyı Galt'ın üzerine kapattı; neredeyse yüzüne çarpacaktı. Orada bulunan tek Efendi oydu ve sıkıntısının bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Ranyhyn'in Ramen eşliğinde götürülüşünü ve ardından Demondimcinlerin gelişini görmüştü. Anele'nin zayıf direncinin elverdiği ölçüde nazikçe ön salondan çıkarılışını izlemişti. Ve Üstatlardan biri onu yanından çağırdığında Liand'a geçici bir veda için başını sallamıştı. Şimdi öfkesi ve korkusuyla baş başaydı.

Anele, Efendiler tarafından hapsedilmekten daha kötü hakaretlerden kurtulmuştu. Fiziksel olarak iyi olacaktı. Ama umutsuzluğu, kırık zihninin kontrol edemeyeceği kadar büyüyebilirdi.

Buna ek olarak, ur-villerin ve Waynhim'in çoğu onun uğruna öldürülmüştü. Korkutucu sayıda *Haruchai* katledilmişti. Revelstone kuşatılmıştı: yakında düşecekti. Tüm çabalarına rağmen Stave'den hiçbir destek alamamıştı. Asa'yı geri almak için Zaman Kemerini riske atmıştı; ama oğlunu kurtarmak için hâlâ hiçbir şey yapmamıştı.

Yalnızdı çünkü yalnız olması gerekiyordu. Boşunalık hissine başka nasıl katlanacağını bilmiyordu.

Odalarının Büyük Kale'nin neresinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Revelstone'a olan azıcık aşinalığı, geçitlerin ve merdivenlerin çok azı aydınlatıldığında işe yaramıyordu. Aslına bakılırsa, bunlardan çok azı sık sık kullanılıyor gibiydi. Birden fazla kez botları taştan toz kaldırmıştı. Galt ara sıra onu bayat hava ceplerinden geçiriyordu. Ve yol boyunca hiç kimseyle karşılaşmamışlardı. Efendiler Toprak'a hizmet ettiklerine inanıyorlardı; ama Lord's Keep neredeyse boştu.

Yine de kamarasında bakım izleri vardı. Odalar temiz ve ferahtı; küçük masa ve sehpa'nın üzerinde kandiller yanıyor, havada hafif bir sabun kokusu vardı. Kaba dokunmuş halılar pürüzsüz granit zemini yumuşatırken, benzer asmalar duvarların sertliğini hafifletiyordu. Ve kapıyı kapatıp kilitlediğinde, eski taş onu Kalenin geri kalanından uzak tutuyor, Ustalardan ve tehlikeden koruyor gibiydi.

Burada en azından geçici olarak güvendedi ve dinlenebilirdi.

Üç oda vardı, küçük bir süit. Dış kapı onu birkaç taş sandalyenin, yemek için alçak bir masanın ve odun dolu bir şöminenin bulunduğu bir odaya sokmuştu. Onun ötesinde bir yatak odası vardı.

dar bir yatak, büyük bir kilim ve panjurlu bir pencere. Ve bunun ötesinde bir lavabo, ilkel bir komodin, küçük bir küvet, fırçalamak için ince kumla dolu bir kap ve su akıntılarını serbest bırakmak için açılan basit vanalar sistemi olan bir banyo buldu. Köşedeki sehpa düzgünce katlanmış bir yığın keten havlu duruyordu.

Banyo yapmayı düşündüğünde titremeye başladı.

Kendi kendine tepki göstermeye başladığını söyledi. Günlerdir nasıl başa çıkacağını bildiğinden daha fazla baskı altındaydı: şimdi kuşatma ve ihanet tehdidi altında olsalar bile *güvenli* hissettiren odalar verilmişti. Burada nihayet günlerin kirini ve çılgınlığını temizleyebilirdi. Yanında Asa varken uyuyabilirdi bile.

Serin havada titreyerek ana odaya döndü ve ocakta bir ateş yaktı, lambalardan biriyle yaktı ve güçlü bir şekilde yanana kadar odun parçalarıyla besledi. Sonra banyoya geri döndü.

Asayı bir kenara bırakmak için çaba sarf etti. İçgüdüsel olarak onun ağır temizliğine sarıldı. Ama banyo yapması gerekiyordu. Tahtayı duvara dayadıktan sonra küvete su doldurdu ve giysilerini çıkardı.

Banyoda suyun soğuğu tenini yakıyordu. Su, bir dağ kaynağından çıkmış ve yerçekimiyle Revelstone'un duvarları içindeki borulara ve kanallara çekilmiş olmalıydı; buraları çevreleyen kaya tarafından soğuk tutuluyordu. Ama o soğukla savaştı. Kollarına, bacaklarına, gövdesine ve kafasına kum sürerek çığ hissedene kadar ovdu. Sonra giysilerini suyun içine çekti ve onlara da aynı şeyi yaptı.

Ancak tüm ovalamalarına rağmen pantolonundaki çimen lekelerini çıkaramadı. Kumaşın bir parçası haline gelmişlerdi, silinmez ve rünler gibi şifreli.

Çok geçmeden dişlerinin takırtısı onu küvetten çıkardı. Kaba havlulardan birini etrafına sararak hızla ateşin sıcaklığına doğru ilerledi. Orada yavaş yavaş çıtırdayan sıcaklık içine işledi, kaslarının sıkışmasını ve soğuğun derin acısını hafifletti; ve rahatlamaya başladı.

Isındığında banyoya döndü, giysilerini sıktı ve ateşe götürerek kurumaları için ocağın yanındaki sandalyelerin arkalıklarına astı.

Şimdi bir tarağı olmasını diliyordu. Kurduğunda saçları darmadağın olacaktı. Ama rahat alevlerin yanında parmaklarını saçlarında gezdirdi,

elinden geldiğince çözmeye çalıştı. Bu kadarı yeterli olacaktı. Gösteriş için hiç enerjisi kalmamıştı.

Sonra acıktığını hissetmeye başladı. *Haruchai*'yi tanıdığından, onlardan birinin -muhtemelen Balt'ın- kapısının önünde durup onu koruduğundan ya da ona karşı koruduğundan emindi. Eğer kapıyı açarsa, ondan yiyecek bir şeyler isteyebilirdi.

Yapmadı. Bunun yerine ateşin yanında oturmaya devam etti, alevlerin anlaşılmaz dansına bakarken kendini içinde bulunduğu koşulları düşünmeye zorladı.

Ve Anele hakkında.

Kendi kendine yarın için hazırlanması gerektiğini söyledi; kendisine vaat edilen yüzleşme için. Elbette Demondim'in bu kadar uzun süre geride tutulabileceğini varsayarak. Ancak bundan da öte, sürüyü atlatıp Fırtına Dağı'na gitmesini sağlayacak bir strateji geliştirmesi gerekiyordu.

Andelain'i ziyaret etme arzusunu unutmamıştı. Eğer Ülke'de bir yol gösterici kaldıysa, onu orada bulacaktı. Ama ondan uzaklaşan her gün Jeremiah'ın acısını katlıyordu. Artık onu nerede arayacağını bildiğine göre, diğer düşüncelerini ertelemeye niyetliydi.

Ama konsantre olamıyordu: yorgun düşünceleri ondan uzaklaşıyor gibiydi. Plan yapmak yerine, kendini Demondim'den kaçışını sağlayan tehlikeyi ve dökülen kanı hatırlarken buldu. Öldürülen *Haruchai* ve katledilen atlar aklından çıkmıyordu. Opalesan asit patlamaları acının ve ölümün ham parçalarını yutarken, bulanık formlar tanımın içinde ve dışında yer değiştirdi. Zümrütten sivri dişler eti parçalara ayırdı ve Yine de Illearth Taşı'nın potansiyel kötülüğünün sadece küçük bir kısmını temsil ediyordu.

Ancak tehlikeye rağmen Anele, Hrama'nın sırtından düşerek ateş ve öfkenin avatarına dönüşmüştü. Ayakları çıplak toprağa dokunduğunda, başka bir varlığın acısı onu ele geçirmişti. Dönüşmüştü-

-Tıpkı Gezintinin Eşiği'nin açık merkezinde olduğu gibi. Linden bunun anlamını kavramakta zorlandı.

Görünüşe göre deliliğinin en azından bir aşamasında, yaşlı adamın kırılganlığı üzerinde durduğu zeminin doğası tarafından tanımlanıyor ya da kontrol ediliyordu. Onu tanıdığı birkaç gün boyunca, ayaklarının çıplak toprağa değdiğini sadece iki kez görmüştü; ve her ikisinde de

hemen ateş ve alevle coşmaya başladı. Ancak Land'in geçmişinde buna benzer hiçbir şey görülmemişti. Bunun yerine deliliğinin aşına olduğu her yönü tanınmayacak kadar değişmişti. Orada, Asa'nın huzurunda, sıradan akıl sağlığına yaklaşmıştı.

Belki de ilk seanstan geçişi onu ulaşamayacağı bir yere götürmüştü.

-

Anele at sırtındayken de aynı şeyin geçerli olduğunu fark etti birden. Birden fazla kez, ata bindiğinde daha az sıkıntılı görüldüğünü gözlemlemişti. Mithil Stonedown'dan kaçışları sırasında, Somo'nun sırtına bindirildiğinde Lord Foul'un ruhunu kavrayışı kaybolmuştu. Ondan sonra da bir daha tekrarlanmamıştı.

Hayır, hiç nüksetmemişti; tam olarak değil. Anele, Somo'nun sırtından Mithil'in Dalgası'nın etrafındaki kayalıklara tırmanmıştı. Dalma'nın ardında, tamamen farklı bir acıya boğulmuştu. Ve ondan sonra, daha sonra *kresh* tarafından saldırıya uğradıkları yarığa doğru tırmanışları sırasında -o zorlu yürüyüş sırasında-

Kahretsin, hatırlayamıyordu. Ama adamın deliliğinin çeşitli tezahürleri arasında gidip geldiğini, Rağmen ve kederli bakışlar saçtığını hatırlıyor gibiydi. Ve yürüdükleri yer, çıplak toprak parçaları ve düşmüş taş parçaları ile serpiştirilmiş, sert ve ince bir tür çalılık otu idi.

Lord Foul onu hurtloam'a yönlendirdiğinde de aynı tür çimenlerin üzerinde duruyordu. Ve daha önce, Despiser onunla Anele aracılığıyla ilk kez konuştuğunda: aynı çimen.

Yüce Tanrım, bu *mümkün* müydü?

Taştan başka dostu yok.

Üzerinde durduğu yüzey deliliğinin evresini belirliyor muydu? Ya da bu yüzey hangi varlıkların ya da ruhların onu bulup ele geçirebileceğini mi kontrol ediyordu?

Thomas Covenant onunla iki kez Anele aracılığıyla, Gezinti Eşiği'nin gür çimenlerinde konuşmuştu: o kadar zengin ve yüksek çimenlerde bocalamadan yürüyememişti; aynı çimenlerde pantolonuna nasıl yorumlayacağını bilmediği bir yazı bulaşmıştı.

Kevin'in Nöbeti'nin enkazında ve yine yarığı dolduran parçalanmış kayaların arasında ve Gezintinin Eşiği'nin üzerindeki sırtın yığılmış granitinde, içinde yazılanları okuduğunu iddia etmişti

taşlar. Neredeyse aklı başında görünüyordu -daha cilalı bir taş üzerinde, daha kırık ve korkmuş görünüyordu; ama yine de kendisine söylenenleri anlayabiliyor ve ara sıra tutarlı bir yanıt verebiliyor gibiydi. Ve-

Linden bu anıyı hatırlayınca inledi.

Yarığın duvarları arasındaki açıkta duran kaya düzleminde, kısa bir süreliğine geçmişini ortaya çıkaracak kadar aklı başına gelmişti.

Eğer kadın haklıysa -eğer anıları onu yanıltmadıysa- *taştan başka dostu* olmadığı Tanrı'nın gerçeğiydi. Bu süre içinde ayaklarının altındaki diğer her yüzey onu ele geçirmeye ve işkenceye maruz bırakıyordu.

Şimdiye kadar anladığı kadarıyla, Anele'nin deliliği yeterince acımasız görünüyordu: acı ve hak edilmemiş. Ama içinde bulunduğu durumun bu yeni görüntüsü çok daha kötüydü. Kendisinden daha az Dünya gücüne sahip herhangi bir bedeni katledecek güçlerin piyonu haline gelmişti.

O anda durup onun için üzülebilirdi; ama imalar içinden geçmeye devam etti. Eğer haklıysa, Lord Foul onun nerede olduğunu ya da Anele'ye erişemediği zamanlarda ne yaptığını bilemezdi. Bu muhtemelen *Kresh*'in saldırısını açıklıyordu. Despiser onun Mithil Stonedown'dan kuzeye, Güney Ovaları'na, Ramen ve Ranyhyn'den uzağa kaçmasını ve umutlanmasını beklemiş olmalıydı. Ve Anele Somo'nun sırtında ondan saklanmıştı. Yaşlı adam Mithil'in Dalışı'nın ötesinde Lord Foul'un menziline yeniden girdiğinde, Despiser gafıl avlanmış olmalıydı. Hatasının farkına vararak, Linden'in dağlara ulaşmasını engellemek için *Kresh*'i göndermiş olmalıydı.

Buna ek olarak, Anele'nin özel kırılganlığı Demondim'in saldırılarını neden yavaşlattığını açıklayabilirdi. Onun mantığına göre, ateş ve öfkeyle doluyken sürünün ona saldırmamış olması tesadüf değildi. Korkunç yaratıklar bir müttefik tanımışlardı. Aralarında, Anele'nin sahibi onlarla konuşmuş ve onlar da ona kulak vermişlerdi.

Bazı nedenlerden dolayı, Linden ve arkadaşlarının Revelstone'a kapatılmasını istediler.

İçten içe, olasılıklar karşısında titriyordu. Despiser dışındaki kötülükler de Anele'yi onu takip etmek, ona karşı çıkmak ve onu korumak için kullanıyordu. *Ben sadece orada burada kulağına bir şeyler fısıldadım... Ve* Mutabakat ona karşı dikkatli olması konusunda onu uyarmıştı.

Neredeyse istemsizce, yeni anlayışından faydalanabileceği yolları hayal etti. Eğer bu doğruysa, Anele'yi yaylaya, Glimmermere'in etrafındaki zengin çimenlere götürebilir ve ondan Covenant'ın rehberliğini isteyebilirdi. Ya da-

Bu tür fikirleri düşünmek bile onu utandırıyordu. Anele çökmüş yaşlı bir adamdı ve zaten çok fazla ihlal yaşamıştı. Onu önemseyen biri tarafından bile kullanılmayı hak etmiyordu.

Ama Despiser oğlunu almıştı. Ve Anele'nin deliliği Dünya Gücü tarafından savunuluyordu. Farkında olmadan doğuştan gelen hakkını deliliği için bir siper haline getirmişti. Kendisi için yaptığı seçimlere karşı bir şiddet eylemi gerçekleştirmeden ona yardım edemezdi.

Ve onun durumu Yeremya'ninkinden daha ağır basmıyordu. Olmazdı, onunla olmazdı. Yaşlı adamın dostları vardı: Liand ve Ramen; Linden'in kendisi; hatta bir dereceye kadar ur- viles. İkilemini ifade edebilmesini sağlayan akıl sağlığı dönemleri vardı. Ve Dünya Gücü mirası onun temel kimliğini sahiplerinin tahribatından koruyordu. Jeremiah bunların hiçbirine sahip değildi.

Elinde sadece Linden vardı. Eğer onu Lord Foul'dan kurtarmazsa, çektiği acıların sınırı olmayacaktı.

Bu nedenle-

Yüzünü ellerinin arasına sakladı.

-Başka seçeneği yoktu. Oğluna ulaşmak için başka bir yol bulamazsa, Anele'yi kullanmak zorunda kalacaktı. Onun deliliğini kendi ihtiyaçlarına hizmet edecek şekilde manipüle etmek.

Bu olasılık onu dehşete düşürdü; ama bundan çekinmedi. Daha önce de aynı amaç uğruna Zamanın Kemerini'ni riske atmıştı.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

O bunu anlıyordu. Ama bu tür inançlar, tıpkı Üstatların inançları gibi, çok pahalıydı. Onları karşılayamazdı.

Bir süre daha olduğu yerde kalabilir, ateşin başında yorgunluğunu atabilir ve kendisini utandıran olasılıkları düşünebilirdi.

Ancak acıktığını ya da uykuya ihtiyacı olduğunu hatırlayamadan kapısının sessizce çalındığını duydu.

İç geçirerek yüzünü örttü ve ayağa kalktı.

Giysileri hâlâ giyilemeyecek kadar nemliydi. Bir an tereddüt ettikten sonra, birkaç havluyu sıkıca etrafına sardı, ardından Asa'yı aldı ve kapının kilidini açmaya giderken yanında taşıdı.

Kapı taştandı ve bir anıt mezar kadar büyüktü, yine de menteşeleri üzerinde kolayca sallanıyordu. Bir şekilde dengelenmiş olmalıydı, belki de duvarların içindeki ağırlıklarla. Lord's Keep devler tarafından inşa edilmişti ve onlar taş işçiliğinin büyücüleriydi.

Odasının dışındaki koridorda Liand, Galt ve daha önce hiç görmediği bir kadın duruyordu. Kadının elinde kuru meyve, kara ekmek, peynir ve dumanı tüten bir kâse çorbayla dolu hasır bir tepsi vardı.

Liand kararsızca gülümsedi. "Linden." İçeri girmekte isteksiz görünüyordu; hoş karşılandığından emin değildi. "Bu Mahdoubt." Kadını işaret etti. "Onun Mahdoubt olduğunu anlıyorum, ancak bu unvanın ne anlama gelebileceğini bildiğimi sanmıyorum. Odama yemek getirdiğinde sizi sordum, o da henüz size hizmet etmediğini söyledi. İyi olup olmadığınızı öğrenmek istediğim için ona eşlik etmek için izin istedim."

"Evet. Kesinlikle." Kadın açıkça kendi karşılaşmasından şüphe duymuyordu. Linden'in yanından hızla geçerek odaya daldı: kısa boylu, orta yaşlı çoktan geçmiş, kafasında karga yuvası gibi saçları, kollarından sarkan tombul etleri ve öfke nöbeti geçiren asi bir çocuk tarafından yontulmuş olabilecek yüz hatlarıyla çirkin bir figürdü. Üzerinde hayret verici çirkinlikte bir cübbe vardı; görünüşe göre birbirlerine uygun olmadıkları için seçilmiş ve rastgele bir araya getirilmiş parçalardan oluşan rengarenk bir yamalı bohça.

Tepsisini alçak masanın üzerine koymak için eğilirken, "Mahdoubt, gerçekten de," dedi. "Kesinlikle. Başka kim olacak?" Kendi kendine konuşuyor olabilirdi. "İki kişilik yetersiz yemek. Mahdoubt bunu anlıyor mu? Anlıyor. Ama bu çapkın genç adam" -Liand'ı işaret etti- "onu baştan çıkardı ve bu yüzden ikinci bir tepsi için mutfaka dönmedi.

"Uzun bir yolculuk bu," dedi havaya doğru. "Uzun ve yorucu. Ve Mahdoubt artık ilk gençliğini hatırlayamıyor, her ne kadar utanmazca büyülenmiş olsa da."

Bir an için tepsisini inceledi. Sonra tekrar eğildi ve masanın tam ortasına gelene kadar pozisyonunu ayarladı. Sırtını dikleştirdiğinde, tavırlarından memnun olduğu anlaşıyordu.

"Pssht. Önemli değil," diye odadakilere bilgi verdi. "Eğer nazıkçe paylaşılsa, bir tepsi iki kişiyi doyurabilir."

Linden bakışlarını durdurmak için Galt'a döndü. " 'Mahdoubt' mu?" diye sordu kararsızca.

Üstat, aynı anda hem ince hem de anlamlı bir *Haruchai* omuz silkmesiyle cevap verdi. "O Revelstone'un bir hizmetkârı. Bu isim ona ait. Bundan daha fazlasını bilmiyoruz."

Bir hizmetçi-Linden refleks olarak kaşlarını çattı. Elbette, diye düşündü. Eğer Toprak'ın Efendileri varsa, doğal olarak hizmetkârlara da ihtiyacı vardı. Sayısız nesiller boyunca burada doğmuş olan erkekler ve kadınlar *Haruchai*'ye hizmet etmeye indirgenmişti.

Ne eğlenceli.

Yenilenmiş bir öfke dalgasıyla Liand'ı odaya çağırdı ve Galt'ın üzerine kapıyı kapatmaya başladı. Ama sonra kendini tuttu. Kapının kenarından Üstat'a dönerek, "Bir dakika bekle. Beni korumak için burada olduğunuzu biliyorum ama en azından misafirmiğim gibi davranacağınızı da varsayıyorum. O yüzden bana bir şey söyleyin."

Galt bir kaşını kaldırdı. "Seçilmiş mi?"

"Kapılar." Bakışlarıyla onu yakaladı. "Cevap beklemekten yoruldum. Nereden buldun onları?"

Başını eğdi, görünüşe göre akrabalarına danışıyordu. Sonra tekrar omuz silkti. "Pekâlâ. Duyduğunuz gibi, kapılar Arayış'ın Devleri tarafından yapıldı. Olay şöyle gelişti.

"Arayış'ın İlki ve eşi Pitchwife, Kanun Asası'nı Sunder ve Hollian'a götürdükten sonra Grieve'e döndüler. Orada Starfare'in Mücevheri ve Arayış'ın diğer Devlerinin başına gelenler hakkında bir haber beklediler." Covenant, Linden ve yoldaşları Devler Gemisi'ni kuzeyde, Güneşin Doğuşu Denizi'nde, buz kütleleri arasında yarı sakat bir halde bırakmışlardı. "Ama sonunda *dromond Coerceri*'ye ulaştığında, Devler anavatanlarına dönmediler. Aksine, İlk onları Vahiyaşı'na götürdü, böylece kayıp soydaşları Kimsesizlerin eserlerini görebileceklerdi."

İlk başta Galt konuşurken Linden sadece dinledi, uzun zaman önce ölmüş olan arkadaşlarına ne olduğunu duymaktan memnundu. Galt'ın konuşacağından emin olduğunda

Ancak sorusuna gerçekten cevap bulabilmek için Efendi'nin kendisini incelemeye başladı. Başka kaygılarla dikkati dağıldığından, ön salonda ona hiç dikkat etmemişti. Odasına doğru yaptıkları ışıksız yolculuk sırasında da sırtından başka pek bir şey görmemişti. Şimdi ona sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi bakıyordu.

Stave'in yaşından daha küçük görünüyordu. *Haruchai*'nin karakteristik düz yanakları ve kahverengi teni yılların tanımına direniyordu. Ama Galt'ın yara izi olmaması onu denenmemiş, dolayısıyla genç gösteriyordu.

"Devlerin ne sözde ne de eylemde aceleci olmayan, bilinçli bir halk olduğunu biliyorsunuz," diye devam etti. Evlerinden uzun süredir uzakta olmalarına rağmen, birkaç yıl boyunca Toprak'ta kaldılar. İlk başlarda çabalarını ağır hasar görmüş olan Starfare's Gem'in restorasyonuna adadılar. Ancak daha sonra kalpleri Revelstone'a yöneldi, çünkü Lord'un Kalesi de zarar görmüştü.

"Seareach'te yaşamış ve ölmüş olan Mahvolmamışların zanaatına büyük hayranlık duyuyorlardı. Ayrıca, Sunbane'e karşı mücadele eden herkesin cesaretini onurlandırmak istediler. Ve ur-Lord Thomas Covenant'ın Keder'in ölülerine bağışladığı *caamora* için minnettarlıklarını ifade etmek istediler. Bu nedenle Revelstone'a 'küçük' bir restorasyon teklif etmeye karar verdiler.

"Kalenin maruz kaldığı pek çok zararın kendi becerilerini aştığını itiraf ettiler. Ancak kapıların yapımı onları aşmadı. Burada Arayış Devleri, Revelstone'un düşmanlarına bir kez daha karşı koyabilmesi için uzun ve güçlü bir şekilde çalıştılar."

Linden minnettarlığını gizlemek için gözlerini indirdi. İçgüdüsel olarak Efendi'nin, açıklamasının kendisi için ne anlama geldiğini görmesini istemiyordu.

Ona arkadaşlarının eve dönüş yolunu bulup bulmadıklarını sormak üzereydi ki, aşağıya baktığında sağ elini fark etti.

Thomas Covenant'a ait olabilirdi. Son iki parmağı kesilmiş, yerine yırtık pırtık bir yara izi bırakılmıştı. Yara izinin pürüzsüz solgunluğu, bu kesimin uzun zaman önce, belki de Galt'ın gençliğinde -ya da çocukluğunda- yapıldığını düşündürüyordu.

Bu manzara karşısında irkildi ve aniden hatırladığı bir sürü anıyla sarsıldı. Covenant, sakat sağ eliyle onu Starfare's Gem'de güneş ışığına ve aşka doğru çekmişti. Evlilik yüzüğünü geminin son parmağına takmıştı.

o eli. Ve geri kalanını kurtarmak için Yeremya'nın iki parmağını kendisi kesmişti.

Yarım ele dikkat edin. Covenant ve Jeremiah.

Şimdi Efendiler arasında bir başkasını bulmuştu.

"Linden?" Liand endişeyle sordu. Tepkilerini ondan gizleyemiyordu. Onu çok iyi tanımaya başlamıştı; ya da Personel'e olan yakınlığı sağlık duygusunun kalıntılarını koruyordu.

Ama onun endişesini görmezden geldi. Anele hakkında yaptığı çıkarımlar onu daha da ileri götürüyor gibiydi. Şimdi ifade edemeyeceği kadar karmaşık imalar, alametler görüyordu. Asayı göğsüne bastırarak kaba bir tavırla, "Bana elinden bahset," diye sordu.

Üstat kayıp parmaklarına bakmaya tenezzül etmedi. "Alçakgönüllüler arasında olmaktan onur duyuyorum."

Küfürlerini yuttu ve onun devam etmesini bekledi.

"*Haruçaylar* Ustalığın yüklerini üstlenmeye karar verdiklerinde," dedi Galt açıkça, "tehlikelerinin farkına vardılar. Bu Korik, Sill ve Doar'ın tehlikesidir.

"Onların hikâyesini mutlaka biliyorsunuzdur. Illearth Taşı tarafından yönetildiler, Yozlaşmaya hizmet etmek için yaratıldılar. Önce Yarım El, ur-Lord Thomas Covenant the Unbeliever'a benzeyecek şekilde sakatlandılar. Sonra Lordlar Konseyi'ne karşı savaşmaya ve umutsuzluğa kapılmaya gönderildiler. Böylece Kan Muhafızlarının Yemini lekелendi ve hizmetleri sona erdi."

Linden hikâyeyi biliyordu: sadece birkaç gün önce Stave'den dinlemişti. Yine de içini bir korku kapladı.

Galt acele etmeden ve vurgu yapmadan şöyle dedi: "Korik, Sill ve Doar'ın hatası şurada yatıyordu: Mahvolmamışların yok edilmesine duydukları öfkenin onları etkilemesine izin verdiler. Kalplerindeki öfkenin kendilerini korkunç yasakların ve ölümsüz kötülüğün mertebesine yükselteceğine inandılar. *Haruçaylar* onların örneğinden bu tür tutkuların tehlikesini öğrendiler. Toprağın Efendileri olmaya karar verdiğimizde, benzer bir hata işlemeyeceğimize de karar verdik.

"Bu yüzden her nesilde aramızdan üç kişi Alçakgönüllü olarak seçilir ki Efendiler kararlılıklarını ihmal etmesin ya da bir kenara bırakmasın. Ellerimiz Korik'in, Sill'in ve Doar'inkine benzesin diye kesildi. Halkımız arasında biz, Tanrı'nın hizmetini yok eden hatayı somutlaştırıyoruz.

Kan Muhafızı. Alçakgönüllüler yaşarken, Efendiler tehlikelerini unutmayacaklar."

Linden dehşet içinde ona baktı. *Haruchai*'nin yargıları onu dehşete düşürmeye devam ediyordu. *İyileştirmelerinle beni yine utandırdın*. Stave, aşılmaz güçlükleri yenmedeki başarısızlığının sonuçlarını hak ettiğine inanıyordu. Galt ise onun sakatlanmasını bir onur olarak görüyordu-

"Seni nasıl seçtiler?" diye sorarken sesi neredeyse kesiliyordu.

"Seçildim," diye cevap verdi, "halkımdan diğerlerine meydan okudum ve yenilmedim."

Linden yüzünü buruşturdu. "Bunu sen mi *istedin*? *Sakatlanmak* mı istedin?"

Ona ciddiyetle baktı. "Aramızda daha yüksek bir yer yok. Sadece Üstatların Sesi daha büyük bir hürmete layıktır ve o bile Alçakgönüllüler tek bir ağızdan konuştuğunda bunu kabul edecektir."

Aniden içinden yeni öneriler geçti; Üstatların gizli kalplerine bir bakış gibi içgörü ipuçları. Ne yaptığının pek farkında olmadan Galt'ın üzerine kapıyı kapattı. Sonra alnını serin taşa yasladı. Galt ona ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Artık Anele'nin serbest bırakılması için nasıl mücadele edeceğini biliyordu. *Haruchai*

Toprak üzerindeki hakimiyetlerini derin bir yanlış anlama üzerine kurmuşlardı.

Belki de yaşlı adamın deliliğinden yararlanmayı biraz daha erteleyebilirdi.

Çıkarım telaşı geçtikten sonra Liand'a ve Mahdoubt'a döndü. Yaşlı kadın ona bakıyor, görünüşe göre onu inceliyordu; ve Linden ilk kez gözlerinin uyumsuz rengini görebiliyordu. Sol gözü menekşelerin zengin mavisiydi ama sağ gözünde kafasından fırlayacakmış izlenimi veren ürkütücü bir turuncu vardı.

Ancak Mahdoubt, tuhaflığına rağmen Linden'a çekici gelen rahat bir nezaket yayıyordu. Azalan sezgilerinin sonuncusuyla, kadında hem sağlam bir sağlık hem de sorunsuz bir hayırseverlik gördü. Buna karşılık, Mahdoubt'a karşı beklenmedik bir şekilde koruyucu hissetti. Aynı zamanda onun tarafından korunmayı da arzuluyordu.

Yaşlı kadın ya da Liand konuşmadan Linden sordu: "Hizmetçi misin? Bunu neden yapıyorsun? Bırakın Efendiler kendi başlarının çaresine baksın. Onların hayatını kolaylaştırmak neden senin işin olsun ki?"

Liand başıyla onayladı.

Ama bu soru Mahdoubt'u rahatsız etmedi. Gerçekten de, rahatsız edilmenin ulaşamayacağı bir yerde oturuyor gibi görünüyordu. "Pssht, hanımefendi," diye cevap verdi. "Güzel duygular, kesinlikle. Mahdoubt kalbinizin büyük olduğunu görüyor. Ancak zaman zaman sizi yanıltıyor.

"Hizmette onursuzluk yoktur. Şüphesiz Mahdoubt burada çalışıyor ve görevleri yorucu. Yine de çabaları sayesinde besleniyor, giydiriliyor ve ısıtılıyor. Geceleri kaba sözler söylenmeden, nazık bir yatakta zararsız bir şekilde uyuyor.

"Hanımefendi, Mahdoubt koyun ve sığırlara bakmaktan zevk alamayacak kadar uzun yıllar yaşadı. Ekinlerin ve çiftçiliğin bitmek bilmeyen uğraşları yaşlı kemiklerini aşılıyor. O ve diğerleri -şşt, leydim, daha pek çokları var- günlerini Revelstone'un hizmetinde geçirdikleri için minnettarlar. Başka türlü nasıl geçinebilirler ki?"

Yaşlı kadının turuncu gözleri kısa süreliğine parladı. "Burada bir yanlış anlama mı var?" diye sordu kendi kendine. "Kesinlikle.

"Hanımefendi, Mahdoubt Üstatları 'beklemez'. Onlar oldukları kişilerdir ve bakıma ihtiyaçları yoktur. Onun çalışmaları büyük Keep'e ve onun içinde Üstatların yeterliliğinden yoksun olan herkese hizmet eder."

Mahdoubt'un cevabıyla rahatlayan Linden sonunda kendini gülümserken buldu. "Özür dilerim." En son ne zaman gülümsediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. "Böyle sonuçlara varmamalıydım. Sadece tüm bu *Haruchai* saflığı ve mutlakiyetçiliği beni hayal kırıklığına uğrattı. Bir süre sonra en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyorum."

Liand yine başını salladı.

"Kesinlikle, hanımefendi," diye mırıldandı Mahdoubt. "Kesinlikle. Daha fazla düşünmeyin. Mahdoubt hakarete uğradı mı? Değildir. Aslında, onu kızdıracak bir şeyin olduğu günler çoktan geride kaldı."

Aynı tonda, "Elbisemin harikası sizi memnun ediyor mu?" diye ekledi. Sarsıcı cüppesini gösterdi. "Gördüğünüze memnun oldunuz mu? Evet, kesinlikle öyle olmalı. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Her bir parçası ve yaması Mahdoubt'a minnettarlıkla verildi ve sevgiyle dokunarak bir araya getirildi."

Linden tekrar gülümsedi. "Bu olağanüstü." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yaşlı kadının giysisiyle duyduğu gururu inkâr etmek istemediği kesindi.

Liand boğazını temizledi. "Sevgiyle örüldüğünü söylemek yanlış olmaz," dedi kibarca. "Yine de **g ü c e n m e d e n** söylemem gerekirse

minnettarlık benim için daha az açık. Elbiseni daha net görebilmem için bundan bahsetmeyecek misin?"

Mahdoubt, dolgun yumruklarını kalçalarına dayamış bir halde ona bakıyordu. "Aptal çocuk, Mahdoubt'u bu kadar kızdırmamalısın." Ses tonu alaycı bir eğlenceyi andırıyordu. "Giyim kuşam meseleleri kadınların işidir, senin cazibenin ötesinde. Hanımefendi minnettarlığın varlığını kavrar. Ve eğer anlamazsa"-mavi gözleri Linden'e hızlı bir bakış fırlattı-"yine de anlayacaktır. Oh, kesinlikle. Bu güneşin doğuşu ve batışı kadar kesin."

O cevap veremedi kadın kapıya yöneldi. "Yemek yemelisin. Ve sonra uyumalısın. Kesinlikle. İkisine de ihtiyacınız var.

"Mahdoubt ikinci bir tepsiyle dönecek."

Bir anda, sanki hareketleri gelgitler kadar karşı konulmazmış gibi odadan dışarı fırladı.

Kapı kapanırken Liand, Linden'in bakışlarını şaşkın bir gülümsemeye karşıladı. "Bu," dedi şaşkınlıkla, "beklenmedik bir kadın. Ona karşı temkinli olmam gerektiğinden şüpheleniyorum ama yine de sadece sevgi hissediyorum. Beni rahatlattı, Linden." İç çekti. "Bunu anlayamıyorum."

Linden kaşlarını çattı. "İnsanda Kevin's Dirt'e lanet etme isteği uyandırıyor, değil mi?" Algısı azaldığı için Mahdoubt'un derinliklerini göremediğini hissetmişti.

Liand'ın ağzında bir sırıtış belirdi. "Kesinlikle." Ama sonra mizah duygusu kayboldu. "Dediğiniz gibi. Duyularımı kaybetmek bana acı veriyor. Dağların arasında konaklayıncaya ve tüm Diyar gözümde yeniden doğuncaya kadar kötülüğü anlamamıştım. Artık her şey apaçık ortada." Konuşurken gözlerini hüznü kararttı. "Şelalelerin büyük bir kötülük olduğuna şüphe yok. Yine de Kevin's Dirt tarafından dayatılan mahrumiyetin yanında onları biraz yanlış buluyorum. Evimin insanlarını ve belki de Diyar'ın tüm halkını hayatlarının anlamı konusunda körleştirdi."

Sözlerindeki ağıt Linden'e dokundu. "Belki bu konuda yapabileceğim bir şey vardır," dedi yüzünü buruşturarak. "Tanrı aşkına, bu Kanun Asası." Güven verici berraklığını kalbine yakın tuttu. "Bir süre uyuduktan ve biraz yemek yedikten sonra, Kevin'in Kirinin ne kadar güçlü olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

Liand beklenti dolu karanlık bir sırıtışla cevap verdi. Onu tanıdığı kısa süre içinde, savaşmak isteyen bir adam haline gelmişti; darbeler vurmak

Hiçbir gücü olmamasına ve Lord Foul'a karşı durmayı umamamasına rağmen Ülke'nin savunmasında yer aldı.

Ondaki değişim Mahdoubt'un garip aurası gibi onu da etkilemişti. İlk andan itibaren onun korumasına güvenmişti. Ve karşılığında onu korumak için yanıp tutuşuyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

O ve Liand, Mahdoubt'un tepsisinin içindekileri sessizce paylaştılar. Konuşma arzusu aşikârdı; yine de nezaket ya da empati onu sessiz tutuyordu. Linden'in huzur içinde bırakılması gerektiğini anlamış gibiydi.

Onun düşüncelerine değer veriyordu. Ancak çoğunlukla düşünceleri değişmiş, onu arka planda bırakmıştı. Galt, bastıramayacak kadar yorgun olduğu anılarını canlandırmıştı. Azalan son gücüyle Jeremiah'ın görüntülerine sarıldı ve net düşünmeye çalıştı.

Onunla tanışmadan yıllar önce, Thomas Covenant bir keresinde yılan sokmuş bir kız uğruna Arazi'yi reddetmişti. Linden onun kararını anlıyordu. Eğer onu kurtarmak için başka bir yol bulamazsa, aynısını Jeremiah için de yapardı. Ama onun yerinde olsalardı Efendiler aynı seçimi yapmazlardı. Onlar için Ülke'nin tehlikesi, kaybolan bir çocuğun acısından daha ağır basardı.

Ancak onlara karşı adil davranmadığını da biliyordu. Onun ve onların durumu Covenant'inkinden önemli bir açıdan farklıydı. O, yakın tehlikede olan bir çocuk uğruna Toprak'ın uzaktaki durumunu reddetmişti. Linden ve Efendiler için yakın tehlike Toprak'ın, uzak tehlike ise Jeremiah'ındı.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

Kararlarını açıklamak ya da mazur göstermek için Covenant'ın örneğini kullanamazdı. Sonunda Liand ayağa kalktı ve gideceğini söyledi: Kadının sandalyesinde uyuyakalmak üzere olduğunu görmüş olmalıydı. Kadın ona teşekkür etti ve gitmesine izin verdi.

Düşüncelerine hapsoldüğü için uykuyu ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Ama olası korkular onu yatak odasına kadar takip etti. Havluları açıp kaba battaniyelerin arasına uzandığında,

rahatlayamayacağından korktu. Sonra rahatlayacağından ve hortlakların rüyalarına girip ona kederle eziyet edeceğinden korktu.

Ancak kısa bir süre sonra banyoyu kullanmak için kalktığında, penceresinin üzerindeki panjurlardan süzülen gün ışığının karanlığa dönüştüğünü ve ocağındaki ateşin kor haline geldiğini gördü. Her nasılsa gece onun haberi olmadan çökmüştü.

Ve ön odasında, Liand'la birlikte boşalttıkları tepsinin yerini yiyecek dolu bir tepsi almıştı. Mahdoubt o uyurken odasına girmiş olmalıydı.

Liand gittiğinde Linden kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

Yine de yaşlı kadının ilgisinin bu kanıt içindeki gerginlik düğümlerini çözdü. Mahdoubt'un nezaketi kâbusları ve kıyameti kovuyor gibiydi.

Ne yaptığıının farkında bile olmayan Linden kilidi açtı, şömineye biraz daha odun attı ve lambalardan biri hariç hepsini söndürdü. Sonra devrilmiş bir ağaç gibi yatağına yığıldı ve tekrar uyudu.

11.

Toprağın Efendileri

Daha sonra Covenant'ın ona seslendiğini duydu. "Linden," dedi ve tekrar, "Linden," diye ısrarla onu yakın bir tehlikeye karşı uyardı. Ona kulak vermesi, kendini uyandırması gerektiğini biliyordu; arkadaşlarının karşı çıkamayacağı ya da reddedemeyeceği seçimler yapmalıydı. Ama bunun yerine onu duymamaya çalıştı, kendini sağır edebilirse onun gideceğini düşündü. Belki de varlığı sona erecekti ve o zaman tüm acıları nihayet sona erecekti.

Yine de ısrar etmeye devam etti. Kadının açıklayamadığı nedenlerden ötürü, adam kadının gözlerine bir el feneri tuttu. Kadını delip geçen, onu kıvrandıran bir aydınlığa hükmetti.

Sessiz bir gümbürtü ona eşlik etti, dünyaların çöküşünü müjdeleyen uzak davul seslerine benzer bir ses.

Ancak göz kamaşmasını ve zorlamayı gözlerini kırıştırarak uzaklaştırmaya çalıştığında, kendini yatağının üzerindeki panjurun çıtaları arasından yüzüne vuran ince bir güneş ışığı yarığına gözlerini kısarak bakarken buldu. Rüyalarına giren ses Covenant'ın değil Liand'ın sesiydi: Covenant'ınkinden daha az katı ve onun için endişeliydi. Aralıklarla kapısını çalıyor, onu uyandırmaya çalışıyordu.

Linden bir iniltiyle kendini yataktan dışarı attı.

Ne kadar uyumuştı? Hiçbir fikri yoktu. Uykudan sıırılsıklam olmuş, rüyalarından su toplamış gibi hissediyordu: Uyanıklığa kolayca ulaşamayacak kadar çok dinlenmişti.

"Geliyorum," diye mırıldandı, boğuk sesinin ağır kapıdan duyulmayacağını bilmesine rağmen. "Kahretsin, geliyorum. Bırakın beni

Üstüne bir şeyler giy."

En kötü acil durumlarda bile, önceki hayatı evden kıyafetsiz çıkmasını gerektirmemişti.

Ancak kot pantolonunu giyip gömleğinin düğmelerini iliklediğinde, ani uyanışların tanıdık aciliyeti onu yakalamıştı. Tanrım, ne olmuş olabilirdi? Demondim Revelstone'a mı girmişti?

Neden bu kadar uzun sürdü? Illearth Taşı ellerindeydi-

Hâlâ çıplak ayakla kapıya doğru ilerledi ve Liand'ın endişesi ve Galt'ın vurdumduymazlığı üzerine kapıyı açtı.

"Ne?" Sesi telaştan pürüzlüydü. "Ne oldu?"

Sonra durdu, sağlık hissinin artık tamamen yok olduğunu aniden fark ederek sustu. Liand'ın endişesinin boyutunu ya da doğasını anlayamadı. Kalenin cilalı taşı ona kapalıydı, bir mezar gibi cansızdı.

Kaybetmeyi beklemesine rağmen, yine de bu onu incitti.

"Linden," diye mırıldandı Stonedownor sanki utanmış gibi. "Özür dilerim. Seni uyandırmaktan nefret ediyordum ama uyandırmasaydım Üstat bunu yapacaktı. Üstatların Sesi sizi çağırdı. Anele'nin tutsaklığı hakkında konuşma zamanı geldi" -rahatsız bir şekilde bakışlarını kaçırdı- "ve diğer meseleler hakkında."

Özrünü reddetmek için bir el salladı. "Bunun için endişelenme." Kevin'in Kir'inin etkileri yüzünden üzölmeyi göze alamazdı. "Saatler önce uyanmış olmalıydım."

Nasıl bu kadar uzun süre uyuyabilmişti? Korkularının ve hayal kırıklıklarının bu kadar derin dinlenmesine izin vereceğine inanmazdı.

Alçakgönüllü'ye dönerek, "Demondim ne yapıyor?" diye sordu.

Saldırı altında mıyız?"

Sağlık hissi olmasaydı, Vile-spawn'ın gözetleme kulesini yıkıp kapıları paramparça ettiğini anlayamazdı.

Galt ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Tuhaf, Seçilmiş," diye itiraf etti, sanki bu bilgi onu ilgilendirmiyormuş gibi. "Dün bir kuşatmaya hazırlanır gibi dizildiler. Ancak gece boyunca geri çekildiler. Şu anda Lord's Keep'in görüş alanı içinde onlardan hiçbir iz yok. Bize karşı niyetlerinden gerçekten vazgeçip geçmediklerini anlamak için gözcüler gönderildi. Efendiler henüz geri dönmedi."

Linden ona baktı. "Gittiler mi? Bu mümkün mü?" Sürü, kan dökmeye olan açlığıyla o kadar kararlı görünüyordu ki. "Kevin'in Kir'i seni etkilemiyor. Illeearth Taşı'nı bile *hissedemediğini* mi söylemek istiyorsun?"

Anele'nin sahibi Demondim'e ne söylemişti? O ateşli varlık ne istiyordu? Ve neden Demondim onun arzularına kulak verdi?

Galt kararlılıkla ona baktı. "Söylediğim gibi. Şu anda onlardan hiçbir iz yok. Gözcülerimiz henüz dönmedi."

Kahretsin, diye düşündü Linden aptalca. Her şeye rağmen Revelstone'dan ayrılabilirdi. Efendileri Anele'yi serbest bırakmaya ikna eder etmez, arkadaşlarını toplayabilir ve Jeremiah'ın kendisi için oluşturduğu ipuçlarını takip ederek Thunder Dağı'na doğru yola çıkabilirdi.

İkna eder etmez-

Ancak o zaman Galt'ın onu selamlamadığını fark etti: ilk tanıştıklarından beri bir kez bile. Anlaşılan o ya da adamları ona Stave'den daha az saygı gösteriyordu.

Galt, Üstatların Anele'nin gitmesine izin vermeye niyetleri olmadığını anlamasını istemiş olabilir.

Kahretsin, diye tekrar düşündü, bu sefer öfkeyle. Bırakın denesinler. Eğer düşünürlerse-

Yine de Anele'nin ruhu için mücadele etme ihtimali onu sakinleştirdi. Bir hekimin soğukkanlılığı yardımına koştu, yılların eğitimiyle öğrendiği bir duygu ayrılığı. Tam da kendisini bir mücadele beklediği için, korkusuzmuş gibi davranıyordu.

Sessizce Alçakgönüllü'ye sordu: "Handir bekliyor mu? Bir şeyler yemek için zaman ayırabilir miyiz? Ben henüz kahvaltı etmedim."

Anele'yi ondan uzak tutmaya çalışsınlar.

"Aceleye gerek yok," diye yanıtladı Galt. Ses tonu, Üstatların onun kadar zayıf bir kadın için sonsuza dek bekleyebileceklerini ima ediyor gibiydi.

Linden odaya geri döndü. "Bu durumda," dedi Liand'a, "neden ben botlarımı giyerken sen de şu ekmek ve peynirden biraz kesmiyorsun?" - Mahdoubt'un tepsisini işaret etti- "Ben de botlarımı giyeyim. Yanımıza alırız."

Kadının tavrı Liand'ın kafasını karıştırmış gibi görünüyordu ama Liand tepkisini hemen bastırdı ve tereddüt etmeden itaat etti. Anele'nin serbest bırakılmasını ve Demondim'in gidişini aşan büyük meselelerin onun için söz konusu olduğunu fark etmiş olabilir.

Büyük güçlere sahipsiniz. Yine de onları sizden almamız gerektiğine karar verirsek, galip geleceğimizden gerçekten şüphe duyuyor musunuz?

Kanun Asası ve Ahit yüzüğü olmadan, Toprak'ı savunmak ya da oğlunu kurtarmak için çaresiz kalacaktı.

Liand ekmek ve peyniri uygun parçalara ayırırken, Linden dikkatle kendini hazırlayarak önce çoraplarını sonra da botlarını giydi. Ardından, hâlâ sakın bir şekilde, Asa'yı almak için yatak odasına döndü.

Stonedownor'a onların algılarını geri getirmeye çalışacağına dair söz vermişti. Bu olmadan, Efendileri etkilemekte güçsüz kalacağından korkuyordu.

Ama sıcak şaftı ellerine aldığı anda, onun gücünden nasıl yararlanacağını bilemediğini fark etti.

Bir panik dalgası onun kopuşunu tehdit etti. Asa'ya ihtiyacı vardı; belki de vahşi büyüye ihtiyacı olduğundan daha fazla. Tüm umutlarını Yasa ve Toprak Gücü'ne bağlamıştı. Onlar *sezgilerin* ve Kevin'in Kir ve Rağmen'inin organik antitezleriydi. Ve bu Asa'yı kendi elleri ve kalbiyle şekillendirmişti. Covenant'ın yüzüğünden çok daha derinden ona *aitti*. Yine de onda hiçbir güç keşfedememişti. Sadece ahşaptı: dokunması güzel ve kusursuz, ama daha fazlası değil.

Ancak panik ona hizmet etmeyecekti. Personelden bir yanıt almaya çalışmak yerine, duygusal olarak geri adım atıp düşünmesini istedi.

Bunu yaptığı anda, daha önce kendisine rehberlik edecek bir sağlık hissi olmadan herhangi bir gücü yükseltmeyi hiç başaramadığını fark etti. Kevin'in Nöbeti'nin çöküşü sırasında değil: Sahah'a yardım etmek için urfilleri çağırdığında değil: Stave'in adına Dolaşmanın Eşiğinde değil. Her seferinde, Kevin'in Kirinin kör edici örtüsünün üzerindeydi. Yarıktaki vahşi büyü bulmayı başaramamıştı. Thomas Covenant'la geçirdiği süre boyunca da sezgileri hiç eksik olmamıştı. Geçmişte Kevin'in Kir'i yoktu. Ve önceki gün Asa'yı kullandığında, duyuları hâlâ sezgilerinin çoğunu korumuştı.

Asa'nın potansiyelini her zaman açığa çıkmayı bekleyen bir gayzer gibi hissedebilmişti. Bu görüş olmadan kapana kısılmıştı. Sağlık hissini geri kazanmak için Asa'ya, Asa'yı kullanmak için de görme yetisine ihtiyacı vardı.

Kendinize güvenin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Ama o yapamadı.

Yine panik onu tehdit ediyordu. Liand'ın yatak odasına girdiğini duymadı; ellerini omuzlarına koyana kadar onu fark etmedi.

"Linden," diye fısıldadı, duyulmamaya çalışarak, "yanlış olan ne? Kevin'in Kir'i Asa'yı güçten mi yoksun bıraktı?"

Aceleyle onun gözlerinin içine baktı; ve onun etkilenmemiş endişesini görmek onu sakinleştirdi. Şimdi yolunu kaybetmeyi göze alamazdı. Çok fazla insan onun için hayatını tehlikeye atmıştı.

Düşünmek zorundaydı.

Liand'ın sorusu ona başlamak için bir yer verdi. "Hayır," diye zayıfça başladı. "Olamaz. Bu *Kanun* Asası. Kevin'in Kir'i onun ne *olduğunu* değiştiremez. Sorun bu değil." Ancak konuştukça sesi daha da güçlendi. Adamın omuzlarına dokunuşundaki nezaketten cesaret aldı. "Ben öyleyim. Nasıl kullanacağımı bulamıyorum. Sağlık duyularıma ihtiyacım var."

Stonedownor güç hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Tam da bu nedenle ona yardım edebilirdi. Onun önyargıları tarafından engellenmemiştir.

Ona daha az güvenmiş olsaydı, tereddüt edebilirdi. Ama onun ikileminin üstesinden gelemeyeceği bir yetersizlikten ziyade çözebileceği bir sorun olduğuna şüpheye yer bırakmayacak şekilde inanıyor gibiydi. Hâlâ fısıldayarak kararlı bir şekilde, "Yine de sen değişmedin. Kevin'in Kir'i sadece bir örtü. Seni değiştiremez."

Linden başını salladı. Ona olan güveni, onun güveni kadar açıktı. Ve elbette haklıydı. Aksi takdirde kefenin etkileri kalıcı olurdu.

Onu cesaretlendirmek için gülümsedi. "Odun sıcak değil mi?"

Sıcaklık, evet. Bunu hissedebiliyordu. Doğrulamak için ellerini kaydırды ve emin oldu. Şaft hissedilebilir bir ısı yayıyordu, hassas ve güven vericiydi.

Yine başını salladı.

"Eğer odun sıcaklığını koruyorsa," diye sordu usulca, "o sıcaklığın kaynağına da dokunamaz mısın?"

O bilmiyordu. Böyle bir girişimde bulunmamıştı.

Onun başarısız olmayacağına dair net varsayımıyla gözlerini kapattı ve tüm dikkatini elindeki Asa'nın hissine odakladı.

Ahşabın yüzeyi o kadar pürüzsüzdü ki neredeyse kaygan bir his veriyordu; berrak bir gökyüzü kadar tertemizdi ve yine de hayat ve olasılıklarla doluydu.

Andelainian Tepeleri. Enerjisi açıktı. Ve üzerinde yoğunlaştıkça, bu canlılık daha da derinlere akıyor gibiydi. Bu gerçekten de bir gayzerdi, elle tutulur bir pınar. Asa açıldığı takdirde akabilecek Dünya Gücü miktarının ölçülebilir bir sınırı yoktu.

Tek ihtiyacı olan-

-Sıcaklığın kendisiydi. Kevin'in Kir'i onun duyularını kapatabilirdi ama Asa'yı mühürleyemezdi. Doğası gereği, kendini sadece onun sıcaklığına bırakırsa ahşabın gücü onu iyileştirebilirdi.

Kollarını Asa'nın etrafına dolayarak onu kalbine çekti ve bunu yaparken duyuları çiçek açmaya başladı.

Birkaç dakika içinde, şaftın kucağında umut gibi parladığını hissedebiliyordu. Gözleri hâlâ kapalıyken Liand'ın ona olan basit inancını fark edebiliyordu. Teninin sınırları onun damarlarındaki yaşamı tattı; kalbinin kendinden emin atışının tadını çıkardı. Ve onun arkasında-

Ah, onun arkasında burnun canlı kayası, Unhomed'in karmaşık, kalıcı ve tutkulu taş aşkını kazımış olduğu canlı ve yaşlanmayan granit duruyordu. Bunu yapmaktan hoşnut olsaydı, Revelstone'un kayasının yavaş nabızıyla büyülenerek günler ya da yıllar geçirebilirdi. Sonunda uçsuz bucaksız Keep'te yaşayan her hayatı, her aşkı, her korkuyu, her arzuyu hissedebilir ve paylaşabilirdi. Zamanla, Anele'nin yaptığı gibi taşın kendi kendine konuştuğu kelimeleri duymayı öğrenebilirdi.

Ama yaşlı adamı düşünmek onu kendine getirdi. Yapması gereken çok şey vardı. Şimdi bunları yapabilecekti.

Asa'nın lütfuyla Liand'a uzanıp onun duyularını Kevin'in Kirinden kurtarıırken yanaklarından rahatlama gözyaşları süzüldü. Ani mutluluğunu fark etmek için ona bakmasına gerek yoktu.

"Bu geçici," dedi ona boğuk bir sesle. "Muhtemelen her gün yenilemem gerekecek." Ya da birkaç saatte bir. "Ama artık nasıl yapılacağını biliyorum."

Sonunda gözlerini açıp ona bakabildiğinde, "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Kelimeler kifayetsiz kalır, sadece benim"-kabaca yutkundu-"tüm minnettarlığıma sahip olduğunu bil yeter."

"O zaman ödeştik." Linden geçiş yapmadan Üstatlarla yüzleşmek için can attığını fark etti. Sanki doğuştan gelen bir hakkı geri almış gibi, güçlerine tam olarak sahip olarak kendini temelden yenilenmiş hissetti. Asa ile silahlanmış

Kanun ve Antlaşma'nın yüzüğü, Liand'ın güveninde olduğu gibi, her türlü zorluğa hazırdı. "Bunu sensiz yapamazdım."

Sırıtarak, "Ve hâlâ kendinle ilgili tahminlerin çok düşük," diye cevap verdi. Sonra Galt'ın beklediği odayı işaret etti. "Bu Üstatların sabrını elimden geldiğince zorlamak niyetindeyim. Yine de Anele'nin kötü durumu devam ediyor. Ve Ramenlerin huzursuzlanacağından hiç şüphem yok." Kısa bir tereddüitten sonra ekledi, "Ayrıca Pahnî'nin körlüğünün ona eziyet etmesinden korkuyorum. Bhapa'nın ve Manethrall'ın yıllarından yoksun ve kalbini katılaştırmayı öğrenememiş."

"Haklısın." Linden gözyaşlarını sildi; Asa'yı sıkıca kavradı. "Gitmeliyiz."

Adam ona esprili bir selam verdi, o da karşılık verdi. Mütevazî'ye katılmak üzere yatak odasından çıktıklarında gülümsüyordu.

Eğer Galt daha önce sabırsızlık yaşıdıysa bile bunu belli etmedi. Linden az önce ne olduğunu bildiğinden emindi. *Haruchai* duyularıyla muhtemelen her kelimeyi duymuş, her değişikliği hissetmişti. Yine de kaskatı kesilmişti; nüfuz edilemezdi. Restorasyonu ona fark edilebilir bir rahatsızlık vermedi. Sadece başını sallayarak onu onayladı ve kapıya doğru döndü.

Liand iki avuç dolusu ekmek ve peynir aldıktan ve yiyecekleri cüppesinin ön kısmına yerleştirdikten sonra, Linden ile birlikte Üstat'ı Revelstone'un koridorlarında takip ettiler.

Onları geniş aralıklarla kandiller ve meşalelerle aydınlatılmış bulunca belli belirsiz şaşırdı. Önceki günden beri biri -belki de Mahdoubt ya da Revelstone'un başka bir hizmetkârı- onun ışık isteğine kulak vermişti. Kullanılmayan geçitler boyunca, yankılanan merdivenlerden aşağıya, ıssız koridorlarda yolunu görebiliyordu.

Aksine, seyrek aydınlatma Büyük Kale'nin daha önce olduğundan daha terk edilmiş görünmesine neden oldu. Artık duyularının erişemeyeceği kadar uzakta gelişen insan topluluklarını hayal edemiyordu. Bunun yerine uzun taş koridorlar ve yüksek odalar boşlukla doluydu. Lord'un Kalesi, Devler tarafından onu seven erkek ve kadınlar tarafından kullanılmak üzere yapılmıştı; ve şimdi o sakinler gitmişti.

Şüphesiz Üstatlar Revelstone'a saygı duyuyorlardı. Hatta ona hayranlık bile duymuş olabilirler. Ancak Dünya Gücüne ve taş hizmet eden insanların yerini alamazlardı. Bu devasa taş ocağının ışıktan daha fazlasına ihtiyacı vardı: kullanıma ve sıcaklığa.

Galt, Linden ve Liand'ı karmaşık aşamalarla içeriye ve aşağıya, Kalenin eski kalbinin derinliklerine doğru götürdü; onlar aşağı indikçe hem hava hem de taş daha da soğudu. Lambaların ve meşalelerin ötesindeki gölgeler, örtüler kadar karanlık olana kadar yoğunlaştı. Linden, kendi topuklarının yassı sesinin, Liand'ın sandaletlerinin daha yumuşak şaklamasının ve Galt'ın adımlarının neredeyse duyulamaz susurrunun ötesinde, gizlenen düşmanlığın boğuk nefeslerini ve fısıltılarını duyar gibiydi. Sağlık hissiyle, Revelstone'un kayasının muazzam ağırlığının ne yapacağını izlemek istercesine üzerine eğildiğini hissedebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Galt'a aniden. Terk edilmiş Keep, yeni güvenine rağmen onu bunaltıyordu. Dallanmış yankılar ve boşluktan başka bir şey duymak istiyordu.

"Çok yakın," diye yanıtladı Alçakgönüllü. "Eski zamanlarda Lordlar Konseyi'nin Toprağın ihtiyaçlarını tartışmak ve yanıtlarını belirlemek için toplandığı Yakın'da birlikte konuşacağız."

Linden iç çekti. Hiç şüphesiz Yakın'ın *Haruchai* için bir anlamı vardı ama o bunu hiç görmemişti. Topraklar'ın uzun tarihinin çok büyük bir kısmı ondan saklanmış ya da kaybolmuştu. Tanımlanmamış önemi, Revelstone'un yaklaşan kütlesi gibi üzerine çökmüş gibiydi.

"Anele orada olacak mı?"

"Seçilmiş," diye cevapladı Galt, "tüm yoldaşların seni bekliyor, sadece Demondim'den doğanlar hariç. Onlar da çoktan dağlık tepelerin arasına dağıldılar. Geri dönüp dönmeyeceklerini bilmiyoruz."

Gitti, diye düşündü. Tuhaflıklarının -ya da ur-viller ve Waynhim aynı fikirde değilse, Tuhaflıklarının- belirsiz emirleri onlara başka bir yere gitmelerini emretmişti. Gidişlerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu; ama en azından güvende olduklarına inanabilirdi.

Liand ona birkaç parça ekmek ve peynir ikram etti. Onları kabul etti ve Galt'ın katı sırtını takip ederken yemeye başladı.

Sonra önlerinde, bir zamanlar kapıları varmış gibi görünen kemerli bir giriş yolu gördü. Eğer öyleyse bile çoktan yok olmuşlardı; yıkılana kadar ihmal edilmişlerdi. Şimdi açıklık, granitte taşlaşmış bir çılgılık, sadece taşın hatırlayabileceği kadar eski bir haykırış gibi açılıyordu.

Ama girişte daha parlak bir ışık parlıyordu. Galt adamlarını girişten geçirdiğinde, Linden kendini birçok lambayla aydınlatılan devasa bir odada buldu: Kapalı. Burası hem yüksek hem de derin, yuvarlak bir oyuktu.

Çelişkili amaçlarla oluşturulmuş gibi görünüyordu. stnde, neredeyse ışığın erişemeyeceği bir yerde, oluklu tavan karmaşık bir şekilde işlenmiş, sanki odada yapılan ve söylenen her şeyi onurlandırmak istercesine saygıyla şekillendirilmişti. Ancak giriş yolunun altındaki zemin çökerek kaba bir çukur oluşturdu. İlk başta, yüzey bir zamanlar katmanlar halinde olabilecek kademeler halinde aşağıya doğru iniyordu. Ancak daha aşağılarda, taş dökülmüş magmaya benziyordu. Bir zamanlar güzel bir seyirci salonunun korkunç bir ısıya maruz kaldığına neredeyse inanabilirdi; ateş o kadar sıcaaktı ki zemin eriyip aktı ve sonunda çukurun dibindeki acı anıtları gibi çarpık desenlere dönüşerek soğudu.

Linden karşısındaki duvarda, bir zamanlar daha küçük kapılar olabilecek bir çift boşluk gördü. Ancak onlar da, Close'un alt yarısını bozan aynı hasara uğramıştı ve kullanılabilir gibi görünmüyorlardı.

Yakın'ın dibindeki parçalanmış şekiller arasında Handir, Stave ve belki de bir dizi başka Efendi bekliyordu. Linden onların arasında Anele'nin yanı sıra Manethrall Mahrtiir ve iki Kordonunu da gördü. Yaşlı adam topluluğun en arkasında duruyor, iki stat tarafından korunuyor ya da zapt ediliyordu. Linden bir bakışta onun zarar görmediğini anladı; ama fiziksel olarak iyi durumda olması ona güven vermedi.

O salona girer girmez Ramen'ler buruşuk taştan ona doğru yükseldiler. Üçü de kayıp ve baskı yüzünden solgundu. Bhapa hareket ederken yeni iyileşmiş kolunu ve omzunu korumaya odaklanmıştı; ama Pahni Linden ve Liand'a ince bir gülümseme gönderdi. Ancak Mahrtiir daha fazla rahatsızlık belirtisi gösteriyordu. Başını dik tutmakta zorlanıyordu ve sert yüz hatları alışılmadık bir şekilde yılğın görünüyordu. Adımlarında hafif bir aksama, belli belirsiz bir rkeklikle taşa tırmandı.

Manethrall, Linden, Liand ve Galt'ın bir adım aşağısında durdu ve kordonlarını saygıyla arkasına aldı. Linden'in gözlerinden kaçarak Ramen usulü eğildi, ardından belirsiz bir şekilde sordu: "Ringthane, iyi misin? Sana nazik davranıldı mı?"

Belki de onun böyle bir şey yapmadığını söylemesini bekliyordu.

Adamın sıkıntısı gözlerinden okunduğu için Linden Kanun Asası'nı bir otorite sembolü gibi havaya kaldırdı ve resmi bir şekilde eğildi. "Burada olmana sevindim, Manethrall. Liand ve ben iyiyiz." Taşıyien başını sallayarak onayladı ve Pahni'ye sırtıttı. "oğunlukla Efendiler bizi görmezden geldi. Ama Mahdoubt adında bir kadın bize çok iyi baktı.

"Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Mahrthir kararlılığını toparlamak için şeffaf bir çaba gösterdi. "Biz değiliz. Bizim sözümüzle Ranyhyn yayla otlarına ve Glimmermere'in kara sularına salındı. Biz de onlara eşlik ettik, hizmeti ve açık gökyüzünü bu Kan Muhafızlarının örtülü küçümsemesine tercih ettik. Senin adına uykusuzların çağrılarına cevap vermiş olsak da, Ranyhyn orada kalmaya devam ediyor. Her şey yolunda."

Linden başıyla onayladı ve devam etmesini bekledi.

"Ama Ringthane-" Bocaladı; gözlerindeki utancı görebilmesi için başını kaldırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Korkarım burada seni hayal kırıklığına uğratacağım. Bu korkunç yer üzerime çöküyor. Ramenler açık gökyüzü için doğmuştur. Böyle bir muhafaza kalplerimizi karartır. Yine de beni engelleyen daha derin bir acı var."

Yaklaştı, sesini alçalttı. "Ringthane, gözlerimiz kör oldu. Kevin'in Kirinin doğasının farkındaydık ama onu kendi bedenimizde deneyimlememiştik. Biz-" Dehşet içinde kaşlarını çattı. "Verdiği zararın bu kadar büyük olacağını bilmiyordum. Yarıdan fazla sakatım, hizmetinize uygun değilim."

Linden hâlâ Asa'yı tutarak başını salladı. "Manethrall, yanıyorsun. Sen, Bhapa ve Pahnı her zaman olduğunuz kişisiniz," sadakat ve cesaret onları ne kadar değerli kılabilirse. "İzninizle, size ne demek istediğimi göstereceğim."

Şaşkın ve kararsız bir şekilde ona baktı. Onun sağlığını ya da Asa'nın gücünü göremiyordu. Yine de tereddüt etmeden kabul etti.

Yasa ve Dünya Gücü artık ona kolayca geliyordu. Bunlar onun için doğaldı: Asa elinde olduğu sürece elinden alınamazlardı. Daha önce Kevin'in Kir'i yüzünden kendini azalmış hissetmemiş olsaydı paniğe kapılmazdı. Ellerindeki sıcak odunla, Ramen'in duyularının temizlenmesini arzulaması yeterliydi ve arzusu gerçekleşmişti.

Tekrar *görebildiklerinde* yüzlerini aydınlatan sevinç görülmeye değerdi. Ve özellikle Bhapa'da bu sevinç çok şiddetliydi. Görünüşe göre o ana kadar, normal görme yetisinin geri kazanılmış olduğu gerçeğini tam olarak takdir edememişti. Yıllar boyunca görme yetisi zayıflamıştı: şimdi kelimenin tam anlamıyla görebiliyordu.

Ramenler hep birlikte Linden'in ayaklarına kapandılar, sanki o da Ranyhyn kadar görkemliymiş gibi.

Utanarak asayı indirdi ve mırıldandı: "Kalk. Lütfen. Bana bu şekilde davranılmasını istemiyorum." Tekrar açıkladı, "Bu geçici bir durum. Kevin'in Kir'i hâlâ orada. Ama istediğimiz sıklıkta yenileyebilirim. Ve eninde sonunda sebepten nasıl kurtulacağımızı bulacağız."

Ramenler itaatkâr bir şekilde ayağa kalktılar. Şimdi Pahnî ve Liand arasında hissedilir bir zevk akımı vardı ve Bhapa berrak gözlerinde minnettarlıkla Linden'e bakıyordu. Ama Mahrtiir arkasını dönerek bekleyen Efendilere hiddetle baktı.

"Uykusuzlar," diye seslendi küçümseme dolu bir sesle, "buradaki amacınızın hiçbir anlamı yok. Şüphesiz Yüzüktayfı'nın eylemlerini ve niyetlerini savunmasını isteyeceksiniz. Stave bir hesaplaşma sözü verdi, değil mi? Ve sen de kimseye zarar vermeyen üzgün Anele'ye yaptığın kötü muamelenin hesabını vermeye çalışacaksın. Ama sözleriniz ve seçimleriniz boş.

"Ranyhynler Ringthane'i kabul ettiler. Dahası, daha önce hiçbir canlıya boyun eğmedikleri halde başlarını eğerek onu onurlandırdılar. Ve onun adına, Anele hariç tüm yoldaşlarını da aynı şekilde kabul ettiler. Gerçekten de, kendi istekleriyle Ramen tarafından bindirildiler ki bu daha önce hiçbir Raman'ın yapmadığı bir şeydi.

"Uykusuzlar, Kan Muhafızları, siz ki pek çok Ranyhyn'i ölüme sürdünüz, daha fazla söylenecek bir şey yok. Artık yok! Tüm şüpheleriniz ve kibriniz cevaplandı. Eğer Ringthane'e hizmet etmeyecekseniz, o zaman Ustalığınızı bir kenara bırakmalısınız, çünkü Toprak'a sadakatsizliğinizi ilan ettiniz!"

Üstatlar Mahrtiir'i Kapalı'nın zemininden sessizce izlediler. Linden onların tepkilerini okuyamıyordu. Yine de düz soğukkanlılıkları, Mahrtiir'in öfkesini bir yanıtı değer bulmadıkları izlenimini uyandırıyordu.

Duygusuzlukları Linden'in canını sıkıyordu. *Haruçayların* birbirleriyle zihin zihin konuşmalarına şaşmamalı, diye düşündü acımasızca. Başka türlü bir iletişim için fazla kapalı, fazla derin bir şekilde kendi içlerine gömülmüşlerdi.

Mahrtiir hırlayarak Linden'e döndü. "Ringthane, bu sahte konseye boyun eğmeyi seçiyor musun?"

"Boyun eğmek mi?" Ses tonu onunkine benziyordu. "Hayır ama söyleyeceklerini duyacağım ve cevap vereceğim. Onlara ihtiyacım var, Manethrall. Ülkenin onlara ihtiyacı var. Buna sırtımı dönemem."

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, görünüşe göre kararlılığında bir kusur arıyordu. Sonra sertçe bir kez başını salladı. "Pekâlâ. Ramen, başına ne gelirse gelsin senin yanında duracak.

"Ama uyarımı dikkate alın. Bu *Efendiler*" -kelimeyi tükürdü- "size karşı dürüst davranmayacaklar."

Mesleki soğukkanlılığını toplayarak, "Bu riski göze alacağım," diye cevap verdi.

Haruçaylar yalan söylemeye tenezzül etmezlerdi; hiçbir zorlama altında değil. Önce kendilerine yalan söylemedikleri sürece.

Yakın'a doğru inmeye başladığında, Liand ve Mahrtiir onun yanında yürüdüler ve Kordonlar onun arkasında dizildiler. Galt'ın peşi sıra ve bir kortej gibi kasıtlı olarak incinmiş taştan aşağı indiler. Ancak çukurun dibinde, toplanan Ustaların onun gelişini nasıl karşılayacaklarını görmek için durakladı.

Stave bir an için, utancını ölçmek istercesine kalan gözleriyle ona baktı. Sonra daha önce sık sık yaptığı gibi saygıyla eğildi. Ama Handir sadece başını eğmekle yetindi. Revelstone'un hizmetkârlarından birini takdir etmek için daha fazlasını yapabilirdi.

Ustaların geri kalanı sadece ona baktı ve bekledi.

Linden artık Anele'nin iki muhafızının da sağ ellerinin son iki parmağını kaybettiğini görebilecek kadar yakındaydı. Galt gibi onlar da alçakgönüllülerdi.

Bir laneti yuttu; bu duygu gösterisine izin vermeyi reddetti. Mahrtiir'in az önce gösterdiği gibi, Üstatlar öfkeden etkilenmezlerdi.

Tabii ikna edilebilirlerse.

Alçakgönüllülerin arasında pasif bir şekilde duran Anele, Linden'in varlığına tepki vermedi. Dehşetinin labirentinde kaybolmuş olabilirdi; onun farkında değildi.

"Seçilmiş," diye başladı Handir, kadın tekrar ona doğru baktığında, "Revelstone'da hoş karşılandınız. Yine de yoldaşınız Manethrall bizi kınamak için bir nedeni olduğunu düşünüyor. Siz de buradaki amacımızı yanlış mı buluyorsunuz? Eğer öyleyse, açıkça konuşun ve size açıkça cevap verilecektir."

Mahrtiir Linden'in yanında kaskatı kesildi ama karşılık vermedi. Kendini onun hizmetine adanmıştı ve sessiz kaldı.

Linden, Efendilerin Sesi'yle yüz yüze geldi. "Neden burada olduğumu biliyorsun. Anele benim korumam altında. Onu bırakmanı istiyorum. Ve umarım

seni bana yardım etmeye ikna edebilirim. Ülkenin sana ihtiyacı var. Şimdiye kadar yaptıkların artık yeterli değil, eğer yeterli olduysa bile.

"Karşılamanıza gelince, Mahdoubt bana çok iyi baktı. O da Liand için aynısını yaptı." Stonedownor başını salladı. "Hiçbir şikâyetimiz yok."

Handir onun bakışlarını tuttu. "O halde sizi, geçmiş çağlarda Lordlar Konseyi'nin zamanlarının tehlikelerini değerlendirmek üzere toplandığı Revelstone'un Kapısı'na bir kez daha davet ediyorum. Buluşma yerimiz olarak burayı seçtik çünkü umutsuzluk ve Dünya Gücü tarafından zarar gördü."

"İlk Kanun Asası yok edildiğinde, eski Kan Muhafızı Bannor Lordların başına neler geldiğini keşfetmek için Revelstone'a gitti. *Haruchai* onun o zamana dair anlattıklarından, Trell Atiaran- mate'in burada Lord'un Kalesi'nin neredeyse mahvolmasına neden olan bir Kutsala Saygısızlık Ayini gerçekleştirdiğini öğrendi. Çılgın kederinin sonucu bu yaralı taşta yazılıdır."

"Burada, bizi Toprağın Efendiliğini üstlenmeye iten nedenleri açıkça görebilirsiniz. Ölümlü güç ve tutkunun sonuçları üzerinde duruyorsunuz. Eğer gözleriniz açıksa ve kalbiniz acıya alışkın değilse, burada Üstatların amaçlarının açıklandığını görebilirsiniz."

"İşte burada," diye bitirdi Handir kararlı bir şekilde, "suçlanacaksınız. Burada verebildiğiniz cevabı vereceksiniz. Ve burada Üstatların hükmü verilecek."

"'Sanık' mı?" Liand şaşkınlıkla itiraz etti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Söylediğim gibi Ringthane," diye hırladı Mahrtiir. "Uykusuzlar tahammül edilemeyecek kadar kibirli oldular. Bizi hoş karşılıyorlar mı? O zaman gidelim de artık onları zorlamayalım. Onların yargısına ihtiyacımız yok."

Ama Linden ikisine de sessiz olmalarını işaret etti. Seçtiği mesafeli tavrın ardında öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ama bunu belli etmedi. Böyle bir şey bekliyordu. Stave ona bir hesaplaşma sözü vermişti. Ve bir anlamda buna hazırды.

"Pekâlâ," dedi Handir'e sessizce. "Suçla bakalım. Neyi farklı yapmam gerektiğini düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum." Sonra sesine bir parça öfke karışmasına izin verdi. "Ama bu konuda hata yapma. Sana cevap vereceğim. Ve işim bittiğinde, sen de *bana* cevap vereceksin."

Bu hakkı kazanmıştı.

Üstatların Sesi bir an için onu inceledi. Sonra da, "Öyle olsun," dedi.

Onun sözüyle adamlarının çoğu çukurun dibini terk ederek aşağı yamaçlarda nöbetçi ya da yargıç gibi konumlandı. Sadece Handir, Stave ve aralarında Anele'nin de bulunduğu Alçakgönüllüler Linden'in karşısında kaldı.

Sert bir şekilde Efendilere sırtını döndü ve kenara çekilerek dibin kenarındaki bir taş çıkıntısının üzerine oturdu. Asasını dizlerinin üzerine koyarak arkadaşlarına kendisine katılmaları için işaret etti.

Mahrthir ve Liand isteksizce onun iki yanına otururken, Kordonlar da arkasına yerleştiler. "Linden," diye fısıldadı Liand hemen, "bu hiç hoşuma gitmedi. Efendiler merhamet etmiyor. Seni suçlamalarına izin vererek, onlara hak etmedikleri bir itibar veriyorsun."

Mahrthir daha yüksek sesle, "Taşyiye doğru söylüyor," dedi. "Sen bu Kan Muhafızlarının ötesindesin. Dikkatiniz onları çok fazla onurlandırıyor."

Liand, "Ve yaptığınız şeyde hiçbir hata yok," diye ekledi. "Öyleyse neden senin aleyhinde konuşmalarına izin verilsin?"

Linden ikisine de bakmadı. Handir'in bakışlarıyla da karşılaşmadı. Onun yerine dikkatini Stave'e odakladı.

"Güven bana," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bunun yapılması gerekiyor." Anele'nin durumu da Jeremiah'ninki gibi bunu gerektiriyordu. "Kendilerine Efendi diyor olabilirler ama onlar hâlâ *Haruchai*," Eski Lordların ihtişamından öylesine etkilenmişlerdi ki aşkı, uykuyu ve ölümü hizmet yeminlerine teslim etmişlerdi. "İkna edilebilirler."

Her nasılsa Yüce Lord Kevin onları ikna etmişti-

Manethrall ona ters ters baktı ama daha fazla itiraz etmedi. Kıvrınarak geçen bir anın ardından Liand da yatıştı.

Linden Stave'i izlemeye devam etti ve suçlamaların başlamasını bekledi. Handir Efendilerin Sesiydi; yine de onun suçlarını anlatmasını beklemiyordu. Önemli olan her soru onunla Stave arasındaydı. Onunla birlikte seyahat etmiş, ona yardım etmiş, onun adına kötü bir şekilde yaralanmıştı. Ve onu utandırmıştı - Stave'in kendisini suçlayacağından içgüdüsel olarak emindi.

"Nezaketen," diye duyurdu Handir, "bizim için doğal olmasa da, Ülke halkı gibi konuşacağız. Seçilmişler onun hakkında söylenen her şeyi duymalı."

Stave ciddi bir baş hareketiyle, çarpık zeminin ortasına adım attı. Linden'in bakışlarını görmezden gelerek, sanki tüm ırkı

katılmışlardır.

"O Seçilmiş Linden Avery," dedi sert bir sesle, "Sunbane zamanında İnançsız Lord Thomas Covenant'ın yoldaşı. Bu kadarı kesin. Bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde tespit ettim. İnançsız'a Tek Ağaç arayışında eşlik etti. Clave ve Banefire'in kötülüklerine son vererek Revelstone'a dönüşünü paylaştı. Kiril Threndor'da onun yanında yeni Hukuk Asası'nı oluşturdu - daha sonra kaybedilen ve şimdi yeniden kazanılan Asa.

"Ondan, aynı anda hem ülkenin en büyük nimeti hem de en ölümcül felaketi olan beyaz altın yüzüğü aldı."

Linden onu dinlerken en azından adamın adil davrandığını düşündü. Handir ve Alçakgönüllüler kabul etmese de o kim olduğunu ve ne yaptığını kabul etmeye hazırdı.

"Onun gerçekten de Seçilmiş olduğunu öğrendiğimde," diye devam etti Stave duraksamadan, "Üstatların inançlarını ve amaçlarını açıklayarak onu onurlandırmaya çalıştım. Dünya gücünün herhangi bir şekilde kullanılmasının kaçınılmaz olarak yol açacağı zararı anlattım. Ve Yozlaşmaya karşı çıkabilecek her türlü acımasız arayışta Üstatların desteğini ve yardımını teklif ettim.

"Kendisi bana sonsuz bir meydan okumayla karşılık verdi. Her fırsatta tavsiyelerime karşı çıktı. Her fırsatta Anele'yi bizden uzak tutmak için çabaladı, oysa onun deliliği sadece Dünya Gücünün tehlikesini vurguluyor."

Linden sakinmiş gibi davranarak Liand'ın ekmek ve peynirinden biraz aldı; sanki kendi kalbi ve Jeremiah'nın hayatı tehlikede değilmiş gibi yedi. Yine de içten içe hayal kırıklığı ve özlemle kıvranıyor ve güçlkle yutkunabiliyordu.

"Kabul ediyorum," dedi Stave, "meydan okuması beklenmedik nimetler sağladı. Benden kaçtığı için artık Ranyhyn'in ve Ramen'lerinin hâlâ yaşadığını biliyoruz. Bu, Toprak'a hizmet eden herkesin kabul etmesi gereken bir lütuftur.

"Ve Hukuk Asası geri alındı. Bu paha biçilemez bir değerdir. Kendi başına bir güç kullanımı değildir. Yine de Hukukun bir kalesidir ve doğası gereği Toprağın yaşamını sürdürür. Kullanılmadığı takdirde, aramızdaki varlığı Şelalelerin çoğalmasını engelleyebilir ya da Kevin'in Kirinin etkisini azaltabilir."

Efendi hâlâ adil olmaya çalışıyordu.

Ama sonra suçlamalarına devam etti. "Ancak aynı meydan okumayla yeni tehlikeleri de kabul etmiş oldu. Esmer'den bahsetmiştim.

Cail'in ve Deniz Dansçıları'nın oğlu ve karanlık gücü, Toprak'a duydukları kadim nefrete rağmen ur-villeri bile endişelendiriyor ve dehşete düşürüyor. Bir de Demondim var ki, onlardan daha fazla bahsedeceğim.

"Ancak, en büyük suçlama şudur. Yozlaşma tarafından esir alınmış bir oğlu var. Onu kurtarmak için duyduğu arzu hem yerinde hem de görünüşte. Yine de onun adına yaptığı eylemler Zaman Kemeri'nin yıkımını tehdit ediyor."

Mahrthir nefesinin altında küfürler mırıldandı. Liand yumuşak bir sesle Linden'e sordu: "Neden buna katlanıyorsun? Ne tür insanlar tehdit altındaki çocukların kurban edilmesini savunur?"

Elini genç adamın koluna koyarak onu susturmak için sertçe kavradı. Stave'in ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

Üstat onun arkadaşlarını görmezden geldi. "Oğlunun iyiliği için," diye ilan etti, "Esmer'in çağrısının bir Sonbaharı'na girdi, Kanun Asası'nı aramak için geçmişe meydan okudu. Orada Waynhim ve ur-viller arasında bir ittifak kurdu, ki bunlar her zaman birbirlerine karşı olmuşlardır. Demondim ve Illearth Taşı'nın gücü tarafından kuşatıldığımızda, hem onları hem de bizi Revelstone'a teslim eden Düşüş'e kendisi neden oldu. Bunu yaparak, Toprak'a bir başka korkunç bela daha getirdi. "Ben *Haruchai*'yim ve hiçbir şeyden korkmam. Yine de başka neler yapabileceğini sormaktan korkuyorum.

oğlunun adına girişimde bulundu."

Mahrthir bir küfür savurdu ama sözünü kesmedi.

"Şimdi elinde hem beyaz altın hem de Kanun Asası ile Revelstone'a girdi." Sonunda Stave dönüp Linden'e baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama Linden'in yorumlayamadığı gölgeler hayalet gibi tek gözünün üzerinde dolaşıyordu. "Onun onurlu bir kadın olduğundan ve tüm amaçlarının iyi niyetli olduğundan şüphem yok. Gerçekten de, Toprak'a olan sevgisinden açıkça bahsetti. Yine de o bir ölümlü ve güçleri ölümlü beden ve arzusunun sınırlarını aşıyor. Eğer bir gün umutsuzluğa kapılırsa - ki Yolsuzluk'un niyeti kesinlikle budur - Dünya'nın hiç bilmediği bir yıkıma yol açacaktır."

Sonra gözlerini kaçırdı. "Böylece Kan Muhafızları'nın sadakatini yok eden hatayı yeniden canlandırıyor. Korik, Sill ve Doar gibi o da kendisini aşan güçlere hükmediyor. Yine de kimse o Kan Muhafızları'nın onurlu adamlar olduğunu sorgulamayacak.

"Efendiliğimizin ilk ilkesi," dedi halkına, "böyle bir gücün kullanımının eninde sonunda Yozlaşmaya hizmet etmesi gerektiridir. Bu nedenle, Seçilmiş Linden Avery'nin sonunda Alçaltıcı'nın bir hizmetkârı olacağı kesin değil mi?

"Belki de amacının saflığı sayesinde kıyametten korunduğunu söyleyecektir. Arzusunun Yozlaşma'yı yenmek değil, sadece oğlunu kurtarmak olduğunu iddia edebilir. Yine de kendi yaptıkları onu yalanlıyor. İki kez arzularına rağmen bana şifa dayattı. Böylece amacını paylaşmayanların onurunu hiç önemsemediğini gösterdi.

"Şüphesiz ki Yolsuzluğa hizmet yolunda ilerlemeye başladı bile."

Orada durdu ve Linden'i kendine rağmen korkak bıraktı. Anlattıkları Linden'in soğukkanlılığını ve kesinliğini aşındırmıştı. Kendi tarzında, onun hakkındaki gerçeği söylemişti. Eğer onun varsayımlarını kabul ederse, vardığı sonuca itiraz edemezdi. Bu, kayıp kadar kaçınılmazdı.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

Esmer Stave'i neredeyse öldüresiye dövdükten sonra, *Haruchai*'nin onu tedavi etmesi için kendisine izin verdiğine inanıyordu. Ama önceki günkü davranışları için aynı şeyi söyleyemezdi. Ön salonda, refleks olarak Asa'ya uzanmıştı; Stave'in yaralarına sadece yaralı olduğu için müdahale etmişti.

Beni bir kez daha utandırdın. Orada hem kendi inançlarını hem de onunkileri ihlal etmişti. Eğer güç yozlaştırabiliyorsa, o zaman onu çoktan yozlaştırmaya başlamıştı.

Şimdi Mahrtiir'in kolunu da tutmuş, konuşmalarını engellemek ve yalnız olmadığından emin olmak için iki adamı da tutuyordu. Stave'in suçlamalarına doğrudan cevap veremezdi. Bunu yapma hakkını çoktan feda etmişti. Ve Efendiler basit bir çelişkiye boyun eğmezlerdi. Daha ileri gitmek zorundaydı.

Onlara temel varsayımlarının yanlış olduğunu göstermek zorundaydı. Eylemlerden, risklerden ve hatta kötü görünen amaçlardan bile iyilik çıkabileceğini.

"İşin bitti mi?" diye sordu acımasızca. "Sıra bana geldi mi?"

Kendisine kızgındı; ama öfkenin ona hizmet etmeyeceğini biliyordu. Hatalarını geri alamazdı. Ve öfkesi sadece acı ve korkuya karşı bir savunmaydı. Kasıtlı olarak bu tür şeyleri bir kenara bıraktı. Ameliyatlar

Durdurulamayan kanamalar, onarılmaya direnen yaralar, reddedilmeye meydan okuyan ölümler. Öfke ve keder sadece cerrahın mümkün olduğunca çok şey yapmasını engelliyordu.

Handir başını sertçe sallayarak cevap verince, daha nazik bir şekilde, "Stave'in sana söylediği hiçbir şeye karşı çıkmayacağım. Gerçek bu. Bunun yerine sana daha iyi bir cevap vereceğim. Aslında sana üç tane vereceğim.

"Ama bilmeni isterim ki-" diye ekledi Stave'e. "Dün senden izin istemediğim için özür dilerim. Haklısınız. Bunu yapmalıydım."

Ve cevabını kabul etti.

Onu suçlayan kişi tek kelime etmeden pişmanlığıyla yüzleşti. Zaten geri çevrilemeyecek kadar ileri gitmişti.

İç çekerek arkadaşlarına sarılmayı bıraktı, ellerini Asa'nın etrafına sardı ve ayağa kalktı. Stave zeminin ortasından çekilirken, bükülmüş taşın üzerinde birkaç adım attı, sonra Asa'nın topuğunu ayaklarının arasına yerleştirmek ve başını kaldırmak için durdu.

Kısa bir süre için rüyasında Antlaşma'dan aldığı tavsiyeyi açıklamayı düşündü. Stave'in, Anele'nin ölü aşkı için konuşurken söylediklerini akrabalarına çoktan anlattığına şüphe yoktu. Ve Covenant'ın adı Efendiler için bir önem taşıyabilirdi. Ama onun mesajlarından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu -eğer bunlar rüyalarındaki korkularının yan ürünleri değil de gerçekten mesajlarsa.

Ne olursa olsun, Üstatlara kendi şartlarıyla karşı koyması gerekiyordu.

Sanki halkından önemli olan tek kişi oymuş gibi Stave'e bakmaya devam ederek sessizce, "Burada zaman kaybediyoruz. Demondim geri dönecek," bundan emindi. "Ne yapacağımıza karar vermeliyiz, birbirimizi suçlamamalıyız.

"Ama siz Toprağın Efendilerisiniz. Bana neyi yanlış yaptığımı düşündüğünüzü açıklama nezaketini gösterdiniz," oysa onu sürüye bırakabilir ya da Mutabakat'ın yüzüğünü ve Asa'yı ondan alabilirlerdi. "Siz de benden aynısını hak ediyorsunuz."

Ancak o zaman dikkatini Handir'e çevirdi. Sözleri dolaylı olarak hâlâ Stave'e yönelikti. Ama zaten onunla yeterince çelişmiş ve ona meydan okumuştı. Şimdi Ustaların Sesi'yle konuşursa onu daha net duyabilirdi.

"Bana bir şey söyle," diye aniden sordu. "Bunu nasıl yapıyorlar?"

Handir bir kaşını kaldırdı. "Seçilmiş mi?"

"Demondim. Illearth Taşı'nı nasıl kullanıyorlar? Onları hissedebiliyorsun." Ve *Haruchai*'nin sezgileri onunkileri aştı. "Açıkla bana.

"İlk başta orijinal Taş'ın kayıp bir parçasını bulduklarını düşünmüştüm. Ama şimdi öyle düşünmüyorum. Çok fazla güce sahipler ve birçoğu da aynı anda sahip. Ve hepimiz Illearth Taşı'nın yok edildiğini biliyoruz.

"Peki bunu nasıl yapıyorlar?"

Yaşlı *Haruchai* bir an durakladı, görünüşe göre vereceği cevabı düşünüyordu. Demondim'in yeteneklerinin Stave'in suçlamalarıyla alakasız olduğunu düşünmüş olabilir. Yine de cevap vermeye karar verdi.

"Demondim bir Düşüş'e sahiptir. Aralarında onu hem yönetir hem de yaşatarak kendilerine hizmet etmesini sağlarlar. Bu Düşüş, Illearth Taşı'nın bozulmadan kaldığı uzak bir çağa kadar uzanır. Benzer şekilde Gravin Threndor'un köklerinin derinliklerine, Drool Rockworm onu keşfedene kadar Taşın saklı kaldığı yere kadar uzanır. Bu nedenle Demondim'in kullandığı kudret büyüktür. Kaynağından engellenmeden ortaya çıkar."

Linden kaşlarını çattı. Haklı olabilirdi -Demondim'in soyunu yetiştirdiği Kayıp Derinlik gibi, Illearth Taşı da bir zamanlar Thunder Dağı'nın çok altına gömülmüştü. Vile-spawn, Drool Rockworm'un onu ortaya çıkarmasından yüzyıllar ya da bin yıllar önce Taş'ın yerini biliyor olabilirdi.

Ama teyide ihtiyacı vardı. "Emin misiniz? Eğer bunu yapabiliyorlarsa, neden Zaman'ı paramparça edip bu işi bitirmiyorlar? Bunun yerine bizimle oynuyorlar. Neden zahmet ediyorlar ki?"

"Yozlaşma Kemerini yok edebilseydi," diye yanıtladı Handir, "bunu şimdiye kadar yapardı. Bir Yasa ya da güç onu ve onunla birlikte hizmetkârlarını da kısıtlıyor.

"Düşüş'ün Zaman Yasası'nı ihlal ettiğini, ancak Düşüş'ün mümkün kıldığı Illearth Taşı'nın kullanımının ihlal etmediğini gözlemleyin. Demondim geçmişte değiştirmemiştir. Bir şekilde, Zaman Yasası kendini korumak için müdahale eder.

"Bunu anlayamıyoruz. Sadece Şelalelerin tehlikeli ve korkunç olduğunu biliyoruz. Kötülüklerinin neden Kemerini yıkmaya yetmediğini söyleyemeyiz. Lordlar, iktidarın doğasında var olan kısıtlamalardan bahsettiler. Onlar

"özgürlüğün gerekliliği," diğerleri arasında. Ancak, bu tür bilgiler bizim bilgimizin ötesindedir. Bizim için açık olan tek şey, Demondim'in güçleri daha öteye uzanmadığı için böyle davrandıklarıdır."

"Pekâlâ." Linden fikri kabul ederek başını salladı. "Bazı nedenlerden dolayı, sınırları var." Belli *ki bir şey* Lord Foul'un Joan'ın yüzüğünü doğrudan kullanmasını engelliyordu. "Bu bize yardımcı olabilir. Ama yeterli değil. Asıl önemli soru şu.

"Onları yenebilir misiniz? Hepiniz birlikte?" Yaşayan her *Haruchai*? "Burayı bir moloz yığınının çevirmelerini engelleyebilir misiniz?"

Handir, sanki söyleyebileceği hiçbir şey onu rahatsız edemeyecekmiş gibi ona baktı. "Yapamayız."

Linden onun vurdumduymazlığını delmeye çalışarak bir şaşkınlık gösterisi yaptı. "Ve bana ihtiyacın olmadığını mı düşünüyorsun? Güce ihtiyacın olmadığını mı düşünüyorsun? Bırak Diyarı, Revelstone'u bile kurtaramayacağını kabul ediyorsun ama yardım istemiyorsun öyle mi?"

Liand zeminin kenarından başıyla onayladı. Mahrtiir gözlerinde parlayan cesaretle onu izledi.

Ancak Ustaların Sesi'ni ikna edemedi. "Kevin Landwaster bu tür endişelere kulak verdi," diye karşı çıktı. "Biz duymuyoruz. Değerimiz ve amaçlarımız bize karşı dizilen güçlerle ölçülür, ama biz zafer ya da yenilgi, yaşam ya da ölümle değerlendirilmeyiz. Bunun yerine kendimize onurumuz ve kararlılığımızla değer veririz. Demondim'in Illearth Taşı'nın gücünü kullanabilmesi, kim olduğumuzu terk etmemizi gerektirmez.

"Bunu bildiğimiz için, Landwaster'in umutsuzluğunu taklit etmeyi tercih etmiyoruz."

Linden bir iniltiyi bastırdı. Handir'in cevabında, *Haruchai*'nin mutlak yargılara olan tutkusunu fark etti. Tek Ağacı Arayış'a neredeyse sınırsız bir cesaret ve sadakatle hizmet etmiş olan Cail bile *Haruchai*'nin son ihbarını sorgulamamıştı. Onun hatası *kadınlara* yenik düşmüş olması değil, baştan çıkarıldıktan sonra yaşamaya devam etmiş olmasıydı. Üstatların seçtikleri hizmet biçimini geri çekmektense bir ırk olarak ölmeyi tercih edeceklerinden şüphe duymuyordu.

Ama sadece çabalamaya, başarısız olmaya ve ölmeye hazır değildi. Oğlunun ona ihtiyacı varken olmazdı. Ülke bu kadar tehlikedeyken olmazdı.

Ve Handir'in ona tüm gerçeği anlatmadığını biliyordu. Halkının, Cail'in yanı sıra Korik, Sill ve Doar'ın da üstesinden gelen tutku tarafından ele geçirilecekleri korkusundan hiç söz etmemişti. Liand Efendiler konusunda haklıydı. Yas tutmaktan korkuyorlardı.

Asayı sıkıca kavrayarak kaşlarını çattı ve Handir'e baktı. "Sanırım anlıyorum," dedi yavaşça. "Siz ölümlüsünüz. Kendinizi sınırlarınızı aşan standartlarla yargılamayı göze alamazsınız. Bu Korik'in hatasıydı. Hatta Kevin'in bile hatası olabilir."

Orada tarafsızlığı bozuldu. Devam ederken sesinde öfke zonklamaya başladı.

"Ama bu neden yardım istemediğinizi açıklamıyor. Sözde Toprak Hakimiyetinizi açıklamıyor.

"Elinizden gelenin en iyisini yapmak ve sonra da olanları kabullenmek başka bir şeydir. Sen bunu yapıyorsun. Bunu hep yaptınız. Ama bu sefer daha da ileri gittiniz. *Bu* kez diğer insanların da aynı şeyi yapmasını engelleme hakkına sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz. Bu doğru değil mi? Anladığım kadarıyla, siz Efendi olmadınız çünkü Ülkeyi kurtarmak istiyorsunuz. Bunu başkalarının kurtarmasını engellemek istediğiniz için yaptınız.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu. "Öyleyse söyle. Nedenini söyle."

Efendilerin Sesi onun önünde rahatlamış bir şekilde duruyordu; görünüşe göre dokunulmamıştı. Ancak burun delikleri her nefeste hafifçe genişliyor ve çenesinin köşesinde küçük bir kas sıkılıp gevşiyordu.

Linden onun ses tonundaki öfkeyi duyduğunu düşündü, "Bu haksızlık. Güç kullanımı dışında hiçbir şeyi engellemiyoruz."

"Hayır, değilsin," diye ısrar etti. "Bundan çok daha ileri gittin. Stave beni ona seçme şansı vermeden onu iyileştirmekle suçladı. Herhangi birinin güç kullanma seçeneğine sahip olmasını engellediniz. Aslında, Ülke'de Dünya Gücünü iyi kullanacak kadar bilge hiç kimsenin olmadığına ve olmayacağına *peşinen* karar verdiniz. Efendi olduğunuz günden bu yana her insana, her karara ve her eyleme önyargılı yaklaştınız. Ve bu hiç mantıklı değil.

"Bir de şu açıdan bak," dedi, sözünün kesilmemesi için acele ederek. "Demondim geri döndüğünde ne olacağını biliyorsun. Sahip olduğun her şeyle onlarla savaşacaksın ve katledileceksin. Ama sana yardım etmem için bana güvenirsen ne olacağını bilmiyorsun. Ya da oğlumu bulmama yardım etseydin."

Sonra Linden başını salladı. "Ama bu iyi bir örnek değil. Ben cahil değilim. Ve şu ana kadar yoluma çıkacak hiçbir şey yapmadın. İşte daha iyi bir örnek.

"Liand bir Graveler olmak için gerekli eğitim ve kaynaklara sahip olsaydı sonucun ne olacağını bilemezsiniz." Şaşkınlığını hissetmesine rağmen Taşiyen'e bakmadı. "Sunder yaptı. Bunu sen de biliyorsun. Ayrıca Sunder ona yardım etmeseydi Covenant'ın halkınızı Clave'den kurtaracak kadar uzun yaşayamayacağını da biliyorsunuz. Öyleyse Liand'ın Sunder kadar çok şey bilmeye hakkı olmadığına nasıl inanabiliyorsun?"

Aniden durdu, iddiasının gücüyle neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Handir bir kaşını kaldırdı; ama diğerine danışmak için duraksamadı Efendiler. "Linden Avery," diye kesin bir dille cevap verdi, "biz böyle davranıyoruz çünkü başka türlü kesinlikle mümkün değil. Etkileri ortaya çıktıktan sonra kararlara ve eylemlere müdahale edemeyiz. Bunları önleme fırsatı çoktan geçti. Ve biz çok az kişiyiz. Şimdiye kadar yaşamış olan tüm *Haruchai*'ler, Dünya Gücünü kullanmak isteyebilecek her insanı kötülükten korumak için yeterli olmayacaktır.

"Yine de kenara çekilemeyeceğimize karar verdik. Kötülük çok büyük. Ve Brinn Tek Ağacın Koruyucusu oldu. Biz ondan daha mı azız? Toprağın koruyucuları olarak hizmet etmekten daha azını mı yapmalıyız? Hayır. Bunu bizden isteyemezsiniz. Ama hizmet edeceksek, görevimizi başka türlü nasıl yerine getirebiliriz? Dünya gücünün kullanılmasını engellemeliyiz. Bizim için başka bir yol mümkün değil."

Linden tereddüt etmedi. Tereddüt edemezdi. Odasında kendini bu an için hazırlamıştı. Handir ona ihtiyacı olan fırsatı vermişti.

Zorlukla nefes alarak ona ters ters baktı. "O zaman bir de *şu* açıdan bakın," diye devam etti, yükselen bir öfke dalgasıyla. "Alçakgönüllüler orada duruyor." Elinin tersiyle Anele'yi tutan Ustalara doğru bir hareket yaptı. "Galt ve-"

Bir an tökezledi. Onların isimlerini bilmiyordu.

"Alçakgönüllüler," diye bilgilendirdi Handir onu, "Galt, Clyme ve Branl'dır."

"İyi," diye karşılık verdi. "Alçakgönüllüler. Onların Illearth Taşı, Yağmacılar ve Yozlaşma gibi kötülüklerin *üstesinden* gelemeyeceğinizi hatırlatan canlılar olması gerekiyor. Kabul etmeliyim ki kulağa hoş geliyor. Ama bu işi nasıl *aldılar*? Onları nasıl *seçtiniz*?"

Yine Ses'in sözünü kesmesine fırsat vermedi. "Tanrım, Handir, onlar bu ayrıcalık için *savaştılar*." Sözleri alev gibiydi. Sıçradılar

ve bunları söylerken yanıyordu. "Bu şekilde sakatlanmanın bir *onur* olduğunu düşünüyorlar. Size *alçakgönüllü* olmanız gerektiğini hatırlatmak için birbirlerinin canına *okuyorlar*."

Tutkusuna karşılık veren Asa onun avuçlarında yanmaya başladı. Ateşi her konuşmasında daha da yükseliyordu. Eğer onu dizginlemezse, güç dalgası Kapalı'nın zarar görmemiş tavanını aydınlatacaktı.

Devlerin sevgisinin orada neler yarattığını görebilecekti.

Bir an için ateşinin yükselmesine izin verdi. Sonra, bilinçli bir şekilde, Asa sönene kadar öfkesini yuttu. Duygularının gücü ona çaresiz olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Bu onun güvenilirliğini arttırmazdı.

Şimdi sessizce, "Bence Tek Ağaç Adası'nda olanların asıl noktasını kaçırdınız. Cail hikayeyi nasıl anlattı bilmiyorum ama ben oradaydım. Her şeyi gördüm.

"Brinn o dövüşü kazanmadı. Kaybetti. Aslında teslim oldu," tıpkı Covenant'ın Kiril Threndor'da Lord Foul'a teslim olduğu gibi. "Gardiyan'ın onu öldürmesine izin verdi. Ve öldüğünde eskisini de yanına alarak yeni Muhafız oldu.

"Özür dilerim Handir," diye sözlerini olabildiğince sakın bir şekilde tamamladı. "Eğer sen, Alçakgönüllüler ve diğer Efendiler Brinn'in örneğini takip etmeye çalışıyorsanız, yanlış yoldasınız. Sadece diğer herkesin kendi seçimlerini yapma hakkını reddetmediniz. Asıl noktayı kaçırdınız."

Handir elini kaldırdı. Görünürdeki rahatlığına rağmen bu hareketi bir darbenin kesinliğini taşıyordu. Küçük bir hareketle, sanki tüm halkının doğruluğu ve öfkesi ona yüklenmiş gibi Yakın'a hükmetti. Işık bile onun üzerinde yoğunlaşmış, onun altta yatan otoritesi tarafından odaklanmış gibi görünüyordu.

Kordonlar ve Liand ona kederle baktılar. Mahrtiir nefesinin altında küfretti.

"Yeter artık," dedi Üstatların Sesi bir çan sesi gibi. "Sizi duyduk. Şimdi vazgeçeceksin. Siz Seçilmişler olduğunuz için, sözlerinizin meydan okumasına maruz kaldık. Ama bizi boş yere suçladınız.

"Belki de bizi adil bir şekilde tanımladınız. Belki de etmediniz. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Suçlamalarınız Toprak'taki eylemlerinizin tehlikesiyle ilgili değil. Gerçek şu ki, oğlunuz uğruna tüm Dünya'yı yok etmeyi göze aldınız. Ve şimdi tehlikenin geçtiğine dair bize güvence vermiyorsunuz. Aksine bizimkileri küçümseyerek eylemlerinizi gizlemeye çalışıyorsunuz.

"Yine de bu cevabı sana vereceğim." Çenesinin köşelerindeki kaslar düğümlendi ve sözlerinin ritmiyle serbest kaldı. "Ülkenin savunmasında kendimizi en öne koyduğumuz doğrudur. Bunun için suçlanmak yerine saygıyı hak ettiğimizi iddia edebiliriz. Ancak biz düşersek, Ülke kalacak ve Yozlaşmaya karşı mücadele etmek isteyen herkes bunu kendilerine iyi gelen herhangi bir şekilde yapabilir."

Linden hemen, "Hayır Handir," diye karşılık verdi. "Şimdi sahtekârlık yapıyorsun." Kendini tutamayacak kadar ileri gitmişti. "Bu olasılığı ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Ülke halkının Dünya Gücü, kendi tarihleri ya da yüzleşmek zorunda kalacakları kötülükler hakkında hiçbir şey bilmesini engellediniz. Size söylüyorum, bu yanlış. Diğer insanlar adına çok fazla karar verdiniz ve buna asla hakkınız yoktu."

"Ama daha bitirmedim," diye ekledi hemen. "Sana iki cevap verdim." Yetersizlik. Kibir. "Beni yargılayacak konumda olmadığınızı belirttim. Dinlemeyi reddediyorsanız, bu sizin sorunuz, benim değil."

"Senin için bir cevabım daha var."

Cehalet.

Artık çaresizdi; kendi açısından bir *sezaryene* girmeye *cüret* etmek kadar büyük bir riskin eşiğindeydi. *İyilik kötü yollarla başarılamaz*. Ama Üstatlar diğer tüm argümanları reddetmişti. Ve neredeyse ilk andan itibaren Anele'nin yardımı olmadan oğlunu kurtaramayacağına inanmıştı.

Sanki reddedilmeyeceğini biliyormuş gibi, Sunder'in oğluna ve Alçakgönüllüler arasındaki Hollian'a baktı ve usulca, "Anele, buraya gel," dedi.

Yaşlı adam etrafında konuşulanları duyduğuna ya da anladığına dair hiçbir işaret vermemişti. Üstatların onu ele geçirdiği gerçeği dışında hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Linden'in koruması olmadan, hiçbir savunması yoktu.

Yine de adını söylediğinde başını kaldırdı ve aytaşı gözleri lambalardan gelen bir ateş parıltısını yakaladı. Kendisini zapt etmek için hiçbir çaba göstermemelerine rağmen, kollarını Mütevazılar'dan kurtulmak istercesine savurarak işkence görmüş taşı geçti ve kendini kadının önüne attı. İnce kolları dizlerini ve Asa'yı yalvarırcasına kucakladı.

"Koru," diye nefes nefese kaldı. "Oh, Anele'yi koru. Onlar kalpsiz. Onun ruhunu yiyip bitirecekler. Her şeyi yiyip bitiriyorlar, geriye sadece acı bırakıyorlar."

Liand yaşlı adamla ilgilenmek için ilerlemeye başladı; ama Linden onu geri çevirdi. Anele'ye olduğu yerde ihtiyacı vardı. Asa'yla teması onu sakinleştirebilir ve böylece ona kulak verebilirdi.

Handir'e, "Onu esir tutmayı gerçekten umursamıyorsun. Sadece zarar veremesin diye onu kontrol etmek istiyorsun. Bunu açıkladın. Sanırım anlıyorum. Ama bunu iyice düşünmedin."

Ne yapacağını düşünürken kalbi göğsünde ağrıyordu. Efendilerin savunmalarında hiçbir boşluk bulamamıştı. Niyeti Anele'yi onların gözünde telafi edilemez bir şekilde lekeleyebilirdi. Onu ellerinde tutmak için her yola başvurabilirlerdi. Ama görebildiği ya da kabul edebileceği hiçbir çaresi yoktu. Anele dışında, güçten başka hiçbir argümanı kalmamıştı. Ve *Haruchai* ile savaşmayacaktı. Ülkenin onlara ihtiyacı vardı. Birçoğu zaten onun uğruna hayatlarını harcamıştı.

Yaşlı adam onun son umuduydu. Bu yüzden onu tehlikeye atmayı seçti.

Bir eliyle cesaretini asanın pürüzsüz gövdesine kenetledi. Diğer elini ise, avucunun dokunuşunun onu rahatlatacağını umarak, Anele'nin dehşete düşmüş başının üzerine koyacak şekilde indirdi.

Bunu yaparken kendini de rahatlattı.

Ustalar hiçbir şey kabul etmemiş olsa da Handir'in düz bakışlarıyla karşılaştı ve söze başladı.

"Stave sana Anele'nin taş okuduğunu söylemiş olmalı. O bir Sınırsız Kişi gibi. Taşların ne dediğini anlayacak kadar yavaş duymayı öğrenmiş.

"Elbette, bu da insanlara Ülke'nin tarihini anlatabileceği anlamına geliyor." Eğer doğru taşın üzerinde durursa. "Bunu istemezsiniz. Ama bu aynı zamanda bize Dünya'nın kendi acısı hakkında ne söylediğini de anlatabileceği anlamına geliyor.

"Başka türlü haberdar olamayacağımız tehditleri çoktan tespit etti. *Skurj*. Kırık bir Durance. Kastenessen. Sadece bu bile onu kilit altında tutulamayacak kadar faydalı kılıyor.

"Ama sunacak daha çok şeyi var. Çok daha fazlasını. Eğer özgürse."

Acilen Handir'in yüz ifadesini yorumlayabilmeyi diledi. Ama onun kendisini sempatiyle mi yoksa küçümseyerek mi dinlediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Üstatların onu kendisinden daha net gördüğüne güvenmek zorundaydı; kalbindekileri ifade etme yeteneğindeki yetersizliğin ortaya çıkmasını sağlayacaktı.

"Eğer haklıysam," dedi dikkatle, "deliliğinin -ne diyeceğimi bilemiyorum- 'içeriği' ayaklarının altındaki yüzey tarafından kontrol ediliyor. Kırık taşların üzerinde durduğunda onları duyuyor. Yerli kayaların üzerindeyken akli başına geliyor. Ama taş bir şekilde işlendiğinde" - Revelstone'daki Devler ya da Mithil Stonedown'daki Liand'ın insanları tarafından- "o zaman böyle oluyor. Neler olduğunu anlıyor gibi görünüyor ama her zaman uygun tepkiler veremiyor.

"Ama dahası da var. Stave her zaman yanımızda değildi. Olan biten her şeyi görmedi."

Düşüncesizce Stave'e baktı. Anele'nin deliliğiyle ilgili deneyimlerinin bir kısmını ondan saklamıştı; ona o ölçüde güvenmiyordu. Onun kızabileceğinden duyduğu endişe, bir an için Handir'den uzaklaşmasına neden oldu.

Yüzündeki ifade ona hiçbir şey söylemedi. Yeni yara izlerinin buruşması onu affetmeyeceğini ima ediyor gibiydi.

Bu kavramı anlamamış olması mümkündü. Belki de *Haruchai*'nin hiçbiri anlamıyordu.

Acı içinde, yaşlı efendiyle tekrar yüzleşti.

"Anele," oh, Anele, "taştan başka bir şeyin üzerinde durduğunda -kirli toprak ya da farklı türde çimenler- ele geçirilebilir. Bazen Lord Foul ona ulaşır ve kontrolü ele geçirir. Despiser onun gözlerinden görebilir, ağzından konuşabilir.

"Ve başka varlıklar da var-" Covenant'tan bahsetmeyecekti: burada değil, çaresizlikten. "Demondim'le savaşırken onlardan birini gördün. Kim olduğunu bilmiyorum ama Anele değildi. Ayakları çıplak toprağa değdiğinde, başka biri onu sahiplendi."

Nefreti magma olan bir ruh ya da güç.

"Muhtemelen bunun onu kilit altında tutmak için iyi bir neden olduğunu düşünüyorsun." Linden, Handir'in itirazlarını reddetmek için başını salladı. "Ülke'nin tarihi hakkında çok fazla şey söylemesini engellemekten bile daha iyi bir neden. Ama yanıyorsunuz.

"Anlamıyor musun?" Utancına rağmen, yaşlı adamı kendi ihtiyaçları için feda etmekten hiç çekinmiyormuş gibi konuşuyordu. "Onu kimin ve ne zaman ele geçirebileceğini anlarsak, muazzam bir avantaj elde ederiz. Düşmanlarımızın söylediklerini duyarak, bizi yanıltmaya çalıştıklarında bile, kim olduklarını ve ne yaptıklarını anlayabiliriz.

"Ama dahası da var. *Onları* nasıl yanıltabileceğimizi bir düşünün. Tanrım, eğer yeterince zeki olsaydık, onları istediğimiz her şeye inandırabilirdik."

Liand aniden araya girdi, "Linden, bu beni rahatsız ediyor." Aurası bir endişe ağrısına dönüşmüştü. "Anele böyle bir kullanımda acı çekmez mi?"

Manethrall Mahrtiir sertçe başını salladı. Bhapa ve Pahni yüzlerinde belirsizlikle Linden'i izlediler.

Görünüşe göre arkadaşlarından hiçbiri onun bu kadar duygusuz konuşmasını beklemiyordu.

Linden sözünün kesilmesinden rahatsız oldu ve kendi yaptıklarından da içten içe tiksindi, "Lanet olsun, hepimiz acı çekiyoruz. Gerçekten de onun şu anda yaşadıklarından daha kötü olacağını mı düşünüyorsun? O da bir işe yaramak istiyor. Onu duydunuz," dedi Waynhim'in mağarasında. "İyileşmeyi hak ettiğini düşünmüyor."

Sonra tekrar Handir'le yüzleşti. "Kendinize nasıl oluyor da Toprağın Efendileri diyorsunuz ve hâlâ onun esir tutulması gerektiğine inanıyorsunuz anlamıyorum."

Handir kısa bir süre diğer Üstatlara baktı. Müzakerelerin yüksek sesle yapılacağına dair verdiği söze rağmen onlarla iletişim kuruyor gibi görünüyordu. Ancak Linden itiraz edemeden ona döndü.

"İkna olmadık," diye açıkladı. "Onun değerini göstermelisiniz."

Handir'in talebi onu şaşırtmamış olsa da irkildi. Bunu bekliyor, bundan korkuyordu. Aslında kendisi de benzer bir şey önermişti. Ancak şimdi Anele'den eğitilmiş bir hayvan gibi performans göstermesini isteme fikri kalbini isyan ettiriyordu. Yine de onu kötüye kullanmak zorunda kalacağı anı ertelemek istiyordu.

Ve onun cevabından emin olamıyordu.

Ama teslim olmaktan ya da ilerlemekten başka seçeneğinin olmadığı bir durum yaratmıştı. Asa'yı aramak için Zaman Kemerine zarar verme riskini göze aldığı anda, bir anlamda yanındaki herkesi kötüye kullanmıştı. Ve Efendiler onlara tek başına cevap veremeyeceğini, Jeremiah'yı kurtaramayacağını ya da Lord Foul'u tek başına yenemeyeceğini açıkça belirtmişlerdi. Yardım istemeli ve yardım alabilmek için dua etmeliydi.

Sessiz bir iniltiyle yaşlı adama doğru eğildi ve onu ayağa kalkmaya teşvik etti.

Dizlerini bırakmaya isteksiz görünüyordu. Ya da belki de sarıldığı şey Asa'ydı, onun uygun sıcaklığıyla kendini teselli ediyordu. Bir süre sonra,

Ancak, tutuşunu gevşetti ve ayağa kalktı.

Ayağa kalktığında kolunu ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Anele," diye mırıldandı nazikçe, "sana ihtiyacım var. Seni koruyacağımı söyledim ve sözümü tutmak istiyorum. Ama bunu sensiz yapamam. "Taşın üzerinde duruyoruz," etrafımız taşla çevrili. "O senin arkadaşın." Onun tek arkadaşın. "O her zaman senin arkadaşındı. "Bize ne yazdığını söylemeni istiyorum."

O artık Kanun Asası'nı elinde görmekten memnun olduğunu söyleyen Anele değildi. İkileminin o avatarı yüzyıllar öncesinde kalmıştı. *Bu* zamanda -Linden'in kendi zamanı olmasa da uygun zamanı- Üstatlar tarafından olduğu kadar yalnızlık ve kayıplar tarafından da yoksulluğa itilmişti. Linden onun kendisini anladığından emin olamazdı. Onun buna uyacağını varsaymak için hiçbir nedeni yoktu.

Ancak, sanki her bir kasını nasıl hareket ettireceğini ayrı ayrı hatırlamak zorundaymış gibi, küçük kaymalar ve aşamalarla onun elinden çekildi. Parmak uçlarını isteksizce asanın üzerinde gezdirdi. Sonra da bıraktı.

"Bu çok rahatlatıcı." Sesi, boğazını acıtıyor gibi görünen alçak bir vıraklamaydı. "Anele'nin taştan başka dostu yok. Onu rahatlatmıyor. Nazik değil. Katı ve acı dolu. Ama sadece konuşur. Yargılamaz. Talep etmez. Cezalandırmaz."

Yaşlı adam üzüntüyle başını salladı. "Onun için başka bir teselli yok."

Çok fazla zamanın yükü altında ezilerek, zeminin ortasına doğru birkaç adım attı. Başı bir o yana bir bu yana gidip gelmeye başladı. Görünüşe göre bunu durdurmaya çalışarak elleriyle yüzünü kapattı. Sanki körlüğüne rağmen görebileceklerinden korkuyormuş gibi başı hâlâ ileri geri sallanıyordu.

Bir inilti dudaklarının arasından süzülüp uzaklaştı ve Close'u sessiz ve beklenti içinde bıraktı; bekliyordu.

Linden nefesini tuttu. Kendini zorlukla fark ederek bir kez daha Liand ve Mahrtiir'in arasına oturmak üzere geri çekildi. Dikkati Anele'nin üzerindeydi. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ellerinin arasından zorlukla duyulabilen Anele nefes aldı, "Ah, taş. Dünyanın kemiği. Kimsesiz ve umursanmayan. Sonsuza dek ağlar, ama kimse onun üzüntüsüne kulak asmaz. Kimse duymaz onun sonsuz yakarışını.

"Bu taş, Toprağın unuttuğu aşkı, Devlerin ve Lordların hayranlığını bildi. Öfkeden acı çekti. Acı çekti

Kutsala saygısızlık.

"Keder ve anlayış içinde, bana babalardan bahsediyor."

Linden farkında olmadan Asa'yı dizlerinin arasına dayadı ve arkadaşlarına doğru uzandı. Ama artık sadece Liand'ın ve Mahrtiir'in ön kolunu kavramak yeterli değildi. Parmaklarını onlarınkilere dolması ve eklemleri ağrıyana kadar onları kavraması gerekiyordu.

O sıkı insan kenetlenmesi, bir yanda Stonedownor, diğer yanda Manethrall, Anele'nin sözlerine dayanmasını mümkün kılıyor gibiydi.

Elleriyle boğuklaştırdığı sesi, devasa odada ince bir sestti; lambalar kadar yetersizdi ve bir o kadar da gerekliydi.

"İlk olarak," diye mırıldandı, "her zaman ilk olarak, bu zararı veren babadan bahsediyor. O Trel Atiaran'dı, Mithil Stonedown'dan Gravelingas. Taş onu şefkatle anıyor, çünkü o *rhadhamaerl*'dendi, Dünya'nın tüm kayalarının sevgilisiydi ve kızının, tek çocuğunun durumu kalbinin iyileşme kapasitesini aşmıştı. Kızının ihlali ve acısı yüzünden burada aşkına, ilmine ve kendisine ihanet etti ve eli tutulduğunda umutsuzluğunun ağırlığı onu aşağı çekti. Geriye kalan, ıstırabının yayılması ve bükülmesidir."

Anele'nin başı sarsıldı ve bir kez daha sarsıldı. "Bu keder, daha az dayanıklı herhangi bir etten daha fazla olurdu. Ama bu taşta daha fazlası var."

Sesi ellerinin arasında gevşemiş gibiydi, sadece kendisinin yorumlayabildiği kelimelerin ritmiyle irkildi.

"Durance'ındaki *Elohim* Kastenessen'den bahsediyor, *merewives*'in kötülüğünün babası. Onun kızları Denizin Dansçılarıdır ve kendi soyları azap çekerken, onlar açlık ve zulüm içinde, intikam için doyumsuz bir şekilde dipsiz derinliklerde yüzerler. Yine de açlık kadar neşeyi de bilirler, çünkü babaları hapsini kırmıştır ve onun emriyle bir zamanlar istemeyerek dizginlediği *skurjlar* kurnazlıklarını ve çılgınlıklarını Toprak'a karşı serbest bırakmıştır.

"Ve aynı nefeste, *merewives*'e yenik düşen ve onların yavrularının babası olan *Haruchai* Cail'den bahsediyor. O da şefkatle anılır, çünkü oğlunun çektiği eziyet karşısında çaresizlikten onu sadece ölüm kurtarmıştır. Gerçekten de burada onun adına bir ağıt var, ağıt ve büyük bir üzüntü. Akrabaları tarafından reddedilmişti ve kalbi

kendi özlemiyle *eşlerinin* arzusu arasında ayırım yapıyordu. Yine de bu arzu sevgi değil, kötülüktü."

Anele yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, bilginin etkisiyle çökmüştü. Ellerini gözlerinin üzerine bastırdı ve sanki kulakları gök gürültüsüyle doluymuş gibi başı bir o yana bir bu yana çarptı. Sesi uzun nefesli bir soluk haline gelmişti, taşın ondan istediği cümleleri zorlukla sürdürebilecek kadar güçlüydü.

"Ve aynı zamanda Thomas Covenant'tan, kızı ölüm yasasını kiralayan ve oğlu Toprak'ta öyle bir tahribat peşinde koşan beyaz altın sahibinden de bahsediyor ki, dağların kemikleri onu düşünmek için titriyor. Bu taş kullanan da ihanete uğradığını bildiği için kederlenir.

"Mithil Stonedown'ın Graveler'i Nassic'in oğlu Sunder'den bahseder; o, bildiği her şeyi Asa'nın sahibi ve Toprak uğruna terk etmiştir. Andelain'de ölümden döndürdüğü oğlu Kanun Asası'nı kaybettiği için taş ona bu ismi vermiştir. Bu babanın yiğitliğine ve sevgisine rağmen, mirası hüzündür.

"Ayrıca kederin babası olan Despiser'in da adını verir. Yine de taş onun hakkında çok az şey söylüyor. Onun karanlığı onun kavrayışının ötesindedir."

Sonra yaşlı adam tekrar inledi, uzak rüzgârların sivri granit dişlerinin yanından geçerken çıkardığı sese benzeyen bir ses. Sanki kelimelerle boğuluyormuş gibi ağır ağır nefes almaya başladı.

"Ve son olarak, işitmenin en uzak noktasında, Efendi Baba Berek'ten bahseder. Onu tanımıyordu, çünkü Revelstone o çağda şekillenmemişti ve o buraya girmemişti. Yine de o ve soyu derin kayaya tutkuyla değer verip onurlandırdı ve Landwaster'ın Kutsallıktan Arındırma'sına kadar tüm Land'ın taş neşenin tadını biliyordu."

Aniden ellerini yere bıraktı, sanki duyduklarının ağırlığını daha fazla taşıyamayacakmış gibi ellerinin üzerine çömeldi.

"Dahası," diye soludu, "Anele okuyamaz. Bir kâhin hayatını çalışarak geçirse bile bu taşın anlatacaklarını duyamaz."

Yine de işi bitmemişti. Linden ve arkadaşları hâlâ onu izleyip beklerken, o başını kaldırdı ve körlüğüne rağmen yanılmadan ona doğru döndü.

"Sen," diye soluk s o l u ğ a yutkundu. "Söz veren sen. Anele sana yalvarıyor.

"Ona ihtiyacınızı karşılayamadığınızı söyleyin."

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan Linden onun yanında diz çöktü; arkadaşları, Asa ve tüm Üstatlar unutulmuştu. Kollarını ona dolayarak, kalbine kadar sarıldı. "Ah, Anele." Reddedemediği gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Anele." Yaşlı bedeni onun kucağında titredi. "*Elbette* beni hayal kırıklığına uğratmadın. Yüce Tanrım, hayır. İsteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptın. Her zaman yaptın.

"Seni zavallı adam." Bir elini bırakarak adamın dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Sonra şefkatle alnından öptü. "Bazen beni şaşırtıyorsun."

Ona, *böyle bir şaşkınlığa layık olmadığını* söylemişti. Ama yanılmıştı.

Eğer onu anladiysa -eğer kendi geçmişinden bir şeyler hatırladıysa- bunu belli etmedi. Ancak yavaş yavaş solunumu hafıfledi ve kaslarındaki gerginlik azaldı. Kadının kollarında yavaş yavaş sessizleşti.

Anele yaşlı adama konsantre olurken Liand da ona katılmıştı. Anele sonunda sakinleştiğinde, Taşyemişçi onun ayağa kalkmasına yardım etti. Dikkatle onu zeminin kenarına kadar desteklediler ve Pahnî ile Bhapa'nın arasına oturtular.

Linden ancak o zaman Asa'yı aldı ve dikkatini Ustalara, Anele'den yardım istediğinden beri konuşmayan Handir ve Stave'e verdi.

Yaşlı adamın onun emriyle katlandığı şeylerden utanarak, artık iki *Haruchai* arasında herhangi bir ayrım yapmıyordu.

"Umarım tatmin olmuşsundur," dedi ince bir sesle. "Bu kadar yeter. Bize güvenmeyin ya da güvenmeyin. Sadece kararınızı verin. Sizi ikna etmeye çalışmaktan bıktım."

Handir'in yüz ifadesinde inkârdan başka bir şey göremiyor gibiydi. Yine de ona cevap veren Üstatların Sesi değildi.

Stave'di.

Handir'in yanında, sanki ikisi ona karşı birleşmiş gibi durmasına rağmen, ona kasıtlı bir selam verdi. "Sen Seçilmiş Linden Avery'sin," diye söze başladı, "ve seni dinledik. Kendine, yoldaşlarına ve bize pahalıya mal olacak çok şey söyledin. Şimdi tekrar konuşacağım.

"Tehlikeli eylemlerini saydım. Ve oğlunuzun adına yapabileceklerinizden korktuğumu söyledim. Gerçekten korkuyorum. Bu gibi nedenlerden dolayı Üstatlar güvenlerini esirgiliyorlar. Yine de başka bir konu ele alınmadı."

Linden'in umutları Stave'in şu sözlerini duyana kadar azalır gibi oldu: "Halkım seninle benim paylaştığımız at ayinine katılmadı. Henüz Ranyhyn'in iradesi hakkında konuşmadım."

Ne-?

Birden daha dik oturdu. Adamın düz bakışlarıyla karşılaştığında gözleri yandı.

Asayı sıkıca kavrayarak Stave'in devam etmesini bekledi.

Halkına her şeyi anlatmıştı-

"Size karşı duruşumun atlı tarafından değiştirildiğini gözlemlediniz," dedi neredeyse gelişigüzel. Nedenini sormuştunuz. Cevap vermeyi reddettim. Sadece konuşmak için uygun zamanı ve yeri beklediğimi söyledim. Şimdi her ikisi de benim üzerimde."

Yine de Linden'le sanki sözleri yalnızca ona yönelikmiş gibi konuştu. Adam devam ederken kadın sadece şaşkınlıkla ona bakabildi.

"Ranyhyn Hynyn ve Hyn bizi vadiye ve kadim toplanma yerlerinin eldritch katranına getirdiklerinde, onların zihin karıştırma ayinlerine katılmayacağımı söyledim."

Reddedişini çok net hatırlıyordu. *Ben Haruchai. Atlılara ihtiyacımız yok.*

"Orada beni alçaltmaya çalıştınız," dedi, "burada da yaptığınız gibi. Yine de sözleriniz beni ikna etti, oysa ben ikna olmak istemezdim.

"*Kelenbhrabanal*'ın Ranyhyn'i Fangthane'nin yağmalarından kurtaramamasını takip eden zamandan bahsettiniz. Ve bana büyük atların Lordlar, Kan Muhafızları ya da herhangi bir büyük güç tarafından değil, Toprak'a geri getirildiğini hatırlattın."

Linden'e dönerek, ama açıkça diğer Üstatların yararına konuşarak, Stave belirttiği noktayı açıkladı.

"Ra Ovalarına dönüşleri daha ziyade Ramen tarafından mümkün kılındı. 'Sıradan erkek ve kadınların sade, özverili adanmışlığından' söz ettiniz. Ve Ranyhyn'in bunu bir uyarı olarak duyurmaya çalıştığını, böylece bizim gibi insanların Toprakları herhangi bir Ustalık biçimiyle kurtarmamız gerektiğini düşünmeyeceklerini söylediniz. Bunu yapmanın Yüce Lord Elena'nın ve belki de Kevin Landwaster ve *Kelenbhrabanal*'ın aptallığını tekrarlamak olacağını öne sürdünüz."

Stave sanki hafızasına danışmak istercesine durakladı; kadının argümanını adil bir şekilde anlattığından emin olmak için. Sonra omuzlarını hafifçe silkti ve devam etti.

"Ayrıca atının hem biçiminin hem de özünün göz ardı etmemem gereken bir uyarı sunduğunu gözlemlediniz. Bu yüzden Ranyhyn'in isteğine boyun eğdim. Seninle birlikte onların karanlık sularından içtim ve dönüştüm."

Linden başını salladı, ancak onun onayını istememişti. Ona odaklanmış bir şekilde dinledi, arkasını dönemedi.

Sonunda yüzünü Kapalı Alan'ın geniş boşlukları arasındaki birkaç Efendi'ye doğru kaldırdı. "Ranyhyn'in Seçilmişler için öngördüğü tehlikeler zorlu ve çetin. Onlar da benim gibi ondan korkuyorlar. Bu çağın yüklerinin onun taşıyamayacağı kadar büyük olabileceğinden korkuyorlar."

"Bana göre büyük atlar böyle bir tedbir sunmuyordu."

"Efendiler, akrabalar-" Stave yine düşünmek için durakladı; ve yine omuz silkti. Sesini yükseltmeden, "Zihin karıştırıcı sulardan içtiğimde, Ranyhyn'in bana güldüğünü öğrendim," dedi.

Linden şaşkınlığını gizleyemeyerek bakakaldı. Yanında duran Liand'ın aurası onun da çok farklı bir şey duymayı beklediğini gösteriyordu. Ancak Mahrtiir, Kordlarının daha ihtiyatlı bir şekilde yankıladığı haklı bir homurtu çıkardı.

Yine de Yakın'ın etrafındaki Efendiler hiçbir şey hissetmemiş gibi dinlediler: ne şaşkınlık ne de öfke; hiçbir belirsizlik. Handir ve Alçakgönüllüler'in yüz hatları gravürler kadar tepkisizdi.

Stave sert bir şekilde açıkladı, "Kahkahaları Yozlaşma'nınkine benzemiyordu, küçümseyici ve aşağılayıcıydı. Devler böyle güler ve bu hiç acı vermez. Aksine nazik ve-" Bir an tereddüt etti, "Böyle bir konuşma garip olur," diye mırıldandı. Ama sonra açıkça söyledi: "Gülüşleri hem nazik hem de sevecendi. Ranyhyn benim için kötü bir şey düşünmüyordu. Sadece hizmetimizin Ülke'nin ihtiyacı için yeterli olduğuna dair inancımı eğlenceli bulduklarını ifade etmek istediler."

"Ustalığımız onları eğlendiriyor. Onların gözünde, bizi zafere ya da Kutsalsızlığa götürebilecek tüm yolları kavrayamayacak ya da ölçemeyecek kadar küçüğüz. Yeryüzü gücüne ve gizemine sahip varlıklar olmalarına rağmen, Toprağın savunmasını belirleyecek ne sezgiye ne de cesarete sahip olduklarını iddia etmiyorlar."

Birkaç kalp atışı boyunca Stave sessiz kaldı. Halkının söylediklerini özümsemek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüş olabilir. Sonra devam etti.

"Aynı zamanda gülerek, kendilerini tamamen Seçilmişlerin hizmetine adadıklarını anlamamı istediler. Günlerin sonuna kadar onu istediği yere taşıyacaklar. Yolları Şelalelere ve zamanın tehlikeli derinliklerine girebilir. Seçimlerinin her biri ve hepsi yıkıma yol açabilir. Yine de onu memnuniyetle taşıyacaklar. Gerçekten de ona hizmet ettikleri için kendilerini şanslı sayıyorlar.

"Öyle ki," dedi hüküm verir gibi, "Toprak'ı lanetleyebilir. Yine de Ranyhyn onun bunu yapmayacağına inanıyor. Onların gözünde, Ülke'nin yaşamı ve umudu, onun bunu yapmayacağına inanmalarını gerektiriyor."

Etrafında gerginlik toplanmıştı. Zeminin kıvrımlarından ve kusurlarından yükseliyor, karanlık tavandan aşağı süzülüyor, lambaların ışığının titreyip sönmesine neden olacak kadar yoğunlaşıyordu.

Stave'in akrabaları öfkeleniyordu.

Şimdi ses tonu hızlanmış gibi görünse de, sözleri çarpıtılmadan devam ediyordu.

"Efendiler, inançlarınıza göre nasıl karar vermeniz gerekiyorsa öyle karar vereceksiniz. Şüphesiz ki Tek Ağacın Koruyucusu'nu doğuran insanların kendilerini küçük görmeleri zordur. Ama Manethrall bilmese de yerinde bir söz söyledi.

"Ranyhyn'in at ayinini paylaştım ve onlardan daha büyük olmadığımızı öğrendim. Hizmet etmekle yetinen ve kendilerinin ötesinde olanı değiştirmeye kalkışmayan Ramenlerden de büyük değiliz."

Mahrthir homurdanarak onayladı. Kordonlarının yüzünde şaşkınlık ve merak parlıyordu.

Stave'in sesi hissedilir bir keskinliğe büründü. "Biz de Seçilmiş'in yoldaşlarının en küçüğü olan bu Stonedownor'dan daha büyük değiliz, çünkü o sadece davasını onunkiyle birleştirmek ve ondan esirgediğimiz güzelliklere ve güçlere ortak olmak istiyor."

O konuşurken, toplanan Üstatlar, birçok lambaya rağmen gözlerindeki karanlıkla onu izlediler; ve Handir'in çenesinin köşelerindeki kaslar bir ölüm nöbetinin ağırlığıyla düğümlenip serbest kaldı. Alçakgönüllüler yavaşça ellerini yumruk yaptı.

Ancak Liand *Haruçaylar* arasındaki gerginliği fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine, bir Üstadın böyle şeyler söylemesine şaşırmış bir halde Stave'e baktı. Gerilimin yükseldiğini hisseden Linden ise bunu görmezden gelerek nefesini tuttu ve Stave'in sonucunu bekledi.

Sonunda tekrar döndü ve çarpıtılmış taşın karşısındaki Efendilerin Sesi'ne baktı. Lamba ışığı bakışlarındaki alışılmadık yoğunluğu vurgularken, "Büyük atların kahkahalarını duyduğum için kaderimi Seçilmişlerle birlikte belirleyeceğim. Ranyhyn'den daha azını yapamam. Başına ne gelirse gelsin, korkularıyla eşit olduğumu kanıtlamaya çalışacağım."

Linden iki koluyla Kanun Asası'nı göğsüne bastırdı ve gözyaşlarını tutabilmek için öfkeyle gözlerini kırptırdı. Çok kolay ağlıyordu ve şimdi bunu yapmak istemiyordu.

Sonunda, diye kendi kendine nefes aldı. Tanrım, sonunda!

Haruchai'li Stave onu Revelstone'a bunun için getirmişti: halkının önünde kendini ilan edebilmek için.

Sonunda onun arkadaşı olmuştu.

12. *Bul Beni*

Üstatların şimdi ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Ama onların birikmiş yargıları, Revelstone'un ışıksız kayası kadar ağır, Yakın'ın kenarlarından üzerine doğru gelen somut bir güce sahipti.

Düşmanlık gibi hissettirdi.

Liand'ın içinin rahatlaması ve Mahrtiir'in gönülsüzce onaylaması için bir bakış attı ve hızlıca başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve Asa'yı bir tılsım gibi önünde tuttu. Liand ve Manethrall hemen onun yanına geldiler.

Arkadaşlarının eşliğinde Stave'e yaklaştı ve minnettarlığının büyüklüğünü fark edeceğini umarak derin bir selam verdi. Ancak Stave'in ona karşılık verdiği selam, bir teşekkürden çok bir vedayı andırıyordu. Stave'in tavrı, onun uğruna anlayabileceğinden çok daha fazla şeye sırtını döndüğü izlenimini uyandırıyor.

Ona, Üstatların onun imanını nasıl karşılayacaklarını sormak istiyordu; ama boğazı söylenmesi gereken başka kelimelerle doluydu.

Onun tek bakışına karşılık vererek tüm kalbiyle, "*Teşekkür ederim*. Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum.

"Benim için zaten çok şey yaptın. Sen gerçek-" Sesi bir an için kesildi. "Ne kadar memnun olduğumu anlatmaya başlayamam bile-"

Bu yerde daha ileri gidemezdi. Handir henüz onun hakkında hüküm vermemişti.

Stave, sanki onun minnettarlığıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi kayıtsızca cevap verdi: "Sen Seçilmiş Linden Avery'sin. Ranyhyn bana hizmetinizi reddedemeyeceğimi öğretti."

"Yine de," diye karşılık verdi, hüzünle gülümseyerek, "umarım bir gün doğru şeyi yaptığından emin olursun."

Ağlamamaya kararlı olduğu için, yine eskisi gibi derin bir şekilde eğildi. Sonra Üstatların Sesi'ne doğru döndü.

Orada dondu kaldı. Adamın gözlerindeki acımasız berraklık içini ürpertti: Kemiklerinin üzerine buz gibi çökmüş gibiydi. Konuşabilmek için bir ağız dolusu korkuyu yutmak zorunda kaldı.

Garip bir şekilde sordu, "Peki ne olacak? Aynı tarafta mıyız?" Bakışları onu kireçle kapladı. Sesinin titremesini önlemek için Asa'nın sıcaklığına tutunmak zorunda kaldı. "Anele'yi almama izin verecek misin? Bana yardım edecek misin?"

"Uykusuzlar nasıl reddedecek?" diye ekledi Mahrtiir. Ses tonunda bir sertlik vardı. "Stave Ranyhyn'in iradesini onayladı. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Ancak Handir Manethrall'a kulak vermeyi tercih etmedi. Bunun yerine, "Kenara çekil, Linden Avery. Başka bir meselenin öncelikli olması gerekiyor. Bu konu ele alındığında cevap vereceğim."

Onun kesin kararlılığıyla geri çekildi ve Mahrtiir ile Liand'ı da yanına çekti.

Handir bir an için tüm Üstatlarla sessizce, zihin zihin iletişim kurar gibi göründü. Yanıtlarından tatmin olduğunda sertçe başını salladı ve üç Alçakgönüllü daha da yaklaştı.

Linden içgüdüsel olarak Asayı daha yukarı kaldırdı ve Alçakgönüllülerin Anele'yi geri almak istediklerini düşündü. Ama yapmadılar. Handir'in yanına ulaştıklarında Galt, Stave'le yüzleşmek için ilerledi.

Birbirlerine sessizce bakıyorlardı, yırtıcı hayvanlar kadar dengeli ve rahattılar. Solunumlarının ince esnemesi dışında hareketsiz, canlı heykeller olabilirlerdi; gizemli ve belirsiz bir niyet tablosu oluşturmak için konumlandırılmış heykeller. Sonra Galt hiç uyarmadan Stave'in göğsüne bir tekme savurdu.

Stave kendini savunmak için hiçbir hareket yapmadı. Sadece sert ve düz bir nefes veriş darbeye hazır olduğunu gösteriyordu. Darbeyi almak için taş gibi durdu.

Tekme onu bir, iki adım geriye itti. Linden tekmenin etkisinin bir balyoz kadar güçlü bir şekilde onu sarstığını görebiliyordu. Ama sonra dengesini yeniden kazandı. Sadece nefes alış verişindeki kısa bir vurgu darbe aldığını gösteriyordu.

"Cennet ve Dünya!" Liand haykırdı. Mahrtiir, saçındaki boğma telini savurarak bir panter aniliğiyle Galt'ın sırtına atıldı. Aynı anda Bhapa ve Pahni de ayağa fırlayıp ileri atıldılar.

"Hayır!" Linden Manethrall'ın arkasından soluk soluğa bağırdı. "*Dur!*"

Galt'tan bir kol boyu uzakta Mahrtiir durdu; onunla yüzleşmek için döndü.

Galt'ın tekmesinin gücünü kendi göğsünde hissediyor gibiydi. Kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

"Bu onların arasında." Galt'ın saldırısını anlamıştı. Uzun zaman önce *Haruchai*'nin Cail'i yargılamasını izlemişti. Şiddetlerinin onu öldüreceğinden korkmuştu. "Stave bunu yapmak zorunda. Yardım konusunda nasıl hissettiğini biliyorsun."

Farkında olmadan alevler Asa'nın yüzeyini yaladı. Acımasızca onları söndürdü.

Mahrtiir tereddüt etti. Savaş arzusu Yakın'ı aydınlatan ateşler gibi yanıyordu. Ama Linden'i duydu ve onun kararına saygı duydu. "Uykusuzlar" diye homurdanarak, sanki bu kelimeler müstehcen bir şeymiş gibi, onun yanına döndü. Kaba bir el hareketiyle Kordonlara yerlerine dönmelerini işaret etti.

"Linden," diye itiraz etti Liand nefesinin altında, "onlar Üstat. Onu öldürebilirler."

Dişlerinin arasından, "Bu onların arasında," diye tekrarladı. Esmer'in Stave'i nasıl parçaladığını, *Haruchai*'nin kendini savunmak için elinden geleni yapmasına rağmen bin yıllık öfkesini nasıl aktardığını unutamıyordu. "Zaten yeterince utandırıldı."

Galt saldırısını yenilemedi. Bunun yerine geri çekildi ve Clyme onun yerini almak için öne çıktı.

İki Üstat yine hareketsizlik içinde karşı karşıya geldi. Zihinsel bir antrenman yapıyor, birbirlerinin zihninde açıklar ya da zayıflıklar arıyor olabilirlerdi. Clyme harekete geçtiğinde tekme ya da yumruk atmadı. Aksine havaya sıçradı, dirseği ve tüm ağırlığıyla Stave'in omzuna yüklendi.

Efendi Stave'i sakatlamaya çalışıyordu-

Stave bir kez daha kendini savunmak için hiçbir çaba göstermedi. Ancak bu kez son anda hafifçe yana kaydı, böylece Clyme'in dirseği kemik yerine kaslara çarptı. Darbe onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti; ama hiçbir şey kırılmadı.

Galt gibi Clyme da geri çekildi ve Alçakgönüllülerin sonuncusu Stave'e meydan okumak için ilerledi.

Görünüşe göre Branl hemen saldırarak sürpriz yapmaya karar vermişti. Stave omzundaki acıyı bir kenara bırakmadan Branl yüzünün sol tarafına, yani kör tarafına şiddetli bir yumruk indirdi. Branl'ın parmak eklemleri Stave'in yara izinin büzülmüş etine derinlemesine saplandı ve altındaki hasarlı doku ve kemiğe çarptı.

Stave'in başı sopa yemiş gibi sallandı: Dengesini zar zor korudu. Ama darbeye karşılık vermedi. Sağ gözünün düz bakışı, teslimiyetten daha derin bir kabullenışı işaret ediyordu.

Branl tatmin olmuş ya da olmamış olabilir. Linden bunu bilemiyordu. Göğsünde, omzunda, yanağında sempatik acılar vardı. Ama Alçakgönüllü tereddüt etmeden kenara çekildi.

Yavaşça hareket eden Ustaların Sesi, Stave'in önüne geçti.

Linden'in kendini tutma gücü kırıldı. Stave'in onun müdahalesini istemediğini ve onaylamayacağını bilmesine rağmen, "Hadi ama!" diye çıkıştı. "Bunu daha ne kadar yapacaksın? Tanrı aşkına, ondan sadece *bir tane* var! Senin kendini beğenmişliğine daha ne kadar dayanabilir sanıyorsun?"

Ne Handir ne de Stave ona cevap verdi. Ama Efendilerin Sesi onun itirazlarından bıkmış olabilirdi. Zihinsel olarak araştırmak yerine Stave'e yüksek sesle hitap etti.

"Henüz karar verilmemişken kendinizi Üstatların iradesine karşı koydunuz. Gerçekten de, kendi iradenizi bize dayatmaya çalıştınız, sözlerinizle ve örneğinizle bizi utandırdınız. Ama Üstatlar utanmayacak. Biz utandırılmayacağız.

"Yolumuzu belirlemeye hazır olduğumuzda sözlerinizi ve örneğinizi dikkate alacağız. Ama artık size kulak asmayacağız. Bundan böyle tüm *Haruchai*'den olduğu gibi Üstatlardan da koptunuz. Onaylamama törenimiz tamamlandığında, sana karşı hiçbir el kalkmayacak. Eğer şimdi benim yaptığım gibi konuşursanız, size cevap verilecektir. Ancak *Haruchai*'nin gerçek konuşmasından dışlandınız ve eğer seslenirseniz duyulmayacaksınız. Dağların arasındaki evinize dönmenize de izin verilmeyecek. Orada

senin için bir yer olmayacak. Bağlılığını ilan ettiniz. Şimdi sonucuna katlanmak zorundasınız.

"Bu benim sözüm. Bunu değiştirmeyeceğim."

O kadar ani oldu ki Linden onun hareket ettiğini bile zor gördü, Handir saldırdı.

Alçakgönüllüler gibi o da sadece bir kez vurdu. Ancak onlardan farklı olarak sadece avuç içini kullandı. Ve darbesi kolay ve akıcı görünüyordu, hafif bir itişten fazlası değildi. Yine de Stave sanki bir Ranyhyn tarafından tekmelenmiş gibi geriye doğru fırladı. Havada yuvarlandı; çaresizce sert taşa çarptı. Bir ya da iki kalp atışı boyunca hareketsiz yattı.

Ancak Linden ona doğru yürümeye başlayamadan başını kaldırdı. Ellerini yere dayadıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Duruşuna devam ederken ağzının kenarından parlak kan akıyordu. Adamın ayakta duracak gücü nereden bulduğunu hayal bile edemiyordu.

Üstatların Sesi uzun bir süre Stave'in bakışlarını üzerinde tuttu. Sonra Linden'e döndü. "Rahat ol," dedi ona sert bir sesle. "Ayin tamamlandı."

Kan Stave'in tünığının önüne sıçradı ve koyu sarı kumaşı karanlığa boyadı. Kanı silmeye tenezzül etmedi.

"Yanıyorsun," diye nefes nefese kaldı Linden. "Henüz bitmedi." Asa'ya ateş etmemek için tüm kararlılığına ihtiyacı vardı. "Asla bitmeyecek. Bir gün korkunç bir hata yaptığını anlayacaksın."

Handir hafifçe omuz silkerek cevap verdi. Kadın sessizleşip hâlâ nefes nefese kaldığında, aynı tonda, "Burada Üstatların düşünmesi gereken çok şey var. Yanıtımızı aceleyle seçmeyeceğiz. Yine de tartışmamız artık kısıtlanmalı.

"Gözcülerimizden bazıları geri dönmek istiyor. Demondim ordusunun önünde koşuyorlar, at sürerken bizi önceden uyarmak için sesleniyorlar. Ve yalnız değiller. İki tanesini aldılar" -duraksadı ve havayı inceliyormuş gibi uzaklara baktı, sonra tekrar Linden'in bakışlarıyla buluştu- "Vile spawn'ın yolundan iki yabancı." Karmaşık niyetler bakışlarının düzlüğünü zayıflatıyor gibiydi. "Demondim tarafından takip edilerek bize doğru geliyorlar.

"Gözcülerimizin ve onlarla birlikte gelen yabancıların yaklaşmasını selamlamak ve yakın bir kuşatmaya cevap vermek için çağrıldık."

Linden acı acı kaşlarını çattı; ama o bir soru soramadan Handir açıkladı: "Yine de bu kadarını kabul edebilirim. Deli adam Anele

seni serbest bırakıyorum. Onun herhangi bir eylemi ya da eylemsizliği yüzünden Toprak'a bir zarar gelirse, bu senin başına gelsin.

"Aramızda kalan diğer her şey, olaylar değerlendirmeye ve karara izin verene kadar çözümsüz kalmalıdır."

İfadesiz ve nüfuz edilemez olan Ustaların Sesi, Linden'in yanından geçerek Kapalı'nın girişine giden engebeli yokuşa doğru ilerledi. Alçakgönüllüler ve diğer *Haruchai*'ler hep birlikte onun peşinden gittiler ve geride Linden ve arkadaşlarına rehberlik etmesi için sadece Stave'i bıraktılar.

Eğer onun soğukkanlılığını kıracak kadar sert bir küfür bulabilseydi arkasından küfredirdi.

Handir ve diğer Ustalar geçer geçmez aceleyle Stave'e doğru koştu. "İyi misin?" Kanaması onu utançla doldurmuştu. Bunu ondan temizlemek, onu iyileştirmek için neredeyse dayanılmaz bir özlem duyuyordu. "Yardıma mı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bedensel acıların hiçbir önemi yok. Halkımdan kopuş, senin yardımının ötesinde, daha derin bir yaradır." Adamın gözleri kızın kederli bakışlarını ürkütmeden tuttu. "Onların yerinde olsaydım, ben de onlar gibi yapardım."

"Ama, Stave-" İtiraz etmeye çalıştı ama dehşeti onu aştı. Kanını yutarak devam etti: "Kralın yaklaştığına tanık olmalıyız.

Demondim ve bu yabancılar." Hasar görmemiş omzunu kaldırması zihnindeki sessizliği gösterir gibiydi. Sesinde, inkâr edilmiş bir yasın ipucu gibi ek bir sertlik vardı. "Eğer bunu yapmazsak, neler olup bittiğinden habersiz kalacağız."

Yine de Linden onun için ağlamak, Üstatlara bağırıp çağırmak, ateşle rıza göstermelerini talep etmek istiyordu. Ama yabancılardan bahsederken Handir'in ses tonunda bir şeyler vardı - onu okuyamasa da tavrında bir değişiklik hissetmişti; vurdumduymazlığının ardında bir kayma.

Yeni gelenleri tanıdı-

Zihni, tanımlayamadığı olasılıkları kavrayarak dönüp dururken bir an hareketsiz kaldı. Sonra içini çekti. "Haklısın. Hadi gidelim."

Yaralarına rağmen *Haruchai* hemen dönüp yolu göstermeye başladı.

Arkadaşlarına doğru baktığında Liand üzüntüsüne rağmen başını salladı. Mahrtiir gözlerini kısarak Kordonlarına kendisine katılmalarını işaret etti; Pahni ve Bhapa birlikte Anele'yi getirerek onu nazikçe cesaretlendirdiler.

Giriş e doğru tırmanmaya başladığında, Linden'in kayıp hissi arttı. Trell'in acısına bastığını, çizmelerinin topuklarının bükülmüş taşı yaraladığını hissetti. Giriş e ulaştığında ağzı kurumuşt u; odanın ötesindeki hava, sanki lamba yağı ve meşalelerden daha önemli bir şey tüketiliyormuş gibi duman ve kül kokuyordu.

Şimdi Liand'dan odasından ekmek ve peynirin yanı sıra su da getirmesini istemiş olmayı diliyordu. Stave'in desteğini kazanmış ve Anele'yi serbest bırakmış tı. Elindeki Asa ona güven veriyordu. Ama bedeli-Revelstone, geçmiş e cesaret ettiğı için Demondim ve Illearth Taşı tarafından tehdit ediliyordu. Ur-viller ve Waynhim onun adına yok edilmiş ve birçok *Haruchai* ölmüş tü. Onun meydan okuması Efendileri yabancılaştırmış tı. Ve kendini ilan ettiğı için Stave, Esmer'den yediğı dayaktan çok daha derin bir acı çekmiş tı. Başardığı şeyin tadını çıkarmak için su istedi.

Yine de rehberini takip ederek Revelstone'un haritası çıkarılmamış karmaş asına doğru ilerledi.

İlk baş ta, o ve yoldaşları bilmedikleri geçitlerde sessizce yürüdüler. Kale'nin bu kısmı misafirler için hazırlanmamış tı: hiç lamba yoktu ve meşaleler birbirinden uzaktı, havada sadece belli belirsiz bir duman tınısı bırakıyordu. Ama Stave yolu biliyordu ve tereddüt etmedi.

Ancak Liand giderek artan bir huzursuzluk yaydı ve konuşma ihtiyacı kısa sürede hissedilir hale geldi. Boğazını temizleyerek beceriksizce başladı: "Stave-" Sonra itiraf etti: "Size nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Sizi bir Üstat olarak görüyordum ama şimdi bu unvan bana yanlış geliyor" - kısa bir süre bocaladı- "yanlış."

"Ben Stave," diye *yanıtladı Haruchai*. "Baş ka bir isme ihtiyacım yok."

"Pekâlâ." Liand tekrar denerdi. "Stave. Söylemek istediğim-" Bir an daha debelendi. Sonra Linden'in onda ilk kez Mithil Stonedown'dan kaçış ları sırasında gördüğü asalete büründü. Daha sert bir sesle, "Senin hakkında kötü düşündüğüm için pişmanım. Evet, kötü de konuştum. Cesaretiniz beni utandırıyor."

Stave omuz silkmiş olabilirdi. "Hepimiz utandık, sen benden daha fazla değ ilsin" -Linden'a baktı- "ve ikimiz de Efendilerin onaylamamasına maruz kalmaması gereken Seçilmişlerden daha fazla değ iliz."

Arkadaş larını birkaç koridorun kesiştiğı yere götürene kadar bekledi. Sonra Taş yiyen'e ş u güvenceyi verdi: "Yine de

Benden korkun. Seçilmişlerin yanında bir yer talep ettim ve bundan geri adım atmayacağım."

"Senden şüphem yok," dedi Mahrtiir sert bir sesle. "Sen de benim saygımı kazandın, *Haruchai*'nin Stave'i. Ramen bir daha asla seni küçük düşürerek hata yapmayacak."

Stave başını salladı ama başka bir yanıt vermedi.

Linden yine gözyaşlarına karşı koydu. Ağlamayı asla bitiremeyeceğinden korkuyordu. Sadece birkaç gündür Topraklar'daydı ve şimdiden affedilmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki-

Anele bile onu iyileştirmesine izin vermeyi reddetmişti.

Yürümeye devam ettiler; Linden'in susuzluğu arttı ve Revelstone'u n geçitlerinin sonu yokmuş gibi görünüyordu. Ancak sonunda, kalenin karanlık kayalarına doğru sonsuza kadar kıvrılan geniş bir merdivene ulaştılar. Ve merdivenin dibinde onları bekleyen iri yarı bir adam buldular.

En yakın fener biraz u z a k t a y d ı . Ancak kasvete rağmen, Linden yakında tanınan ve Mahdoubt. Bu rahat Yaşlı kadının aurasındaki rahatlık açıkça görülüyordu.

Gölgeler hâlâ Mahdoubt'un etrafında sis bulutları gibi dolaşıyor gibiydi. Ama sonra Linden'e irkiltici gözleriyle baktı; ve bir anda belirsizliğin her kırıntısı ve paçavrası dağıldı, onun eğik sıcaklığıyla buharlaştı. Şimdi Linden'in sağlık duyuları için diğer arkadaşlarından daha canlı, koridorlardaki taşlardan daha belirgin hale gelmişti. Mahdoubt'un varlığı loşlukta parlıyor, bolluk ve imalarla ışıldıyordu. Mahzen'deki diğer tüm yerlerden hem daha sıradan hem de daha sayısız olan kişisel bir boyuta hükmediyor gibiydi.

Görünüşe göre Mahrtiir Mahdoubt'la daha önce karşılaşmamıştı. Linden ile yaşlı kadının arasına girmek için ilerlemeye başladı. Ama Liand onun kolunu yakaladı ve hızlıca açıkladı, "O Mahdoubt. Revelstone'a hizmet ediyor. Ve bizimle nazikçe ilgilendi."

Mahrtiir loşluğun içinden baktı. "Hizmet mi ediyor?" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Yine de o-" Tereddüt etti. "Onda öyle bir şey var ki-" Sonra başını salladı. "Belki de yanılıyorum." Mahdoubt'a dönerek ekledi: "Özür dilerim. Endişelerim beni yanılttı."

Stave hiçbir şey söylemedi. Yine de, Linden'e yaptığı gibi yaşlı kadının önünde eğildi ve yaralarına rağmen onun değerini kabul etti.

Mahdoubt tüm adamları görmezden geldi. "Hanımefendi susamış," diye homurdandı, sanki Revelstone'un misafirperverliğindeki -ya da Linden'deki- bir hatayı azarlamak istercesine. "Kendi ihtiyaçlarını ihmal ediyor. Mahdoubt memnun mu? Memnun değil. Oh, kesinlikle. Yine de eksikliğini hissettiği bakımı sağlamak onun yükü ve yeteneğidir."

Yanlış dokunmuş cüppesinin içinden bir sürahi su çıkarıp Linden'e kabaca fırlattı.

Linden bunu kabul ederken Mahdoubt devam etti: "Hanımefendi gecikmemeli. Tehlike onu bekliyor. Tehlike ve acı, kesinlikle. Yine de Mahdoubt onu bir an için engelleyecektir. Küçük bir an."

Kadın bir adım daha yaklaştı. "Ona kulak verin leydim," diye fısıldadı. "Efendiler ne yaptıklarını bilmezler." Stave ve diğerlerinin onu duyamayacağına inanıyor gibiydi. "Hanımefendi de bilmiyor." Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Ne yazık ki Mahdoubt da bilmiyor."

Sonra yoğun bir havayla nefes aldı, "Ancak bunu kesinlikle biliyor. Aşka karşı dikkatli olun. Yanlış yönlendirir. Üzerinde kalbi yıkıma bağlayan bir büyü vardır."

Linden ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum."

Mahdoubt cevap vermedi. Onun yerine döndü ve uzaklaştı. Hareket ettikçe kendini gölgelere bürüyormuş gibi göründü, böylece neredeyse bir anda gözden kayboldu.

Aşka karşı temkinli olmak mı?

"Tuhaf-" diye mırıldandı Mahrtiir, kadının ardından bakarken. "Bir an için -Sadece bir anlığına onun yerinde bir başkasını görür gibi oldum. Yine de bu görünüş kısa sürdü. Bu beni şaşırtıyor."

"Stave-?" Linden sorusunu nasıl kelimelere dökeceğini bilemeden sordu.

"O Mahdoubt," diye cevap verdi sertçe. "Revelstone'a hizmet ediyor. Onun hakkında başka hiçbir şey kesin değildir."

Bir eliyle merdiveni işaret ederek arkadaşlarını yukarı çıkmaya çağırdı.

Linden yükseklere baktı. Bunun için çok yorgundu ve çok az şey anlıyordu. Ama Mahdoubt ona su vermişti ve derin derin içtiğinde kendini biraz daha güçlü hissetmeye başladı. Sürahiyi Liand'a uzatarak, iç çekerek, "Pekâlâ. Ben hazırım. Bu sonsuza dek böyle devam edemez."

Arkadaşlarıyla birlikte Stave'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Uzun bir süre boyunca yükseliyor gibi göründüler; ama *Haruchai* sonunda küçük grubunu bir yan geçide yönlendirdiğinde, yol daha kolay hale geldi. Ve kısa süre sonra Linden ileride daha fazla ışık gördü: meşalelerin titremesi ya da lambaların sarı parıltısı değil, günün parlak aydınlığı.

Stave onları, iç kapıların üstündeki avluya bakan duvarlı bir çıkıntı olan Kalenin burnundaki bir balkona getirmişti. Surlardaki bir boşluktan, ahşap çیتالardan oluşan dar bir köprü, kale ile gözetleme kulesi arasında, halatlar kadar kalın iplerle desteklenerek asılı duruyordu. Daha fazla halat, açıklığın her iki tarafında korkuluk ve tutamak görevi görüyordu.

Stave tereddüt etmeden çیتالara üzerine çıktı. Bir süre sonra Linden de onu takip etti, Asa ile dengesini sağladı ve iplerin kendisini güvende tutacağına inandı.

O ve arkadaşları açıklığı geçtikten sonra, Stave onları uzun odun yığınlarının ve kilden yapılmış yağ fiçilerinin -Kale'nin Demondim'e karşı ilk savunması- yanından geçirerek kulenin açık kapılarının birkaç kat yukarısındaki bir çıkıntıya götürdü. Bu noktadan Revelstone'un çevresini geniş bir *kavis* çizerek görebiliyorlardı: kuzeyde yeni ekilmiş tarlaların olduğu bir bölge, güneyde ve batıda Kale'nin çıkıntılı platosunu destekleyen tepeler ve doğuda, önceki gün Linden ve beraberindekilerin canavarlar tarafından kovalandıkları yerden çıktıkları çıplak ovanın uzun ve kademeli eğimi.

Aşağıya baktığında Handir ve Alçakgönüllüler'in kendisinden bir seviye aşağıda benzer bir hizada durduklarını gördü. Dikkatleri doğuya sabitlenmişti. O yöne bakar bakmaz, gözlerini neyin tuttuğunu gördü.

Biraz uzakta, belki de yarım fersah ötede, Demondim sürüsü açıkça görülebiliyor, farklılaşmamış bir kargaşa içinde Kaleye doğru ilerliyordu. Bu kadar uzaktan bile, Vile-spawn Kaleyi ezip geçecek kadar güçlü görünüyordu. Kötülükleri Linden'in duyularına uludu ve bir çınlama yanaklarının derisini yaktı. Aralıklarla gökyüzünde parlayan zümrüt rengi, görüşünü şiddet görüntüleriyle lekeliyordu; ve sarsıntılar onları takip etti, sürünün her tarafına toz püskürten ve dalgalandıran sert darbeler. Aradaki mesafeye rağmen, hafif sarsıntılar gözetleme kulesine ulaştı. Taş cevap olarak titriyor gibiydi ve sınırları boyunca içgüdüsel bir korku yayıyordu.

Illeearth Taşı'nın etkileri kısa bir süre için Linden'in dikkatini dağıttı. Ama sonra Stave ovayı işaret etti; ve küçük bir atlı kümesi gördü

saldırının önünde yarışıyor.

Atlara binmiş dört efendi canlarını kurtarmak için dörtlüye koşuyordu. Ne kadar zamandır ya da ne kadar uzağa kaçtıklarını tahmin edemiyordu: atların çılgınlığı çok zorlandıklarını gösteriyordu. Ama kendileriyle Demondim arasında bir boşluk açmışlardı. Eğer düşmez ya da sendelemezlerse, Revelstone'un savunucuları kapıları kapatmadan önce gözetleme kulesine takipçilerinden önce ulaşacaklardı.

Uzaklara korkuyla bakan Linden dört at, dört Efendi saydı. Ama atlardan ikisinde başka biniciler de vardı: hayvanların yükü çok ağırdı. Dehşetleri onları azdırsa da, arkadaşlarının gerisinde kalıyorlardı. Ve kurucu olmak üzereymiş gibi görünüyorlardı. Düzensiz aralıklarla, binicilerinin ağırlığı altında tökezliyorlardı.

Onları net bir şekilde gördüğünde Linden'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve dizlerinin üzerine çöktü. Asa şangırdayarak yanındaki taşa çarptı ve unutuldu.

Efendiler *yabancıları* kurtarmamıştı. Her ikisini de yakından tanıyordu.

Biri Yeremya'ydı; şüphesiz onun oğluydu. Efendi'nin bineği toprağı döverken, çocuk kollarını sallayarak atı daha hızlı koşmaya teşvik etti ve diğer binicilere cesaret vermek için bağırdı.

Linden o kadar uzaktan bile onun gözlerinin heyecandan alev alev yandığını görebiliyordu.

Diğer *yabancıların* Thomas Covenant olduğu açıktı.

Burada bitiyor
Dünyanın Rünleri
Birinci Kitap
"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri." Hikaye
İkinci Kitap'ta devam ediyor
Fatal Revenant.

Sözlük -

Acence: bir Stonedownor, Atiaran'ın kız

kardeşi **Ahamkara:** Hoerkin, "Kapı"

Ahanna: ressam, Hanna'nın kızı **Aimil:**

Anest'in kızı, Sunder'in karısı

a-Yedi Cehennem'in Jeroth'u: Kötülüklerin Efendisi; Alçak Lord

Foul'un Clave-adı

ak-Haru: yüce bir *Haruchai* onuru

Akkasri na-Mhoram-cro: Clave'nin bir üyesi

alianta: hazine-çilek

Alif, Hanımefendi: *Gaddhi*'nin gözdesi bir kadın

amanibhavam: atları iyileştiren ot, insanlar için tehlikeli

Amatin: bir Lord, Matin'in kızı

Amith: Kristal bir kadın Stonedown

Amok: Kadim İrfan'ın gizemli rehberi

Amorine: Önce Haft, sonra Hiltmark

Anchormaster: Devler gemisinde ikinci komutan

Andelain, Andelain Tepeleri, Andelainian Tepeleri: Ülkenin sağlık ve
güzellik barındıran bir bölgesi

Andelainscion: Orta Ovalarda bir bölge

Anele: dengesiz yaşlı bir adam; Sunder ve Hollian'ın

oğlu **Anest:** Mithil Stonedown'dan bir kadın,

Kalina'nın kız kardeşi **Annoy:** bir Courser

anundivian yajña: "kayıp" Ramen kemik yontma sanatı

Atanmış: Belirli bir yükü taşımak üzere seçilmiş bir *Elohim*; Findail

Zaman Kemer: zamanın varlığının ve yapısının sembolü; zamanın varlığını mümkün kılan koşullar
arghule/arghuleh: vahşi buz canavarları
Asuraka: Loresraat'ın Personel-Yaşlısı
Atiaran Trell-mate: bir Stonedownor, Tiaran'ın kızı; Lena'nın annesi
Clave'in Aumbrie'si: Eski Lore'un deposu
Auspice: *Gaddhi*'nin tahtı
aussat Befylam: *jheherrin*'in çocuk formu

Dayanılmaz Bahgoon: Bir Dev masalındaki karakter
Banas Nimoram: Bahar Kutlamaları
Bandsoil Sınırları: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bölge
Banefire, Clave'in Sunbane'i etkilediği ateş
Bann: Lord Trevor'a atanmış bir Kan Muhafızı
Bannor: Thomas Covenant'a atanmış bir Kan Muhafızı
Baradakas: Yükselen Woodhelven'in bir Hirebrand'ı
Bareisle: *Elemesnedene* açıklarında bir ada
Benj, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın
Berek Yarımel: Heartthew, Lord-Fatherer, Eski Lordların ilki
Bern: *Haruchai* Clave'e yenildi
Bhapa: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın üvey kardeşi; Linden Avery'nin yoldaşı
Bhrathair: a insanlar met tarafındanve dolaşmak
Devler, sakinleri .
Büyük Çöl'ün eşiğindeki *Bhrathairealm*
Bhrathairain: *Bhrathair*'in şehri **Bhrathairain**
Limanı: *Bhrathair*'in limanı **Bhrathairealm:**
Bhrathair'in ülkesi **Birinair:** bir Hirebrand,
Lord'un Kalesi'nin Hearthrall'ı
Kan Muhafızları: *Haruchai*, Westron Dağları'nda yaşayan bir halk;
Lordların savunucuları
Kemik yontma: kadim Ramen zanaatı; ilik
meldesi **Borillar:** bir Hirebrand, Lord'un
Kalesi'nin Hearthrall'ı **Bornin:** bir *Haruchai*,
Toprağın Efendisi **Brabha:** bir Ranyhyn, Korik'in
bineği
Branl: bir *Haruchai*, bir Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Brannil: Stonemight Woodhelven'in adamı

Brinn: *Haruchai*'nin lideri, Thomas Covenant'ın koruyucusu; daha sonra Tek Ağacın Muhafızı

Brow Gnarlfist: bir Dev; Aramanın İlkinin babası

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi

Cable Seadreamer: bir Dev, Grimmand Honninscrave'in kardeşi; Arama'nın üyesi; Dünya Görüşüne sahip

Caer-Caverall: Andelain Ormanı; eski adıyla Hile Troy

Caerroil Wildwood: Garroting Ormanı Deep *caesure*: bir Düşüş; zaman dokusunda bir yarık

Cail: *Haruchai*'den biri, Linden Avery'nin koruyucusu

Caitiffin: *Bhrathairealm* **Callindrill**'in silahlı

kuvvetlerinden bir yüzbaşı **Faer-mate:** bir Lord

Callowwail, nehir: *Elemesnedene*'den doğan akarsu

Cavewights: Thunder Dağı'nın altında bulunan kötü yaratıklar **Ceer:** *Haruchai*'den biri

Bahar Kutlaması: **Baharın** ortasında ayın karanlığında Andelain'in Wraithlerinin Dansı

Centerpith Barrens: Orta Ovalarda bir bölge

Cerrin: Lord Shetra'ya atanmış bir Kan Muhafızı

Chant: *Elohim*'lerden biri

Char: Ramen Kordonu, Sahah'ın kardeşi

Chatelaine: *Gaddhi*'nin saray mensupları

Chosen: Linden Avery'ye verilen unvan

Yaşlılar Çemberi: Taşlaşmış

Liderler **Clachan:** *Elohim*'in

Tapınağı **Clang:** Bir Kursiyer

Clangor: bir Courser

Clash: bir Courser

Clave: Sunbane'i kullanan ve Ülkeyi yöneten grup

clingor: yapışkan deri

Kapat: Lord's Keep'in Konsey odası

Clyme: bir *Haruchai*, bir Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Coerceri: The Grieve; Giants'ın Seareach'teki eski evi

Düşüş Heykeli: Yukarı Toprakları koruyan antik taş figür
Consecear Redoin: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Kordon: Ramen ikinci derece
Cording: Kordon olmanın ramen töreni
Corimini: Loresraat'ın En Büyüğü
Yozlaşma: Lord Foul için *Bloodguard/Haruchai* adı
Lordlar Konseyi: Toprağın koruyucuları **Courser:**
Clave tarafından Sunbane kullanılarak yapılan bir
canavar
Yaratıcı, Dünya Croft'unun yaratıcısı: Crystal Stonedown'ın Çakılcısı
Crowl: bir Kan Muhafızı **croyel:** pazarlık yoluyla güç veren, ev sahiplerinin
sırtından geçinen gizemli yaratıklar
Crystal Stonedown: Hollian **Currier**'in evi: bir Ramen rütbesi

Damelon Giantfriend: Berek Halfhand'ın oğlu, Eski Lordların ikinci Yüce
Lordu

Wraithlerin Dansı: Bahar Kutlaması
Denizin **Dansçıları, deniz kızları;** *deniz kızlarının* soyundan geldiklerinden
şüpheleniliyor.

Elohim Kastenessen ve ölümlü sevgilisi

Daphine: *Elohim*'den biri

Dawngreeter: Bir Dev Gemisinin ön direğindeki en yüksek yelken

Ölüler: ölenlerin hayaletleri

Defiles Course, Aşağı Diyar'daki nehir

Demondim: Viles tarafından yaratılan yaratıklar; ur-viles ve Waynhim'in
yaratıcıları

Demondim-spawn: ur-viles ve Waynhim için başka bir isim; Vain

Desolation, the: Desecration Ritüeli'nden sonra Toprak'taki yıkım dönemi

Despiser, the: Lord Foul

Despite: kötülük; Despiser'ın doğasına ve etkilerine verilen isim

dharmakshetra: "düşmana karşı cesur olmak", bir Waynhim

dhraga: bir

Waynhim **dhubha:**

bir Waynhim

dhurng: bir

Waynhim

Diamondraught: Devasa likör

Din: bir Kursiyer

Doar: Bir Kan Muhafızı

Dohn: Ramen'in Manethrall'ı
Dolewind: Soulbiter'a doğru esen rüzgar
drhami: bir Waynhim
Drinishok: Loresraat'ın Kılıç-Yaşlısı
Drinny: bir Ranyhyn, Lord Mhoram'ın bineği; Hynaril'in tayı
Dromond: Bir Devler Gemisi
Drool Rockworm: bir Mağara Şövalyesi; Mağara Şövalyelerinin lideri, Illeearth Taşı'nı bulan kişi
dukkha: "kurban"; bir Waynhim
Dura Fairflank: bir mustang, Covenant'ın bineği
Durance: şifreli bir bariyer, görünüşe göre kırılmış
durhisitar: bir Waynhim
Taş Devri sırasında: *Grim* tarafından yok edilen köy; Hamako'nun evi
Duroc: Yedi Kelimeden biri
Durris: bir *Haruchai*

Dünya Kanı: konsantre sıvı Dünya Gücü; yalnızca *Melenkurion*
Skyweir; Komuta Gücünün kaynağı
Dünya dostu: ilk olarak Berek Halfhand'e verilen unvan
Toprak gücü: tüm yaşamın doğal gücü; Topraktaki tüm gücün kaynağı
Earthroot: *Melenkurion* Skyweir'in altındaki göl
Dünya görüşü: Uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılamak için devasa güç
eftmound: *Elohim* için toplanma yeri
eh-Marka: Sunbane'i okumak için odun kullanabilen kişi
Elmesnedene: *Elohim*'in evi
Elena: Lena ve Thomas Covenant'ın kızı; daha sonra Yüce Lord
Elohim , the: Gezgin Devlerin karşılaştığı mistik bir halk **Elohimfest:** *Elohim*'in bir toplantısı
Emacrimma'nın Maw'ı: Merkez Ovalarda bir bölge
Düşman: Lord Foul'un Yaratıcı için kullandığı terim **Eoman:** Lord's Keep'in Warward'ından bir birim, yirmi savaşçı ve bir Warhaft
Eoward: yirmi Eoman artı bir Haft
Esmer: Cail ve Deniz Dansçıları'nın işkence gören oğlu

fael Befylam: *jheherrin*'in yılan biçimi

Faer: Lord Callindrill'in kısırağı **Fall:**

Haruchai'de bir *kesure* adı

Dişler: Render'ın Dişleri; Demondim için Ramen adı

Fangthane the Render: Lord Foul için Ramen ismi

Far Woodhelven: Arazinin bir köyü

Atların Babası: *Kelenbhrabanal*, Ranyhyn'in efsanevi efendisi

Favoriler, *gaddhi*'nin fahişeleri

Findail: *Elohim*'den biri; Atanmış

Richloam Tarlaları: Orta Ovalarda bir bölge

Ateş Aslanları: Thunder Dağı'nın canlı ateş akışı

ateş taşları: çakıllama

İlk Hain: Berek Halfhand'in Clave-adı **İlk**

Çember: Sandhold'un ilk seviyesi **İlk Haft:**

Warward'ın üçüncü komutanı **İlk İşaret:**

Bloodguard komutanı

Aramanın İlki: Dünya Görüşünü takip eden Devlerin lideri

Kevin'in İlminin Birinci Koşuşu: Yüce Lord Kevin tarafından bırakılan
birincil bilgi ön belleği

Fleshharrower: bir Giant-Raver, Jehannum, *moksha*

Foamkite: Honninscrave ve Seadreamer'a ait *tyrscull* **Fole:** bir

Haruchai

Foodfendhall: Bir Devler Gemisinde Yemekhane ve Mutfak

Yasaklamak: bir güç duvarı

Forestal: Tek Orman'ın kalıntılarının koruyucusu

Fostil: Mithil Stonedown'dan bir adam; Liand'ın babası

Foul's Creche: Despiser'in evi, Ridjeck Thome **Furl**

Falls: Revelstone'daki şelale

Furl's Fire: Revelstone'da uyarı yangını

gaddhi, the: *Bhrathairealm*'in hükümdarı

Gallows Howe: Garroting Deep'te bir idam yeri **Galt:** bir

Haruchai, bir Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Garroting Deep: Toprağın bir ormanı

Garth: Lord's Keep Savaşçısı Warmark

Gay: bir Winhome of the Ramen

ghohritsar: bir Waynhim

ghramin: bir Waynhim

Giantclave: Devler Konferansı

Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Thomas Covenant'a verilen unvan

Devler: Mahkum Edilmemişler, Lordların kadim dostları; Dünya'nın denizci halkı

Giantship: Devler tarafından yapılan taştan yelkenli gemi; *dromond*

Giantway: Devler tarafından yapılan yol

Dev Ormanlar: Toprağın Ormanı

Gibbon: na-Mhoram; Clave'in lideri

Gilden: altın yaprakları olan akçaağaç benzeri bir ağaç

Gildenlode: Gilden ağaçlarından oluşan bir güç ağacı

Glimmermere: Revelstone'un yukarısındaki platoda bir göl

Gorak Krembal: Hotash Slay, Foul's Creche etrafında bir savunma

Gossamer Glowlimn: Bir Dev, Aramanın İlki

Grace: Ramen Kordonu

Graveler: Sunbane'i kullanmak için taş kullanan kişi

graveling: taş-bilimi tarafından parlatılan ateş taşları

Gravelingas: taş-bilimi ustası

Gravin Threndor: Yıldırım Dağı

Büyük Çöl: Dünya'nın bir bölgesi; *Bhrathair* ve Kumgorgonların evi

Büyük Bataklik: Yaşam Çiçeği, Kara'nın bir bölgesi

Gri Çöl: Kara'nın güneyinde bir bölge

Gri Nehir: Ülkenin bir nehri

Gri Avcı: Lord Foul için ovadaki isim

Greyweightswath: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Greshas Eğimi: Orta Ovalarda bir bölge

griffin: kanatları olan aslan benzeri canavar

Grim: (ayrıca na-Mhoram'ın *Grim*'i) Clave tarafından saldırı olarak gönderilen yıkıcı bir fırtına

Grimmand Honninscrave: Bir Dev; Starfare'in Mücevherinin Efendisi; Cable Seadreamer'in kardeşi

Grimmerdhore: Toprağın Ormanı

Muhafızlar: *Gaddhi*'ye hizmet eden askerler

Tek Ağacın K o r u y u c u s u : Tek Ağaca yaklaşanları koruyan mistik figür; *ak-Haru Kenaustin Ardenol*

Haft: bir Eoward'ın komutanı

Yarım El: Thomas Covenant'a ve Berek'e verilen unvan

Hediyeler Salonu: Revelstone'da bulunan ve Diyar'ın sanat eserlerine ayrılmış büyük oda

Hamako: During Stonedown'ın yıkımından kurtulan tek kişi

Hami: Bir Ramen Manethrall

Handir: bir *Haruçay* lideri, Ustaların Sesi

Liman Kaptanı: *Bhrathairealm* limanının baş yetkilisi

Harn: *Haruchai*'lerden biri, Hollian'ın koruyucusu

Haruchai: Westron Dağları'ndan savaşçı bir halk **Şifacı:** bir doktor

Lord's Keep'in Hearthrall'ı: ışık, sıcaklık ve misafirperverlikten sorumlu bir kahya

Gök Gürültüsünün Kalbi: Gök Gürültüsü Dağı'ndaki güç mağarası; Kiril Threndor **Hearthcoal:** bir Dev; Starfare'in Mücevherinin aşçısı;

Seasauce'un karısı **Heartthew:** Berek Halfhand'e verilen bir unvan

öz odun odası: bir Woodhelven'in bir ağacın içindeki buluşma yeri

Heer: Woodhelven lideri

Heft Galewrath: Bir Dev; Starfare's Gem'in Mağaza Sorumlusu

Herem: bir Raver, Kinslaughterer, *turiya*

Hergrom: *Haruchai*'den biri

Yüce Lord: Lordlar Konseyi lideri

Yüce Lord'un Kürkü: Yüce Lord'un sancağı

Yüksek Ağaç: *lomillialor*, Tek Ağaç'ın yavruları

Hile Troy: Eskiden Thomas Covenant'ın dünyasından bir adam; Yüce Lord Elena'nın Warward'ından Warmark

Hiltmark: Warward'ın ikinci komutanı

Hirebrand: bir ahşap-irfan ustası

Hoerkin: bir Savaş Mili

Hollian: Amith'in kızı, Crystal Stonedown'dan eh-Brand

Ev: Devlerin asıl vatanı

Horizonscan: Bir Dev Gemisinin orta direğinin tepesindeki gözcü

At: *Gaddhi*'nin insan askerleri

horserite: Ranyhyn'in vizyonlarını, kehanetlerini ve amaçlarını paylaşmak için zihin karıştırıcı sular içtikleri bir toplantı

Hotash Katli: Foul's Creche'i koruyan lav akışı; Gorak Krembal

Hower: Lord Loerya'ya atanmış bir Kan Muhafızı

Hrama: Anele'nin bineği olan bir Ranyhyn aygırı

Alçakgönüllüler: Thomas Covenant'a benzeyecek şekilde sakatlanmış üç *Haruchai*; Efendilere sınırlarını hatırlatan bir hatırlatma

Hurn: Ramen Kordonu

hurtloam: iyileştirici bir çamur

Hurn: bir Ranyhyn, Terrel'in bineği

husta/hustin: Kasreyn tarafından *Gaddhi*'nin Muhafızları olarak yetiştirilen kısmen insan askerler

Hyn: bir Ranyhyn kısrağı; Linden Avery'nin bineği

Hynaril: bir Ranyhyn, Tamarantha'nın ve sonra Mhoram'ın bineği

Hynyn: bir Ranyhyn aygırı; Stave'in bineği

Hyrin: Hoole'un oğlu bir Lord

Illeearth Taşı: Thunder Dağı'nın altında uzun süredir gömülü olan güçlü felaket

Illender: Thomas Covenant **Imoiran'a**

verilen unvan **Tomal-mate:** bir

Stonedownor **Infelice:** *Elohim*'in hüküm süren lideri

Irin: Warward'ın Üçüncü Eoman'ından bir savaşı

Tek Ağaç Adası: Tek Ağaç'ın bulunduğu yer

Jain: Ramen'in bir Manethrall'ı

Jass: *bir Haruchai*; Toprağın Efendisi

Jehannum: bir Raver, Fleshharrower, *moksha*

jheherrin: Yumuşak olanlar, Foul'un yaptığı şekilsiz yan ürünler

Jous: Mithil Stonedown'dan bir adam; Prassan'ın oğlu; Nassic'in babası; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i hatırlama görevinin mirasçısı

Kalina: Nassic'in karısı; Sunder'in annesi; Mithil Stonedown'ın kadını

Kam: Ramen'in Manethrall'ı

Gyre'li Kasreyn: bir thaumaturge; *Gaddhi*'nin Kemper'i (danışmanı) *Bhrathairealm*

Kastenessen: *Elohim*'den biri; eski Atanmış

Kelenbhrabanal: Ranyhyn Efsanelerinde Atların Babası

Bekçi: bir Ramen rütbesi; bir Kordon veya Manethrall olmanın zorluklarına uygun olmayanlardan biri

Na-Mhoram'ın kalesi: Revelstone

Kemper: *Gaddhi*'nin baş danışmanı; Kasreyn

Kemper'in Sahası: Sandhold'un en yüksek seviyesi

Kenaustin Ardenol: *Haruçay* efsanesinin bir figürü, tüm *Haruçay* erdemlerinin örneği ve ölçüsü

Kevin Landwaster: Loric Vilesilencer'ın oğlu, Eski Lordların son Yüce Lordu

Kevin's Dirt: Yukarı T o p r a k l a r ı kaplayan duman benzeri bir soluk; aşağıdan görünmez, sağlık hissini engeller

Kevin'in İlmi: Kevin tarafından Yedi Koğuştaki saklı bırakılan güç bilgisi

Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri

Khabaal: Yedi Kelimededen biri

Kinslaughterer: bir Dev-Raver, Herem, *turiya*

Kiril Threndor: Thunder Dağı'nın derinliklerindeki güç odası; Thunder'ın Kalbi

Koral: Bir Kan Muhafızı; Lord Amatin'e atandı

Korik: Bir Kan Muhafızı

kresh: vahşi dev sari kurtlar

krill, the: Yüce Lord Loric tarafından dövülmüş güç bıçağı, Thomas tarafından güce uyandırıldı
Antlaşma

Kurash Plenethor: Ülkenin resmi adı Stricken Stone olan ve şimdi Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Kurash Qwellinir: ve Paramparça Tepeler,bölge . ve
Daha düşük Foul's Creche'i koruyan arazi

Pelluce Gölü: Andelainscion'da bir göl

Lal: Ramen Kordonu

Landsdrop: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran büyük uçurum

Kara: genellikle harita üzerinde bulunan alan; Dünya gücünün benzersiz bir şekilde erişilebilir olduğu Dünya'nın odak bölgesi

Landsverge Stonedown: Arazinin bir köyü

Landwaster: Yüce Lord Kevin'e verilen unvan

Yasa: doğal düzen

Ölüm Yasası: Yaşayanları ölümlerden ayıran doğal düzen

Yaşam Yasası: Ölümleri yaşayanlardan ayıran doğal düzen **Lena:** Atiaran'ın kızı bir Stonedownor; Elena'nın annesi **Lifeswallower:** Dev Bataklık

lianar: bir eh-Marka tarafından kullanılan güç ağacı

Liand: Mithil Stonedown'dan bir adam, Fostil'in oğlu; Linden Avery'nin yoldaşı

lillianrill: ahşap ilmi; ahşap ilminin ustaları

Lithe: Ramen'den bir Manethrall

Llaura: Yükselen Woodhelven'den bir

Heer **Loerya Trevor-mate:** bir Lord

lomillialor: Yüksek Orman; bir güç ormanı

Lord: Kevin'in İlminin hem Kılıç hem de Asa yönlerinde ustalaşmış olan kişi

Lord-Fatherer: Berek Halfhand'e verilen unvan

Lord Foul: Toprağın düşmanı; Despiser "**Lord**

Mhoram'ın Zaferi": Ahanna'nın bir tablosu

Kötülüğün Efendisi: a-Jeroth

Lordlar: Toprağın birincil koruyucuları

Lord'un ateşi: **Lordlar** tarafından kullanılan

asa **ateşi** Lord'un **Kalesi:** Revelstone

loremaster: ur-villerin lideri

Loresraat: Revelwood'da Kevin'in İlminin öğretildiği Trothgard okulu

Lorewarden: Loresraat'ta bir öğretmen

loreworks: Demondim güç laboratuvarı

Loric Vilesilencer: bir Yüce Lord; Damelon Giantfriend'in oğlu

lor-liarill: Gildenlode

Kayıp: Kimsesizlerin dev ismi

Lost Deep, the: loreworks; Demondim, Waynhim ve ur-villerin yaratıldığı Thunder Dağı'nın altındaki üreme çukuru/laboratuvarı

Aşağı Diyar: Landsdrop'un doğusundaki Diyar bölgesi

lucubrium: bîr thaumaturge'ün laboratuvari

Sarangrave'in pusuda bekleyeni: Büyük Bataklık'ta yaşayan canavar

Mahdoubt: garip yaşlı bir kadın; Revelstone'un hizmetkârı

Mahrthir: bir Ramen Manethrall; Linden'in yoldaşı Avery

maidan: *Elemesnedene* çevresindeki açık arazi

Maker, Lord Foul'un *jheherrin* adı

Yapım Yeri: Foul's Creche **Malliner** için

Jheherrin adı: Woodhelvennin Heer, Veinnin

Mane'nin oğlu: Bir Ranyhyn'e Ramen referansı

Maneing: Bir Manethrall olmanın ramen töreni

Manethrall: en yüksek Ramen rütbesi

Manhome: Ramen'in ana konutu **Marid:** Mithil

Stonedown'dan bir adam; Sunbane kurbanı **Marny:**

Tuvor'un bineği olan bir Ranyhyn

marrowmeld: kemik *yontma*; *anundivian yajña*

master-ruk: Revelstone'da diğer *rukhları* besleyen ve okuyan demir üçgen

Efendi: Lord Foul için Clave-name

Toprağın Efendileri: **Toprağı** yozlaşmadan koruma sorumluluğunu üstlenen *Haruchai*

Mehryl: bir Ranyhyn, Hile Troy'un bineği

Melenkurion abatha: çağırma veya güç ifadesi; Yedi Söz'den ikisi

Melenkurion Skyweir: Westron Dağları'nda bir yarık tepe

Memla na-Mhoram-in: Clave'nin **Süvarisi**

merewives: Deniz Dansçıları **metheglin:** bir içecek; bal likörü

Mhoram: bir Lord; daha sonra yüksek Lord; Variol'un oğlu

Değirmen: Yedi Kelimeden biri

Minas: Yedi Kelimeden biri

mirkfruit: narkoleptik özlü papaya benzeri meyve

Mistweave: Bir Dev

Mithil Nehri: Toprağın bir nehri

Mithil's Plunge, Mithil vadisinin başındaki şelale

Mithil Stonedown: Güney Ovalarında bir köy
moksha: bir Raver, Jehannum, Fleshharrower
Morin: Kan Muhafızlarının İlk İşareti; orijinal *Haruchai*'de komutan ordu
Morinmoss: Toprağın Ormanı
Sabah Işığı: *Elohim*'den biri
Morril: Lord Callindrill'e atanmış bir Kan Muhafızı
Şimşek Dağı: Landsdrop'un merkezinde bir tepe
Murrin Odon-eşi: bir Stonedownor
Myrha: bir Ranyhyn, Elena'nın bineği

Naharahn: bir Ranyhyn kısırağı; Pahnin'nin bineği
na-Mhoram: Clave'in lideri
na-Mhoram-cro: Clave'in en alt rütbesi
na-Mhoram-in: Na-Mhoram'ın altındaki Clave'nin en yüksek rütbesi
na-Mhoram-wist: Clave'in orta rütbesi
Nassic: Sunder'in babası; Jous'un oğlu; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i hatırlama görevinin mirasçısı
Nelbrin: Sunder'in oğlu; "kalbin çocuğu"
Nicor: büyük deniz canavarı; Dünyanın Sonundaki Solucan'ın yavrusu olduğu söylenir
Nom: bir Sandgorgon
Kuzey Ovaları: Kara'nın bir bölgesi
Northron Tırmanışları: Karada bir bölge

Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı ettiği yemin
Odon Murrin-eşi: bir Stonedownor
Offin: eski bir na-Mhoram
Eski Lordlar: Kutsallıktan Arındırma Ritüelinden önceki Lordlar
Omournil: Woodhelvennin Heer, Mournil'in kızı
Bir Orman: Arazinin büyük bölümünü kaplayan kadim orman
Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç
orcrest: bir güç taşı; Güneş Taşı; Graveler'lar tarafından kullanılır
Osondrea: bir Lord, daha sonra yüksek Lord; Sondrea'nın kızı

Padrias: Woodhelvennin Heer; Mill'in oğlu

Pahni: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kuzeni; Linden Avery'nin arkadaşı

Ateş Aslanlarının Zirvesi: Fırtına Dağı; Gravin Threndor

Pietten: Lord Foul'un köleleri tarafından zarar verilen Woodhelvennin çocuğu; Soranal'ın oğlu

***pitchbrew*:** Pitchwife tarafından tasarlanan, *diamondraught* ve *vitrimi* birleştiren bir içecek **Pitchwife:** bir Dev; Arama'nın üyesi; Arama'nın Birincisi'nin kocası

Porib: bir Kan Muhafızı

Komuta Gücü: Kevin's Lore'un Yedinci Koğuşu

Pren: bir Kan Muhafızı

Prothall: Yüce Lord, Dwillian'ın oğlu

Hayatın Atasözü: Thomas Covenant'a verilen unvan

Puhl: Ramen Kordonu

Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Quaan: Warward'ın Üçüncü Eoman'ının Warhaft'ı; daha sonra Hiltmark, sonra Warmark

Kanun Asası Görevi: Kanun Asasını Drool Rockworm'dan kurtarma görevi

***Questsimoon, the*:** Roveheart rüzgarı; sabit, elverişli bir rüzgar, belki mevsimsel

Quirrel: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Ramen: Ranyhyn'e hizmet eden insanlar

Rant Absolain: *Gaddhi*

Ranyhyn: Ra Ovalarının büyük atları

Kuzgunlar: Lord Foul'un üç eski hizmetkarı

Raw, Elohim'in arazisine giden yol.

Rawedge Rim, the: *Elemesnedene* çevresindeki dağlar

Okuyucu: *Master-rukh* **Rede**'ye bakan ve kullanan bir Clave üyesi, Clave

Revelstone tarafından yayılan tarih ve hayatta kalma bilgisi: Lord'un

Kalesi, Devler tarafından kurulan dağ şehri

Revelwood: Loresraat'ın merkezi, Lordlar tarafından yetiştirilen ağaç şehri

rhadhamaerl: taş-bilimi; taş-bilimi ustaları
rhee: kalın bir lapa, bir Ramen yemeği
Rhohm: Liand'ın bineği olan bir Ranyhn aygırı
rhysh: Waynhim'in bir topluluğu; "stead"
rhyshyshim: bir *rhysh* toplantısı; böyle bir toplantının gerçekleştiği bir yer
Riddenstretch: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Rider: Clave'in bir üyesi
Ridjeck Thome: Foul's Creche; Despiser'ın evi
rillinlure: iyileştirici ahşap tozu
Ringthane: Thomas Covenant'ın Ramen adı, sonra Linden Avery
yüzük-kullanıcısı: Thomas Covenant için *Elohim* referans terimi
Rire Grist: *Gaddhi*'nin Atı'nın Caitiffin'i
Serbest Bırakma Törenleri: Serbest Bırakılma Töreni
Kutsallıktan Arındırma Ayini: Yüce Lord Kevin'in Eski Lordları yok ettiği ve Toprakların çoğunu harap ettiği umutsuzluk eylemi
Riversward: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Rockbrother, Rocksister: Erkekler ve Devler arasındaki sevgi terimleri
kaya ışığı: parlayan taş tarafından yayılan ışık
roge Befylam: *Jheherrin*'in Cavewight-formu
Roveheartswind, the: *Questsimoon* ***Rue***:
bir Manethrall, eski adı Gay ***Ruel***: bir
Bloodguard, Hile Troy'a atandı
ruk: bir Binicinin Güneşboğan'ın gücünü kullandığı demir tılsım
Runnik: bir Kan Muhafızı
Rustah: Bir Ramen Kordonu

kutsal muhafaza: Revelstone'daki Vespers salonu
Sahah: Ramen Kordonu
Saltheart Foamfollower: bir Dev; Thomas Covenant'ın
arkadaşı ***Saltroamrest***: bir Dev gemisinde mürettebat için
ranza ***Salttooth***: Devlerin Evi'nin limanındaki çıkıntılı kaya
samadhi: bir Raver, Sheol, Satansfist
Kumorgonlar: Büyük Bhrathairealm Çölü'nün canavarları
Kumgorgonları Kıyameti: Kasreyn tarafından Kumgorgonlarını
hapsetmek için yaratılan hapsedici fırtına

Sandhold: *Bhrathairealm*'de *Gaddhi*'nin kalesi **Sandwall:**

Bhrathairain'i koruyan büyük duvar **Santonin na-**

Mhoram-in: Clave'in bir binicisi

Sarangrave Düzlüğü: Aşağı Diyar'ın bir bölgesi; Büyük Bataklık

Satansfist: bir Dev-Raver, Sheol, *samadhi*

Satansheart: Lord Foul için dev ismi

Arama: Devlerin Dünya'daki yarayı arayışı; daha sonra Tek Ağaç Adası'nın arayışı

Seareach: Boynuzsuzlar tarafından işgal edilen Kara bölgesi

Seasauce: bir Dev; Starfare'in Mücevheri'nin aşçısı; Hearthcoal'un kocası **Seatheme:** Sevinhand'in ölü karısı

İkinci Çember: Kum Tutucunun ikinci seviyesi

İkinci Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin ikinci birimi

setrock: taşı onarmak için zift ile kullanılan bir tür taş

Yedi Cehennem: a-Jeroth'un toprakları: çöl, yağmur, salgın hastalık, bereket, savaş, vahşet ve karanlık

Yedi Koğuş: Yüce Lord Kevin tarafından saklanan bilgi koleksiyonu

Yedi Söz: Kevin's Lore'dan güç sözcükleri

Sevinhand: Starfare's Gem'in Çapa Ustası; bir Dev

Parçalanmış Tepeler: Foul's Creche yakınlarındaki Toprakların bir bölgesi

Sheol: bir Raver, Satansfist, *samadhi*

Shetra Verement-eşi: bir Lord

şola: ağaçsız tepeler arasında bir derenin aktığı küçük ahşap bir geçit

Shipsheartthew: Bir Devler Gemisinin Dümeni

Shull: Bir Kan Muhafızı

Sill: Lord Hyrim'e atanmış bir Kan Muhafızı

Sivit na-Mhoram-wist: Bir Clave Binicisi

skest: Sarangrave'nin pusuda bekleyenine hizmet eden asit-yaratıklar

skurj: uğursuz, açıklanamayan

varlıklar **Slen Terass-mate:** bir

Stonedownor **soft-ones:** *jheherrin*

Somo: Liand tarafından Mithil Stonedown'dan alınan at

soothreader: bir kahin

soothtell: Clave tarafından uygulanan vahiy ritüeli

Soranal: bir Woodhelvennin Heer, Thiller'in oğlu

Soulbiter: Dev efsanesinin tehlikeli okyanusu

Soulbiter'in Dişleri: Soulbiter'daki resifler

Soulcrusher: Lord Foul **Sparlimb**'in devlere

özgü adı **Keelsetter:** üçüzlerin babası bir dev

Spikes, the: *Bhrathairain* Limanı'nın ağzındaki nöbetçi

kuleleri **Spray Forthsurge:** bir Dev; Aramanın İlkinin annesi

springwine: hafif, ferahlatıcı bir likör

Asa: Kevin's Lore'un bir kolu

Kanun Asası: Dünya Gücü'nün bir aracı; ilk Asa Tek Ağaç'tan Berek tarafından oluşturuldu ve daha sonra Thomas Covenant tarafından yok edildi; ikincisi Linden Avery tarafından Vain ve Findail'i birleştirmek için vahşi büyü kullanılarak oluşturuldu

İlk Sürünün Aygırı: *Kelenbhrabanal Starfare*'in

Mücevheri: Arama tarafından kullanılan dev gemi

Starkin: *Elohim*'lerden biri

Stave: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Linden Avery'nin yoldaşı

Stell: *Haruçaylardan* biri; Sunder'in koruyucusu

Stonedown: bir taş-köy

Stonedownor: taştan bir köyde yaşayan kişi **Stonemight,**

the: Illeearth Taşı'nın bir parçası **Stonemight Woodhelven:**

Güney Ovaları'nda bir köy **Storesmaster:** bir Dev

Gemisi'nin üçüncü komutanı

Stricken Stone: Kara'nın bölgesi; şimdi Trothgard olarak adlandırılıyor

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi: Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil'in Graveler'i

Stonedown **Sun-Sage:** Sunbane'i etkileyebilen kişi

Sunstone: *orcrest*

sur-jheherrin: *jheherrin*'in torunları; Sarangrave Düzlüğü sakinleri

suru-pa-maerl: taş kullanarak yapılan bir sanat

Swarte: Bir Binici

Swordmain/Swordmainnir: Savaşçı olarak eğitilmiş bir Dev

Kılıç: Kevin's Lore'un bir kolu

Kılıç-Yaşlı: Loesraat'ta Kılıç Şefi Lorewarden

Tamarantha Variol-eşi: bir Lord, Enesta'nın kızı

Render'ın Dişleri: Dişler; Demondim için Ramen adı

Terass Slen-eşi: bir Stonedownor, Annoria'nın kızı

Terrel: Lord Mhoram'a atanmış bir Kan Muhafızı; orijinal *Haruchai* ordusunun bir komutanı

sessizlik testi: Ülke halkı tarafından kullanılan dürüstlük **testi**

doğruluk testi: *lomillialor* veya *orcrest* tarafından yapılan

doğruluk testi **Grieve:** *Coerceri*, Seareach'teki Devlerin evi

Thelma Twofist: bir Dev masalındaki karakter

Majesteleri: *Gaddhi*'nin taht odası; Sandhold'un dördüncü katı

Thew: Ramen Kordonu

Üçüncü Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin üçüncü birimi

Thomin: Lord Verement'e atanmış bir Kan Muhafızı

Gerçeğin Üç Köşesi: Clave tarafından ilan edilen inançların temel formülasyonu

Zenginlik Katmanı: *Gaddhi*'nin servetinin sergilendiği oda; Sandhold'un üçüncü katı

thronehall, the: Foul's Creche'deki Despiser'ın

koltuğu **Tohrm:** bir Gravelingas; Lord's Keep'in

Hearthrall'ı **Tomal:** bir Stonedownor zanaat ustası

Toril:*Haruchai* Clave'e yenildi

Treacher's Gorge: Thunder Dağı'na açılan vadi

hazine meyveleri: *alianta*; her mevsimde Ülke genelinde bulunan besleyici meyve

Trell Atiaran-eşi: Mithil Stonedown'dan Gravelingas, Lena'nın babası

Trevor Loerya-eşi: bir Lord

Triock: Thuler'in oğlu bir Stonedownor; Lena'yı seviyordu

Trothgard: Kara'nın bir bölgesi; eskiden Stricken Stone

Tull: bir Kan Muhafızı

turiya: bir Raver, Herem, Kinslaughterer

Tuvor: Kan Muhafızları'nın İlk İşareti; orijinal bir komutan *Haruchai* ordusu

tyrscull: çirak denizciler için bir dev eğitim gemisi

İnançsız: Thomas Covenant tarafından talep edilen unvan

Bireysel bilgi ve hizmet arayışı için geleneksel sorumluluklardan kurtulmuş
irfan öğrencileri

Sınırsız Olan: Thomas Covenant'ın Ülkeye dönüşünü karşılamak için
bekleyen adamların oluşturduğu sıranın kurucusu

Evsizler: Seareach'te yaşayan Devler

yayla: Revelstone'**un** yukarısındaki plato

Yukarı Topraklar: Landsdrop'un batısındaki Topraklar bölgesi

ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen unvan

ur-viles: Demondim-spawn, kötü yaratıklar

ussusimiel: Toprağın insanları tarafından yetiştirilen besleyici kavun

Vailant: Prothall'dan önceki eski yüksek Lord

Boşuna: Demondim-spawn; ur-viles tarafından gizli bir amaç için yetiştirilir

Vale: bir Kan Muhafızı

İki Nehir Vadisi: Trothgard'da Revelwood'un bulunduğu yer

Variol Tamarantha-eşi: bir Lord; daha sonra Yüce Lord; Pentil'in oğlu;
Mhoram'ın babası

Verement Shetra-mate: bir Lord

Gezintinin Eşiği: Mithil Taşkasabası'nın güneydoğusunda, Southron
Dağları'ndaki vadi; Ramenlerin toplanma yeri

Vespers: Lordların kendini kutsama ritüeli

viancome: Revelwood'daki buluşma yeri

Victuallin Tayne: Merkez Ovalarda bir bölge

Viles: Demondim'i yaratan canavar varlıklar

vitrim: Waynhim tarafından yaratılan besleyici sıvı

Üstatların Sesi: bir *Haruchai* lideri; bir grup olarak Üstatların sözcüsü

voure: böcekleri uzaklaştıran bir bitki örtüsü

Yemin, Kan Muhafızlarını oluşturan *Haruchai* hizmet yemini

vraith: bir Waynhim

Koğuş: Kevin'in irfanının bir birimi

Warhaft: bir Eoman'ın komutanı

Warlore: Kevin's Lore'da kılıç bilgisi

Warmark: Warward'ın komutanı

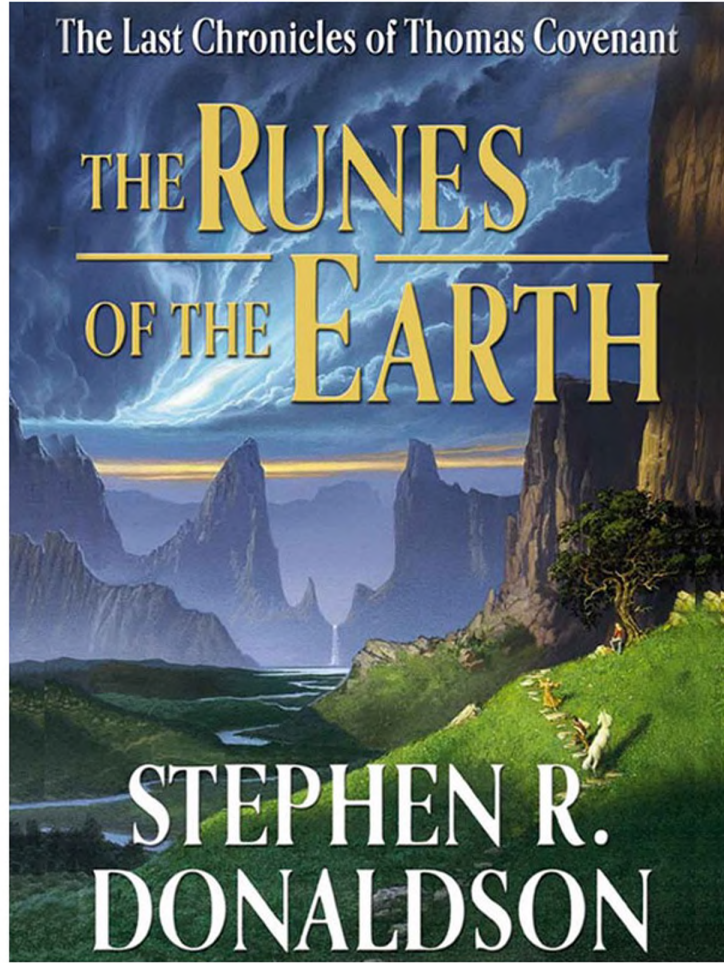
Warrenbridge: Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına giriş
Warward, Lord's Keep ordusu
Wavedancer: Brow Gnarlfist tarafından komuta edilen dev gemisi
Wavenhair Haleall: Bir Dev, Sparlimb Keelsetter'ın eşi; üçüzlerin annesi
Waymeet: Waynhim tarafından işletilen gezginler için dinlenme yeri
Waynhim: Waymeets'in ihaleleri; reddedilen Demondim spawn'ı, ur-villerin rakipleri ve akrabaları
Waynhim'in Garipliği: Waynhim'in kıyamet, kader ya da görev kavramı
Whane: Bir Ramen Kordonu
beyaz altın: Ülkede bulunmayan bir güç metali
beyaz altın sahibi: Thomas Covenant'a verilen unvan
Beyaz Nehir: Ülkedeki bir nehir
Whrany: Bhapa'nın bineği olan bir Ranyhyn aygırı
Wightburrow, Drool Rockworm'un altında gömülü olduğu mağara
Wightwarrens: Thunder Dağı'nın altındaki Mağara Şövalyelerinin evi; yeraltı mezarları
vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemerinin kilit taşı olarak kabul edilir
Wildwielder: beyaz altın kullanıcısı; Esmer'in Linden Avery için kullandığı isim
Windscour: Orta Ovalarda yer alan bölge
Windshorn Stonedown: Güney Ovalarında bir köy
Winhome: Ramen en düşük sıra
Woodenwold: *Elemesnedene maidanını* çevreleyen ağaçların bulunduğu bölge
Woodhelven: orman-köy
Woodhelvennin: orman köyü sakinleri
Uyarı Sözü: güçlü, yıkıcı bir yasaklama
Dünyanın Sonundaki Solucan: *Elohim* tarafından Dünya'nın temelini oluşturduğuna inanılan yaratık
Andelain'in Wraithleri: Bahar Kutlamalarında Dans eden canlı ışık yaratıkları
Dünyanın Würd'ü: *Elohim* tarafından kendi doğalarını, kaderlerini veya amaçlarını tanımlamak için kullanılan terim; Söz, Solucan veya Tuhaf olarak okunabilir
Yeurquin: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı
Yolenid: Loerya'nın kızı

Stephen R. Donaldson önceki altı Covenant kitabının yazarıdır: *Lord Foul's Bane*, *The Illearth War*, *The Power That Preserves*, *The Wounded Land*, *The One Tree* ve *White Gold Wielder*'ın yanı sıra Gap dizisi romanları ve *The Man Who ...* serisi gizem romanlarının yazarıdır. New Mexico'da yaşamakta ve *The Last Chronicles of Thomas Covenant*'ın ikinci romanı üzerinde çalışmaktadır.

The Last Chronicles of Thomas Covenant

THE RUNES OF THE EARTH

STEPHEN R.
DONALDSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.